

Giới thiệu Socrates Yêu Dấu

Truyện Socrates Yêu Dấu của tác giả Cửu Nguyệt Hi là một tác phẩm thuộc thể loại ngôn tình trinh thám rất hay. Cô là Cốt Đầu yêu dấu của anh. Mười năm trước, cuối cùng anh cũng tìm được tình yêu của mình, nhưng cô đã thay đổi hoàn toàn.

Anh không biết, mười năm trước không kịp nói lời từ biệt; Mà mười năm sau... Năm gặp cô, cuộc đời anh mới bắt đầu; Năm chia xa, cuộc đời anh bỗng kết thúc. Ngày hôm ấy, cô nói: “Ngón Tiểu Hóa, anh chờ em một chút nhé!” Vì vậy anh vẫn chờ vẫn đợi. Dùng trái tim ấm áp hòa tan giá lạnh... Bộ ngôn tình trinh thám có Ngón Hàm (giá lạnh) có Chân Noãn (ấm áp).

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Sau khi club LAX đóng cửa, lại một lần nữa trở lại hoạt động, tuần lễ đầu tiên đã tổ chức tiệc cưới cho con trai của chủ tịch tập đoàn Hoa Thịnh, khách khứa nườm nượp không dứt, bãi đậu xe như nơi triển lãm ô tô, những chiếc xe cao cấp xếp thành hàng.

Sảnh tiệc nơi tòa nhà chính vô cùng náo nhiệt, tung bừng tiếng nói tiếng cười, phần lớn là bạn làm ăn của hai gia tộc; những phòng riêng chuyên đề tiêu khiển ở tòa bên lại vô cùng im ắng.

Phần lớn nhân viên được điều tới tòa nhà chính phục vụ, trước bàn lễ tân chỉ có một nhân viên mới tới. Cô đang chán đến chết, nằm bò trên bàn nghịch điện thoại di động.

Bỗng nhiên, một cơn gió lạnh buốt xướng ùa vào, cô rùng mình một cái, tức giận nhìn kẻ đầu sỏ....

Một cô gái cao gầy mặc đồ trắng, xách một chiếc túi màu đen hình chữ nhật xem chừng rất nặng, đẩy cửa đi vào.

Cô gái ấy không cảm thấy, cộng thêm đúng lúc cơn gió ùa tới, cánh cửa không chịu lực không chế mà mở ra, chính cô ấy cũng giật mình, vội vàng đưa một tay giữ lấy, tay còn lại ôm khư khư cái túi đen kì cục.

Nhưng gió vừa lùa tới, cô ấy lại bị kéo ngược vào phòng.

Cửa thủy tinh bị bật mở đập dυνnh lên tường, tiếng động rất lớn.

Cô gái lão đảo lấy lại trọng tâm, nhìn về phía này với vẻ áy náy. Cô nhân viên nhìn cô ấy, liền bắt gặp đôi mắt trong suốt màu hổ phách, to tròn tuyệt đẹp, hơi mơ màng.

Hơi lạnh xộc vào, khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn của cô ấy đỏ bừng vì bị gió thổi, mái tóc dài đen nhánh mềm mại như tảo biển bay múa trong gió.

Cô nhân viên thầm khó chịu, muốn trừng mắt nhìn cô ta nhưng bỗng nhớ ra mình là nhân viên phục vụ, âm thầm bĩu môi.

Gió lạnh như chiếc dao buốt giá, cô thật sự muốn mắg chửi người.

Cô gái ấy một tay kéo cửa, tốn bao sức mới có thể đóng cánh cửa ngược cơn gió.

Cuối cùng cơn gió cũng ngừng, tiếng nhạc lắng xuống, đại sảnh trở nên im ắng, hơi ẩm bỗng ngập tràn.

Cô liếc nhìn cái túi đen xì mà cô gái vẫn ôm khư khư, cảm thấy giống như giao dịch ngầm trong phim ảnh, nói một câu lấy lệ: “Chào mừng quý khách!”

Cô gái đưa một cuốn sổ nhỏ, khẽ mỉm cười, giọng nói vừa nhỏ vừa thanh, vô cùng êm tai: “Đây là giấy chứng nhận của tôi, tôi đã liên lạc với quản lý chỗ cô rồi.”

Không phải là khách.

Cô nhân viên thờ ơ liếc mắt nhìn, bên cạnh ảnh chân dung xinh đẹp là hàng chữ: Chân Noãn.

Liếc nhìn nghề nghiệp, pháp y?!

Cô tặc lưỡi, cô gái thanh tú gầy yếu này làm gì mà không được, sao phải làm cái nghề đó?

Liếc nhìn cái túi màu đen Chân Noãn vác theo, cô hỏi: “Quản lý chỗ chúng tôi không nói rõ, phòng nào vậy?”

“307.”

Cô cau mày: “Phòng 307 có khách rồi, phiền cô chờ chút.”

“Khách á?” Chân Noãn vuốt mái tóc bị gió thổi loạn, hơi khó hiểu, “Bằng chứng ở phòng đó đã được xử lý xong đâu, sao có thể cho khách vào được?”

“Cô đi mà hỏi quản lý, làm sao tôi biết được chứ?” Cô nhân viên đưa tay ngoáy tai.

Mấy người bạn của cô dâu tụ hội ở đây. Có ai dở hơi mà đóng cửa căn phòng xa hoa nhất vì chuyện con con vớ vẩn của cô ta chứ?

Chân Noãn không nhiều lời, xoay người lên tầng.

Ban ngày rất ít khách đặt phòng, hành lang vừa tối vừa yên lặng, hết như đường hầm.

Cửa phòng 307 không đóng kín mà để hé ra một khe hở, tiếng nói chuyện ồn ào không ngớt.

Chân Noãn gõ nhẹ lên cửa, đợi vài giây, trong phòng vô cùng ảm ỉ, không ai thèm để ý đến cô.

Cô hé cánh cửa thêm một chút, trong căn phòng xa hoa ấy, ánh đèn mờ lung, chỉ có một chiếc đèn chùm sáng ngời, mười mấy người cả nam lẫn nữ vây quanh bàn xem người ta chơi bài, như động vật tụ họp theo bầy đàn.

Những người túm tụm xung quanh bàn luận về ván bài, bày chiêu cho người đang chơi. Còn những người chơi bài thì mạnh miệng chém gió làm đối thủ của mình hoang mang.

Trong đám người sinh động, chỉ có một người mỉm cười mà không lên tiếng:

Nổi bật giữa những kẻ hoặc đứng hoặc cười, chỉ có mình anh đối diện với cô. Bóng người che mất nửa mặt dưới của anh ấy, chỉ thấy sống mũi cao, đôi mắt đen nhánh và mái tóc đen xen với ánh sáng.

Cho dù chỉ nhìn nửa gương mặt cũng có thể nhận ra rằng anh ta vô cùng điển trai.

Chân Noãn thu hồi ánh mắt, lại gõ cửa thêm lần nữa. Lần này, cuối cùng căn phòng cũng im ắng. Nhưng cô lại căng thẳng, ngược mắt nhìn lên, mọi người im bất không phải vì chú ý đến cô, mà toàn bộ đang nín thở quan sát ván bài.

“...” Cô không giao thiệp với người khác, túm quần cần môi, nắm tay, quyết định gõ cửa thật mạnh.

Ngăn cách bởi ánh đèn và bóng người, lông mi của người đàn ông đối diện khẽ chớp, giương mắt lên, ánh đèn tràn vào đáy mắt khiến nó tỏa sáng chói lóa.

Trái tim Chân Noãn không khỏi khựng lại.

Bóng người tránh ra, cô thấy rõ người đàn ông đó.

Anh khẽ nhếch môi, không hề nhìn cô. Đó là một nụ cười chắc thắng, tự tin đến mức chói mắt. Ngay sau đó, anh trái số bài trong tay, ném lên bàn với lực vừa phải.

Mọi người nhao nhao ngồi thẳng dậy, mắt trố ra, thốt lên mấy tiếng như: “Ồ”, “Wow”, “Ah”...

Vô số tiếng than thở và ca ngợi.

Căn phòng rộn rã huyên náo hẳn lên, bàn tán rối rít, còn có người vỗ tay bồm bộp, át mất tiếng gõ cửa của Chân Noãn.

“Ngôn Hàm lại thắng rồi!” Đối thủ thở dài.

Bóng người đan xen, ánh sáng giao hòa, nụ cười của anh hé thêm chút ít, tâm trạng có vẻ khá khâm.

Tiền cược dẫu ít dẫu nhiều, đối với đàn ông, chữ “thắng” này luôn có sức hấp dẫn trí mạng.

“Ngôn Hàm giỏi thật đấy, tôi chưa bao giờ thấy bài nào đẹp như vậy cả.” Một anh chàng vây xem lên tiếng khen ngợi.

“Hôm nay chắc chắn các anh chẳng còn quần để về đâu.” Đám phụ nữ vây quanh cười.

Chân Noãn xoay người, dựa vào tường nhìn trời. Cô không thể xông vào nói: “Tôi muốn căn phòng này”, rồi đuổi hết mọi người ra ngoài được.

Điện thoại trong túi rung lên bần bật, đồng nghiệp Quan Tiểu Du gọi tới:

“Noãn Noãn, xin lỗi, xin lỗi, tớ báo nhầm. Không phải phòng 307 mà là 107.”

“... Không sao, đồ cầu thả!”

Chân Noãn cúp máy, day trán, may mà chưa vào, suýt nữa làm trò cười rồi. Cô không chôn chân ở đây nữa mà nhích người đi tới phòng 107.

Đi xuống cầu thang máy, một nhân viên bụng cóc nước đi ngang qua, lễ phép nói: “Quý khách có muốn uống nước không ạ?”

Chân Noãn nhìn nước nóng bốc hơi, gạt đầu, cầm cốc giấy rồi rời đi. Vừa mới để sát vào khoe miệng, cô liền cảm thấy có điều bất thường.

Cô quay đầu lại nhìn, nhân viên kia đã mất dạng.

Chân Noãn ngẫm nghĩ một lát, sau đó ném cái cốc vào thùng rác.

...

Trong phòng 307, mọi người đang nghiên cứu bài trên bài, sau khi phân tích, ba tay bài còn lại cũng lật bài nghiên cứu.

Ngôn Hàm tựa vào lưng ghế, ánh mắt vẫn mang nét cười lười nhác mà ngao mạn không đổi.

“Không chơi, không chơi nữa, đi đọc sách với Thái tử.”

Có cô gái nói giúp Ngôn Hàm: “Hơ, thua không dậy nổi chứ gì?”

Đối phương mặt đỏ tới mang tai, không thể rút trận.

Ngôn Hàm cười một tiếng vô cùng đúng lúc: “Không chơi nữa, đám cưới sắp bắt đầu rồi.”

Sự ngưng nghịu được xua tan một cách kì diệu. Có một cô gái tóc ngắn lấy làm thú vị: “Bao giờ Ngôn Hàm kết hôn thế? Đến lúc đó chúng ta có thể gặp mặt lần nữa rồi.”

Ngôn Hàm đứng dậy, nhất thời cao hơn cô gái tóc ngắn một cái đầu. Anh nở nụ cười nhạt: “Chờ em lấy chồng trước đã.”

Câu nói đùa của người đàn ông điển trai khiến ai ai cũng vui vẻ, cô gái tóc ngắn cười khanh khách: “Lại lòi em xuống nước đấy! Em chờ Tần Xu lấy chồng rồi làm phù dâu cho chị ấy. Anh đừng để Tần Xu nhà em đợi lâu quá đấy nhé.”

Nụ cười của cô gái tóc dài tên Tần Xu mang vẻ lúng túng khó có thể phát hiện: “Mấy người đừng đùa nữa.”

Nói rồi nhìn Ngôn Hàm theo bản năng. Anh vẫn nở nụ cười quyến rũ, mở lời không rõ quan điểm: “Cô ấy không vội thì em vội gì chứ. Muốn bắt hoa cưới hả? Được, lát nữa anh lấy cho em.”

Cô gái tóc ngắn cười đến mức đỏ mặt.

Anh không nhiều lời, đẩy chồng tiền trên bàn mà không cầm lấy: “Tối nay chơi vui nhé!” Dứt lời, anh đứng dậy, cầm áo gió khoác trên vai rồi đi ra ngoài.

...

Ngôn Hàm đi tới đầu bậc thang, nhìn gió mưa mịt mù ngoài cánh cửa thủy tinh, nụ cười trên mặt dần dần biến mất, hoàn toàn tắt lịm.

Một mùa đông nữa lại tới.

Em ở nơi đó có lạnh lắm không?

Ở dưới đất, chắc hẳn lạnh thấu xương nhỉ?

Anh cô độc đứng lặng vài giây, dần dần, dần dần lại nở nụ cười vốn dĩ, lúc bước xuống cầu thang, anh thò tay vào túi lấy thuốc theo thói quen, bỗng dừng điện thoại di động đồ chuông. Anh nhận điện, đi xuống tầng một, nhân viên túc trực mở cửa hành lang, anh tưởng lối này nối liền với tòa nhà chính nên cứ thế đi tiếp.

Xem chừng anh nói chuyện vô cùng vui vẻ, bất tri bất giác đã kéo dài vài phút đồng hồ, đi qua khúc quanh hành lang. Anh vừa nói vừa cười, lúc vô ý ngẩng đầu lên, bỗng nhìn thấy một cô gái tóc dài đứng ở cửa cầu thang trong ánh sáng mờ ảo.

Cô quay lưng lại với anh, cúi đầu đeo dây chuyền. Mái tóc dài vuốt sang một bên, để lộ chiếc cổ trắng nõn thon dài và một cái tai trắng ngần, dưới ánh sáng mỏng lung, làn da ấy mịn màng như mơ.

Anh nghe điện thoại, đi tới chỗ cô: Cô vờn hai tay ra sau cổ, loay hoay mãi với cái chốt dây chuyền.

Ngôn Hàm cười nói với người ở đầu dây bên kia, nghiêng đầu kẹp di động vào vai, gờ tay cầm lấy chốt dây chuyền nhỏ xíu từ tay cô.

#

Chân Noãn mỗi cổ lấm ròi, đang định buông tay cắt dây chuyền đi thì một đôi tay ấm áp mà hơi thô ráp nắm hờ lấy tay cô... Xúc cảm này, là đàn ông.

Cô giật mình, chủ nhân của bàn tay ấy đã đoạt lấy cái chốt tinh xảo trong tay cô. Cảm giác nóng rực chuyển từ mu bàn tay tới cổ, ngón tay ấm áp mà chai sạn.

Hình như người phía sau đang cười, tàn mạn mà thờ ơ, cổ họng âm ừ: “Hử?” Chất giọng trầm lắng của đàn ông kề cận bên tai, lan tỏa trong hành lang mờ tối.

Chân Noãn không hiểu ra sao, sững sờ quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

“Hử”?

Tiếng cười khe khẽ của người đàn ông vẫn quanh quẩn bên tai, Chân Noãn ngẩn người, vội quay đầu đi.

Tay người đó vô cùng khéo léo, chỉ mất một giây đã có thể cài xong chốt vòng cổ giúp cô, sau đó xoay người cầm lấy chiếc di động đang kẹp trên vai, tiến lại gần cửa sổ.

Chân Noãn quay đầu lại nhưng chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng cao lớn của người đó, áo khoác màu đen vắt trên vai, che khuất mái đầu đang cúi xuống của anh ta. Tiếng cười của anh ta sang sảng, trong lúc nói chuyện, giọng điệu còn pha chút trêu ghẹo không dễ phát hiện: “.....Ha ha.....Vậy em muốn nghe lời nói thật hay nói dối?”

Sao anh ta có thể ăn nói như vậy chứ?

Chân Noãn nhú mày tỏ vẻ không hài lòng, đưa mắt đánh giá anh ta từ trên xuống dưới một lượt, chỉ đợi anh ta xoay người lại, cô sẽ trừng mắt lườm anh ta. Song, anh ta không xoay người lại mà cũng chẳng đi đâu xa, chỉ lẳng lặng nghiêng người đứng bên cửa sổ.

Hai bên đối thoại cũng không nhiều, phần lớn chỉ có đối phương nói chuyện còn anh ta lắng nghe, thỉnh thoảng cười đáp vài câu. Giọng nói trong điện thoại có vẻ trong trẻo dịu dàng, không khó đoán ra, người đang nói chuyện với anh ta hẳn là nữ.

Chân Noãn nhú đầu mày nhìn anh ta hồi lâu, nhưng mãi mà không thấy anh ta có dấu hiệu chấm dứt cuộc gọi.

Cô dần cảm thấy hành động nhìn chằm chằm bóng lưng anh ta này có chút nhàm chán lại vô nghĩa. Nghĩ kỹ thì vừa rồi anh ta chỉ giúp cô đeo vòng cổ, ngoại trừ cú chạm nhẹ không tránh khỏi lên tay và cổ cô lúc đầu ra thì động tác của anh ta cũng tương đối trong sáng, không hề có ý định sàm sỡ. Thậm chí, anh ta còn cố ý kéo chiếc vòng cổ về phía sau để kéo giãn khoảng cách với cô.

Coi như bị heo cắn một cái vậy. Chân Noãn chép miệng, xoay người vào căn phòng 107.

...

Ngôn Hàm nói chuyện điện thoại xong lại quay đầu nhìn ngó cột phía đối diện, chợt phát hiện mình đi nhầm hướng, anh lập tức xoay người quay lại chỗ cầu thang, nhanh nhẹn choàng áo khoác lên người.

Lúc đi vòng lên cầu thang, linh tính nghề nghiệp mách bảo anh rằng quanh chỗ này có sự khác thường. Anh lập tức dừng bước, nghiêng người né sang một bên, chăm chú lắng nghe.

Từ cánh cửa khép hờ của phòng chờ nhân viên đặt sát cạnh cầu thang, có tiếng hai nhân viên phục vụ nhỏ giọng buôn chuyện. Người đầu tiên mở miệng, giọng điệu ám chỉ: “Ông có nhìn thấy đứa con gái vừa nãy không? Người mặc đồ trắng vác theo một cái túi đen ấy.”

“Thấy rồi, mẹ kiếp, con đấy xinh vãi.” Người còn lại trả lời, ngữ điệu tràn ngập si mê.

Người đầu tiên chỉ nói lạnh lùng: “Cô ta là Chân Noãn đấy.”

Lúc này, giọng người thứ hai lại vang lên, nhưng thay vào đó là vẻ sợ hãi: “Ý ông là ‘vợ’ của Thẩm Dục sao?”

“Chính là cô ta.”

Ngôn Hàm nín thở.

Thẩm Dục – đôi thủ một mắt một còn của anh. Chín năm trước, Thẩm Dục chính là nghi phạm lớn nhất trong vụ án sát hại vị hôn thê của anh, cuối cùng lại vô cơ thoát tội.

Trong không khí im lặng, người thứ hai sợ hãi đánh đổ cái cốc, anh ta không ngừng than thở:

“Nếu biết cô ta là ‘vợ’ tên Thẩm Dục kia, có chết tôi cũng không dám làm chuyện này! Cho dù các ông muốn châm ngòi mâu thuẫn giữa Ngôn Hàm và Thẩm Dục cũng đừng nên xuống tay với cô gái đó chứ. Tôi rồi, tôi đã đưa cốc nước có thuốc mê cho cô ta rồi. Nếu cô ta có mệnh hệ gì, tôi xong đời lúc nào cũng không biết mất.”

“Mấy năm nay, tên Thẩm Dục kia bị Ngôn Hàm kèm chặt nên làm ăn cũng cẩn thận hơn nhiều rồi, ông cho rằng hắn có thể dễ dàng giết người như giẫm nát một con kiến giống trước kia sao?”

“Nhưng hắn là Thẩm Dục đấy!” Người thứ hai nói như khóc, “Đến vị hôn thê của Ngôn Hàm hắn còn dám giết, chặt người ta thành mấy khúc mà còn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật được nữa là. Tôi sợ động vào hắn, đến lúc mất mạng rồi, xương cốt bay đi chỗ nào cũng không hay.”

Ngôn Hàm dựa vào vách tường, đôi mắt ánh lên vẻ suy tư trong giây lát. Rút bao thuốc từ trong túi ra rồi định ngậm lấy một điếu, đột nhiên anh hít mắt lại.

Đầu điếu thuốc lá có vết ẩm như bị thấm nước. A, hóa ra anh cũng bị bỏ thuốc sao?

Nếu không quan sát cẩn thận sẽ khó mà nhận ra nổi.

Ban này, trong khi đánh bài, anh có để áo khoác trên ghế, nên lúc chơi, chiếc áo liền nằm ngoài tầm quan sát.

Anh dùng hai ngón tay kẹp điếu thuốc kia lên ngậm ngấm. Một lúc sau, anh bỗng cười nhẹ, không tựa vào vách tường nữa mà đứng thẳng người dậy, trở lại hành lang mình vừa đi qua lúc này. Chỗ anh vừa đứng là ngõ cụt, phía đối diện chỉ có một gian phòng.

.....

Chân Nỗn đóng cửa phòng lại, bên trong hình như không có cửa sổ, cả phòng tối om. Cô chớp chớp mắt, bắt đầu cố gắng làm quen với bóng tối, nhưng dù đã căng mắt hết cỡ song cũng chỉ nhìn thấy cạnh một chiếc bàn. Không bật đèn, cô cố vắt óc nhớ lại bản thiết kế của căn phòng, rồi bắt đầu đưa tay sờ soạng trong bóng tối tựa như người mù, đẩy cửa ra.

Trong toilet có một cửa sổ, tuy bên ngoài mây đen dày đặc, nhưng ít ra trong phòng vẫn có một chút ánh sáng.

Chân Nỗn cởi áo khoác vứt lên ghế sofa, cứ thế xỏ giày rồi ngồi xổm xuống, tiếng xương cốt vang lên lục đục trong bóng tối. Cô không để ý, chỉ mở cái túi màu đen của mình, lạnh lẽo đeo găng tay và kính chuyên dụng rồi đứng dậy khép cửa. Ngay lập tức, toilet lại chìm trong bóng tối.

Cô nghĩ miên man vài giây, đứng lâu, chân lại bắt đầu đau nhức, cô cắn răng dậm chân vài cái.

Lại một mùa đông nữa, một mùa đông với những trận mưa dầm rả rích.

Bệnh thấp khớp di truyền của cô dường như càng ngày càng nghiêm trọng. Lần này bất chấp gió rét lạnh lẽo ra ngoài một chuyến, xương cốt toàn thân chỗ nào cũng cảm thấy khó chịu.

Công việc này vốn không thuộc phận sự của cô, nhưng cô vừa đi làm, giờ chưa bận rộn gì, mà Quan Tiểu Du lại có việc nhà nên đành nhờ cô làm giúp. Cũng may, cô khá am hiểu lĩnh vực này, nên không đến mức luống cuống tay chân cho lắm.

Lấy thiết bị thám trắc ra, cô từ từ quét xung quanh, không bỏ sót bất cứ xó xỉnh nào.

Club vừa trang hoàng lại, trong toilet không có bất cứ dấu vết nào. Thiết bị thám trắc quét một vòng nhưng chỉ phát hiện được vài vệt sáng hình dấu giày và vân tay rải rác. Đây đều là kết quả Quan Tiểu Du đã tra được.

Cô lại dò tìm thêm một lần nữa, trên khe hở thảm trải sàn có một vệt sáng lạ rất nhỏ – một mảnh giấy vụn nhỏ xíu như cây kim.

Chân Nỗn chụp ảnh lại, dùng nhíp gấp lên quan sát tỉ mỉ. Vật này có phần giống giấy thiếc, trong bóng tối nó lóe lên ánh sáng bạc, bên trên có dấu vết màu mực, vẫn chưa thể xác định thuộc tính của nó.

Chân Nỗn bỏ mảnh giấy nhỏ bé này vào trong túi, chợt phát hiện thảm từng bị xê dịch. Cô kéo thử nó ra, ngay sau đó liền phát hiện có một dấu vân tay trên sàn nhà.

Lấy bàn chải chuyên dụng ra, cô kiên nhẫn quét đi quét lại vụn nam châm lên dấu vết. Sau khi thu thập được chứng cứ cô lại tiếp tục tìm kiếm trong chốc lát, cuối cùng không phát hiện thêm được gì nữa, cô mới cất thiết bị về chỗ cũ, lại lấy tay xoa bóp đầu gối.

Vừa đi ra toilet, cô chợt nghe thấy có tiếng đóng cửa với sức lực vừa phải, giây tiếp theo là tiếng khóa chốt “Lạch cạch”.

Chân Nỗn sững sờ, có người vào? Cô dựng thẳng lỗ tai lên nghe ngóng, căn phòng tối om yên tĩnh lạ thường, không tồn tại bất cứ âm thanh nào.

Nhưng có một điểm sáng màu đỏ lấp lóe, thuốc lá ư?

Người kia đang hút thuốc lá?

Cô lập tức có dự cảm không lành.

Ban nãy lúc lên tầng, có một nhân viên phục vụ đưa cho cô một cốc nước, vừa cầm lên, cô liền nhận ra cốc nước ấy đã bị bỏ thuốc. Đối với người nghiên cứu độc chất học như cô mà nói, đây hoàn toàn chỉ là trò vật vãnh.

Club này do đàn em của Thẩm Dục mở, đều là người quen của nhau, người nào người nấy biết chừng biết mực. Tuy có rất nhiều kẻ muốn lật đổ, trả thù anh, song Thẩm Dục vẫn không hề hấn gì, duy chỉ có một điểm yếu duy nhất là cô.

Chân Noãn hơi hồi hộp. Là nhân viên phòng kỹ thuật, cô không hề biết mấy kỹ năng đánh đấm gì đó; hơn nữa, sức khỏe cô không tốt, không có khả năng học.

Một lúc sau, đối phương dập tàn thuốc, căn phòng chỉ còn màu đen vốn dĩ.

Cô cố gắng giữ bình tĩnh, chậm chạp rón rén di chuyển, mượn cơ hội tiến dần về phía cửa; nếu xui xẻo đụng phải anh ta, cô có thể kêu cứu. Cô khom lưng đặt chiếc túi xuống đất, tránh cho nó gặp chuyện không may, còn mình thì thoát ra ngoài trước rồi quay lại lấy sau.

Đang nghĩ ngợi, đầu gối gấp lại, lập tức phát ra tiếng xương cốt biểu tình lục khục.

Chết tiệt! Lộ vị trí rồi!

Trong bóng đêm yên tĩnh, cô nghe thấy tiếng người đàn ông tiến gần tới chỗ mình; bước chân khoan thai lại rất khê, từng tiếng từng tiếng vang lên trong căn phòng u tối.

Cô càng sợ hãi, sau khi xác nhận được phương hướng của anh ta liền bỏ chạy ra cửa. Sau khi vội vã bỏ chạy, cô chợt nhận ra nguồn gốc âm thanh mình vừa xác định không đúng. Xung quanh tối như mực, thật khó phân biệt mọi thứ.

Giữa lúc cô hoảng loạn, người nọ lại không di chuyển nữa.

Hiển nhiên, anh ta cao tay hơn cô, lúc trước chỉ là cố tình bước vài bước để dọa cô bỏ chạy, sau khi đoán được vị trí của cô mới khê khàng di chuyển lại gần.

Cô không biết anh ta đang thăm dò vị trí của mình hay chỉ đơn thuần chơi trò tâm lý. Không nghe thấy bất cứ âm thanh nào, cô chỉ dám đứng lặng ở nửa đường, căng thẳng đến mức đổ đầy mồ hôi, đi cũng không được mà dừng cũng chẳng xong.

Đấu tranh tư tưởng một hồi, cô bỗng cảm thấy bầu không khí xung quanh mình có chút đình trệ, có mùi thuốc lá quanh quẩn. Anh ta đến gần rồi!

Cô lập tức bịt chặt miệng, không dám hít thở. Tuy hơi nghi ngờ cảm giác của mình, song, hơi thở áp bách chợt phả tới, người đàn ông kia đã nắm lấy bả vai cô.

Lòng Chân Noãn vỡ vụn, trong chớp mắt, cô chợt nhớ tới chiêu thoát thân mà giáo sư Lâm từng dạy mình. Cô liền dùng hết sức cầm cổ tay đối phương kéo về một bên sườn, đồng thời hạ thấp trọng tâm quật mạnh xuống, quả nhiên đối phương đã trúng chiêu, ngã ra sàn.

Cô như mở cờ trong bụng, nhưng lúc này, hơi thở của người đàn ông vốn bị cô quăng ngã bỗng sượt qua mặt. Trong bóng đêm, có tiếng người nào đó đang bật cười khê khàng, tựa như vừa rồi chỉ là anh ta cố tình chấp công phu mèo ba chân của cô.

Chân Noãn thảm thán một tiếng không ổn, chuẩn bị quật anh ta xuống rồi lập tức bỏ chạy cho nhanh nhưng thất lưng lại bị anh ta ôm chặt, trọng tâm lệch đi. Cô bị kéo xuống, ngã nhào lên người anh ta.

Không kịp “phanh” lại, môi cô dán lên cổ anh ta, làn da nóng ẩm lại mềm mại, gợi cảm lại pha lẫn mùi thuốc lá phảng phất. Mắt cô hoa lên, nghe thấy tiếng “A” ẩn chứa nét cười như ẩn như hiện của anh ta, giọng điệu không hề vui vẻ, thậm chí còn mang chút châm chọc.

Cô hết sức xấu hổ, thét lên một tiếng “Á!” chói tai rồi nhảy dựng lên, âm thanh còn chưa ra khỏi miệng, anh ta đã kịp thời đứng lên, hai tay nắm lấy mặt cô, xoay ngược cô lại ấn chặt lên sô pha.

Chân Noãn bị tóm chặt trong nháy mắt.

Anh ta nắm khớp hàm của cô khiến cô không thể phát ra tiếng, càng không thể cử động đầu. Cô đưa lưng về phía anh, cổ tay bị anh ta quật ra sau lưng, hai chân bị đầu gối anh ghim chặt.

Anh ta không hề thương hương tiếc ngọc một chút nào, hai tay hơi siết chặt, cô đau đớn lập tức kêu lên một tiếng, ngoan ngoãn tựa vào sô pha không nhúc nhích để tránh chịu đau thêm lần nữa.

Trước mặt anh, mọi phản kháng, đấu tranh của cô đều là vọng tưởng, cô không còn chút sức chống đỡ nào, chỉ có thể mặc anh ta thao túng.

Chân Noãn vừa xấu hổ vừa tức giận, nhưng nỗi sợ vẫn chiếm phần lớn, khiến cơ thể run rẩy.

Cô có chứng sợ hãi nghiêm trọng nên rất sợ có tiếp xúc thân thể với đàn ông. Cho dù là Thẩm Dực, bao năm quen nhau mà chỉ đến gần đây, cô và anh mới tiến đến bước nắm tay mà thôi. Song lúc này.....

Anh ta thích tư thế này ư?

Chân Noãn đột nhiên nức nở muốn khóc, cô trêu vào ai chứ?

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Ngôn Hàm cũng kinh ngạc, không ngờ cô gái này lại dễ đối phó như thế. Tưởng rằng ít ra cô ấy cũng biết võ vẽ đôi ba chiêu, không ngờ thân thể nhỏ nhắn ấy lại lao thẳng vào lòng anh, áo len vừa vặn mà mềm mại, ấm áp, thơm phức.

Cô yếu ớt đến mức không tưởng, bị anh khống chế dễ dàng. Giờ phút này, cô ra sức giãy giụa mà không thoát nổi, cuống đến nỗi rên lên ư ử, có điều giọng lại quá bé.

Anh cau mày, siết chặt thêm chút, cô lập tức ngoan ngoãn, không giãy cũng không kêu ca thêm nữa.

Anh buông miệng cô ra, cô thức thoi không hết lên, chỉ cảm thấy quai hàm đau như bị tháo mắt.

“Bác sĩ bệnh lý học, độc chất học(*) Chân Noãn”. Anh cất giọng lãnh đạm mà khẳng định.

(*) Bệnh lý học là môn nghiên cứu và chẩn đoán chính xác về bệnh. Bệnh lý học cân nhắc về bốn yếu tố của bệnh: nguyên nhân, cơ chế hình thành (bệnh sinh), sự thay đổi cấu trúc các tế bào (thay đổi về hình thái học) và hậu quả của những thay đổi này (triệu chứng lâm sàng).

Độc chất học là một nhánh của sinh học, hóa học, và y học nghiên cứu về những chất độc và những tác dụng của các chất độc này đối với các sinh vật sống. Nó nghiên cứu về các triệu chứng, cơ chế, điều trị và phát hiện sự ngộ độc, đặc biệt là ngộ độc cho người.

Cô gái trong tay nhất thời như bị điểm huyết, thân thể cứng đờ.

Trong bóng tối, dường như anh cười một tiếng: “Tại sao hiện giờ lại làm việc tại Phòng thí nghiệm tội phạm Dự Thành?”.

“Anh là ai?”.

“Ngôn Hàm”. Anh vô cùng phối hợp nhưng chẳng khác nào nói nhảm, bởi vì cô hoàn toàn không biết Ngôn Hàm là ai.

Đương nhiên anh không giải thích, “Đối với cô mà nói, thuốc trong cốc nước chỉ là chuyện cón con; nhưng, tôi không kịp phát hiện ra thứ trong thuốc lá của mình, hút mất rồi. Bây giờ, tôi cảm thấy...”.

Anh nói thật chậm thật chậm, trong căn phòng tối đen, phát âm rõ ràng từng chữ một.

Lông tơ khắp người cô dựng thẳng lên, muốn làm bộ không hiểu, nhưng tên này lại xấu xa làm rõ: “Chúng ta nên làm gì đây nhỉ?”.

Chân Noãn khóc không ra nước mắt, giãy giụa một hồi rồi hoang mang nói: “Anh có biết Thẩm Dực không?”.

“Có”.

“Có người muốn gây xích mích giữa hai người”.

“À”. Anh cười một tiếng.

Cô không hiểu buồn cười ở đâu.

Anh lại có chút hứng thú, vốn tưởng rằng cô định lờ Thẩm Dực ra để dọa mình, nhưng cô nhóc này cũng có mắt nhìn người đấy chứ.

Cô biết mình nói đúng, lại vội vàng nói ngọt: “Đừng mắc bẫy của người khác, được không? Nếu anh hút phải thuốc rồi, tôi có thể giải cho anh, việc này tôi rất am hiểu. Anh cũng không muốn bị người khác lợi dụng, phải không? Tầm thường lắm!”.

Anh lạnh lẽo nhếch khóe môi. Cô ấy rất thông minh, câu nào cũng nhắm vào điểm mấu chốt. Tiếc rằng, anh không cần!

Cô dè dặt nói một thôi một hồi, thấy anh không phản ứng thì ù rũ chán nản thờ dãi, cuối cùng, nói một câu lí nhí như muỗi, "... Xin anh đấy... Đừng làm hại tôi... Tôi sợ đau lắm!"

"...".

Ngôn Hàm nhất thời không biết nói sao, có cảm giác như đâm vào bị bông vậy.

Anh buông cô ra, đứng dậy.

Cổ tay Chân Noãn đau đến tê dại, sau khi thoát khỏi trói buộc thì vội vàng xoa cổ tay, hai tiếng "lục khục" vang lên giòn tan, như một bà lão già cả.

"...".

"Chậc!" Anh ta lễ phép lại ngoan hiền, "Chị gái à, vừa rồi thật sự xin lỗi, đã mạo phạm chị!"

"...".

Chân Noãn tức tối đứng dậy, đầu gối lại lục khục một tiếng.

"...".

"Yên tâm". Anh hạ giọng, vô cùng hồ hững, "Không ai có thể khích bác mối quan hệ giữa tôi và Thẩm Dực". Giọng anh bình thản, nhưng Chân Noãn cảm thấy những lời này mang ý nghĩa là lạ.

Cô định lên tiếng hỏi nhưng anh đã quay lưng bỏ đi, ra tới ngoài mà không đụng đầu không vướng chân.

Anh mở cửa, ánh sáng lùa vào, Chân Noãn neho mắt lại. Trong ánh sáng trắng mờ ảo, bóng dáng anh vô cùng đơn sơ mà không thực.

"Tiểu thư Chân Noãn, hẹn gặp lại!"

Chân Noãn đỏ mặt oán thầm, ai muốn gặp lại anh chứ!

Cô mặc áo khoác, đeo túi, rời khỏi gian phòng. Đi tới đại sảnh club, loáng thoáng nghe thấy tiếng người kêu cứu mạng ở đâu đó.

Lúc cô nghe thấy tiếng đó, một anh chàng đeo kính gọng đen đẩy cửa bước vào, vội vàng chạy về phía cô, từ đằng xa đã hỏi: "Chị đâu, không sao chứ?".

Anh chàng này là Đới Thanh, ông chủ của khách sạn và club này, là trợ thủ đắc lực đã theo Thẩm Dực nhiều năm, đương nhiên phải kính cẩn khép nép trước Chân Noãn.

"Hử? Có chuyện gì thế?". Chân Noãn mở to đôi mắt vô tội, không hiểu ra sao.

Đới Thanh ngần ngừ, anh vốn đang ở khách sạn tại tòa nhà chính, bởi vì thấy hai nhân viên lạ mặt lượn lờ xung quanh, trong lòng dấy lên mối nghi ngờ. Mỗi nhân viên trong khách sạn đều do anh phỏng vấn, mà hai người này anh lại chưa thấy bao giờ.

Anh suy nghĩ một lát, chợt nghĩ đến chuyện hôm nay Chân Noãn tới club tại tòa bên, mà Ngôn Hàm vẫn luôn đối đầu với Thẩm Dực cũng ở đó.

Anh lập tức cảm thấy không ổn. Có quá nhiều kẻ muốn đối phó với Thẩm Dực, mà đại ca chỉ có duy nhất một điểm yếu là Chân Noãn, và một đối thủ khó nhằn là Ngôn Hàm.

Đới Thanh giật mình, lập tức chạy tới.

Bây giờ, Đới Thanh thấy má cô đỏ ửng, hoảng hốt nói: "Chị đâu, chị bị đánh à?".

"Đâu có". Chân Noãn xoa mặt, "Ai đánh đâu? Răng đau nên tự đập mấy cái".

Đới Thanh biết tình trạng cơ thể cô, nói: "Trời lạnh lắm, em đưa chị về nhà".

Chân Noãn đồng ý.

Ngoài cửa đột nhiên vang lên một tiếng động khổng lồ, như thể có một vụ nổ.

Đới Thanh lập tức che cho cô.

Chân Noãn nhanh chóng nhìn đồng hồ đeo tay: 5 giờ 27 phút 41 giây; cô đẩy tay Đới Thanh chạy ra ngoài. Tiếng động kia vừa đình tai vừa trầm đục, rõ ràng là tiếng thân thể rơi xuống xi măng.

Vừa kéo cửa ra đã nghe thấy tiếng thét chói tai:

“AAAAAAA!”

“Cô dâu nhảy lầu!!!”

Đôi Thanh đuổi theo, điện thoại di động bỗng đổ chuông.

Anh liếc nhìn, lùi về sau rồi đóng cửa lại để tiếng ồn ào náo động không lọt vào trong: “Anh Dục, tìm thấy chị dâu rồi. Không có chuyện gì đâu”.

Bên kia ngừng một giây, bỏ qua câu nói “Không có chuyện gì đâu”, giọng vừa chậm vừa trầm “Cô ấy nói gì? Về mặt, bề ngoài, quần áo ra sao?”.

Đôi Thanh nói rõ mười mười, nghĩ lại mà sợ: “May mà chị dâu không sao”. Ngập ngừng một chút lại hỏi, “Anh, em nghĩ chuyện này là do có người muốn kích bác quan hệ giữa anh với Ngôn Hàm. Chị dâu xảy ra chuyện gì, chắc chắn anh sẽ tìm Ngôn Hàm liều mạng phải không? Em thấy chúng cũng muốn mượn Ngôn Hàm chinh anh”.

Thẩm Dục không đáp lời.

Đôi Thanh nghĩ, Chân Noãn biết rõ nên mới giả bộ không có chuyện gì xảy ra, không khỏi cảm thán: “Anh Dục, chị dâu đúng là con mẹ nó tốt”.

Giọng Thẩm Dục thờ ơ: “Mẹ ai hả?”.

“Thuận miệng thôi”. Đôi Thanh lập tức đổi giọng, “Anh, chị dâu tốt thật đấy. Thông minh, biết nghĩ xa, quan tâm đến anh”.

“Cần cậu nói nữa sao?”. Thẩm Dục định cúp máy, Đôi Thanh vội kêu lên: “Anh Dục, cô gái kia nhảy lầu rồi, vừa lúc này thôi”.

“Có liên quan gì tới tôi chứ?”. Bên kia cúp máy.

...

Chân Noãn mở máy gọi 120, chạy nhanh tới nơi phát sinh sự cố.

Giữa club và khách sạn có một sân cỏ và bãi đậu xe.

Cô vác túi luôn lách giữa mấy chiếc xe, sau khi gọi cho cảnh sát, lại gọi tiếp cho đồng nghiệp Quan Tiểu Du: “Báo cảnh sát rồi, cậu mau tới đi, nếu không mọi người biết hôm nay cậu trốn việc đấy”.

Cô ngẩng đầu nhìn, phía trên nơi xảy ra chuyện chỉ có cánh cửa sổ tầng bảy để mở.

Một số người quây lại sợ hãi kêu la, nhưng may mà không ai dám nhích tới gần.

Chân Noãn đi qua, cô gái mặc váy cưới nằm trong vũng máu, tứ chi vụn vụn. Chiếc váy trắng tinh như bông hoa xòe nở, từng đốm máu vấy lên váy như mai đỏ nở rộ trong tuyết.

Chân Noãn ngồi xổm xuống quan sát, trái tim lạnh hẳn đi. Chỗ tiếp giáp giữa xương thái dương và xương chẩm(*) trên đầu người gặp nạn gần như bị đập thành mặt phẳng. Xương vỡ vụn làm da đầu trở nên dị dạng, như thể muốn chọc rách đâm ra ngoài.

(*) Xương chẩm nằm ở phần sau và dưới hộp sọ, một phần thuộc vòm sọ và phần lớn ở nền sọ.

Cô ta còn sống, miệng mấp máy làm máu ộc ra, bàn tay đầm đìa máu quơ quào, cả người co quắp tựa như con rắn bị rút gân lột da.

“Cô nói gì?”. Chân Noãn quỳ xuống, cúi người kề sát vào, nhưng chỉ nghe thấy tiếng gió gào thét. Người bị thương ngán ngán nước mắt, miệng mấp máy nhưng nói không thành tiếng.

Không khí ngập ngụa mùi máu, Chân Noãn thở một hơi, hỏi: “Có người đẩy hay là cô tự...?”.

“Khương Hiểu!” Một người đàn ông gào lên, cắt đứt câu hỏi của cô.

Chân Noãn ngẩng đầu nhìn, anh ta mặc bộ vest trắng, gương mặt điển trai, thân hình cao lớn, là chú rể của lễ cưới ngày hôm nay, ông chủ trẻ tuổi của tập đoàn Hoa Thịnh: Thân Trạch Thiên.

Người chết tên là Khương Hiểu? Nhưng Khương Hiểu không phải là cô dâu ngày hôm nay, cô ta là bạn gái cũ của Thân Trạch Thiên. Sao cô ta lại mặc váy cưới nhỉ?

Chân Noãn quay đầu nhìn lại, ánh mắt cô ta rệu rã, máu bên khóe miệng cũng ngừng chảy.

Chân Noãn lập tức kiểm tra mạch đập, nhịp tim và con ngươi. Cô ta chết rồi!

“Khương Hiểu!” Thân Trạch Thiên đau buồn xông tới.

“Không được tới đây!” Chân Noãn đứng phắt dậy, chắn trước mặt anh ta, “Không được tới gần, hãy chờ cảnh sát!”.

Thân Trạch Thiên chợt dừng lại, ánh mắt liếc tới mặt cô, nheo lại đánh giá: “Cô là ai?”.

Chân Noãn hơi rụt về sau, nỗi sợ hãi và sự chống cự nảy sinh theo bản năng, nhưng cô rũ mắt nghĩ lại, đây là công việc của cô, dù cảm thấy sợ thế nào đi nữa cũng không thể biểu hiện quá kém cỏi.

Cô sốc lại tinh thần, ngược đôi mắt tròn xoe lên, cố gắng nói: “Pháp y, tôi là pháp y. Người đã chết, anh không thể tới đó phá hỏng hiện trường, chuyện này gây bất lợi cho anh. Xin hãy đợi cảnh sát tới xử lý”.

Đôi mắt Thân Trạch Thiên hiện nét hứng thú kì lạ: “Được, tôi phối hợp với công việc của cô”.

“Anh và người chết có quan hệ gì?”.

“Cô ấy là bạn gái trước của tôi, vẫn còn tình cảm với tôi, nhưng không ngờ cô ấy phải làm vậy. Thật ngốc nghếch!”.

Chân Noãn còn đang suy nghĩ vấn đề kế tiếp, đã nghe phía sau có người thờ ơ nói: “Anh biết cô ấy tự sát cơ đấy”.

Hai người đều sững sờ.

Chân Noãn quay đầu lại.

Người đàn ông mặc chiếc áo gió màu đen, trong màn mưa phùn, anh ngồi xổm, bình tĩnh quan sát thi thể, chiếc khăn quàng cổ màu xám che mắt cảm anh, gió thổi bay mái tóc trên trán, chỉ nhìn thấy sống mũi cao thẳng. Anh cầm một chiếc bút, nâng ngón tay người chết lên.

Chân Noãn cau mày: “Xin lỗi, xin đừng...”.

“Không sao”. Anh chăm chú nhìn ngón tay người chết, trả lời cô.

“...”. Chân Noãn đỏ bừng mặt, lên giọng mãi không xong, “Xin đừng đụng vào người chết bừa bãi như vậy”.

“Tôi không bừa bãi, tôi rất nghiêm túc”. Anh không nhìn cô, cúi đầu, nheo mắt quan sát kẽ ngón tay của Khương Hiểu.

“Anh... Anh là ai?”.

Anh ngẩng đầu, những giọt mưa bụi li ti nhiều trên mái tóc, mỉm cười, đôi mắt đào hoa cong cong, lấp lánh ánh nước,

“Hi, nhanh như vậy đã gặp lại rồi!”.

...

Nhưng trong khoảnh khắc ngẩng đầu, chính Ngôn Hàm lại hơi sững sờ, nụ cười trên mặt tắt lịm.

Bây giờ anh mới nhìn rõ Chân Noãn. Thứ khiến anh chợt thất thần không phải gương mặt xinh đẹp, mà chính là đôi mắt màu hổ phách ấy.

Đôi mắt ấy cực giống Hạ Thời, cô gái duy nhất anh từng yêu và vẫn luôn yêu, Hạ Thời.

Ngay từ giây phút cô ấy chào đời, anh đã được gặp mặt.

Khi anh được một tuổi, cô được mấy trăm ngày, anh đã biết bò tới gặm bầu má mềm mại phúng phính của cô ấy.

Từ lúc lên hai, đôi mắt ấy đã in sâu vào tâm trí anh.

...

Hai tuổi, mẹ đưa Ngôn Hàm tới nhà dì Hạ chơi, chỉ vào bé con xinh xắn trong nôi, nói với cậu: “Đây là A Thời nhà họ Hạ, có xinh không? Con có thích không, tìm dì Hạ xin về làm vợ nhé?”.

Ngôn Hàm nhỏ bé nhòai người bên nôi nhìn vào trong. Đôi mắt của bé con tròn xoe như đá quý, xinh đẹp biết mấy. Cô bé bi ba bi bô, bàn tay mềm mại nhỏ bé tóm lấy ngón cái của cậu.

“Con thích em ấy lắm!” Tiểu Ngôn Hàm ngẩng đầu nhìn mẹ, “Chúng ta ôm em ấy về nhà có được không ạ?”.

“Nhưng em ấy sẽ khóc đấy”.

“Thế thì con dỗ em ấy”.

“Em ấy đói bụng thì sao?”.

“Con cho em ấy ăn”.

“Em ấy sợ cô đơn thì thế nào?”.

“Con chơi với em ấy”.

“Em ấy không biết nói đâu”.

Chuyện này, cậu nhóc nhíu mày: “Thế sao em gái nhà Ngru Ngru lại biết nói?”.

“Đó là do Ngru Ngru dạy”.

“Con không dạy đâu”. Cậu nhóc chu mỏ, “Chúng ta ôm vệt về nhà còn hơn”.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Chân Noãn cúi đầu nhìn người đàn ông tuần tú đang ngồi xổm dưới đất, suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng cũng tìm được mối liên hệ giữa khuôn mặt đẹp trai của anh ta và “Ngôn Hàm” – tên đầu sỏ đã bóp khớp cằm của cô trong căn phòng tối ban nãy.

“Noãn Noãn!”

Đồng nghiệp của Chân Noãn, nhân viên nghiệm chứng Quan Tiểu Du chen vào từ giữa đám đông.

Cô thở không ra hơi, quay sang chớp mắt nhìn Chân Noãn, khẽ giọng nói:

“Bên tổ chúng ta vừa gọi điện tới, mình nói mình đang ở hiện trường...” Vừa quay đầu sang, cô lập tức trông thấy Ngôn Hàm, sắc mặt hơi tái đi, nói năng cũng kém lưu loát hơn.

“Đội... Đội trưởng Ngôn, thật trùng hợp, anh... Sao anh lại ngồi xổm ở đây?”

Ngôn Hàm lại hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ tôi nên ‘nằm’ ở đây hay sao?”

Quan Tiểu Du nhăn nhó cười gượng hai tiếng, lập tức nhanh chân nhanh tay mang hòm thiết bị chuẩn lên tầng kiểm tra dấu vết.

Chân Noãn chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, đội trưởng?

Hoàn thành nhiệm vụ xong xuôi, Quan Tiểu Du vui vẻ chạy tới nói với cô: “Người đẹp Noãn Noãn, ta không đem theo quà ra mắt, đành lấy hoa hàm tặng nàng. Về sau, nàng và đội trưởng sẽ là bằng hữu sống của bọn ta, có thể chụp thành biển quảng cáo ‘Công an Dự Thành chúc bạn năm mới tốt lành, gia đình an khang’ đó. Đội trưởng của chúng ta moe(*) lắm.”

(*) Moe: (Đọc là mô-ê) Từ lóng tiếng Nhật, thường dùng với các nhân vật hư cấu trong truyện tranh và hoạt hình. Chỉ những người/nhân vật khiến mình nảy sinh cảm giác thích thú, yêu thương; khiến mình muốn nhào tới ôm hay nhéo ý

Nói chung “moe” không có định nghĩa nhất định, mỗi người sẽ có cảm nhận riêng của mình. Vì vậy, dù có thể hiểu “moe” là đáng yêu/dễ thương nhưng Chic quyết định giữ nguyên là “moe” mà không thay bằng dễ thương hay đáng yêu. Các bạn có thể xem K-on hoặc Chuunibyou để có thể mừng tượng hai bộ này đặc moe luôn >” Trà: Hóa học ㄣ (ㄣ _ ㄣ ㄣ) ㄣ (ㄣ _ ㄣ ㄣ)

Hung thủ đeo găng tay ư?

Chân Noãn muốn hỏi han thử vài câu, định bụng giao lưu, chừa chút ấn tượng tốt với boss, nhưng cô không giỏi giao tiếp. Trước mặt anh, cô không dám hé nửa lời. Mà vừa nãy đối đầu với boss trong bóng tối như vậy, chỉ nghĩ lại thôi da đầu cô đã tê rần, không dám nhìn thẳng vào anh nữa.

“Nhớ mang chiếc thắt lưng này về xử lý hóa học.” Anh dặn dò.

Chân Noãn lập tức thu hồi dòng suy nghĩ, chợt nhận ra anh đang nói với mình, hoảng hốt luống cuống hô “Dạ” một tiếng.

Tâm trạng căng thẳng của cô không hề lợt khỏi tầm mắt anh.

Ngôn Hàm ngẩng mặt lên, nhìn cô một cách sâu xa, nửa cười nửa không hỏi cô: “Cô sợ tôi à?”

Chân Noãn chột dạ lắc đầu.

Anh cười một tiếng: “Tôi không ăn thịt cô đâu mà lo.”

Da đầu căng đét, não bộ nóng lên, cô cúi đầu tiếp tục nhìn quan sát thể nạn nhân.

Trước khi chết, Khương Hiểu đi một đôi giày đế bằng, mũi giày bên trái va xuống mặt đất, máu chảy đầm đìa. Đế giày của cô coi như sạch sẽ, chỉ có vài vệt bùn đất lẫn với đó là vài mẩu vụn giấy nhỏ có màu sắc sặc sỡ, xanh xanh đỏ đỏ các kiểu.

Chân Noãn nghi ngờ, cách lớp vải đưa tay nắn chân người chết, dọc theo xương mác xương đùi nắn tới xương chậu, lại tiếp tục nắn theo xương sống tới đầu vai. Dần dần, trong lòng cô đã có chút manh mối.

Lần thứ hai ngẩng đầu lên, Ngôn Hàm đã rời khỏi nơi thi thể nằm, hiện đang cúi đầu tìm thứ gì đó trên mặt đất. Anh tìm cái gì, Chân Noãn không biết.

Rất nhanh sau đó, cảnh sát thuộc Đội hình sự đã chạy tới, bố trí dải phân cách, ngăn đám đông tụ tập vây xem hiện trường ở bên ngoài;

Lúc này, Ngôn Hàm đứng thẳng dậy, mở miệng nói: “Lên tầng xem một chút.” Lại quay sang Chân Noãn lúc này vẫn còn ngồi xổm: “Cô cũng đi cùng luôn.”

.....

Ngay phía trên vị trí thi thể, căn phòng để mở cửa sổ tại tầng bảy nằm ngay cạnh phòng nghỉ của chú rề.

Vài nhân viên nghiệm chứng đang tiếp tục đo lường kiểm tra.

Vừa vào phòng liền nhận ra chỗ không ổn, sô pha nhỏ và thảm bị xô dịch, hẳn là do quá trình giằng co kịch liệt tạo thành. Bàn trà nhỏ hình vuông cũng không ở đúng vị trí, trên bàn còn để gạt tàn bằng thủy tinh và một bó hoa. Nhưng gạt tàn bị mẻ mất một góc, dưới đất rải rác mảnh vụn thủy tinh, cánh hoa và giấy vụn màu sắc sặc sỡ.

Trên giàn hoa hồng còn vương vài sợi vải màu trắng.

Nhân viên nghiệm chứng đang chụp lại ảnh.

Chân Noãn qua đó nhìn. Từ hoạ tiết và hình dạng độ dài miếng vải có thể thấy, đây đúng là mảnh vải bị rách từ chiếc váy Khương Hiểu mặc.

Trên hành lang, một vị cảnh sát đang hỏi Thân Trạch Thiên: “Anh có biết người chết từng xảy ra tranh chấp với ai trong căn phòng này không?”

Về mặt Thân Trạch Thiên không thoải mái như ban nãy, lặng im một lúc mới nói: “Tôi biết...”

Anh ta còn chưa dứt lời thì một giọng nữ vang lên cắt ngang: “Tôi ở cùng anh ấy.”

Người tới chính là cô dâu của buổi lễ hôm nay – Đồng Tư Tư. Cô ấy mặc bộ váy cưới thủ công Italy, trông cô vô cùng cao quý, thanh lịch.

Lại nói đến Khương Hiểu, bạn gái cũ của Thân Trạch Thiên, bộ váy cưới cô ấy mặc lúc rơi xuống lầu rề tiền hơn nhiều.

Cô dâu Đồng Tư Tư hết sức xinh đẹp, phong thái nổi bật, đeo một chiếc găng tay ren tinh xảo, đẹp đẽ. Cô hiện đang cầm tay Thân Trạch Thiên, thể hiện sự ủng hộ.

Bạn gái cũ của chồng vừa chết, cô trái lại có vẻ thật bình tĩnh, hững hờ: “Có mỗi Khương Hiểu ở trong phòng này làm mình làm mẩy. Cô ta đập nọ đập kia, ai rảnh mà để ý được.”

“Ai bảo chị ta ở đây một mình, tôi còn nghe thấy chị và chị ta cãi nhau, rất to tiếng nữa là đằng khác.” Một giọng nữ trong trẻo vọng tới, từ giọng điệu có thể dễ dàng nhận ra, cô cũng chạy tới xem trò hay, chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Chân Noãn rất quen với giọng nói của cô, lập tức quay người nhìn lại.

Con gái nhà họ Kỳ – Kỳ Pháp Lạp. Cách ăn mặc chín chắn hoàn toàn che lấp tuổi thật của cô, ngoại trừ vài người quen biết, không ai nhận ra cô năm nay còn chưa đầy mười tám. Từ khuôn mặt cho đến dáng người đều rất đẹp, tuy gương mặt còn mang nét trẻ con nhưng bộ váy hở ngực màu đỏ lại phô bày dáng người khêu gợi của cô.

Mười năm trước, hai nhà Kỳ, Thân cùng chung tay xây dựng tập đoàn Hoa Thịnh.

Cha mẹ hai nhà họ Kỳ, Thân đều là xã hội đen. Sau khi cùng nhau trải qua bao mưa gió, hai anh em cùng cải tà quy chính, rửa tay chậu vàng, dùng tiền tài và nhân lực trước kia vơ vét được để xây dựng Hoa Thịnh.

Chín năm trước, Kỳ Lão Đại qua đời vì tai nạn xe cộ, để lại hai đứa con nhỏ, một trai một gái. Quyền kinh doanh Hoa Thịnh rơi vào tay Thân Lão Nhị.

Sau này, Thân Lão Nhị trao quyền kinh doanh lại cho con trai là Thân Trạch Thiên. Có điều, toàn bộ cơ ngơi này thực ra đều thuộc về nhà họ Kỳ.

Từ đó, Thân Thiên Trạch trở thành đối thủ của anh em nhà họ Kỳ và Thẩm Dục –phụ tá của gia tộc.

Hai bên tranh chấp vô cùng gay gắt để giành quyền kinh doanh cũng như số cổ phần của công ty.

Vì lợi ích gia tộc, Thân Trạch Thiên chấp nhận vứt bỏ bạn gái cũ từng quen năm năm để lấy thiên kim nhà họ Đồng là Đồng Tư Tư.

.....

Kỳ Pháp Lạp không ưa Thân Thiên Trạch, cũng ghét Đồng Tư Tư. Lúc này có cơ hội, cô đương nhiên phải sấp một chân vào phá rối.

Cô nói xong thì nhìn thấy Chân Noãn, mắt lập tức phát sáng. Từ bé cô đã thân với Thẩm Dục, đương nhiên cũng thân với Chân Noãn.

Nhắc dài phân cách lên, cô bước vào, kéo tay Chân Noãn: “Chị Noãn Noãn, chị đến đúng lúc lắm. Em vừa đứng ra làm chứng, ban nãy, Đồng Tư Tư và cái cô Khương Hiểu vừa chết kia thực sự cãi nhau.”

Ngôn Hàm nhìn thoáng qua chân của Kỳ Pháp Lạp, cô gái này chạy tới chạy lui để lại mấy dấu chân trên thảm.

Một vị cảnh sát tò ý mời Kỳ Pháp Lạp ra ngoài, nhưng cô không thêm đề tâm, chỉ một mực lắc tay Chân Noãn: “Chị Noãn Noãn, em nghe thấy tiếng Thân Trạch Thiên và Đồng Tư Tư cãi nhau với Khương Hiểu trong phòng. Chắc chắn bọn họ đánh nhau, sau đó hai người kia liền thủ đẩy Khương Hiểu xuống lầu.”

Về mặt Đồng Tư Tư không chút lo lắng, cười ngao nghể, nói: “Khương Hiểu đập phá đồ trong phòng, tôi tới kéo Trạch Thiên đi, để cô ta một mình muốn làm gì thì làm. Sau đó, tôi không biết chuyện gì xảy ra cả. Theo tôi thấy, cô ta cố tình nhảy lầu để đổ vạ xui cho tôi thì đúng hơn.”

“Chị nói vậy!” Kỳ Pháp Lạp phản bác, đi một vòng quanh phòng, chỉ trở lung tung, “Căn phòng này hỗn loạn như vậy, tất cả đều do chị ta tự biên tự diễn được hay sao? Chị cho rằng mình đang lừa trẻ con chắc...”

Kỳ Pháp Lạp còn chưa nói xong, Ngôn Cách đã ngắt lời.

“Đi ra ngoài!” Về mặt anh thật nghiêm túc, lạnh lùng ra lệnh. Áp suất trong phòng chợt hạ xuống.

Kỳ Pháp Lạp sững sốt.

Người đàn ông vừa lên tiếng mặc áo khoác màu đen, khăn quàng cổ màu xám, thân hình cao lớn. Hàng mày tuấn tú khê nhú, anh không hề liếc mắt nhìn cô, mà chỉ nhú mày nhìn chăm chăm xuống dưới chân cô.

Nhân viên nghiệm chứng Quan Tiểu Du rệu rã ngồi bên không nói được tiếng nào. Cô còn chưa kịp chụp ảnh, còng chưa kịp thu thập mảnh vỡ làm vật chứng đã bị Kỳ Pháp Lạp giẫm nát bét.

Chân Noãn lập tức túm lấy Kỳ Pháp Lạp, tuy rằng không dám nói câu gì với người đàn ông không quen thân trước mặt, nhưng vì lo cho Kỳ Pháp Lạp, cô cố lấy dũng khí, nhờ giọng lấy lòng Ngôn Hàm: “Xin lỗi, đội trưởng, con bé là em gái của tôi, nó không hiểu biết, anh...”

“Chuyện nhà cô thì liên quan gì đến tôi?” Ngôn Hàm lạnh lùng chặn miệng cô.

Chân Noãn bị nghẹn, mắt đỏ bừng cả lên.

Lại thấy anh nhìn Kỳ Pháp Lạp, trống rỗng buông một câu: “Có ý vượt qua dải phân cách cảnh sát bố trí để thi hành nhiệm vụ.”

Đầu Chân Noãn nổ tung, mơ hồ đoán được ý định của anh, liền nhanh chân kéo người đi.

Nhưng Kỳ Pháp Lạp bị mất mặt, thấy anh coi thường mình thì càng tức giận, nói: “Khách sạn là của nhà tôi, tôi thích làm gì thì làm đấy.” Vừa nói vừa đưa chân đạp vào giàn hoa, giàn hoa đổ vào thùng dụng cụ, mảnh sứ văng tung tóe đầy đất.

Ngôn Hàm nhìn cô một lúc, khỏe môi khê nhếch, cuối cùng nở nụ cười, nói: “Dùng bạo lực cản trở cảnh sát thực thi chức trách.”

Chân Noãn lúc này hoàn toàn hiểu rõ anh định làm gì, lạnh cả sống lưng, lập tức tha Kỳ Pháp Lạp ra ngoài. Song Kỳ Pháp Lạp vừa bị Ngôn Hàm lơ đãng nói vài câu làm mất mặt, con tức bực phát liền không màng sống chết chạy tới đá Ngôn Hàm một phát.

Ngôn Hàm linh hoạt nghiêng người né đi, nói đều đều: “Tấn công cảnh sát.”

Như có một sợi dây trong đầu Chân Noãn bị đứt phụt.

Giây tiếp theo, Ngôn Hàm bước nhanh tới, kéo Kỳ Pháp Lạp ra khỏi tay Chân Noãn.

Kỷ Pháp Lạp không đủ sức chống cự, trong nháy mắt bị anh kéo tới hành lang đối diện, rắc rắc hai tiếng, hai tay cô bị khóa vào nắm đấm cửa.

Kỷ Pháp Lạp ngo ngắc.

Chân Noãn sững sốt: Quả nhiên. . .

Cô đuổi theo, sau khi cắn môi đến phát đau mới dám há miệng, khẽ cất giọng thương thương với anh, âm thanh có thể so với muỗi kêu: “Đội trưởng, con bé còn nhỏ không hiểu biết, bỏ qua cho nó đi.”

Ngôn Hàm gật đầu: “Được.”

Chân Noãn không ngờ anh lại dễ nói chuyện như vậy nên hết sức cảm động, vừa định nói câu cảm ơn, anh liền nói: “Nể mặt cô, tôi sẽ không dùng con mắt cảnh sát.”

Chân Noãn lập tức ngậm miệng.

Kỷ Pháp Lạp ghen hờn, trở mắt nhìn anh song cũng không dám gây âm ỉ nữa.

Hai bên hành lang có rất nhiều khách vây lại xem, cô không thể tiếp tục làm mất mặt nhà họ Kỷ thêm nữa.

Cô lập tức đứng thẳng thân mình che đi còng tay, trong mắt tuy tràn ngập uất ức, căm phẫn nhưng vẫn cố ngẩng đầu, ưỡn ngực, trên mặt treo một nụ cười cứng nhắc.

Tên Tiểu Hóa này, được lắm, dám lên mặt dạy dỗ cô như vậy!

Hay là,

Anh đã quên cô mất rồi?

Chân Noãn thấy cô trở nên ngoan ngoãn, không biết vì sao, sau phen căng thẳng vừa rồi, cô lại đột nhiên muốn cười.

Đồng Tư Tư liếc qua chỗ Kỷ Pháp Lạp, cũng không hứng thú xem người khác gặp họa, cũng không định bụng châm biếm con nhóc này.

Cô quay đầu nói với Ngôn Hàm: “Anh cảnh sát, ngoài cửa có phù rề, chắc hẳn họ cũng biết, sau khi tôi và Trạch Thiên đi rồi, Khương Hiểu vẫn còn khỏe re.”

Mấy phù rề cũng gật đầu nói: “Đúng vậy. Sau khi bọn họ đi, Khương Hiểu vẫn tự gây loạn, đứng ngoài cũng nghe thấy tiếng.”

Ánh mắt Ngôn Hàm trở nên sâu thẳm, dường như ẩn chứa ý cười lạnh: “Ai nói đây là hiện trường vụ án?”

Đồng thời Chân Noãn cũng thốt lên: “Đây không phải hiện trường vụ án.”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Mọi ánh mắt đồng loạt liếc tới, Chân Noãn đoạt lời thoại của boss mất tiêu rồi, khó xử quá đi mất!

Ngôn Hàm hơi cúi đầu quay lại nhìn cô, giữ nguyên vẻ mặt trong giấy lát rồi chậm rãi mỉm cười. Nhìn từ phía Chân Noãn, chiếc khăn quàng cổ màu xám che mất bờ môi của anh, chỉ thấy đôi mắt đào hoa tuyệt đẹp cong cong, lung linh ánh sáng.

Cô kinh ngạc phát hiện mình như bị giật điện, vội vàng rũ mắt xuống.

Ngôn Hàm rất cổ vũ cho hành động đoạt lời của Chân Noãn, chìa tay trái ra giới thiệu vô cùng long trọng: “Nghiên cứu viên bệnh lý học thuộc Phòng thí nghiệm Tội phạm – Chân Noãn, hãy để cô ấy cho mọi người một lời giải thích”.

. . .

Mọi người rời khỏi phòng, tại nơi Khương Hiểu rơi xuống, bác sĩ đã xác nhận tử vong.

Chân Noãn ngồi xổm, vén lớp vải trắng bên chân người chết lên: “Đế giày của cô ấy dính rất nhiều bùn, có thể bắn vào sau khi rơi xuống. Gót giày và đường vân giày có bùn, còn lẫn với giấy vụn sặc sỡ”.

Cô đắp vại trắng lên.

“Giấy vụn sắc sỡ chưa thể chắc chắn đến từ căn phòng ở tầng bảy, nhưng đôi giày này mới, trời cũng vừa mới mưa, trước khi vào khách sạn không thể dính bùn, trong khách sạn cũng không có bùn đất. Tôi nghĩ, có thể là bùn ở trên mái nhà. Để xác nhận, nhân viên nghiệm chứng đã lấy về để so sánh”.

Đồng Tư Tư không đồng ý: “Tại sao không phải là bắn vào sau khi ngã xuống?”.

“Bùn đất bắn vào không đủ để khiến giấy vụn dính vào đường vân. Người chết đi qua nơi có giấy vụn, sau đó mới đi qua chỗ có bùn”.

Đồng Tư Tư vẫn chất vấn: “Cũng có thể là khi ngã, gót chân cô ta chạm đất trước. Lực rơi lớn như vậy, bùn dính vào vân giày là chuyện quá dễ dàng”.

Dân tình vây xem gât đầu rối rít, trên mặt xi măng bên cạnh nơi người chết nằm có vài vết bùn do bánh xe để lại.

Gió bắc ủa tới, Chân Noãn không mang khăn quàng cổ, lạnh tới mức rụt cổ lại. Cô lắc đầu đầy kiên định, “Không phải, gót chân của cô ấy không thể nào chạm đất trước. Nếu gót chân chạm đất trước, lực tác động khổng lồ sẽ chạy dọc theo thân thể đi lên tạo thành gãy xương dây chằng. Lực tác động chạy từ xương đùi lên tới xương sống, cuối cùng rơi vào đầu. Nghiêm trọng sẽ gãy xương toàn thân; nhẹ hơn chút cũng phải khiến lỗ lớn xương chằm vỡ vụn”.

Cô nói liền tù tì rồi thở một hơi, thấy đám Đồng Tư Tư vẫn mơ hồ thì giải thích thêm: “Lỗ lớn xương chằm ở sau khoang sọ, chính là chỗ nối tiếp giữa sọ não và xương cổ”.

Cô đứng lên, nhón chân lấy đà rồi nhảy bật một phát để giải thích cho lời nói của mình: “Hiểu chưa?”.

Cô bỗng dung nhảy lên một cách lỏng lẻo hết như trẻ con, hai người đàn ông trước mặt đều ngẩn người.

Bởi diễn quá sâu nên gót chân nện mạnh vào xi măng, lực tác động bật ngược lại dồn lên đầu, gân cốt sau gáy bị kéo căng, tai đau đến mức như bị người khác nhéo. Cô khẽ xuyt xoa, vội vàng xoa tai và gáy.

Ngôn Hàm liếc nhìn cô: “Cũng được đấy, rất đáng yêu!”.

“...”.

Chân Noãn lúng túng, cũng cảm thấy động tác vừa rồi hơi trẻ con.

Thân Trạch Thiên nhìn cô bằng ánh mắt xen lẫn sự thích thú, Đồng Tư Tư loáng thoáng khó chịu. Chân Noãn không để ý, tiếp tục giải thích cặn kẽ:

“Như cách tôi vừa làm lúc nãy, khi gót chân chạm đất, lực rơi sẽ bật ngược trở lại. Sau khi tôi kiểm tra bước đầu, nhận thấy rằng người chết không xuất hiện dấu hiệu gãy xương tôi vừa nói. Hơn nữa...”. Cô chỉ đầu người chết.

“Xét trên vết thương, đầu là nơi chịu lực, rất có thể là ngã lộn đầu, ít nhất cũng phải nằm ngang chứ không thể rơi theo thế đứng. Dĩ nhiên, tình hình cụ thể phải đợi khám nghiệm tử thi mới biết được”.

Tất cả mọi người đã hiểu.

“Khám nghiệm tử thi? Ý của cô là giải phẫu ư?”. Thân Trạch Thiên hỏi.

“Đúng”.

“Tôi không đồng ý. Khương Hiểu rất thích đẹp, cô ấy không muốn bị giải phẫu”.

Chân Noãn hơi mím môi, giọng nói không lớn: “Xin lỗi, với thân phận bạn trai cũ, anh không có quyền đưa ra yêu cầu. Huống chi đây là vụ án hình sự, có giải phẫu hay không, anh không có quyền xen vào”.

Thân Trạch Thiên hơi nhướng mày, cúi người để bằng với chiều cao của cô, mỉm cười: “Được, tôi nghe lời cô”.

Đối diện với gương mặt phóng đại của anh ta, Chân Noãn bất ngờ không kịp đề phòng, lập tức lùi về phía sau một bước để kéo giãn khoảng cách, đồng tử màu hổ phách hiện vẻ khiếp đảm và kinh ngạc.

Anh ta cong khóe môi đầy thỏa mãn. Đồng Tư Tư thấy vậy nhưng không tỏ vẻ gì, chỉ nói: “Tự sát cũng thuộc án hình sự sao?”.

Chân Noãn im lặng, đến lượt Ngôn Hàm mở lời: “Có tự sát hay không sẽ do cảnh sát nhận định. Hiện tại xin phối hợp điều tra”.

Hai người rời đi. Ngôn Hàm liếc nhìn bóng lưng của họ, cúi đầu nói với Quan Tiểu Du: “Giày”. Rồi nói với một cảnh sát hình sự tên Đàm Ca: “Giày”.

Một từ giống nhau, hai người đều ngầm hiểu, ra dấu “OK” rồi chạy đi làm việc của mình.

Thành viên đội hình sự làm việc với nhau lâu năm, người ngoài không thể hiểu được mức độ ăn ý này.

Sau khi nhân viên nghiệm chứng thu thập chứng cứ tại nơi Khương Hiểu rơi xuống xong xuôi, cảnh sát đưa thi thể của cô ấy đi. Chân Noãn chuẩn bị đi theo, lại nghe Ngôn Hàm sai bảo: “Cùng lên sân thượng xem chút”.

Chân Noãn không hiểu mô tê gì, cô thuộc mảng bệnh lý học, việc điều tra phá án đâu phải là chức trách của cô. Nhưng cô không dám cãi lời boss, đành phải đi theo mọi người lên tầng.

Trên sân thượng, gió bắc càng ào ạt.

Chân Noãn lạnh tới mức run lấy bầy, hàm răng va vào nhau lập cập.

Vừa nãy lúc xuống tầng một quên lấy khăn quàng cổ, gió lùa vào cổ buốt tới tận bụng, cô chỉ mong có thể rút đầu vào bả vai để giữ ấm.

Mưa đã tạnh nhưng sân thượng vẫn ẩm ướt.

Lan can cao chừng một mét, đạt tiêu chuẩn an toàn trong xây dựng, đôn xi măng cao nửa mét, lan can làm bằng hợp kim nhôm cao nửa mét; có một đoạn bị gãy tung. Bên cạnh có vườn hoa lộ thiên rộng chừng bốn năm mét, đang vào giữa mùa đông nên nên hoa khô cành héo, mặt đất trải màng ni-lông.

Cành hoa héo úa đổ nghiêng đổ ngã, tấm màng ni-lông in đầy dấu chân hỗn loạn.

Tất cả mọi người đang mải mê với công việc của mình.

Đây không phải phạm vi công tác của Chân Noãn, cô hơi bất an, hai tay nhét vào túi đứng nguyên tại chỗ, nhìn ngó khắp nơi, hoảng hốt thất thần.

Ngôn Hàm ngồi xổm kiểm tra ống nước cạnh vườn hoa, anh gọi người đến bật nắp cống, ngẩng đầu lên thấy cô lơ ngơ đứng đó thì ngoắc tay gọi, giọng nói không được khách khí cho lắm: “Chân Noãn!”.

“Dạ?”. Cô lập tức tập trung tinh thần.

“Lại đây!”.

Cô nghe lời chạy tới, điệu bộ như đang chờ mệnh lệnh.

Ngôn Hàm đứng dậy, nhất thời cao hơn cô nửa cái đầu, chắn cho cô phần nào gió lạnh. Anh nhích ra một bước để đồng nghiệp kiểm tra ống nước.

“Có biết tại sao tôi lại gọi cô lên đây không?”. Giọng nói lạnh tanh.

Chân Noãn lắc đầu, loáng thoáng dự cảm bị ăn mắng.

“Lúc tôi mới làm cảnh sát hình sự, thầy Trịnh Dung luôn quan sát hiện trường cùng chúng tôi. Không đâu lại gia tăng thời gian làm việc, có người bàn tán rằng thầy nhúng tay vào nhiều chuyện quá”.

Chân Noãn lạnh tới mức tái mặt, rút cổ lại nhìn anh.

“Có một vụ tai nạn giao thông, thầy từ chối xem ảnh chụp, khẳng định đích thân tới con đường nơi xảy ra tai nạn. Thầy nói, phân tích vết xước trên sườn xe tại hiện trường có thể giúp thầy tìm được trọng điểm khi khám nghiệm tử thi, có thể nhắc nhở thầy kiểm tra những vị trí cơ thể có khả năng bị bỏ sót. Thi thể là chứng cứ đáng tin cậy nhất, nhưng nhiều khi pháp y chỉ khám nghiệm mỗi thi thể, sẽ xảy ra sai sót”.

Giọng nói đều đều, nhưng cô lại cảm thấy vô cùng chói tai.

“Phòng thí nghiệm có tỉ lệ phá án thành công cao không phải là chuyện tình cờ, không chỉ dừng tại khoa học kỹ thuật, tất cả là do con người”.

“Hi vọng tương lai cô có thể sánh ngang với các đồng nghiệp trong Phòng thí nghiệm”. Anh nói, “Ồ phương Tây, pháp y thường được gọi là nhà bệnh lý học, phải ghi nhớ hai chữ học và nhà, phải ghi nhớ trách nhiệm của cô”.

Như có một tiếng nổ gầm vang trong đầu Chân Noãn, cô xấu hổ tới mức mặt đỏ tía tai.

Đường học lẫn đường đời của cô đều vô cùng thuận lợi, chưa từng bị ai phản bác, mới đi làm một ngày đã bị nhắc nhở không nặng không nhẹ. Không phải vấn đề chuyên môn mà là thái độ và phương pháp.

Cô đứng trên sân thượng nơi gió rét gào rú mà lại cảm thấy như kiến bò trên chảo nóng, thẹn tới mức nóng bừng cả mặt. Nhưng cô sẽ không đắm chìm trong nỗi xấu hổ và tổn thương, cô biết lời của Ngôn Hàm là đúng, cô hổ thẹn mà nghiêm túc, gật đầu quá quyết: “Xin lỗi, em sẽ sửa lỗi sai”.

Thái độ thần nhiên như vậy khiến Ngôn Hàm hơi bất ngờ. Anh không nói gì nữa, nghiêng người đi lướt qua cô.

Chân Noãn vuốt tóc, sốc lại tinh thần, cùng những người khác quan sát hiện trường.

...

Trời tối hẳn, cảnh sát chuẩn bị kết thúc công việc. Khi Chân Noãn đứng dậy thì tay chân đã tê dại. Cô cẩn thận nhìn xung quanh, Ngôn Hàm không có ở đây, có thể chuẩn rồi. Cô thở phào nhẹ nhõm, sự hiện diện của anh khiến cô cảm thấy căng thẳng.

Chân Noãn thấy cũng khá rồi, chà xát bàn tay buốt đến cứng đờ, vừa hà hơi vừa chạy, mới tới cầu thang đã bị bóng người ở đó làm cho sợ hết hồn, bất thành linh rụt lại đụng phải cửa sắt.

Một tay Ngôn Hàm dút trong túi, cúi đầu dựa vào vách tường hút thuốc lá.

Cô đụng cái rầm vào cửa sắt, tiếng động vang vọng khắp cầu thang.

Ngôn Hàm hơi nghiêng đầu, hí mắt nhìn cô qua màn khói mờ ảo. Nhìn một lúc lâu, thấy hơi buồn cười: “Tôi là ma hả?”.

Chân Noãn mở to mắt, không nói được tiếng nào mà chỉ ngù ngừ lắc đầu.

Ngôn Hàm nghĩ, anh là người gặp ma mới đứng. Ngoại trừ đôi mắt màu hổ phách, Chân Noãn này ngay cả tính tình cũng hết như cô gái của anh, nhất như cáy vậy.

Có lần, anh của thời niên thiếu trèo tường vào phòng Hạ Thời, lăn ra ngủ trên chiếc giường nhỏ của cô. Lúc cô vào phòng, bị người trên giường làm cho sợ tới mức che mặt la hét âm ỉ, tiếng hét ấy vang vọng khắp bầu trời xanh.

Chân Noãn sùng sốt hồi lâu, lại lắc đầu nói: “Không phải ma”.

Anh cười một tiếng, rồi mắt đi, dần dần, giọng nói trầm xuống: “Mặt trắng bệch rồi kia”.

Cô lại sùng sốt, khẽ nói: “Không phải sợ đâu, do lạnh thôi”.

Anh quay đầu lại, thấy cổ cô lơ lửng ngoài không khí thì khỏe môi khẽ nhếch: “Ngốc ạ. Trời lạnh mà không biết trốn vào cầu thang tránh gió sao?”.

Chân Noãn: “...”.

Thế ai là người lôi cô lên đây thế?

Ngôn Hàm cách xa cô vài bước, giờ tay với cô ý bảo anh đang hút thuốc, để cô tránh xa một chút. Thật ra Chân Noãn đứng đủ xa rồi, nhưng vẫn nghe lời lùi về sau vài bước.

Trong cầu thang chật hẹp, ánh sáng mờ tối, đã vài giây trôi qua mà hai người vẫn không nói tiếng nào.

Anh lặng lẽ hút thuốc, còn cô ngơ ngẩn đứng nhìn.

Gió lạnh bị cản bên ngoài, thân thể cô dần dần ấm lại, cảm giác thoải mái dâng trào.

Anh bỗng cười một tiếng, nói vắn vơ: “Hình như con gái đều sợ lạnh”.

Giọng nói trầm thấp, phiêu lãng trong cầu thang.

Chân Noãn: “Dạ?”.

Ngôn Hàm không nói gì thêm, cúi đầu xuống, lồng ngực khẽ phập phồng. Sau khi hít sâu một hơi thuốc, anh chậm rãi nhả ra. Rõ ràng chỉ là động tác hô hấp bình thường, nhưng đôi môi lại khẽ mím, khác chế mà ản ản.

Khói thuốc lan tỏa, vương vấn bên khuôn mặt anh.

Sự tĩnh lặng cứ kéo dài vô tận, ngoài cánh cửa sắt lạnh lẽo, chỉ có bầu trời xám xịt và gió bắc rít gào.

Cách lớp khói vẫn vút và ánh sáng mờ mịt, Chân Noãn chợt bắt được nỗi cô đơn thấu xương trong mắt anh. Thả hồn mình giữa trời không, dường như anh đang nhớ lại hồi ức nào đó.

Không biết tại sao, bỗng dưng cô thấy thật buồn.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Hoàng hôn dần buông xuống, Chân Noãn tựa mình vào khung cửa sắt hờ hững, hơi ẩm rút đi, cơn lạnh mon man len lỏi khắp người.

Ngôn Hàm vẫn dựa vào vách tường hút thuốc, một bên sườn mặt trông thật bình ổn; Chân Noãn tự nhủ, có lẽ vừa rồi cô nhìn nhầm.

Cả hai cứ đứng như vậy, không khí có chút ngưng ngập;

Vốn là người điềm tĩnh nên đương nhiên anh không hề cảm thấy có vấn đề gì;

Ngược lại, da mặt cô mông hơ, trong đầu chỉ toàn miên man nghĩ chuyện xảy ra ban nãy: Anh là sếp của cô, nhưng trong căn phòng tối kia, cô còn dám “so chiêu” với anh, hai người vật lộn với nhau, miệng cô còn chạm cả vào cổ anh.

Càng im lặng, càng cảm thấy xấu hổ, cô lấy hết dũng khí bắt chuyện với anh: “Đội trưởng, ngài cảm thấy...”

Ngôn Hàm bật cười, kết quả bị sặc khói, ho khan đến chảy nước mắt: “Trông tôi già lắm à?”

Chân Noãn đứng hình vài giây, chợt cảm thấy anh phản ứng quá nhanh;

Mặt cô đỏ bừng, lập tức đổi lại cách xưng hô: “Đội trưởng, anh cảm thấy Khương Hiểu tự sát hay bị sát hại?”

Anh dựa vào bờ tường, lơ đãng nói: “Đây là việc của cô.”

Chân Noãn nghẹn lời, phán đoán nạn nhân tự sát hay bị sát hại vốn là kỹ năng cơ bản của bên pháp y.

Lúc này, Ngôn Hàm đứng thẳng người, tiến gần chỗ thùng rác đập tàn thuốc.

Anh dựng đứng cổ áo, xoay người xuống tầng: “Sáng mai tám giờ họp, tôi cần báo cáo của cô.”

Sáng mai? Chân Noãn liếc mắt nhìn đồng hồ. Xem ra đêm nay phải thức đêm rồi!

Bước xuống vài bậc thang, Ngôn Hàm đột nhiên dừng bước, quay đầu lại, anh nói: “Tự sát kết luận nhầm thành bị sát hại, lãng phí sức lực của cảnh sát; bị sát hại mà được cho là tự sát, người chết oan uổng. Hi vọng cô có thể trụ vững qua ba tháng này.”

Lời của anh khiến Chân Noãn thấy áp lực càng thêm nặng nề.

Nhếch một bên khóe môi, anh kết thúc: “Cô Chân Noãn, hoan nghênh cô tham gia đội ngũ cảnh sát Dự Thành.”

Chân Noãn căn bản không cười nổi. Ở lại hay ra đi, tất cả đều phụ thuộc vào ý của anh. Được lắm!

.....

Bãi đỗ xe chật ních, song lại không có một bóng người. Không gian vô cùng tĩnh lặng.

Ngôn Hàm lạnh nhạt đi tới nơi mình đỗ xe. Mở cửa xe ra, anh lặng lẽ ngồi một lúc, chưa vội khởi động ô tô. Hai bàn tay nắm chặt vô lăng, đôi mắt thâm trầm nhìn chằm chằm vào tấm kính chắn gió, tựa như trước mắt là thước phim quay chậm của mười năm trước:

Một phân đội nhỏ, gần bốn mươi ngày đêm vất vả vẫn lặng lẽ, kiên trì ngồi canh giữ, phòng thủ. Điều kiện vô cùng khắc nghiệt: Cây cối xanh biếc không bờ bên, ruồi muỗi côn trùng độc, thú dữ mãng xà...

Cho đến một ngày kia, ánh lửa ngập trời, mưa bom bão đạn, kẻ địch dựa vào địa hình hiểm yếu để chống cự. Những đầu người bị bắn thủng, những thi thể bị thiêu cháy, máu tươi lan tràn khắp cả thôn. Cùng với đó, những nạn nhân tay không tác sát...

Anh còn nhớ rõ, ‘Hàn Băng’ nói: “Phải tiêu diệt hang ổ của lũ cặn bã này, không chừa lại một tên nào hết.”

Kẻ địch vô cùng giao hoạt, chúng lòi theo một kẻ giả dạng nạn nhân làm tấm chắn, nổ súng về phía họ. Hai bên lao vào giao chiến.

Anh còn nhớ mình trong bộ dạng niên thiếu, gào lên bằng chất giọng khàn khàn: “Các người điên rồi! Họ là con tin!”

Nhưng ngay sau đó, “Phi Ưng” cho anh một cú đấm thẳng vào mặt: “Người điên chính là cậu, bọn chúng đều là kẻ buôn bán và điều chế ma túy.”

Thiếu niên lúc ấy đỏ mặt, xông lên đánh một trận quyết liệt cùng “Phi Ưng”.

Anh bị chính các đồng đội của mình đánh cho một trận gần như không nhắc người dậy nổi, “Thiên Dương” nói: “Chúng đang lợi dụng chính những kẻ đồng lõa với mình. Lần trước đội Liệt Hòa đã trúng kế này, những người dân vô tội kia đều là dân buôn bán ma túy giả dạng mà thành.”

Sau lần quyết chiến ấy, phân đội lập tức giải tán. Anh được phân làm cán bộ dự bị, sau đó được cử đến trường cảnh sát Dự Thành học tập.

Cũng như mọi người, anh nghĩ trận tập kích kia sẽ tan thành mây khói. Cho đến một năm sau khi Hạ Thời đột nhiên mất tích, rồi lại một năm nữa, người ta tìm thấy hài cốt của cô.

Tất cả là do anh hại cô.

Sau khi trở lại cuộc sống bình thường, anh từng âm thầm điều tra nguồn tin tình báo của họ. Trong đó, một phần đến từ người lúc ấy đã rửa tay gác kiếm – Kỷ Lão Đại – Kỷ Đình, nhưng ông ta lại đột ngột qua đời vì tai nạn.

Từ đó về sau không còn tin tức nào nữa.

Nhiều năm như vậy, anh thoáng hiểu lời “Hàn Băng” đã nói năm ấy. Chỉ cần là người có liên quan đến ma túy, tổ chức nhất định sẽ nhớ mặt từng nhân vật, sau đó dùng mọi cách đuổi bắt biết bao thù.

Mà năm đó, sau khi bị đồng đội đánh cho một trận thương tích đầy mình, anh lặng lẽ che giấu đơn vị, mang một cô bé tầm bảy tuổi rời đi. Lúc ấy, cô bé đó đột nhiên dùng vốn Tiếng Trung kém cỏi của mình nói với anh: “Họ đang tìm anh, còn gọi anh là ‘Tiểu Hòa’?”.

Sau đó, cô nâng tay kéo mặt nạ bảo hộ của anh xuống.

.....

Ngôn Hàm cúi đầu, buông tay khỏi vô lăng, dùng sức xoa bóp mũi.

Tại sao cô bé lưu lạc ở thôn trang gần biên giới quốc gia năm xưa lại trở thành đại tiểu thư nhà họ Kỷ? Cách mười năm, lần này cô ta sẽ là đầu mối mới chăng?”

Mà khi đó vì lý do gì mà anh lại chọn nickname “Tiểu Hòa” làm danh hiệu?

Tiểu Hòa.

Ngôn Tiểu Hòa.

.....

Ngôn Hàm chậm rãi thở ra một hơi, dựa vào lưng ghế ô tô ngo ngẩn suy tư, bên tai như vọng lại giọng nói của cô năm ấy:

“Anh Tiểu Hòa.”

“Anh Tiểu Hòa.”

Từ non nớt cho đến ngọt ngào, theo số tuổi dần lớn, càng thêm mềm mại, ngượng ngùng.

Nhưng chuyện đó đã xảy ra bao lâu rồi.

.....

Mùa hè, ngõ Thanh Thạch...

Thâm Thành chỉ có mùa hè, cho nên trong trí nhớ của anh và cô vĩnh viễn chỉ có hương vị ngày hè.

Lúc còn nhỏ, anh rất ghét việc cô suốt ngày chỉ biết gọi anh bằng cái tên “anh Tiểu Hòa”. Anh lôi cô ngồi xuống gần đồng bùn, dùng một nhánh cây viết lại tên mình.

Viết xong chữ “Ngôn”, lại không nhớ được cách viết chữ “Hàm” thế nào.

Đang trầm tư suy nghĩ, anh thấy Tiểu Hạ Thời cũng ngồi xổm xuống bên cạnh mình, dưới làn váy hai dây ngắn ngủn lộ ra chiếc quần chip in hình Hello Kitty trắng muốt.

Anh lập tức che mắt lại, song lại không nén nổi tò mò mở ra một khe hở nhìn lên. Nhìn một lúc lại không nhịn được ngứa ngáy liền đưa tay dăm dăm vào mặt Hello Kitty. Mềm quá!

Có vẻ chỗ đó của con gái cũng chẳng có gì đặc biệt cả. Vì thế anh nghiêm mặt giáo huấn cô: “A Thời nhà họ Hạ kia, con gái không được phép để cho người khác nhìn thấy quần chip của mình.”

“A, thế ạ?” Tiểu Hạ Thời dặng chân, cúi đầu xuống ngó nghiêng, “Ồi, bị lộ thật này.”

Anh Tiểu Hòa nói gì cũng đúng.

Tiểu Hạ Thòi xoay đôi tay nhỏ bé qua lại, kéo chỗ nọ túm chỗ kia, cuối cùng kéo được làn váy chạm đến tận đất. Hai chân trần dán tại ngực, được làn váy bao lại.

“Được rồi đó.”

Tiểu Ngôn Hàm vừa lòng, tiếp tục viết tên mình, viết xong một chữ “Ngôn Hỏa Chiêm”*, sau đó ngẩng đầu chỉ cho cô: “Em nhìn đi, tên anh là Ngôn Hàm, không phải Ngôn Tiểu Hỏa, về sau không được gọi anh là ‘anh Tiểu Hỏa’.”

*Ngôn Hàm: 言烱 – đọc là “yán hán”. Trong đó Hàm: 烱 có bộ Hỏa “火” và bộ Hàm “含”. Ngôn Hỏa Chiêm 言火占. Ở đây Tiểu Ngôn Hàm chỉ nhớ được bộ Hỏa đứng trước, bộ Hàm ở sau viết nhầm thành chữ Chiêm.

Tiểu Hạ Thòi nghiêng đầu nhúm mày nhìn, ngón tay nhỏ bé chỉ chỉ vào chữ cái duy nhất mà cô biết: “Hỏa... Đây là chữ Hỏa... Là Hỏa trong tên của anh Tiểu Hỏa...”

“Đây là chữ Hàm! Đọc giống chữ Hàn* trong từ ‘lạnh lẽo’.”

*Hàn: 寒 – đọc là “hán” – nghĩa là “giá rét”

Cô nhúm hàng mày thanh mảnh, vô cùng khó hiểu: “Có lửa thì làm sao lạnh được? Đây là chữ Hỏa trong tên của anh Tiểu Hỏa.”

“Ngôn Hàm”

“Ngôn Tiểu Hỏa.”

“Ngôn Hàm!”

“Ngôn Tiểu Hỏa!”

“...”(☹_☹)

“...”(☹_☹)

“Ngôn Hàm!”

“Ngôn Tiểu Hỏa!”

“...”(☹_☹)

“...”(☹_☹)

“Ngôn Hàm!”

“Ngôn Tiểu Hỏa!”

“Ngôn Hàm!”

“Ngôn Tiểu Hỏa!”

Tuần hoàn vô số lần, sau đó...

“Bốp!”

(○○○)”...???...!!!... Anh Tiểu Hỏa đánh em...”

Cô mếu máo định đi mách mẹ, nhưng hai đùi bị váy bao chặt, lập tức ngã lăn quay xuống đất như chú cún con.

Cô ngẩn người một lúc, hai bàn chân và mông đều bị lộ ra ngoài.

“Ồi...” Tiểu Ngôn Hàm bịt mắt lại, không quên tách hai ngón tay ra nhìn trộm.

Tiểu Hạ Thòi quên mất phải khóc, chỉ lẩn lẩn trên mặt đất như một cái thùng gỗ, vừa lẩn vừa thở hổn hển, cố sức kéo hai chân mình ra khỏi váy. Rút được chân ra, cô tiện tay phủi bùn đất trên người, lại phi như bay tới bắt ve sâu cùng “anh Tiểu Hỏa”.

Cô luôn vui vẻ chạy tới chạy lui sau lưng anh, từ nhỏ đến lúc trưởng thành. Dù cho đôi lúc anh chạy quá nhanh khiến cô không đuổi kịp, bị lạc đường, bị bỏ lại.

Cái đuôi nhỏ của Ngôn Hàm, cô nhóc bám đuôi của Ngôn Hàm, cô vợ nhỏ của Ngôn Hàm... Từ nhỏ đến lớn, những đứa trẻ trong ngõ Thanh Thạch đều gọi cô như vậy.

.....

Nếu hiện tại cô còn ở đây, con của hai người đã có thanh mai, trúc mã từ lâu rồi.

Nếu mọi chuyện là như vậy...

Ngồi trong xe, Ngôn Hàm chậm rãi nhếch khóe môi, cúi đầu nỉ non: "... A Thời..."

A Thời nhà họ Hạ, A Thời của anh...

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Trước khi rời khỏi khách sạn, Chân Noãn đi gặp Kỷ Pháp Lạp.

Cô nhóc này hay cáu nhưng người giận lại mau. Đám cưới có người chết, đám nhà báo phóng viên đua nhau kể về lịch sử phong lưu của Thân Trạch Thiên. Thân gia khủng hoảng trước các mối quan hệ xã hội, Kỷ Pháp Lạp vui sướng vô cùng, một mình đánh chén trong nhà hàng buffet.

Chân Noãn thấy cô không nói gì, chuẩn bị quay về làm việc. Kỷ Pháp Lạp vội vàng giữ Chân Noãn lại: "Chị Noãn Noãn, muộn thế này rồi, ăn cơm rồi hãy đi". Nói rồi bụng dạ gấp thức ăn cho cô, tất cả đều là món cô thích. Chân Noãn cười: "Em vẫn còn nhớ".

"Sở thích của chị em mình như nhau mà". Kỷ Pháp Lạp nháy mắt.

Trước khi Chân Noãn ra nước ngoài, Kỷ Pháp Lạp vẫn còn là học sinh tiểu học, tính tình quái đản, không thích người lạ. Đã bao năm trôi qua, cô gái này vẫn không hề thay đổi, có mấy anh trai chiều chuộng, không cần trưởng thành.

Dường như Kỷ Pháp Lạp rất tò mò với công việc của Chân Noãn, hỏi trên trời dưới biển, không quên hỏi về nữ nhân viên nghiệm chứng.

Chân Noãn: "Người em nói là Quan Tiểu Du phải không?".

"Cá(*)? Tên mà lại có động vật, hứ!".

(*)Chữ Du (yú) trong Quan Tiểu Du đồng âm với cá (yú)

"Cô ấy chọc giận gì em thế?". Chân Noãn mở miệng cầm bát canh uống một hớp lớn, thân thể ấm áp hơn phần nào.

Kỷ Pháp Lạp cũng uống canh, cái thìa gỗ "tình tang", quần quéo một hồi không chịu đựng nổi, dứt khoát nói thẳng: "Tại sao anh ấy lại bảo vệ con cá đấy chứ, tình yêu mới hả? Sao sở công an lăm gái thế? Cùng đơn vị chỉ có quan hệ trên dưới, không được phép yêu đương!".

"Quan Tiểu Du là nhân viên Phòng thí nghiệm Khoa học Tội phạm, ngoài biên chế". Chân Noãn nói xong, ngược mắt lên, "Anh ấy? Ý của em là...". Bởi gặp trở ngại trong giao tiếp nên cô không thể nói ra tên đầy đủ, ngần ngừ trong chốc lát, "... Đội trưởng...".

"Tên khốn đó!". Kỷ Pháp Lạp giận đến mức méo miệng, đỏ mặt, "Trước kia bị thương nặng như vậy. Còn cồng em đi hết con đường rừng rậm nguyên sinh dài đến thế, không ngờ bây giờ lại trở mặt nói không quen".

"Hai người quen nhau à?".

"Hóa thành tro cũng nhận ra".

Chân Noãn hơi lơ mơ: "Nhìn em giống như có thù hận mười đời với người ta hơn".

"Không phải thù hận mười đời, là dây dưa". Kỷ Pháp Lạp cau mày, "Chị không biết đâu, trước kia anh ấy từng cứu mạng em, nhưng anh ấy lại không nhớ em".

"Có lẽ em nhận nhầm người rồi?".

"Đúng là anh ấy mà". Kỷ Pháp Lạp rất quả quyết.

"Anh ấy cứu em lúc nào thế?".

Lần này, đến lượt Kỷ Pháp Lạp lơ lửng. Mười năm trước cô ốm nặng, nghe nói sốt rất cao, nhiều việc đã trôi vào quên lãng. Nhưng cô nhớ một vài hình ảnh vụn vặt. Khi cô ở trong địa ngục chốn nhân gian, có một anh tới cứu cô. Anh ấy bị thương rất nặng, nhưng lại công cô trèo đèo lội suối, cho cô uống nước, cho cô ăn trái cây.

“Em... không nhớ rõ nữa. Chỉ nhớ lửa ở khắp mọi nơi, rất nhiều người đang khóc. Chuyện này có thật mà, về sau nhất định em sẽ nhớ ra”, Kỷ Pháp Lạp nói. “Có điều, em chỉ biết người ta gọi anh ấy là ‘Tiểu Hỏa’. À, chị Noãn Noãn, tên anh ấy là gì nhỉ?”

“... Ngôn... Hàm”.

“Ngôn Hàm?” Kỷ Pháp Lạp cau mày, cảm thấy cái tên này rất quen thuộc, “Hàm có bộ Hòa đấy à?”

“Đúng vậy”.

“Ngôn Hàm, Ngôn Hàm”, Kỷ Pháp Lạp lặng lẽ nắm lấy cái tên này, chợt nhớ ra, “Trước kia, Dự Thành có một tin về anh ấy, nổi như cồn luôn”.

“Là gì thế?”

“Nghe nói bạn gái anh ấy bị bắt cho chó ăn. Rất nhiều người suy đoán là trả thù”.

Chân Noãn sắc canh, rút khăn giấy ra ho khan không ngừng.

“Chị bị dọa à?”. Kỷ Pháp Lạp vỗ lưng cho cô, “Có lẽ chọc phải kẻ thù nào đó, kết quả bạn gái bị giết”.

“Có người hận anh ấy, nên giết bạn gái của anh ấy à?”.

“Ừ, lúc đầu kêu là mất tích, anh ấy tìm mãi, nhưng vài năm sau có người dắt chó đi dạo bên bờ sông, con chó đó đào được một cục xương và một đồng thịt vụn. Báo nói pháp y nghiên cứu mấy tuần, chính là bạn gái anh ấy. Nhất định là trả thù, nếu không ai lại đi bắt người chứ?”

Chân Noãn sờ hết da gà, nhớ lại nụ cười mỉm của Ngôn Hàm, đột nhiên cảm thấy rất khó chịu.

“Thảm quá”. Cô nói áp úng.

Kỷ Pháp Lạp ngăn người trong chốc lát, giọng nói cũng dịu đi, không ác miệng như vừa nãy nữa.

Cô phồng má, buồn bực chọc chọc đũa vào cơm trên đĩa, muốn lên cơn nhưng lời thốt ra lại rất ưu thương: “Em cũng chỉ thấy trên ti vi, lúc ấy cảm thấy chị gái tên Hạ Thời kia rất đẹp”.

“Hạ Thời?”.

“Hạ của mùa hạ, Thời của thời gian”. Kỷ Pháp Lạp buồn bã suy nghĩ một chút, nhẹ nhàng nói: “Tên của chị ấy rất hay. Là sinh viên trường Đại học Y Dự Thành, thực tập ở bệnh viện thành phố”.

“Ừ, tên hay thật, vừa nghe đã biết là cô gái xinh đẹp”.

“Không biết tại sao em lại có ấn tượng rất sâu sắc về Hạ Thời trên thời sự ấy. Chị ấy nhìn thấy có người ngã xỉu ở ven đường, chạy lại giúp đỡ, kết quả lại bị bắt lên xe. Hồi đấy chuyện này rất xôn xao, hôm nào cô giáo cũng lấy chị ấy ra làm gương, nói rằng phải biết đề phòng kẻ xấu”.

“Đã tìm được hung thủ chưa?”.

Kỷ Pháp Lạp lắc đầu. Chân Noãn kinh ngạc, bao năm như vậy mà vẫn chưa giải quyết được sao?

Đang định hỏi tiếp thì một giọng nam trầm ấm tươi vui vang lên: “Hai chị em, có muốn anh đưa ra ngoài ăn cơm không?”.

Kỷ Pháp Lạp vui vẻ quay đầu lại: “Anh!”.

Cổ đồng lớn thứ hai của Tập đoàn Hoa Thịnh – Kỷ Sâm. Năm mười sáu tuổi, cha đột ngột qua đời, Hoa Thịnh rơi vào tay Thân gia. Cũng may anh là con người giỏi giang, còn có sự giúp đỡ của Thẩm Dục, những năm nay vẫn đứng vững vàng.

Anh đi tới, xoa đầu em gái Kỷ Pháp Lạp, ngồi đối diện Chân Noãn: “Đồ ăn ở đây không ngon lắm, tôi đưa hai chị em ra ngoài nhé?”.

Chân Noãn xoa tay: “Không cần đâu, tôi no rồi, và lại lát nữa còn có việc”.

“Mới đi làm đã bận vậy rồi à?”. Kỷ Sâm cười, “Xem ra người làm tài thật vất vả”.

“Đâu có, bởi vì biết sức của mình nên phải phấn đấu”. Chân Noãn xấu hổ, chợt nhớ tới lời “phê bình” của Ngôn Hàm

Cơm nước xong xuôi, Chân Noãn ra ngoài, Kỷ Pháp Lạp cởi khăn quàng quần lên cổ cô.

“Đừng để bị lạnh. Em không sao, lát nữa sẽ bảo người đưa khăn tới”. Ký Pháp Lạp nói lời chu toàn, lại nháy mắt, “Đưa chị một cái khăn quàng cổ, có thể đòi anh Thẩm Dực rất nhiều đồ”.

Ký Sâm liền nói: “Trời lạnh rồi, tôi đưa Chân Noãn đi”.

Chân Noãn gật đầu.

Nhiều năm trước, Ký Đình gặp tai nạn giao thông qua đời, Ký Sâm trẻ tuổi trưởng thành trong một đêm, trở thành người lèo lái Ký gia. Nhờ sự giúp đỡ của Thẩm Dực mà giữ được các mối quan hệ của Ký Đình, giành lấy cổ phần của Hoa Thịnh. Khác hẳn Thân Trạch Thiên, Ký Sâm không có cha che chở, cách hành xử vô cùng chín chắn, một lòng lo việc làm ăn. Cho dù anh tuổi đời trẻ, nhưng năm nay hai mươi tuổi mà anh vẫn chưa có bạn gái hay có bất kì tai tiếng tình dục nào.

Ký Pháp Lạp kêu ngạo vô cùng, nói Ký Sâm là anh trai tốt nhất trên đời.

...

Đến cổng, Chân Noãn vẫy tay chào tạm biệt Ký Sâm.

Cô đi vào sân, ngẩng đầu nhìn lên. Trong màn đêm, tòa nhà Phòng thí nghiệm Khoa học Tội phạm rực sáng ánh đèn. Tất cả mọi người đều làm thêm giờ.

Phần lớn pháp y trong nước đều phải đến nhà tang lễ, bởi vì rất nhiều cơ quan công an không bố trí phòng giải phẫu và phòng chứa xác, pháp y thường phải chạy đi chạy lại giữa sở cảnh sát và nhà tang lễ.

Công an Dự Thành bố trí phòng giải phẫu và phòng chứa xác ở C-Lab, đêm hôm khuya khoắt pháp y không phải chạy tới ngoại thành, coi như tiện lợi cho công việc phần nào.

Vào tòa nhà, cô thấy phó chủ nhiệm C-Lab – cô Lâm Họa Mi và mấy phụ tá đang tiến về phía này, bước chân vội vã.

Cô Lâm Họa Mi khá nghiêm khắc với người trẻ tuổi, Chân Noãn nhìn thấy lãnh đạo, bỗng căng thẳng theo phản xạ có điều kiện, vội vàng tránh sang bên nhường đường, hơi cúi đầu.

Lâm Họa Mi là chuyên gia nhân loại học và nha khoa, là nhân tài hiếm có trong ngành. Hồi trẻ bà làm giảng viên đại học và bác sĩ, về sau dần thân vào nghiên cứu khoa học, rồi gia nhập C-Lab. Làm việc nghiêm túc cẩn thận không hề buông thả, không bao giờ nói cười tùy tiện.

Chân Noãn cúi đầu không dám chào hỏi, lại hơi rầu rĩ bởi khả năng giao tiếp của mình.

Cũng may cô Lâm không chú ý tới cô. Đến khi mọi người ra đến cổng, cô vỗ ngực một cái, thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, bảo vệ phía sau nói: “Cô Lâm lại đi công tác rồi.”

Chân Noãn quay đầu lại: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Có máy bay rơi.”

Chân Noãn hiểu. Tai nạn khủng khiếp thế này, nếu không có sự hỗ trợ của học giả nhân loại học, cảnh sát không tài nào ghép những bộ phận tan tác thành một người hoàn chỉnh và chính xác được.

Ở đây ai ai cũng bận rộn. Cô trầm nghĩ, xoay người lên tầng.

...

Cửa thang máy mở ra, đèn hành lang chiếu ánh sáng trắng như tuyết, tĩnh lặng tựa làn nước dưới lớp băng. Hai bên hành lang là vô số những cánh cửa khép chặt, ở nơi đó chứa đủ loại dụng cụ thí nghiệm.

Chân Noãn không hề sợ hãi.

Tầng chín là khu bệnh lý học, thiên hạ của giáo sư Trịnh Dung và Chân Noãn. Giáo sư Trịnh đã đi Hồng Kông tham gia hội nghị học thuật, vụ án đầu tiên Chân Noãn chịu trách nhiệm không có ai dẫn dắt, phải dựa hoàn toàn vào sức mình.

Cô đi thẳng vào phòng giải phẫu, mò mẫm bật đèn.

Khuông Hiểu mặc váy cưới, nằm ngửa trên bàn giải phẫu.

Nhưng trước đó, Chân Noãn bị phòng giải phẫu này hấp dẫn, thiết bị trong này thật khủng! Cô mở to hai mắt nhìn một lượt, bỗng dưng không thể kìm nén sự kích động trong lòng. Ba tháng thử việc ư? Cô nhất định phải ở lại!

...

Chân Noãn rửa tay xong, đứng dưới ánh sáng bàng bạc, nhìn Khương Hiểu mất vài giây. Tiếp đó, cô đeo bao tay và đội mũ, xoay người ngẫm nghĩ rồi thử ấn nút mở camera.

“Ting!”.

Cô giật mình, ngẩng đầu lên đối diện với ánh sáng màu lam nhạt phát ra từ bảy bảy bốn chín màn hình. Trên mỗi màn hình là hình ảnh thi thể trên bàn giải phẫu từ những góc độ khác nhau.

Cô nhìn màn hình số một, phần tóc dưới đầu nạn nhân bê bết máu. Nhìn những màn hình khác, phần đầu, thân thể, bàn tay, ngón chân; trên dưới trái phải, từng góc độ hiển thị rõ ràng.

Chân Noãn nhìn màn hình trên tường, há miệng “Wow” một tiếng mà không phát ra âm thanh.

Cô lục lọi khắp nơi, máy chụp ảnh, máy ghi âm, giả đề đồ... Sau khi hiểu đại khái, cô chuẩn bị mọi thứ đầu ra đấy.

Khẽ hít vào một hơi, mở nút máy ghi âm, bình tĩnh nói:

“Ngày 1 tháng 11 năm 20XX, phòng giải phẫu số 3 tại Phòng thí nghiệm Khoa học Tội phạm Dự thành, nghiên cứu viên bệnh lý học Chân Noãn; người chết Khương Hiểu, người da vàng...”.

Cô dừng một giây, le lưỡi. Ở nước ngoài quá lâu, khi đó bước đầu tiên nhất định phải ghi lại miêu tả về ngoại hình, nhân chủng.

“Step 1, chiều cao của người chết...”. Cô nghiêng mắt nhìn thước đo trên bàn giải phẫu, nhanh chóng tính nhẩm, “1m63”, lại nhìn cái cân gắn ở bên, “Cân nặng 45 kg. Trang phục chính tề...”.

Chân Noãn vừa kiểm tra dấu vết trên váy cưới, vừa ghi âm. Sau khi chụp ảnh, lấy hết toàn bộ vật chứng bỏ vào túi.

Kế tiếp, cô cắt váy cưới, cẩn thận từng li từng tí. Lấy biểu bì da bao gồm kẽ móng tay và da đầu, bỏ vào túi.

Quay người lại, cô bỗng sững sờ.

Vừa nãy bị choáng ngợp bởi phòng thí nghiệm tân tiến, cô quá kích động, lại có thể quên mất không gọi trợ lý mà bắt đầu một mình. C-Lab có quy định, khi kiểm tra thi thể ít nhất phải có mặt hai người.

Cô rút cổ, thân thể khẽ run lên, nghĩ thầm nếu Ngôn Hàm mà biết nhất định sẽ mắng cô đây.

Nghĩ tới Ngôn Hàm, cô lại nhớ tới “thất lưng màu trắng” mà anh dặn dò.

Cởi găng tay, cô cầm túi vật chứng đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Lúc này, tại tầng bảy, tầng tám Phòng thí nghiệm vật lý – hóa học C-Lab, một vài văn phòng còn mở cửa.

Chân Noãn chưa quen thuộc với đường đi lối lại ở đây, nhưng đi tới đi lui vài lần vẫn không đủ dũng khí hỏi thăm ai, chỉ ngo ngắc xoay đầu vào nhìn trái nhìn phải.

“Xin hỏi cô tìm ai?”. Một giọng nữ dịu dàng truyền ra từ văn phòng nào đó.

Chân Noãn lập tức thờ phào, cảm kích chạy nhanh tới chỗ vừa phát ra tiếng nói.

Trông từ ngoài vào, văn phòng khá sạch sẽ. Có một cô gái mặc áo blouse đang đứng trước giá sách lật một sấp văn kiện. Từ khuôn mặt, dáng dấp thì thấy cô ấy cũng xấp xỉ tuổi Chân Noãn, khuôn mặt thanh tú trắng trẻo, vô cùng dễ gần.

Chân Noãn giơ túi vật chứng lên, hơi bối rối: “Tôi là nghiên cứu viên bệnh lý học mới tới. Có một số vật chứng cần phải đem đi xét nghiệm”.

“Tôi hiểu rồi”, cô nở nụ cười, “Người đẹp Noãn Noãn”.

Chân Noãn hết sức xấu hổ. Cái cô Quan Tiểu Du kia thật là, lại còn rêu rao biệt hiệu kì quặc này khắp nơi nữa chứ.

Đối phương nhìn chằm chằm khuôn mặt của cô trong chốc lát rồi bật cười, sau đó khẳng khái giới thiệu: “Tôi là Tần Xu”.

“Còn tôi là Chân Noãn”.

Chân Noãn đưa cái túi cho Tần Xu, rồi kể sơ qua tình hình cho cô ấy nghe. Tần Xu nhìn cái túi và hỏi: “Cô nghi ngờ rằng trên chiếc thắt lưng này có dấu vân tay ư?”.

“Phải, nhưng kiểm tra bước đầu vẫn chưa phát hiện được dấu vết gì”.

“Có thể dấu vân tay đã bị lau đi, không sao đâu, tôi vẫn có cách”.

Chân Noãn tò mò: “Chúng ta cần dùng phương pháp gì vậy?”.

“Cô có muốn xem không?”.

“Đương nhiên rồi”. Chân Noãn cảm thấy các đồng nghiệp thuộc mảng khoa học kỹ thuật thật thân thiện.

Tần Xu đưa Chân Noãn lên phòng thí nghiệm hóa học trên tầng tám.

Mở một thiết bị có hình dạng giống lò vi sóng, cô treo chiếc thắt lưng vào giá bên trong, sau đó đổ vào khay một chất lỏng sền sệt trong suốt, cuối cùng đóng cửa lại.

Chân Noãn hỏi: “Chất lỏng đó là gì vậy?”.

“Là keo Cyanoacrylate(*)”.

*Cyanoacrylate: Được sử dụng rộng rãi trong công nghiệp và gia đình. Ưu điểm nổi bật của keo Cyanoacrylate là tốc độ kết dính nhanh, sử dụng đơn giản, độ bền cao và đặc biệt khi cần kết dính các vật liệu khác nhau như kim loại, chất dẻo, gốm sứ, gỗ, cao su, mà không cần xử lý nhiệt và đa số trường hợp không cần xử lý bề mặt.

Ngoài ra, keo Cyanoacrylate còn được ứng dụng trong sinh học bởi keo Cyanoacrylate có khả năng bịt kín lỗ thủng giác mạc nhỏ tạo điều kiện cho quá trình lành sẹo tốt, thao tác nhanh mà không cần khâu vá.

“Một loại keo đa năng phải không?”.

“Ừ, đôi khi dấu vân tay bị lau đi hoặc bị vật thể nào đó hấp thụ, những biện pháp kiểm tra, đo lường thông dụng không thể tìm ra. Nhưng sau khi nung trong lò cùng keo đa năng Cyanoacrylate, hơi nước sẽ thấm vào nơi vân tay còn lưu lại, dần dần trở thành màu trắng”.

Chân Noãn tiến gần lại quan sát. Lúc này, trong lò bốc lên từng đợt khói trắng.

“Phải đợi một lúc đấy, cô uống cốc nước trước nhé”. Tần Xu rót nước rồi ngồi xuống cạnh bàn nói chuyện phiếm với cô: “Ở đây một thời gian đã quen chưa? Môi trường làm việc ở đây rất tốt, lại đơn giản, không cần mấy kỹ năng xã giao phức tạp, mọi người chỉ tập trung vào nghiên cứu, thí nghiệm mà thôi”.

Chân Noãn mỉm cười, quay đầu nhìn các loại thiết bị tinh vi xung quanh. Trong lòng cô vô cùng hào hứng, song không biết biểu đạt thế nào. Ngược lại, cô rất muốn thử bắt chuyện với cô gái hòa nhã trước mặt.

Lặng lẽ tổ chức lại hệ thống ngôn ngữ của mình, Chân Noãn thoáng đỏ mặt khen ngợi: “C-Lab bố trí toàn các thiết bị tiên tiến, so với nước Mỹ chỉ có hơn chứ không có kém”.

“Cô sẽ thích được làm việc ở nơi này cho mà xem”. Cũng như đa số những chuyên viên nghiên cứu khác, Tần Xu rất yêu thích công việc của mình cũng như những thiết bị kỹ thuật tiên tiến ở đây. Cô cười: “Cô đã trông thấy phòng mô phỏng quá trình gây án chưa?”.

“Ý cô là phòng thí nghiệm mô phỏng toàn cảnh hiện trường, cũng như bối cảnh giết người sao, tôi thấy rồi”. Chân Noãn khá hưng phấn, “Nơi đó rất tuyệt vời”.

Cô còn chưa dứt lời, bên ngoài có người đẩy cửa tiến vào.

Chân Noãn quay đầu nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng nõn còn lưu lại nét cười vui vẻ, ngượng ngùng, tự nhiên lại vô tư lự.

Người tới là Ngôn Hàm.

Vừa bước vào cửa, anh lập tức bắt gặp nụ cười hồn nhiên của cô; tựa như một đứa trẻ, không vướng bận chuyện đời.

Anh thoáng sững sờ.

Cô cũng vậy.

Hai người nhanh chóng nhìn sang chỗ khác.

Tim Chân Noãn đập thình thịch, bối rối rũ mắt, lại thấy mấy túi nhỏ anh đang cầm. Hình như là đồ ngọt.

Cô suy nghĩ vài giây, Ngôn Hàm mang bữa khuya cho Tần Xu ư?

Sau phút muộn màng nhận ra điều này, Chân Noãn cảm thấy không khí trong phòng thí nghiệm thấp thoáng cảm giác huyền diệu.

Cô biết điều buông cốc nước trong tay định đứng dậy; nhưng sau khi đặt túi đồ ăn khuya lên bàn, Ngôn Hàm lập tức xoay người bước đi.

“Anh...”. Tần Xu không tự chủ được gọi anh một tiếng, lại không biết phải nói gì tiếp theo.

Ngôn Hàm quay đầu lại: “Có chuyện gì sao?”.

Tần Xu cười cười, hạ giọng nói: “Anh đi ngay à?”. Chính cô cũng chưa nhận ra rằng giọng mình thoáng để lộ một chút dịu dàng cùng chờ mong.

Ngôn Hàm hơi sững sốt, giơ ngón tay lên: “Tôi đi hút thuốc”.

Người đi rồi, Tần Xu lại có chút hối hận.

Hình như vừa rồi mình biểu hiện không ổn cho lắm, bình thường lúc đồng nghiệp trêu chọc, chung quy anh cũng chỉ cười cười không để ý, nhưng vừa rồi mình làm như vậy... có lộ liễu quá không?

Chân Noãn cảm cốc ngồi đối mặt với Tần Xu, cho rằng cả hai sẽ rơi vào tình cảnh xấu hổ thì thiết bị phía sau “Đỉnh” một tiếng

Tần Xu đứng dậy đeo găng tay, nhắc chiếc thắt lưng ra khỏi lò.

Quả nhiên, trên vết lõm của chiếc thắt lưng có một dấu vân tay mờ mờ.

“Không phải dấu vân tay trực diện”, Tần Xu vừa liếc mắt đã nhận ra, cô nói: “Chất lượng của dấu vân tay này không tốt lắm, nếu là Quan Tiểu Du hoặc tôi thì ít nhất cũng phải mất một ngày mới phác họa xong hình ảnh của nó”.

Phác họa?

Chân Noãn lại tò mò, nhưng lần này cô không hỏi nhiều mà trở về luôn.

Văn phòng của hai người chỉ cách nhau một tầng nên Chân Noãn quyết định đi cầu thang bộ.

Đẩy cửa thoát hiểm ra, Chân Noãn chợt nghe thấy tiếng diêm quẹt vào vỏ, “soạt” một tiếng, gọi đầy xúc cảm. Cô vội ngẩng đầu lên. Ngôn Hàm đang dựa lưng vào vách tường châm thuốc. Bàn tay khum lại, ánh lửa từ que diêm nhu hòa mà rực rỡ, qua kẽ ngón tay trông tựa như chiếc đèn lồng nhỏ.

Lửa đốt bằng diêm tạo cho người ta một cảm giác hết sức dễ chịu, khao khát muốn tiến lại vuốt ve. Không như bật lửa, ánh lửa lạnh lẽo lại sắc bén, đâm thẳng vào lòng người, không những vậy, mùi của gas bật lửa cũng khó ngửi hơn.

Ánh lửa dịu dàng lập lòe, chiếu lên ngũ quan trắng trẻo của anh, càng khắc sâu từng đường nét. Hốc mắt sâu thẳm hơn, mang vẻ dịu dàng không chân thật.

Châm xong diêm thuốc, anh liền ném vào đồng cát trắng trong thùng rác, một làn khói xanh nhẹ nhàng toát ra từ cây diêm nhỏ bé, Chân Noãn lập tức ngửi thấy mùi gỗ thơm đặc biệt chỉ diêm mới có.

Anh vừa ngậm diêm thuốc lá, vừa lặng lẽ vuốt ve hộp diêm trên tay, xuyên qua màn khói bằng bạc quan sát cô.

Không rõ có phải do ảo giác của màn đêm hay không; đôi mắt anh trở nên sâu thẳm, đen nhánh lạ thường, nhìn cô không hề chớp mắt.

Chân Noãn bị anh nhìn chằm chằm một lúc, thấy vô cùng xấu hổ, không rõ anh đang nhìn cái gì. Trong khi cô đang vô cùng bối rối, đáy mắt Ngôn Hàm chợt lướt qua một chút suy ngẫm.

Anh nhìn cô, không ngờ khuôn mặt cô lại mềm mại đến vậy. Lúc này, trên mặt cô hiện lên dấu tay do bị anh niết lúc trước. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên mấy dấu tay hồng hồng, trông hết sức bất mắt.

Anh nhìn cô một lúc lâu, hơi buồn cười. Ban đầu, vì lễ phép, anh lặng yên nín nhịn, nhưng dần dần, không nhịn nổi nữa, nét cười lan tới khóe miệng, cuối cùng anh cười rộ lên, lộ cả hàm răng trắng.

Chân Noãn vô cùng ngạc nhiên, nhưng sau khi quay đầu nhìn khuôn mặt mình qua tấm gương phản chiếu toàn thân, cô đã hiểu tất cả.

“...”.

Chân Noãn vừa thẹn vừa khó xử, cái người này sao lại có thể... thiếu đạo đức như vậy?

Ngôn Hàm rũ mắt xuống, bên miệng vẫn giữ nụ cười nhợt nhạt. Anh đột nhiên hồi tưởng lại xúc cảm lúc mình bóp má cô, cảm giác mềm mại vương vấn nơi đầu ngón tay – cứ như chạm vào miếng mỡ vậy: mịn màng, ngọt ngào.

Khói thuốc đi vào lồng ngực, lại chậm rãi bay ra.

Đã lâu rồi anh chưa từng cảm nhận thứ cảm xúc khó quên này, tựa như sương khói – thật khó nắm bắt, khó kiểm soát. Tự nhủ rằng mình không nên quá dễ tâm vào vấn đề này, Ngôn Hàm lặng yên mặc định rằng đó chỉ là phản ứng tâm lý bình thường của đàn ông mà thôi.

Anh nói: “Buồn cười chết mất!”. Chưa dứt lời, anh lại cười rộ lên.

Cô tức giận trừng mắt nhìn anh, thấy vậy anh nhún vai nín cười, điều thuốc lá châm dở trên tay vẫn để nguyên, chờ cô đi trước. Anh không có thói quen hút thuốc trước mặt người khác, lại càng không quen khiến người khác hít phải khói thuốc do mình nhả ra.

Nhưng Chân Noãn lại không biết điều này.

Xung quanh trở nên yên tĩnh, cô nhìn anh, nhớ tới câu chuyện Kỳ Pháp Lạp kể về người bạn gái đã mất của anh. Giờ khắc này, cô đột nhiên cô cảm thấy, sự yên tĩnh của anh toát lên vẻ cô đơn cùng cực. Trải qua chuyện như vậy, sao anh có thể tiếp tục làm cảnh sát được cơ chứ.

Nhưng cô không dám hỏi thẳng. Nghĩ một lát, cô nói: “Đội trưởng, vì sao anh lại chọn nghề cảnh sát?”.

Anh nhíu mày thờ ơ: “Sao vậy? Muốn cùng tôi tán gẫu lý tưởng sống à?”.

Chân Noãn biết mình lại thất bại. Quả nhiên, đội trưởng Ngôn không phải người dễ dàng trả lời những câu hỏi kiểu này.

Một lúc lâu sau, anh ưỡn oai nói: “Loại người như tôi làm cảnh sát là thích hợp nhất”.

Trong lòng thầm mắng anh đúng là tên ngạo mạn, nhưng ngoài mặt, cô vẫn tỏ ra ngoan ngoãn nói: “Là loại người như thế nào vậy đội trưởng?”.

Anh cười khê: “Sống chết tùy ý, không vương không bận”.

Chân Noãn ngẩn người, cô vô cùng bất ngờ với câu trả lời của anh; khóe miệng hơi hé, song cổ họng như nghẹn lại.

Cô nhìn anh chằm chằm, đột nhiên ngộ ra. Thật ra anh rất hay cười, thật sự rất hay cười, nhưng vì sao ý cười chưa bao giờ chạm tới đáy mắt?

Rõ ràng anh đang cười, song cô lại lại cảm thấy, trong đáy mắt tuyệt đẹp kia tràn ngập vẻ tiêu điều, vô vọng?

Trong lúc cô còn chưa khống chế xong tâm tư đồng cảm của mình, Ngôn Hàm đã rũ mắt xuống.

Anh nhìn dấu tay trên mặt cô, nói: “Nếu lần sau còn gặp chuyện nguy hiểm như vậy nữa, cô có thể dùng chiêu bẻ ngón tay, hoặc đá thẳng vào đây”.

Ngón trở chỉ vào thân dưới của mình.

Chân Noãn nhìn vị trí giữa hai chân mà anh chỉ, lập tức thẹn nóng cả người.

Anh liếc nhìn sắc mặt cô, cười vô lại: “Tuy nhiên, nếu đối thủ là tôi, cô không có cơ hội đá trúng đâu”.

Cứ làm như đá được chỗ đó của anh là phần thưởng thì đâu không bằng!

Mặt Chân Noãn tựa như bị hóa thiêu: Kỳ cục, tại sao tôi phải đá chỗ đó của đội trưởng chứ, việc gì anh phải thảo luận vấn đề quý quai này với tôi.

Lúc này, điện thoại của Chân Noãn chợt vang lên. Là Thẩm Dục.

Cô mau chóng xốc lại tinh thần, khẽ gật đầu với Ngôn Hàm rồi cầm di động chạy rầm rập lên tầng. Sau khi vòng qua khúc ngoặt, cô mới bắt máy: “A lô?”.

Từ đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói hờ hững: “Đang bận lắm à?”.

Trách cô tiếp điện thoại chậm?

Chân Noãn mím môi cười, nhỏ nhẹ nói: “Em đang làm việc, vừa rồi em bận coi gương và rửa tay”.

Ngôn Hàm ngậm điếu thuốc, tai lắng tiếng nói dịu dàng của thiếu nữ vọng từ tầng trên xuống, khóe môi hơi nhếch lên;

Tháo găng tay chuyên dụng bao kín bàn tay phải mất chín giây, chạy đến bồn rửa tay mất một giây, mở vòi nước rồi đưa tay vào chậu mất ba giây, lau tay nghe điện thoại mất hai giây. Thực tế, vừa rồi cô tiếp điện thoại chỉ trong năm giây.

Bé con, cô tưởng Thẩm Dục dễ lừa như thế sao?

Chân Noãn nói xong, thấy Thẩm Dực bên kia không nói gì, cô lại hỏi: “Sao anh không nói câu nào thế?”.

“À, anh nhận được một bưu phẩm”. Giọng Thẩm Dực chậm rãi, anh nói: “Lúc trước em giấu anh, trốn đến đó làm việc, anh còn chưa đồng ý. Em xem, làm ở đây mệt muốn chết đúng không?”.

Chân Noãn nghe vậy liền tìm cách dời trọng tâm câu chuyện, không hề nhắc tới vất vả hay khổ sở dù chỉ một chút: “Đâu phải em giấu anh, là vì em sợ không qua được vòng phỏng vấn, nên ngại chưa nói cho anh biết thôi”.

“Mai anh về, buổi tối sẽ đến đón em”.

Chân Noãn hơi do dự.

“Có vấn đề gì sao?”.

“Gần đây xảy ra một vụ án, không biết có thời gian...”.

“Thế ngày mai ta bàn tiếp”. Anh dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Em chú ý nghỉ ngơi, đừng làm việc quá mệt”.

“Được ạ”. Chân Noãn đẩy cửa thoát hiểm, đi vào hành lang dài;

Tầng dưới, Ngôn Hàm dập đầu thuốc lá vào đồng cát, lúc ngẩng đầu, đèn cảm ứng trên hành lang tĩnh lặng cũng đồng thời vụt tắt, ánh mắt sắc bén của anh cũng theo đó chìm dần vào bóng tối.

Đỉnh chính: Chương 1 mình nhầm tên Tần Xu thành Tần Thủ. Là Tần Xu mới đúng>”< Mình đã sửa lại rồi

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Chân Noãn bỏ điện thoại vào túi áo blouse, lần mò chìa khóa mở cửa. Đẩy cửa định vào, khoe mắt lại liếc thấy có gì không ổn. Cô lùi lại nghiêng đầu nhìn, trên bệ cửa sổ đặt hai túi giấy. Cô mừng thầm, chạy tới mở ra xem. Một cốc trà xanh, một miếng bánh phô mai. Túi đựng giống hệt cái túi Ngôn Hàm đưa cho Tần Xu, thì ra đội trưởng mua đồ ăn cho nhân viên tăng ca?

Trà xanh vẫn còn nóng, cốc giấy đặt trong lòng bàn tay ấm áp biết mấy. Chân Noãn cười thầm, cô rất thích môi trường làm việc ở đây.

Vừa định vào phòng, chợt nghe Quan Tiểu Du gọi cô.

Quan Tiểu Du cũng khoác áo blouse, tay cầm cốc trà xanh, vừa uống vừa đi về phía này: “Người đẹp Noãn Noãn, lấy váy của Khương Hiểu đi, tớ cần mang đi kiểm tra”.

“Ừ, tớ đã làm xong rồi”.

Quan Tiểu Du đi theo Chân Noãn vào phòng giải phẫu, thấy thiết bị đã được khởi động, cô lên tiếng hỏi: “Đã quen chưa? Giáo sư Trịnh đi họp rồi, nếu không có thể tự tay dạy cậu”.

“Mò mẫm một chút là quen ngay ý mà”. Nhắc đến chuyên ngành, Chân Noãn nói hơi nhiều một chút, “C-Lab vượt qua mong đợi của tớ rất rất là nhiều. Còn có phòng chụp X quang và phòng chụp CT, có thể kiểm tra vết thương trên thi thể. Có điều, trong điện thoại giáo sư Trịnh bảo tớ đừng lệ thuộc vào thứ đó, sau khi chụp xong vẫn phải đích thân kiểm tra một lần nữa. C-Lab thật sự rất khủng”.

“Dù C-Lab của chúng ta có đặt ở Âu Mỹ cũng sẽ đứng đầu”. Quan Tiểu Du và mỗi người nơi đây đều rất tự hào, “Đội trưởng Ngôn có yêu cầu rất cao. Từ khi anh ấy đến, Phòng thí nghiệm đã thay đổi hoàn toàn. Thiết bị ở đây phải tân tiến nhất, nửa năm đến một năm lại đổi mới một lần”.

Chân Noãn sùng sốt, cô không biết người đẩy nhanh tốc độ phát triển của Phòng thí nghiệm lại là Ngôn Hàm: “Bên trên chi nhiều tiền đến vậy sao?”.

“Chuyện hành chính tớ không rõ lắm. Nghe đồn có một phần do đội trưởng tự bỏ tiền túi ra trả”.

“Làm sao có thể?”. Chân Noãn không tin, một thiết bị vớ vẩn đã có giá từ mấy chục đến mấy trăm vạn.

Quan Tiểu Du nhún vai: “Nhưng Từ Từ Miêu đã tính rồi, với tần suất đổi mới thiết bị của C-Lab, số tiền ba mươi triệu từ trên rót xuống hoàn toàn không đủ”. Từ Từ Miêu là thiên tài vi tính và số học.

“Cũng phải, tớ thấy đồ trong phòng hóa học đều là hàng mới nhất, xịn nhất”.

“Cậu đến tầng tám rồi à?”.

“Ừ, tớ vừa gặp Tần Xu. Cô ấy làm gì thế?”.

“Nghệ sĩ”. Quan Tiểu Du cười.

Chân Noãn không hiểu.

“Biệt danh đó. Cô ấy học vẽ và điêu khắc, phác họa chân dung tội phạm, nhưng công việc tương đối nhàn hạ, thường giúp bọn mình phân tích vật chứng. Cô ấy phác họa pháp y giỏi lắm, cậu năng giao lưu trao đổi với cô ấy nhé”.

Chân Noãn thần phục.

Khi xuất hiện tử thi bị trương phình, cacbon hóa, xác đã bị phân hủy chỉ còn xương, hay xác ướp tự nhiên(*)... hoặc phần mặt của người chết bị thổi rửa, phá hủy...; người phác họa pháp y sẽ tiến hành tái tạo gương mặt, khôi phục tướng mạo như khi còn sống cho người chết. Từ đó có thể phán đoán danh tính của họ.

(*) Nguyên văn là nhu thi. Nhu thi được hình thành khi thi thể được chôn ở nơi có tính chua. Do tác động của axit nên vi khuẩn không thể sinh sôi nảy nở. Từ đó thi thể không bị phân hủy, màu da tối hơn, protein của nội tạng bị hòa tan, xương mềm đi, thi thể tích thu nhỏ lại. Đây là một kiểu ướp xác tự nhiên, nổi tiếng với xác ướp Tollund Man. Có một cách dịch là xác ướp đầm lầy.

Bởi vì không có chuyên ngành phác họa pháp y, nên phần lớn những người phác họa pháp y đều là họa sĩ hoặc nhà điêu khắc.

Có thể nói, cho cô ấy một bộ xương, cô ấy sẽ vẽ cho bạn một khuôn mặt.

Nơi này đúng là nhân tài ẩn dật.

“Nhưng lần này cậu sai rồi, chuyện lấy dấu vân tay nên giao cho mình. Khi gặp phải trường hợp rất khó khôi phục mới nhờ cô ấy giúp”.

Chân Noãn sững sốt: “Nhưng tớ thấy cô ấy thông thạo lắm mà”.

“Cô ấy là người tài nhiều việc. Chỗ chúng ta ít vụ án người chết bị hủy dung, công việc của cô ấy nhàn hạ, gặp phải dấu vân tay hay dấu giày luôn chủ động giúp đỡ tổ nghiệm chứng bọn mình, nên nghệ sĩ nhà người ta không có thời gian vẽ vời điêu khắc nữa”.

“Ồ”. Chân Noãn chột dạ gật đầu. Tất cả mọi người đều chuyên nghiệp, nhớ tới lời giáo huấn của Ngôn Hàm, cô quyết định sau này phải chăm chỉ và cố gắng.

Quan Tiểu Du liếc mắt nhìn xung quanh, hỏi: “Người đẹp Noãn Noãn, lúc khám nghiệm tử thi cậu có sợ không?”.

“Không đâu”. Chân Noãn lơ ngơ lắc đầu, “Hồi trước học môn giải phẫu, lúc phải tìm dây thần kinh nào đó nhưng không tìm được, tớ còn hi vọng tử thi có thể cử động, chỉ cho tớ biết dây thần kinh đó ở đâu”.

“...”. Đầu Quan Tiểu Du đầy vạch đen, cảm thấy suy nghĩ của cô nàng này quả không bình thường, lại nói: “Chẳng qua đối mặt với người chết, không có nguy hiểm nên không phải sợ gì hết”.

“Đúng vậy đúng vậy. Nhưng thỉnh thoảng vẫn có chuyện không lường trước được”.

“Khám nghiệm tử thi mà cũng có chuyện không lường trước được ư?”. Lưng Quan Tiểu Du lạnh toát. Chẳng lẽ có ma?

Chân Noãn nghiêm túc gật đầu: “Ừ, có lần tớ học giải phẫu, một cậu bạn đang mãi cười, kết quả người mổ chính vung một đồng hồ vào miệng cậu ta”.

“...”. Quan Tiểu Du ngẩn người, lập tức ôm bụng cười lăn lộn, “Người đẹp Noãn Noãn, cậu hài hước quá”.

Chân Noãn chớp chớp mắt, không rõ chuyện này có gì buồn cười, càng không rõ chuyện này có liên quan gì tới mình.

“Bạn của cậu buồn cười thật đấy”.

“Mọi người đều rất tốt”. Chân Noãn nói, “Đúng rồi, tớ dùng xương làm rất nhiều móc treo chìa khóa và mấy đồ linh tinh, đều đưa cho bạn ở Mỹ rồi. Tớ làm một cái cho cậu nhé?”.

Quan Tiểu Du đứng hình: “Cái móc treo chìa khóa mà hôm qua tớ khen đẹp, được làm bằng xương người đấy hả?”.

“Đúng vậy”.

“...”. Ba con quạ đen bay qua đỉnh đầu Quan Tiểu Du.

“Ặc, chuyện này để sau hẵng nói”. Cô cầm đồ chuẩn bị rời đi, lúc đi liếc mắt nhìn bàn mổ, “Ờ, mắt người chết bị sưng à?”.

Bây giờ, mắt Khương Hiểu thâm lại như mắt gấu trúc, lúc trước ở hiện trường, mắt cô không bị tụ máu như vậy.

“Trợ lý pháp y nói là xuất hiện một giờ sau khi chết”.

“Có phải trước khi chết bị đánh không?”.

“Minh kiểm tra ngay đây”.

“Vậy cậu cố gắng lên”. Quan Tiểu Du rời đi.

...

Bóng đêm sâu thẳm, mọi âm thanh đều lắng lại.

Tại một căn biệt thự kiểu Âu nằm ở ngoại thành phía đông, kề núi gần sông; ánh đèn phản chiếu trên mặt hồ yên ả. Trong bóng đêm, cảnh đẹp như tranh.

Đây là nhà của cặp vợ chồng mới cưới, do lão Nhị của tập đoàn Hoa Thịnh – Thân Tư Ngụy dồn một số tiền lớn mua cho con trai mình.

Đêm tân hôn, tại phòng ngủ chính ở tầng hai biệt thự, hoa hồng trải khắp phòng, từ chiếc giường đỏ rực đến ban công ngoài cửa sổ.

Đồng Tư Tư ngồi trước bàn trang điểm, nhìn khuôn mặt trong gương của mình. Váy ngủ tơ tằm trong suốt mềm mại vừa vặn, tôn lên đường cong đầy quyến rũ của cô ta.

Thân Trạch Thiên đi ra từ phòng tắm, ánh mắt bị hấp dẫn bởi vẻ đẹp dưới lớp áo ngủ trong suốt. Anh ta đi tới, cúi người vuốt ve bờ eo của Đồng Tư Tư, dưới tay là lớp tơ tằm mát lạnh mịn màng.

Đồng Tư Tư nhìn chồng qua gương, khẽ mỉm cười.

Thân Trạch Thiên một tay ôm hông cô ta, một tay cởi dây áo. Cô nhìn tay anh ta ôm ghì lấy mình, vuốt ve xoa nắn.

Cô ta phối hợp uốn éo vòng eo. Anh ta cúi đầu vùi vào cổ cô, tay giật mạnh, bộ đồ ngủ tuột xuống. Cô nhìn gương, rướn người ôm lấy đầu anh ta. Năm ngón tay len lỏi giữa mái tóc ẩm ướt, dần dần, khước môi đỏ sẫm của cô ta cong lên, cuối cùng người đàn ông này cũng là của cô rồi.

Ngoại trừ lãng nhăng, anh ta gần như hoàn mỹ.

Mà bởi vì sở thích thất thường khi có khi không và lợi ích gia tộc tối cao, cô có thể chấp nhận chút ti vết này.

Đúng vậy.

Thân Trạch Thiên, đúng là cô có thích anh, từ lần gặp mặt đầu tiên hồi còn niên thiếu đã có cảm tình. Khi đó anh chàng này tuần tú điển trai, đôi mắt lóe lên ánh sáng lạnh lợi, khước môi khẽ nhếch, nở nụ cười xấu xa.

Đối với người lạnh lùng vô tình như cô mà nói, có thể rung động quả không dễ. Khi đó cô đã nhận định, cậu chủ của Hoa Thịnh chắc chắn là chồng tương lai của cô.

Rốt cuộc bối cảnh hay bản thân anh ta làm cô rung động, cô không muốn đào sâu thêm. Cô có hoài bão của mình, hi vọng thấy anh ta tung hoành trên thương trường, cũng kì vọng cô có thể tự do rong ruổi. Mỗi thông gia giữa hai nhà tài phiệt, họ mới là cặp đôi tương xứng nhất. Đừng ai hòng lung lay địa vị phu nhân Hoa Thịnh của cô. Những cô bé lọ lem muốn khiêu chiến hay đối đầu với cô đều phải chết.

Trong gương, ngón tay anh ta lướt xuống, đi vào. Mắt cô ta nhắm hờ, cất tiếng nũng nịu, khép chặt hai chân, thốt tha giãy giụa. Thấy tình cảnh này, Thân Trạch Thiên đâu thể chịu đựng nổi nữa, đẩy cô xuống giường.

Drap giường đỏ rực, da trắng như tuyết. Cảnh đẹp mê người làm anh ta hưng phấn vô cùng.

Đồng Tư Tư ôm lấy anh ta, đặc ý khiêu khích: “Tình nhân đi theo anh năm năm đã chết, anh quay đầu trèo lên giường em nhanh thế sao?”.

Anh ta đẩy mạnh, đầu cô đụng phải mép giường, hét lên một tiếng.

Thân Trạch Thiên cất tiếng đầy quyến rũ, hai tay vuốt ve không ngừng nghỉ: “Người cô ta không đẹp bằng em, phong thái không tao nhã bằng em, tiếng kêu cũng không dâm dăng bằng em”.

Mặt Đồng Tư Tư đánh lại, nhưng thoáng cái đã ôm lấy cổ anh ta, phối hợp di chuyển, thờ hờn hờn cố ý nũng nịu: “Cô ta chết rồi, anh không thấy khó chịu à?”.

“Ngược lại, anh rất nhẹ nhõm”. Anh ta dồn sức hơn.

Thân thể cô ta đông đưa, nhưng trái tim trở nên tĩnh lặng. Cô ta lạnh lùng đưa mắt nhìn anh: “Tại sao?”.

“Cô ta muốn làm bà Thân, không xứng chút nào”. Mắt anh ta hiện lên tia sáng kì dị, “Em mới xứng. Cô bé lọ lem chỉ là ảo tưởng của đám đàn bà nghèo túng”.

Đồng Tư Tư sắp đặt cao trào, người nóng lên nhưng lồng ngực lại lạnh băng: “Em tưởng anh có tình cảm với cô ta đấy”.

Thân Trạch Thiên không nói gì, giờ phút này tâm tư của anh ta đặt hết ở bên dưới. Anh ta gia tăng tốc độ, bỗng dừng lại. Mồ hôi trên trán nhỏ xuống, anh ta gục trên vai cô, thở hắt hắt nặng nề: “Sướng chết đi được!”.

Cơ thể Đồng Tư Tư rệu rã, nhưng vẫn nhẹ nhàng di chuyển, chân nặng đầu nhẹ; cô phải nhanh chóng mang thai, sinh con trai là tốt nhất.

Thân Trạch Thiên cũng nằm xuống, thở gấp nói: “Đương nhiên là có tình cảm. Hồi đại học cô ta chưa tốt nghiệp đã theo anh. Có điều, những thứ anh cho cô ta đã đủ để cô ta mua mười năm tuổi xuân rồi. Đôi bên không ai nợ ai cả”.

Quả nhiên anh ta là thương nhân.

Đồng Tư Tư im lặng một lúc rồi nói: “Thật ra thì, chuyện hai người chia tay là hiểu lầm, em đã hãm hại cô ta”.

“Anh biết”. Thân Trạch Thiên nhắm mắt lại, bộ dạng uể oải.

Cô sùng sốt: “Vậy anh...”.

Cô nhớ lại về cầu xin tha thứ thảm thương khi bị oan của Khương Hiểu, khi đó cô cảm thấy hả hê, nhưng bây giờ...

“Muốn bỏ từ lâu rồi”. Anh ta hơi bực mình, “Loại đàn bà tham tiền nhưng cứ khoe mẽ rằng mình dâng hiến tình cảm chân thành là khó chơi nhất, cũng nên vứt bỏ nhất. Trong mắt anh, thứ gọi là hiến dâng tuổi xuân và tình cảm gì đó, chẳng bằng cứ dứt khoát lên giường”.

Quả nhiên Khương Hiểu ngu ngốc, còn cô thì sao...

Đồng Tư Tư chậm rãi nhắm mắt lại: Vậy mà cứ cho rằng anh ta lẳng nhăng, thực chất anh ta là kẻ vô tình.

...

Đến mùa đông, càng ngày nhiệt độ càng thấp;

Chân Noãn co rúm người lại, chạy tới văn phòng công an.

Tối qua mười một giờ cô đã về nhà, Ngôn Hàm không cho mọi người làm việc qua đêm. Nhưng Chân Noãn nhớ tới chuyện báo cáo mà Ngôn Hàm dặn, sau khi về nhà viết đến ba giờ sáng.

Chân Noãn vừa chạy vừa nhìn đồng hồ đeo tay, tám giờ kém hai phút. Vào tòa nhà, thấy thang máy chuẩn bị đóng, cô kêu lên một tiếng, bỏ nhào tới: “Xin chờ một chút!”.

Cửa thang máy đóng vào, lại từ từ mở ra, cô xông tới, cảm kích nói: “Rất cảm ơn”. Ngẩng đầu phát hiện là Ngôn Hàm, cô lập tức sồn gai ồm ồm khấp người.

Anh không để ý đến cô, một tay cầm mấy tờ giấy, nhàu mảy đọc, không thèm ngước mí mắt lên.

Có lẽ là tài liệu liên quan đến vụ án, Chân Noãn nghĩ.

Cô lặng lẽ nhớ lại thông tin về Ngôn Hàm mà hôm qua cô tìm được.

Từng làm bộ đội đặc chủng, tham gia phi vụ “Ngân Kiếm” hợp tác xuyên quốc gia, lập được công lớn. Năm hai mươi tuổi trở thành cán bộ dự bị, vào trường cảnh sát học tập cũng bắt đầu tham gia điều tra vụ án. Ba năm sau anh được điều đến Hà Thành – thành phố trực thuộc tỉnh tiếp giáp phía bắc Dự Thành, làm đội trưởng đội hình sự. Ba năm sau, anh được điều về Dự Thành – thành phố trực thuộc trung ương làm đội trưởng.

Nghe nói sắp tới có khả năng anh sẽ được thăng chức, điều tới trung ương. Có thể nói là lên như điều gặp gió.

Vừa này Chân Noãn chạy quãng đường dài, giờ vào thang máy kín như bưng, cảm thấy hơi nóng. Cô cởi khăn quàng cổ, tĩnh điện “lách tách” mấy tiếng, sợi tóc không nghe lời dựng ngược lên.

“Sau này đi làm nhớ buộc tóc”. Ngôn Hàm lên tiếng, hơi lạnh lùng lại nghiêm túc trầm lắng, là giọng nói khi giải quyết công việc.

Chân Noãn quay đầu lại.

Anh không nhìn cô, chỉ chăm chăm vào mấy trang giấy trong tay. Tờ giấy trắng phản chiếu lên mặt anh, như hồ nước dưới ánh mặt trời.

Bị lãnh đạo phê bình tóc tai không gọn gàng ư?

Cô cúi đầu “Dạ” một tiếng, thềm hốt hoảng, lúng túng vội vàng lấy dây buộc tóc ra, qua loa buộc tóc lại.

Thang máy yên tĩnh đến kì lạ, tay cô níu chặt túi đeo vai, mím môi mở to mắt nhìn con số trên thang máy.

“Tối qua ngủ có ngon không?”. Anh bất chợt hỏi. Giọng nói vẫn lạnh tanh như vậy nhưng rõ ràng nội dung đã nhẹ nhàng hơn rồi.

“Dạ, ngủ ngon ạ”. Chân Noãn biết thời biết thế, lập lại: “Rất ngon ạ”.

“Quảng mắt thâm lắm”. Anh ngẩng mặt khỏi tờ giấy, nhìn cô một cái rồi lại cụp mắt xuống.

Chân Noãn nhìn gương trong thang máy, quả nhiên.

Cô nhìn kỹ mặt mình, lại ngược mắt nhìn lên. Trong gương, Ngôn Hàm một tay nhét vào túi quần, cúi đầu, hàng mày rậm hơi nhíu lại.

Cô mân mê ngón tay, hết sức nhắc nhở mình phải năng nói chuyện với người khác. Cân nhắc một lúc lâu, cô cất lời tè ngắt: “Mới ngủ muộn một ngày mà đã lộ rõ thế này rồi”.

Anh nghe vậy, ngẩng đầu lên: “Ít khi thức đêm, làm thêm giờ rất cực khổ”.

Chân Noãn cảm nhận được sự ảm áp khi boss an ủi cấp dưới, rất ngược ngược: “Dạ, một chút thôi ạ”.

“Không sao đâu”, Ngôn Hàm nói, “Quen là tốt ngay thôi”.

“...”.

Hình tượng boss tốt bụng sụp đổ trong nháy mắt.

Thang máy “đình” một tiếng, Ngôn Hàm đi ra ngoài: “Đi họp muộn sẽ bị trừ tiền thưởng”.

Chân Noãn đứng trong thang máy, còn một mình cô nhón nhác.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Đúng tám giờ sáng, cuộc họp xoay quanh vụ án nhảy lầu của nạn nhân Khương Hiểu được bắt đầu.

Người chủ trì cuộc họp hôm nay kiêm người tóm tắt khái quát quá trình xảy ra án mạng là đội phó đội hình sự – Trình Phóng; cảnh sát Đàm Ca chịu trách nhiệm thông báo tình hình điều tra cho mọi người:

“... Nạn nhân không để lại di thư...”

Thảm ván bạn bè và đồng nghiệp của nạn nhân, tình trạng gần đây của nạn nhân hoàn toàn bình thường, cảm xúc sau khi thất tình đã có xu hướng ổn định. Hôm xảy ra vụ án, nạn nhân cũng không có biểu hiện khác thường, hẹn bạn thân thứ hai đi spa...

Nhân chứng ở tầng dưới cho biết, mười giây trước khi nạn nhân ngã xuống, họ nghe thấy tiếng kêu cứu...

Thân Trạch Thiên có quan hệ yêu đương với nạn nhân khoảng năm năm, trước đó, anh ta từng hẹn hò với nhiều minh tinh. Tháng trước, Thân Trạch Thiên lấy lý do nạn nhân có mối quan hệ không rõ ràng với đàn ông khác, ra vào chỗ ở của anh ta, nghi ngờ nạn nhân ngoại tình... từ đó đưa ra lời chia tay...”.

Quan Tiểu Du khẽ giọng nói bên tai Chân Noãn: “Chắc chắn! Đúng là chó chê mèo lắm lông. Chắc đầu cái cô Khương Hiểu này bị cửa kẹp rồi”.

“... Thân Trạch Thiên ngay sau đó tuyên bố kết hôn cùng cô Đồng Tư Tư, nạn nhân Khương Hiểu nhiều lần đến nhà anh ta cầu xin, hi vọng cứu vãn mối quan hệ giữa hai người, song cuối cùng vẫn thất bại.

Đã lấy khẩu cung của từng phụ rở một, đều thống nhất rằng nạn nhân mặc váy cưới xông vào phòng nghỉ của chú rở để cầu xin nói lại tình cảm, nhưng bị Thân Trạch Thiên cự tuyệt. Nạn nhân yêu cầu được nói chuyện riêng với cô dâu; hai người ở trong phòng vài phút, cô dâu gọi Thân Trạch Thiên vào, sau đó trong phòng có tiếng đồ vật bị đập vỡ.

Sau khi cô dâu và chú rở rời đi, trong phòng trở nên im ắng”.

Đàm Ca kết thúc.

Ngôn Hàm lập tức bổ sung: “Có tổng cộng bảy phù rở, khẩu cung đều thống nhất, hơn nữa lời khai phù hợp với thời gian, khả năng thông đồng bịa đặt lời khai khá thấp. Hơn nữa...”.

Nói tới đây, ánh mắt anh lóe lên, nhìn về phía Chân Noãn, nói: “Cốc Thanh Minh”.

Là người ngồi cạnh Chân Noãn.

Trong nháy mắt, từ trạng thái căng thẳng thần kinh, Chân Noãn lập tức thả lỏng. Cô không hề nhận ra mình vừa vô thức thở dài một hơi. Phải tham gia cuộc họp có quy mô lớn như thế này khiến cô vô cùng hồi hộp, cô còn chưa chuẩn bị tinh thần phát biểu.

Cốc Thanh Minh là nghiên cứu viên bên phong thí nghiệm hóa học, là con một khoa học chính hiệu, lúc nói chuyện mặt không cảm xúc, bề ngoài như khúc gỗ nhưng đầu óc lại hết sức nhanh nhạy.

“Chúng tôi đã xét nghiệm vụn giấy và bùn đất trên giày của nạn nhân. Giấy vụn trùng khớp với những mảnh giấy sặc sỡ trong phòng nghỉ, bùn đất trên giày của nạn nhân cũng có thành phần giống với lớp đất lấy từ vườn hoa trên sân thượng. Vụn cỏ khô trên váy nạn nhân cũng đến từ vườn hoa trên tầng thượng. Tất cả đều chứng minh một điều, nạn nhân từng đi qua phòng nghỉ và sân thượng”.

Lượng bùn đất ít ỏi không đến một gram được anh ta phân tích không sót một chi tiết nào.

Anh ta đẩy gọng kính đen của mình, nói năng đầu ra đầu vào: “Tuy nhiên, những bằng chứng trên chỉ có thể chứng minh, sau khi rời khỏi phòng nghỉ, nạn nhân đã đi lên tầng thượng của khách sạn. Vụ án có xảy ra trên đó hay không, tôi chưa thể khẳng định”.

Ngược lại, sau khi nghe anh ta báo cáo, Ngôn Hàm khẽ gật đầu khen ngợi: “Cậu làm tốt lắm, người kế tiếp...”.

Ánh mắt của anh chậm rãi lướt qua mặt Chân Noãn, cuối cùng rơi xuống người ngồi bên kia: “Quan Tiểu Du”.

Chân Noãn ngồi giữa hai người, tâm trạng hết sức hồi hộp, đầu óc như bay lên mây.

Chuyên gia thu thập phân tích dấu vết Quan Tiểu Du lúc này đã rũ bỏ vẻ hờn hờ ngày thường:

“Lan can trên tầng thượng bị gãy một đoạn; chúng tôi phát hiện có mấy chỗ bị ma sát trong thời gian gần đây, đã đối chiếu với trang sức trên váy cưới nạn nhân mặc, là do người chết để lại.

Mặt khác, bên ngoài phần lan can bị hư hại còn có mấy vết cào.

Chúng tôi đã cạo phần bề mặt bên ngoài thanh lan can, đối chiếu với vật chất bác sĩ pháp y thu được từ móng tay của nạn nhân, kết quả thu được là thống nhất”.

Lúc này Chân Noãn mới hiểu được, vì sao khi ấy Ngôn Hàm nghi ngờ nơi xảy ra vụ án, hóa ra anh đã chú ý đến dấu vết để lại trên móng tay nạn nhân. Mà Quan Tiểu Du quả nhiên cũng là người cẩn thận, ngay cả dấu vết bên ngoài lan can cũng có thể lần ra được;

Hiển nhiên, những gì cô ấy có thể làm không chỉ dừng lại ở đây. Quan Tiểu Du hất cằm về phía Từ Tư Miêu ngồi đối diện, Từ Tư Miêu lập tức kích chuột vài cái trên máy tính xách tay, trên màn hình máy chiếu lập tức hiện ra một hình ảnh ba chiều:

“Phần trên vết cào vừa sâu vừa rộng, nhưng phía dưới lại nông, mảnh. Nếu đứng bên trong, vươn tay ra ngoài thì hình dạng vết cào sẽ ngược lại.

Nạn nhân hoặc là nắm lấy lan can lúc bị ném ra ngoài; hoặc cô ấy đứng bên trong, đưa tay xuống dưới lan can để cào.

Mời mọi người chú ý vào đây, khe hở phía dưới lan can không đến bốn centimet, nếu đưa tay qua nhất định sẽ để lại dấu vết. Nhưng phản bụi xung quanh không có dấu hiệu bị chạm vào, cũng không có dấu vân tay, ngay cả biểu bì trên da cũng không thu được. Vì thế, dấu vết có thể do nạn nhân gây ra khi cô ấy rơi xuống, tầng thượng chính là nơi xảy ra vụ án”.

Chân Noãn thầm thán phục sự chặt chẽ và cẩn thận của các đồng nghiệp có mặt ở đây.

Hôm đó, cô từng phán đoán rằng người chết từng đi qua mái nhà thông qua vết bùn đất lưu lại, điều này đúng; nhưng thật ra chưa đầy đủ chứng cứ. Phán đoán của cô chính xác là có yếu tố may mắn.

Đàm Ca lại nói: “Hiện giờ chúng ta vẫn chưa thể xác định nạn nhân tự tử hay bị sát hại. Trưởng ban Bạch đã tìm được camera theo dõi hôm ấy. Nhận thấy rằng, cùng ngày vụ án xảy ra, Khương Hiểu, Đồng Tư Tư và Thân Trạch Thiên, kẻ trước người sau đều từng đi lên sân thượng.

Mặt khác, chúng tôi tìm được một chiếc giày đế bằng của nữ, cỡ 38, dưới lưới lọc của cống thoát nước trên sân thượng, phần lưng và đế giày đều dính bùn đất. Hoa văn trên giày trùng khớp với dấu giày thu được ở vườn hoa. Tuy nhiên, cỡ giày của nạn nhân lại là 36”.

Tất cả các nhân viên đều nghiêm túc ghi chép lại, Ngôn Hàm nhướn mày: “Tần Xu, em có ý kiến gì không?”.

Nghe giọng nói trầm thấp của anh, Quan Tiểu Du vụng trộm chọc chọc vào thắt lưng Chân Noãn, về mặt mờ ám;

Chân Noãn mờ mịt nhìn về phía Tần Xu, song cô lại không thấy giữa hai người có tình cảm mờ ám gì.

“Đúng vậy, hoa văn trên giày trùng khớp”. Tần Xu cất giọng điềm đạm, “Em thu được dấu vân tay và dấu chân của Đồng Tư Tư và Thân Trạch Thiên. Chân Noãn cũng đã kiểm tra, trên người nạn nhân không hề có dấu vân tay.

Nhưng trên thắt lưng lại có, độ phân biệt thấp nên vẫn cần một chút thời gian khôi phục lại.

Về phần dấu giày, đế giày làm bằng chất nhựa dẻo mỏng, hơn nữa còn đi đi lại lại nhiều lần nên rất khó để xác nhận dấu chân, để tiến hành phân tích dấu vân tay và dấu chân thủ công cần ít nhất một ngày rưỡi”.

“Được, em hãy giữ đúng thời gian. Không có vụ án lớn, đành phải để chuyên gia pháp y làm công việc nhỏ nhặt này, em vất vả rồi”. Ngôn Hàm trêu chọc một câu, ánh mắt cuối cùng rơi về phía Chân Noãn, “Vậy còn cô thì sao?”.

Giọng điệu tùy ý lại tự nhiên nhất thời khiến cô cảm thấy vô cùng căng thẳng.

Nhưng việc đã đến nước này, cô lại trở nên bình tĩnh lạ thường. Chân Noãn oán thầm, vừa rồi đúng là sai sót của cô, hai người kia rõ ràng mất qua mảy lại với nhau. Lúc nhắc tới Tần Xu thì gọi cả họ lẫn tên, đến lượt cô thì ngay cả tên cũng không có.

Trong vô thức, cô lén lút bĩu môi.

Không ngờ đúng lúc này Ngôn Hàm liếc qua chỗ cô, kịp thời thu động tác nhỏ này vào đáy mắt;

Khề cong khỏe môi, anh cười cười, nửa đùa nửa thật nói: “À, quên chưa giới thiệu với mọi người. Đây là nghiên cứu viên mới của C-Lab chúng ta, chuyên về bệnh lý học, độc chất học – Cô Chân Noãn”.

Không khí nghiêm túc trong phòng họp chợt dịu đi một giây. Mọi người đều quay sang nhìn cô, thân thiện mỉm cười. Chân Noãn lại cảm thấy vô cùng ngượng ngùng.

Cô nhanh chóng ổn định tâm trạng hồi hộp của mình rồi mở laptop ra:

Vụ án được ráp nối từng phần một thông qua lượng thông tin thu được từ các tổ. Chỉ khi các tổ đưa ra mảnh ghép của mình thì bức tranh hoàn chỉnh về vụ án mới có thể ra đời.

Chân Noãn hít sâu một hơi rồi bắt đầu nói: “Căn cứ vào kết quả khám nghiệm tử thi và kiểm tra não bộ, phần da ở phần cằm và đỉnh đầu nạn nhân bị bầm tím”;

Con trỏ chuột lướt qua phần xương ở sau đầu,

“Xương đỉnh đầu và xương cằm đều bị gãy, xương thái dương phải cũng xảy ra tình trạng tương tự”, cô di con trỏ chuột về phía đoạn xương sau tai nạn nhân. “Xương thái dương trái và xương bướm bên trái có dấu hiệu nứt vỡ, xuất huyết. Là dấu vết của vết thương đối xứng”.

Chân Noãn ngừng lại một giây rồi nói tiếp: “Vết thương đối xứng có nghĩa là, khi một bên đầu bị tác động hay va chạm, lực tác động sẽ chạy theo phương hướng ban đầu, đối xứng tới bên kia, sinh ra vết bầm tím ở bên kia đầu. Ví dụ, khi phần đầu bên trái có va chạm, phía đối diện cũng sẽ xuất hiện vết thương”.

Mọi người trong phòng đều nhìn cô hết sức chăm chú.

Dần dần, Chân Noãn cảm thấy tự tin hơn, tiếng nói cũng lớn hơn chút: “Quay trở lại với tình trạng của nạn nhân Khương Hiểu, trên hộp sọ của nạn nhân có vài chỗ nứt gãy, xuất huyết dưới màng nhện(*), tạo thành hiện tượng thoát vị màng não, não bộ bị tổn thương nặng dẫn tới cái chết.

(*) Cấu tạo của màng não bao gồm màng cứng (sát mặt trong hộp sọ), tiếp đến là màng nhện với bên dưới là dịch não tủy và hệ thống mạch máu phong phú và trong cùng, nằm sát vỏ não là màng nuôi.

Vết thương trên đầu nạn nhân Khương Hiểu hoàn toàn phù hợp những đặc trưng của người bị ngã từ trên cao xuống, không có dấu vết bị tấn công bằng vật gì khác. Vì vậy, căn cứ vào tình trạng vết thương của nạn nhân, chúng ta có thể loại trừ trường hợp có người đánh mạnh vào đầu nạn nhân rồi đẩy xuống lầu”.

Phương thức giết người này nhìn bề ngoài thì có vẻ vô cùng chi li, cẩn thận; song thực chất lại hết sức ngu xuẩn.

Hung thủ thường hành hung nạn nhân rồi đẩy xuống lầu, mục đích là để che giấu tội lỗi mình gây ra, biến thành vụ án mang tính chất ngoài ý muốn; nhưng hẳn hoàn toàn không ngờ rằng, hành động của mình không thể qua mắt bác sĩ pháp y. Đó là chưa nói tới, tư thế ngã xuống của nạn nhân sẽ ảnh hưởng đến bộ phận tiếp xúc với mặt đất, không thể có khả năng vết thương vừa khít với vị trí bị hung thủ tấn công bằng hung khí. Hay ngay cả trong trường hợp vết thương trùng khớp, với hai mức độ tổn thương khác nhau, bác sĩ pháp y chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra sơ hở.

Cô chậm rãi báo cáo, ánh mắt của các đồng nghiệp xung quanh dần hiện lên sự khen ngợi. Bác sĩ pháp y mới tới cũng khá đầy chữ!

Ngành cảnh sát vốn dương thịnh âm suy, bác sĩ pháp y nữ lại càng ít. Sự xuất hiện của Chân Noãn dường như đã mang đến cảm giác mới mẻ cho những người xung quanh.

Kết thúc đoạn phát biểu dài, Chân Noãn chưa hề nhận ra rằng mặt mình đã đỏ bừng lên từ lúc nào. Cô rất dễ đỏ mặt, những lúc xúc động hay căng thẳng cao độ cô thường không hề phát hiện rằng mặt mình đã đỏ lên.

Tổng kết xong, Chân Noãn thẹn thùng nói khẽ: “Trên người nạn nhân không có vết trầy da hay bầm tím, không có dấu vết ấu dả với ai”.

Cô có phần không nắm chắc lắm, bởi bình thường khi xuất hiện tình huống này, khả năng cao nhất là nạn nhân tự sát. Nhưng bên tai vẫn còn văng vẳng lời nhắc nhở của Ngôn Hàm: Bị sát hại mà lại được cho là tự sát, người chết oan uổng.

Quả nhiên, trưởng ban Bạch lập tức đưa ra thắc mắc: “Ở vườn hoa có dấu vết đánh nhau, vậy phải giải thích vấn đề này như thế nào? Cho dù không có ai đẩy nạn nhân xuống lầu, cô ta giằng co với người ta, hẳn phải lưu lại vết thương trên cơ thể chứ”.

“Đúng vậy”. Chân Noãn suy tư khoảng nửa giây rồi thành thật trả lời: “Thực ra, tôi cũng nghi ngờ chuyện này. Có lẽ, nạn nhân bị người khác đột nhiên đẩy xuống”.

Cô ngẩng đầu nhìn Ngôn Hàm. Trước đó anh yêu cầu cô nhận định nạn nhân bị mưu sát hay tự sát. Cô rất sợ anh lại đem vấn đề này ra hỏi cô trong buổi họp, bởi chắc chắn cô sẽ vô cùng xấu hổ.

Nhưng có vẻ Ngôn Hàm đã quên vấn đề này, anh chỉ chăm chú lật tập báo cáo khám nghiệm tử thi dày cộp của Chân Noãn, không hỏi thêm câu nào.

Một lát sau, anh ngẩng đầu khỏi trang giấy. Ngược ánh sáng, đôi mắt đen nhánh trong trẻo của anh tập trung vào cô: “Nói xong rồi à?”.

“Chưa ạ”. Chân Noãn lắc đầu.

“Vậy tiếp tục đi”.

Chân Noãn bắt đầu phân tích những phương diện khác.

Cuối cùng, Tần Xu đưa ra thắc mắc về vấn đề Quan Tiểu Du từng đề cập: “Tại sao trên mắt của nạn nhân lại có vết bầm tím? Cô ấy từng bị đánh sao?”

“Không phải”. Chân Noãn nói, “Trên mắt nạn nhân có vết bầm tím là vì, phần xương giữa hộp sọ và hốc mắt rất mỏng, khi hộp sọ bị tổn thương nghiêm trọng, máu tụ sẽ lan dần từ chỗ xương bị gãy đến hốc mắt”.

“Hóa ra là như vậy”. Tần Xu trầm tư.

Ngôn Hàm vẫn không ngắt đầu, anh lật sấp báo cáo rồi hỏi: “Cô đã cắt lớp phần bị tổn thương chưa?”.

Chân Noãn sững sốt, mặt càng đỏ hơn. Đắn đo nửa giây, cô nhỏ giọng nói: “Em vẫn chưa kịp làm”.

Xem tập báo cáo, Ngôn Hàm đã sớm nhận ra cô không làm, nghe xong lời giải thích này, anh chỉ lặng lẽ nhìn cô.

Chân Noãn nhận ra sự nghiêm khắc, lạnh lùng trước nay chưa từng có trong mắt Ngôn Hàm: “Nhớ kỹ, về sau đừng giải thích những vấn đề bản thân chưa nắm chắc. Cho dù cô có kinh nghiệm cũng không được”.

Trước ánh mắt của mọi người, mặt Chân Noãn lập tức đỏ tới mức nóng ran, ruột gan trong bụng xoắn hết cả lại.

.....

Cốc cốc cốc,

Chân Noãn cảm báo cáo xét nghiệm sang gõ cửa văn phòng Ngôn Hàm.

“Mời vào”. Anh đang chăm chú xem tài liệu, đầu cũng không ngẩng lên.

Cô đưa giấy xét nghiệm qua: “Em vừa kiểm tra nơi tổn thương, do chảy máu chứ không phải do ấu dả”. Tự tin bồi thêm một câu, “Như em nói lúc trước ạ”.

Anh quay sang liếc cô một cái rồi lại nhìn chỗ khác: “Thế à, vậy chúc mừng cô”.

Giọng điệu trào phúng này của anh thật khiến người ta muốn học mẫu.

Chân Noãn cắn môi, xấu hổ nói: “Xin lỗi. Về sau em sẽ cẩn thận hơn”.

Ngôn Hàm dừng công việc trên tay, ngẩng đầu nhìn cô, “Xin lỗi tôi gì chứ”, ánh mắt anh thật trong trẻo, nở một nụ cười xa cách, “Tôi có phải người chết đâu”.

Nói dứt lời, anh lại vội đầu vào đóng tài liệu, không thèm nhìn cô.

Chân Noãn thấy anh quả là một kẻ cay độc vô cùng. Chỉ cần một câu nói nhẹ nhàng cũng có thể khiến cô hận không tìm cái lỗ nào mà chui xuống.

Tuy vậy, cô cũng hiểu được, anh nói vậy là đã thông cảm cho cô lắm rồi, nếu không anh hẳn sẽ trả lời cô rằng: “Nếu ngày mai tôi bị giết, tôi hi vọng người khám nghiệm thi thể cho tôi là giáo sư Trịnh Dung chứ không phải cô. Bởi vì, tôi không tin cô!”.

Chân Noãn mấp máy miệng, cuối cùng vẫn không đủ dũng khí nói tiếng nào liền quay đầu đi.

Cô đồ dẫn quay về phòng giải phẫu, kéo tủ âm tường lạnh lẽo ra. Sau khi nhìn thấy cái xác trắng như tuyết của Khương Hiểu, một lúc sau, nước mắt cô lặng lẽ tuôn rơi.

Quan Tiểu Du đi ngang qua, tiến vào hỏi thăm bạn, thấy vậy liền giật mình: “Noãn Noãn, sao cậu lại khóc?”.

Chân Noãn không đáp, chỉ nhìn Khương Hiểu, lặng lẽ rơi lệ: “Xin lỗi”.

Quan Tiểu Du lập tức hiểu ra: “Trời ạ, không có chuyện gì đâu, ai chẳng có lúc sơ sót. Cậu xem, hiện tại trông bọn mình cẩn thận, chặt chẽ thế thôi, nhưng tất cả đều do năm năm qua bị đội trưởng mắng cho tỉnh người đấy”.

“Không phải như cậu nghĩ đâu”. Chân Noãn khẽ hít vào một hơi, rồi lấy tay lau khô nước mắt, run giọng nói: “Chỉ là tó đột nhiên thấy buồn”.

“Hả?”.

“Cảm thấy người chết thật đáng thương”. Cô nhẹ nhàng nói, “Họ không thể nói, tất cả nỗi oan ức hay đau buồn đều viết trên thi thể của mình. Đôi khi họ sẽ gặp phải người không quan tâm đến câu chuyện của mình”.

Cô che mặt, nước mắt tràn qua kẽ tay.

Cô biết sai thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Nỗi cô độc và bi thương sâu thẳm cuốn lấy Chân Noãn, cảm giác như thủy triều trào dâng ấy khiến cô không thể nào hít thở, cũng không phát ra được âm thanh nào.

Lần này, cô áy náy từ tận đáy lòng, thậm chí cảm nhận được sự bi thương tĩnh lặng của người chết. Họ chết rồi, nỗi niềm tủi hờn của họ có ai tới nghe?

Cô thẹn với người chết, càng thẹn với chính mình.

Quan Tiểu Du lo lắng cau mày nhìn Chân Noãn. Bình thường Quan Tiểu Du vẫn tùy tiện cầu thả, cả ngày đùa bỡn với đám con trai. Con gái trong sở có thể đếm trên đầu ngón tay, tính cách lại như đàn ông, thật sự không biết an ủi người ta.

Có điều cô không ngờ rằng Chân Noãn lại lập tức lau khô nước mắt, vẻ mặt dứt khoát mà chân thành: “Tiểu Du, theo tớ tới hiện trường một chút”.

...

Chân Noãn nhớ tới lời của Ngôn Hàm, phải liên hệ giữa hiện trường với việc khám nghiệm tử thi.

Nếu khám nghiệm tử thi có điều không rõ, cô nhất định phải nghĩ cách giải quyết.

...

Trên sân thượng khách sạn, gió rét thổi ngược xuôi.

Chân Noãn và Quan Tiểu Du cặm cụi dưới đất, cầm kính lúp kiểm tra kỹ càng từng góc một. Mà gió trên sân thượng quá lớn, khiến mặt hai người tái nhợt. Nhưng họ không một lời oán trách, không hề buông thả.

Bàn tay cầm kính lúp của Chân Noãn đã đông cứng, chân cũng tê dại.

Mấy giờ trôi qua, cô rà soát từng li từng tí, kết quả, cuối cùng đã phát hiện ra một vết máu! Trên một cái gai nhỏ ở gốc cây khô cằn.

Chân Noãn như thu được báu vật, vui mừng gọi Quan Tiểu Du: “Nếu là của hung thủ để lại thì quá tốt rồi!”.

“Người đẹp Noãn Noãn, khá lắm”. Quan Tiểu Du giơ ngón tay cái, lại nhú mày, “Nhưng tớ thì thăm rồi, lần trước không tìm ra vật chứng này, đội trưởng sẽ mắng tớ chết mất. Có điều, phá được án là vui rồi, mắng chết cũng không sợ”.

Chân Noãn cười toe toét, sương mù toát ra từ nụ cười ấy phiêu lãng giữa không trung.

Cô lấy ra máy ảnh ra định chụp hình. Quan Tiểu Du lập tức ngăn cản, đưa chiếc thước đo ra, rồi ấn máy ảnh xuống ý bảo cô cúi thấp hơn: “Chụp ảnh hình sự không phải là nghệ thuật, không thể lấy góc độ làm kết cấu, phải phản ánh hiện trường một cách khách quan toàn diện. Hơn nữa không thể thiếu thước đo”.

Chân Noãn thăm than mình còn phải học rất nhiều. Dưới sự giúp đỡ của Quan Tiểu Du, cô chụp lại ảnh, cắt đoạn cây có máu bỏ vào túi vật chứng.

...

Bởi vì chút vật chứng này, trong thời tiết rét buốt, trái tim Chân Noãn như có lò lửa.

Trở lại đơn vị, xuống xe đi vào sân, hai người trông thấy Ngôn Hàm đứng cạnh bồn hoa hút thuốc lá. Anh mặc áo khoác dài màu xanh đen, không đeo khăn quàng cổ, nút áo cũng không cài, bên trong là chiếc áo len mỏng sẫm màu, để lộ cổ áo sơ mi trắng tinh.

Vóc người anh vốn cao gầy, trông cuốn hút vô cùng.

Quan Tiểu Du khẽ ngợi ca: “Đúng là người đẹp”.

Chân Noãn không cho là vậy, dùng người đẹp để chỉ nam giới nghe thế nào cũng thấy hơi éo lá. Nhưng Ngôn Hàm mang vẻ ngoài điển trai sáng sủa, tựa cây tùng giữa núi vậy. Dù nói đến tính cách, con người này thuộc kiểu nguy hiểm ngầm, từ điệu dáng này không có trong từ điển của anh.

Mà bây giờ cô cũng chẳng có tâm tư để ngắm mỹ nam, ra ngoài quá lâu, dần dần cô cảm thấy con lạnh ập tới, lạnh tới mức xương cốt toàn thân đều đau buốt. Cô nhìn Ngôn Hàm, rất ghen tỵ với thể chất của anh. Mặc ít như vậy mà không lạnh, có lẽ con trai đều có sở trường phát nhiệt?

Thấy hai cô đến gần, Ngôn Hàm dập điếu thuốc còn hơn phân nửa trong tay, ném vào thùng rác.

Quan Tiểu Du chủ động chào thủ trưởng: “Đội trưởng!”.

Chân Noãn cũng chào theo, chào xong thì rút cổ lại, giấu miệng vào khăn quàng cổ.

Ngôn Hàm cong cong khóe môi coi như trả lời, hỏi: “Đi đâu thế?”.

“Đi tự phê bình ạ”. Quan Tiểu Du tiên phong thẳng thắn, nói rằng phát hiện ra lần trước còn bỏ sót một vết máu. Cô không thể tham công, kéo Chân Noãn ra trước, nói: “Nhờ có người đẹp Noãn Noãn, cậu ấy gọi em đi”.

Nghe cô ấy gọi mình như vậy trước mặt Ngôn Hàm, Chân Noãn hơi lúng túng.

Ngôn Hàm nghe vậy, rất hứng thú nhìn về phía Chân Noãn, nói: “Sao cô lại nghĩ đến việc trở về hiện trường?”.

Chân Noãn nhìn vào mắt anh, cảm thấy anh có ý, đáp: “Không phải đội trưởng nói sao?”. Nói xong, chính cô cũng giật mình vì sự oán trách ẩn chứa chút giận chút dỗi trong lời nói của mình.

Chân mày Ngôn Hàm nhếch lên, cười cười như nhìn một đứa trẻ cáu kỉnh.

Cũng là Quan Tiểu Du lạnh lùng lạnh miệng: “Đội trưởng, anh còn hỏi không biết ngượng như vậy, anh mắng Chân Noãn làm con bé khóc rồi”.

“Đâu có? Cậu nói lung tung”. Chân Noãn gấp đến đỏ mặt, cuống quýt nhìn Ngôn Hàm, lại vội vã cúi đầu, dứt khoát không nói lời nào nữa.

Ngôn Hàm nhìn khuôn mặt cỡ bài tay của cô rút hơn nửa vào trong khăn quàng, đôi mắt rũ xuống, gương mặt trắng muốt ửng đỏ vì xấu hổ, có phần lúng túng nhưng không hề tủi thân.

Xem ra đã chấn chỉnh thái độ rồi.

Anh chậm rãi nở nụ cười, hơi lười nhác: “Tôi mắng cô ấy lúc nào hả?”.

Quan Tiểu Du xoắn xuýt: “Anh... Lời nói như có gai, còn không bằng mắng thẳng”.

Chân Noãn càng khó xử.

Đối mặt với lời “chỉ trích”, Ngôn Hàm đập lại ngon ơ: “Người nói không nên mắng là cô, nói nên mắng vẫn là cô, đúng là khó hầu hạ”.

Trọng tâm dời đi, Chân Ngõn thở phào một hơi. Lại oán thầm: Đội trưởng Ngõn, người thật sự khó hầu hạ mới là anh đấy!

Tiếng xe hơi bỗng truyền đến. Xe vào sân, dừng lại mở cửa, người bước xuống chính là Thân Trạch Thiên và Đồng Tư Tư, họ tới sờ lấy máu kiểm tra. Chân Ngõn và Quan Tiểu Du trở về làm việc.

Lên tầng, Chân Ngõn nhìn cái gai bé xíu trong túi vật chứng, nói: “Vết máu quá ít, không đủ để phân tích”.

“Phục chế DNA là được rồi”. Quan Tiểu Du nói.

Chân Ngõn tạm biệt Quan Tiểu Du, lại trở về phòng giải phẫu.

Cô không phải không thừa nhận lời Ngõn Hàm nói là đúng. Công việc của bác sĩ pháp y không chỉ bó hẹp trong phòng giải phẫu, họ không thể bỏ qua hiện trường. Bởi vì những chi tiết cực nhỏ ở hiện trường có thể nhắc nhở bác sĩ pháp y, để bác sĩ pháp y biết trọng điểm ở đâu, chú ý tới những chỗ dễ bỏ sót.

Chân Ngõn kiểm tra kỹ lưỡng thân thể Khương Hiểu một lần nữa, cô không phát hiện trên người cô ấy có vết thương tương ứng vết cái gai đó. Nói như vậy, vết máu này của một người khác, rất có thể là người giằng co với Khương Hiểu ở vườn hoa.

...

Xế chiều trước khi tan tầm, Chân Ngõn lên phòng thí nghiệm trên tầng sinh vật. Nhân viên xét nghiệm đang phục chế ADN, đang làm điện di(*).

(*) Điện di hay điện di trên gel là kỹ thuật phân tích các phân tử ADN, ARN hay protein dựa trên các đặc điểm vật lý của chúng như kích thước, hình dạng hay điểm đẳng điện tích. Kỹ thuật này sử dụng một dung dịch đệm để dẫn điện và tạo điện trường đều, một bản gel (thường là agarose hay polyacrylamide) đóng vai trò là thể nền để phân tách các phân tử, và các chất nhuộm khác nhau (ethidium bromide, bạc, xanh Coomassie) để phát hiện vị trí các phân tử trên gel sau khi điện di.

Cô liếc nhìn, trong đó đựng chứa gel, ADN nhuộm bằng thuốc nhuộm huỳnh quang được cắt bỏ bằng enzym giới hạn, đang phát ra ánh sáng màu đỏ dưới tia cực tím. Những mảnh ADN mang điện tích âm đang chậm rãi hướng về cực dương trên khay điện di. Chờ thêm một lúc nữa, dưới tia cực tím, DNA đứt đoạn sẽ hiện hình trên ảnh X quang.

Chẳng có gì hay ho cả.

Chân Ngõn đi ra, vừa lúc gặp Quan Tiểu Du và Tần Xu tan làm. Tiểu Du nói: “Ngõn Ngõn, tớ có nhiều phiếu buffet lắm, cậu muốn đi không?”.

Chân Ngõn nhớ Thẩm Dục sẽ tới đón cô nên lắc đầu: “Tối nay tớ có hẹn rồi”.

Quan Tiểu Du rên rỉ: “C-Lab tổng cộng có bốn nữ, Tần Xu lo chuyện yêu đương, cậu cũng có hẹn, chẳng lẽ chỉ có tớ và cô Họa Mi đi ăn cơm?”. Nghĩ đến vẻ nghiêm túc của Lâm Họa Mi, cô run lên, “May mà cô đi công tác rồi”.

“Yêu đương gì chứ?”. Tần Xu nói, “Đừng trêu mình nữa. Mình đi ăn linh tinh thôi, buổi tối còn phải tiếp tục đối chiếu dấu vân tay”.

Quan Tiểu Du tắc lưỡi: “Có người cùng cậu, ăn cái gì cũng thơm”.

“Thật sự không có mà, mọi người cứ trêu tớ”.

Chân Ngõn nhìn Tần Xu, lại nghĩ đến tính tình của Ngõn Hàm, rất khó tưởng tượng chuyện hai người họ ở bên nhau, không hiểu sao các đồng nghiệp lại trêu chọc Tần Xu.

...

Chập tối nhiệt độ rất thấp, Chân Ngõn ra khỏi đại sảnh tầng một. Không khí lạnh lẽo ập tới, cô bị gió thổi khiến răng va vào nhau lập cập. Cô lên tinh thần, chuẩn bị vọt vào gió lạnh, nhưng nhìn thấy dưới bậc thang có một bóng dáng gầy gò dong dong quen thuộc.

Cô mừng quýnh, bước nhanh xuống cầu thang như con chim non: “Thẩm Dục!”.

Thẩm Dục nghiêng đầu nhìn. Gió bắc thổi, làm mái tóc anh bay múa, thoải mái và phóng khoáng. Dưới mái tóc đen là khuôn mặt khôi ngô hơn người khiến người ta đã gặp là không thể quên, nhưng vẫn luôn bình lặng lạnh lùng. Duy chỉ khi nhìn thấy cô, đôi mắt hẹp dài mới hiện vẻ ấm áp ôn hòa, thoáng qua rồi biến mất, cuối cùng lại trở nên vắng lặng, chỉ chừa lại độ cong nơi khóe môi mỏng.

Anh mặc áo gió màu xám, trong tay là một chiếc áo phao kiểu nam, đợi cô đến bên cạnh. Vội về mặt lạnh lùng, anh choàng áo phao lên người cô, ngón tay dài cẩn thận cài từng nút áo.

Chân Ngõn bị bọc như con sâu róm, nhảy tung tung, nói: “Đâu có lạnh đến mức khoa trương thế này?”.

“Sợ em lạnh”. Anh rũ mi nói.

Anh cài hết nút áo, kéo tay áo của cô đi ra ngoài. Cô cười trộm, quay tới quay lui, cuối cùng thò tay vào trong tay áo phao, nắm lấy tay anh. Bàn tay anh

ấm nóng, tựa như áo phao vậy.

“Thích công việc này không?”.

“Thích ạ, mọi người đều rất giỏi, mỗi ngày có thể học được rất nhiều điều”. Cô hít sâu một hơi, không khí lạnh băng thấm vào trong phổi, phảng phất mang theo vị ngọt.

Sự đồng cảm và lòng trung thành cô nhận ra từ công việc này còn nhiều hơn hết thấy những gì cô đã từng gặp trong đời. Trí nhớ của cô chỉ có mấy năm ngắn ngủi, vẫn luôn u mê và mờ mịt, mà nay, rốt cuộc cô đã có một vùng đất thuộc về mình.

Được nửa đường, Ngôn Hàm và Tần Xu đi ra từ sở công an.

Chân Noãn ngại mình đang ở đơn vị, theo bản năng muốn giãy khỏi tay Thẩm Dực, nhưng anh nắm rất chặt, không cho cô tránh thoát. Cô đỏ mặt rừ mắt xuống.

Ngôn Hàm và Thẩm Dực liếc mắt nhìn nhau, trông mắt đen của mỗi người đều lạnh tanh, giao nhau trong giây phút ngắn ngủi.

Gặp nhau giữa ngã rẽ, Chân Noãn khẽ chào: “Đội trưởng”.

Ngôn Hàm gật đầu thay cho lời đáp lại, sau đó rời đi.

...

Ra khỏi cổng, Tần Xu quay đầu lại nhìn Chân Noãn lên xe, hỏi Ngôn Hàm: “Người kia là Thẩm Dực ạ?”.

“Ừ”. Có vẻ anh không hứng thú.

Chân Noãn là bạn gái của Thẩm Dực? Tần Xu nhớ tới đợt tuyển dụng vào C-Lab tháng trước. Kỹ năng chuyên môn của Chân Noãn đúng là rất vượt trội, nhưng vào vòng cuối cùng, một anh chàng khác cũng xuất sắc tương đương, không phân cao thấp.

Nghề nghiệp này thiên về nam giới, không phải kỳ thị giới tính, mà nhiều khi điều kiện ở hiện trường quá kém, độc từ cơ thể rửa nát, việc mang vác thi thể... con gái quả thật không gánh vác nổi.

Tần Xu nhìn bóng dáng đi xa dần của Ngôn Hàm, trong mùa đông xám ngoét, người ấy quạnh quẽ đến vậy...

Anh muốn làm gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Thẩm Dực đặt một phòng tại lầu Thúc Lan –nơi chuyên các món Quảng Đông ở trung tâm thành phố. Như lời anh nói, tiết trời lạnh uống nhiều súp có thể giúp cô giữ ấm thân thể.

Căn phòng được trang trí theo phong cách cổ điển, trên tường còn treo vài bức tranh Trung Quốc. Chân Noãn nghiêng đầu nhìn anh, cười nói: “Trong số đồng nghiệp của em cũng có một họa sĩ đó”.

Anh không lên tiếng, chỉ lặng lẽ rót một chén trà hoa cúc, đặt vào tay cô.

“Trước kia em có năng khiếu gì đặc biệt không?”.

Thẩm Dực nhấp một ngụm trà rồi nói: “Múa. Đặc biệt là ba lê”.

Chân Noãn chép miệng: “Nhưng khả năng giữ thăng bằng của em rất kém”.

Thẩm Dực nâng tay phủ lên tay cô: “Trời lạnh nên cảm thấy khó chịu à?”.

Nụ cười của Chân Noãn nhạt dần, vẻ mặt bất đắc dĩ lại sâu thẳm: “Không sao cả, em cũng quen rồi”. Cô nhìn cánh tay phải đã tàn phế của anh, hỏi: “Còn anh thì sao, tay còn đau không?”.

“Vết thương không để lại di chứng, không giống em”. Đột nhiên, anh đề nghị, “Chúng ta đi du lịch Hải Nam nhé”.

“Nhưng hiện giờ công việc của em rất bận”.

“Mùa xuân trở về làm việc là được”.

“Không được đâu”. Chân Noãn nói, “Sẽ có người thay thế vị trí của em ngay, lúc trở về sẽ không được nhận chức vị cũ nữa”.

“Vậy em thử tìm công việc khác xem sao. Em có thể tới Hoa Thịnh”.

“Em không muốn...” Chân Noãn rũ mắt. Trong ký ức ngắn ngủi của cô, thế giới này chỉ có duy nhất một chuyện mà cô nắm rõ nhất, cũng quen thuộc nhất. Cô không muốn từ bỏ. Ngập ngừng giây lát, cô chậm rãi nói, “Em không muốn thế giới của mình chẳng tồn tại điều gì khác ngoại trừ anh”.

Cả căn phòng lặng ngắt như tờ, mắt Thẩm Dục bất chợt lóe lên vẻ đăm chiêu.

Về phần Chân Noãn, cô chăm chú nhìn cánh hoa cúc đang trôi chậm rãi trong chén trà, “Thẩm Dục, tuy không biết tại sao, nhưng nếu cứ thế này, em sẽ lo lắng, mất phương hướng”.

Con ngươi đen nhánh của anh tập trung vào cô: “Đó là lý do em nhận công việc này sao, chỉ vì muốn rời khỏi anh?”.

Cô nhìn anh một cách kinh ngạc: “Anh đừng hiểu lầm, em...”.

Thẩm Dục nhìn cô, ngoài ý muốn nhếch khóe miệng. Anh rất ít khi cười, nhưng mỗi khi cười lên, nụ cười ấy luôn thực sự chân thành, tỏa sáng. Chân Noãn sững người.

Anh lại tiếp: “Trêu em thôi”.

Trái tim cô bỗng trở nên mềm nhũn.

Dưới ánh nến mờ ảo, khuôn mặt cô khẽ ửng hồng. Nụ cười kia của Thẩm Dục, mặc dù nhạt nhưng rất đẹp, trong lành như bầu trời sau cơn mưa.

“Vẫn dễ đỏ mặt như vậy”.

“Không biết tại sao nữa”. Cô ngượng ngùng xoa mặt, cười hi hi. Chẳng biết nghĩ tới cái gì, nửa phút sau, cô ngập ngừng nói: “Hình như... em vĩnh viễn không thể nhớ lại những sự việc từng xảy ra trước kia”.

Anh thân nhiên nói: “Muốn biết điều gì sao, anh có thể kể lại cho em”.

Lúc này, nhân viên phục vụ mang đồ ăn tới, cắt ngang cuộc đối thoại của hai người.

Cô có vẻ rất đói bụng, vừa nhìn thấy thức ăn mắt đã sáng lên. Gắp miếng cá vược bỏ vào miệng, lại gắp miếng sườn chưng gừng gặm một cái, chan thêm một bát canh tôm nõn lột vỏ thả nấm uống ngon lành.

Thẩm Dục lặng lẽ nhìn khuôn mặt đỏ bừng vì ăn đồ nóng của cô. Ngũ quan trên khuôn mặt cô rất đẹp, khi đỏ mặt trông càng xinh tươi. Hơn nữa, lúc cô thẹn thùng, càng khiến người ta muốn vuốt ve, tim như ngừng đập.

Anh không biết, những lúc bị đồng nghiệp nhắc nhở hay trêu đùa, cô có dễ đỏ mặt như vậy không?

Đột nhiên, Thẩm Dục chợt nhớ tới cuộc nói chuyện giữa mình và Ký Pháp Lạp hồi chiều: “Anh Thẩm Dục, anh phải bảo vệ Noãn Noãn cho tốt vào. Em thấy lúc đứng trước mặt Ngôn Hàm, trông chị cứ có vẻ khép nép, sợ sệt ấy”.

Anh cúi đầu, đưa tay lên xoa chân mày. Chợt trên tay có cảm giác ấm áp, là bát canh tôm nõn lột vỏ.

Chân Noãn: “Lần này đi công tác, anh có mệt lắm không?”.

“Không sao”. Thẩm Dục cảm ơn, nhấp một ngụm canh.

“À phải rồi, chắc anh đã nghe tin về bạn gái cũ của Thân Trạch Thiên rồi đúng không? Em nghe Pháp Lạp kể, gần đây giá cổ phiếu của Hoa Thịnh giảm mạnh, hội đồng quản trị rất không hài lòng với anh ta”.

“Ừ”.

“Pháp Lạp có vẻ rất vui mừng, em ấy còn nói, trong buổi họp hội đồng quản trị cuối năm nay, Ký Sâm sẽ đưa ra quyết định cách chức Chủ tịch của Thân Trạch Thiên”.

Reng reng... Thẩm Dục tiếp di động, vừa nghe bên kia báo cáo tình hình, thỉnh thoảng đáp lại vài câu ngắn gọn. Chân Noãn hiểu rõ, sự có mặt của cô khiến anh có chỗ bất tiện. Cô lặng lẽ đưa tay ra dấu cho anh rằng mình muốn đi rửa tay rồi yên lặng rời khỏi phòng.

...

Rửa tay xong xuôi, cô bước tới chỗ máy rửa.

Ngoài hành lang truyền tới tiếng bước chân, sau đó có người tiến vào. Bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều khẽ giật mình.

Thân Trạch Thiên mỉm cười, ngả ngón chào một tiếng: “Hi”. Chân Noãn chỉ lặng thinh, nghiêng người muốn lách ra ngoài. Mắt thấy con mèo muốn bỏ trốn, anh ta lập tức bước sang chặn đường rút lui của cô. Cô bất ngờ, không kịp đề phòng liền bị anh ta bức vào một góc chật hẹp, thân hình to lớn của anh ta hoàn toàn che phủ tầm nhìn của cô, tựa như mây đen áp tại đỉnh đầu. Sắc mặt cô tái nhợt, mang theo chút hoảng hốt.

Chân Noãn quay đầu, không kim được tựa dãn về phía vách tường phía sau. Cô có tật sợ tiếp xúc với người lạ mặt, đồng thời căng sợ va chạm với họ. Tuy rằng mấy năm nay, cô luôn không ngừng cố gắng nhắc nhở bản thân, song thật khó để kiềm chế sự khủng hoảng vô cơ luôn tồn tại sâu trong tiềm thức.

Về phần Thân Trạch Thiên, anh ta rất hứng thú với dáng vẻ luống cuống, yếu đuối của cô. Đêm ấy, trong làn gió bắc lạnh lẽo, cô đứng đó, cần cổ thon nhỏ, trắng muốt như thiên nga. Không nhịn được, anh ta cúi thấp người tiến sát gần cô. Chân Noãn hoảng sợ, vội đẩy anh ta ra rồi chạy trốn. Nhưng sức lực cô vốn yếu ớt, cho dù có ra sức đẩy như thế nào cũng chỉ như mèo con đang cào loạn trên ngực anh ta mà thôi. Thấy cảnh này, ý cười bên miệng của Thân Trạch Thiên càng đậm. Anh ta lập tức ôm chặt thắt lưng cô, dùng thân mình đè chặt Chân Noãn vào vách tường.

Tim cô như đập như trống, giật mình hét lên thất thanh “A” rồi lập tức che miệng lại, đôi mắt màu hổ phách nhìn anh ta một cách lo sợ. Thấy vẻ mặt này của cô, Thân Trạch Thiên càng thêm thích thú. Biểu cảm theo bản năng thoáng qua trên mặt Chân Noãn rồi biến mất, trong nháy mắt ấy, cô cố gắng bình tĩnh lại, quay lại nhìn trực diện ta: “Anh Thân, chắc hẳn chị nhà cũng ở gần đây phải không?”.

“Đúng”. Nhìn thấu lớp nguy trang non nớt của cô, Thân Trạch Thiên cười cười, đưa tay khẽ nắm cằm cô rồi nói: “Tôi cũng biết Thẩm Dục đang ở đây”.

Chân Noãn ngược lại trở nên bình tĩnh hơn, vội vàng nói ngay: “Gần đây anh đã gặp vô số rắc rối rồi, đừng vì tôi mà chuốc thêm một chuyện nữa cho đau đầu”.

Thân Trạch Thiên khẽ nheo mắt lại: “Tên đó gây rắc rối cho tôi còn ít hay sao? Cái chết của Khương Hiểu cũng là do một tay hắn bày mưu”. Anh ta tựa như bị chạm trúng chỗ đau, cười lạnh một tiếng rồi áp sát gần môi cô. Chân Noãn sững sốt, vội nghiêng đầu, bờ môi anh ta chỉ kịp đáp lên má cô.

Thân Trạch Thiên biết, tuổi của cô không còn nhỏ, song làn da lại mềm mại đến lạ kỳ. Tuy vậy, trong một giây lơ đãng, anh ta chợt cảm thấy một áp lực vô hình ập tới hạ thân, trực tiếp hướng vào giữa hai chân mình. Anh ta vội né sang bên, đầu gối của Chân Noãn đập lên đùi anh ta. Thân Trạch Thiên vừa sợ lại chột vật, chưa kịp phản ứng gì, Chân Noãn đã lách qua người anh ta chạy thoát.

Khẽ cười lạnh một tiếng, anh ta vuốt phẳng lại nếp nhăn trên bộ vest sang trọng rồi xoay người ra ngoài hành lang.

Đồng Tư Tư không biết đã xuất hiện từ lúc nào, trên tay là chiếc túi Chanel màu đen, đứng đó một cách đoan trang. Cho dù nhìn thấy cảnh chồng mới cưới của mình chồng ghẹo người phụ nữ khác, cô ta cũng chỉ thờ ơ buông một câu: “Anh nên đợi cảnh sát kết án rồi muốn làm gì thì làm, được chứ? Trước mắt, chúng ta tạm thời đừng động vào Thẩm Dục”.

Thân Trạch Thiên thu lại vẻ mặt vô lại vừa rồi, tựa vào tường, rút một hộp thuốc từ trong túi ra và nói: “Thằng nhãi kia làm việc tàn nhẫn hơn hẳn tay Kỳ Sâm”.

Đồng Tư Tư tiếp lấy chiếc bật lửa trong tay chồng mình, giúp anh ta châm thuốc: “Nếu Thẩm Dục đoạn tuyệt với Kỳ Sâm thì hay biết mấy. Nội chiến, lưỡng bại câu thương”.

Thân Trạch Thiên cúi đầu dí diếu thuốc vào ngọn lửa đang cháy dở trên tay cô ta, sau đó chậm rãi nhả khói. Đám sương khói màu xanh vẩn vơ một bên sườn mặt thanh nhả của Đồng Tư Tư. Thân Trạch Thiên cúi đầu, cắn mạnh lên bờ môi kêu gọi của cô ta, mút chặt lấy. Khói thuốc thấm dần vào cô họng Đồng Tư Tư, hương vị khiến người ta trầm mê.

...

Chân Noãn đẩy cửa bước vào, trông thấy cô, ánh mắt Thẩm Dục loé lên một chút, anh lãnh đạm “ừ” một tiếng với người ở đầu dây bên kia rồi cúp máy.

Cô không quá để tâm, chỉ ngồi xuống tiếp tục ăn cơm.

Anh lại nhìn cô chằm chằm, dần dần, hàng mày đen lạnh lẽo chau lại. Chân Noãn cảm thừa, nhìn anh một cách khó hiểu: “Có chuyện gì...?”.

Chưa kịp dứt lời, Thẩm Dục đã duỗi một tay tới, ngón tay thon dài niu lấy cằm của cô, ánh mắt trầm xuống: “Vừa rồi em đã gặp ai?”.

Cô vô cùng ngạc nhiên, thành thực trả lời: “Là tên Thân Trạch Thiên... nhưng em đã đá vào háng anh ta một phát, coi như anh ta cũng ăn quả báo rồi. Anh đừng tức giận”.

Ngón tay cái của anh xoa nhẹ lên cằm cô rồi thu lại, sau đó bình tĩnh nói: “Anh biết rồi”.

...

Chân Noãn về đến nhà, vào phòng ngủ bật đèn rồi nhìn qua cửa sổ xuống dưới đường, lúc này Thẩm Dục mới lái xe rời đi.

Sau khi tắm rửa xong, cô nằm lên giường đọc sách, dần dần cảm thấy không yên lòng. Hồi tưởng lại vụ án của Khương Hiểu, Chân Noãn không tài nào hiểu được hàm ý trong câu nói của Thân Trạch Thiên. Tại sao vụ này lại có liên quan đến Thẩm Dực được chứ.

Đồng hồ điểm tám giờ rưỡi. Đêm, còn rất dài. Cô không có bạn bè, cũng không có sở thích hay đam mê gì đặc biệt. Thành phố này, với cô mà nói, chẳng có gì dễ giết thời gian cả.

Chung cư nơi cô sống cách sở công an rất gần, chỉ qua hai bến xe.

Chân Noãn trở mình xuống giường nhảy dây một lúc, trong lòng miên man suy nghĩ liệu có nên đến sở công an xem xét một chút không, có lẽ giờ này mọi người còn đang tăng ca ấy chứ.

Nghĩ như vậy, cô liền ném dây sang một bên rồi thay quần áo, quyết định ra khỏi nhà.

Nhưng trước khi mở cửa, vừa chạm tay vào điện thoại, Chân Noãn lập tức phát hoảng. Không biết cô đã vô tình nhấn phím tắt tiếng từ lúc nào. Bây giờ, trên màn hình hiển thị tận bảy cuộc gọi nhờ!

Cú đầu tiên là Ngôn Hàm gọi tới, chỉ một cú duy nhất. Những lần tiếp theo đều do Quan Tiểu Du gọi, cộng với đó là tin nhắn: “Tổ tông của tôi ơi, cậu đang trốn ở đâu vậy?”.

Chân Noãn giật nảy mình, lập tức gọi lại ngay.

Quan Tiểu Du: “Sếp tìm cậu đấy, không biết có chuyện gì nữa. Tớ khuyên cậu không nên gọi lại mà đến thẳng đơn vị thì hơn”.

Chân Noãn ba chân bốn cẳng gọi xe taxi tới sở, trong đầu suy đi tính lại, cuối cùng vẫn lấy hết can đảm gọi cho Ngôn Hàm, nhưng... đầu dây bên kia trực tiếp ngắt máy.

Cô thở dài, tính tình sếp thật không được tốt như vẻ bề ngoài!

...

Đi vào sở công an, vài tầng lầu vẫn sáng đèn, nơi đây mỗi đêm đều có rất nhiều cảnh sát ở lại tăng ca.

Chân Noãn lòng đầy thấp thỏm, áy náy chạy tới văn phòng của Ngôn Hàm, nhưng trong phòng không có ai. Chạy đi khắp nơi hỏi han, cuối cùng mới biết, hoá ra anh đang ở phòng thẩm vấn.

Chân Noãn cẩn thận đẩy cửa phòng điều tra, mọi người, bao gồm cả Ngôn Hàm cũng có mặt, đang tập trung quan sát hai phòng thẩm vấn biệt lập. Một bên là Thân Trạch Thiên, bên còn lại là vợ anh ta – Đồng Tư Tư. Chân Noãn ngẫm nghĩ, rồi yên lặng nhích người tới đứng cạnh Ngôn Hàm.

Anh dường như không cảm nhận được sự tồn tại của cô, chỉ chăm chú nhìn qua lớp thủy tinh phía đối diện.

...

Nhân viên thẩm vấn là Lâm Từ:

“Chúng tôi đã kiểm tra camera theo dõi của khách sạn. Hôm xảy ra vụ án, cô từng đi qua sân thượng hai lần. Cô tới đó để làm gì?”.

Đồng Tư Tư nhìn qua có vẻ khá bình tĩnh: “Lúc trước Khương Hiểu tới gây sự ở phòng nghỉ, sau khi tôi và Trạch Thiên rời đi liền gọi bảo vệ tới đưa cô ta đi nơi khác. Song không biết sau đó cô ta đã đi đâu. Tâm trạng của tôi không tốt nên muốn lên sân thượng một mình để giải sầu. Lần thứ hai là do Khương Hiểu gọi tôi tới, cô ta điện cho tôi và nói đang ở trên sân thượng. Cô ta còn đe dọa, nếu tôi không lên, cô ta sẽ tự tử”.

“Cô lo lắng cô ấy sẽ tử tử ư?”.

“Tôi ước gì cô ta nhảy quách đi cho xong”. Đồng Tư Tư nhướn mày, “Nhưng nếu tôi không đi, e rằng cô ta sẽ tìm Trạch Thiên, vì thế tôi mới lên đó”.

“Trên sân thượng, cô và nạn nhân có nảy sinh tranh chấp hay không?”.

“Tôi đâu có điên, tranh chấp với hạng đàn bà như cô ta ư?... Có lẽ chỉ cần tôi nhục mạ vài câu, cô ta đã tức đến mức nhảy lầu luôn rồi”. Đồng Tư Tư nhẹ nhàng gõ móng tay, “Tuy nhiên, đã kích bằng ngôn từ không được tính là phạm pháp, phải không?”.

Tại một phòng thẩm vấn khác.

“Anh Thân, hôm xảy ra vụ án, có phải anh từng lên tầng thượng khu khách sạn một lần?”.

Thân Trạch Thiên: “Bỗng nhiên không thấy bóng dáng Tư Tư đâu, lại nghe nói cô ấy đang ở trên sân thượng nên tôi lên đó xem sao. Nhưng khi tới cửa lại nghe thấy tiếng Khương Hiểu, lúc ấy Tư Tư cũng có mặt, tôi không muốn Tư Tư hiểu lầm mình và Khương Hiểu hẹn hò bí mật nên xuống tầng trước”.

“Anh có trông thấy vợ mình và cô Khương Hiểu đánh nhau hay cãi cọ gì không?”.

“Không. Ngược lại tiếng Khương Hiểu quá chói tai, vừa nghe thấy giọng cô ấy, tôi liền bỏ đi”.

...

Phòng điều tra bên này, Đàm Ca đang báo cáo với Ngôn Hàm.

Căn cứ vào những gì họ điều tra được từ camera theo dõi, băng ghi hình chỉ thu được hình ảnh tại đoạn hành lang dẫn lên tầng; song điều đó chưa đủ để xác định liệu Thân Trạch Thiên có lên tầng thượng hay không. Nhưng xét trên mốc thời gian, Đồng Tư Tư lên sân thượng giải sầu, sau đó rời đi; Khương Hiểu lên tầng thượng, Đồng Tư Tư lên đó lần thứ hai; Thân Trạch Thiên ngay sau đó cũng tới nhưng lập tức bỏ đi, cuối cùng Đồng Tư Tư xuống lầu.

Đối chiếu với thời gian xảy ra vụ án mà Chân Noãn báo cáo, Thân Trạch Thiên rời khỏi hiện trường vụ án trước sáu mươi giây, Đồng Tư Tư rời đi sau khi vụ án xảy ra mười giây. Đàm Ca từng làm thí nghiệm mô phỏng. Cho dù là một người đàn ông, thì lan can nơi xảy ra vụ án chạy đến cầu thang, xuống tầng, rẽ ra hành lang cũng phải mất ít nhất hai mươi giây. Huống hồ Đồng Tư Tư còn mặc áo cưới rườm rà, khó hoạt động linh hoạt, sau khi gây án còn dư thời gian nhét giấy vào ống nước. Điều này là bất khả thi.

Chân Noãn nhún mày: Chẳng lẽ họ có bằng chứng ngoại phạm ư? Vào thời điểm xảy ra vụ án, cô và Ngôn Hàm đều có mặt ở gần đó, giác quan nghề nghiệp khiến anh ghi chép lại thời gian xảy ra vụ án theo phân xạ có điều kiện. Chẳng lẽ vụ này có vấn đề, có người đứng đằng sau lợi dụng?

Sau khi lấy lời khai từ Đồng Tư Tư và Thân Trạch Thiên xong, mọi người lục tục ra về.

Ngôn Hàm còn ở lại, Chân Noãn cũng không dám ra ngoài, chỉ biết cúi đầu theo sau anh. Sau khi lấy đủ dũng khí, cô mới dám mở miệng: “Đội trưởng, em lỡ ấn nhầm phím tắt tiếng trên di động...”. Lại khép nép bỏ thêm một câu, “Đội trưởng đừng giận nữa”.

Câu thứ hai của Chân Noãn mang giọng điệu trẻ con, ngây thơ lại cẩn thận, có tác dụng làm yên lòng đến lạ, khiến Ngôn Hàm không tài nào nổi nóng được nữa, thậm chí có chút dờ khóc dờ cười.

Anh nói: “Trong vòng ba tháng đầu tiên, không những làm khám nghiệm tử thi, mà những việc như phân tích vụ án, kiểm tra dấu vết hay điều tra suy luận, cô đều có trách nhiệm phải tham gia đầy đủ”.

Chân Noãn thoáng kinh ngạc.

“Tất cả đều là kiến thức cơ bản trước khi gia nhập đội ngũ. Cô hẳn phải biết rõ, nếu muốn trở thành một nhân viên pháp y ưu tú, cô buộc phải nắm chắc kiến thức về điều tra hình sự, tâm lý, kiểm nghiệm dấu vết, điều tra hiện trường, tư duy logic, rất nhiều kiến thức đều là bắt buộc. Khám nghiệm tử thi là điểm xuất phát cơ bản nhất, một khi phán đoán sai về một chi tiết bất kỳ, điều đó có thể dễ dàng ảnh hưởng tới phương hướng điều tra”.

Chân Noãn mặt mày nóng bừng, một phần là vì xấu hổ nhưng phần nhiều là bởi, cô thực sự cảm nhận được trách nhiệm nặng nề đang đặt trên vai mình. Những lời anh nói hẳn là để giáo huấn cô, song khi nghe, Chân Noãn hết sức chú tâm tiếp thu. Cô âm thầm thề với lòng, nhất định phải cố gắng học hỏi các đồng nghiệp thật nhiều.

“Còn vấn đề gì nữa không?”. Anh thân nhiên hỏi.

Cô lập tức lắc đầu như trống bỏi: “Dạ không có!”.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Đồng Tư Tư không thể nào ngờ rằng, buổi tối cô ta và Thân Trạch Thiên cùng rời khỏi sở cảnh sát; anh ta hẹn bạn đi trước, vậy mà cô ta lại bị bắt cóc.

Miếng vải đen trên mặt bị kéo xuống, trái tim đập cuồng loạn suốt quãng đường cuối cùng cũng bình ổn trở lại. Trong số những kẻ ở đây, người có phong thái khác biệt nhất chính là Thẩm Dực. Cô biết, ít nhất không cần lo lắng cho sự an toàn tính mạng của mình.

Thẩm Dực không nhìn cô ta, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Trước kia Đồng Tư Tư có vài lần nhìn thấy Thẩm Dực từ đằng xa, bên cạnh một người đàn ông như Kỳ Sâm vậy mà lại có nhân vật bất mắt đến thế. Cô ta chưa từng tiếp xúc ở cự ly gần, vừa nãy cũng nhờ trông thấy cánh tay phải đầy sẹo của anh mới nhận ra.

Anh trói cô ta tới đây, đơn giản chỉ muốn cảnh cáo Thân Trạch Thiên, bởi vì thuốc ở hội sở LAX, bởi vì hành động ở phòng vệ sinh của nhà hàng món Quảng.

Đồng Tư Tư mỉm cười rất bình tĩnh và tự nhiên: “Anh Thẩm trói tôi tới đây, là có lời muốn chuyển cho Trạch Thiên sao?”. Cô ta tự cho rằng mình nói câu này rất thông minh ổn thỏa, nhưng dường như Thẩm Dực không thèm nghe, xem chừng hơi lơ đãng.

Đồng Tư Tư đã bao giờ bị coi thường như vậy, cô không phải là hạng đàn bà mềm yếu vô dụng. Cô ta nói tựa như uy hiếp, tựa như cảm tạ: “Cái chết của Khương Hiểu, tôi còn phải cảm ơn anh đây”.

Nhưng Thẩm Dục làm như không nghe thấy, một lúc sau mới nói: “Camera mới lắp, cô cũng không vừa đâu”. Dứt lời đứng dậy đi thẳng ra ngoài, chỉ để lại nhóm người tiếp tục trông chừng.

...

Đêm khuya, tại trụ sở công an Dự Thành.

Chân Noãn đi vào thang máy, nhớ lại buổi phỏng vấn của Thân Trạch Thiên và Đồng Tư Tư, cau mày suy tư. Nếu hai người họ nói thật thì Khương Hiểu tự sát. Nếu Khương Hiểu không tự sát, sao hai người này có thể chứng minh mình không có mặt ở hiện trường?

“Đình!”, thang máy đã xuống tầng một. Chân Noãn đi ra cổng, lúc qua phòng tiếp khách nghe thấy giọng của Ngôn Hàm. Cô hơi ngạc nhiên, đi tới gần nhìn.

Ngôn Hàm và Đàm Ca đều ở đó, người đến là một đôi vợ chồng chừng ba mươi tuổi, mang theo hai đứa trẻ leo trèo làm loạn trên sofa. Mất người đàn ông đỏ mặt, rất bị thương, nức nở nói: “Đội trưởng Ngôn, em gái tôi không tự sát đâu. Cách anh cảnh sát minh oan cho em gái tôi đi. Nó...”. Chưa nói xong, người đàn bà bên cạnh đã xen vào, rất tức giận: “Đúng vậy, em chồng tôi là người vui vẻ, tiền đồ rộng mở, không thể nào có chuyện tự sát. Nhất định là tiện nhân nhà họ Đồng, nhất định ghen tuông vì cậu Thân yêu em chồng tôi, nên mới giết con bé. Anh cảnh sát, các anh nhất định phải bắt á”.

Ngôn Hàm hỏi: “Sao cô chị thể xác định kẻ giết người là Đồng Tư Tư, mà không phải là Thân Trạch Thiên?”.

Giọng nói của người đàn bà đó trở nên chói tai: “Cậu Thân chi tiền cho em chồng tôi hào phóng như vậy, sao giết con bé được chứ? Cậu ấy rất yêu Khương Hiểu, nó muốn gì thì cho cái đấy. Cậu ấy không phải đùa bỡn con bé đâu, cậu ấy cao cao tại thượng như vậy, lại còn cho con bé đi theo năm năm trời”.

Người đàn ông cũng nói: “Anh cảnh sát, em gái tôi không tự sát đâu. Hôm đó trước khi ra ngoài nó còn rất ổn, nói nhất định sẽ giành lại cậu Thân”.

Ngôn Hàm: “Anh biết Khương Hiểu muốn làm loạn đám cưới, vậy mà còn để cô ấy đi?”.

Chạm phải ánh mắt thăm dò của Ngôn Hàm, gã hơi lúng túng: “Cậu Thân không có tình cảm với cô gái kia, cậu ấy yêu em gái tôi. Gặp được người mình yêu đâu dễ dàng gì, tôi muốn để con bé theo đuổi hạnh phúc của mình”.

Chân Noãn nghĩ, thứ anh trai và chị dâu của Khương Hiểu không muốn buông bỏ e rằng chỉ là con rùa vàng của em gái? Đang suy nghĩ, đột nhiên cô cảm thấy một ánh mắt sâu thẳm. Tìm cô giật thót, như bị ánh mắt thẳng tắp của Ngôn Hàm đụng phải. Cửa sổ hé mở, cô bối rối thu mình vào bóng tối.

“À...”. Người đàn bà suy nghĩ một lúc, hỏi: “Anh cảnh sát, nếu em chồng tôi bị giết, có thể nhà họ Thân đòi tiền. Nhà cậu ấy nhiều tiền như vậy, có thể được bồi thường chừng mấy chục triệu không?”.

Ngôn Hàm: “Hỏi luật sư”.

“Không phải các anh cũng hiểu luật pháp sao?”.

“Theo mức sinh hoạt ở Dự Thành, khoảng chín trăm nghìn”.

“Chỉ chín trăm nghìn thôi á? Xe hơi cậu ấy mua cho Khương Hiểu còn nhiều hơn”. Người đàn bà tặc lưỡi, “Sao có người chỉ đâm xe làm người ta bại liệt mà phải bồi thường tận ba triệu?”.

“Tính theo phí điều trị mỗi năm và tuổi thọ trung bình”.

Chị dâu nhà họ Khương thở dài.

...

Anh trai chị dâu Khương Hiểu ngồi không bao lâu liền rời đi, lúc đi còn thì thầm: “Đều do cô Đồng kia quá giỏi, khiến cậu Thân không muốn gặp Khương Hiểu nhà ta. Nếu á mở một mắt nhắm một mắt, Khương Hiểu vẫn đi theo cậu Thân cũng được. Nếu sinh con trai trước, không chừng còn có thể trở mình”.

Trong lúc vô tình, Chân Noãn nghe thấy, không biết phải nói sao.

Lúc đi ra đại sảnh, Ngôn Hàm quét mắt nhìn người nào đó đang đứng cạnh cửa cup mi vĩnh tại: “Đứng đây làm gì thế?”.

Chân Noãn ngẩng đầu: “Em muốn hỏi, liệu Thân Trạch Thiên và Đồng Tư Tư có khả năng sắp đặt chứng cứ ngoại phạm của mình không? Nếu không, em luôn cảm thấy thời gian em tính toán đã mang lại lợi thế cho họ”.

“Lúc ấy tôi cũng có mặt”. Ngôn Hàm nói, “Thời gian xảy ra vụ án trong biên bản của cô không sai”.

“Nhưng...”.

Anh ngắt lời cô, lạnh lạnh nhận xét: “Đầu đuôi lẫn lộn”.

“Dạ?”.

“Đợi đến khi cô có đủ chứng cứ chứng minh họ là nghi phạm, rồi hãy lo lắng tính hiệu lực của bằng chứng ngoại phạm. Nếu không, hiện giờ bằng chứng ngoại phạm đã đủ chứng minh họ trong sạch rồi”.

Chân Noãn ngăn người, mặt ửng đỏ, khẽ nói: “Dạ, lát nữa em sẽ xem kết quả đối chiếu vết máu trên cành hoa”.

Cô cúi đầu, hơi chán nản. Bởi vì lúc trước nghe lời của Ngôn Hàm, cô muốn tham gia và tiếp xúc với những lĩnh vực cô ít đụng chạm tới, nhưng cô hơi mất phương hướng.

Ngôn Hàm nhìn cô cúi đầu buồn nản, phát hiện vừa rồi mình hơi nặng lời, định nói gì đó nhưng điện thoại của Chân Noãn đã đổ chuông.

Là Quan Tiểu Du: “Người đẹp Noãn Noãn!”.

“Gì thế?”.

“Đã có kết quả đối chiếu, vết máu trên cái gai không phải của Thân Trạch Thiên, cũng không phải của Đồng Tư Tư”.

“Sao có thể?”.

“Hơi tiếc. Có lẽ đây là đầu mối vô dụng”.

Chân Noãn bị đá kích gấp bội, cô khó nhọc lắm mới tìm được vết máu trên cành hoa, vậy mà lại vô dụng ư? Cô khẽ thở dài, ngắt máy, cất tiếng lí nhí kèm chút thất bại: “Vừa nãy anh nói đúng rồi”.

Ngôn Hàm sáng tỏ: “Vết máu không phải là của họ?”.

“Ừ”.

Ngôn Hàm nhìn vẻ buồn bã ỉu xiu của cô, nói: “Trong đội hết việc rồi, cô về trước đi”.

Cô “dạ” một tiếng, rồi đi luôn.

Cú điện thoại của Quan Tiểu Du như một chậu nước lạnh, làm đáy lòng cô rét buốt.

Anh nhìn cô ỉu xiu lê lét dưới gió lạnh, cuối cùng lên tiếng: “Ê!”.

“Dạ?”. Cô chậm rãi xoay người lại nhìn anh.

“Đi xe buýt à?”.

“Dạ”. Cô lơ lơ đáp lời, bỗng dưng căng thẳng, anh không định đưa cô về nhà đấy chứ. Đi chung với boss, cô sẽ lúng túng gượng gạo.

Nhưng Ngôn Hàm lại xoay người, để lại lời nói thâm thía vô cùng: “Chú ý an toàn. Xảy ra việc gì thì báo cảnh sát”.

Xảy ra việc gì thì báo cảnh sát. Chân Noãn: “...”.

...

Mười phút sau.

Ngôn Hàm lái xe về nhà, ngoặt xe sang tuyến đường chính, thấy ở bên xe buýt có một bóng dáng gầy yếu đang run lẩy bẩy trong cơn gió lạnh.

Chân Noãn co rúm lại. Cái lạnh buổi đêm xuyên thấu làn da như trùng độc, găm căn xương tủy cô. Cô vừa lạnh vừa đau, tâm trạng cũng bết bát. Đầu óc trống rỗng, một chiếc xe màu đen dừng ngay trước mặt, cửa sổ xe hạ xuống.

Không nhìn thấy người, chỉ nghe thấy tiếng: “Lên xe”. Chính là giọng nói đã kích tỉnh tích cực của cô.

Đầu lười của Chân Noãn xoắn lại: “Không cần đâu ạ, xe buýt sắp...”.

“Lên xe”. Thêm chất ra lệnh.

Cô run rẩy vươn tay mở cánh cửa ở ghế sau, nhưng xét thấy ngồi ghế sau sẽ đem lại cảm giác biến boss thành tài xế, nên cô ngồi vào ghế lái phụ.

Hơi ẩm trong xe nhanh chóng bao bọc cô, nhưng cô quá lạnh nên vẫn run lẩy bẩy, hàm răng va vào nhau lập cập.

Ngôn Hàm lái xe, liếc nhìn cô qua kính chiếu hậu. Sắc mặt cô tái nhợt, môi thâm lại, hàng mi run run, lông mày nhíu chặt lại, trông như bị hành hình vậy. Anh không có phản ứng gì, thu hồi ánh mắt. Chưa từng thấy ai sợ lạnh đến mức này.

Trong xe rất tĩnh lặng. Anh bật radio buổi đêm, trên đài phát một ca khúc ballad: “Vì sao sáng nhất trời đêm”. Tiếng ca bình lặng sâu bi vẩn vút trong xe, tâm trạng cô càng xuống dốc cùng cực.

“Làm việc thấy không vui à?”. Giọng nói như đang giải quyết công việc, mang cảm giác giữa cấp trên và cấp dưới.

Cô ngả ra ghế, ngơ ngẩn nhìn ngọn đèn vàng mờ ảo chạy dọc ngoài cửa xe: “Cảm thấy công việc này như yêu đương vậy”.

Ngôn Hàm ngẩn người, kí ức phủ đầy bụi bồng hé ra một vết rách. Anh quay đầu nhìn cô, nhưng chỉ thấy khuôn mặt nghiêng đang ngoái ra nhìn cửa sổ, trắng nõn, yếu ớt, như muốn hòa vào bóng đêm màu xám.

Trong chiếc xe chật hẹp tầm tối, giọng nam trên radio dịu dàng mà bi ai: “Tôi thà rằng giữ trọn mọi đau khổ nơi đáy lòng, cũng không muốn lãng quên đôi mắt em”.

Tĩnh thần anh chênh choáng, nhớ lại đôi mắt xinh đẹp của Hạ Thời, cong cong đầy nét cười, nhưng lại hơi rầu rĩ: “Em cảm thấy... Làm bác sĩ như yêu đương vậy”.

Chân Noãn nhìn ra ngoài cửa sổ: “Một lòng một dạ nhớ thương nó khôn nguôi, thoáng thì kích động vui mừng, thoáng lại đau khổ hụt hẫng”.

Đôi môi Ngôn Hàm gật gật, lặng im không nói được lời nào, đáy lòng cũng vắng tanh.

Rất nhiều năm trước, khi anh còn trẻ, anh hỏi: “Tại sao?”.

Cô gái của anh đáp: “Bởi vì một lòng một dạ nhớ thương nó khôn nguôi, thoáng thì kích động vui mừng, thoáng lại đau khổ hụt hẫng”.

Rất lâu rất lâu về trước, như đã trôi qua cả thế kỷ.

Đêm đông, đường phố trống vắng mà quanh quẽ, giống như gương mặt không gọn cảm xúc của Ngôn Hàm bây giờ.

Anh bình thản nói: “Hiếm thấy cô còn có tâm tình này, hy vọng thời gian đừng mài mòn nó”.

Chân Noãn như được khích lệ, cảm kích nhìn anh. Anh vẫn nhìn thẳng phía trước, ánh sáng mờ ảo, không thấy rõ vẻ mặt. Cô cũng nhìn con đường phía trước, trống trải, lạ lẫm, nhưng quyết chí thẳng tiến.

Trên radio buổi đêm, giọng nam khê hát: “Mỗi khi đánh mất ý nghĩa tồn tại, mỗi khi lạc lõng giữa đêm đen... Liệu có chẳng hình bóng đồng hành cùng tôi, giờ này em ở nơi đâu...”.

Khóe miệng Chân Noãn nở nụ cười ấm áp: Đúng là ca khúc khích lệ lòng người.

Ngôn Hàm nắm tay lái, thâm giễu cợt: Đúng là ca khúc bi thương.

Con đường phía trước tiêu điều, xám xịt, tựa như quá khứ và tương lai của anh.

Chân Noãn mỉm cười nghe nhạc, khi hát đến “ý nghĩa tồn tại”, cô bỗng trào dâng cảm xúc, khẽ nói: “Giữ vững đức tin, nguyện trả giá bằng cả tính mạng, thà chết chứ không buông bỏ”.

Ngôn Hàm sững sốt, quay đầu nhìn cô: “Cô vừa nói gì?”.

Tôi nay đúng là gặp ma!

Ngày hè trong trí nhớ của anh, Hạ Thời cầm sách ngồi trên xích đu, anh ôm ghita bass ngồi trên ghế đá gầy gò.

Thiếu nữ ngẩng đầu, thờ một tiếng thật dài: “Ừm, đức tin thà chết chứ không buông bỏ”.

Thiếu niên quay đầu nhìn cô. Ánh mặt trời xuyên qua chạc cây, lốm đốm lốm đốm, điểm trên mái tóc dài của cô. Cô ôm sách vào lòng, ánh sáng trong mắt rực rỡ mà thành kính.

Anh liếc mắt nhìn quyển sách trên tay cô, hờ hững “ồ” một tiếng: “Ông già làm điên đảo cả Athens đó hả?”.

“Sau khi bị phán tử hình, Socrates có thể chạy trốn, nhưng ông lựa chọn chấp nhận ý chí của dân chủ, bởi vì chạy trốn sẽ phá hủy quyền uy của luật pháp Athens. Dù có chết, ông cũng không muốn phá hủy đức tin”.

...

Chân Noãn nhìn ánh mắt nghiền ngẫm của Ngôn Hàm, ngẩn người: “Hồi đi học phải học thêm triết, thầy Socrates, ông tạo cho em cảm giác như vậy”.

Ngôn Hàm im lặng hồi lâu, cuối cùng cười khẽ: “Vậy ư?”.

Chân Noãn thì thầm: “Không phải rất kích lệ lòng người sao?”.

“Ừ”. Ngôn Hàm nói, lại nhớ đến ngày hè kia.

...

“Ồ? A Thòi, vậy đức tin của em là gì?”.

“Rất đơn giản, chỉ một chữ thôi”. Thiếu nữ trên xích đu khẽ mỉm cười, đẹp tựa thiên sứ rơi xuống phàm trần.

“Thiện”.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Bình minh, ánh mặt trời sáng rõ, làm lu mờ dần ánh đèn huỳnh quang trên trần văn phòng.

Văn phòng của Tần Xu khá lộn xộn, trên bàn là xấp bản vẽ phác hoạ vân tay, tổng thể có, chi tiết cũng có, khiến người ta hoa mắt.

Chỉ mới nhìn qua, Chân Noãn đã chóng hết cả mặt, lại nhìn hai mắt sung đỏ của Tần Xu liền ân cần hỏi thăm: “Cô thức cả đêm phải không?”.

Tần Xu dụi mắt vài cái, cười nhẹ đáp: “Không có việc gì. Cuối cùng tôi đã tìm được dấu vân tay khớp với dấu vết để lại trên chiếc thắt lưng kia rồi. Nhờ có đường vân trên mặt nghiêng ngón tay trái mà tôi dễ tìm hơn rất nhiều. Tuy nhiên, đây không phải dấu vân tay của Thân Trạch Thiên hay Đồng Tư Tư, mà là của Khương Hiểu”.

Chân Noãn sững sốt: “Nếu dấu vân tay là của nạn nhân, vậy nó không còn giá trị điều tra nữa đúng không?”.

Tần Xu thở dài: “Đôi lúc cũng cảm thấy khá thất vọng, nhưng đây là công việc của chúng tôi. Tồn rất nhiều thời gian nghiệm chứng, cuối cùng lại thành công dã tràng, chẳng có tác dụng gì. Song dù là như thế, bất kỳ manh mối nhỏ nhất nào cũng không được bỏ sót”.

Chân Noãn gật đầu, trong lòng cũng cảm thấy một mối thay Tần Xu. Nhưng ngay lập tức cô nhớ tới lời nhắc nhở của Ngôn Hàm, lại không nhận được nghĩ: Đây chính là bước cuối cùng mà anh từng đề cập sao?

Cầm lấy túi đựng vật chứng, cô tập trung quan sát hình dạng dấu vân tay thật cẩn thận. Dần dần, cô nhận ra hình dạng dấu vết có điểm đáng ngờ.

Vừa định nhìn kỹ hơn, Tần Xu liền đưa cho cô hai tờ giấy khác: “Kết quả so sánh dấu giày cũng đã hoàn thành”. Là vết giày giống hệt nhau, cùng cỡ ba mươi tám.

Chân Noãn nói: “Dấu chân mờ mờ lưu lại ở vườn hoa khớp với đế chiếc giày thu được từ ống thoát nước, chiếc giày đó và chiếc Đồng Tư Tư đi là cùng một đôi sao?”.

“Đúng”. Tần Xu nói, “Nhưng dấu vết để lại không phải do Đồng Tư Tư gây ra”.

“Điều đó có nghĩa là?”.

“Hai dấu giày nhìn qua có cùng hình dạng hoa văn; nhưng phân tích dấu giày không những chỉ tập trung vào kích thước, hình dáng hoa văn mà còn phải suy từ nó dáng điệu và thói quen của người sử dụng. Bên trái là dấu giày của Đồng Tư Tư, bên phải là dấu vết do chiếc giày tương tự để lại (chưa rõ chủ sở hữu). Bề ngoài, hai dấu giày này có điểm tương tự nhau, song nếu nhìn vào mô hình 3D lại cho ra kết quả khác hẳn”.

Tần Xu đẩy tới hai mô hình. Chân Noãn đưa tay sờ thử, quả nhiên cảm giác không hề giống nhau.

Lúc này, tiếng Quan Tiểu Du từ bên ngoài truyền tới: “Người đẹp Noãn Noãn, biết ngay là cậu ở đây mà”.

“Có kết quả rồi sao?”. Cô quay đầu lại hỏi.

Tối qua lúc xét nghiệm được vết máu lưu lại trên hoa không phải của Đồng Tư Tư hay Thân Trạch Thiên, Chân Noãn vô cùng chán nản. Nhưng sau khi về đến nhà, cô vẫn gọi cho Quan Tiểu Du, nhờ cô ấy xét nghiệm xem vết máu có phải thuộc về Khương Hiểu hay không. Cô hoàn toàn không biết rằng, Quan Tiểu Du cũng nhận được chỉ thị tương tự từ Ngôn Hàm.

Quan Tiểu Du đưa cho cô một biểu đồ, là kết quả xét nghiệm DNA.

Vừa liếc qua, Chân Noãn lập tức thấy rõ: “Vết máu thu được từ cây hoa trong vườn là của Khương Hiểu sao?”.

“Phải”.

Chân Noãn hết sức kinh ngạc: “Nhưng trên người Khương Hiểu không có vết thương nào phù hợp với vết thương được tạo ra bởi cây gai!”.

Rốt cục vấn đề nằm ở đâu?

Cô xem lại hình chỉ tay, lại xem dấu giày, cuối cùng đưa mắt nhìn chuỗi DNA, đột nhiên một suy nghĩ chợt loé lên trong đầu...

...

Ngoài cửa sổ, gió bắc vẫn thổi; song văn phòng Ngôn Hàm lại vô cùng ấm áp.

Chân Noãn hai chân khép lại, lưng thẳng tắp, ngồi ngay ngắn trên ghế. Cầm trong tay một tách trà nóng còn toả hơi nghi ngút, tâm trạng cô bình tĩnh nhưng thoáng chút kích động.

Bỏ cả bữa trưa, cuối cùng cô đã hoàn thành bản báo cáo thứ hai, nộp sớm để Ngôn Hàm kiểm tra.

Mấy ngày nay, từng manh mối dần dần được tập trung lại, cho đến sáng nay rốt cuộc biến đổi về lượng dẫn đến biến đổi về chất; mọi chứng cứ đã hợp thành một dây xích hoàn chỉnh. Lúc này, Chân Noãn tràn đầy tự tin.

Cách bàn làm việc màu đỏ sẫm, Ngôn Hàm đang cúi đầu tập trung xem tài liệu.

Cô không thể nhịn được hít sâu một hơi, âm thầm quan sát vẻ mặt của anh, hy vọng có thể đoán được thái độ của “boss”.

Lúc Ngôn Hàm im lặng và lúc anh mở miệng nói chuyện là hai con người hoàn toàn khác biệt. Giờ phút này, trông anh hết sức vô hại.

Anh chăm chú lật từng trang giấy, làn mi dài khẽ buông, sống mũi vừa cao vừa thẳng. Nhìn Ngôn Hàm tập trung như thế, dĩ nhiên cô không dám thờ ơ. Có thể thấy mỗi khi chân mày anh nhăn lại dù chỉ một chút, cô sợ anh lại bắt lỗi mình.

Cô rất sợ những lời chỉ trích tưởng chừng như vô hại của anh, chỉ vài chữ đơn giản đã chẳng khác nào con dao lột da bạn.

Mấy phút sau, hàng mi của anh khẽ chớp, Chân Noãn lập tức ngồi thẳng lưng.

Anh liếc cô một cái, cố ý trêu: “Cô ngồi thẳng như vậy làm gì, hồi hộp à?”.

“... Dạ không”. Chân Noãn thả lỏng hai vai, nâng chén trà lên uống một ngụm.

Tới đây anh mới bắt đầu vào việc chính: “Dấu vân tay thu được trên chiếc thắt lưng là của nạn nhân sao?”.

“Vâng”.

“Nếu là vậy, hẳn nó không có tác dụng nữa đúng không?”. Anh làm như vô tình hỏi một câu. Chân Noãn khẽ sững sốt, buổi sáng cô cũng từng nói một câu tương tự như vậy; nhưng sau đó, cô lại tự nhắc nhở mình phải thật cẩn thận. Cuối cùng sau khi kiểm tra chiếc thắt lưng lại một lần nữa, cô bỗng phát hiện ra một điểm sơ hở.

Chân Noãn định đề nghị với Ngôn Hàm rằng về sau sẽ xem, nhưng bất gặp ánh mắt sắc quắc của anh, cô chợt hiểu ra: Nếu là Ngôn Hàm, anh sẽ không chỉ ngừng lại ở đây, mà vẫn tiếp tục nghiên cứu chi tiết này sâu hơn. Vấn đề này là anh cố ý hỏi cô.

Theo bản năng, cô nắm chặt chiếc cốc thủy tinh, cố gắng nói một cách thật mạch lạc, rõ ràng: “Không thể coi dấu vân tay thu được từ nạn nhân là vô dụng. Em đã kiểm tra, và phát hiện vị trí của dấu vân tay có điểm rất bất thường”.

Chân Noãn dùng một tờ giấy mô phỏng chiếc thắt lưng, quấn nó xung quanh cốc trà, “Dấu vân tay thu được nằm ở phía sau, hơn nữa lại nằm ở mặt trong chiếc thắt lưng”.

Ngôn Hàm phối hợp đề ra nghi vấn: “Liệu đó có phải dấu vết để lại do nạn nhân điều chỉnh thắt lưng không?”.

Chân Noãn hiểu, anh đang dùng cách này trao đổi cùng cô, khuyến khích cô biểu đạt ý tưởng của mình một cách hợp lý, chặt chẽ hơn.

“Nếu nạn nhân làm động tác như vậy...”. Chân Noãn đứng dậy, hơi xoay người sang bên, đưa tay ra sau lưng minh họa.

“Ngón cái của em hẳn phải chúc xuống thế này, đầu vân tay cũng sẽ hướng xuống dưới. Nhưng như hình ảnh thu được từ chỗ Tần Xu mà em đã đề cập trong báo cáo, đầu vân tay thu được trên chiếc thắt lưng lại hướng lên trên, chỉ hướng mười giờ... Vì vậy, tay của nạn nhân kéo thắt lưng từ phía dưới, như thế này. Cô ấy muốn giả vờ như có người kéo mình từ phía sau”.

Chân Noãn nghiêng một bên vai, thân mình khẽ ngửa ra sau, ngón tay để xuống phía dưới thắt lưng, ngón cái hướng lên trên, nắm lấy thắt lưng và kéo xuống.

Quan sát tư thế mô phỏng kì cục của cô, Ngôn Hàm im lặng vài giây, cuối cùng không nhịn được bật cười thành tiếng, lộ cả hàm răng trắng sáng.

“Anh thấy đấy...”. Cô quay đầu, thấy anh vẫn mãi cười, bỗng nhận ra hành động vừa rồi của mình thật khôi hài.

Anh càng cười lớn, cô lại càng luống cuống, mặt đỏ bừng ngồi lại ghế, nghiêm nghị nói, “Với tư thế như vậy, người chết mới có thể lưu lại dấu vân tay ngón cái tay phải chỉ hướng mười giờ”.

Anh “ừ” một tiếng, nhìn cô một cách sâu xa, “Cô vẫn nhát gan như trước, sao, không thích nói đùa à?”.

Cô sững người, ngạc nhiên nhìn anh, lại nhanh chóng rũ mắt xuống, nói nhỏ như muỗi: “Anh là boss”.

Ngôn Hàm suy tư cười một tiếng, lại cúi đầu tiếp tục xem báo cáo.

Chân Noãn khẽ thở phào, không hiểu câu nói kia của anh có ý gì; cô vội nâng cốc trà lên, một hơi uống liền mấy ngụm.

Trong căn phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng lật giấy sột soạt. Lát sau, anh lại hỏi: “Tần Xu đã đổi chiều dấu giày rồi à?”.

“Dạ”. Cô vươn người nhìn báo cáo trong tay Ngôn Hàm, “Hai dấu giày có hoa văn tương tự, nhưng sau khi so sánh với mô hình 3D lại cho ra kết quả trái ngược. Đồng Tư Tư bước đi vững vàng, trọng tâm hướng về phía trước, độ mài mòn đế giày thường tập trung phần lớn vào phần mũi giày, cường độ chân phải lớn hơn chân trái. Nhưng chủ nhân của dấu giày thu được ở vườn hoa là người có dáng đi nhẹ nhàng, trọng tâm hướng về phía sau. Từ đó suy ra, đây không phải dấu chân của Đồng Tư Tư, có người muốn hãm hại cô ấy, ngoài ra, người này có cỡ chân nhỏ hơn Đồng Tư Tư”.

Sau khi nghe cô thuyết minh một chuỗi thông tin không thuộc lĩnh vực chuyên môn của mình, Ngôn Hàm mở lời, giọng nói mang chút khen ngợi: “Xem ra cô đã học tập được không ít”.

Chân Noãn đỏ mặt, khẽ “Vâng” một tiếng.

“Không so sánh dấu chân của nhân vật chưa xác định này với Khương Hiểu sao?”.

“Tần Xu nói cô ấy đã thu được dấu chân của Khương Hiểu, nhưng dấu vết đã hư hại khá nhiều, không thể tiến hành so sánh hiệu quả. Tuy nhiên...”. Chân Noãn hé miệng, hơi đặc ý nói, “Đội trưởng cứ xem tiếp rồi sẽ hiểu”.

Anh liếc cô một cái rồi lật sang trang kế tiếp – báo cáo xét nghiệm DNA.

“Vết máu thu được trong vườn là của Khương Hiểu?”.

“Vâng”.

“Khương Hiểu vô tình đi qua vườn hoa, bị gai hoa làm chảy máu cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Sau khi làm nhận được kết quả này, chắc hẳn cô cảm thấy rất tiếc đúng không? Dấu vết mình vấp và phát hiện ra cuối cùng lại thành manh mối vô dụng”.

Chân Noãn thảm thán sự tinh mắt của anh, thành thật giải thích: “Thực ra cũng có đôi chút thất vọng. Tuy nhiên, sau khi suy ngẫm thật kỹ...”. Cô cười nhẹ, “Trên người Khương Hiểu không có vết thương nào phù hợp với vết do gai hoa gây ra cả”.

Ngôn Hàm lại phối hợp hỏi tiếp: “Liệu có phải do trên người Khương Hiểu có ngoại thương nên đã che lấp vết thương nhỏ?”.

“Em cũng từng nghĩ vậy, nhưng chẳng phải sếp đã nói, không có sự thật nghiệm chứng, không thể tùy tiện đưa ra kết luận hay sao. Bởi vậy, em nhờ Quan Tiêu Du kiểm tra, vết máu kia không phải bị vấy lên hay nhỏ xuống, mà đích thực do gai hoa cứa vào mới lưu lại”.

Ngôn Hàm tựa lưng vào ghế, hứng thú nhìn khuôn mặt lo lắng nhưng bừng sáng của cô.

“Do vậy em nghĩ, nếu cây hoa mọc thấp, sát với mặt đất như vậy thì gai của chúng có thể đâm vào bộ phận nào trên cơ thể nạn nhân?”. Chân Noãn tự hỏi đồng thời tự đưa ra câu trả lời, “Lúc Khương Hiểu ngã từ trên tầng xuống, móng ngón chân cái bên trái đã bị vỡ nát”.

“Chiếc giày chúng ta thu được lại rất sạch sẽ, bề ngoài không lưu lại bất kỳ dấu vết nào. Song khi đưa gương cán dài vào trong giày để xem xét, em thấy có một vết máu khô đã chuyển sang màu đen. Cây gai kia có thể đã đâm vào ngón cái chân trái của Khương Hiểu. Vì chứng thực suy đoán này, em đã nhờ người xét nghiệm lại...”. Nụ cười của cô tươi rói, khuôn mặt ánh lên nét vui vẻ hệt trẻ thơ.

“Đúng là Khương Hiểu. Kẻ tình nghi gây xung đột với nạn nhân trên sân thượng lại chính là cô ta. Dấu vân tay thu được trên chiếc thắt lưng cũng đã có lời giải thích, chỉ là điều chỉnh thắt lưng mà thôi, tại sao nạn nhân lại sử dụng tư thế kỳ lạ như vậy?”.

Ngôn Hàm: “Những chứng cứ này có thể chứng minh Khương Hiểu cố ý giả tạo hiện trường rằng có người kéo cô ta từ phía sau, đồng thời vu oan Đồng Tư Tư đã xảy ra xung đột với cô ta ở vườn hoa. Cô ta hiển nhiên muốn hãm hại Đồng Tư Tư; nhưng những chứng cứ này chưa đủ để chứng minh cô ta không bị người khác đẩy xuống dưới”.

Chân Noãn hít sâu một hơi rồi trả lời:

“1) Trong vườn hoa, ngoại trừ Khương Hiểu và người sở hữu dấu chân thu được trong vườn hoa thì không còn ai khác. Muốn đi tới cạnh lan can, lẽ tất yếu phải đi qua vườn hoa;

2) Trên người nạn nhân không có vết thương do phản kháng hay gãy gậy. Vấn đề này khiến em băn khoăn rất lâu. Hiện tại có thể khẳng định, Khương Hiểu tự sát”.

3) Camera theo dõi cho thấy, Thân Trạch Thiên và Đồng Tư Tư không có mặt ở hiện trường khi vụ án xảy ra”.

Ngôn Hàm trầm ngâm nhìn đáng vẻ như trút được gánh nặng của cô, chợt cười nhẹ: “Hãy nhớ tâm trạng khi cô nộp báo cáo cho tôi ngày hôm nay”.

Chân Noãn sững sốt. Giờ khắc này, cuối cùng cô đã hiểu. Dấu vân tay của Khương Hiểu, vết máu thu được trong vườn... Vô số những manh mối mà theo thói quen bình thường ta hay coi là vô dụng, đôi khi lại là manh mối mấu chốt để giải quyết vụ án. Mạng người là điều quan trọng hàng đầu, những chi tiết nhỏ nhặt hay thậm chí “vô dụng” nhất đều phải được cân nhắc tỉ mỉ, kỹ càng.

Chân Noãn nhìn đôi mắt đen nhánh, sâu thẳm của Ngôn Hàm, cô chợt nhận ra, anh quả là một tấm gương tốt để người khác học tập và noi theo.

Cô gật đầu một cách tâm phục khẩu phục: “Em đã nhớ rồi, cảm ơn... đội trưởng”.

Anh cười cười, cúi đầu nói: “Tuy nhiên, Khương Hiểu không có khuynh hướng tự sát. Lý do tại sao cô ta lại chết, vấn đề này cô thử nghĩ lại xem”.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Khương Hiểu không có khuynh hướng tự sát, cũng không có ai giết cô, sao cô ấy lại rơi xuống?

Chân Noãn không thể hiểu nổi.

Theo tình hình hiện giờ, Khương Hiểu muốn hãm hại Đồng Tư Tư, nhưng hại người lại hại luôn cả tính mạng mình? Quả không thể nghĩ ngờ, kế hoạch của Khương Hiểu đầy cạm bẫy.

Hỏi xong, Ngôn Hàm cúi đầu tiếp tục xem báo cáo. Mà từ ánh mắt của anh, Chân Noãn có thể nhận ra anh đã sớm có cách nghĩ của mình, tất cả nằm vững trong lòng bàn tay. Cô muốn hỏi, nhưng suy nghĩ trong chốc lát, quyết định không lên tiếng.

Cô dẫn lại sự tò mò, nhìn xung quanh để di dời sự chú ý.

Công việc của cảnh sát rất bận bịu, lúc nào cũng đi đi về về vội vã, nhưng phòng làm việc của anh thu dọn cực kì gọn ghẽ ngăn nắp. Đồ dùng cũng ít, trên bàn làm việc chỉ có máy đun nước, không còn vật gì khác. Không như một số lãnh đạo bày đầy đồ trang trí hoặc núi giả nhỏ mang hơi hướng cổ xưa, cũng không bày một chồng sách uyên thâm để tăng vẻ nho nhã cho bản thân. Trên giá đều là sách thiết thực cho cảnh sát, ngoài ra chỉ có tập tài liệu. Nói chung có thể thấy rằng chủ nhân của căn phòng này là kiểu người thực tiễn kiên gan.

Bên cửa sổ có hai chậu thiết mộc lan, được cắt tỉa rất chuyên nghiệp, như con chó được tỉa lông vậy.

Ánh mắt của Chân Noãn chuyển đến bên cạnh, rơi vào chậu xương rồng đặt cạnh máy tính của Ngôn Hàm.

Thường thấy người ta đặt xương rồng trên bàn làm việc, nhưng xương rồng nở hoa lại không hề phổ biến. Mắt cô lập tức găm chặt không thể chuyển dời.

Nó vừa hay đặt ở chỗ có ánh mặt trời, dưới ánh nắng ngày đông mỏng manh, trong chiếc chậu màu vàng nhỏ xinh là một thẳng nhóc bụi bầm lông lá bù xù.

Trên quả cầu màu xanh đậm là hai cái cánh nhỏ bé hướng lên trời, trên đỉnh nở hai đóa hoa. Màu trắng toát, cánh hoa xếp chồng lên nhau, tươi đẹp vô cùng.

Đây là lần đầu tiên Chân Noãn nhìn thấy xương rồng có hoa.

“Đẹp thật!”. Cô tán tụng, mắt nhìn chăm chăm, không dằn lòng được muốn chạm vào cánh hoa óng ánh trong suốt ấy.

Bỗng dung, Ngôn Hàm chuyển chậu xương rồng đi, tránh khỏi ngón tay của cô. Cô chậm chạp ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy bóng lưng nhanh nhẹn của anh.

Anh đặt nó vững vàng trên tầng cao nhất của giá sách. Chỗ đó có một khoảng trống, không hề có sách vở tài liệu, là một vị trí dành riêng cho nó.

Chân Noãn nhìn chỗ anh để xương rồng trước đó, không có bụi đất hay dấu vết sứ mài mòn. Thì ra anh đặt lên bàn để nó được tắm ánh nắng mặt trời.

Xem chừng rất quý trọng!

Chân Noãn nín thở: “Chắc đã chăm nhiều năm lắm rồi, nghe nói bình thường phải bảy tám năm đến mười năm mới có thể nở hoa. Thật hiếm có”.

Ngôn Hàm không tiếp lời, cũng không nhìn cô, rút một chiếc bút trong ống đựng bút ra ký lên trang cuối cùng trên bản báo cáo.

Vừa dứt lời, Chân Noãn lập tức ngậm miệng, bởi vì cô liếc thấy trên chậu hoa vàng nhạt có mấy chữ cái màu trắng được xóa đi và sửa lại: NH&HT.

Bình thường phải bảy tám năm đến mười năm mới có thể nở hoa... Hình như vừa nãy cô nói như vậy. Cô lúng túng im lặng, lại ngu ngốc động vào thứ mà anh không muốn người khác nhắc đến.

Dáng vẻ anh rừ mi ký tên xem ra rất bình tĩnh, không hề nổi sóng, nhưng cô vẫn từng quẫn cực kỳ. Có điều, sau một hai giây sau im lặng, anh hời hợt trả lời một câu: “Ừ, trông mười năm rồi”.

Cứ như sự trầm lặng trước đó chỉ là phản ứng chậm lụt của anh.

Chân Noãn thở phào nhẹ nhõm, khẽ nói: “Siêu thật đấy. Thật ra xương rồng có vẻ dễ trồng, nhưng thực ra có rất nhiều người làm chết nó”.

“Vậy ư?”. Anh cười cười, ký xong, đóng tập tài liệu lại đưa cho cô, “Lát nữa họp, cô phải trình bày”.

“Dạ!”. Chân Noãn trả lời đầy phấn khởi.

Sau khi ra khỏi cửa, cô mở ra nhìn trang cuối, chữ “Ngôn Hàm” viết theo lối Hành Thảo, phóng khoáng mà đẹp đẽ.

...

Báo cáo khám nghiệm tử thi nhanh chóng chuyển tới tay mọi người, vụ án đầu tiên Chân Noãn chịu trách nhiệm xem như đã đi được một chặng đường.

...

Lúc rời khỏi trụ sở công an, đi qua cánh cửa ngoài sân, Chân Noãn nhìn thấy ngoài cổng xếp inox chạy điện tụ tập khá đông người. Để ý kỹ hơn, đứng giữa đám người đó là anh trai và chị dâu Khương Hiểu.

Người đàn bà kia nhận ra cô, kêu thê lên: “Cô đứng lại đó cho tôi!”.

Chân Noãn hoang mang quay đầu lại.

Người đàn bà kia rất thấp, phải ngước cổ lên nhìn cô: “Cô là bác sĩ pháp y khám nghiệm tử thi em chồng tôi phải không?”.

“Vâng...”.

“Anh, chính là cô ta!”. Người đàn bà lớn tiếng nói với một người đàn ông cao lớn thô kệch: “Chính cô ta nói em chồng em tự sát”.

Chân Noãn chưa kịp phản ứng, anh của người đàn bà kia đã xông tới đẩy mạnh bả vai cô. Chân Noãn lao đảo đụng vào bồn hoa, đầu gối “rắc” một tiếng.

Anh Khương Hiểu đi lên kéo anh vợ mình: “Anh, có gì từ từ nói, người ta là con gái, đừng động tay động chân”.

Ông anh vợ quay đầu lại quát: “Người chết là em mày đấy, mày đấu tranh chút đi, đừng suốt ngày tỏ vẻ sợ sệt như thế!”.

Chị dâu Khương Hiểu kéo chồng mình: “Đã phải gọi họ hàng nhà mình tới, không làm ầm lên đám quan chức này lại bao che cho nhau, ức hiếp dân lành. Hiểu Hiểu bị giết, cô ta lại nói con bé tự sát rồi sung sướng an nhàn, nhận bao nhiêu tiền của nhà họ Thân đấy?”.

Anh trai Khương Hiểu áp úng không nói được tiếng nào, chị dâu giận đến mức hét ầm lên: “Anh nghĩ xem nhà chúng ta khó khăn ra sao đi, bố mẹ mất sớm, chỉ có người anh trai là anh liều sống liều chết chu cấp cho Hiểu Hiểu học đại học, mãi mới tốt nghiệp mà giờ lại bị người hãm hại. Để chu cấp tiền cho Hiểu Hiểu mà anh bị ngã tàn tật, bao nhiêu năm nay phải nhờ Hiểu Hiểu đỡ đần chúng ta. Con bé ra đi thê thảm như vậy, sao chúng ta có thể không giải oan cho nó chứ? Không bồi thường, đám người đó nghĩ hay lắm!”.

Chân Noãn biết nếu bị giết sẽ phải bồi thường, nhưng nếu tự sát...

Cô nhìn đám người mặt mũi hầm hè đông nghịt kia, gắng gượng lắm mới đứng vững nổi, tức giận lớn tiếng giải thích: “Tôi cũng rất muốn giúp mọi người, nhưng Khương Hiểu thật sự đã tự sát...”.

Chị dâu đột nhiên cất tiếng the thé: “Ai da, tôi nói này, ranh con nhà cô xinh xắn thế kia, sao không làm việc thiện chứ? Lương tâm của cô bị chó gặm rồi hả? Hiểu Hiểu bị cặp vợ chồng thối tha kia giết chết, dựa vào cái gì mà nói tự sát? Cảnh sát các người chỉ biết làm màu, ý mạnh hiếp yếu, dồn ép dân đen. Chắc là đã nhận tiền của tập đoàn Hoa Thịnh nên mới nghiêng về phía chúng nó, không đứng về phía dân chúng, còn ăn tiền thuê của người dân! Các người là đám lang sói mặt trắng dã!”.

Câu này khiến cả đám họ hàng hàng xóm xung quanh sôi sùng sục, ai ai cũng vây lấy Chân Noãn cứ như người chết là con gái nhà mình.

Tiếng người ồn ã, Chân Noãn hét lên bằng tất cả sức bình sinh: “Mọi người đừng nên kích động, như vậy không thể nói rõ được. Xin cử mấy người làm đại diện, chúng ta ngồi xuống nói chuyện đầu ra đũa, tôi lấy chứng cứ cho mọi người xem. Xin hãy tin tôi”.

Ông anh vợ kia chỉ muốn làm loạn, không muốn nói chuyện: “Chắc chắn chứng cứ đã bị các người bóp méo rồi, đây đâu phải chuyện các người có thể ba hoa, nói là xong đâu!”.

Gã gào lên, những người khác càng thêm căm phẫn lên tiếng ủng hộ.

“Không phải...” Chân Noãn muốn giải thích, nhưng ý thức được không thể nói cho họ hiểu.

Ông anh họ nhìn ra đầu mối, đoạt lấy tập tài liệu trong tay cô, vừa liếc mắt đã định xé, “Nhà họ Thân giết người không muốn đền tiền, hối lộ các người che đậy vụ án, hôm nay không làm lớn chuyện, chúng tôi quyết không đi”.

Chân Noãn hoảng hốt, vội vàng giành lại: “Thứ này không thể đụng vào!”.

Không biết cô lấy sức đâu ra, nắm chặt lấy tập tài liệu không để gã xé, người đàn ông thô kệch bức mình, vung tay đập vào đầu Chân Noãn.

Chân Noãn đầu thế chịu nổi, đầu ong lên, mắt nỏ đom đóm, ngã xuống đất. Nhưng tay cô vẫn không nói lỏng, kháng kháng đoạt lại giấy tờ. Mu bàn tay trắng mịn bị cọ xuống nền đất xi măng, rách da rướm máu, cơn gió lạnh không độ lướt qua, cảm giác như bị dao cứa.

“Chân Noãn!”. Quan Tiểu Du chạy tới đỡ Chân Noãn dậy, hét lên với đám người, “Ông dựa vào cái gì mà đánh người? Các người vẫn đang ở trước sở công an đấy, trong mắt các người có luật pháp không hả?”.

Ông anh vợ thấy Quan Tiểu Du cũng mặc áo blouse, biết cô và Chân Noãn cùng một nhóm, tức giận xô cả cô: “Các người nhận tiền của nhà họ Thân nói Khương Hiểu tự sát, chúng tôi đến đòi lại công bằng!”.

Chị dâu Khương Hiểu: “Nói pháp luật với tôi hả? Chính các người dung túng nhà họ Thân giết người đấy!”.

Bất chợt, mọi người đồng thanh hô khẩu hiệu: “Cảnh sát bao che tội phạm giết người!”, “Cảnh sát bao che tội phạm giết người!”.

Xe cộ và người đi đường đều đứng lại xem.

Quan Tiểu Du muốn nói lý với họ, nhưng đối phương đông người lớn hòng, không thể bì nổi. Bảo vệ trực ban tới khuyên ngăn nhưng vô dụng. Bảo vệ thấy đám người nổi điên, sợ Chân Noãn và Quan Tiểu Du bị thương, cố gắng che chở cho hai người rời đi.

Đám người gây chuyện thấy vậy, toàn bộ xông tới không chịu tha người. Hai bên ầm ĩ, xô đẩy lôi kéo lẫn nhau. Chân Noãn bị ép ở giữa, khó thở vô cùng, cổ áo và tóc của cô bị người ta giật, bàn tay và móng tay đánh đập cào cào đầu cô.

Cô vừa lạnh vừa đau, ôm tập tài liệu hét lên: “Đừng đánh nữa, mọi người đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!”.

Nhưng đám người vẫn như bị điên, hò hét: “Bao che tội phạm giết người! Các người thông đồng với kẻ có tiền! Bao che tội phạm giết người!”.

Mấy anh bảo vệ chịu đựng nắm đấm của đám đàn ông và sự cấn xé của đám đàn bà, ra sức đẩy Chân Noãn và Quan Tiểu Du ra.

Một anh bảo vệ hơn hai mươi tuổi mặt bị cào xước, hét lên với hai người: “Chạy mau!”.

Quan Tiểu Du cũng sợ lắm, kéo Chân Noãn bị ngã dưới đất, bỏ chạy.

Ông anh vợ kia nhớ đến tập tài liệu trong tay Chân Noãn, sai bước vọt tới, tóm chặt lấy bả vai Chân Noãn, đoạt giấy tờ của cô. Nhưng Chân Noãn không buông, dùng hết sức lực toàn thân; dưới lực tác động, bìa tập tài liệu cứa vào tay. Đối phương giật dử, định đám một phát lên đầu cô.

Cô che đầu theo phản xạ có điều kiện, nhưng trong nháy mắt, đầu óc cô bỗng trống rỗng.

Xong rồi.

Nếu tay bị thương tổn... Nếu không thể cầm dao mổ được nữa thì đời cô xong rồi.

Người đàn ông cường tráng như võ sĩ quyền anh, quả đấm mang theo gió ập tới đầu cô.

Nhưng...

Ngược chiều ánh sáng, Chân Noãn nhìn thấy một ống tay áo gió màu xám đen, bàn tay thon dài xương xương nắm lấy cổ tay trắng kiện của người nọ, vận một cái rồi đẩy ra xem chiều rất nhẹ nhàng.

Người đàn ông kêu đau một tiếng, người lệch sang bên. Gã nhìn người vừa tới, trong con giận dữ, lại vung thêm một đấm nữa. Nhưng đối phương vận tay gã, nhanh nhẹn vọt ra sau, khuỷu tay tàn nhẫn mà tốc độ, đè chặt gã đàn ông to con xuống đất.

Hết thấy chỉ diễn ra trong vòng hai ba giây. Chân Noãn nhìn ngơ ngác.

Chị dâu Khương Hiểu đứng trong đám người thấy vậy, cầm đầu gào khóc: “Nhìn đi nhìn đi, cảnh sát đánh người! Có ai không, cảnh sát đánh người kia!”.

Không thể tin nổi, Chân Noãn mở to mắt nhìn, đây gọi là vừa ăn cướp vừa la làng ư? Người tụ tập trên hiện trường càng lúc càng nhiều, nếu tạo thành ảnh hưởng không tốt, chắc chắn Ngôn Hàm sẽ phải chịu tiếng xấu, sẽ phải chịu phạt.

Nhưng anh vì cứu cô mà!

Cô run rẩy đứng trong gió, gấp đến độ toát mồ hôi lạnh. Phải làm sao đây?

Đang lúc này, cô nhìn thấy tay gã ta lén lút đưa tay xuống thắt lưng, tháo chiếc dao trong chùm chìa khóa. Cô giật mình, muốn nhắc Ngôn Hàm, nhưng ngay sau đó, anh lại có ý buông lỏng tay ra.

Gã ta lập tức bật dậy.

Ngôn Hàm không hề trốn tránh, ngược lại tay không nắm lấy lưỡi dao, thoát nhìn cứ như đoạt lấy vũ khí của gã, nhưng Chân Noãn phát hiện ra anh có ý động vào.

Trong thoáng chốc, lòng bàn tay Ngôn Hàm bị cửa một phát, hình như còn ngại không đủ sâu, để lưỡi dao lướt qua cổ tay mình, lập tức máu bắn tung tóe.

Chân Noãn nhất thời há hốc mồm, ngăn người, đầu óc không biết nghĩ thế nào, chỉ biết gấp đến độ choáng váng, lại dùng hết sức bình sinh cất lên tiếng thét thê thảm nhất, chói tai nhất, sợ hãi nhất, đáng thương nhất:

“AAAA!!! Kẻ đồi bại rút dao giết người! Cầm dao giết cảnh sát! Có người cầm dao giết cảnh sát! Có người cầm dao giết cảnh sát!”.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Tiếng thét tràn đầy sợ hãi của Chân Ý khiến đám đông ồn ào bỗng trở nên im phăng phắc, tựa như hồ nước thiếu đi mấy nghìn con vịt.

Thấy khuôn mặt cô trắng bệch, vẻ mặt hoảng sợ kêu có người giết cảnh sát, mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người Ngôn Hàm.

Ông anh vợ kia nắm trong tay một con dao ngắn nhưng vô cùng sắc bén, phía đối diện, Ngôn Cách khoa trương lùi về phía sau hai bước, một tay nắm chặt cổ tay còn lại, máu tươi theo kẽ tay, từng giọt từng giọt chảy xuống đất.

Ông anh vợ kia ngăn người kinh ngạc, gã ta chỉ muốn thoát khỏi sự kim kẹp của Ngôn Hàm. Là vị cảnh sát này tự lao tới... phải không?

Giờ phút này, gã ta cũng không chắc chắn lắm. Bởi mọi chuyện diễn ra thật sự quá nhanh!

Đám đông bọn đi theo gã ta cũng ngăn người vì sợ. Tội gây sự là một chuyện, dùng dao tấn công cảnh sát lại là chuyện khác! Những người hôm nay kéo tới sở cảnh sát gây sự đều không phải người thân gần gũi nhất của Khương Hiểu. Làm loạn thì OK, nhưng không ai tình nguyện nhúng tay vào chuyện này để rồi liên lụy đến bản thân, còn rước thêm tội đồng lõa với kẻ tấn công cảnh sát.

Đội cảnh sát đi tới một cách trật tự. Lúc này, không biết là ai trong đám đông chột hô lên: “Có người giết cảnh sát rồi, chạy mau!”.

Đám người trước đó nhắm nhẹ tới gây sự thoáng cái đã tản đi phân nửa. Những người ở lại đều im lặng, ngừng ồn ào, đánh lộn.

Hai bên im lặng, đội cảnh sát trấn an đám người vây xem và duy trì trật tự.

Ngôn Hàm nắm chặt cổ tay còn đang chảy máu của mình, mỉm cười với người đàn ông trước mặt: “Hiện tại các anh có thể cử đại diện vào trong nói chuyện được không?”.

Gã ta nghẹn đỏ mặt, vừa định cãi lại, anh trai Khương Hiểu đã vượt lên trước, cúi đầu nói với Ngôn Hàm: “Anh cảnh sát, là do anh vợ tôi xúc động quá mức. Anh ấy không cố ý, cũng hoàn toàn không có ý định giết anh. Xin anh đừng chấp nhậ với anh ấy”.

Chị dâu của Khương Hiểu vẫn chưa nguôi giận, còn muốn tiếp tục mắng chửi. Mấy nữ cảnh sát tiến lên nắm chặt vai ả ta, “nhẹ nhàng” kéo ả qua một bên.

Ngôn Hàm trầm giọng nói: “Anh Khương, anh nói phía cảnh sát không biết lý lẽ. Vậy hành vi gây rối, hành hung đánh người vừa rồi thì sao? Hơn mười người đàn ông bắt nạt hai cô bé thì có lý sao?”.

Đám đông xung quanh bắt đầu ồn ào tranh luận, gã anh vợ mặt đỏ bừng như gan heo. Giọng gã thì to đấy, nhưng nếu nói lý lẽ thì gã chịu thua.

“Anh Khương, và cả... “anh vợ” đây. Tôi có thể hiểu được tâm trạng đau xót của mọi người khi mất đi người thân. Nhưng đây không phải lý do để các anh đe dọa hay uy hiếp họ”. Ngôn Hàm đưa tay chỉ về phía Chân Noãn, Quan Tiểu Du và những đồng nghiệp khác đang đứng phía sau,

“Hai cô gái bị anh đánh vừa nãy, vì điều tra manh mối trong vụ án của em gái anh, họ đã phải ngồi bốn năm giờ dưới thời tiết giá rét âm ba độ, dùng tay đào lớp đất trên tầng thượng khách sạn; kiểm tra, đo lường, sau đó xét nghiệm vật chứng, phải đứng trước bản thí nghiệm hơn mười ba giờ đồng hồ. Và cả những nhân viên điều tra khác nữa, có người tăng ca cả đêm lẫn ngày để làm báo cáo so sánh dấu vân tay cùng dấu giày, có người đi khắp thành phố để thăm dò tình hình vụ án. Họ vui đâu làm tất cả những việc này đều bởi vì lòng nhiệt tình và niềm tin, ý thức trách nhiệm và lòng hi sinh vì sứ mệnh. Tất nhiên họ không cần sự thông cảm của các anh, bởi đây là chức trách của họ. Cho dù anh có nể chửi hay thậm chí đánh họ, lần sau, họ vẫn sẽ tiếp tục làm công việc họ nên làm một cách công bằng, chính trực và chuyên nghiệp. Nhưng, cho dù không hiểu những điều này, ít nhất anh hãy tôn trọng họ một chút”.

Vị trí anh đang đứng cách đám đông khá gần, sau khi lắng nghe những lời này, một số bụi ngùi xúc động, bắt đầu khẽ giọng trao đổi với người bên cạnh.

Chân Noãn nghe anh nói những lời này, bất chợt cảm động muốn khóc, trái tim tựa như có thứ gì đó chạm phải.

Cô đột nhiên nhớ tới lời dạy của giáo sư Trịnh: Công việc này tuy gian nan nhưng tôi luôn một lòng hướng về nó! Chân Noãn quay đầu nhìn lại, vành mắt Quan Tiểu Du cũng hồng hồng.

Sau khi nghe Ngôn Hàm nói những lời này, anh trai Khương Hiểu liên tục gật đầu coi như đáp lời, gã anh vợ cũng không dám hé tiếng nào.

Ngôn Hàm nói: “Anh Khương, chúng tôi đã gửi báo cáo quá trình cùng kết quả điều tra cho anh và vợ anh. Nếu cảm thấy không thoả đáng ở điểm nào, anh và chị nhà có thể khiếu nại. Chúng tôi cũng hoan nghênh anh chị kêu gọi lực lượng truyền thông tham gia tiến hành giám sát. Nhưng nếu vẫn có hành vi gây rối, chúng tôi sẽ bắt giam anh chị lại với tội danh gây mất trật tự trị an”.

...

Những kẻ kéo tới gây rối biết không thể xơi mui được gì liền không gây âm ỉ nữa, dần dần tản đi; quần chúng vây xem cũng rời đi theo yêu cầu của nhóm cảnh sát duy trì trật tự; gã anh vợ kia tuy rằng không cam lòng, nhưng chính gã vừa đâm cảnh sát, trong lòng còn có chút sợ hãi;

Chị dâu của Khương Hiểu vẫn chưa chịu bỏ qua, còn định chạy tới la mắng, song ông chồng nhút nhát của chị ta đã giải thích với Chân Noãn: “Cô gì ơi, thật xin lỗi. Thực ra tôi cũng biết, ngày đó, trước lúc ra khỏi cửa, Hiểu Hiểu nói con bé nhất định có thể nổi lại tình cảm với Thân thiếu gia, chắc chắn lại dùng chiêu một khóc hai náo ba thất cổ. Nhưng tôi nghĩ có lẽ có tác dụng. Chẳng may nếu con bé không thành công, nhà họ Thân sợ mất mặt, nhất định sẽ chỉ chút tiền để bịt miệng, nên tôi vẫn đề cho con bé đi. Đúng là lỗi của tôi”.

Chị dâu Khương Hiểu nghe xong liền cao giọng mắng: “Cái đồ chết bầm, ông nói bậy bạ cái gì đấy?”.

Anh trai Khương Hiểu giận sôi gan, to tiếng chửi lại: “Đều do lòng tham không đáy của cô, mỗi ngày đều xúi giục Hiểu Hiểu đòi tiền, con bé đi gây chuyện cũng là cô dạy!”.

Bên này, bà chị dâu gân cổ cãi lại: “Ông nuôi nó lên đại học, hi sinh cơ hội đi học của chính mình, còn bị thương một bàn tay, nó nên báo đáp công ơn mới phải. Tôi nói cho ông hay, Khương Hiểu không tự tử, là do đôi câu nam nữ nhà họ Thân kia giết. Bọn chúng nhất định phải đền tiền!”.

Anh trai Khương Hiểu cãi không lại vợ mình, bực tức quay đầu bỏ đi. Bà chị dâu kia chỉ còn một mình, thế mỏng lực yếu, chồng cũng không đứng cùng chiến tuyến, thậm chí người qua đường cũng quay ra chỉ trỏ. Cô nói thêm một câu, cuối cùng ả cũng bỏ đi.

...

Ngôn Hàm quay đầu nhìn Chân Noãn: Tóc tai rối bời, quần áo nhăn nhúm, đôi mắt vốn long lanh, đen nhánh bây giờ tràn ngập hoảng sợ.

Thấy cô vẫn chưa lấy lại tinh thần, anh bỗng nói: “Về sau cô phải học hỏi thêm đấy”.

Tuy còn băn khoăn không hiểu vì sao anh lại nói câu này, song cô vẫn ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng”.

“Phải học vài câu chữ cho ra hồn vào”.

“Đạ?”.

Khoé môi anh khẽ nhếch lên, ánh mắt mang vẻ trêu cợt: “Cô là sinh viên năm mấy rồi? Kẻ đòi bại? Hừm?”. Đôi mắt hoa đào của anh khẽ cong lên, “Cô chỉ biết nói mấy câu này thôi sao?”.

Chân Noãn ngẩn người vài giây mới hiểu ra, vừa rồi quả thật cô đã kêu: “Kẻ đòi bại rút dao giết người”, cô đột nhiên cảm thấy vô cùng xấu hổ. Thà rằng nói gã ta là kẻ xấu so ra còn dễ nghe hơn câu này.

Cô cúi đầu, tiếng nói nhỏ như muỗi: “Em chưa từng chữ ai bao giờ”.

“Không sao”. Anh hào phóng khai sáng giúp cô, “Từ từ rồi về sau cô sẽ biết cách chữ”.

“...”. Chân Noãn cầm nín, sau khi nghe những trêu đùa của anh, con sợ hãi trong cô đã vơi đi ít nhiều.

Từ đầu đến chân đều bết bết khủng khiếp, nhưng cô vẫn kiên quyết giữ chặt cặp tài liệu trong lòng, mặt trên còn vương vài vết máu.

“Đưa tay cho tôi xem”.

Cô ngẩn người nửa phút, sau đó ngoan ngoãn chìa tay ra. Trên bàn tay trắng nõn loang lổ vài vết máu đỏ tươi. Phần khớp xương có một vết thương, máu mẹ be bết.

Ngôn Hàm khẽ nhíu mày, ánh mắt khó chịu: “Nếu tôi là cô, tôi thà vứt quách tập tài liệu kia đi cho xong”.

Cô mở to mắt ngạc nhiên: “Sao anh lại làm vậy?”.

“...”. Anh bình tĩnh nhìn cô nửa giây. Cô nhóc này thật chẳng biết thế nào là nói đùa. Khoé môi anh khẽ cong lên, nhưng ngay sau đó lại nhanh chóng thu lại nét cười, nói: “Về sau phải chú ý bảo vệ bản thân, tay bị thương, công việc của cô coi như mất. Đám người đó sẽ không quan tâm xem cô bị thương như ra sao, cho dù họ có gây thương tích đến tay cô, thì trong mắt họ, vết thương ấy cũng chẳng có gì nghiêm trọng. Họ hoàn toàn không biết bản thân có thể hủy hoại tương lai của cô”.

Chân Noãn nghẹn lời, trong nháy mắt, con tim thân từ đầu kéo tới. “... Đội trưởng...”. Cô vừa mở miệng, không biết vì sao nước mắt cứ từng giọt từng giọt rơi xuống.

Ngôn Hàm khẽ sững sốt; chính cô cũng giật mình bởi phản ứng của bản thân, vội vàng quay đầu, thăm mắng mình đúng là kẻ yếu đuối. Lúc sự cố xảy ra còn không có cảm giác, giờ ngẫm lại, cô không nhận được kẻ run.

Ngôn Hàm cười khê: “Khóc lóc không mất tiền đúng không?”.

Chân Noãn không nhận được bật cười thành tiếng, nhân cơ hội lau nước mắt rồi đề cập sang chuyện khác: “Còn anh nữa, vì sao không yêu quý đôi tay của mình?”.

“Không chết được”. Anh nói, “Để đám người đó làm to chuyện lên thì phiền phức lắm”.

Dường như anh không hề biết quý trọng bản thân một chút nào.

Cô đi song song bên cạnh anh một cách chậm rãi, cân nhắc kỹ lưỡng mới dám mở miệng: “Đội trưởng”.

“Sao?”. Không mấy để tâm.

“Thật ra... Vừa rồi em đã trông thấy tất cả”. Do dự.

“Thấy cái gì?”. Thản nhiên.

“Không phải ông chú kia đâm anh bị thương, là do anh tự xông tới chỗ ông ta”. Nói một cách đứng đắn.

“Vậy mà cô còn phối hợp với tôi?”. Người nào đó buồn cười hỏi.

“Em cũng không còn cách nào khác, nhưng...”. Áp a áp ứng.

“Nhưng?”.

“Đội trưởng, anh làm vậy là gian lận, hành vi này không tốt đâu. Dù sao... anh cũng là cảnh sát”.

“Bite me!”.

“...”.

Chân Noãn lặng lẽ nhìn trời, đáng ra cô phải sớm biết mới phải chứ. Vị đội trưởng này đúng là tên lưu manh vượt ngoài khuôn khổ.

Cô nhỏ giọng thì thầm: “Em có nói gì đâu, chẳng qua cảm thấy hơi kỳ lạ”.

Anh dừng bước, nghiêng đầu nhìn cô. Chân Noãn lập tức cứng người lại, chẳng lẽ mình nói nhiều quá ư?

Tuy nhiên một lúc sau, khoe môi anh khẽ nhếch lên: “Hay là thế này, tôi bảo đảm sẽ giữ cô lại sau kỳ thực tập, chỉ cần cô đừng tiết lộ bí mật ‘kinh thiên động địa’ này cho ai biết, nhé?”.

Giọng điệu lừa con nít này...

“...”

...

Ngôn Hàm bước vào toà nhà, nhân viên y tế lập tức chạy tới muốn giúp anh băng vết thương;

“Vết thương không sâu”. Ngôn Hàm trả lời tùy ý, cầm lấy một đoạn băng vải rồi tự quấn lên vết thương, đoạn quay sang nói với nhân viên y tế, “Giúp cô ấy xử lý vết thương trước đi”.

Nhân viên y tế vừa bôi thuốc, băng bó giúp Chân Noãn, vừa cầu nhàu: “Đám người kia bề ngoài tỏ ra đáng thương, thực ra họ mới chính là những kẻ đáng trách nhất. Tôi có một người bạn làm bác sỹ, vì lo cho sức khỏe của bệnh nhân mà không cho sử dụng Pethidine(*), kết quả bị người ta đâm đứt gân tay. Bên kia bồi thường mấy vạn cho xong việc, nhưng cậu bác sỹ kia cả đời không thể cầm dao mổ được nữa. Theo tôi, có những công việc, càng làm càng thấy uất ức”.

(*) Pethidine: Pethidin hydroclorid là một thuốc giảm đau trung ương tổng hợp có tính chất giống morphin, nhưng pethidin có tác dụng nhanh hơn và thời gian tác dụng ngắn hơn so với morphin. Pethidin được dùng để làm giảm đau trong các trường hợp đau vừa và đau nặng. Thuốc còn được dùng theo đường tiêm để gây tiền mê và để hỗ trợ cho gây mê.

Dĩ nhiên Chân Noãn biết trong số đó cũng bao gồm cả mình, nhưng cô nhớ tới những lời Ngôn Hàm vừa nói trước cổng sở cảnh sát. Tại khoảnh khắc ấy, nỗi tủi thân, hoang mang của cô chợt tan thành mây khói; tựa như giờ phút này. Cô nhẹ nhàng nói: “Không sao, chỉ cần bản thân kiên trì là lý tưởng của mình là được”.

Hôm nay lại thu hoạch thêm một chút. Có thể vững lòng, kiên trì, sáng suốt, là cảm giác hạnh phúc biết chừng nào.

Nghe câu trả lời của cô, Ngôn Hàm quay đầu nhìn. Mái tóc đen nhánh của cô tuy rối tung, nụ cười lại hồn nhiên, thanh khiết, đáy mắt màu hổ phách ánh lên niềm hạnh phúc nhỏ nhoi.

Đôi mắt màu hổ phách...

Anh lặng lẽ thu hồi ánh mắt.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Đầu tháng mười một, nhiệt độ ngày một xuống thấp.

Dự Thành ở vùng Giang Nam, mùa đông ẩm thấp lạnh lẽo, đi lại ngoài đường, hơi lạnh có thể len lỏi vào khớp xương.

Trước khi xuống xe, Chân Noãn nhìn bầu trời xám xịt và cây cối run rẩy theo con gió lớn ngoài cửa sổ, chuẩn bị tinh thần thêm một lần nữa.

Thẩm Dực vươn người quần chặt khăn quàng trên cổ cô, đeo găng tay cho cô. Thấy lớp băng trên ngón tay cô, ánh mắt anh bất giác trầm lại, bàn tay ấm áp bao phủ, khẽ vuốt ve.

Cô thấy vậy, cười khê: “Không sao đâu, em không đau nữa, sắp lành rồi”.

Lúc cô sắp sửa xuống xe, mở điện thoại ra xem, chợt nhớ tới gì đó, hỏi anh: “Em vừa nhận được tin nhắn của đồng nghiệp, nghe nói Đồng Tư Tư bị bắt cóc, anh có biết không?”.

Ánh mắt Thẩm Dực trong veo, lắc đầu: “Anh không biết”.

Chân Noãn gãi đầu: “Không phải bị người nhà Khương Hiểu giờ trò chứ?”.

Có vẻ anh không hề quan tâm: “Trước khi tan làm nhớ gọi điện thoại”.

“Em biết rồi”. Cô cười ngọt ngào, mở cửa xe ra, vẫy bàn tay đeo chiếc găng bông xù, vừa xuống xe đã co cẳng chạy như thỏ hoang.

Đợi đến khi cô biến mất khỏi tầm mắt, anh mới khởi động xe. Điện thoại bỗng đổ chuông, anh liếc mắt nhìn, nhấn nút loa ngoài, giọng nói bình tĩnh mà lễ độ của Thân Trạch Thiên vang lên: “Thẩm Dục, xem ra chúng ta không thể chung sống hòa bình được nữa rồi”.

“Ừ”. Thẩm Dục cúp máy.

Lái xe tới đường giao nhau, tiếng chuông điện thoại lại vang lên. Lần này là Kỷ Sâm: “Bao giờ đến?”.

Thẩm Dục liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay: “Mười ba phút nữa”.

“Đợi Thanh nói, đàn em của Thân Trạch Thiên suýt nữa làm hại Chân Noãn?”.

“Còn lâu mới động vào cô ấy được”.

“Thẩm Dục, đợi thêm một thời gian nữa, đừng động vào chúng”.

“Có gì nói thẳng”.

“Có phải Đồng Tư Tư đang nằm trong tay anh không?”.

“Không”.

Kỷ Sâm trầm lặng trong chốc lát: “Thẩm Dục, anh đừng...”.

“Tôi thả cô ta rồi”.

“Vậy tại sao cô ta vẫn mất tích...”.

“Không biết”. Anh liếc mắt nhìn đèn giao thông đã chuyển sang màu xanh, “Tôi phải lái xe, cúp máy đây”.

...

Chân Noãn học tốc chạy vào sân.

Trước tòa nhà văn phòng, Ngôn Hàm một tay nhét vào túi, một mình đứng cạnh bồn hoa. Anh mặc chiếc áo khoác dài màu đen phỉm sắc đỏ, bên trong là sơ mi trắng cài kĩ từng nút một. Anh rũ mi suy nghĩ gì đó, hai ngón tay kẹp điều thuốc chưa châm lửa, lòng bàn tay vuốt hộp diêm trong vô thức.

“Em chào đội trưởng”. Hiếm thấy cô hồ hởi như vậy.

Nghe thấy tiếng chào giòn tan của cô, Ngôn Hàm không quen lắm, ngẩng đầu lên. Cô cười như hoa hướng dương, vẫy bàn tay đeo chiếc găng tay liền ngón bông xù.

Anh nhìn cô từ trên xuống dưới, hờ hững hỏi: “Phấn chán như vậy à?”.

“Nhờ đội trưởng dạy đây ạ”.

Anh nhướn mày: “Hử?”.

Chân Noãn mím môi, hơi ngượng nhưng vẫn lên tinh thần, nói đầy cảm kích mà chân thành: “Hôm đó, lúc ở ngoài cổng, lời anh nói với anh trai của Khương Hiểu làm cho em cảm nhận được sự tận tụy”. Hiện tại, cô cảm thấy công việc mình làm rất đáng tự hào và quan trọng.

“Tôi nói gì nhỉ?”. Anh hơi mơ màng, dần dần nhớ lại một chút, “Ồ ~ những lời đó!”.

“Dạ”. Cô gật đầu lia lịa, vài giây sau xấu hổ đỏ mặt bổ sung một câu, “Em rất bội phục”.

Ngôn Hàm nhìn cô vài giây, không thể nhịn cười: “Cô còn non quá”.

“Dạ?”.

“Làm cấp trên dù sao vẫn phải có giọng điệu quan chức, nói mấy lời lý luận suông”. Anh cười sang sảng, “Giọng điệu quan chức, hiểu không?”.

Chân Noãn đàn mặt ra, buột miệng nói: “Đây không phải là lời tâm huyết của anh sao?”.

Anh vẫn cười nhưng trông mắt lại trở nên sâu thẳm: “Làm lâu rồi, còn đâu nhiệt huyết chứ?”.

Cô nghiêng ngẫm ý nghĩa của câu nói này, đoán xem anh có lại cọt nả theo thói quen không. Cô không khỏi có cảm giác bị anh đùa giỡn, ấp úng hồi lâu, trạng thái thoải mái dần dần biến mất, quay về về câu nệ khi giao thiệp với cấp trên.

Anh rũ mắt nhìn găng tay bông xù của cô, hỏi: “Vết thương thế nào rồi?”.

“Không có đáng ngại ạ”. Nói xong, cô vội vàng khoát tay theo hình thức.

“Đội trưởng, lần trước anh nói, Khương Hiểu không tự sát cũng không bị giết, em vẫn không hiểu”.

“Anh trai Khương Hiểu nói, Khương Hiểu rất chắc chắn ngày cưới có thể giành lại Thân Trạch Thiên. Tại sao cô ta lại nắm chắc như vậy?”.

Chân Noãn đảo mắt: “Giả vờ tự sát để gọi dậy tình cảm của Thân Trạch Thiên?”.

Đáp án dĩ nhiên là một cái lắc đầu: “Trò này trước kia từng dùng rồi. Đây là cơ hội cuối cùng của cô ta”.

“A, em quên mất”; cô khẽ nói, “Cô ấy muốn hãm hại Đồng Tư Tư, khiến người ta cho rằng Đồng Tư Tư muốn giết cô ấy. Nên lúc đó cô ấy đã kêu cứu”.

“Khương Hiểu chuẩn bị hai kế hoạch:

1) Chọc giận Đồng Tư Tư, giằng co với cô ta, kêu cứu, tạo dựng cảnh tượng Đồng Tư Tư muốn giết cô ta. Dù không giết được người, Đồng Tư Tư vẫn phải chịu phạt. Như vậy nhà họ Thân không thể không chế được. Tình hình xấu nhất, cô ta vẫn có thể đòi một khoản phí bịt miệng.

2) Tiếp nối trường hợp một, cô ta tự vệ, đẩy Đồng Tư Tư xuống lầu. Trường hợp hai này do tôi suy đoán, không có chứng cứ. Mà hôm đó, sau khi đến hiện trường, Khương Hiểu lập tức ý thức được Đồng Tư Tư sẽ không cho mình cơ hội tự vệ”.

Chân Noãn gật đầu: “Dù là trường hợp một hay hai, Khương Hiểu cũng muốn dây dưa với Đồng Tư Tư, đồng dẫn đến tranh chấp”.

“Lời khai của các phù rě là: Khương Hiểu yêu cầu nói chuyện riêng với Đồng Tư Tư, khi đó chắc hẳn cô ta vẫn còn ảo tưởng, cho rằng Thân Trạch Thiên vẫn yêu cô ta. Thân Trạch Thiên rất biết cách chiều chuộng phụ nữ, Khương Hiểu đi theo anh ta năm năm, cho rằng anh ta thật lòng với mình, vì điều kiện hai bên không tương xứng nên mới kết hôn với Đồng Tư Tư. Từ trước đến nay nhà họ Khương đều cho rằng tất cả là lỗi của Đồng Tư Tư chứ không phải của Thân Trạch Thiên. Có thể thấy được trước mặt Khương Hiểu, Thân Trạch Thiên giấu giếm rất giỏi”.

Chân Noãn khẽ hỏi: “Anh ta chơi đùa với hai cô gái cùng một lúc, xây dựng hình tượng ‘Vô tội’ cho mình?”.

“Không”. Ngôn Hàm cười rất kì lạ, “Đồng Tư Tư rất thông minh, đàn ông không thể ngoại tình trước mặt phụ nữ thông minh”.

Cô nhú mày nghe, đợi anh nói tiếp.

“Bởi vì Đồng Tư Tư thông minh, nên cô ta vào phòng riêng không tới một phút đã lỏm Thân Trạch Thiên vào, cũng nhanh chóng cùng anh ta rời đi”.

Chân Noãn dần dần hiểu ra: “Từ đầu Khương Hiểu đã lập kế hoạch hãm hại Đồng Tư Tư trong phòng riêng, để cho các phù rě ở phòng bên cạnh nghe thấy tiếng ầu ả, biến họ thành nhân chứng. Nhưng Đồng Tư Tư nhận ra ý đồ của cô ấy, kịp thời mở cửa để mọi người làm chứng cho mình. Còn Khương Hiểu, vì để kích Đồng Tư Tư gây chuyện với mình, nên cố tình chọc ngoáy cô ấy. Nhưng Đồng Tư Tư rất bình tĩnh, còn dùng thân phận và địa vị của mình làm nhục Khương Hiểu”.

Ngôn Hàm cười cười, hiển nhiên nghĩ đến một điều: “Khương Hiểu không muốn từ bỏ, đi lên sân thượng, tạo hiện trường giả, còn gọi điện cho Đồng Tư Tư lên tầng”.

“Sau đó thì sao?”.

“Có nhớ lời khai của Đồng Tư Tư không?”.

Chân Noãn nhớ lại: “Cô ấy nói Khương Hiểu gọi điện cho mình, nếu không lên gặp mặt Khương Hiểu, cô ấy sẽ nhảy lầu”.

“Cô thấy Đồng Tư Tư có quan tâm tới an nguy của cô ta không?”. Ngôn Hàm hỏi đầy ẩn ý.

Chân Noãn nhận ra ý tứ trong câu nói của anh, không khỏi lạnh lùng: “Đồng Tư Tư lên tầng không phải sợ Khương Hiểu nhảy lầu, mà cho cô ấy cơ hội biểu diễn”.

Anh nói từ tốn: “Trên sân thượng có đầy đủ vật chứng nhưng lại không có nhân chứng. Đồng Tư Tư hiểu rõ, Khương Hiểu nhất định sẽ gào thét khiến mọi người ở bên dưới nhìn lên. Khương Hiểu cần để mọi người nhìn thấy cô ta gãy gục, thấy thân thể mình treo trên lan can, vô cùng nguy hiểm”.

Chân Noãn bối rối: “Nhưng lúc diễn trò, chắc hẳn Khương Hiểu có điều đả đo, sao cô ấy có thể xô đổ lan can với lực lớn như thế chứ?”.

“Đồng Tư Tư nói do tâm trạng không tốt nên cô ta lên sân thượng, muốn hóng gió. Với sự hiểu biết nồng nàn của tôi về cô ta, xem ra đây không phải là người giàu tình cảm”.

Chân Noãn bỗng dưng lạnh run, như bị cơn gió rét xuyên thấu khắp người, hàm răng cô khễ va vào nhau lập cập: “Đồng Tư Tư... Lên tầng nói lòng đình ốc trên lan can?”.

Ngôn Hàm im lặng vài giây, suy nghĩ một chút, bỗng bật cười: “Sao tôi biết được? Tôi có nhìn thấy đâu”.

“Vậy những điều anh vừa nói với em...?”.

“Kết án rồi, đoán bừa thôi”. Giọng anh tỉnh queo.

Chân Noãn nhìn anh: “Không đúng”.

“Làm sao?”.

“Đội trưởng, em thấy lúc xảy ra vụ án, anh tìm kiếm xung quanh rất lâu, anh...”. Cô đột nhiên cực kỳ bội phục kinh nghiệm và khả năng quan sát của anh, rồi lại thoáng nghi ngờ, “Anh... tìm đình ốc ở xung quanh”.

Cơn gió lồng lộng thổi bay áo khoác của anh, tôn lên gương mặt trắng bóc như giấy ấy. Ánh mắt anh trở nên sắc bén, dường như đang suy nghĩ gì đó, dừng vài giây, anh đột nhiên reo: “Khi đó... cô đã có lòng chú ý đến tôi rồi đấy”.

Cô đỏ mặt, không biết tại sao bỗng dưng anh chẳng đứng đắn gì hết.

Trái tim cô đập thình thịch, u mê trong chốc lát, vẫn khẳng khái hỏi chuyện nghiêm chỉnh: “Đội trưởng, trên ốc có vết trầy ạ?”.

“Không có”. Anh nói gọn lỏn, thu nụ cười lại.

Cô vẫn muốn hỏi, nhưng điện thoại của Ngôn Hàm bỗng đổ chuông, anh vút điều thuốc vẫn chưa châm lửa vào thùng rác: “Đi đây”.

Bây giờ Chân Noãn mới phản ứng lại, cô cứ nán nã ở đây mãi, anh cố kị không muốn cô phải hút thuốc thụ động, kết quả vẫn không châm lửa.

Nhìn anh vừa nghe điện thoại vừa đi xa dần, cô nghĩ, phải chăng lại có vụ án mới.

Nhưng hình như chuyện của Khương Hiểu và Đồng Tư Tư đã kết thúc đâu...

Cô cau mày ngẫm nghĩ trong chốc lát, thảo nào Ngôn Hàm nói chỉ đoán bừa thôi.

Đồng Tư Tư cẩn thận như vậy, chắc chắn lúc tháo ốc sẽ dùng vải mềm bao lại, găng tay đi kèm với bộ váy cưới là vật ngăn cách thích hợp nhất. Đừng nói không tìm được chứng cứ, cho dù tìm được, Đồng Tư Tư cũng lắm chỉ mắc lỗi phá hoại của công, nếu Khương Hiểu không làm, sao có thể rơi vào kết quả này.

Hoặc là, ốc mới lắp lại không chắc lắm, Đồng Tư Tư không hề nhúng tay vào.

Sự thật chỉ mình Đồng Tư Tư biết.

Cơn gió lướt qua, Chân Noãn lạnh đến mức khễ run rẩy, phát hiện mình bất tri bất giác đứng trong gió khá lâu rồi. Cô chà xát gương mặt lạnh toát, vọt vào tòa nhà C-Lab.

...

Đến trưa, người thuộc C-Lab cùng đến phòng tranh bên kia đường xem triển lãm. Thật ra đó là buổi triển lãm tranh và tác phẩm điêu khắc trong nhiều năm qua của Tần Xu.

Chân Noãn đi sau phát hiện, quả nhiên cực kỳ chuyên nghiệp.

Có ít người cho dù đã học hội họa, nhưng không thể nghĩ ra cấu tứ; có người muốn biểu đạt niềm nhung nhớ, lại không thể tạo nên một bức tranh làm cho người ta có thể cảm thụ và rung động.

Mà Tần Xu lại khác hẳn.

Nghệ thuật của cô ấy hòa lẫn giữa kinh nghiệm và ngành nghề của mình, tạo thành từng tác phẩm hội họa và điêu khắc theo chủ nghĩa hiện đại đầy mới lạ độc đáo, kích thích thị giác người ta. Sắc thái mang tính kích thích mãnh liệt, đường nét hoặc oằn mình tranh đấu hoặc thẳng tưng một đường, từng tác phẩm đều tinh xảo hoàn mỹ.

Chân Noãn bước đi trong phòng tranh lặng lẽ nhưng thi thoảng có tiếng xì xào, đặc biệt chú ý tới vài tác phẩm. Khi đi qua mấy hành lang, cô vô tình nhìn lại, trông thấy một bức tranh phong cảnh đặt ở cuối hành lang. Làn gió tươi trẻ ấy hoàn toàn không phù hợp với không khí xung quanh.

Thật kì lạ.

Cô băng qua hành lang, tiến gần tới chỗ bức tranh. Đó là một bức tranh màu nước.

Tranh vẽ một mảnh sân muôn hoa nở rộ, dưới cánh cổng dựng bằng gỗ trắng là con đường lát sỏi, những cánh hoa rơi vương vãi khắp chốn.

Tường vây ở ngõ Thanh Thạch rất thấp, chỉ cao cỡ nửa người. Những bông hoa nhỏ trắng trắng hồng hồng trải khắp tường, lá xanh mơn mớn chen chúc đua mình trên chạc cây.

Trong mảnh sân có căn nhà nhỏ màu xanh lam, cửa gỗ và cửa sổ cùng màu, đẹp như truyện cổ tích. Nhất là căn phòng trên ban công tầng hai, náu mình dưới bóng râm đại thụ, trên cành cây còn treo một dây đu.

Lá xanh điểm xuyết những bông hoa trắng nhỏ xinh, hết như tấm rèm buông rủ của thiên nhiên vậy.

Căn phòng trên ban công để cửa mở, tấm rèm màu trắng khẽ tung bay. Dưới mái hiên, những chiếc chuông gió đầy màu sắc đĩnh đang đung đưa trong gió.

Dường như có thể làm cho người ta nghe thấy tiếng chuông giòn tan ngày hạ ấy.

Trên đời có nơi đẹp như vậy sao? Chỉ cần nhìn thôi đã muốn sống ở đó rồi.

Không biết tại sao, nhìn thấy bức phong cảnh cô chưa từng được chứng kiến này, trong lòng cô bỗng gợn gợn cảm giác buồn thương khó nắm bắt.

Thật kì lạ, rõ ràng là cảnh tượng tĩnh lặng mà tuyệt đẹp, tại sao lại làm cho người ta cảm thấy buồn bã chứ? Tầm mắt cô hạ xuống, tên bức tranh lại là: “Hạ Thời, Summer Time”. Ý bức tranh muốn biểu đạt là tên người, hay là khoảnh khắc mùa hạ?

Mới đến gần mấy bước, cô bỗng dừng trông thấy Ngôn Hàm. Anh đang nhìn bức tranh kia đến ngẩn người.

Nơi đó là nhà Hạ Thời.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Vào buổi tối khi hai vợ chồng vừa rời khỏi Sở Cảnh sát, Đồng Tư Tư không thể ngờ rằng mình lại bị bắt cóc ngay sau lúc chia tay Thân Trạch Thiên để anh ta đi hẹn bạn bè.

Miếng vải đen trên mắt vừa bị kéo xuống, trái tim đập cuồng loạn suốt quãng đường của cô ta cuối cùng cũng bình ổn trở lại. Trong số những kẻ ở đây, người có phong thái khác biệt nhất chính là Thẩm Dực. Đồng Tư Tư nhận ra anh ta, thậm chí ít nhất cũng không cần phải lo lắng cho sự an toàn tính mạng của mình.

Thẩm Dực không hề nhìn cô ta, trong lòng đang suy nghĩ điều gì đó.

Trước kia, Đồng Tư Tư có vài lần nhìn thấy Thẩm Dực từ đằng xa, chỉ cảm thấy ấn tượng vì bên cạnh một người đàn ông như Kỳ Thân lại có một nhân vật bất mắt đến thế. Cô ta chưa từng tiếp xúc ở cự ly gần, vừa nãy cùng nhờ trông thấy cánh tay phủ đầy sẹo của anh ta mới nhận ra.

Thẩm Dực bắt cô ta tới đây, đơn giản chỉ vì muốn cảnh báo Thân Trạch Thiên về chuyện bỏ thuốc ở club LAX và hành động trong phòng vệ sinh ở nhà hàng hôm nọ.

Đồng Tư Tư mỉm cười rất bình tĩnh và tự nhiên: “Anh Thẩm bắt tôi tới đây là có lời muốn chuyển cho Trạch Thiên sao?”

Cô ta tưởng rằng câu hỏi này rất thông minh và ôn hòa, nhưng dường như Thẩm Dực không thêm đếm xia, xem chừng hơi lơ đãng.

Đồng Tư Tư chưa bao giờ bị xem thường như vậy, càng không phải là dạng phụ nữ mềm yếu vô dụng. Cô ta nói với giọng vừa như uy hiếp lại như cảm kích: “Tôi còn phải cảm ơn anh về cái chết của Khương Hiểu đây!”

Nhưng Thẩm Dực vẫn như không nghe thấy, một lúc sau mới nói: “Camera mới lắp, cô cũng không vừa.”

Dứt lời, anh ta đứng dậy đi thẳng ra ngoài, chỉ để lại một nhóm người tiếp tục trông chừng.

Đêm khuya, tại trụ sở cảnh sát Dự Thành.

Chân Noãn bước vào thang máy, nhớ lại ghi chép trong buổi thăm vấn Thân Trạch Thiên và Đồng Tư Tư, cô không khỏi cau mày suy tư. Nếu hai người họ nói thật thì Khương Hiểu chết là do tự sát. Nếu Khương Hiểu không tự sát, sao hai người này lại có chứng cứ vắng mặt ở hiện trường?

“Ting!” Thang máy đã xuống đến tầng một.

Trên đường đi ra cổng, lúc ngang qua phòng tiếp khách, Chân Noãn bỗng nghe thấy giọng của Ngôn Hàm. Cô hơi ngạc nhiên, vội bước tới gần nhìn.

Ngôn Hàm và Đàm Ca đều ở đó. Người đến là một đôi vợ chồng chừng ba mươi tuổi, mang theo hai đứa trẻ đang leo trèo làm loạn trên sofa. Một người đàn ông đỏ ngầu, nghẹn ngào nói đầy bi thương: “Đội trưởng Ngôn, em gái tôi không tự sát đâu. Các anh nhất định phải giải oan cho em gái tôi. Nó...”

Chưa dứt lời, người phụ nữ đã xen vào, vẻ mặt rất phẫn nộ: “Đúng vậy, em chồng tôi là người vui vẻ hoạt bát, tương lai rộng mở, lý nào nó lại đi tự sát kia chứ? Nhất định là con ả nhà họ Đồng kia gây ra. Chắc chắn là ả ta đã ghen tuông vì cậu Thân yêu em chồng tôi nên mới giết con bé. Sếp à, các anh nhất định phải bắt ả!”

Ngôn Hàm hỏi: “Sao chị có thể khẳng định kẻ giết người là Đồng Tư Tư mà không phải là Thân Trạch Thiên?”

Giọng nói của người phụ nữ kia trở nên chói tai: “Cậu Thân chi tiền cho em gái tôi hào phóng như vậy, sao giết con bé được chứ? Cậu ấy rất yêu Khương Hiểu, nó muốn gì thì cho cái đó. Cậu ấy không phải đùa bỡn con bé đâu, thân phận cao sang quyền quý như thế mà vẫn cho con bé đi theo năm năm trời kia mà.”

Người đàn ông cũng nói: “Anh cảnh sát, em gái tôi không tự sát đâu. Hôm đó, trước khi đi ra ngoài, nó vẫn rất ổn, còn nói nhất định sẽ níu giữ được cậu Thân cơ mà.”

Ngôn Hàm hỏi tiếp: “Anh biết Khương Hiểu muốn làm loạn đám cưới, vậy mà còn để cô ấy đi?”

Chạm phải ánh mắt thăm dò của Ngôn Hàm, anh ta hơi lúng túng: “Cậu Thân vốn không có tình cảm với cô gái kia, người cậu ấy yêu là em gái tôi. Gặp được người mình yêu đâu dễ dàng gì, tôi muốn để con bé theo đuổi hạnh phúc của nó.”

Chân Noãn thầm nghĩ, thứ anh trai và chị dâu của Khương Hiểu không muốn buông bỏ e rằng chỉ là gã người yêu giàu có của em gái mà thôi. Đang suy nghĩ, đột nhiên cô cảm nhận được một ánh mắt sâu thẳm. Tim cô giật thót như bị tia nhìn thẳng tắp của Ngôn Hàm chạm phải.

Cửa sổ hé mở, cô bối rối thu mình vào bóng tối.

“À...” Người phụ nữ suy nghĩ một lúc rồi hỏi: “Anh cảnh sát, nếu em chồng tôi bị giết, chắc có thể tìm nhà họ Thân đòi tiền rồi. Nhà cậu ấy nhiều tiền như vậy, tiền bồi thường chắc cũng được mấy chục triệu phải không?”

Ngôn Hàm: “Hỏi luật sư.”

“Không phải các anh cũng biết luật sao?”

“Theo mức sinh hoạt ở Dự Thành thì khoảng chín trăm nghìn.”

“Chỉ chín trăm nghìn thôi á? Xe hơi hồi trước cậu ấy mua cho Khương Hiểu còn đắt hơn.” Người phụ nữ tặc lưỡi. “Sao có người chỉ đâm xe làm người ta bại liệt mà phải bồi thường tận ba triệu nhỉ?”

“Trường hợp đó là tính theo chi phí điều trị mỗi năm và tuổi thọ trung bình.”

Chị dâu nhà họ Khương thở dài.

Anh trai và chị dâu Khương Hiểu ngồi lại không bao lâu liền rời đi, lúc đi còn thì thầm: “Đều do cô Đồng kia quá cao tay, khiến cậu Thân không muốn gặp Khương Hiểu nhà mình. Phải chi cô ta mất nhắm mắt mở cho qua thì Khương Hiểu cứ theo cậu Thân như vậy cũng được. Nếu mà nó sinh được con trai trước, không chừng còn có thể trở mình.”

Chân Noãn chỉ đành lặng thinh khi vô tình nghe thấy những lời này.

Lúc đi ra đại sảnh, Ngôn Hàm đưa mắt nhìn người nào đó đang đứng cạnh cửa, cup mi vĩnh tại: “Đứng đây làm gì thế?”

Chân Noãn ngẩng đầu: “Em muốn hỏi là liệu Thân Trạch Thiên và Đồng Tư Tư có khả năng xếp đặt chứng cứ ngoại phạm của mình không? Nếu không thì sao em luôn cảm thấy thời gian em tính toán đã tạo lợi thế cho họ.”

“Lúc ấy, tôi cũng có mặt.” Ngôn Hàm nói. “Thời gian xảy ra vụ án trong viên bản của cô không sai.”

“Nhưng...”

Anh ngắt lời cô, lạnh lùng nhận xét: “Đầu đuôi lẫn lộn.”

“Dạ?”

“Đợi đến khi em có đủ chứng cứ chứng minh họ là nghi phạm rồi hãy lo lắng tính hiệu lực của bằng chứng ngoại phạm. Nếu không thì bằng chứng hiện có đã đủ chứng minh họ trong sạch rồi.”

Chân Noãn ngăn người, mặt ửng đỏ, khẽ nói: “Dạ, lát nữa em sẽ đi xem kết quả đối chiếu vết máu trên cành hoa ạ!”

Cô cúi đầu về hơi chán nản. Bởi lẽ khi nghe lời Ngôn Hàm nói, cô đã rất muốn tham gia và tiếp xúc với những lĩnh vực mà mình ít khi tìm hiểu, nhưng bản thân lại thấy hơi mất phương hướng.

Ngôn Hàm nhìn đáng vẻ cúi đầu rầu rĩ của cô, phát hiện vừa rồi mình hơi nặng lời, vừa định nói gì đó thì điện thoại của Chân Noãn đã đổ chuông.

Là Quan Tiểu Du: “Người đẹp Noãn Noãn!”

“Gi thế?”

“Đã có kết quả đối chiếu rồi. Vết máu trên cái gai không phải của Thân Trạch Thiên, cũng không phải của Đồng Tư Tư.”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

“Sao có thể?”

“Hơi tiếc. Có lẽ đây là đầu mối vô dụng.”

Chân Noãn bị đá kích bội phần. Cô khó khăn lắm mới tìm được vết máu trên cành hoa, vậy mà lại vô dụng ư? Cô khẽ thở dài rồi ngắt máy, cất giọng lí nhí về hơi thất bại: “Vừa nãy, anh nói đúng rồi.”

Ngôn Hàm hiểu ra: “Vết máu không phải là của họ?”

“Vâng!”

Ngôn Hàm nhìn vẻ buồn bã, ủ dột của cô liền nói: “Trong đội hết việc rồi, em về trước đi.”

Cô “vâng” một tiếng rồi rời đi ngay.

Cú điện thoại của Quan Tiểu Du như một chậu nước lạnh dội vào làm đáy lòng cô rét buốt.

Anh nhìn cô ủ rũ lê bước trong gió lạnh, cuối cùng đành lên tiếng: “Này!”

“Dạ?” Cô chậm chạp xoay người lại nhìn anh.

“Đi xe buýt đến à?”

“Vâng!” Cô lơ ngơ đáp lời rồi bỗng thấy căng thẳng. Anh không định đưa cô về nhà đấy chứ? Đi chung với boss, cô sẽ lúng túng, gượng gạo cho xem.

Nhưng Ngôn Hàm lại xoay người đi, để lại lời quan tâm đầy ẩn ý: “Chú ý an toàn. Cần gì thì báo cho cảnh sát.”

Cần gì thì báo cảnh sát ư?

Chân Noãn: “...”

Mười phút sau.

Ngôn Hàm lái xe về nhà, rẽ sang tuyến đường chính thì thấy ở bến xe buýt có một bóng dáng gầy yếu đang run rẩy trong cơn gió lạnh căm.

Chân Noãn co rúm lại. Cái lạnh buổi đêm xuyên thấu làn da độc đang găm nhăm xương tủy cô. Cô vừa lạnh vừa đau, tâm trạng cũng rệu rã theo. Giữa lúc đầu óc trống rỗng, một chiếc xe màu đen dừng ngay trước mặt cô, cửa sổ xe hạ xuống.

Không nhìn thấy người mà chỉ nghe tiếng gọi: “Lên xe!” Chính là giọng nói quen thuộc đã khơi dậy tính tích cực trong cô.

Chân Noãn lắp bắp nói: “Không cần đâu ạ, xe buýt sắp...”

“Lên xe!” Giọng nói tăng thêm chút giọng điệu ra lệnh.

Cô run rẩy vươn tay định mở cánh cửa ở ghế sau, nhưng rồi nghĩ lại ngồi như thế sẽ biến boss thành tài xế mất, thế là cô ngồi vào ghế lái phụ.

Hơi ẩm trong xe nhanh chóng bao bọc cô, nhưng vì toàn thân đã lạnh buốt nên cô vẫn run lẩy bẩy, hàm răng va vào nhau lập cập.

Ngôn Hàm lái xe, liếc nhìn cô qua gương chiếu hậu. Sắc mặt cô tái nhợt, đôi môi thâm lại, hàng mi run rẩy từng cơn, đến cả lông mày cũng nhú chặt. Anh thu lại ánh mắt, không chút phản ứng trước dáng vẻ khổ sở như đang chịu hành hình ấy. Đây là lần đầu tiên anh thấy một người sợ lạnh đến mức này.

Trong xe rất tĩnh lặng. Anh bật radio buổi đêm, trên đài đang phát một ca khúc trữ tình, là bài Vì sao sáng nhất trời đêm. Giọng hát nhẹ nhàng, sâu thương cứ thể lan tỏa khắp buồng xe. Tâm trạng cô càng thêm chùng xuống.

“Làm việc thấy không vui à?” Giọng điệu như đang giải quyết công việc, là thứ cảm giác cấp trên đang hỏi han cấp dưới.

Cô tựa vào ghế, ngơ ngẩn nhìn ngọn đèn vàng mờ ảo đang chạy dọc ngoài cửa xe: “Cảm thấy công việc này giống như yêu đương vậy.”

Ngôn Hàm ngẩn người, ký ức phủ đầy bụi bồng mở ra một khe hở mong manh. Anh quay đầu nhìn cô, nhưng chỉ thấy khuôn mặt nghiêng nghiêng đang nhìn ra cửa sổ, trắng nõn và yếu ớt như muốn hòa mình vào màn đêm màu xám ngoài kia.

Trong chiếc xe chật hẹp mờ tối, giọng nam trên radio cứ miên man và bi ai: “Tôi thà chôn chặt mọi đau khổ nơi đáy lòng cũng không muốn lãng quên đôi mắt của em”

Tĩnh thần anh chệnh choáng, bỗng nhớ lại đôi mắt xinh đẹp của Hạ Thời, cong cong đầy nét cười nhưng lại hơi buồn bã: “Em cảm thấy... làm công việc của một bác sĩ cũng giống như yêu đương vậy.”

Chân Noãn nhìn ra ngoài cửa sổ: “Một lòng một dạ nhớ thương nó khôn nguôi, lúc thì kích động vui mừng, lúc lại đau khổ hệt hẳng.”

Đôi môi Ngôn Hàm giật giật, lặng im không nói được lời nào, đáy lòng cũng không một tiếng động.

Còn nhớ nhiều năm về trước, khi anh còn trẻ đã từng hỏi: “Tại sao?”

Cô gái của anh cũng đáp: “Bởi vì một lòng một dạ nhớ thương nó khôn nguôi, lúc thì kích động vui mừng, lúc lại đau khổ hệt hẳng.”

Thời gian trôi qua đã lâu lắm rồi, hệt như cả thế kỷ đằng đằng.

Phố đêm ngày đông vắng vẻ và quanh quẽ, giống như khuôn mặt không gọn cảm xúc của Ngôn Hàm bây giờ. Anh bình thần nói: “Hiếm thấy em còn có tâm tình này. Hy vọng thời gian đừng mãi mòn nó.”

Lời nói như một dòng suối khích lệ chảy vào tim Chân Noãn, cô nhìn anh đầy cảm kích. Anh vẫn nhìn thẳng phía trước, biểu cảm nhạt nhòa trong ánh sáng mờ ảo. Cô cũng nhìn con đường phía trước, trống trải và lạ lẫm nhưng lại hướng về một tương lai rộng mở.

Trên radio buổi đêm, giọng nam vẫn khẽ hát: “Mỗi khi đánh mất ý nghĩa tồn tại, mỗi khi lạc lõng giữa đêm đen... Liệu có chẳng hình bóng đồng hành cùng tôi, giờ này em ở nơi đâu...”

Khóe miệng Chân Noãn nở nụ cười âm ập: “Đúng là ca khúc khích lệ lòng người.”

Ngôn Hàm nắm tay lái, thềm ghế bật: “Đúng là ca khúc bi thương.”

Con đường phía trước tiêu điều và xám xịt, tựa như quá khứ và tương lai của anh.

Chân Noãn mỉm cười nghe nhạc, khi nghe đến đoạn “ý nghĩa tồn tại”, cô bỗng dâng trào cảm xúc, khẽ nói: “Vì để giữ vững tín ngưỡng, nguyện trả giá bằng cả tính mạng, thà chết chứ không buông bỏ.”

Ngôn Hàm sùng sốt, quay đầu nhìn cô: “Em vừa nói gì?”

Tôi nay đúng là gặp ma rồi!

Vào một ngày hè trong trí nhớ của anh, Hạ Thời cầm sách ngồi trên xích đu, anh ôm guitar bass ngồi trên ghế đá gây nhẹ.

Thiếu nữ ngẩng đầu, thở một tiếng thật dài: “Ừm, thà chết chứ không từ bỏ tín ngưỡng.”

Thiếu niên quay đầu nhìn cô. Ánh mặt trời xuyên qua chạc cây như những vì sao rơi, điểm tuyết trên mái tóc dài của cô. Cô ôm sách vào lòng, ánh sáng trong mắt rực rỡ và thành kính.

Anh liếc mắt nhìn quyển sách trên tay cô, hờ hững “ồ” một tiếng: “Ông già làm điên đảo cả Athens đó hả?”

“Sau khi bị phán tử hình, Socrates có thể chạy trốn, nhưng ông lựa chọn chấp nhận ý chí của dân chủ. Bởi vì chạy trốn sẽ phá hủy quyền uy của luật

pháp Athens, nên dù phải chết, ông cũng không muốn phá hủy tín ngưỡng của mình.”

Chân Noãn nhìn ánh mắt nghiền ngẫm của Ngôn Hàm, ngần ngừ: “Hồi đi học phải học thêm môn triết nên đã từng đọc về Socrates, ông ấy tạo cho em cảm giác như vậy.”

Ngôn Hàm im lặng hồi lâu, cuối cùng cười khẽ: “Vậy ư?”

Chân Noãn thì thầm: “Không phải rất kích lệ lòng người sao?”

“Ừ!” Ngôn Hàm đáp mà lòng lại nhớ đến ngày hè kia...

“Ồ? A Thòi, vậy tín ngưỡng của em là gì?”

“Rất đơn giản, chỉ một chữ thôi.” Cô thiếu nữ trên xích đu khẽ mỉm cười, đẹp tựa thiên sứ giáng trần.

“Thiên.”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Bình minh ló rạng, ánh mặt trời tỏa sáng che lấp dần ánh đèn huỳnh quang trên trần văn phòng.

Văn phòng của Tần Xu khá bừa bộn, trên bàn là chồng bản vẽ phác họa vân tay, tổng thể có, chi tiết cũng có khiến người ta hoa cả mắt.

Chân Noãn thoáng nhưng đã chóng hết cả mặt, lại thấy hai mắt sưng đỏ của Tần Xu liền ân cần hỏi thăm: “Cô thức cả đêm phải không?”

Tần Xu dụi mắt vài cái, cười nhẹ đáp: “Không sao cả. Cuối cùng, tôi đã tìm được dấu vân tay khớp với dấu vết để lại trên chiếc thắt lưng kia rồi. Nhờ có đường vân nhỏ trên mặt nghiêng ngón tay trái mà tôi dễ tìm hơn rất nhiều. Tuy nhiên, đây không phải dấu vân tay của Thân Trạch Thiên hay Đồng Tư Tư, mà chính là của Khương Hiểu.”

Chân Noãn sửng sốt: “Nếu dấu vân tay là của nạn nhân, vậy nó không còn giá trị điều tra nữa, đúng không?”

Tần Xu thở dài: “Đôi lúc cũng cảm thấy khá thất vọng, nhưng đây là công việc của chúng tôi. Tồn rất nhiều thời gian nghiệm chứng, cuối cùng lại thành công đã trắng. Song dù là như thế, bất kỳ manh mối nhỏ nhặt nào cũng không được phép dễ dàng bỏ qua.”

Chân Noãn gật đầu, cảm thấy có chút không cam tâm. Nhưng ngay lập tức, cô nhớ tới lời nhắc nhở của Ngôn Hàm, lại không nhịn được mà nghĩ: “Đây chính là bước cuối cùng mà anh từng đề cập sao?”

Cầm lấy túi đựng vật chứng, cô quan sát tỉ mỉ vị trí dấu vân tay rồi dần nhận ra hình dạng dấu vết có điểm đáng ngờ.

Vừa định nhìn kỹ hơn, Tần Xu liền đưa cho cô hai tờ giấy khác: “Kết quả đối chiếu dấu giày cũng đã hoàn thành.” Là hai dấu giày giống hệt nhau, cùng cỡ ba mươi tám.

Chân Noãn nói: “Dấu chân mờ mờ lưu lại ở vườn hoa khớp với đế chiếc giày thu được từ ống thoát nước, chiếc giày đó và chiếc Đồng Tư Tư đi là cùng một đôi sao?”

“Đúng vậy!” Tần Xu nói. “Nhưng dấu vết để lại không phải do Đồng Tư Tư gây ra.”

“Điều đó có nghĩa là sao?”

“Bề mặt hai dấu giày thoát nhìn có cùng hình dạng hoa văn, nhưng phân tích giầy dầy không những chỉ tập trung vào kích thước và hình dáng hoa văn mà còn phải liên hệ với hình dáng tư thế và thói quen đi lại của người sử dụng. Bên trái là dấu giày của Đồng Tư Tư, bên phải là dấu vết do chiếc giày tương tự để lại. Bề ngoài cho thấy hai dấu giày này giống nhau, song nếu quan sát mô hình 3D thì kết quả sẽ khác hẳn.”

Tần Xu đẩy tới hai mô hình. Chân Noãn đưa tay sờ thử, quả nhiên cảm giác không hề giống nhau.

Lúc này, tiếng Quan Tiểu Du từ bên ngoài vọng vào: “Người đẹp Noãn Noãn, biết ngay là cậu ở đây mà.”

“Có kết quả rồi sao?” Cô quay đầu lại hỏi.

Tối qua, lúc xét nghiệm được vết máu lưu lại trên cái gai không phải của Đồng Tư Tư hay Thân Trạch Thiên, Chân Noãn vô cùng chán nản. Nhưng sau

khi về đến nhà, cô vẫn gọi cho Quan Tiểu Du, nhờ cô ấy xét nghiệm xem vết máu có phải thuộc về Khương Hiểu hay không. Cô hoàn toàn không biết rằng Quan Tiểu Du cũng nhận được chỉ thị tương tự từ Ngôn Hàm.

Quan Tiểu Du đưa cho cô một biểu đồ, là chuỗi trình tự DNA.

Chân Noãn vừa liếc qua đã lập tức nhận ra: “Vết máu thu được từ chiếc gai trong vườn là của Khương Hiểu sao?”

“Phải!”

Chân Noãn hết sức kinh ngạc: “Nhưng trên người Khương Hiểu không có vết thương nào phù hợp với hình dạng được tạo ra bởi chiếc gai này!”

Rốt cục, vấn đề nằm ở đâu?”

Cô xem lại dấu vân tay rồi cả dấu giày, cuối cùng đưa mắt nhìn chuỗi DNA, đột nhiên một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu...

Gió bắc vẫn thổi bên ngoài cửa sổ thủy tinh, còn phòng làm việc của Ngôn Hàm lại vô cùng ảm áp.

Chân Noãn hai chân khép lại, lưng thẳng tắp, ngồi ngay ngắn trên ghế. Cầm trong tay một tách trà nóng còn bốc hơi nghi ngút, tâm trạng cô bình tĩnh nhưng thoáng chút kích động. Bỏ cả bữa trưa, cuối cùng, cô đã hoàn thành bản báo cáo thứ hai rồi gấp rút trình cho Ngôn Hàm kiểm tra.

Mấy hôm nay, từng manh mối dần dần được tập hợp lại, cho đến sáng nay, cuối cùng biến đổi về lượng đã dẫn đến biến đổi về chất. Mọi mất xích chứng cứ đã hợp thành một dây xích hoàn chỉnh. Lúc này, Chân Noãn tràn đầy tự tin.

Cách bàn làm việc màu đỏ sẫm, Ngôn Hàm đang cúi đầu, tập trung xem tài liệu.

Cô khẽ hít sâu một hơi, âm thầm quan sát vẻ mặt anh, hy vọng có thể đoán được thái độ của boss.

Ngôn Hàm lúc im lặng và khi nói chuyện là hai con người hoàn toàn khác biệt. Giờ phút này, trông anh hết sức vô hại.

Anh chăm chú lật từng trang giấy, hàng mi dài khẽ buông, sống mũi vừa cao vừa thẳng. Nhìn Ngôn Hàm tập trung như thế, dĩ nhiên cô không dám thờ ơ. Dễ dàng nhận ra mỗi khi anh cau mày là cô lại sợ mình bị anh bắt lỗi. Cô rất sợ những lời chỉ trích tường chừng vô hại của anh, chỉ vài lời đơn giản nhưng chẳng khác nào con dao lột da đối phương cả.

Mấy phút sau, hàng mi của anh khẽ chớp, Chân Noãn lập tức ngồi thẳng lưng.

Anh liếc cô một cái, có ý trêu: “Em ngồi thẳng như vậy làm gì? Hồi hộp à?”

“... Dạ không.” Chân Noãn thả lỏng hai vai, nâng chén trà lên nhấp một ngụm.

Anh bắt đầu vào việc chính: “Dấu vân tay thu được trên chiếc thắt lưng là của nạn nhân Khương Hiểu sao?”

“Vâng ạ!”

“Nếu là vậy, hẳn nó không có giá trị nữa, đúng không?” Anh làm như vô tình hỏi một câu. Chân Noãn khẽ sùng sốt, buổi sáng, cô cũng từng hỏi một câu tương tự như vậy, nhưng ngay sau đó, cô đã tự nhắc nhở mình phải thật thận trọng. Cuối cùng, sau khi kiểm tra lại chiếc thắt lưng, cô đã phát hiện ra một điểm sơ hở.

Chân Noãn định nhắc Ngôn Hàm xem nội dung phía sau, nhưng lại bất gặp ánh mắt sáng quắc của anh, cô chợt hiểu ra: Nếu là Ngôn Hàm, anh sẽ không ngừng lại ở đây mà vẫn tiếp tục xem xét một cách trọn vẹn. Câu hỏi này là anh cố ý đặt ra cho cô.

Theo bản năng, cô nắm chặt chiếc cốc thủy tinh, cố gắng nói một cách thật mạch lạc và rõ ràng: “Chúng ta không thể nhận định dấu vân tay này là vô giá trị khi biết nó thuộc về nạn nhân. Em đã kiểm tra và phát hiện vị trí của dấu vân tay rất bất thường.”

Chân Noãn dùng một tờ giấy mô phỏng chiếc thắt lưng, quần nó xung quanh cốc trà, “Dấu vân tay thu được nằm ở phía sau, hơn nữa lại nằm ở mặt trong chiếc thắt lưng.”

Ngôn Hàm phối hợp đề ra nghi vấn: “Liệu đó có phải là dấu vết nạn nhân vô tình ấn xuống khi điều chỉnh thắt lưng không?”

Chân Noãn hiểu được anh đang dùng cách này trao đổi và bàn luận cùng cô, từng bước dẫn dắt cô biểu đạt suy luận của mình một cách hợp lý và chặt chẽ hơn.

“Nếu nạn nhân làm động tác như vậy...” Chân Noãn đứng dậy rồi xoay người sang bên, đưa tay ra sau lưng minh họa.

“Ngón cái của em hẳn phải ngược xuống thế này, dấu vân tay cũng sẽ hướng xuống dưới. Nhưng anh xem hình ảnh do Tần Xu cung cấp trong báo cáo của em đi, dấu vân tay thu được trên chiếc thắt lưng lại hướng lên trên theo hướng mười giờ... Vì vậy, tay của nạn nhân sẽ kéo thắt lưng xuống như thế này. Cô ấy muốn giả vờ như có người kéo mình từ phía sau.”

Chân Noãn nghiêng một bên vai, thân mình khẽ ngửa ra sau, ngón tay để xuống phía dưới thắt lưng, còn ngón cái hướng lên trên, nắm lấy thắt lưng và

kéo lại.

Quan sát tư thế mô phỏng kỳ cục của cô, Ngôn Hàm im lặng vài giây, cuối cùng không nhịn được mà bật cười thành tiếng, lộ cả hàm răng trắng sáng.

“Anh nhìn đi...” Cô quay đầu, thấy anh vẫn mãi cười, bỗng nhận ra hành động vừa rồi của mình thật khôi hài.

Anh càng cười tươi, cô lại càng luống cuống, mặt đỏ bừng. Cô ngồi lại trên ghế, nghiêm nghị nói: “Với tư thế như vậy, người chết mới có thể lưu lại dấu vân tay ngón cái tay phải chỉ hướng mười giờ.”

Anh “ừ” một tiếng rồi nhìn cô về sâu xa. “Em luôn nhát gan và không thích nói đùa vậy sao?”

Cô sững người, ngạc nhiên nhìn anh rồi lại nhanh chóng rũ mắt, khẽ nói: “Vi anh là boss à!”

Ngôn Hàm suy tư cười một tiếng, lại cúi đầu, tiếp tục xem báo cáo.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Chân Noãn khẽ thở phào, không hiểu câu nói bất chợt kia của anh có ý gì, vội nâng cốc trà lên rồi một hơi uống liền mấy ngụm.

Trong căn phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng lật giấy sột soạt. Lát sau, anh lại hỏi: “Tần Xu đã đổi chiều dấu giày rồi à?”

“Vâng!” Cô vươn người nhìn báo cáo trong tay Ngôn Hàm. “Hai dấu giày thoát nhìn tương tự, nhưng sau khi so sánh với mô hình 3D lại cho ra kết quả trái ngược. Đồng Tư Tư bước đi vững vàng, trọng tâm hướng về phía trước, nửa trước đế giày sẽ bị mài mòn nhiều hơn, lực ở chân phải cũng lớn hơn chân trái. Nhưng chủ nhân của dấu giày thu được ở vườn hoa lại là người có dáng đi thanh thoát, trọng tâm hướng về phía sau và có xu hướng nghiêng về bên trái. Từ đó suy ra, đây không phải dấu chân của Đồng Tư Tư, có người muốn hãm hại cô ta và người này có cỡ chân nhỏ hơn Đồng Tư Tư. Hơn nữa, dấu giày tìm thấy ở vườn hoa không những không thẳng hàng mà phần trước còn không có lực, dấu chân để lại rất mờ, chứng tỏ đây là chân nhỏ mang giày lớn.”

Sau khi nghe cô trình bày một chuỗi thông tin không thuộc lĩnh vực chuyên môn của mình, Ngôn Hàm mở lời bằng giọng gần như khen ngợi: “Xem ra, em đã học tập được không ít.”

Chân Noãn hơi đỏ mặt, khẽ “Vâng” một tiếng.

“Không so sánh dấu chân của nhân vật chưa xác định này với Khương Hiểu sao?”

“Tần Xu nói cô ấy đã lấy được dấu chân của Khương Hiểu, nhưng dấu vết đã hư hại khá nhiều, không thể cho ra kết quả so sánh có giá trị. Tuy nhiên...” Chân Noãn mím môi, hơi đặc ý nói, “Đội trưởng cứ xem tiếp rồi sẽ hiểu.”

Anh liếc cô một cái rồi lật sang trang kế tiếp. Là biểu đồ trình tự DNA.

“Vết máu thu được trong vườn là của Khương Hiểu?”

“Vâng.”

“Khương Hiểu vô tình đi qua vườn hoa, bị gai hoa làm chảy máu cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Sau khi tiến hành phân tích lại nhận được kết quả này, chắc hẳn em cảm thấy rất tiếc, đúng không? Vết máu mà mình vất vả phát hiện ra cuối cùng lại thành manh mối vô dụng.”

Chân Noãn thàn thở than cho sự tinh mắt của anh, thành thật giải thích: “Thực ra, cũng có đôi chút thất vọng. Tuy nhiên, sau đó nghĩ lại thì...” Cô cười thật nhẹ. “Trên người Khương Hiểu không có vết thương nào phù hợp với dấu vết do gai hoa gây ra cả.”

Ngôn Hàm lại phối hợp với cô, người hỏi người đáp: “Liệu có phải do trên người Khương Hiểu có vết thương ngoài da khác nên đã nhỏ xuống vết máu ấy?”

“Em cũng từng nghĩ như vậy, nhưng vì sếp có nói rằng chưa qua nghiệm chứng thì không thể tùy tiện đưa ra kết luận. Bởi vậy, em đã nhờ Quan Tiểu Du kiểm tra, kết quả là vết máu kia không phải bị bắn lên hay nhỏ xuống, mà đích thực do gai hoa đâm vào mới lưu lại.”

Ngôn Hàm tựa lưng vào ghế, hứng thú nhìn khuôn mặt hơi lo lắng nhưng bừng sáng của cô.

“Em có nghĩ qua, nếu cây hoa mọc thấp, sát với mặt đất như vậy thì gai của chúng có thể đâm vào bộ phận nào trên cơ thể nạn nhân?” Chân Noãn tự hỏi rồi tự đưa ra câu trả lời. “Lúc Khương Hiểu ngã từ trên tầng xuống, móng ngón chân cái bên trái đã bị vỡ nát.”

“Chiếc giày chúng ta thu được lại rất sạch sẽ, bề ngoài không lưu lại bất kỳ dấu vết nào. Song khi đưa gương cán dài vào trong giày kiểm tra thì phát hiện thấy một vết máu khô đã chuyển sang màu đen. Cây gai kia có thể đã đâm vào móng ngón cái chân trái của Khương Hiểu. Em cũng đã nhờ người xét nghiệm lại...” Nụ cười của cô tươi rói, tràn ngập niềm vui như một đứa trẻ.

“Đúng là của Khương Hiểu. Kẻ tình nghi gây xung đột với nạn nhân trong vườn hoa lại chính là cô ta. Dấu vân tay thu được trên chiếc thắt lưng cũng có thể lý giải được. Nếu chỉ là điều chỉnh thắt lưng thì tại sao nạn nhân lại sử dụng tư thế kỳ lạ như vậy?”

Ngôn Hàm: “Những chứng cứ này có thể chứng minh Khương Hiểu cố ý làm giả hiện trường rằng có người kéo cô ta từ phía sau, đồng thời vu oan cho Đồng Tư Tư là người đã xảy ra xung đột với cô ta ở vườn hoa. Cô ta muốn hãm hại Đồng Tư Tư, nhưng những chứng cứ này chưa đủ để chứng minh cô ta không bị người khác đẩy xuống dưới.

Chân Noãn hít sâu một hơi rồi trả lời:

“Một, trong vườn hoa, ngoại trừ Khương Hiểu và chủ nhân của dấu chân thu được trong vườn hoa thì không còn ai khác. Muốn đi tới cạnh lan can thì nhất thiết phải đi qua vườn hoa.

Hai, trên người nạn nhân không có vết thương do phản kháng hay giãy dụa. Vấn đề này đã khiến em băn khoăn rất lâu, nhưng bây giờ có thể khẳng định là vì Khương Hiểu tự sát.

Ba, camera theo dõi cho thấy Thân Trạch Thiên và Đồng Tư Tư cùng có chứng cứ vắng mặt tại hiện trường.”

Ngôn Hàm nhìn đáng vẻ như trút được gánh nặng của cô hồi lâu rồi khẽ cười: “Hãy ghi nhớ tâm trạng khi em nộp báo cáo cho tôi ngày hôm nay.”

Chân Noãn sững sốt. Giờ phút này, cuối cùng cô đã hiểu. Dấu vân tay của Khương Hiểu, vết máu thu được trong vườn... Vô số những manh mối mà theo thói quen bình thường hay bị phán đoán là vô dụng, đôi khi lại là manh mối mấu chốt để thúc đẩy quá trình phá án. Mạng người là Quan trọng hàng đầu, tất cả những chi tiết nhỏ nhặt hay thậm chí vô dụng nhất cũng đều phải được cân nhắc tỉ mỉ và kỹ càng.

Chân Noãn nhìn đôi mắt đen láy và sâu thẳm của Ngôn Hàm, cô chợt cảm thán anh quả là một người có khả năng giúp người khác học hỏi và trưởng thành.

Cô gật đầu đầy tâm phục khẩu phục: “Em nhớ rồi, cảm ơn... Đội trưởng!”

Anh cười cười rồi cúi đầu nói tiếp: “Tuy nhiên, Khương Hiểu không có khuynh hướng tự sát. Lý do tại sao cô ta lại chết, vấn đề này, em thử nghĩ lại xem”

Khương Hiểu không có khuynh hướng tự sát, cũng không phải bị giết, vậy tại sao cô ấy lại rơi xuống?

Chân Noãn không thể hiểu nổi.

Theo phán đoán hiện giờ, Khương Hiểu muốn hãm hại Đồng Tư Tư, nhưng như vậy chẳng phải hại người hóa ra lại thành hại luôn cả tính mạng mình sao? Kế hoạch của Khương Hiểu rõ ràng đã để lộ quá nhiều sơ hở.

Đặt xong câu hỏi, Ngôn Hàm cúi đầu tiếp tục xem báo cáo. Từ ánh mắt của anh, Chân Noãn có thể nhận ra anh đã có cách nghĩ của mình từ trước, tất cả đều nằm gọn trong lòng bàn tay. Cô muốn hỏi nhưng cân nhắc trong giây lát rồi vẫn quyết định im lặng.

Cô dẫn lại sự tò mò, nhìn xung quang để dời đi sự chú ý.

Công việc của cảnh sát thường rất bận rộn, lúc nào cũng đi đi về về trong vội vã, nhưng phòng làm việc của anh lại được thu dọn cực kỳ gọn ghẽ, ngăn nắp. Đồ dùng cũng ít, ngoài bàn làm việc và máy đun nước thì không còn vật dụng gì khác. Không như một số lãnh đạo hay bày biện đầy đồ trang trí hoặc hòn non bộ nhỏ mang hơi hướng cổ xưa, cũng không kê một chồng toàn sách với nội dung thâm thúy để tăng vẻ nho nhã cho bản thân. Trên giá để là sách với nội dung thiết thực cho cảnh sát, còn lại toàn là hồ sơ. Thoạt nhìn có thể nhận ra chủ nhân của căn phòng này là mẫu người giản dị và thực tế.

Bên cửa sổ có hai chậu thiết mộc lan được cắt tỉa rất chuyên nghiệp, như chú chó được tỉa lông vậy.

Ánh mắt của Chân Noãn chuyển đến bên cạnh, rơi vào chậu hoa xương rồng hình cầu đặt cạnh máy tính của Ngôn Hàm. Người ta vẫn hay trang trí xương rồng hình cầu trên bàn làm việc, nhưng chúng nở hoa lại là chuyện hiếm thấy vô cùng. Mắt cô lập tức dán chặt không rời.

Vừa hay nó được đặt ở chỗ có ánh mặt trời. Dưới ánh nắng ngày đông mỏng manh, trong chiếc chậu nhỏ xinh màu vàng tươi là một cậu nhóc bụ bẫm lông lá xù xì. Trên quả cầu màu xanh đậm là vài cái cành nhỏ bé hướng lên trời, trên đỉnh nở hai đóa hoa với những lớp cánh màu trắng muốt xếp chồng lên nhau, trông vô cùng xinh đẹp.

Đây là lần đầu tiên Chân Noãn nhìn thấy hoa của loài xương rồng này.

“Đẹp thật!” Cô tán tụng, mắt nhìn chăm chăm, không kim lòng được mà chỉ muốn chạm vào cánh hoa óng ánh mỹ miều ấy.

Bỗng dưng vang lên một tiếng “soạt”, Ngôn Hàm nhanh chóng chuyển chậu xương rồng đi, tránh khỏi ngón tay của cô. Cô chậm chạp ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy bóng lưng dứt khoát của anh.

Anh đặt nó vững vàng trên tầng cao nhất của giá sách. Nơi đó còn một ô trống, không hề đặt bất cứ sách vở tài liệu nào, vị trí dành riêng cho nó.

Chân Noãn nhìn chỗ anh đặt chậu xương rồng trước đó, không hề có bụi đất hay dấu vết mảnh sứ mài mòn nào. Thì ra anh đặt lên bàn để nó được tắm ánh nắng mặt trời.

Xem chừng là bảo vật quý giá của anh!

Chân Noãn định bụng nịnh nọt: “Chắc anh đã trồng nhiều năm lắm rồi, nghe nói, bình thường, phải bảy, tám năm đến mười năm mới có thể nở hoa. Thật hiếm có!”

Ngôn Hàm không tiếp lời, cũng chẳng nhìn cô mà chỉ rút một chiếc bút trong ống đựng ra ký tên lên trang cuối cùng trên bản báo cáo.

Vừa dứt lời, Chân Noãn lập tức im lặng, bởi vì cô liếc thấy trên chậu hoa vàng tươi có mấy chữ cái màu trắng được viết bằng mực bút xóa: NH&HT.

Bình thường, phải bảy, tám năm đến mười năm mới có thể nở hoa... Hình như vừa nãy, cô đã nói như vậy. Cô lúng túng im lặng, lại ngu ngốc chạm vào thứ mà anh không muốn người khác nhắc đến.

Dáng vẻ anh cup mí ký tên xem ra rất bình tĩnh, không hề dậy sóng, nhưng cô vẫn thấy quẩn bách cực kỳ. Thế rồi, sau vài giây im lặng, anh hời hợt trả lời một câu: “Ừ, trồng mười năm rồi.”

Dường như sự lặng im trước đó chỉ là phản ứng chậm chạp của anh

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Chân Noãn thở phào nhẹ nhõm, khẽ nói: “Hay thật đấy! Dù xương rồng nhìn có vẻ dễ trồng nhưng thực tế, rất nhiều người chăm thế nào nó cũng chết.”

“Vậy ư?” Anh cười cười, ký tên xong rồi đóng tập hồ sơ lại, đưa cho cô. “Lát nữa họp, em sẽ là người báo cáo.”

“Vâng!” Chân Noãn trả lời đầy phấn khởi.

Sau khi ra khỏi cửa, cô mở ra nhìn trang cuối, chữ “Ngôn Hàm” viết theo lối Hành Thảo, phóng khoáng mà đẹp đẽ.

Báo cáo khám nghiệm tử thi nhanh chóng được chuyển tới tay mọi người, vụ án đầu tiên Chân Noãn phụ trách xem như đã sắp khép lại.

Lúc rời khỏi trụ sở cảnh sát, đi ngang cái công xép tự động ngoài sân, Chân Noãn nhìn thấy có khá đông người ở đó. Chăm chú nhìn, cô nhận ra đứng giữa đám người là anh trai và chị dâu Khương Hiểu.

Người phụ nữ kia cũng nhận ra cô, liền gắt hông gào lên: “Cô đứng lại đó cho tôi!”

Chân Noãn hoang mang quay đầu lại.

Người phụ nữ kia rất thấp, phải ngước cổ lên nhìn cô: “Cô là bác sĩ pháp y khám nghiệm tử thi cho em chồng tôi phải không?”

“Vâng...”

“Anh, chính là cô ta!” Người phụ nữ lớn tiếng nói với một người đàn ông cao lớn thô kệch: “Chính cô ta nói em chồng em tự sát.”

Chân Noãn chưa kịp phản ứng, anh của người phụ nữ kia đã xông tới đẩy mạnh bả vai cô. Chân Noãn lao đảo đụng vào bồn hoa, đầu gối kêu “rắc” một tiếng.

Anh trai Khương Hiểu vội tiến lại kéo anh vợ mình: “Anh, có gì từ từ nói. Người ta là con gái, đừng động tay động chân.”

Ông anh vợ quay đầu lại quát: “Người chết là em chú đấy! Chú phải đấu tranh chút chứ, đừng suốt ngày tỏ vẻ sợ sệt như thế!”

Chị dâu Khương Hiểu kéo chồng mình: “Đã phải gọi họ hàng nhà mình tới, không làm âm lên thì đám quan chức này sẽ lại bao che cho nhau, ức hiếp dân lành. Hiểu Hiểu bị người ta giết, cô ta lại nói con bé tự sát rồi sung sướng an nhàn, không biết đã nhận bao nhiêu tiền của nhà họ Thân đây?”

Anh trai Khương Hiểu ậm ừ vài tiếng, chị dâu giận đến mức hét âm lên: “Anh nghĩ xem nhà chúng ta khó khăn đến chừng nào. Bố mẹ mất sớm, chỉ có người anh trai là anh làm sống làm chết chu cấp cho Hiểu Hiểu học đại học, khó khăn lắm nhà ta mới có một sinh viên đại học, vậy mà giờ lại bị người

khắc hăm hại. Vì nuôi Hiểu Hiểu ăn họ mà anh bị ngã tàn tật, bao nhiêu năm nay phải nhờ Hiểu Hiểu đỡ đần chúng ta. Con bé ra đi thê thảm như vậy, sao giờ chúng ta có thể không giải oan cho nó chứ? Không bồi thường mà được ư? Đám các người thật khéo nằm mơ!”

Chân Noãn cũng biết nếu bị giết hại sẽ được bồi thường, nhưng nếu là tự sát...

Cô nhìn đám người hung tợn đông nghịt kia, gắng gượng lắm mới đứng vững nổi, lấy hết can đảm lớn tiếng giải thích: “Tôi cũng rất muốn giúp mọi người, nhưng sự thật là Khương Hiểu vốn dĩ đã tự sát...”

Bà chị dâu kia đột nhiên cất tiếng the thé: “Ôi chao, tôi nói này, ranh con nhà cô xinh xắn thế kia, sao không làm việc thiện chứ? Lương tâm của cô bị chó gặm rồi hả? Hiểu Hiểu nó bị cặp vợ chồng thói tha kia giết chết, dựa vào cái gì mà nói nó tự sát chứ? Cảnh sát các người đều cùng một giuộc, chỉ biết ý mạnh hiếp yếu, dòn ép dân đen. Chắc là đã nhận tiền của tập đoàn Hoa Thịnh nên mới nghiêng về phía chúng nó chứ gì! Không giúp dân chúng thì thôi, còn ăn tiền thuê của người dân! Các người là đám lang soi mắt trắng dã!”

Câu nói này vừa thốt ra khiến cả đám chú bác xung quanh sôi sùng sục, ai ai cũng xô đẩy Chân Noãn rồi mắng chửi cứ như người chết là con cái nhà mình vậy.

Tiếng người ồn ã, Chân Noãn hét lên bằng tất cả sức bình sinh: “Mọi người đừng nên kích động, như vậy làm sao nghe rõ lời tôi nói. Xin cử mấy người làm đại diện, chúng ta ngồi xuống nói chuyện đầu ra đầu vào, tôi lấy chứng cứ cho mọi người xem. Xin hãy tin tôi!”

Nào ngờ, ông anh vợ kia chỉ muốn làm loạn, không muốn nói chuyện: “Chắc chắn chứng cứ đã bị các người bóp méo rồi, đây đâu phải chuyện các người có thể ba hoa, nói suông là xong đâu!”

Gã gào lên đầy tức tối, những người khác càng thêm căm phẫn, lên tiếng ủng hộ.

“Không phải...” Chân Noãn muốn giải thích, nhưng cô ý thức được mình không thể nói cho họ hiểu.

Ông anh họ nhìn ra đầu mối, đoạt lấy tập tài liệu trong tay cô, vừa liếc mắt đã định xé, “Nhà họ Thân giết người không muốn đền tiền, hối lộ các người che giấu vụ án, hôm nay không làm lớn chuyện, chúng tôi quyết không đi.”

Chân Noãn hoảng hốt, vội vàng giành lại: “Thứ này không thể đụng vào!”

Không biết cô lấy đâu ra sức mà nắm chặt tập tài liệu không để gã xé. Năm người đàn ông thô kệch bức mình, vung bàn tay đập vào đầu Chân Noãn.

Chân Noãn đầu thế chịu nổi, đầu ong lên, mắt nỏ đom đóm ngả nhào xuống đất. Nhưng tay cô vẫn không buông, khăng khăng đoạt lại tập hồ sơ. Mu bàn tay trắng mịn bị cọ mạnh xuống nền đất xi măng đến nỗi rách da nướm máu, cơn gió lạnh lướt qua khiến cô có cảm giác như bị dao cứa.

“Chân Noãn!” Quan Tiểu Du chạy tới đỡ Chân Noãn dậy, hét lên với đám người kia. “Ông dựa vào cái gì mà đánh người? Các người vẫn đang ở trước cổng Sở cảnh sát đấy! Trong mắt các người có luật pháp không hả?”

Ông anh vợ thấy Quan Tiểu Du cũng mặc áo blouse, biết cô và Chân Noãn cùng một nhóm, tức giận xô cả cô: “Các người nhận tiền của nhà họ Thân nói Khương Hiểu tự sát. Chúng tôi đến đòi lại công bằng!”

Chị dâu Khương Hiểu bồi thêm: “Tính nói chuyện pháp luật với tôi hả? Chính các người dung túng nhà họ Thân giết người đấy!”

Bất chợt, mọi người đồng thanh hô lên khẩu hiệu: “Cảnh sát bao che tội phạm giết người!”, “Cảnh sát bao che tội phạm giết người!”.

Xe cộ và người đi đường đều đứng lại xem.

Quan Tiểu Du muốn nói lý với họ, nhưng đối phương người đông lại thô bạo, sức cô vốn không thể chống đỡ. Bảo vệ phòng trực ban an ninh tới khuyên ngăn nhưng vô dụng. Họ thấy đám người nổi điên, sợ Chân Noãn và Quan Tiểu Du bị thương, đành tìm cách che chở cho hai người rời đi.

Đám người gây chuyện thấy vậy, toàn bộ xông tới không chịu thả người. Hai bên ầm ĩ, xô đẩy, lôi kéo lẫn nhau. Chân Noãn bị ép ở giữa, khó thở vô cngf, cổ áo và tóc của cô bị người ta giật, vô số bàn tay, móng tay không ngừng đập và cào vào đầu cô.

Cô vừa lạnh vừa đau, ôm tập hồ sơ hét lên: “Đừng đánh nữa, mọi người đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!”

Nhưng đám người cứ như phát điên, cùng nhau hò hét: “Bao che tội phạm giết người! Các người thông đồng với kẻ có tiền! Bao che tội phạm giết người!”

Mấy anh bảo vệ chịu đựng nắm đầm của đám đàn ông và sự cản xe của đám phụ nữ, ra sức đẩy Chân Noãn và Quan Tiểu Du ra.

Một cậu bảo vệ chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi bị cào xước một vết dài, hét lên với hai người: “Chạy mau!”

Quan Tiểu Du cũng sợ hãi, kéo Chân Noãn đang ngã dưới đất rồi bỏ chạy.

Ông anh vợ kia nhớ đến tập hồ sơ trong tay Chân Noãn, sai bước xông tới, tóm chặt lấy bả vai Chân Noãn, đoạt lấy tài liệu của cô. Nhưng Chân Noãn dùng hết sức bình sinh giữ chặt không buông, lực tác động vô tình làm bìa tập hồ sơ cứa vào tay ông ta. Đối phương giận dữ, định đám một phát lên đầu cô.

Cô ôm đầu theo phản xạ có điều kiện, nhưng trong nháy mắt, đầu óc cô trống rỗng.

Xong rồi!

Nếu tay bị thương tổn... Nếu không thể cầm dao mổ được nữa thì đời cô kìa như xong.

Người đàn ông cường tráng như võ sĩ quyền anh, quả đấm mang theo sức gió ập tới đầu cô.

Nhưng...

Ngược chiều ánh sáng, Chân Noãn nhìn thấy một ống tay áo gió màu xám đen cùng bàn tay thon dài xương xương nắm lấy cổ tay trắng kiện của gã nọ, vịn một cái rồi đẩy ra trông có vẻ rất nhẹ nhàng.

Gã đàn ông kêu đau một tiếng, người lệch sang một bên. Gã nhìn người vừa tới, trong con giận dữ lại vung thêm một đấm nữa. Nhưng đối phương vịn tay gã, nhanh nhẹn vọt ra sau, khuỷu tay ra đòn tàn nhẫn và chuẩn xác, đè chặt gã đàn ông to lớn dưới đất.

Tất cả chỉ diễn ra trong vòng hai, ba giây. Chân Noãn nhìn ngơ ngác.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Chân Noãn thở phào nhẹ nhõm, khẽ nói: “Hay thật đấy! Dù xương rồng nhìn có vẻ dễ trồng nhưng thực tế, rất nhiều người chăm thế nào nó cũng chết.”

“Vây ư?” Anh cười cười, ký tên xong rồi đóng tập hồ sơ lại, đưa cho cô. “Lát nữa họp, em sẽ là người báo cáo.”

“Vâng!” Chân Noãn trả lời đầy phấn khởi.

Sau khi ra khỏi cửa, cô mở ra nhìn trang cuối, chữ “Ngôn Hàm” viết theo lối Hành Thảo, phóng khoáng mà đẹp đẽ.

Báo cáo khám nghiệm tử thi nhanh chóng được chuyển tới tay mọi người, vụ án đầu tiên Chân Noãn phụ trách xem như đã sắp xếp lại.

Lúc rời khỏi trụ sở cảnh sát, đi ngang cái cổng xếp tự động ngoài sân, Chân Noãn nhìn thấy có khá đông người ở đó. Chăm chú nhìn, cô nhận ra đứng giữa đám người là anh trai và chị dâu Khương Hiểu.

Người phụ nữ kia cũng nhận ra cô, liền gắt hồng gào lên: “Cô đứng lại đó cho tôi!”

Chân Noãn hoang mang quay đầu lại.

Người phụ nữ kia rất thấp, phải ngước cổ lên nhìn cô: “Cô là bác sĩ pháp y khám nghiệm tử thi cho em chồng tôi phải không?”

“Vâng...”

“Anh, chính là cô ta!” Người phụ nữ lớn tiếng nói với một người đàn ông cao lớn thô kệch: “Chính cô ta nói em chồng em tự sát.”

Chân Noãn chưa kịp phản ứng, anh của người phụ nữ kia đã xông tới đẩy mạnh bả vai cô. Chân Noãn lao đảo đụng vào bồn hoa, đầu gối kêu “rắc” một tiếng.

Anh trai Khương Hiểu vội tiến lại kéo anh vợ mình: “Anh, có gì từ từ nói. Người ta là con gái, đừng động tay động chân.”

Ông anh vợ quay đầu lại quát: “Người chết là em chú đấy! Chú phải đấu tranh chút chứ, đừng suốt ngày tỏ vẻ sợ sệt như thế!”

Chị dâu Khương Hiểu kéo chồng mình: “Đã phải gọi họ hàng nhà mình tới, không làm ầm lên thì đám quan chức này sẽ lại bao che cho nhau, ức hiếp dân lành. Hiểu Hiểu bị người ta giết, cô ta lại nói con bé tự sát rồi sung sướng an nhàn, không biết đã nhận bao nhiêu tiền của nhà họ Thân đấy?”

Anh trai Khương Hiểu ậm ừ vài tiếng, chị dâu giận đến mức hét ầm lên: “Anh nghĩ xem nhà chúng ta khó khăn đến chừng nào. Bố mẹ mất sớm, chỉ có người anh trai là anh làm sống làm chết chu cấp cho Hiểu Hiểu học đại học, khó khăn lắm nhà ta mới có một sinh viên đại học, vậy mà giờ lại bị người khác hãm hại. Vì nuôi Hiểu Hiểu ăn học mà anh bị ngã tàn tật, bao nhiêu năm nay phải nhờ Hiểu Hiểu đỡ đần chúng ta. Con bé ra đi thì thắm như vậy, sao giờ chúng ta có thể không giải oan cho nó chứ? Không bồi thường mà được ư? Đám các người thật khéo nằm mơ!”

Chân Noãn cũng biết nếu bị giết hại sẽ được bồi thường, nhưng nếu là tự sát...

Cô nhìn đám người hung tợn đông nghịt kia, gắng gượng lắm mới đứng vững nổi, lấy hết can đảm lớn tiếng giải thích: “Tôi cũng rất muốn giúp mọi người, nhưng sự thật là Khương Hiểu vốn dĩ đã tự sát...”

Bà chị dâu kia đột nhiên cất tiếng the thé: “Ôi chao, tôi nói này, ranh con nhà cô xinh xắn thế kia, sao không làm việc thiện chứ? Lương tâm của cô bị chó cắn rồi hả? Hiểu Hiểu nó bị cặp vợ chồng thối tha kia giết chết, dựa vào cái gì mà nói nó tự sát chứ? Cảnh sát các người đều cùng một giuộc, chỉ biết ý mạnh hiếp yếu, dồn ép dân đen. Chắc là đã nhận tiền của tập đoàn Hoa Thịnh nên mới nghiêng về phía chúng nó chứ gì! Không giúp dân chúng thì thôi, còn ăn tiền thuê của người dân! Các người là đám lang soi mắt trắng dã!”

Câu nói này vừa thốt ra khiến cả đám chú bác xung quanh sôi sùng sục, ai ai cũng xô đẩy Chân Noãn rồi mắng chửi cứ như người chết là con cái nhà mình vậy.

Tiếng người ồn ã, Chân Noãn hét lên bằng tất cả sức bình sinh: “Mọi người đừng nên kích động, như vậy làm sao nghe rõ lời tôi nói. Xin cử mấy người làm đại diện, chúng ta ngồi xuống nói chuyện đầu ra đầu vào, tôi lấy chứng cứ cho mọi người xem. Xin hãy tin tôi!”

Nào ngờ, ông anh vợ kia chỉ muốn làm loạn, không muốn nói chuyện: “Chắc chắn chứng cứ đã bị các người bóp méo rồi, đây đâu phải chuyện các người có thể ba hoa, nói suông là xong đâu!”

Gã gào lên đầy tức tối, những người khác càng thêm căm phẫn, lên tiếng ủng hộ.

“Không phải...” Chân Noãn muốn giải thích, nhưng cô ý thức được mình không thể nói cho họ hiểu.

Ông anh họ nhìn ra đầu mối, đoạt lấy tập tài liệu trong tay cô, vừa liếc mắt đã định xé, “Nhà họ Thân giết người không muốn đền tiền, hối lộ các người che giấu vụ án, hôm nay không làm lớn chuyện, chúng tôi quyết không đi.”

Chân Noãn hoảng hốt, vội vàng giành lại: “Thứ này không thể đụng vào!”

Không biết cô lấy đâu ra sức mà nắm chặt tập tài liệu không để gã xé. Năm người đàn ông thô kệch bức mình, vung bàn tay đập vào đầu Chân Noãn.

Chân Noãn đầu thế chịu nổi, đầu ơng lên, mắt nỏ đom đóm ngả nhào xuống đất. Nhưng tay cô vẫn không buông, khăng khăng đoạt lại tập hồ sơ. Mu bàn tay trắng mịn bị cọ mạnh xuống nền đất xi măng đến nỗi rách da rướm máu, cơn gió lạnh lướt qua khiến cô có cảm giác như bị dao cứa.

“Chân Noãn!” Quan Tiểu Du chạy tới đỡ Chân Noãn dậy, hét lên với đám người kia. “Ông dựa vào cái gì mà đánh người? Các người vẫn đang ở trước công Sở cảnh sát đây! Trong mắt các người có luật pháp không hả?”

Ông anh vợ thấy Quan Tiểu Du cũng mặc áo blouse, biết cô và Chân Noãn cùng một nhóm, tức giận xô cả cô: “Các người nhận tiền của nhà họ Thân nói Khương Hiểu tự sát. Chúng tôi đến đòi lại công bằng!”

Chị dâu Khương Hiểu bồi thêm: “Tính nói chuyện pháp luật với tôi hả? Chính các gười dung túng nhà họ Thân giết người đấy!”

Bất chợt, mọi người đồng thanh hô lên khẩu hiệu: “Cảnh sát bao che tội phạm giết người!”, “Cảnh sát bao che tội phạm giết người!”.

Xe cộ và người đi đường đều đứng lại xem.

Quan Tiểu Du muốn nói lý với họ, nhưng đối phương người đông lại thô bạo, sức cô vốn không thể chống đỡ. Bảo vệ phòng trực ban an ninh tới khuyên ngăn nhưng vô dụng. Họ thấy đám người nổi điên, sợ Chân Noãn và Quan Tiểu Du bị thương, đành tìm cách che chở cho hai người rồi đi.

Đám người gây chuyện thấy vậy, toàn bộ xông tới không chịu tha người. Hai bên ầm ĩ, xô đẩy, lời kéo lẫn nhau. Chân Noãn bị ép ở giữa, khó thở vô cngf, cổ áo và tóc của cô bị người ta giật, vô số bàn tay, móng tay không ngừng đập và cào vào đầu cô.

Cô vừa lạnh vừa đau, ôm tập hồ sơ hét lên: “Đừng đánh nữa, mọi người đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!”

Nhưng đám người cứ như phát điên, cùng nhau hò hét: “Bao che tội phạm giết người! Các người thông đồng với kẻ có tiền! Bao che tội phạm giết người!”

Mấy anh bảo vệ chịu đựng nắm đấm của đám đàn ông và sự cấn xe của đám phụ nữ, ra sức đẩy Chân Noãn và Quan Tiểu Du ra.

Một cậu bảo vệ chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi bị cào xước một vết dài, hét lên với hai người: “Chạy mau!”

Quan Tiểu Du cũng sợ hãi, kéo Chân Noãn đang ngã dưới đất rồi bỏ chạy.

Ông anh vợ kia nhớ đến tập hồ sơ trong tay Chân Noãn, sai bước xông tới, tóm chặt lấy bả vai Chân Noãn, đoạt lấy tài liệu của cô. Nhưng Chân Noãn dùng hết sức bình sinh giữ chặt không buông, lực tác động vô tình làm bìa tập hồ sơ cứa vào tay ông ta. Đối phương giận dữ, định đám một phát lên đầu cô.

Cô ôm đầu theo phản xạ có điều kiện, nhưng trong nháy mắt, đầu óc cô trống rỗng.

Xong rồi!

Nếu tay bị thương tổn... Nếu không thể cầm dao mổ được nữa thì đời cô kể như xong.

Người đàn ông cường tráng như võ sĩ quyền anh, quả đấm mang theo sức gió ập tới đầu cô.

Nhưng...

Ngược chiều ánh sáng, Chân Noãn nhìn thấy một ống tay áo gió màu xám đen cùng bàn tay thon dài xương xương nắm lấy cổ tay trắng kiết của gã nọ, vịn một cái rồi đẩy ra trông có vẻ rất nhẹ nhàng.

Gã đàn ông kêu đau một tiếng, người lệch sang một bên. Gã nhìn người vừa tới, trong con giận dữ lại vung thêm một đấm nữa. Nhưng đối phương vịn tay gã, nhanh nhẹn vọt ra sau, khuỷu tay ra đòn tàn nhẫn và chuẩn xác, đè chặt gã đàn ông to lớn dưới đất.

Tất cả chỉ diễn ra trong vòng hai, ba giây. Chân Noãn nhìn ngơ ngác.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Chị dâu Khương Hiểu đứng trong đám người thấy vậy, cầm đầu gào khóc: “Nhìn đi nhìn đi! Cảnh sát đánh người! Có ai không, cảnh sát đánh người kia!”

Chân Noãn không thể tin được mở to mắt nhìn. Đây gọi là vừa ăn cướp vừa la làng đó sao? Người tụ tập trên hiện trường càng lúc càng nhiều, nếu tạo ra ảnh hưởng không tốt, chắc chắn Ngôn Hàm sẽ mang tiếng xấu và phải chịu phạt.

Nhưng anh vì cứu cô mà!

Cô run rẩy đứng trong gió, sốt ruột đến độ toát mồ hôi lạnh. Phải làm sao đây?

Đúng lúc ấy, cô nhìn thấy gã kia lên lút đưa tay xuống thắt lưng, tháo chiếc dao trong chùm chìa khóa xuống. Cô giật mình, muốn nhắc Ngôn Hàm, nhưng giây tiếp theo, anh lại cố ý buông lỏng tay ra.

Gã ta lập tức bật dậy.

Ngôn Hàm không hề trốn tránh, ngược lại tay không nắm lấy lưỡi dao, thoát nhìn cứ như đoạt lấy vũ khí của gã, nhưng Chân Noãn lơ mờ nhận ra anh đang cố ý chạm vào. Trong thoáng chốc, lòng bàn tay Ngôn Hàm bị cứa một phát, hình như còn ngại không đủ sâu, anh tiếp tục để lưỡi dao lướt qua cổ tay mình.

Chân Noãn nhất thời ngẩn người, giương mắt nhìn, đầu óc trống rỗng không nghĩ được gì, chỉ biết lo lắng đến độ choáng váng. Cô vừa mở miệng đã dừng hết sức bình sinh cất lên tiếng hét thê thảm nhất, chói tai nhất hòa lẫn nỗi sợ hãi và vẻ đáng thương cùng cực: “Aaaa! Kẻ đồi bại rút dao giết người rồi! Cầm dao giết cảnh sát! Có người cầm dao giết cảnh sát!”

Một chuỗi tiếng hét chói tai của Chân Noãn khiến đám đông ồn ào bỗng trở nên im phăng phắc, tựa như hồ nước đột nhiên mất đi mấy nghìn con vịt đang kêu.

Trông thấy sắc mặt trắng bệch cùng vẻ hoảng sợ tột độ và tiếng gào thảm thiết “Có người giết cảnh sát” của cô, ánh mắt bọn họ liền đổ dồn lên người Ngôn Hàm.

Ông anh vợ kia nắm trong tay một con dao ngắn nhưng vô cùng sắc bén, còn Ngôn Hàm ở phía đối diện đang lùi về phía sau hai bước với vẻ khoa trương, một tay nắm chặt cổ tay còn lại, từng giọt từng giọt máu tươi theo kẽ tay chảy xuống đất.

Ông anh vợ kia ngăn người kinh ngạc, gã ta chỉ muốn thoát khỏi sự kim kẹp của Ngôn Hàm thôi. Rõ ràng là vị cảnh sát này tự mình lao tới... phải không?

Giờ phút này, gã ta cũng không nắm chắc tình hình, bởi lẽ mọi chuyện diễn ra thật sự quá nhanh!

Đám đông bọn đi theo gã cũng ngăn người vì sợ. Đến đây gây sự là một lẽ, nhưng dùng dao tấn công cảnh sát lại là chuyện khác. Những người hôm nay kéo tới Sở Cảnh sát gây sự đều không phải họ hàng thân thiết gì của Khương Hiểu. Cùng nhau làm loạn thì không sao, nhưng không ai tình nguyện nhúng tay vào chuyện này để rồi rước thêm tội đồng lõa với kẻ tấn công cảnh sát cả.

Đội cảnh sát vội vàng đi tới một cách trật tự. Lúc này, ai đó trong đám đông chọt hô lên: “Có người giết cảnh sát rồi, chạy mau!”

Đám người trước đó còn nhăm nhe tới gây sự thoảng chốc đã bỏ chạy hết phần nửa. Những người ở lại đều dừng la hét và đánh nhau. Hai bên im lặng trong không khí đầy căng thẳng. Cảnh sát xếp thành đội hình, trấn an đám người vây xem và duy trì trật tự.

Ngôn Hàm nắm chặt cổ tay còn đang chảy máu của mình, mỉm cười với gã đàn ông đang đờ người trước mặt: “Bây giờ, các anh có thể cử đại diện vào trong nói chuyện được không?”

Gã ta tức tối đến đỏ mặt, vừa định cãi lại thì anh trai Khương Hiểu đã vội vã tiến về phía Ngôn Hàm đang đứng ngáp dài rồi nói: “Sếp, anh vợ tôi nhất thời xúc động quá mức chứ không phải cố ý, cũng tuyệt đối không có ý định giết anh. Xin anh đừng chấp nhặt với anh ấy.”

Chị dâu của Khương Hiểu vẫn chưa nguôi giận, còn muốn tiếp tục mắng chửi. Mấy nữ cảnh sát tiến lên nắm chặt vai cô ta rồi nhẹ nhàng kéo qua một bên.

Ngôn Hàm trầm giọng nói: “Anh Khương, anh nói phía cảnh sát không biết lý lẽ, vậy hành vi gây rối và hành hung đánh người vừa rồi thì sao? Hơn mười người đàn ông vây quanh bắt nạt hai cô bé thì có lý sao?”

Đám đông xung quanh bắt đầu ồn ào tranh luận, gã anh vợ mặt đỏ bừng như gan heo. Gã lớn giọng thì được chứ nói lý đành chịu thua.

“Anh Khương và cả... anh vợ đây, tôi có thể hiểu được tâm trạng đau xót của mọi người khi mất đi người thân, nhưng đây không phải lý do để các anh đe dọa và uy hiếp họ.” Ngôn Hàm đưa tay chỉ về phía Chân Noãn, Quan Tiểu Du và những đồng nghiệp khác đang đứng phía sau.

Hay cô gái bị anh đánh vừa nãy, vì điều tra manh mối trong vụ án của em gái anh, họ đã phải ngồi suốt bốn, năm giờ dưới thời tiết giá rét âm ba độ, dùng tay đào lớp đất trên tầng thượng khách sạn, rồi phải đứng trước bàn thí nghiệm hơn mười ba giờ đồng hồ để kiểm tra, đo lường và xét nghiệm vật chứng. Và cả những nhân viên điều tra khác nữa, có người tăng ca cả đêm lẫn ngày để làm báo cáo so sánh dấu vân tay cùng dấu giày, có người đi khắc thành phở để thăm dò tình hình vụ án. Họ vui đầu làm tất cả những việc này đều bởi vì lòng nhiệt tình và niềm tin, ý thức trách nhiệm và lòng hi sinh vì sứ mệnh. Tất nhiên, họ không cần sự thông cảm của các anh, bởi đây là chức trách của họ. Cho dù anh có mắng chửi hay thậm chí đánh họ, họ vẫn sẽ tiếp tục làm công việc họ nên làm với thái độ công bằng, chính trực và chuyên nghiệp. Thế nhưng, nếu không hiểu những điều này, cũng mong anh hãy tôn trọng họ một chút.”

Anh đang đứng ở vị trí cách đám đông khá gần. Mọi người nghe xong, ai nấy đều bùi ngùi xúc động, bắt đầu xầm xì bàn tán với những người bên cạnh.

Chân Noãn nghe anh nói những lời này, sống mũi chột thấy cay cay, hệt như có thứ gì chạm mạnh vào tâm khảm.

Cô bỗng nhớ tới giáo sư Trịnh từng chia sẻ rằng công việc này tuy gian nan nhưng thầy vẫn luôn dũng cảm tiến bước. Chân Noãn quay đầu nhìn lại, đôi mắt Quan Tiểu Du cũng đỏ ngầu lên.

Lời của Ngôn Hàm vừa dứt, anh trai Khương Hiểu liền liên tục gật đầu coi như đáp lời, gã anh vợ cũng không dám hé môi tiếng nào.

Ngôn Hàm nói tiếp: “Anh Khương, chúng tôi đã gửi báo cáo quá trình cùng kết quả điều tra bằng văn bản cho anh và vợ anh. Nếu vẫn cảm thấy không thỏa đáng, anh và chị nhà có thể xin khiếu nại. Chúng tôi cũng hoan nghênh anh chị kêu gọi lực lượng truyền thông tham gia tiến hành giám sát. Nhưng nếu vẫn có hành vi gây rối, chúng tôi sẽ bắt giam anh chị lại với tội danh gây mất trật tự trị an.”

Những kẻ kéo tới gây rối đã sớm nhận ra bọn họ không thể nói lý, tiếp tục làm loạn cũng không được lợi ích gì nên lần lượt bỏ về. Quần chúng vây xem cũng thay đổi thái độ, chuyển sang ủng hộ cảnh sát. Gã anh vợ kia tuy khó lòng nguôi ngoai cơn giận, nhưng chính tay gã vừa đâm cảnh sát nên trong lòng không khỏi sợ hãi.

Chị dâu của Khương Hiểu vẫn chưa chịu bỏ qua, còn định chạy tới la mắng, song ông chồng nhút nhát của chị ta đã vội chạy tới xin lỗi Chân Noãn: “Cô bé à, thật tình xin lỗi. Thật ra, lúc Hiểu Hiểu rời khỏi cửa từng nói nhất định có thể nổi lại tình cảm với Thân thiếu gia, trong lòng tôi khi đó đã chắc chắn rằng nó sẽ lại dùng mấy chiêu như khóc lóc, làm loạn hay thất cô. Nhưng lúc ấy, tôi lại nghĩ có lẽ sẽ có tác dụng. Nếu chẳng may con bé không thành công thì nhà họ Thân vì giữ thể diện, thể nào cũng sẽ chi chút tiền cho qua, vậy là tôi vẫn để con bé đi. Đó đều là lỗi của tôi.”

Chị dâu của Khương Hiểu nghe xong liền lớn tiếng mắng: “Cái đồ chết tiệt, ông nói bậy bạ gì đấy?”

Anh trai Khương Hiểu giận sôi gan, mắng lại: “Đều do lòng tham không đáy của cô. Ngày ngày xúi giục Hiểu Hiểu vò tiền, con bé đi gây chuyện cũng là do cô dạy!”

Bà chị dâu cũng gân cổ cãi lại: “Ông nuôi nó lên đại học, hi sinh cơ hội đi học của chính mình, lại còn bị thương một bàn tay thì nó nên báo đáp công ơn mới phải. Tôi nói cho ông hay, Hiểu Hiểu không tự tử mà bị đòi cầu nam nữ nhà họ Thân kia giết. Bọn chúng nhất định phải đền tiền!”

Anh trai Khương Hiểu cãi không lại vợ mình, thẳng thừng quay đầu bỏ đi. Bà chị dâu kia biết mình thân cô thế cô, chồng lại không đứng cùng chiến tuyến, thậm chí cả người qua đường cũng quay ra chỉ trích, bèn cố nói thêm một câu sẽ không bỏ qua rồi rời đi.

Ngôn Hàm quay đầu nhìn Chân Noãn. Tóc cô bị kéo giật đến rối bời, quần áo cũng nhăn nhúm, đôi mắt vốn long lanh đen nhánh bỗng chốc tràn ngập nỗi kinh hoàng và hoảng sợ.

Thấy cô vẫn chưa lấy lại tinh thần, anh liền nói: “Về sau, em phải học hỏi thêm đấy!”

Tuy còn băn khoăn không hiểu hàm ý sâu xa trong câu nói của anh song cô vẫn ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng!”

“Phải học vài câu mắng người cho ra hồn.”

“Hà?”

Khóe môi anh khẽ nhếch lên, ánh mắt mang vẻ trêu cợt: “Em là sinh viên năm mấy rồi? Kẻ đòi bại? Hừm?” Đôi mắt hoa đào thật đẹp của anh khẽ cong lên. “Em chỉ biết nói mấy từ này thôi sao?”

Chân Noãn ngẩn người vài giây mới nhớ lại vừa rồi, quả thật cô đã hét câu “Kẻ đòi bại cầm dao tấn công cảnh sát”. Cô bỗng thấy khôn đốn vô cùng, mắng gã là kẻ xấu xem ra còn dễ nghe hơn từ này.

Cô cúi đầu, tiếng nói nhỏ như muỗi kêu: “Em chưa từng mắng ai bao giờ.”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Chị dâu Khương Hiểu đứng trong đám người thấy vậy, cầm đầu gào khóc: “Nhìn đi nhìn đi! Cảnh sát đánh người! Có ai không, cảnh sát đánh người kia!”

Chân Noãn không thể tin được mở to mắt nhìn. Đây gọi là vừa ăn cướp vừa la làng đó sao? Người tụ tập trên hiện trường càng lúc càng nhiều, nếu tạo ra ảnh hưởng không tốt, chắc chắn Ngôn Hàm sẽ mang tiếng xấu và phải chịu phạt.

Nhưng anh vì cứu cô mà!

Cô run rẩy đứng trong gió, sốt ruột đến độ toát mồ hôi lạnh. Phải làm sao đây?

Đúng lúc ấy, cô nhìn thấy gã kia lén lút đưa tay xuống thắt lưng, tháo chiếc dao trong chùm chìa khóa xuống. Cô giật mình, muốn nhắc Ngôn Hàm, nhưng giây tiếp theo, anh lại cố ý buông lỏng tay ra.

Gã ta lập tức bật dậy.

Ngôn Hàm không hề trốn tránh, ngược lại tay không nắm lấy lưỡi dao, thoát nhìn cứ như đoạt lấy vũ khí của gã, nhưng Chân Noãn lơ mờ nhận ra anh đang cố ý chạm vào. Trong thoáng chốc, lòng bàn tay Ngôn Hàm bị cứa một phát, hình như còn ngáy không đủ sâu, anh tiếp tục để lưỡi dao lướt qua cổ tay mình.

Chân Noãn nhất thời ngẩn người, giương mắt nhìn, đầu óc trống rỗng không nghĩ được gì, chỉ biết lo lắng đến độ choáng váng. Cô vừa mở miệng đã dừng hết sức bình sinh cất lên tiếng thét thê thảm nhất, chói tai nhất hòa lẫn nỗi sợ hãi và vẻ đáng thương cùng cực: “Aaaa! Kẻ đòi bại rút dao giết người rồi! Cầm dao giết cảnh sát! Có người cầm dao giết cảnh sát!”

Một chuỗi tiếng thét chói tai của Chân Noãn khiến đám đông ồn ào bỗng trở nên im phăng phắc, tựa như hồ nước đột nhiên mất đi mấy nghìn con vịt đang kêu.

Trông thấy sắc mặt trắng bệch cùng vẻ hoảng sợ tột độ và tiếng gào thảm thiết “Có người giết cảnh sát” của cô, ánh mắt bọn họ liền đổ dồn lên người Ngôn Hàm.

Ông anh vợ kia nắm trong tay một con dao ngắn nhưng vô cùng sắc bén, còn Ngôn Hàm ở phía đối diện đang lùi về phía sau hai bước với vẻ khoa trương, một tay nắm chặt cổ tay còn lại, từng giọt từng giọt máu tươi theo kẽ tay chảy xuống đất.

Ông anh vợ kia ngẩn người kinh ngạc, gã ta chỉ muốn thoát khỏi sự kim kẹp của Ngôn Hàm thôi. Rõ ràng là vị cảnh sát này tự mình lao tới... phải không?

Giờ phút này, gã ta cũng không nắm chắc tình hình, bởi lẽ mọi chuyện diễn ra thật sự quá nhanh!

Đám đông bọn đi theo gã cũng ngẩn người vì sợ. Đến đây gây sự là một lẽ, nhưng dùng dao tấn công cảnh sát lại là chuyện khác. Những người hôm nay kéo tới Sở Cảnh sát gây sự đều không phải họ hàng thân thiết gì của Khương Hiểu. Cùng nhau làm loạn thì không sao, nhưng không ai tình nguyện nhúng tay vào chuyện này để rồi rước thêm tội đồng lõa với kẻ tấn công cảnh sát cả.

Đội cảnh sát vội vàng đi tới một cách trật tự. Lúc này, ai đó trong đám đông chợt hô lên: “Có người giết cảnh sát rồi, chạy mau!”

Đám người trước đó còn nhăm nhe tới gây sự thoáng chốc đã bỏ chạy hết phân nửa. Những người ở lại đều dừng la hét và đánh nhau. Hai bên im lặng trong không khí đầy căng thẳng. Cảnh sát xếp thành đội hình, trấn an đám người vây xem và duy trì trật tự.

Ngôn Hàm nắm chặt cổ tay còn đang chảy máu của mình, mỉm cười với gã đàn ông đang chờ người trước mặt: “Bây giờ, các anh có thể cử đại diện vào trong nói chuyện được không?”

Gã ta tức tối đến đỏ mặt, vừa định cãi lại thì anh trai Khương Hiểu đã vội vã tiến về phía Ngôn Hàm đang đứng ngấp dãi rồi nói: “Sếp, anh vợ tôi nhất thời xúc động quá mức chứ không phải cố ý, cũng tuyệt đối không có ý định giết anh. Xin anh đừng chấp nhậ với anh ấy.”

Chị dâu của Khương Hiểu vẫn chưa nguôi giận, còn muốn tiếp tục mắng chửi. Mấy nữ cảnh sát tiến lên nắm chặt vai cô ta rồi nhẹ nhàng kéo qua một bên.

Ngôn Hàm trầm giọng nói: “Anh Khương, anh nói phía cảnh sát không biết lý lẽ, vậy hành vi gây rối và hành hung đánh người vừa rồi thì sao? Hơn mười người đàn ông vây quanh bắt nạt hai cô bé thì có lý sao?”

Đám đông xung quanh bắt đầu ồn ào tranh luận, gã anh vợ mặt đỏ bừng như gan heo. Gã lớn giọng thì được chứ nói lý đành chịu thua.

“Anh Khương và cả... anh vợ đây, tôi có thể hiểu được tâm trạng đau xót của mọi người khi mất đi người thân, nhưng đây không phải lý do để các anh đe dọa và uy hiếp họ.” Ngôn Hàm đưa tay chỉ về phía Chân Noãn, Quan Tiểu Du và những đồng nghiệp khác đang đứng phía sau.

Hay cô gái bị anh đánh vừa nãy, vì điều tra manh mối trong vụ án của em gái anh, họ đã phải ngồi suốt bốn, năm giờ dưới thời tiết giá rét âm ba độ, dùng tay đào lớp đất trên tầng thượng khách sạn, rồi phải đứng trước bàn thí nghiệm hơn mười ba giờ đồng hồ để kiểm tra, đo lường và xét nghiệm vật chứng. Và cả những nhân viên điều tra khác nữa, có người tăng ca cả đêm lẫn ngày để làm báo cáo so sánh dấu vân tay cùng dấu giày, có người đi khắc thành phố để thăm dò tình hình vụ án. Họ vui đầu làm tất cả những việc này đều bởi vì lòng nhiệt tình và niềm tin, ý thức trách nhiệm và lòng hi sinh vì sứ mệnh. Tất nhiên, họ không cần sự thông cảm của các anh, bởi đây là chức trách của họ. Cho dù anh có mắng chửi hay thậm chí đánh họ, họ vẫn sẽ tiếp tục làm công việc họ nên làm với thái độ công bằng, chính trực và chuyên nghiệp. Thế nhưng, nếu không hiểu những điều này, cũng mong anh hãy tôn trọng họ một chút.”

Anh đang đứng ở vị trí cách đám đông khá gần. Mọi người nghe xong, ai nấy đều bùi ngùi xúc động, bắt đầu xầm xì bàn tán với những người bên cạnh.

Chân Noãn nghe anh nói những lời này, sống mũi chợt thấy cay cay, hệt như có thứ gì chạm mạnh vào tâm khảm.

Cô bỗng nhớ tới giáo sư Trịnh từng chia sẻ rằng công việc này tuy gian nan nhưng thầy vẫn luôn dũng cảm tiến bước. Chân Noãn quay đầu nhìn lại, đôi mắt Quan Tiểu Du cũng đỏ ngầu lên.

Lời của Ngôn Hàm vừa dứt, anh trai Khương Hiểu liền liên tục gật đầu coi như đáp lời, gã anh vợ cũng không dám hé môi tiếng nào.

Ngôn Hàm nói tiếp: “Anh Khương, chúng tôi đã gửi báo cáo quá trình cùng kết quả điều tra bằng văn bản cho anh và vợ anh. Nếu vẫn cảm thấy không thỏa đáng, anh và chị nhà có thể xin khiếu nại. Chúng tôi cũng hoan nghênh anh chị kêu gọi lực lượng truyền thông tham gia tiến hành giám sát. Nhưng nếu vẫn có hành vi gây rối, chúng tôi sẽ bắt giam anh chị lại với tội danh gây mất trật tự trị an.”

Những kẻ kéo tới gây rối đã sớm nhận ra bọn họ không thể nói lý, tiếp tục làm loạn cũng không được lợi ích gì nên lần lượt bỏ về. Quần chúng vây xem cũng thay đổi thái độ, chuyển sang ủng hộ cảnh sát. Gã anh vợ kia tuy khó lòng nguôi ngoai cơn giận, nhưng chính tay gã vừa đâm cảnh sát nên trong lòng không khỏi sợ hãi.

Chị dâu của Khương Hiểu vẫn chưa chịu bỏ qua, còn định chạy tới la mắng, song ông chồng nhút nhát của chị ta đã vội chạy tới xin lỗi Chân Noãn: “Cô bé à, thật tình xin lỗi. Thật ra, lúc Hiểu Hiểu rời khỏi cửa từng nói nhất định có thể nói lại tình cảm với Thân thiếu gia, trong lòng tôi khi đó đã chắc chắn rằng nó sẽ lại dùng mấy chiêu như khóc lóc, làm loạn hay thất cố. Nhưng lúc ấy, tôi lại nghĩ có lẽ sẽ có tác dụng. Nếu chẳng may con bé không thành công thì nhà họ Thân vì giữ thể diện, thế nào cũng sẽ chỉ chút tiền cho qua, vậy là tôi vẫn để con bé đi. Đó đều là lỗi của tôi.”

Chị dâu của Khương Hiểu nghe xong liền lớn tiếng mắng: “Cái đồ chết tiệt, ông nói bậy bạ gì đấy?”

Anh trai Khương Hiểu giận sôi gan, mắng lại: “Đều do lòng tham không đáy của cô. Ngày ngày xúi giục Hiểu Hiểu vòi tiền, con bé đi gây chuyện cũng là do cô dạy!”

Bà chị dâu cũng gân cổ cãi lại: “Ông nuôi nó lên đại học, hi sinh cơ hội đi học của chính mình, lại còn bị thương một bàn tay thì nó nên báo đáp công ơn mới phải. Tôi nói cho ông hay, Hiểu Hiểu không tự tử mà bị đòi cầu nam nữ nhà họ Thân kia giết. Bọn chúng nhất định phải đền tiền!”

Anh trai Khương Hiểu cãi không lại vợ mình, thẳng thừng quay đầu bỏ đi. Bà chị dâu kia biết mình thân cô thế cô, chồng lại không đứng cùng chiến tuyến, thậm chí cả người qua đường cũng quay ra chỉ trỏ, bèn cố nói thêm một câu sẽ không bỏ qua rồi rời đi.

Ngôn Hàm quay đầu nhìn Chân Noãn. Tóc cô bị kéo giật đến rối bời, quần áo cũng nhăn nhúm, đôi mắt vốn long lanh đen nhánh bỗng chốc tràn ngập nỗi kinh hoàng và hoảng sợ.

Thấy cô vẫn chưa lấy lại tinh thần, anh liền nói: “Về sau, em phải học hỏi thêm đấy!”

Tuy còn băn khoăn không hiểu hàm ý sâu xa trong câu nói của anh song cô vẫn ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng!”

“Phải học vài câu mắng người cho ra hồn.”

“Hả?”

Khoé môi anh khẽ nhếch lên, ánh mắt mang vẻ trêu chọc: “Em là sinh viên năm mấy rồi? Kẻ đòi bại? Hừm?” Đôi mắt hoa đào thật đẹp của anh khẽ cong lên. “Em chỉ biết nói mấy từ này thôi sao?”

Chân Noãn ngẩn người vài giây mới nhớ lại vừa rồi, quả thật cô đã hét câu “Kẻ đòi bại cầm dao tấn công cảnh sát”. Cô bỗng thấy khốn đốn vô cùng, mắng gã là kẻ xấu xem ra còn dễ nghe hơn từ này.

Cô cúi đầu, tiếng nói nhỏ như muỗi kêu: “Em chưa từng mắng ai bao giờ.”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

“Không sao!” Anh ra chiều rộng lượng khai sáng giúp cô. “Từ từ em sẽ biết mắng người thôi.”

“...” Chân Noãn ngại ngùng, sau khi nghe những lời trêu đùa của anh, cô ít nhiều đã quên đi nỗi sợ hãi khi nãy.

Từ đầu đến chân đều nhếch nhác thảm hại, nhưng cô vẫn kiên quyết ôm chặt cặp hồ sơ trong lòng, trên bề mặt còn vương vài vết máu.

“Đưa tay cho tôi xem.”

Cô ngẩn người một chốc rồi ngoan ngoãn chìa tay ra. Trên bàn tay trắng nõn loang lổ vài vết máu đỏ tươi, phần khớp xương có một vết rách bê bết máu.

Ngôn Hàm khẽ nhủ mày, ánh mắt vô cùng khó chịu: “Nếu tôi là em, tôi thà vứt quách tập tài liệu kia đi cho xong.”

Cô ngạc nhiên, mở to mắt hỏi: “Sao anh lại làm vậy?”

“...” Anh bình tĩnh nhìn cô nửa giây. Cô nhóc này thật chẳng biết thế nào là nói đùa. Khoé môi anh khẽ cong lên, nhưng ngay sau đó đã nhanh chóng thu lại nét cười rồi nói: “Sau này phải chú ý bảo vệ bản thân, tay bị thương thì sự nghiệp của em xem như mất trắng. Đám người đó sẽ không quan tâm việc họ làm em bị thương ra sao, cho dù họ có gây thương tích đến tay em thì trong mắt họ, vết thương ấy cũng chẳng có gì nghiêm trọng. Họ hoàn toàn không biết bản thân có thể hủy hoại tương lai của em đâu.”

Chân Noãn nghẹn lời, nỗi uất ức đến muộn trong nháy mắt tràn ngập cõi lòng. “... Đội trưởng...” Cô vừa định mở miệng, không hiểu vì sao nước mắt cứ từng giọt từng giọt rơi xuống.

Ngôn Hàm khẽ sững sốt. Trong giây phút ấy, cô chợt giật mình trước phản ứng của bản thân, hốt hoảng quay đầu rồi thất vọng vì sự mềm yếu của chính mình. Lúc sự cố xảy ra, cô không cảm giác được, giờ ngẫm lại mới thấy sợ hãi đến phát run.

Ngôn Hàm cười khê: “Khóc lóc không mất tiền đúng không?”

Chân Noãn không nhịn được liền bật cười thành tiếng, nhân cơ hội lau nước mắt rồi chuyển sang chuyện khác: “Còn anh nữa, vì sao không yêu quý đôi tay của mình?”

“Không chết được.” Anh nói. “Để đám người đó làm lớn chuyện lên thì phiền phức lắm!”

Dường như anh không hề biết quý trọng bản thân chút nào.

Cô chậm chậm sánh bước bên cạnh anh, cân nhắc hồi lâu, cuối cùng mới dám mở miệng khẽ gọi: “Đội trưởng!”

“Sao?” Anh không mấy để tâm.

“Thật ra... Vừa rồi, em đã trông thấy tất cả.” Cô hơi do dự.

“Thấy gì nào?” Anh vẫn thản nhiên.

“Không phải ông chú kia đâm anh bị thương, mà chính anh tự xông tới chỗ ông ta.” Cô nói một cách đứng đắn.

“Vậy mà em còn phối hợp với tôi?” Anh hỏi vẻ hơi buồn cười.

“Em cũng không còn cách nào khác, nhưng...” Cô chợt ấp a ấp úng.

“Nhưng sao?”

“Đội trưởng, anh làm vậy là gian lận, hành vi này không tốt đâu. Dù sao... anh cũng là cảnh sát.”

“Em đi tố giác đi!”

“...”

Chân Noãn lặng lẽ nhìn trời, đáng lẽ cô nên sớm biết mới phải chứ. Vị đội trưởng này đúng là tên lưu manh không theo phép tắc.

Cô nhỏ giọng thì thầm: “Em có nói gì đâu, chỉ là cảm thấy hơi kì cục.”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

“Không sao!” Anh ra chiều rộng lượng khai sáng giúp cô. “Từ từ em sẽ biết mắng người thôi.”

“...” Chân Noãn ngại ngùng, sau khi nghe những lời trêu đùa của anh, cô ít nhiều đã quên đi nỗi sợ hãi khi nãy.

Từ đầu đến chân đều nhếch nhác thảm hại, nhưng cô vẫn kiên quyết ôm chặt cặp hồ sơ trong lòng, trên bề mặt còn vương vài vết máu.

“Đưa tay cho tôi xem.”

Cô ngẩn người một chốc rồi ngoan ngoãn chìa tay ra. Trên bàn tay trắng nõn loang lổ vài vết máu đỏ tươi, phần khớp xương có một vết rách bê bết máu.

Ngôn Hàm khẽ nhíu mày, ánh mắt vô cùng khó chịu: “Nếu tôi là em, tôi thà vứt quách tập tài liệu kia đi cho xong.”

Cô ngạc nhiên, mở to mắt hỏi: “Sao anh lại làm vậy?”

“...” Anh bình tĩnh nhìn cô nửa giây. Cô nhóc này thật chẳng biết thế nào là nói đùa. Khoé môi anh khẽ cong lên, nhưng ngay sau đó đã nhanh chóng thu lại nét cười rồi nói: “Sau này phải chú ý bảo vệ bản thân, tay bị thương thì sự nghiệp của em xem như mất trắng. Đám người đó sẽ không quan tâm việc họ làm em bị thương ra sao, cho dù họ có gây thương tích đến tay em thì trong mắt họ, vết thương ấy cũng chẳng có gì nghiêm trọng. Họ hoàn toàn không biết bản thân có thể hủy hoại tương lai của em đâu.”

Chân Noãn nghẹn lời, nỗi uất ức đến muộn trong nháy mắt tràn ngập cõi lòng. “... Đội trưởng...” Cô vừa định mở miệng, không hiểu vì sao nước mắt cứ từng giọt từng giọt rơi xuống.

Ngôn Hàm khẽ sùng sốt. Trong giây phút ấy, cô chợt giật mình trước phản ứng của bản thân, hốt hoảng quay đầu rồi thất vọng vì sự mềm yếu của chính mình. Lúc sự cố xảy ra, cô không cảm giác được, giờ ngẫm lại mới thấy sợ hãi đến phát run.

Ngôn Hàm cười khê: “Khóc lóc không mất tiền đúng không?”

Chân Noãn không nhịn được liền bật cười thành tiếng, nhân cơ hội lau nước mắt rồi chuyển sang chuyện khác: “Còn anh nữa, vì sao không yêu quý đôi tay của mình?”

“Không chết được.” Anh nói. “Để đám người đó làm lớn chuyện lên thì phiền phức lắm!”

Dường như anh không hề biết quý trọng bản thân chút nào.

Cô chậm chậm sánh bước bên cạnh anh, cân nhắc hồi lâu, cuối cùng mới dám mở miệng khê gọi: “Đội trưởng!”

“Sao?” Anh không mấy để tâm.

“Thật ra... Vừa rồi, em đã trông thấy tất cả.” Cô hơi do dự.

“Thấy gì nào?” Anh vẫn thản nhiên.

“Không phải ông chú kia đâm anh bị thương, mà chính anh tự xông tới chỗ ông ta.” Cô nói một cách đứng đắn.

“Vậy mà em còn phối hợp với tôi?” Anh hỏi vẻ hơi buồn cười.

“Em cũng không còn cách nào khác, nhưng...” Cô chợt ấp a ấp úng.

“Nhưng sao?”

“Đội trưởng, anh làm vậy là gian lận, hành vi này không tốt đâu. Dù sao... anh cũng là cảnh sát.”

“Em đi tố giác đi!”

“...”

Chân Noãn lặng lẽ nhìn trời, đáng lẽ cô nên sớm biết mới phải chứ. Vị đội trưởng này đúng là tên lưu manh không theo phép tắc.

Cô nhỏ giọng thì thầm: “Em có nói gì đâu, chỉ là cảm thấy hơi kì cục.”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Anh dừng bước, nghiêng đầu nhìn cô. Chân Noãn lập tức cứng người lại, lẽ nào mình đã nhiều lời quá ư?

Nhưng chỉ một lúc sau, khoe môi anh lại khẽ nhếch lên rồi nói: “VẬY ĐI, TÔI BẢO ĐAM SẼ GIỮ EM LẠI SAU KÌ THỰC TẬP, CHỈ CẦN EM ĐỪNG TIẾT LỘ BÍ MẬT KINH THIÊN ĐỘNG ĐỊA NÀY CHO AI BIẾT, CÓ CHỊU KHÔNG?”

Giọng điệu như đang lừa trẻ con này...

“...”

Ngôn Hàm bước vào tòa nhà, nhân viên y tế lập tức chạy tới định giúp anh băng bó vết thương.

“Vết thương không sâu.” Ngôn Hàm trả lời tùy ý, cầm lấy một đoạn băng vải rồi tự cuốn lên vết thương, đoạn quay sang nói với nhân viên y tế: “Giúp cô ấy xử lý vết thương trước đi!”

Nhân viên y tế vừa bôi thuốc, băng bó giúp Chân Noãn vừa cầu nài: “Đám người kia bề ngoài tỏ ra đáng thương, thực ra họ mới chính là những kẻ đáng trách nhất. Tôi có một người bạn làm bác sĩ, vì lo cho sức khỏe của bệnh nhân mà không cho sử dụng Pethidine (1), kết quả bị người ta đâm đứt gân tay. Bên kia bồi thường mấy vạn cho qua chuyện, nhưng cậu bác sĩ kia thì cả đời không thể cầm dao mổ được nữa. Theo tôi, có những công việc càng làm càng thấy uất ức.”

(1) Pethidine hydrochloride là một loại thuốc giảm đau trung ương tổng hợp có tính chất giống morphin, nhưng pethidine có tác dụng nhanh hơn và thời gian tác dụng ngắn hơn so với morphin. Pethidin được dùng để giảm đau trong các trường hợp đau vừa và đau nặng. Thuốc còn được dùng theo đường tiêm để gây tiền mê và để hỗ trợ cho gây mê.

Dĩ nhiên, Chân Noãn biết trong số đó cũng bao gồm cả mình, nhưng rồi cô nhớ tới những lời Ngôn Hàm vừa nói trước cổng Sở Cảnh Sát. Trong khoảnh khắc ấy, nỗi tủi thân và hoang mang của cô chợt lắng xuống, cũng như giờ phút này vậy. Cô nhẹ nhàng nói: “Không sao, chỉ cần bản thân kiên trì vì lý tưởng của mình là được.”

Hôm nay lại thu hoạch thêm một chút. Có thể vững lòng, kiên trì và sáng suốt thật là thứ cảm giác hạnh phúc đến nhường nào.

Nghe câu trả lời của cô, Ngôn Hàm quay đầu lại nhìn. Tuy mái tóc đen nhánh của cô rối tung nhưng nụ cười lại rất hồn nhiên và thuần khiết, đáy mắt màu hồ phách ánh lên niềm hạnh phúc đơn thuần nhỏ nhoi.

Đôi mắt màu hồ phách ấy...

Anh lặng lẽ thu lại ánh mắt.

Đầu tháng Mười một, nhiệt độ ngày một xuống thấp.

Dự Thành ở vùng Giang Nam, mùa đông ẩm thấp lạnh lẽo, đi lại ngoài đường, hơi lạnh có thể len lỏi vào từng khớp xương.

Trước khi xuống xe, Chân Noãn nhìn bầu trời xám xịt và cây cối run rẩy theo cơn gió lớn ngoài cửa sổ, lại phải chuẩn bị tinh thần thêm một lần nữa.

Thẩm Dục vươn người quấn chặt khăn quàng trên cổ cô, đeo găng tay cho cô. Thấy lớp băng trên ngón tay cô, ánh mắt anh bất giác trầm lại, bàn tay ấm

áp bao phủ, khẽ vuốt ve.

Cô thấy vậy, cười khẽ: “Không sao đâu, em không đau nữa, sắp lành rồi.”

Lúc cô sắp sửa xuống xe, mở điện thoại ra xem, chợt nhớ tới gì đó, bèn hỏi anh: “Em vừa nhận được tin nhắn của đồng nghiệp, nghe nói Đồng Tư Tư bị bắt cóc, anh có biết không?”

Ánh mắt Thẩm Dục trong veo, lắc đầu: “Anh không biết.”

Chân Noãn giải đầu: “Không phải bị người nhà Khương Hiểu giờ trò chứ?”

Anh nói vắn vỏi về không hề quan tâm: “Trước khi tan làm, nhớ gọi điện thoại.”

“Em biết rồi.” Cô cười ngọt ngào, mở cửa xe ra, vẫy bàn tay đeo chiếc găng bông xù, vừa xuống xe đã co chân chạy nhanh như thỏ hoang.

Đợi đến khi cô biến mất khỏi tầm mắt, anh mới khởi động xe. Điện thoại bỗng đổ chuông, anh liếc mắt nhìn, nhấn nút loa ngoài, giọng nói bình tĩnh và chùng mịch của Thân Trạch Thiên vang lên: “Thẩm Dục, với tình hình này, xem ra chúng ta không thể chung sống hòa bình được nữa rồi.”

“Ừ!” Thẩm Dục cúp máy.

Lái xe tới ngã tư, tiếng chuông điện thoại lại vang lên. Lần này là Kỷ Thâm: “Bao giờ cậu đến?”

Thẩm Dục liếc nhìn đồng hồ đeo tay rồi đáp: “Mười ba phút nữa.”

“Đói Thanh nói đàn em của Thân Trạch Thiên suýt nữa làm hại Chân Noãn?”

“Còn lâu mới động được vào cô ấy.”

“Thẩm Dục, đợi thêm một thời gian nữa, đừng vội động vào chúng.”

“Có gì nói thẳng.”

“Có phải Đồng Tư Tư đang nằm trong tay cậu không?”

“Không.”

Kỷ Thâm im lặng trong chốc lát: “Thẩm Dục, cậu đừng...”

“Tôi thả cô ta rồi.”

“Vậy tại sao cô ta vẫn mất tích...”

“Không biết.” Anh liếc mắt nhìn đèn giao thông đã chuyển sang màu xanh. “Tôi phải lái xe, cúp máy đây.”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Anh dừng bước, nghiêng đầu nhìn cô. Chân Noãn lập tức cứng người lại, lẽ nào mình đã nhiều lời quá ư?

Nhưng chỉ một lúc sau, khỏe môi anh lại khẽ nhếch lên rồi nói: “Vậy đi, tôi bảo đảm sẽ giữ em lại sau kì thực tập, chỉ cần em đừng tiết lộ bí mật kinh thiên động địa này cho ai biết, có chịu không?”

Giọng điệu như đang lừa trẻ con này...

“...”

Ngôn Hàm bước vào tòa nhà, nhân viên y tế lập tức chạy tới định giúp anh băng bó vết thương.

“Vết thương không sâu.” Ngôn Hàm trả lời tùy ý, cầm lấy một đoạn băng vải rồi tự cuốn lên vết thương, đoạn quay sang nói với nhân viên y tế: “Giúp cô ấy xử lý vết thương trước đi!”

Nhân viên y tế vừa bôi thuốc, băng bó giúp Chân Noãn vừa cầu nhàu: “Đám người kia bề ngoài tỏ ra đáng thương, thực ra họ mới chính là những kẻ đáng trách nhất. Tôi có một người bạn làm bác sĩ, vì lo cho sức khỏe của bệnh nhân mà không cho sử dụng Pethidine (1),, kết quả bị người ta đâm đứt gân tay. Bên kia bồi thường mấy vạn cho qua chuyện, nhưng cậu bác sĩ kia thì cả đời không thể cầm dao mổ được nữa. Theo tôi, có những công việc càng làm càng thấy uất ức.”

(1) Pethidine hydrochloride là một loại thuốc giảm đau trung ương tổng hợp có tính chất giống morphin, nhưng pethidine có tác dụng nhanh hơn và thời gian tác dụng ngắn hơn so với morphin. Pethidin được dùng để giảm đau trong các trường hợp đau vừa và đau nặng. Thuốc còn được dùng theo đường tiêm để gây tiền mê và để hỗ trợ cho gây mê.

Đĩ nhiên, Chân Noãn biết trong số đó cũng bao gồm cả mình, nhưng rồi cô nhớ tới những lời Ngôn Hàm vừa nói trước cổng Sở Cảnh Sát. Trong khoảnh khắc ấy, nỗi tủi thân và hoang mang của cô chợt lắng xuống, cũng như giờ phút này vậy. Cô nhẹ nhàng nói: “Không sao, chỉ cần bản thân kiên trì vì lý tưởng của mình là được.”

Hôm nay lại thu hoạch thêm một chút. Có thể vững lòng, kiên trì và sáng suốt thật là thứ cảm giác hạnh phúc đến nhường nào.

Nghe câu trả lời của cô, Ngôn Hàm quay đầu lại nhìn. Tuy mái tóc đen nhánh của cô rối tung nhưng nụ cười lại rất hồn nhiên và thuần khiết, đáy mắt màu hồ phách ánh lên niềm hạnh phúc đơn thuần nhỏ nhoi.

Đôi mắt màu hồ phách ấy...

Anh lặng lẽ thu lại ánh mắt.

Đầu tháng Mười một, nhiệt độ ngày một xuống thấp.

Dự Thành ở vùng Giang Nam, mùa đông ẩm thấp lạnh lẽo, đi lại ngoài đường, hơi lạnh có thể len lỏi vào từng khớp xương.

Trước khi xuống xe, Chân Noãn nhìn bầu trời xám xịt và cây cối run rẩy theo con gió lớn ngoài cửa sổ, lại phải chuẩn bị tinh thần thêm một lần nữa.

Thẩm Dục vươn người quần chặt khăn quàng trên cổ cô, đeo găng tay cho cô. Thấy lớp băng trên ngón tay cô, ánh mắt anh bất giác trầm lại, bàn tay ấm áp bao phủ, khẽ vuốt ve.

Cô thấy vậy, cười khê: “Không sao đâu, em không đau nữa, sắp lành rồi.”

Lúc cô sắp sửa xuống xe, mở điện thoại ra xem, chợt nhớ tới gì đó, bèn hỏi anh: “Em vừa nhận được tin nhắn của đồng nghiệp, nghe nói Đồng Tư Tư bị bắt cóc, anh có biết không?”

Ánh mắt Thẩm Dục trong veo, lắc đầu: “Anh không biết.”

Chân Noãn gãi đầu: “Không phải bị người nhà Khương Hiểu giờ trò chứ?”

Anh nói vắn vỏi về không hề quan tâm: “Trước khi tan làm, nhớ gọi điện thoại.”

“Em biết rồi.” Cô cười ngọt ngào, mở cửa xe ra, vẫy bàn tay đeo chiếc găng bông xù, vừa xuống xe đã co chân chạy nhanh như thỏ hoang.

Đợi đến khi cô biến mất khỏi tầm mắt, anh mới khởi động xe. Điện thoại bỗng đổ chuông, anh liếc mắt nhìn, nhấn nút loa ngoài, giọng nói bình tĩnh và chừng mực của Thân Trạch Thiên vang lên: “Thẩm Dục, với tình hình này, xem ra chúng ta không thể chung sống hòa bình được nữa rồi.”

“Ừ!” Thẩm Dục cúp máy.

Lái xe tới ngã tư, tiếng chuông điện thoại lại vang lên. Lần này là Kỷ Thâm: “Bao giờ cậu đến?”

Thẩm Dục liếc nhìn đồng hồ đeo tay rồi đáp: “Mười ba phút nữa.”

“Đội Thanh nói đàn em của Thân Trạch Thiên suýt nữa làm hại Chân Noãn?”

“Còn lâu mới động được vào cô ấy.”

“Thẩm Dục, đợi thêm một thời gian nữa, đừng vội động vào chúng.”

“Có gì nói thẳng.”

“Có phải Đồng Tư Tư đang nằm trong tay cậu không?”

“Không.”

Kỷ Thâm im lặng trong chốc lát: “Thẩm Dục, cậu đừng...”

“Tôi thả cô ta rồi.”

“Vậy tại sao cô ta vẫn mất tích...”

“Không biết.” Anh liếc mắt nhìn đèn giao thông đã chuyển sang màu xanh. “Tôi phải lái xe, cúp máy đây.”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Chân Noãn học tốc chạy vào sân.

Trước cao ốc văn phòng, Ngón Hàm một tay nhét vào túi, một mình đứng cạnh bồn hoa. Anh mặc chiếc áo khoác dài màu đen hơi pha sắc đỏ, bên trong là áo sơ mi trắng cài kín nút. Anh cụp mí suy nghĩ gì đó, hai ngón tay kẹp điều thuốc chưa châm lửa, lòng bàn tay vuốt hộp diêm trong vô thức.

“Chào Đội trưởng!” Hiếm khi thấy cô hồ hởi như vậy.

Nghe thấy tiếng chào lạnh lốt của cô, Ngón Hàm không quen lắm, ngẩng đầu lên. Cô cười như đóa hoa hướng dương, vẫy bàn tay đeo chiếc găng tay bông xù liền ngón.

Anh nhìn cô từ trên xuống dưới, hờ hững hỏi: “Phấn chấn như vậy à?”

“Nhờ Đội trưởng dạy đây ạ!”

Anh nhướn mày: “Hử?”

Chân Noãn mím môi, hơi ngượng nhưng vẫn lấy hết can đảm, nói đầy cảm kích và chân thành: “Hôm đó, lúc ở ngoài công, lời anh nói với anh trai của Khương Hiểu làm em thấy được khích lệ.” Hiện tại, cô cảm thấy công việc của mình rất thiết thực và đáng tự hào.

“Tôi đã nói gì nhỉ?” Anh hơi mơ màng, dần dần nhớ lại đôi chút. “À! Những lời đó hả?”

“Dạ!” Cô gật đầu lia lịa, vài giây sau xấu hổ, đỏ mặt bổ sung một câu. “Em rất khâm phục anh!”

Ngón Hàm nhìn cô vài giây, từ từ để lộ dáng vẻ không thể nhịn cười: “Em còn non quá!”

“Dạ?”

“Làm cấp trên thường hay có giọng điệu quan chức, thích nói mấy lời lý luận cao cả.” Anh cười lạnh lạnh. “Giọng điệu quan chức đó, hiểu không?”

Chân Noãn ngờ nghệch, lơ ngơ buột miệng nói: “Đó không phải những lời tâm huyết của anh sao?”

Anh vẫn cười nhưng đôi mắt bắt giác lại trở nên sâu thẳm: “Làm ngành này lâu rồi, còn đâu nhiệt huyết chứ?”

Cô nghiền ngẫm ý nghĩa của câu nói này, ngầm suy đoán xem liệu có phải anh lại trêu đùa mình theo thói quen không. Cô không khỏi có cảm giác bị anh đùa giỡn, áp úng hồi lâu, trạng thái thoải mái dần biến mất, quay về câu nệ khi giao tiếp với cấp trên.

Anh cụp mắt nhìn găng tay bông xù của cô rồi hỏi: “Vết thương thế nào rồi?”

“Không có gì đáng ngại ạ!” Nói xong, cô vội vàng khoát tay chứng minh.

“Đội trưởng, lần trước anh nói rằng Khương Hiểu không tự sát cũng không bị giết, em vẫn không hiểu.”

“Anh trai Khương Hiểu nói rằng cô ấy khẳng định mình có thể giành lại Thân Trạch Thiên trong ngày cưới. Tại sao cô ta lại chắc chắn như vậy?”

Chân Noãn đảo mắt: “Giả vờ tự sát để khơi gợi tình cảm của Thân Trạch Nhiên ư?”

Đáp án dĩ nhiên là một cái lắc đầu: “Trò này trước kia từng dùng rồi. Đây là cơ hội cuối cùng của cô ta.”

“À, em quên mất!” Cô khẽ nói. “Cô ấy muốn hãm hại Đồng Tư Tư, khiến người ta cho rằng Đồng Tư Tư muốn giết cô ấy, nên lúc đó, cô ấy đã kêu cứu mạng.”

“Khương Hiểu chuẩn bị hai kế hoạch:

Một, chọc giận Đồng Tư Tư rồi giăng cớ với cô ta, sau đó kêu cứu mạng, tạo dựng cảnh tượng Đồng Tư Tư muốn giết cô ta. Dù giết người không thành nhưng Đồng Tư Tư vẫn phải chịu phạt, như thế thì nhà họ Thân không thể khoanh tay đứng nhìn. Trong tình huống xấu nhất, cô ta có thể đòi riêng một khoản phí bịt miệng.

Hai, tiếp nối trường hợp một, cô ta tự vệ nên đã đẩy Đồng Tư Tư xuống lầu. Trường hợp hai này do tôi suy đoán, không có chứng cứ. Nhưng hôm đó, sau khi đến hiện trường, Khương Hiểu lập tức ý thức được Đồng Tư Tư sẽ không cho mình cơ hội tự vệ.”

Chân Noãn gật đầu: “Dù trường hợp một hay hai, Khương Hiểu cũng không muốn dây dưa rồi phát sinh tranh chấp với Đồng Tư Tư.”

“Theo lời khai của các phù rể, Khương Hiểu đã từng yêu cầu nói chuyện riêng với Đồng Tư Tư, khi đó, hẳn là cô ta còn ảo tưởng cho rằng Thân Trạch Thiên vẫn còn yêu mình. Thân Trạch Thiên rất biết cách chiều chuộng phụ nữ. Khương Hiểu đi theo anh ta năm năm nên cứ nghĩ rằng anh ta thật lòng với mình, vì gia thế hai bên không tương xứng nên mới kết hôn với Đồng Tư Tư. Từ trước đến nay, nhà họ Khương đều cho rằng tất cả đều là lỗi của Đồng Tư Tư chứ không phải của Thân Trạch Thiên. Như vậy có thể thấy được trước mặt Khương Hiểu, Thân Trạch Thiên vẫn luôn che giấu rất tài tình.”

Chân Noãn khẽ hỏi: “Anh ta cứ luôn đùa giỡn với hai cô gái cùng một lúc rồi xây dựng hình tượng vô tội cho mình ư?”

“Không.” Ngô Hàm mỉm cười rất kỳ lạ. “Đồng Tư Tư rất thông minh. Đàn ông không thể đưa đẩy trước mặt phụ nữ thông minh.”

Cô nhún mày lắng nghe, đợi anh nói tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Chân Noãn học tốc chạy vào sân.

Trước cao ốc văn phòng, Ngón Hàm một tay nhét vào túi, một mình đứng cạnh bồn hoa. Anh mặc chiếc áo khoác dài màu đen hơi pha sắc đỏ, bên trong là áo sơ mi trắng cài kín nút. Anh cụp mí suy nghĩ gì đó, hai ngón tay kẹp điều thuốc chưa châm lửa, lòng bàn tay vuốt hộp diêm trong vô thức.

“Chào Đội trưởng!” Hiếm khi thấy cô hồ hồ như vậy.

Nghe thấy tiếng chào lãnh lót của cô, Ngón Hàm không quen lắm, ngẩng đầu lên. Cô cười như đóa hoa hướng dương, vẫy bàn tay đeo chiếc găng tay bông xù liền ngón.

Anh nhìn cô từ trên xuống dưới, hồ hồ hỏi: “Phấn chấn như vậy à?”

“Nhờ Đội trưởng dạy đấy ạ!”

Anh nhướn mày: “Hử?”

Chân Noãn mím môi, hơi ngượng nhưng vẫn lấy hết can đảm, nói đầy cảm kích và chân thành: “Hôm đó, lúc ở ngoài cổng, lời anh nói với anh trai của Khương Hiểu làm em thấy được khích lệ.” Hiện tại, cô cảm thấy công việc của mình rất thiết thực và đáng tự hào.

“Tôi đã nói gì nhỉ?” Anh hơi mơ màng, dần dần nhớ lại đôi chút. “À! Những lời đó hả?”

“Dạ!” Cô gật đầu lia lịa, vài giây sau xấu hổ, đỏ mặt bổ sung một câu. “Em rất khâm phục anh!”

Ngón Hàm nhìn cô vài giây, từ từ để lộ dáng vẻ không thể nhịn cười: “Em còn non quá!”

“Dạ?”

“Làm cấp trên thường hay có giọng điệu quan chức, thích nói mấy lời lý luận cao cả.” Anh cười lạnh lạnh. “Giọng điệu quan chức đó, hiểu không?”

Chân Noãn ngơ ngếch, lơ lơ buột miệng nói: “Đó không phải những lời tâm huyết của anh sao?”

Anh vẫn cười nhưng đôi mắt bắt gặp lại trở nên sâu thẳm: “Làm ngành này lâu rồi, còn đâu nhiệt huyết chứ?”

Cô nghiền ngẫm ý nghĩa của câu nói này, ngầm suy đoán xem liệu có phải anh lại trêu đùa mình theo thói quen không. Cô không khỏi có cảm giác bị anh đùa giỡn, ấp úng hồi lâu, trạng thái thoải mái dần biến mất, quay về câu nệ khi giao tiếp với cấp trên.

Anh cụp mắt nhìn găng tay bông xù của cô rồi hỏi: “Vết thương thế nào rồi?”

“Không có gì đáng ngại ạ!” Nói xong, cô vội vàng khoát tay chứng minh.

“Đội trưởng, lần trước anh nói rằng Khương Hiểu không tự sát cũng không bị giết, em vẫn không hiểu.”

“Anh trai Khương Hiểu nói rằng cô ấy khẳng định mình có thể giành lại Thân Trạch Thiên trong ngày cưới. Tại sao cô ta lại chắc chắn như vậy?”

Chân Noãn đảo mắt: “Giả vờ tự sát để khơi gợi tình cảm của Thân Trạch Nhiên ư?”

Đáp án dĩ nhiên là một cái lắc đầu: “Trò này trước kia từng dùng rồi. Đây là cơ hội cuối cùng của cô ta.”

“À, em quên mất!” Cô khẽ nói. “Cô ấy muốn hãm hại Đồng Tư Tư, khiến người ta cho rằng Đồng Tư Tư muốn giết cô ấy, nên lúc đó, cô ấy đã kêu cứu mạng.”

“Khương Hiểu chuẩn bị hai kế hoạch:

Một, chọc giận Đồng Tư Tư rồi giăng co với cô ta, sau đó kêu cứu mạng, tạo dựng cảnh tượng Đồng Tư Tư muốn giết cô ta. Dù giết người không thành nhưng Đồng Tư Tư vẫn phải chịu phạt, như thế thì nhà họ Thân không thể khoanh tay đứng nhìn. Trong tình huống xấu nhất, cô ta có thể đòi riêng một khoản phí bịt miệng.

Hai, tiếp nối trường hợp một, cô ta tự vệ nên đã đẩy Đồng Tư Tư xuống lầu. Trường hợp hai này do tôi suy đoán, không có chứng cứ. Nhưng hôm đó, sau khi đến hiện trường, Khương Hiểu lập tức ý thức được Đồng Tư Tư sẽ không cho mình cơ hội tự vệ.”

Chân Noãn gật đầu: “Dù trường hợp một hay hai, Khương Hiểu cũng không muốn dây dưa rồi phát sinh tranh chấp với Đồng Tư Tư.”

“Theo lời khai của các phù rể, Khương Hiểu đã từng yêu cầu nói chuyện riêng với Đồng Tư Tư, khi đó, hẳn là cô ta còn ảo tưởng cho rằng Thân Trạch Thiên vẫn còn yêu mình. Thân Trạch Thiên rất biết cách chiều chuộng phụ nữ. Khương Hiểu đi theo anh ta năm năm nên cứ nghĩ rằng anh ta thật lòng với mình, vì gia thế hai bên không tương xứng nên mới kết hôn với Đồng Tư Tư. Từ trước đến nay, nhà họ Khương đều cho rằng tất cả đều là lỗi của Đồng Tư Tư chứ không phải của Thân Trạch Thiên. Như vậy có thể thấy được trước mặt Khương Hiểu, Thân Trạch Thiên vẫn luôn che giấu rất tài tình.”

Chân Noãn khẽ hỏi: “Anh ta cứ luôn đùa giỡn với hai cô gái cùng một lúc rồi xây dựng hình tượng vô tội cho mình ư?”

“Không.” Ngô Hàm mỉm cười rất kỳ lạ. “Đồng Tư Tư rất thông minh. Đàn ông không thể đưa đẩy trước mặt phụ nữ thông minh.”

Cô nhún mày lắng nghe, đợi anh nói tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

“Bởi vì Đồng Tư Tư thông minh nên cô ta vào phòng riêng không tới một phút đồng hồ đã kéo Thân Trạch Thiên vào rồi nhanh chóng cùng anh ta rời đi.”

Chân Noãn dần dần hiểu ra: “Ngay từ đầu, Khương Hiểu đã lập kế hoạch hãm hại Đồng Tư Tư ở trong phòng riêng, để cho các phù rể ở phòng bên cạnh nghe thấy tiếng cãi vã, biến họ thành nhân chứng. Nhưng Đồng Tư Tư nhận ra ý đồ của cô ấy, kịp thời mở cửa để mọi người làm chứng cho mình. Khương Hiểu vì muốn Đồng Tư Tư gây chuyện với mình nên đã cố dùng lời lẽ khích bác cô ta. Nào ngờ Đồng Tư Tư rất bình tĩnh, còn dùng thân phận và địa vị của mình nhục mạ Khương Hiểu.”

Ngôn Hàm cười cười, hiển nhiên nghĩ ngay đến một việc: “Khương Hiểu không muốn từ bỏ nên đã lên sân thượng, bố trí hiện trường giả rồi gọi điện cho Đồng Tư Tư lần nữa để hẹn cô ta lên tầng.”

“Sau đó thì sao?”

“Có nhớ lời khai của Đồng Tư Tư không?”

Chân Noãn nhớ lại: “Cô ta khai rằng Khương Hiểu gọi điện cho mình và đe dọa rằng nếu không lên gặp mặt thì sẽ nhảy lầu.”

“Em cho rằng Đồng Tư Tư quan tâm tới an nguy của Khương Hiểu sao?” Ngôn Hàm hỏi đầy ẩn ý.

Chân Noãn nhận ra ý tứ trong câu nói của anh, không khỏi chạnh lòng: “Đồng Tư Tư lên tầng không phải sợ Khương Hiểu nhảy lầu mà là cho cô ấy cơ hội biểu diễn.”

Giọng anh đều đều: “Trên sân thượng có đầy đủ vật chứng nhưng lại không có nhân chứng. Đồng Tư Tư hiểu rõ Khương Hiểu nhất định sẽ kêu cứu gây sự chú ý, khiến mọi người bên dưới nhìn lên. Khương Hiểu cần phải để mọi người nhìn thấy mình giãy giụa bên rìa sân thượng, thân thể treo trên lan can trong tư thế vô cùng nguy hiểm.”

Chân Noãn bối rối: “Nhưng lúc diễn trò, chắc hẳn Khương Hiểu có điều khiển, sao cô ấy có thể xô đổ lan can với lực lớn như thế chứ?”

“Đồng Tư Tư nói lần đầu tiên cô ta lên sân thượng là do tâm trạng không tốt, muốn hóng gió cho khuây khỏa. Với sự hiểu biết ít ỏi của tôi về Đồng Tư Tư, cô ta vốn không thuộc dạng người giàu tình cảm.”

Chân Noãn bỗng dưng lạnh sống lưng, như bị con gió rét thấm sâu vào người, hàm răng khể va vào nhau lập cập. “Đồng Tư Tư... lên lầu là để nói lòng định ố trên lan can?”

Ngôn Hàm im lặng vài giây, suy nghĩ một lúc rồi bỗng bật cười: “Sao tôi biết được? Tôi có nhìn thấy đâu.”

“VẬY NHỮNG ĐIỀU ANH VỪA NÓI VỚI EM...”

“KẾT ÁN RỒI, ĐOÁN BỪA THÔI.” Giọng anh thản nhiên.

Chân Noãn liếc nhìn anh: “Không đúng!”

“Sao vậy?”

“Đội trưởng, em còn nhớ lúc xảy ra vụ án, anh tìm kiếm xung quanh rất lâu, anh...” Cô bỗng nhiên vô cùng khâm phục kinh nghiệm và khả năng quan sát của anh, nhưng lại thoáng nghĩ ngờ. “Anh... tìm định ố ở xung quanh.”

Con gió lồng lộng thổi bay áo khoác của anh. Ánh mắt anh trở nên sắc bén như đang suy nghĩ gì đó, nhưng rồi đột nhiên anh dừng lại vài giây, chuyển sang trêu ghẹo: “Khi đó... em đã có lòng chú ý đến tôi rồi đấy à?”

Cô đỏ mặt, không biết tại sao bỗng dưng anh chẳng đứng đắn gì cả.

Trái tim cô đập thình thịch, mơ hồ trong chốc lát rồi vẫn khẳng khái hỏi chuyện nghiêm chỉnh: “Đội trưởng, trên định ố có vết trầy xước ạ?”

“Không có.” Anh đáp gọn lỏn rồi thu nụ cười lại.

Cô vẫn muốn hỏi, nhưng điện thoại của Ngôn Hàm bỗng đổ chuông. Anh vút điều thuốc vẫn chưa châm lửa vào thùng rác rồi nói: “Đi đây!”

Lúc này, Chân Noãn mới phản ứng lại. Vì cô cứ nấn ná ở đây mãi, còn anh lại tránh không muốn để cô hút thuốc thụ động nên cuối cùng vẫn không châm lửa. Nhìn bóng lưng anh vừa nghe điện thoại vừa đi xa dần, cô thầm nghĩ phải chăng lại có vụ án mới.

Nhưng hình như chuyện của Khương Hiểu và Đồng Tư Tư vẫn chưa kết thúc mà...

Cô cau mày suy nghĩ trong chốc lát, cũng không lạ khi Ngôn Hàm nói đó chỉ là đoán bừa. Đồng Tư Tư cẩn thận như vậy, chắc chắn lúc tháo ố đã dùng miếng vải mềm bao lại, găng tay đi kèm với bộ váy cưới là vật ngăn cách vân tay thích hợp nhất. Đừng nói không tìm được chứng cứ, cho dù tìm được thì cùng lắm Đồng Tư Tư chỉ phạm tội phá hoại của công, nếu Khương Hiểu không làm thì sao phải nhận lấy kết cục này. Đồng Tư Tư cũng có thể nói do ố mới lắp lại không chắc lắm, còn mình không hề nhúng tay vào.

Sự thật chỉ mình cô ta biết rõ.

Con gió lướt qua, Chân Noãn lạnh đến mức khẽ run rẩy, phát hiện mình đã bất giác đứng trong gió khá lâu. Cô xoa xoa gương mặt lạnh toát, vội chạy thẳng vào tòa nhà C-Lab.

Đến trưa, mọi người trong C-Lab cùng nhau đến phòng tranh bên kia đường xem triển lãm. Thật ra đó là buổi triển lãm tranh và tác phẩm điêu khắc trong nhiều năm qua của Tần Xu.

Chân Noãn bước vào liền trầm trồ trước phong cách chuyên nghiệp của nơi đây.

Có những người dù đã học hội họa nhưng vẫn không thể nghĩ ra cấu tứ. Cũng có những người muốn biểu đạt cảm xúc nhưng lại không thể chuyển tải chúng thành một tác phẩm hội họa làm cho người xem có thể cảm thụ và rung động.

Nhưng đó hoàn toàn không phải là trở ngại đối với Tần Xu.

Nghệ thuật của cô ấy là sự kết hợp hài hòa giữa kinh nghiệm và chuyên môn của mình, tạo thành từng tác phẩm hội họa và điêu khắc với góc nhìn theo chủ nghĩa hiện đại đầy mới lạ và độc đáo. Màu sắc đậm chất kích thích mãnh liệt, đường nét khi khúc khuỷu gằng xé khi mạnh mẽ dứt khoát, mỗi tác phẩm đều đạt đến trình độ tinh xảo hoàn mỹ.

Chân Noãn chậm rãi dạo bước trong phòng tranh yên tĩnh nhưng thi thoảng có tiếng xì xào bàn tán này, lưu luyến ngắm nhìn từng bức tranh một. Khi đi qua mấy dãy hành lang, cô vô tình nhìn lại, trông thấy một bức tranh phong cảnh treo trên tường phía cuối hành lang. Làn gió tươi trẻ đang tràn đến ấy

hoàn toàn không phù hợp với bầu không khí xung quanh.

Thật kỳ lạ!

Cô băng qua hành lang, tiến gần đến bức tranh.

Đó là một bức tranh màu nước. Tranh vẽ một mảnh sân muôn hoa nở rộ, dưới cánh cổng dựng bằng gỗ trắng là con đường trải đá cuội, điểm xuyết những cánh hoa rơi vương vãi khắp chốn. Tường bao ở ngõ Thanh Thạch rất thấp, chỉ cao cỡ nửa người. Những bông hoa nhỏ trắng hồng xen nhau phủ mình khắp tường, lá xanh mơn mớn đua nhau chen chúc trên chạc cây.

Trong mảnh sân có căn nhà nhỏ màu xanh lam, cửa gỗ và cửa sổ cùng màu xanh, đẹp như trong truyện cổ tích. Nhất là căn phòng trên ban công tầng hai, lặng lẽ nấu mình dưới bóng râm của tán đại thụ, trên cành cây còn treo dây xích đu. Lá xanh điểm xuyết những bông hoa trắng nhỏ xinh, hết như tấm rèm buông rũ của thiên nhiên.

Căn phòng trên ban công để cửa mở, tấm rèm màu trắng khẽ tung bay. Dưới mái hiên, những chiếc chuông gió đầy màu sắc đing đang đu đưa trong gió. Đường như có thể làm cho người ta nghe thấy tiếng chuông giòn tan ngày hạ ấy.

Trên đời có nơi đẹp như vậy sao? Một nơi chỉ cần nhìn thôi đã muốn ở lại.

Không biết tại sao khi nhìn thấy bức tranh phong cảnh chưa một lần chứng kiến này, trong lòng cô bỗng gợn cơn cảm giác buồn thương khó nắm bắt.

Thật kỳ lạ, rõ ràng là cảnh tượng tĩnh lặng và tuyệt đẹp, tại sao lại làm cho người ta cảm thấy bi thương chứ? Tầm mắt cô hạ xuống, tên bức tranh lại là “Hạ Thời – Summer Time” Bức tranh muốn biểu đạt tên người hay là khoảnh khắc mùa hạ đã qua?

Mới đến gần mấy bước, cô bỗng trông thấy Ngôn Hàm. Anh đang nhìn bức tranh kia đến ngẩn người.

Nơi đó là nhà Hạ Thời.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

“Bởi vì Đồng Tư Tư thông minh nên cô ta vào phòng riêng không tới một phút đồng hồ đã kéo Thân Trạch Thiên vào rồi nhanh chóng cùng anh ta rời đi.”

Chân Noãn dần dần hiểu ra: “Ngay từ đầu, Khương Hiểu đã lập kế hoạch hãm hại Đồng Tư Tư ở trong phòng riêng, để cho các phù rở ở phòng bên cạnh nghe thấy tiếng cãi vã, biến họ thành nhân chứng. Nhưng Đồng Tư Tư nhận ra ý đồ của cô ấy, kịp thời mở cửa để mọi người làm chứng cho mình. Khương Hiểu vì muốn Đồng Tư Tư gây chuyện với mình nên đã cố dùng lời lẽ khích bác cô ta. Nào ngờ Đồng Tư Tư rất bình ĩnh, còn dùng thân phận và địa vị của mình nhục mạ Khương Hiểu.”

Ngôn Hàm cười cười, hiển nhiên nghĩ ngay đến một việc: “Khương Hiểu không muốn từ bỏ nên đã lên sân thượng, bố trí hiện trường giả rồi gọi điện cho Đồng Tư Tư lần nữa để hẹn cô ta lên tầng.”

“Sau đó thì sao?”

“Có nhớ lời khai của Đồng Tư Tư không?”

Chân Noãn nhớ lại: “Cô ta khai rằng Khương Hiểu gọi điện cho mình và đe dọa rằng nếu không lên gặp mặt thì sẽ nhảy lầu.”

“Em cho rằng Đồng Tư Tư quan tâm tới an nguy của Khương Hiểu sao?” Ngôn Hàm hỏi đầy ẩn ý.

Chân Noãn nhận ra ý tứ trong câu nói của anh, không khỏi chạnh lòng: “Đồng Tư Tư lên tầng không phải sợ Khương Hiểu nhảy lầu mà là cho cô ấy cơ hội biểu diễn.”

Giọng anh đều đều: “Trên sân thượng có đầy đủ vật chứng nhưng lại không có nhân chứng. Đồng Tư Tư hiểu rõ Khương Hiểu nhất định sẽ kêu cứu gây sự chú ý, khiến mọi người bên dưới nhìn lên. Khương Hiểu cần phải để mọi người nhìn thấy mình gãy giữa bên rìa sân thượng, thân thể treo trên lan can trong tư thế vô cùng nguy hiểm.”

Chân Noãn bối rối: “Nhưng lúc diễn trò, chắc hẳn Khương Hiểu có điều dẫn đo, sao cô ấy có thể xô đổ lan can với lực lớn như thế chứ?”

“Đồng Tư Tư nói lần đầu tiên cô ta lên sân thượng là do tâm trạng không tốt, muốn hóng gió cho khuây khỏa. Với sự hiểu biết ít ỏi của tôi về Đồng Tư Tư, cô ta vốn không thuộc dạng người giàu tình cảm.”

Chân Noãn bỗng dưng lạnh sống lưng, như bị con gió rét thấm sâu vào người, hàm răng khê va vào nhau lập cập. “Đồng Tư Tư... lên lầu là để nói lòng đình ốc trên lan can?”

Ngôn Hàm im lặng vài giây, suy nghĩ một lúc rồi bỗng bật cười: “Sao tôi biết được? Tôi có nhìn thấy đâu.”

“Vậy những điều anh vừa nói với em...”

“Kết án rồi, đoán bừa thôi.” Giọng anh thản nhiên.

Chân Noãn liếc nhìn anh: “Không đúng!”

“Sao vậy?”

“Đội trưởng, em còn nhớ lúc xảy ra vụ án, anh tìm kiếm xung quanh rất lâu, anh...” Cô bỗng nhiên vô cùng khâm phục kinh nghiệm và khả năng quan sát của anh, nhưng lại thoáng nghi ngờ. “Anh... tìm đình ốc ở xung quanh.”

Con gió lồng lộng thổi bay áo khoác của anh. Ánh mắt anh trở nên sắc bén như đang suy nghĩ gì đó, nhưng rồi đột nhiên anh dừng lại vài giây, chuyển sang trêu ghẹo: “Khi đó... em đã có lòng chú ý đến tôi rồi đấy à?”

Cô đỏ mặt, không biết tại sao bỗng dưng anh chẳng đứng đắn gì cả.

Trái tim cô đập thình thịch, mơ hồ trong chốc lát rồi vẫn khẳng khái hỏi chuyện nghiêm chỉnh: “Đội trưởng, trên đình ốc có vết trầy xước ạ?”

“Không có.” Anh đáp gọn lỏn rồi thu nụ cười lại.

Cô vẫn muốn hỏi, nhưng điện thoại của Ngôn Hàm bỗng đổ chuông. Anh vút điều thuốc vẫn chưa châm lửa vào thùng rác rồi nói: “Đi đây!”

Lúc này, Chân Noãn mới phản ứng lại. Vì cô cứ nấn ná ở đây mãi, còn anh lại tránh không muốn để cô hút thuốc thụ động nên cuối cùng vẫn không châm lửa. Nhìn bóng lưng anh vừa nghe điện thoại vừa đi xa dần, cô thầm nghĩ phải chăng lại có vụ án mới.

Nhưng hình như chuyện của Khương Hiểu và Đồng Tư Tư vẫn chưa kết thúc mà...

Cô cau mày suy nghĩ trong chốc lát, cũng không lạ khi Ngôn Hàm nói đó chỉ là đoán bừa. Đồng Tư Tư cẩn thận như vậy, chắc chắn lúc tháo ốc đã dùng miếng vải mềm bao lại, gắng tay đi kèm với bộ váy cưới là vật ngăn cách vân tay thích hợp nhất. Đừng nói không tìm được chứng cứ, cho dù tìm được thì cũng làm Đồng Tư Tư chỉ phạm tội phá hoại của công, nếu Khương Hiểu không làm thì sao phải nhận lấy kết cục này. Đồng Tư Tư cũng có thể nói do ốc mới lắp lại không chắc lắm, còn mình không hề nhúng tay vào.

Sự thật chỉ mình cô ta biết rõ.

Con gió lướt qua, Chân Noãn lạnh đến mức khê run rẩy, phát hiện mình đã bất giác đứng trong gió khá lâu. Cô xoa xoa gương mặt lạnh toát, vội chạy thẳng vào tòa nhà C-Lab.

Đến trưa, mọi người trong C-Lab cùng nhau đến phòng tranh bên kia đường xem triển lãm. Thật ra đó là buổi triển lãm tranh và tác phẩm điêu khắc trong nhiều năm qua của Tần Xu.

Chân Noãn bước vào liền trầm trồ trước phong cách chuyên nghiệp của nơi đây.

Có những người dù đã học hội họa nhưng vẫn không thể nghĩ ra cấu tứ. Cũng có những người muốn biểu đạt cảm xúc nhưng lại không thể chuyển tải chúng thành một tác phẩm hội họa làm cho người xem có thể cảm thụ và rung động.

Nhưng đó hoàn toàn không phải là trở ngại đối với Tần Xu.

Nghệ thuật của cô ấy là sự kết hợp hài hòa giữa kinh nghiệm và chuyên môn của mình, tạo thành từng tác phẩm hội họa và điêu khắc với góc nhìn theo chủ nghĩa hiện đại đầy mới lạ và độc đáo. Màu sắc đậm chất kích thích mãnh liệt, đường nét khi khúc khuỷu giằng xé khi mạnh mẽ dứt khoát, mỗi tác phẩm đều đạt đến trình độ tinh xảo hoàn mỹ.

Chân Noãn chậm rãi dạo bước trong phòng tranh yên tĩnh nhưng thì thoảng có tiếng xì xào bàn tán này, lưu luyến ngắm nhìn từng bức tranh một. Khi đi qua mấy dãy hành lang, cô vô tình nhìn lại, trông thấy một bức tranh phong cảnh treo trên tường phía cuối hành lang. Làn gió tươi trẻ đang tràn đến ấy hoàn toàn không phù hợp với bầu không khí xung quanh.

Thật kỳ lạ!

Cô băng qua hành lang, tiến gần đến bức tranh.

Đó là một bức tranh màu nước. Tranh vẽ một mảnh sân muôn hoa nở rộ, dưới cánh cổng dựng bằng gỗ trắng là con đường trải đá cuội, điểm xuyết những cánh hoa rơi vương vãi khắp chốn. Tường bao ở ngõ Thanh Thạch rất thấp, chỉ cao cỡ nửa người. Những bông hoa nhỏ trắng hồng xen nhau phủ mình khắp tường, lá xanh mon mồn đua nhau chen chúc trên chạc cây.

Trong mảnh sân có căn nhà nhỏ màu xanh lam, cửa gỗ và cửa sổ cùng màu xanh, đẹp như trong truyện cổ tích. Nhất là căn phòng trên ban công tầng hai, lộng lẫy náu mình dưới bóng râm của tán đại thụ, trên cành cây còn treo dây xích đu. Lá xanh điểm xuyết những bông hoa trắng nhỏ xinh, hết như tấm rèm buông rũ của thiên nhiên.

Căn phòng trên ban công để cửa mở, tấm rèm màu trắng khẽ tung bay. Dưới mái hiên, những chiếc chuông gió đầy màu sắc đing đang đu đưa trong gió. Dường như có thể làm cho người ta nghe thấy tiếng chuông giòn tan ngày hạ ấy.

Trên đời có nơi đẹp như vậy sao? Một nơi chỉ cần nhìn thôi đã muốn ở lại.

Không biết tại sao khi nhìn thấy bức tranh phong cảnh chưa một lần chứng kiến này, trong lòng cô bỗng gợn gợn cảm giác buồn thương khó nắm bắt.

Thật kỳ lạ, rõ ràng là cảnh tượng tĩnh lặng và tuyệt đẹp, tại sao lại làm cho người ta cảm thấy bi thương chứ? Tầm mắt cô hạ xuống, tên bức tranh lại là “Hạ Thời – Summer Time” Bức tranh muốn biểu đạt tên người hay là khoảnh khắc mùa hạ đã qua?

Mới đến gần mấy bước, cô bỗng trông thấy Ngôn Hàm. Anh đang nhìn bức tranh kia đến ngẩn người.

Nơi đó là nhà Hạ Thời.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Ngôn Hàm lẳng lặng đứng bên cạnh bức tranh tên Hạ Thời, nhìn đắm đắm không hề chớp mắt. Trong thoáng chốc, bức tranh kia dường như đang cử động. Con gió mùa hạ thổi qua ngõ Thanh Thạch, lá cây xào xạc, hoa rơi lả tả. Trong không khí lan tỏa mùi hoa kim ngân và dưa hấu, cũng là hương vị của mùa hè. Anh đẩy cửa sân đi vào, xung quanh bỗng nổi gió, chiếc xích đu đong đưa dưới tán một gốc cây to lớn xù xì.

Lúc anh ba tuổi, mẹ bảo anh sang chơi với Hạ Thời, nhưng cô bé ấy thật chán ngắt, tai thì mềm nhũn, mặt vừa bóp vào đã hóp cả lại, anh chẳng thích chơi với cô chút nào.

Anh chạy vòng quanh cây đại thụ: “A Thời, em đuổi theo anh đi!”

Tiểu Hạ Thời vui vẻ lập tức đuổi theo anh. Giữa chừng anh chuẩn bị, đi ra ngoài tìm tên nhóc khác chơi. Lúc ấy, Tiểu Hạ Thời vẫn í ới gọi “anh Tiểu Hỏa”. Cô chạy rất lâu nhưng không nhìn thấy bóng dáng anh đâu, liền dừng lại tìm quanh quất tới lui song anh vẫn mất tăm mất tích. Cô gãi đầu nghĩ ngợi, lại nhoeo môi cười, tiếp tục vừa hờn hờ gọi “anh Tiểu Hỏa” vừa chạy vòng quanh gốc cây to. Một mình chạy đến trưa vẫn hoang mang sao mãi mà không đuổi kịp anh Tiểu Hỏa.

Lúc anh bốn tuổi, cô quần lấy anh đòi chơi xích đu. Anh đồng ý rồi đẩy cô lên tít trên cao. Cô sợ đến mức nắm dây xích đu òa khóc nức nở: “Anh Tiểu Hỏa, anh đừng đẩy nữa! Em sẽ ngã đấy, anh đừng đẩy nữa!”

Anh bất mãn hỏi: “Có còn quần anh đòi chơi nữa không?”

“Không, hu hu...” Cô meo máo, khuôn mặt nhỏ tèm lem nước mắt nước mũi. Sau lần đó, anh bị ba đánh cho một trận.

Anh lên năm tuổi, phải đi học. Trước khi vào lớp, Tiểu Hạ Thời cứ chạy theo phía sau gọi “anh Tiểu Hỏa”, mấy phen dọa nạt mới khiến cô im lặng trước mặt bạn học, không để cái tên “Ngôn Tiểu Hỏa” do cô mù chữ đặt bừa lan truyền khắp nơi.

Nhưng cô vẫn cả ngày hí hửng đi theo anh, bàn tay nhỏ níu lấy vạt áo anh. Anh đi đến đâu thì cô theo đến đó, khiến anh thấy phiền phức vô cùng.

Bạn học trong trường vừa nhìn thấu Hạ Thời và Ngôn Hàm đi cùng nhau liền vừa đưa tay che mặt vừa tinh nghịch gào lên: “Cái đuôi của Ngôn Hàm, cô vợ nhỏ của Ngôn Hàm! Cái đuôi của Ngôn Hàm, cô vợ nhỏ của Ngôn Hàm...”

Một ngày nọ tan học, Tiểu Ngôn Hàm lại gặp phải chuyện như vậy, tức tối quát lên với Tiểu Hạ Thời phía sau: “Không được đi theo anh!”

Tiểu Hạ Thời nắm chặt quai cặp sách, co rúm sợ hãi rồi yếu ớt nói: “Mẹ bảo em tan học đi theo anh về nhà. Với lại, dì Hàn cũng bảo anh tan học đưa em về nhà.”

Đám học sinh tiểu học hùa nhau ồ lên: “Ồ ồ, Ngôn Hàm và cô vợ nhỏ ở cùng nhà kìa! Đám cưới rồi! Đám cưới rồi!”

Anh giận đến mặt đỏ gay, đẩy cô té ngã rồi sai bước bỏ chạy.

Tiểu Hạ Thời hoảng hốt bò dậy rồi đuổi theo anh, vừa chạy hồng hộc vừa khóc hu hu: “Em không biết đường về nhà. Anh Tiểu Hỏa đưa em về với! Hu

hu, em không biết đường về nhà. Mẹ ơi! Anh Tiểu Họa ơi!”

Nhưng anh vụt về nhà nhanh như chớp, bỏ lại cô xa tít mù khơi từ lúc nào.

Ngôn Hàm nghĩ lại, nếu lần đó cô không tìm được đường về nhà rồi cứ thế mất tích, chắc có lẽ anh đã sớm quên cô rồi.

Trong bức tranh, gió như đang thổi qua cành lá xanh um, rì rào vi vu. Anh nhìn cây son trà tươi tốt như thể thấy lại cảnh tượng nhiều năm về trước. Khi ấy, anh tám tuổi đứng dưới tàng cây hái quả, Tiểu Hạ Thôi tết bím tóc nhảy nhót qua lại, rồi rít kêu gọi: “Anh Tiểu Họa, em cũng muốn một quả em cũng muốn một quả!”

Anh hái được quả son trà liền chạy mất, cô đi chân trần chạy đuổi theo trong ngõ Thanh Thạch bị vấp ngã u đầu, sưng trán rồi nằm sõng soài trên đất, nước mắt rưng rưng nhưng kìm nén không dám khóc, sợ người lớn biết được sẽ lại đánh anh.

Nhớ lại thòu thơ ấu, anh thấy hồi đó mình đối với Hạ Thôi thật xấu xa, không biết cô thích anh ở điểm nào nữa. Sau này hỏi cô thì lại nghe được câu trả lời ngược nghịch: “Bởi vì anh đối xử với em tốt nhất.”

Tốt chỗ nào cơ chứ?

Lúc Tiểu Hạ Thôi ba tuổi, buổi trưa hè nắng chang chang, cô lắc lư tay Tiểu Ngôn Hàm, nũng nịu nói: “Anh Tiểu Họa, em muốn ăn kem que, nhưng mẹ không cho em ăn, anh mua cho em được không?”

“Được thôi!” Tiểu Ngôn Hàm nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, thông thả đi qua từng con ngõ thật dài đối với trẻ con.

Đi được nửa chừng, Tiểu Hạ Thôi nói: “Em nghe mẹ anh nói với mẹ em là lớn lên, muốn gả em cho anh. Anh Tiểu Họa, gả cho anh là sao ạ?”

“Là em dọn sang ở nhà anh đấy! À, còn hôn nhau nữa.”

“Hôn á?”

“Ừ!” Tiểu Ngôn Hàm dừng lại, “chụt” một phát lên khuôn mặt mũm mĩm của cô, “Là vậy nè!”

“Ồ!” Cô xoa xoa nặt rồi kiễng chân, hôn lên mặt anh.

Hai đứa trẻ anh hôn em, em hôn anh, chơi chán rồi mới nắm tay nhau từ từ đi tiếp. Chân cô ngắn ngủn nên đi một hồi đã ngồi bệt xuống đất, ăn vạ không chịu đi nữa. Thế là Tiểu Ngôn Hàm liền cõng cô, lẻ từng bước nghe con rùa vác cái mai, vừa đi vừa thở hắt hà hắt hển.

Khi Tiểu Hạ Thôi bốn tuổi, ngồi xỏm trên đất nghịch bùn. Một tên nhóc nọ nghịch ngợm đến kéo bím tóc cô, lại véo mặt cô. Cô sợ nhưng không dám khóc, Tiểu Ngôn Hàm liền lao ra đánh tên kia một trận toí bời. Từ đó về sau, không ai dám bắt nạt Hạ Thôi nữa, nhưng Ngôn Hàm thì lại bị ba đánh đến nổi mông sưng tấy cả lên.

Lúc lên năm tuổi, Tiểu Hạ Thôi có dịp về nông thôn chơi, nào ngờ đám bé trai đốt lửa làm cháy lan ra. Cô sợ lửa từ bé, ký ức về trận hỏa hoạn thiêu chết người chị sinh đôi Hạ Thiên khi còn sơ sinh vẫn luôn ám ảnh cô. Một mình cô chui rúc bên bờ ruộng khóc hu hu, không dám nhúc nhích. Chính anh Tiểu Họa đã chạy đến che mắt cô lại, ôm cô vào lòng rồi đưa cô rời khỏi đồng cỏ lau ngập lửa ấy.

Anh ôm cô đến bên cạnh dòng suối nhỏ, rửa sạch khuôn mặt lấm lem rồi cả cái bụng và tay chân bé xiu của cô, còn bắt nòng nọc và cá con cho cô chơi, treu chọc làm cô cười vui vẻ.

Họ cùng nhau đến trường rồi cùng tan học. Tuy có lần để lạc cô nhưng sau đó, anh luôn dắt tay cô suốt lúc đi học rồi cả khi về nhà. Trên đường đi, nhìn thấy đồ chơi thì cùng nhau dừng lại ngắm nghía, xem xong thì lại đi tiếp.

Đến khi dần lớn lên, hai người ngại nắm tay nhau nên người đi trước, người theo sau. Anh lớn hơn cô một lớp, sau khi lên cấp hai cũng không còn chung trường. Mỗi ngày tan học, anh buộc phải chạy cả trăm mét đến cổng trường tiểu học đón cô nhưng vẫn giả vờ như mình chỉ đi rất chậm chạp nên giờ mới đến.

Lúc lên trung học, cả hai lại học trung. Cô vừa lên cấp hai, anh đã nói với người xung quanh rằng cô gái này là do anh bảo vệ, không ai được phép chọc giận cô, nếu không, đừng trách anh nặng tay.

Lúc Hạ Thôi nghe thấy lời đó liền đỏ mặt, xấu hổ hỏi anh. Anh cau mày ra vẻ nghi ngờ: “Anh có nói như vậy à? Này, A Thôi nhà họ Hạ, không phải là em muốn bám lấy anh nên mới cố ý nói vậy đấy chứ?”

Thuở đó, anh rất ham chơi, cứ hay trốn học, nhưng bất kể đã đi bao xa, mỗi khi chuông tan học vang lên là anh liền có mặt ở trường. Thấy cô đều nói, đối với Ngôn Hàm thì chuông tan học mới là chuông vào học.

Trên đường về nhà, anh nghênh ngang đi phía trước, phát giác ra cô đã im thin thít rất lâu mới khăn trương quay đầu lại sợ cô đi lạc. Cô liền mím môi, cười hiền hòa: “Anh Tiểu Họa, em đã lớn thế này rồi, không đi lạc nữa đâu.”

Anh đỏ mặt hừ khẩy: “Thôi đi, ai lo cho em chứ?”

Những ngày tháng sau đó, cô càng ngày càng xinh đẹp, anh cũng càng ngày càng khôi ngô. Đám con trai thì tìm Hạ Thời làm quen, còn đám con gái tìm Hạ Thời gây khó dễ cũng dần dần nhiều hơn.

Số lần anh đánh nhau cũng theo đó tăng vọt, đa số đều vì cô.

Anh chưa từng nói mình thích cô, nhưng lại bảo vệ cô hơn bất cứ ai khác.

Anh rất thích và cũng giỏi chơi bass nên cùng bạn bè thành lập một ban nhạc. Trong nhóm bạn của anh có một cô bé có kỹ năng DJ kéo đĩa cao siêu cũng tham gia, trở thành người bạn khác giới hiếm hoi của Ngôn Hàm.

Ban nhạc từng có một khoảng thời gian vô cùng huy hoàng, nổi tiếng khắp cả Thành Thành. Tình bạn của các thành viên rất khăng khít. Nhưng rồi có lần Ngôn Hàm không chịu đi ăn mừng vì muốn đi đón Hạ Thời tan học. Bởi lẽ gần đây, vì bận bịu anh đã lỡ hẹn với cô rất nhiều lần, nên hôm đó, anh hứa là sẽ đến.

Bình thường, mọi người hay nói cô bé DJ kia thích Ngôn Hàm, nhưng anh cho rằng đó chỉ là lời bông đùa nên không hề để ý. Không hiểu cô gái kia cạy vào điều gì mà lại chưa ngoa nói: “Là công chúa à, tan học còn phải có người đi đón, không có chân sao?”

Ngôn Hàm nóng nảy cau mày: “Là công chúa đấy, thì sao nào?”

Cô bé DJ là hoa khôi của trường, lại thêm cảm xúc bị dè dặt quá lâu nên hôm đó đã bộc phát ra cả, cứ bám riết không cho anh đi, vừa khóc vừa làm loạn. Giữa lúc cả ban nhạc đều hết lời khuyên giải, cô ta chất vấn Ngôn Hàm: “Tớ có gì không tốt, có chỗ nào thua kém cô công chúa yếu đuối của cậu hả?”

Ngôn Hàm đáp lại một câu: “Trông xấu hoắc, ngán.”

Lần ấy, vì nhiều nguyên nhân mà chuyện trở nên rất ảm ỉ. Sau đó, ban nhạc tan rã. Cũng trong lần ấy, vì thấy Hạ Thời bị tổn thương và anh đã nổi cơn giận dữ, suýt nữa lỡ tay giết người. Là cô nhào vào lòng anh ngăn lại, hoảng sợ khóc lóc: “Em không sao! Anh Tiểu Hỏa, anh đừng như vậy, đừng như vậy!”

Anh ôm lấy cô đang khóc lóc run rẩy trên bả vai mình, cuối cùng kiềm chế lại tâm trạng, mắt long sòng sọc, nói: “Khốn kiếp, sau này, đứa nào dám động đến một sợi tóc của Hạ Thời, tao sẽ lấy mạng đứa đó!”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Ngôn Hàm lẳng lặng đứng bên cạnh bức tranh tên Hạ Thời, nhìn chăm chăm không hề chớp mắt. Trong thoáng chốc, bức tranh kia dường như đang cử động. Con gió mùa hạ thổi qua ngõ Thanh Thạch, lá cây xào xạc, hoa rơi là tả. Trong không khí lan tỏa mùi hoa kim ngân và dưa hấu, cũng là hương vị của mùa hè. Anh đẩy cửa sân đi vào, xung quanh bỗng nổi gió, chiếc xích đu đóng đưa dưới tán một gốc cây to lớn xù xì.

Lúc anh ba tuổi, mẹ bảo anh sang chơi với Hạ Thời, nhưng cô bé ấy thật chán ngắt, tai thì mềm nhũn, mặt vừa bóp vào đã hóp cả lại, anh chẳng thích chơi với cô chút nào.

Anh chạy vòng quanh cây đại thụ: “A Thời, em đuổi theo anh đi!”

Tiểu Hạ Thời vui vẻ lập tức đuổi theo anh. Giữa chừng anh chuồn mất, đi ra ngoài tìm tên nhóc khác chơi. Lúc ấy, Tiểu Hạ Thời vẫn í ới gọi “anh Tiểu Hỏa”. Cô chạy rất lâu nhưng không nhìn thấy bóng dáng anh đâu, liền dừng lại tìm quanh quất tới lui song anh vẫn mất tăm mất tích. Cô gãi đầu nghĩ ngợi, lại nhoe nhoét cười, tiếp tục vừa hờn hờ gọi “anh Tiểu Hỏa” vừa chạy vòng quanh gốc cây to. Một mình chạy đến trưa vẫn hoang mang sao mãi mà không đuổi kịp anh Tiểu Hỏa.

Lúc anh bốn tuổi, cô quần lấy anh đòi chơi xích đu. Anh đồng ý rồi đẩy cô lên tít trên cao. Cô sợ đến mức nắm dây xích đu òa khóc nức nở: “Anh Tiểu Hỏa, anh đừng đẩy nữa! Em sẽ ngã đấy, anh đừng đẩy nữa!”

Anh bất mãn hỏi: “Có còn quần anh đòi chơi nữa không?”

“Không, hu hu...” Cô mếu máo, khuôn mặt nhỏ tèm lem nước mắt nước mũi. Sau lần đó, anh bị ba đánh cho một trận.

Anh lên năm tuổi, phải đi học. Trước khi vào lớp, Tiểu Hạ Thời cứ chạy theo phía sau gọi “anh Tiểu Hỏa”, mấy phen dọa nạt mới khiến cô im lặng trước mặt bạn học, không để cái tên “Ngôn Tiểu Hỏa” do cô mù chữ đặt bừa lan truyền khắp nơi.

Nhưng cô vẫn cả ngày hí hửng đi theo anh, bàn tay nhỏ nín lấy vạt áo anh. Anh đi đến đâu thì cô theo đến đó, khiến anh thấy phiền phức vô cùng.

Bạn học trong trường vừa nhìn thấu Hạ Thòi và Ngôn Hàm đi cùng nhau liền vừa đưa tay che mặt vừa tinh nghịch gào lên: “Cái đuôi của Ngôn Hàm, cô vợ nhỏ của Ngôn Hàm! Cái đuôi của Ngôn Hàm, cô vợ nhỏ của Ngôn Hàm...”

Một ngày nọ tan học, Tiểu Ngôn Hàm lại gặp phải chuyện như vậy, tức tối quát lên với Tiểu Hạ Thòi phía sau: “Không được đi theo anh!”

Tiểu Hạ Thòi nắm chặt quai cặp sách, co rúm sợ hãi rồi yếu ớt nói: “Mẹ bảo em tan học đi theo anh về nhà. Vội lại, dì Hàn cũng bảo anh tan học đưa em về nhà.”

Đám học sinh tiểu học hùa nhau ồ lên: “Ồ ồ, Ngôn Hàm và cô vợ nhỏ ở cùng nhà kia! Đám cưới rồi! Đám cưới rồi!”

Anh giận đến mặt đỏ gay, đẩy cô té ngã rồi sải bước bỏ chạy.

Tiểu Hạ Thòi hoảng hốt bỏ chạy rồi đuổi theo anh, vừa chạy hồng hộc vừa khóc hu hu: “Em không biết đường về nhà. Anh Tiểu Hóa đưa em về với! Hu hu, em không biết đường về nhà. Mẹ ơi! Anh Tiểu Hóa ơi!”

Nhưng anh vụt về nhà nhanh như chớp, bỏ lại cô xa tít mù khơi từ lúc nào.

Ngôn Hàm nghĩ lại, nếu lần đó cô không tìm được đường về nhà rồi cứ thế mất tích, chắc có lẽ anh đã sớm quên cô rồi.

Trong bức tranh, gió như đang thổi qua cành lá xanh um, rì rào vi vu. Anh nhìn cây son trà tươi tốt như thể thấy lại cảnh tượng nhiều năm về trước. Khi ấy, anh tám tuổi đứng dưới tàng cây hái quả, Tiểu Hạ Thòi tết bím tóc nhảy nhót qua lại, rồi rít kêu gọi: “Anh Tiểu Hóa, em cũng muốn một quả em cũng muốn một quả!”

Anh hái được quả son trà liền chạy mất, cô đi chân trần chạy đuổi theo trong ngõ Thanh Thạch bị vấp ngã u đầu, sưng trán rồi nằm sõng soài trên đất, nước mắt rưng rưng nhưng kìm nén không dám khóc, sợ người lớn biết được sẽ lại đánh anh.

Nhớ lại thòu thơ ấu, anh thấy hồi đó mình đối với Hạ Thòi thật xấu xa, không biết cô thích anh ở điểm nào nữa. Sau này hỏi cô thì lại nghe được cây trả lời ngốc nghếch: “Bởi vì anh đối xử với em tốt nhất.”

Tốt chỗ nào cơ chứ?

Lúc Tiểu Hạ Thòi ba tuổi, buổi trưa hè nắng chang chang, cô lắc lư tay Tiểu Ngôn Hàm, nũng nịu nói: “Anh Tiểu Hóa, em muốn ăn kem que, nhưng mẹ không cho em ăn, anh mua cho em được không?”

“Được thôi!” Tiểu Ngôn Hàm nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, thông thả đi qua từng con ngõ thật dài đối với trẻ con.

Đi được nửa chừng, Tiểu Hạ Thòi nói: “Em nghe mẹ anh nói với mẹ em là lớn lên, muốn gả em cho anh. Anh Tiểu Hóa, gả cho anh là sao ạ?”

“Là em dọn sang ở nhà anh đấy! À, còn hôn nhau nữa.”

“Hôn á?”

“Ừ!” Tiểu Ngôn Hàm dừng lại, “chụt” một phát lên khuôn mặt mồm mỉm của cô, “Là vậy nè!”

“Ồ!” Cô xoa xoa nạt rồi kiễng chân, hôn lên mặt anh.

Hai đứa trẻ anh hôn em, em hôn anh, chơi chán rồi mới nắm tay nhau từ từ đi tiếp. Chân cô ngắn ngủn nên đi một hồi đã ngồi bệt xuống đất, ăn vạ không chịu đi nữa. Thế là Tiểu Ngôn Hàm liền công cô, lễ từng bước nghe con rùa vác cái mai, vừa đi vừa thở hôn hà hôn hển.

Khi Tiểu Hạ Thòi bốn tuổi, ngồi xỏm trên đất nghịch bùn. Một tên nhóc nọ nghịch ngợm đến kéo bím tóc cô, lại véo mặt cô. Cô sợ nhưng không dám khóc, Tiểu Ngôn Hàm liền lao ra đánh tên kia một trận toí bời. Từ đó về sau, không ai dám bắt nạt Hạ Thòi nữa, nhưng Ngôn Hàm thì lại bị ba đánh đến nổi mông sưng tấy cả lên.

Lúc lên năm tuổi, Tiểu Hạ Thòi có dịp về nông thôn chơi, nào ngờ đám bé trai đốt lửa làm cháy lan ra. Cô sợ lửa từ bé, ký ức về trận hỏa hoạn thiếu chết người chị sinh đôi Hạ Thiên khi còn sơ sinh vẫn luôn ám ảnh cô. Một mình cô chui rúc bên bờ ruộng khóc hu hu, không dám nhúc nhích. Chính anh Tiểu Hóa đã chạy đến che mặt cô lại, ôm cô vào lòng rồi đưa cô rời khỏi đồng cỏ lau ngập lửa ấy.

Anh ôm cô đến bên cạnh dòng suối nhỏ, rửa sạch khuôn mặt lấm lem rồi cả cái bụng và tay chân bé xiu của cô, còn bắt nòng nọc và cá con cho cô chơi, trêu chọc làm cô cười vui vẻ.

Họ cùng nhau đến trường rồi cùng tan học. Tuy có lần để lạc cô nhưng sau đó, anh luôn dắt tay cô suốt lúc đi học rồi cả khi về nhà. Trên đường đi, nhìn thấy đồ chơi thì cùng nhau dừng lại ngắm nghía, xem xong thì lại đi tiếp.

Đến khi dần lớn lên, hai người ngại nắm tay nhau nên người đi trước, người theo sau. Anh lớn hơn cô một lớp, sau khi lên cấp hai cũng không còn chung trường. Mỗi ngày tan học, anh buộc phải chạy cả trăm mét đến cổng trường tiểu học đón cô nhưng vẫn giả vờ như mình chỉ đi rất chậm chạp nên giờ mới đến.

Lúc lên trung học, cả hai lại học trung. Cô vừa lên cấp hai, anh đã nói với người xung quanh rằng cô gái này là do anh bảo vệ, không ai được phép chọc

giận cô, nếu không, đừng trách anh nặng tay.

Lúc Hạ Thời nghe thấy lời đó liền đỏ mặt, xấu hổ hỏi anh. Anh cau mày ra vẻ nghi ngờ: “Anh có nói như vậy à? Này, A Thời nhà họ Hạ, không phải là em muốn bám lấy anh nên mới cố ý nói vậy đấy chứ?”

Thuở đó, anh rất ham chơi, cứ hay trốn học, nhưng bất kể đã đi bao xa, mỗi khi chuông tan học vang lên là anh liền có mặt ở trường. Thầy cô đều nói, đối với Ngôn Hàm thì chuông tan học mới là chuông vào học.

Trên đường về nhà, anh nghênh ngang đi phía trước, phát giác ra cô đã im thin thít rất lâu mới khẩn trương quay đầu lại sợ cô đi lạc. Cô liền mím môi, cười hiền hòa: “Anh Tiểu Hòa, em đã lớn thế này rồi, không đi lạc nữa đâu.”

Anh đỏ mặt hừ khẩy: “Thôi đi, ai lo cho em chứ?”

Những ngày tháng sau đó, cô càng ngày càng xinh đẹp, anh cũng càng ngày càng khôi ngô. Đám con trai thì tìm Hạ Thời làm quen, còn đám con gái tìm Hạ Thời gây khó dễ cũng dần dần nhiều hơn.

Số lần anh đánh nhau cũng theo đó tăng vọt, đa số đều vì cô.

Anh chưa từng nói mình thích cô, nhưng lại bảo vệ cô hơn bất cứ ai khác.

Anh rất thích và cũng giỏi chơi bass nên cùng bạn bè thành lập một ban nhạc. Trong nhóm bạn của anh có một cô bé có kỹ năng DJ kéo đĩa cao siêu cũng tham gia, trở thành người bạn khác giới hiếm hoi của Ngôn Hàm.

Ban nhạc từng có một khoảng thời gian vô cùng huy hoàng, nổi tiếng khắp cả Thâm Thành. Tình bạn của các thành viên rất khăng khít. Nhưng rồi có lần Ngôn Hàm không chịu đi ăn mừng vì muốn đi đón Hạ Thời tan học. Bởi lẽ gần đây, vì bận bịu anh đã lỡ hẹn với cô rất nhiều lần, nên hôm đó, anh hứa là sẽ đến.

Bình thường, mọi người hay nói cô bé DJ kia thích Ngôn Hàm, nhưng anh cho rằng đó chỉ là lời bông đùa nên không hề để ý. Không hiểu cô gái kia cạy vào điều gì mà lại chưa ngoa nói: “Là công chúa à, tan học còn phải có người đi đón, không có chân sao?”

Ngôn Hàm nóng nảy cau mày: “Là công chúa đấy, thì sao nào?”

Cô bé DJ là hoa khôi của trường, lại thêm cảm xúc bị dè dặt quá lâu nên hôm đó đã bộc phát ra cả, cứ bám riết không cho anh đi, vừa khóc vừa làm loạn. Giữa lúc cả ban nhạc đều hết lời khuyên giải, cô ta chửi văng Ngôn Hàm: “Tớ có gì không tốt, có chỗ nào thua kém cô công chúa yếu đuối của cậu hả?”

Ngôn Hàm đáp lại một câu: “Trông xấu hoắc, ngán.”

Lần ấy, vì nhiều nguyên nhân mà chuyện trở nên rất ảm ỉ. Sau đó, ban nhạc tan rã. Cũng trong lần ấy, vì thấy Hạ Thời bị tổn thương và anh đã nổi cơn giận dữ, suýt nữa lỡ tay giết người. Là cô nhào vào lòng anh ngăn lại, hoảng sợ khóc lóc: “Em không sao! Anh Tiểu Hòa, anh đừng như vậy, đừng như vậy!”

Anh ôm lấy cô đang khóc lóc run rẩy trên bả vai mình, cuối cùng kiềm chế lại tâm trạng, mắt long sòng sọc, nói: “Khốn kiếp, sau này, đứa nào dám động đến một sợi tóc của Hạ Thời, tao sẽ lấy mạng đứa đó!”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Không biết từ bao giờ, thời gian cứ trôi qua từng ngày, anh càng lúc càng cao lớn. Trong vô thức anh còn chưa kịp nhận ra, quay đầu nhìn lại đã yêu cô đến khắc sâu vào xương tủy. Anh không muốn thấy cô bị bắt nạt, càng không chịu được khi thấy cô rơi nước mắt. Chỉ cần có cô cạnh bên, cúi đầu mỉm cười, không cần bất cứ ngôn ngữ hay cử chỉ nào thì tâm trạng anh cũng đã rất tốt rồi. Có lẽ tất cả những điều ấy chỉ có một cách giải thích, đó chính là tình yêu này vốn chảy trong huyết quản của anh như sự an bài của số phận.

Rõ ràng đã quyết tâm bảo vệ cô cả đời, rõ ràng thề nguyện sẽ lấy mạng bất cứ ai dám động đến một sợi tóc của Hạ Thời, vậy mà giờ đây, anh lại để kẻ khác hại người con gái mình yêu nhất chết không toàn vẹn. Năm đầu tiên thì mất tích, năm thứ hai chỉ có một khúc xương và mớ thịt vụn, năm thứ ba rồi năm thứ tư là phần xương lớn hơn và những bộ phận cơ thể...

Mãi đến bây giờ, biết rõ có kẻ đã khiến Hạ Thời tan biến khỏi thế gian nhưng anh lại không biết phải tìm ai để đòi mạng cho cô!

Chân Ngaoan ngẩng nhìn bức tranh phong cảnh màu nước xinh đẹp, bên dưới là cái tên rất hay. Giữa lúc kinh ngạc, cô đột ngột dừng bước, có bức tường chắn trước mặt mà cô không hay biết.

Lúc này, Ngôn Hàm đang đứng thẳng người trên hành lang, ngắm nhìn bức tranh ấy. Gương mặt nghiêng phong trần không còn vẻ nhàn tản bằng quơ hay bất cần đời thường ngày nữa, đôi mắt của anh trở nên cực kì tĩnh lặng và tập trung. Ánh mắt ấy lướt qua sự dịu dàng không thể nói thành lời.

Tiếng lòng Chân Noãn cũng khẽ rung động theo ánh nhìn kia.

Lúc này, Tàn Xu đi tới từ đầu kia hành lang, hỏi: “Về cho anh đây, thích không?”

Chân Noãn vội vàng lùi về phía sau một bước.

Về dịu dàng trong mắt Ngôn Hàm thoáng chốc tan biến, giọng nói hừng hờ: “Về khi nào?”

“Đột nghị đồng trước. Em tìm mãi mới thấy nhà cô ấy. Ngõ Thanh Thạch nơi hai người cùng nhau lớn lên thật sự rất đẹp.” Tàn Xu ngừng một lát rồi nói tiếp: “Ngôn Hàm, em tặng anh bức tranh này.”

“Không cần.” Anh trở nên bình tĩnh và khách chế.

“Tại sao? Em tưởng anh sẽ thích.”

“Anh rất thích, cảm ơn. ... Nhưng anh không muốn để cô ấy ảnh hưởng tới mình”

Ngôn Hàm quay người đi về phía này, Chân Noãn không kịp né tránh. Anh thấy cô bối rối liền vu vơ hỏi một câu: “Lại gặp ma à?” Thế rồi bước chân không hề dừng lại mà rời đi luôn.

Chân Noãn đi dạo trong phòng tranh một lúc lâu. Khi cô rời đi, phần lớn các đồng nghiệp đã ra về hết cả. Những người ở lại hầu hết đều là bạn của Tàn Xu, đang tụ tập trên ghêco cô ấy: “Ê, anh chàng cao dong dong kia là Đội trưởng Đội Hình sự à?”

“Ừ!”

“Tàn Xu, cậu cũng sắp hang băm rồi đấy, bao giờ mới lấy chồng đây?”

“Đừng nói lung tung.”

“Ngày nào cũng hăng hái làm thêm giờ chẳng qua là vì muốn lấy lòng bạn trai thôi, không quan tâm gì tới bọn này nữa, đồ thấy sắc quên bạn.”

“Không nói với mấy cậu nữa...”

Chân Noãn đi dọc theo con đường trải đầy bạch quả trở về đơn vị. Bầu trời giăng đầy mây đen, gió thổi cuộn cuộn làm lá vàng tung bay khắp lối.

Cô kéo kín áo rồi rào nhanh bước chân. Vừa vào tòa nhà C-Lab, nhân viên an ninh đã chào hỏi: “Cô Chân, có một cô gái chờ cô này giờ đấy!”

“Cô gái à?” Ở Dự Thành này, Chân Noãn chỉ biết mỗi Kỳ Pháp Lạp.

Quả nhiên là vậy.

Kỳ Pháp Lạp ăn diện xinh đẹp, mặc áo khoác lông màu cam cực kì rực rỡ, đầu đội chiếc mũ phớt kiểu Anh, trông vô cùng thời thượng. So với bầu không khí nghiêm trang của Sở Cảnh sát này, cô quả thật là một vùng tươi sáng nổi bật. Cậu nhân viên an ninh ngoài đại sảnh cũng không nén nổi mà nhìn về phía này.

“Chị Noãn Noãn!” Kỳ Pháp Lạp cực kì thân thiết chạy tới khoác tay Chân Noãn.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Không biết từ bao giờ, thời gian cứ trôi qua từng ngày, anh càng lúc càng cao lớn. Trong vô thức anh còn chưa kịp nhận ra, quay đầu nhìn lại đã yêu cô đến khắc sâu vào xương tủy. Anh không muốn thấy cô bị bắt nạt, càng không chịu được khi thấy cô rơi nước mắt. Chỉ cần có cô cạnh bên, cúi đầu mỉm cười, không cần bất cứ ngôn ngữ hay cử chỉ nào thì tâm trạng anh cũng đã rất tốt rồi. Có lẽ tất cả những điều ấy chỉ có một cách giải thích, đó chính là tình yêu này vốn chảy trong huyết quản của anh như sự an bài của số phận.

Rõ ràng đã quyết tâm bảo vệ cô cả đời, rõ ràng thề nguyện sẽ lấy mạng bất cứ ai dám động đến một sợi tóc của Hạ Thòi, vậy mà giờ đây, anh lại để kẻ khác hại người con gái mình yêu nhất chết không toàn vẹn. Năm đầu tiên thì mất tích, năm thứ hai chỉ có một khúc xương và mớ thịt vụn, năm thứ ba rồi

năm thứ tư là phần xương lớn hơn và những bộ phận cơ thể...

Mãi đến bây giờ, biết rõ có kẻ đã khiến Hạ Thôi tan biến khỏi thế gian nhưng anh lại không biết phải tìm ai để đòi mạng cho cô!

Chân Noãn ngắm nhìn bức tranh phong cảnh màu nước xinh đẹp, bên dưới là cái tên rất hay. Giữa lúc kinh ngạc, cô đột ngột dừng bước, có bức tường chắn trước mặt mà cô không hay biết.

Lúc này, Ngôn Hàm đang đứng thẳng người trên hành lang, ngắm nhìn bức tranh ấy. Gương mặt nghiêng phong trần không còn vẻ nhàn tản băng quơ hay bất cần đời thường ngày nữa, đôi mắt của anh trở nên cực kì tĩnh lặng và tập trung. Ánh mắt ấy lướt qua sự dịu dàng không thể nói thành lời.

Tiếng lòng Chân Noãn cũng khẽ rung động theo ánh nhìn kia.

Lúc này, Tần Xu đi tới từ đầu kia hành lang, hỏi: “Về cho anh đây, thích không?”

Chân Noãn vội vàng lùi về phía sau một bước.

Về dịu dàng trong mắt Ngôn Hàm thoáng chốc tan biến, giọng nói hững hờ: “Về khi nào?”

“Đột ngột đứng trước. Em tìm mãi mới thấy nhà cô ấy. Ngõ Thanh Thạch nơi hai người cùng nhau lớn lên thật sự rất đẹp.” Tần Xu ngừng một lát rồi nói tiếp: “Ngôn Hàm, em tặng anh bức tranh này.”

“Không cần.” Anh trở nên bình tĩnh và khắc chế.

“Tại sao? Em tưởng anh sẽ thích.”

“Anh rất thích, cảm ơn.... Nhưng anh không muốn để cô ấy ảnh hưởng tới mình”

Ngôn Hàm quay người đi về phía này, Chân Noãn không kịp né tránh. Anh thấy cô bối rối liền vu vơ hỏi một câu: “Lại gặp ma à?” Thế rồi bước chân không hề dừng lại mà rời đi luôn.

Chân Noãn đi dạo trong phòng tranh một lúc lâu. Khi cô rời đi, phần lớn các đồng nghiệp đã ra về hết cả. Những người ở lại hầu hết đều là bạn của Tần Xu, đang tụ tập trêu ghẹo cô ấy: “Ê, anh chàng cao dong dong kia là Đội trưởng Đội Hình sự à?”

“Ừ!”

“Tần Xu, cậu cũng sắp hàng băm rồi đấy, bao giờ mới lấy chồng đây?”

“Đừng nói lung tung.”

“Ngày nào cũng hăng hái làm thêm giờ chẳng qua là vì muốn lấy lòng bạn trai thôi, không quan tâm gì tới bọn này nữa, đồ thấy sắc quên bạn.”

“Không nói với mấy cậu nữa...”

Chân Noãn đi dọc theo con đường trải đầy bạch quả trở về đơn vị. Bầu trời giăng đầy mây đen, gió thổi cuộn cuộn làm lá vàng tung bay khắp lối.

Cô kéo kín áo rồi rào nhanh bước chân. Vừa vào tòa nhà C-Lab, nhân viên an ninh đã chào hỏi: “Cô Chân, có một cô gái chờ cô này giờ đây!”

“Cô gái à?” Ở Dự Thành này, Chân Noãn chỉ biết mỗi Kỹ Pháp Lạp.

Quả nhiên là vậy.

Kỹ Pháp Lạp ăn diện xinh đẹp, mặc áo khoác lông màu cam cực kì rực rỡ, đầu đội chiếc mũ phớt kiểu Anh, trông vô cùng thời thượng. So với bầu không khí nghiêm trang của Sở Cảnh sát này, cô quả thật là một vùng tươi sáng nổi bật. Cậu nhân viên an ninh ngoài đại sảnh cũng không nén nổi mà nhìn về phía này.

“Chị Noãn Noãn!” Kỹ Pháp Lạp cực kì thân thiết chạy tới khoác tay Chân Noãn.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

“Tim chị có việc à?”

“Không có việc thì không thể tìm chị sao?” Pháp Lạp đầu môi. “Em muốn xem chỗ chị làm việc, chỉ quan tâm chị thôi mà.”

Chân Noãn dở khóc dở cười. Công việc bận rộn như vậy thì làm gì có thời gian tiếp đón cô nàng.

Tuy nói chuyện với cô nhưng ánh mắt của Pháp Lạp lại nhìn láo liên xung quanh, mỗi khi có người đi qua thì ánh mắt cô nàng lập tức chuyển tới.

Chân Noãn nhận ra có điều khác lạ: “Em tới tìm người khác à?”

Kỷ Pháp Lạp ra về bất mãn rồi nói: “Thì tới thăm chị đây, tiện thể đi khiếu nại luôn. Lần trước, Ngôn Hàm đã còng tay em nên em muốn khiếu nại anh ta.”

“Anh ấy không có ở tòa nhà này, với lại hình như ra ngoài rồi.”

“Ồ!” Mặt Kỷ Pháp Lạp thoáng vẻ thất vọng, lại hỏi: “Đi đâu thế?”

“Phòng tranh ở con phố bên cạnh.”

“Xem triển lãm tranh à?” Kỷ Pháp Lạp rất quen thuộc với địa hình quanh đây, con người xoay đảo rồi như chợt nhớ ra điều gì đó. “Có phải là buổi triển lãm tranh của đồng nghiệp chị không?”

Chân Noãn gật đầu.

“Em nghe nói hình như anh ta có mối quan hệ mập mờ với một cấp dưới. Là bạn gái à?”

Chân Noãn không lên tiếng, cô cũng không biết rốt cuộc mối quan hệ giữa Ngôn Hàm và Tần Xu là gì nữa.

“Mẫu con gái thích làm nghiên cứu này có gì hay ho đâu? Đa phần đều không xinh đẹp, tính cách cũng chán òm.”

Chân Noãn: “...”

Kỷ Pháp Lạp hoàn toàn không ý thức được câu nói của mình bao hàm cả Chân Noãn. Sau giây phút bức bối, cô cười nhạt một tiếng: “Anh ta cũng chẳng có gì ghê gớm. Trước kia, nghe nói anh ta định vì bạn gái mà thủ tiết cả đời. Hừ, thế mà vẫn có niềm vui mới đây thôi. Đàn ông đều một giuộc như nhau.”

Chân Noãn nhún mày, nhẹ nhàng nói: “Người cũng chết rồi, dù sao vẫn phải tiếp tục sống mà. Cứ giậm chân tại chỗ mới là cao thượng sao?”

“Chị nhìn anh Thẩm Dực đi, biết bao phụ nữ muốn sà vào lòng anh ấy, nhưng bao nhiêu năm nay, trái tim của anh ấy chỉ dành cho chị mà thôi. Chị Noãn Noãn, em nói này, chị đâu còn trẻ nữa, kết hôn được rồi. Cẩn thận anh Thẩm Dực bị à khác phổng tay trên đây!”

Chân Noãn cười cười không nói gì, lại nghe Pháp Lạp nói tiếp: “Chị biết không, Đồng Tư Tư xảy ra chuyện rồi.”

“Gì cơ?”

“Cô ta đã mất tích một ngày một đêm, Thân Trạch Thiên vội đi báo án, cảnh sát vừa lập án xong thì cô ta lại mò về. Nhưng có lời đồn cô ta bị...”

Chân Noãn hiểu ý của Pháp Lạp. Cô không hề nghe thấy tin tức gì, có thể là do cảnh sát khu vực hoặc cảnh sát được phái đi tiếp nhận. Không biết tại sao, cô hơi lo lắng, loáng thoáng cảm thấy dường như có liên quan đến mình.

Cốc nước bị bỏ thuốc ở LAX hôm đó và cái véo mặt của Thân Trạch Thiên hôm đi ăn món Quảng Đông ở nhà hàng Thúc Lan, Thẩm Dực ngoài mặt như không hề để tâm nhưng thực ra lại ngầm tính sổ cho cô?

Lấy lý do công việc đuổi khéo Kỷ Pháp Lạp về, Chân Noãn lên tầng với tâm trạng bất an. Cô gửi một tin nhắn cho Thẩm Dực: Anh đang làm gì thế?

Đối phương nhanh chóng trả lời: Đang họp. Lại gửi tiếp một tin: Có việc gì không?

Cô hiếm khi chủ động liên lạc với Thẩm Dực, chăm chăm nhìn di động có vẻ hơi ái ngại, không biết phải trả lời anh thế nào. Lát sau, cô khẽ cắn môi, gõ mấy chữ: À, nhớ anh thôi.

Lần này, bên kia không trả lời ngay lập tức. Đến khi Chân Noãn rời khỏi thang máy, điện thoại di động mới vang lên tiếng “tít tít”, tin nhắn đến từ Thẩm Dực: Ừ, cảm ơn.

Vài giây sau, lại “tít tít” một tin: Anh cũng vậy.

Chân Noãn nhắm chặt di động, gương mặt đỏ bừng trong ngực. Cô đâu có ý đó. Nhưng không biết tại sao, từ hai, ba chữ ngắn ngủi của anh, cô có thể loáng thoáng cảm thấy sự mập mờ. Khoảnh khắc này, đột nhiên trong cô gọn chút rung động muộn màng.

Mấy năm nay, anh vẫn yên lặng và kiên nhẫn chờ đợi, nhưng cô vẫn luôn thấy xa lạ, vì vậy, trong lòng có phần mù mờ và áy náy. Hôm nay, không hiểu

sao hình như cuối cùng cô đã thấy gần gũi hơn một chút rồi.

Cô không nén nổi khẽ thở hắt ra.

Bước vào phòng làm việc, Chân Noãn nhìn thấy một vị cảnh sát khu vực và Đồng Tư Tư đang ngồi đợi trên sofa.

“Cô Chân!” Nữ cảnh sát đứng dậy nói rõ mục đích đến đây là mong pháp y thành phố giám định thương tích cho Đồng Tư Tư. Nhưng yêu cầu của cô ta rất kỳ lạ. Họ muốn giám định Đồng Tư Tư không bị thương, tức là không hề bị xâm hại.

Chân Noãn nói: “Đây không phải chức trách của tôi.”

Nữ cảnh sát giải thích rằng đã nhận được tin báo án thì họ nhất định phải điều tra. Hiện giờ, Đồng Tư Tư nói rằng mình không bị bắt cóc mà chỉ là hiểu lầm. Nhưng trên nguyên tắc, đã nhận án thì phải chứng minh nạn nhân thật sự không bị bắt cóc, vì vậy mới mong bác sĩ pháp y tìm chứng cứ trên cơ thể cô ta.

Chân Noãn nhắc điện thoại trên bàn lên: “Được, tôi gọi pháp y kiểm tra cho cô.”

“Tôi muốn cô kiểm tra.” Đồng Tư Tư bỗng lên tiếng.

Lúc này, Chân Noãn mới quay đầu lại nhìn cô ta.

Hôm nay, cô ta không trang điểm, trông có vẻ trẻ trung, thanh tú hơn thường ngày. Trên mặt có chút tàn nhang nhỏ, nhưng làn da rất trắng. Đôi mắt hạnh phúc, thậm chí lạnh lùng nhìn thẳng vào cô. Ánh nhìn đó không mang thái độ thù địch nhưng cũng không hề có thiện cảm.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

“Tìm chị có việc à?”

“Không có việc thì không thể tìm chị sao?” Pháp Lạp dẫu môi. “Em muốn xem chỗ chị làm việc, chỉ quan tâm chị thôi mà.”

Chân Noãn dờ khóc dờ cười. Công việc bận rộn như vậy thì làm gì có thời gian tiếp đón cô nàng.

Tuy nói chuyện với cô nhưng ánh mắt của Pháp Lạp lại nhìn láo liên xung quanh, mỗi khi có người đi qua thì ánh mắt cô nàng lập tức chuyển tới.

Chân Noãn nhận ra có điều khác lạ: “Em tới tìm người khác à?”

Kỷ Pháp Lạp ra về bất mãn rồi nói: “Thì tới thăm chị đây, tiện thể đi khiếu nại luôn. Lần trước, Ngón Hàm đã còng tay em nên em muốn khiếu nại anh ta.”

“Anh ấy không có ở tòa nhà này, với lại hình như ra ngoài rồi.”

“Ồ!” Mặt Kỷ Pháp Lạp thoáng vẻ thất vọng, lại hỏi: “Đi đâu thế?”

“Phòng tranh ở con phố bên cạnh.”

“Xem triển lãm tranh à?” Kỷ Pháp Lạp rất quen thuộc với địa hình quanh đây, con người xoay đảo rồi như chợt nhớ ra điều gì đó. “Có phải là buổi triển lãm tranh của đồng nghiệp chị không?”

Chân Noãn gật đầu.

“Em nghe nói hình như anh ta có mối quan hệ mập mờ với một cấp dưới. Là bạn gái à?”

Chân Noãn không lên tiếng, cô cũng không biết rốt cuộc mối quan hệ giữa Ngón Hàm và Tàn Xu là gì nữa.

“Mẫu con gái thích làm nghiên cứu này có gì hay ho đâu? Đa phần đều không xinh đẹp, tính cách cũng chán ồm.”

Chân Noãn: “...”

Kỷ Pháp Lạp hoàn toàn không ý thức được câu nói của mình bao hàm cả Chân Noãn. Sau giây phút bức bối, cô cười nhạo một tiếng: “Anh ta cũng chẳng có gì ghê gớm. Trước kia, nghe nói anh ta định vì bạn gái mà thủ tiết cả đời. Hừ, thế mà vẫn có niềm vui mới đây thôi. Đàn ông đều một giuộc như

nhau.”

Chân Noãn nhú mày, nhẹ nhàng nói: “Người cũng chết rồi, dù sao vẫn phải tiếp tục sống mà. Cứ giậm chân tại chỗ mới là cao thượng sao?”

“Chị nhìn anh Thẩm Dực đi, biết bao phụ nữ muốn sà vào lòng anh ấy, nhưng bao nhiêu năm nay, trái tim của anh ấy chỉ dành cho chị mà thôi. Chị Noãn Noãn, em nói này, chị đâu còn trẻ nữa, kết hôn được rồi. Cần thận anh Thẩm Dực bị ả khác phổng tay trên đấy!”

Chân Noãn cười cười không nói gì, lại nghe Pháp Lạp nói tiếp: “Chị biết không, Đồng Tư Tư xảy ra chuyện rồi.”

“Gi cơ?”

“Cô ta đã mất tích một ngày một đêm, Thân Trạch Thiên vội đi báo án, cảnh sát vừa lập án xong thì cô ta lại mò về. Nhưng có lời đồn cô ta bị...”

Chân Noãn hiểu ý của Pháp Lạp. Cô không hề nghe thấy tin tức gì, có thể là do cảnh sát khu vực hoặc cảnh sát được phái đi tiếp nhận. Không biết tại sao, cô hơi lo lắng, loáng thoáng cảm thấy dường như có liên quan đến mình.

Cốc nước bị bỏ thuốc ở LAX hôm đó và cái véo mặt của Thân Trạch Thiên hôm đi ăn món Quảng Đông ở nhà hàng Thúc Lan, Thẩm Dực ngoài mặt như không hề để tâm nhưng thực ra lại ngấm tính sổ cho cô?

Lấy lý do công việc đuổi khéo Kỳ Pháp Lạp về, Chân Noãn lên tầng với tâm trạng bất an. Cô gửi một tin nhắn cho Thẩm Dực: Anh đang làm gì thế?

Đối phương nhanh chóng trả lời: Đang họp. Lại gửi tiếp một tin: Có việc gì không?

Cô hiếm khi chủ động liên lạc với Thẩm Dực, chằm chằm nhìn đi động có vẻ hơi ái ngại, không biết phải trả lời anh thế nào. Lát sau, cô khẽ cắn môi, gõ mấy chữ: À, nhớ anh thôi.

Lần này, bên kia không trả lời ngay lập tức. Đến khi Chân Noãn rời khỏi thang máy, điện thoại di động mới vang lên tiếng “tít tít”, tin nhắn đến từ Thẩm Dực: Ừ, cảm ơn.

Vài giây sau, lại “tít tít” một tin: Anh cũng vậy.

Chân Noãn nhắm chặt di động, gương mặt đỏ bừng trong ngực ngắc. Cô đâu có ý đó. Nhưng không biết tại sao, từ hai, ba chữ ngắn ngủi của anh, cô có thể loáng thoáng cảm thấy sự mập mờ. Khoảnh khắc này, đột nhiên trong cô gợn chút rung động muộn màng.

Mấy năm nay, anh vẫn yên lặng và kiên nhẫn chờ đợi, nhưng cô vẫn luôn thấy xa lạ, vì vậy, trong lòng có phần mù mờ và áy náy. Hôm nay, không hiểu sao hình như cuối cùng cô đã thấy gần gũi hơn một chút rồi.

Cô không nén nổi khẽ thở hắt ra.

Bước vào phòng làm việc, Chân Noãn nhìn thấy một vị cảnh sát khu vực và Đồng Tư Tư đang ngồi đợi trên sofa.

“Cô Chân!” Nữ cảnh sát đứng dậy nói rõ mục đích đến đây là mong pháp y thành phố giám định thương tích cho Đồng Tư Tư. Nhưng yêu cầu của cô ta rất kỳ lạ. Họ muốn giám định Đồng Tư Tư không bị thương, tức là không hề bị xâm hại.

Chân Noãn nói: “Đây không phải chức trách của tôi.”

Nữ cảnh sát giải thích rằng đã nhận được tin báo án thì họ nhất định phải điều tra. Hiện giờ, Đồng Tư Tư nói rằng mình không bị bắt cóc mà chỉ là hiểu lầm. Nhưng trên nguyên tắc, đã nhận án thì phải chứng minh nạn nhân thật sự không bị bắt cóc, vì vậy mới mong bác sĩ pháp y tìm chứng cứ trên cơ thể cô ta.

Chân Noãn nhắc điện thoại trên bàn lên: “Được, tôi gọi pháp y kiểm tra cho cô.”

“Tôi muốn cô kiểm tra.” Đồng Tư Tư bỗng lên tiếng.

Lúc này, Chân Noãn mới quay đầu lại nhìn cô ta.

Hôm nay, cô ta không trang điểm, trông có vẻ trẻ trung, thanh tú hơn thường ngày. Trên mặt có chút tàn nhang nhỏ, nhưng làn da rất trắng. Đôi mắt hạnh bình tĩnh, thậm chí lạnh lùng nhìn thẳng vào cô. Ánh nhìn đó không mang thái độ thù địch nhưng cũng không hề có thiện cảm.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Nữ cảnh sát nhân dân xoa dịu không khí: “Trung tâm pháp y tự có sắp xếp riêng.”

Đồng Tư Tư khẽ mỉm cười, rất bình tĩnh: “Ý cô là chuyện của tôi không đủ nghiêm trọng, người vẫn chưa chết hả?”

Chân Noãn không có lòng dạ dộp chát lại cô ta. Liếc mắt nhìn đồng hồ, đã mười một rưỡi trưa, sắp đến giờ ăn rồi, cô không muốn làm lỡ bữa trưa của các trợ lý nên đành nói: “Được rồi!”

Cô dẫn Đồng Tư Tư đến phòng kiểm tra, chỉ về phía giường: “Ừ, cời...” Cô còn chưa nói xong thì Đồng Tư Tư đã bắt đầu cởi quần áo.

Tuy bình thường, Chân Noãn gặp người lạ sẽ cảm thấy mất tự nhiên, nhưng cô không hề lúng túng trước việc kiểm tra thân thể thế này. Cởi đeo gang tay rồi bước đến kiểm tra cho cô ta. Trong lúc vô tình liếc nhìn, cô lại không kìm được trước sự hấp dẫn của Đồng Tư Tư.

Đồng Tư Tư có khuôn mặt rất xinh, dáng người lại đẹp. Ngực nở eo thon, mông cong chân nhỏ, e rằng đến cả người mẫu Victoria's Secret còn phải nghiêng mình. Nhất là nước da toàn thân trắng nõn mịn màng, tựa như ngọc đẹp hiếm có.

Chân Noãn không khỏi xuýt xoa cái tên Thân Trạch Thiên kia thật may mắn, vậy mà sống trong phúc lại không biết hưởng phúc.

Thấy ánh mắt của Chân Noãn, Đồng Tư Tư không chút phản ứng, càng không ngượng ngùng hay tỏ vẻ cao ngạo.

Chân Noãn kiểm tra từ trên xuống dưới. Trên cổ và ngực cô ta có những dấu hôn lớn nhỏ không đều, đều là vết tích còn mới, nhưng vì trước đó không kiểm tra ngay nên rất khó xác định thời gian. Phần đầu, vai, ngực và lưng đều không có vết thương, chỉ có vết bầm nhỏ phía sau vai.

“Vết bầm này có từ bốn, năm ngày trước.” Chân Noãn nói.

“Cô giỏi thật đấy!” Đồng Tư Tư khẽ cất tiếng. “Do lúc làm tình mãnh liệt quá!”

Chân Noãn sững sốt, hơi xấu hổ đỏ mặt. Đồng Tư Tư thấy vậy liền trở nên dăm chiêu.

Cổ tay, khuỷu tay, đầu gối và cổ chân cô ta đều không có vết thương. Cô ta tự giải thích: “Bọn họ rất thông minh, che bằng vải bông nên không để lại dấu vết. Tôi bị bịt mắt nên không biết đường, cũng không biết đã bị đưa đi đâu.”

Chân Noãn bắt đầu thấy nghi ngờ. Không phải mục đích của Đồng Tư Tư là chứng minh mình không bị bắt cóc sao? Sao bây giờ lại nói như thế?

Đồng Tư Tư nhìn ra được ý nghĩ của cô, liền nói: “Để tôi đa hóa lợi ích, không bị bắt cóc vẫn tốt hơn.”

Chân Noãn mím môi: “Tại sao họ lại bắt cóc cô?”

“Cô không biết sao?” Ánh mắt cô ta nghiêng ngả.

Chân Noãn thẳng thốt: “Tôi biết gì cơ?”

Cô ta cười cười: “Kiểm tra tiếp đi!”

Bên hông và phía trong đùi có vài vết bầm, nhưng đều là dấu vết cũ, chỉ là thương tích bình thường trong lúc làm tình. Chân Noãn cúi đầu kiểm tra âm hộ của Đồng Tư Tư, nhận xét thẳng thắn: “Trên cơ thể cô không có dấu vết chứng tỏ bị cưỡng hiếp, nhưng gần đây có quan hệ tình dục.”

“Nếu tôi không muốn gây thương tổn cho mình nên thuận theo không phản kháng thì sao?” Đồng Tư Tư nằm trên giường, dừng dung hỏi.

Lúc đó, Chân Noãn đang quan sát vùng dưới của cô ta, nghe vậy thoáng sững sốt. Cô nhìn lên dấu hôn còn mới trên ngực cô ta rồi lại nhìn bên dưới.

“Hả?”

Một giây sau, Đồng Tư Tư chậm rãi nói: “Là Thẩm Dục.”

Tay Chân Noãn run lên, chạm vào phía trong bắp đùi Đồng Tư Tư. Cô lập tức đứng thẳng, lui về sau vài bước: “Kiểm tra xong rồi, cô có thể mặc lại quần áo.”

Đồng Tư Tư ngồi dậy, không hề sốt ruột mà quan sát tỉ mỉ vẻ mặt Chân Noãn rồi hỏi: “Hình như cô không tức giận thì phải?”

“Bởi vì cô đang nói dối.” Chân Noãn cẩn thận cời găng tay, giọng khẳng định.

Đồng Tư Tư mặc lại áo ngực: “Khá lắm, phân biệt được nói thật nói dối.”

Chân Noãn quay đầu nhìn cô ta bằng ánh mắt không được thiện cảm, lòng tự hỏi cô ta có ý đến gây sự ư?

“Cho dù cô tức giận trông cũng chẳng dữ dằn gì.”

“Dữ dằn không thể mang lại được khí thế.”

Đồng Tư Tư tiếp tục mặc quần lót: “Thẩm Dực bắt cóc tôi... Đó chính là sự thật mà cô nên biết.”

Chân Noãn không lên tiếng, ném găng tay vào thùng rác.

“Hắn không làm gì hết, chỉ giam tôi một ngày một đêm, để mấy người phụ nữ cưỡng ép tôi thay quần áo, ngày hôm sau lại thả ra.” Nói đến đây, Đồng Tư Tư nghiêng răng, “Mấy người phụ nữ kia để lại trên cổ và ngực tôi...”

“...” Chân Noãn thật không ngờ dấu hôn kia lại do phụ nữ làm. “Tôi cho là Thân Trạch Thiên.”

“Bây giờ, anh ta còn đựng đến tôi ư?”

Chân Noãn im lặng.

Thẩm Dực không làm gì cả đã chia rẽ được quan hệ của hai vợ chồng họ. Cô nghĩ ngợi lại nói: “Cô có thể giải thích với Thân Trạch Thiên, trên người cô không có thương tích, anh ta hẳn sẽ tin cô.”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Nữ cảnh sát nhân dân xoa dịu không khí: “Trung tâm pháp ý tự có sắp xếp riêng.”

Đồng Tư Tư khẽ mỉm cười, rất bình tĩnh: “Ý cô là chuyện của tôi không đủ nghiêm trọng, người vẫn chưa chết hả?”

Chân Noãn không có lòng dạ dớp chất lại cô ta. Liếc mắt nhìn đồng hồ, đã mười một rưỡi trưa, sắp đến giờ ăn rồi, cô không muốn làm lỡ bữa trưa của các trợ lý nên đành nói: “Được rồi!”

Cô dẫn Đồng Tư Tư đến phòng kiểm tra, chỉ về phía giường: “Ừ, cời...” Cô còn chưa nói xong thì Đồng Tư Tư đã bắt đầu cời quần áo.

Tuy bình thường, Chân Noãn gặp người lạ sẽ cảm thấy mất tự nhiên, nhưng cô không hề lúng túng trước việc kiểm tra thân thể thế này. Cô đeo gang tay rồi bước đến kiểm tra cho cô ta. Trong lúc vô tình liếc nhìn, cô lại không kim được trước sự hấp dẫn của Đồng Tư Tư.

Đồng Tư Tư có khuôn mặt rất xinh, dáng người lại đẹp. Ngực nở eo thon, mông cong chân nhỏ, e rằng đến cả người mẫu Victoria's Secret còn phải nghiêng mình. Nhất là nước da toàn thân trắng nõn mịn màng, tựa như ngọc đẹp hiếm có.

Chân Noãn không khỏi xuýt xoa cái tên Thân Trạch Thiên kia thật may mắn, vậy mà sống trong phúc lại không biết hưởng phúc.

Thấy ánh mắt của Chân Noãn, Đồng Tư Tư không chút phản ứng, càng không ngượng ngùng hay tỏ vẻ cao ngạo.

Chân Noãn kiểm tra từ trên xuống dưới. Trên cổ và ngực cô ta có những dấu hôn lớn nhỏ không đều, đều là vết tích còn mới, nhưng vì trước đó không kiểm tra ngay nên rất khó xác định thời gian. Phần đầu, vai, ngực và lưng đều không có vết thương, chỉ có vết bầm nhỏ phía sau vai.

“Vết bầm này có từ bốn, năm ngày trước.” Chân Noãn nói.

“Cô giỏi thật đấy!” Đồng Tư Tư khẽ cất tiếng. “Do lúc làm tình mãnh liệt quá!”

Chân Noãn sững sốt, hơi xấu hổ đỏ mặt. Đồng Tư Tư thấy vậy liền trở nên dăm chiêu.

Cổ tay, khuỷu tay, đầu gối và cổ chân cô ta đều không có vết thương. Cô ta tự giải thích: “Bọn họ rất thông minh, che bằng vải bông nên không để lại dấu vết. Tôi bị bịt mắt nên không biết đường, cũng không biết đã bị đưa đi đâu.”

Chân Noãn bắt đầu thấy nghi ngờ. Không phải mục đích của Đồng Tư Tư là chứng minh mình không bị bắt cóc sao? Sao bây giờ lại nói như thế?

Đồng Tư Tư nhìn ra được ý nghĩ của cô, liền nói: “Để tôi đa hóa lợi ích, không bị bắt cóc vẫn tốt hơn.”

Chân Noãn mím môi: “Tại sao họ lại bắt cóc cô?”

“Cô không biết sao?” Ánh mắt cô ta nghiêng ngả.

Chân Noãn thẳng thốt: “Tôi biết gì cơ?”

Cô ta cười cười: “Kiểm tra tiếp đi!”

Bên hông và phía trong đùi có vài vết bầm, nhưng đều là dấu vết cũ, chỉ là thương tích bình thường trong lúc làm tình. Chân Noãn cúi đầu kiểm tra âm hộ của Đồng Tư Tư, nhận xét thẳng thắn: “Trên cơ thể cô không có dấu vết chứng tỏ bị cưỡng hiếp, nhưng gần đây có quan hệ tình dục.”

“Nếu tôi không muốn gây thương tổn cho mình nên thuận theo không phản kháng thì sao?” Đồng Tư Tư nằm trên giường, dùng dụng cụ hỏi.

Lúc đó, Chân Noãn đang quan sát vùng dưới của cô ta, nghe vậy thoáng sửng sốt. Cô nhìn lên dấu hôn còn mới trên ngực cô ta rồi lại nhìn bên dưới.

“Hả?”

Một giây sau, Đồng Tư Tư chậm rãi nói: “Là Thẩm Dục.”

Tay Chân Noãn run lên, chạm vào phía trong bắp đùi Đồng Tư Tư. Cô lập tức đứng thẳng, lui về sau vài bước: “Kiểm tra xong rồi, cô có thể mặc lại quần áo.”

Đồng Tư Tư ngồi dậy, không hề sốt ruột mà quan sát tỉ mỉ vẻ mặt Chân Noãn rồi hỏi: “Hình như cô không tức giận thì phải?”

“Bởi vì cô đang nói dối.” Chân Noãn cẩn thận cời găng tay, giọng khẳng định.

Đồng Tư Tư mặc lại áo ngực: “Khá lắm, phân biệt được nói thật nói dối.”

Chân Noãn quay đầu nhìn cô ta bằng ánh mắt không được thiện cảm, lòng tự hỏi cô ta có ý đến gây sự ư?

“Cho dù cô tức giận trông cũng chẳng dữ dằn gì.”

“Dữ dằn không thể mang lại được khí thế.”

Đồng Tư Tư tiếp tục mặc quần lót: “Thẩm Dục bắt cóc tôi... Đó chính là sự thật mà cô nên biết.”

Chân Noãn không lên tiếng, ném găng tay vào thùng rác.

“Hắn không làm gì hết, chỉ giam tôi một ngày một đêm, để mấy người phụ nữ cưỡng ép tôi thay quần áo, ngày hôm sau lại thả ra.” Nói đến đây, Đồng Tư Tư nghiêng rằng: “Mấy người phụ nữ kia để lại trên cổ và ngực tôi...”

“...” Chân Noãn thật không ngờ dấu hôn kia lại do phụ nữ làm. “Tôi cho là Thân Trạch Thiên.”

“Bây giờ, anh ta còn đụng đến tôi ư?”

Chân Noãn im lặng.

Thẩm Dục không làm gì cả đã chia rẽ được quan hệ của hai vợ chồng họ. Cô nghĩ ngợi lại nói: “Cô có thể giải thích với Thân Trạch Thiên, trên người cô không có thương tích, anh ta hẳn sẽ tin cô.”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Lòng nghi ngờ của anh ta rất nặng, còn nói Thẩm Dục xưa nay làm việc độc ác, vốn dĩ sẽ không nương tay với tôi. Lại nói... “.

Lời chưa nói ra nhưng Chân Noãn đã đoán được, chính là câu nói: “Vì không thể để mình bị thương tổn nên thuận theo không phản kháng” vừa rồi. Cô không rõ phong cách làm việc của Thẩm Dục, chỉ biết anh đã thay đổi rất nhiều vì cô.

“Chuyện của Thẩm Dục xưa nay tôi không hỏi đến. Tôi sẽ làm giấy chứng nhận cho cô, nhưng chủ yếu vẫn là cô và Thân Trạch Thiên tin tưởng lẫn nhau...”

“Hừ!” Đồng Tư Tư cười khẩy. “Tôi không cần một tờ giấy lộn, tôi chỉ muốn đến gặp cô thôi.”

Chân Noãn khó hiểu.

“Cô nói tôi và Thân Trạch Thiên không đủ tin tưởng nhau. Vậy cô và Thẩm Dục thì sao?”

“Nếu cô nói về việc làm ăn hay giao thiệp của anh ấy thì tôi không có hứng thú.” Cô thoa nước rửa tay.

“Hắn giết người cô cũng không quan tâm à?”

Tay Chân Noãn khựng lại một giây rồi trở lại bình thường.

“Cô không tin tôi sao? Cái chết của Khương Hiểu, hắn cũng có phần.”

Chân Noãn tắt vòi nước: “Hại chết Khương Hiểu chính là cô. Chỉ là pháp luật không trừng trị được cô thôi. Cô biết rõ cô ta định giả vờ tự sát để hãm hại mình nên cố ý lên lầu phối hợp để cô ta diễn kịch.”

Đồng Tư Tư không trả lời thẳng, chỉ thản nhiên nói: “Tôi quen Thân Trạch Thiên sau khi anh ta và Khương Hiểu đã chia tay. Nhưng cô gái này quá hoang đường, nói cái gì mà bằng lòng không cần danh phận, vốn là bạn gái lại muốn làm kẻ thứ ba. Vọng tưởng dựa vào kết hôn để trở thành cô bé lọ lem chính là ý nghĩ ngu xuẩn hảo huyền. Cô ta làm ra vẻ mình là người bị hại, còn nói đã trao đi cả thanh xuân và chân tình. Nếu Thân Trạch Thiên không có tiền, cô ta chịu trao chắc? Cô ta nằm mơ quá lâu, lừa gạt cả chính mình, cho rằng bản thân đã thật lòng yêu Thân Trạch Thiên, nhưng thực chất thứ cô ta yêu chỉ là vật chất xa hoa sau anh ta mà thôi.”

Chân Noãn không thể nói Đồng Tư Tư sai, nhưng cô không muốn nhớ lại bi kịch của Khương Hiểu nữa. Cô im lặng rút khăn giấy ra lau tay.

“Tôi quả thật đã hận Khương Hiểu, bởi vì Trạch Thiên thật sự thích cô ta. Cô ta chẳng có gì bằng tôi cả, nhưng muốn dùng điều này chà đạp thể diện của tôi thì đừng hòng. Cho rằng có được tình yêu của đàn ông thì thắng được tôi, lại còn giấu võ dương oai trước mặt tôi nữa. Hừ, chính cô ta muốn bày trò thí sao tôi lại không giúp một tay?” Đồng Tư Tư nói chuyện vô cùng rõ ràng và ung dung. “Dĩ nhiên, nếu Thẩm Dục không đưa Khương Hiểu đến đó thì tất cả mọi chuyện đã không xảy ra rồi.”

“Cô có ý gì?”

“Đời Thanh cho người đem tin tức tôi và Trạch Thiên đám cưới nói cho chị dâu Khương Hiểu biết, cũng chính hắn đã bảo phục vụ cho Khương Hiểu vào sảnh tiệc dù cô ta không có thiệp mời.”

Chân Noãn sững sốt, tuy không muốn tin nhưng trực giác nói cho cô biết Đồng Tư Tư không nói dối.

Đồng Tư Tư thấy sắc mặt cô tái nhợt liền nói: “Thẩm Dục giết người, cô khám nghiệm tử thi, hai người quả thật xứng đôi.”

Chân Noãn trong giây lát đã trấn tĩnh trở lại: “Những lời khiêu khích này không cần phải nói ra đâu.”

Đồng Tư Tư không phải loại phụ nữ thích chua ngoa, lời nói rất có chừng mực. Cô ta mặc quần áo xong, tạm biệt rồi đi thẳng ra cửa.

“Đồng Tư Tư!”

Cô ta dừng lại.

“Đỉnh ốc trên lan can là do cô vận lòng à?”

Cô ta không trả lời, chỉ khẽ cười: “Cô định giảng đạo lý với tôi sao?”

Chân Noãn khẽ nói: “Tôi chỉ cảm thấy cô xuất sắc hoàn mỹ đến mức có thể lựa chọn người yêu theo ý mình thôi.”

Đồng Tư Tư quay đầu nhìn cô đắm đuối: “Sao cô biết tôi không yêu Thân Trạch Thiên?”

“Có bao nhiêu tạp chất lẫn trong tình yêu ấy chứ?” Chân Noãn nhỏ giọng hỏi. “Tôi không hiểu tại sao nhiều người phụ nữ biết rõ đàn ông đã có quan hệ ổn định còn muốn xen vào làm kẻ thứ ba? Tại sao hạnh phúc, vinh quang và cái gọi là thể diện của họ phải dựa vào đàn ông mới tồn tại? Mà lắm khi, những người đàn ông này có vẻ ngoài và bên trong đều không hề tốt đẹp. Rất nhiều phụ nữ độc lập về kinh tế nhưng lại không độc lập về tinh thần. Tôi không hiểu Khương Hiểu, lại càng không thể hiểu cô. Cô xuất sắc như vậy, xét về gia thế, trình độ, khả năng giao thiệp và sự từng trải... có mấy người ở Dự Thành này sánh được với cô? Nhưng vì sao nỗi vui buồn của cô đều bị một người nắm giữ, tinh thần của cô lại phải dựa vào đàn ông mới sống được chứ?”

Về mặt Đồng Tư Tư rất tỉnh táo, im lặng một lúc, cuối cùng cười hờ hững: “Thân Trạch Thiên là một người đàn ông ưu tú.”

Chân Noãn im lặng trong giây lát, không nói nhiều nữa: “Nếu cô đã nói như vậy.”

Đồng Tư Tư cắn môi: “Còn cô? Khi này, tôi nói với cô nhiều như vậy, cô thấy Thẩm Dục của mình có đủ ưu tú không?”

Chân Noãn hơi sững người, Đồng Tư Tư cười nhạt rồi quay lưng bỏ đi. Chân Noãn cầm khăn giấy lau tay đến đỏ ửng. Không hiểu hôm nay Đồng Tư Tư đến đây là muốn khiến cô khó chịu điều gì. Thẩm Dục, Thẩm Dục, tại sao cô không tài nào gần gũi với anh được nhưng lại tin tưởng một cách khó hiểu như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Lòng nghi ngờ của anh ta rất nặng, còn nói Thẩm Dục xưa nay làm việc độc ác, vốn dĩ sẽ không nương tay với tôi. Lại nói... “.

Lời chưa nói ra nhưng Chân Noãn đã đoán được, chính là câu nói: “Vì không thể để mình bị thương tổn nên thuận theo không phản kháng” vừa rồi. Cô không rõ phong cách làm việc của Thẩm Dục, chỉ biết anh đã thay đổi rất nhiều vì cô.

“Chuyện của Thẩm Dục xưa nay tôi không hỏi đến. Tôi sẽ làm giấy chứng nhận cho cô, nhưng chủ yếu vẫn là cô và Thân Trạch Thiên tin tưởng lẫn nhau...”

“Hừ!” Đồng Tư Tư cười khuây. “Tôi không cần một tờ giấy lộn, tôi chỉ muốn đến gặp cô thôi.”

Chân Noãn khó hiểu.

“Cô nói tôi và Thân Trạch Thiên không đủ tin tưởng nhau. Vậy cô và Thẩm Dục thì sao?”

“Nếu cô nói về việc làm ăn hay giao thiệp của anh ấy thì tôi không có hứng thú.” Cô thoa nước rửa tay.

“Hắn giết người cô cũng không quan tâm à?”

Tay Chân Noãn khựng lại một giây rồi trở lại bình thường.

“Cô không tin tôi sao? Cái chết của Khương Hiểu, hắn cũng có phần.”

Chân Noãn tắt vòi nước: “Hại chết Khương Hiểu chính là cô. Chỉ là pháp luật không trừng trị được cô thôi. Cô biết rõ cô ta định giả vờ tự sát để hãm hại mình nên cố ý lên lầu phối hợp để cô ta diễn kịch.”

Đồng Tư Tư không trả lời thẳng, chỉ thản nhiên nói: “Tôi quen Thân Trạch Thiên sau khi anh ta và Khương Hiểu đã chia tay. Nhưng cô gái này quá hoang đường, nói cái gì mà bằng lòng không cần danh phận, vốn là bạn gái lại muốn làm kẻ thứ ba. Vọng tưởng dựa vào kết hôn để trở thành cô bé lọ lem chính là ý nghĩ ngu xuẩn hão huyền. Cô ta làm ra vẻ mình là người bị hại, còn nói đã trao đi cả thanh xuân và chân tình. Nếu Thân Trạch Thiên không có tiền, cô ta chịu trao chắc? Cô ta nằm mơ quá lâu, lừa gạt cả chính mình, cho rằng bản thân đã thật lòng yêu Thân Trạch Thiên, nhưng thực chất thứ cô ta yêu chỉ là vật chất xa hoa sau anh ta mà thôi.”

Chân Noãn không thể nói Đồng Tư Tư sai, nhưng cô không muốn nhớ lại bi kịch của Khương Hiểu nữa. Cô im lặng rút khăn giấy ra lau tay.

“Tôi quả thật đã hận Khương Hiểu, bởi vì Trạch Thiên thật sự thích cô ta. Cô ta chẳng có gì bằng tôi cả, nhưng muốn dùng điều này chà đạp thể diện của tôi thì đừng hòng. Cho rằng có được tình yêu của đàn ông thì thắng được tôi, lại còn giấu võ dương oai trước mặt tôi nữa. Hừ, chính cô ta muốn bày trò thí sao tôi lại không giúp một tay?” Đồng Tư Tư nói chuyện vô cùng rõ ràng và ung dung. “Dĩ nhiên, nếu Thẩm Dục không đưa Khương Hiểu đến đó thì tất cả mọi chuyện đã không xảy ra rồi.”

“Cô có ý gì?”

“Đời Thanh cho người đem tin tức tôi và Trạch Thiên đám cưới nói cho chị dâu Khương Hiểu biết, cũng chính hắn đã bảo phục vụ cho Khương Hiểu vào sảnh tiệc dù cô ta không có thiệp mời.”

Chân Noãn sững sốt, tuy không muốn tin nhưng trực giác nói cho cô biết Đồng Tư Tư không nói dối.

Đồng Tư Tư thấy sắc mặt cô tái nhợt liền nói: “Thẩm Dục giết người, cô khám nghiệm tử thi, hai người quả thật xứng đôi.”

Chân Noãn trong giây lát đã trấn tĩnh trở lại: “Những lời khiêu khích này không cần phải nói ra đâu.”

Đồng Tư Tư không phải loại phụ nữ thích chua ngoa, lời nói rất có chừng mực. Cô ta mặc quần áo xong, tạm biệt rồi đi thẳng ra cửa.

“Đồng Tư Tư!”

Cô ta dừng lại.

“Đỉnh ốc trên lan can là do cô vận lòng à?”

Cô ta không trả lời, chỉ khẽ cười: “Cô định giảng đạo lý với tôi sao?”

Chân Noãn khẽ nói: “Tôi chỉ cảm thấy cô xuất sắc hoàn mỹ đến mức có thể lựa chọn người yêu theo ý mình thôi.”

Đồng Tư Tư quay đầu nhìn cô đắm đắm: “Sao cô biết tôi không yêu Thân Trạch Thiên?”

“Có bao nhiêu tạp chất lẫn trong tình yêu ấy chứ?” Chân Noãn nhỏ giọng hỏi. “Tôi không hiểu tại sao nhiều người phụ nữ biết rõ đàn ông đã có quan hệ ổn định còn muốn xen vào làm kẻ thứ ba? Tại sao hạnh phúc, vinh quang và cái gọi là thể diện của họ phải dựa vào đàn ông mới tồn tại? Mà lắm khi, những người đàn ông này có vẻ ngoài và bên trong đều không hề tốt đẹp. Rất nhiều phụ nữ độc lập về kinh tế nhưng lại không độc lập về tinh thần. Tôi không hiểu Khương Hiểu, lại càng không thể hiểu cô. Cô xuất sắc như vậy, xét về gia thế, trình độ, khả năng giao thiệp và sự từng trải... có mấy người ở Dự Thành này sánh được với cô? Nhưng vì sao nỗi vui buồn của cô đều bị một người nắm giữ, tinh thần của cô lại phải dựa vào đàn ông mới sống được chứ?”

Về mặt Đồng Tư Tư rất tỉnh táo, im lặng một lúc, cuối cùng cười hờ hững: “Thân Trạch Thiên là một người đàn ông ưu tú.”

Chân Noãn im lặng trong giây lát, không nói nhiều nữa: “Nếu cô đã nói như vậy.”

Đồng Tư Tư cắn môi: “Còn cô? Khi này, tôi nói với cô nhiều như vậy, cô thấy Thẩm Dục của mình có đủ ưu tú không?”

Chân Noãn hơi sững người, Đồng Tư Tư cười nhạt rồi quay lưng bỏ đi. Chân Noãn cầm khăn giấy lau tay đến đỏ ửng. Không hiểu hôm nay Đồng Tư Tư đến đây là muốn khiến cô khó chịu điều gì. Thẩm Dục, Thẩm Dục, tại sao cô không tài nào gần gũi với anh được nhưng lại tin tưởng một cách khó hiểu như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Lúc này, có người gõ cửa, Đại Vĩ lo đầu vào: “Cô Chân, đã làm xong mô phỏng tượng người và hung khí rồi.”

Chân Noãn đáp “ừ” một tiếng, vứt khăn giấy trên tay đi, đóng cửa lại rồi đi với Đại Vĩ đến Phòng thí nghiệm Mô phỏng tội phạm. Cô luôn mong sớm ngày được dùng đến căn phòng này, nhưng hôm nay, cô không hứng thú nổi.

Giữa phòng Mô phỏng có một phòng kính bảo vệ, bên trong cố định một bức tượng người cao cỡ người bình thường. Chân Noãn đi đến sờ thử, da đầu và xương mô phỏng gần giống như đầu người thật. Trước mặt tượng người đặt đống, nằm hung khí gây án, là nhóm trợ lý mang đến theo yêu cầu của Chân Noãn, có ghế tay vịn hình hồ lô, chân ghế hình tam giác, dây thép trang trí hình san hô...

Chân Noãn đeo kính bảo hộ và gắn tay vào, Tiểu Tùng và Đại Vĩ cũng đang chuẩn bị, thấy vậy liền liếc nhìn nhau, đồng thanh kinh ngạc: “Cô Chân, cô làm à?”

“Sao hả? Khinh thường phụ nữ yếu đuối sao?”

“Dĩ nhiên không phải, hi hi...” Hai tên nhóc đều cười khi. “Công việc cần thể lực phải do đàn ông bọn em làm mới đúng.”

“Không cần đâu, xem như tập thể dục thôi.” Chân Noãn cười cười, hát đầu lên, ra hiệu hai người lui ra khỏi phòng kính.

Cô cảm thấy căng, nhắm vào đỉnh đầu tượng người, đập thật mạnh. Tiếng va chạm kịch liệt xen lẫn tiếng xương đầu của bức tượng răng rắc gãy lìa trong phòng kính. Cô nhìn vết thương rồi gạt đầu ghi chép. Sau đó, cô nhanh chóng cầm lấy hung khí mô phỏng kế tiếp, dứt khoát vung lên đập mạnh xuống, lại là thứ âm thanh như nện vào đỉnh đầu vang lên.

Bên ngoài phòng kính, Tiểu Tùng và Đại Vĩ trao đổi ánh mắt: Cô giáo xinh đẹp của họ bình thường có vẻ dịu dàng, thật ra thì không yếu đuối chút nào.

Chân Noãn đánh vài cái bằng sức lực khá lớn, chấn động đến mức khiến hai tay cô tê rần. Quá trình đánh người giả gần như là cách chút giận, càng đánh càng hăng, càng đánh càng không ngừng lại được. Cô cắn răng, liên tục dùng hết các loại dụng cụ nện vào đầu người giả đến tan nát. Cô đánh cho đến khi không còn sức lực, toàn thân nóng hừng hực, đầu đầy mồ hôi mới ngừng lại.

Chân Noãn hô hấp dồn dập, nhìn đồng mảnh vụn của tượng người văng tung tóe xung quanh, cũng hơi ngỡ ngàng. Không biết tại sao mình lại bạo lực như thế, hệt như trong lòng đang dồn nén một nỗi phẫn nộ rất lớn vậy.

Hai tay cô vừa tê vừa đau, nhớ đến Tiểu Tùng và Đại Vĩ ở bên cạnh thì hơi ngại ngùng. Cô trấn tĩnh bản thân, quay đầu nhìn lại, tìm bóng giạt thoát.

Tiểu Tùng và Đại Vĩ không còn ở đó nữa, thay vào đó là một bóng dáng cao ráo. Ngón Hàm đứng ngoài phòng kính, đôi mắt đen trong veo nhìn cô, vẻ mặt khá hứng thú. Rất hiển nhiên là anh đã chứng kiến hết quá trình bạo lực của cô rồi.

Chân Noãn hơi lúng túng, vội vuốt tóc trên trán và tháo kính bảo hộ xuống. Cô ngẩng đầu lên, nói về lấp liếm: “Khụ, gần đây em đang làm thí nghiệm, muốn ghi nhận và nghiên cứu mối liên quan giữa vết thương trên đầu và hung khí.”

Ngôn Hàm gật đầu, khoe môi ả chứa nụ cười đầy thâm ý, hỏi: “Phòng thí nghiệm này có hợp ý quý cô không?”

Quý cô...

Chân Noãn cuống cuống, cố gượng về điềm tĩnh, háng giọng: “Ừm, không tệ, rất tốt.”

Cô không nghe được ẩn ý của anh mới lạ đấy, ý anh ám chỉ cô xem Phòng thí nghiệm là nơi trú ẩn chứ gì?

“Không ai có tài nghệ tốt như em.” Ngôn Hàm nói với vẻ hơi chế nhạo, “Làm việc cật lực như vậy thì nhất định phải thưởng thêm cho em rồi.”

Nghiêm túc, liều mạng... Nhiều từ như thế nhưng anh lại chọn từ cật lực.

Chân Noãn đỏ mặt tía tai, Ngôn Hàm nhìn cô hồi lâu với vẻ mặt nửa cười nửa không, giờ ngón trỏ lên về một đường trước trán. Chân Noãn sùng sốt, thầm than trong lòng rồi vội vã quay đầu đi, lấy một tấm khăn giấy từ túi áo blouse ra, mau chóng lau mồ hôi trên trán.

Cô quay đầu định hỏi anh có việc gì không thì anh đã rời khỏi phòng Mô phỏng. Hóa ra, anh chỉ thuận đường sang đây xem thôi sao? Chân Noãn khẽ thở phào.

Trở về phòng làm việc, Chân Noãn thử người trong chốc lát. Lúc kim đồng hồ chỉ đến năm giờ chiều, cô mới hoàn hồn. Bây giờ, vụ án Khương Hiểu đã kết thúc, cô phải thu dọn tài liệu để lưu trữ. Cô lật xem đến phần đối chiếu DNA vết máu trên gai hoa thì phát hiện được tuy DNA của Đồng Tử Tư và vết máu trên gai hoa không phù hợp nhưng độ tương đồng rất cao. Tình huống này tuy không thường gặp nhưng cũng không hiếm thấy, thường xảy ra giữa anh chị em, đôi khi giữa người xa lạ cũng có thể xuất hiện tình huống này.

Ban đầu, Chân Noãn không để ý cho lắm, nhưng có một thứ cảm giác kỳ lạ luôn nhen nhóm trong lòng. Vẫn còn một lúc nữa mới tan sở, cô cầm tài liệu đi đến phòng Phân tích huyết dịch. Trong phòng chỉ có một trợ lý, anh ta mang toàn bộ tài liệu và số liệu có liên quan tới các loại thí nghiệm đối chiếu bằng điện di PCR (1) đến rồi lật ra cho Chân Noãn xem.

Chân Noãn xem được một nửa thì cau mày: “Khi làm đối chiếu DNA, các anh chỉ dùng DNA trong chất tế bào thôi sao?”

(1) PCR là viết tắt của cụm từ Polymerase Chain Reaction, được dịch ở một vài sách là “phản ứng chuỗi trùng hợp”, cũng có sách gọi là “phản ứng khuếch đại gen”. PCR là một kỹ thuật phổ biến trong sinh học phân tử nhằm khuếch đại (tạo ra nhiều bản sao) một đoạn DNA mà không cần sử dụng các sinh vật sống như E. coli hay nấm men. PCR được sử dụng trong các nghiên cứu sinh học và y học phục vụ nhiều mục đích khác nhau, như phát hiện các bệnh di truyền, nhận dạng, chẩn đoán những bệnh nhiễm trùng, tách dòng gen và xác định huyết thống.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Lúc này, có người gõ cửa, Đại Vĩ lo đầu vào: “Cô Chân, đã làm xong mô phỏng tượng người và hung khí rồi.”

Chân Noãn đáp “Ừ” một tiếng, vứt khăn giấy trên tay đi, đóng cửa lại rồi đi với Đại Vĩ đến Phòng thí nghiệm Mô phỏng tội phạm. Cô luôn mong sớm ngày được dùng đến căn phòng này, nhưng hôm nay, cô không hứng thú nổi.

Giữa phòng Mô phỏng có một phòng kính bảo vệ, bên trong cố định một bức tượng người cao cỡ người bình thường. Chân Noãn đi đến sờ thử, da đầu và xương mô phỏng gần giống như đầu người thật. Trước mặt tượng người đặt đôn, nằm hung khí gây án, là nhóm trợ lý mang đến theo yêu cầu của Chân Noãn, có ghế tay vịn hình hồ lô, chân ghế hình tam giác, dây thép trang trí hình san hô...

Chân Noãn đeo kính bảo hộ và găng tay vào, Tiểu Tùng và Đại Vĩ cũng đang chuẩn bị, thấy vậy liền liếc nhìn nhau, đồng thanh kinh ngạc: “Cô Chân, cô làm à?”

“Sao hả? Kinh thường phụ nữ yếu đuối sao?”

“Dĩ nhiên không phải, hi hi...” Hai tên nhóc đều cười khì. “Công việc cần thể lực phải do đàn ông bọn em làm mới đúng.”

“Không cần đâu, xem như tập thể dục thôi.” Chân Noãn cười cười, hất đầu lên, ra hiệu hai người lui ra khỏi phòng kính.

Cô cầm gậy sắt, nhắm vào đỉnh đầu tượng người, đập thật mạnh. Tiếng va chạm kịch liệt xen lẫn tiếng xương đầu của bức tượng răng rắc gãy lìa trong phòng kính. Cô nhìn vết thương rồi gật đầu ghi chép. Sau đó, cô nhanh chóng cầm lấy hung khí mô phỏng kế tiếp, dứt khoát vung lên đập mạnh xuống, lại là thứ âm thanh như nện vào đỉnh đầu vang lên.

Bên ngoài phòng kính, Tiểu Tùng và Đại Vĩ trao đổi ánh mắt: Cô giáo xinh đẹp của họ bình thường có vẻ dịu dàng, thật ra thì không yếu đuối chút nào.

Chân Noãn đánh vãi cái bằng sức lực khá lớn, chấn động đến mức khiến hai tay cô tê rần. Quá trình đánh người già gần như là cách chút giận, càng đánh càng hăng, càng đánh càng không ngừng lại được. Cô cắn răng, liên tục dùng hết các loại dụng cụ nên vào đầu người già đến tan nát. Cô đánh cho đến khi không còn sức lực, toàn thân nóng hừng hực, đầu đầy mồ hôi mới ngừng lại.

Chân Noãn hô hấp dồn dập, nhìn đồng minh vụn của tượng người văng tung tóe xung quanh, cũng hơi ngỡ ngàng. Không biết tại sao mình lại bạo lực như thế, hết như trong lòng đang dồn nén một nỗi phẫn nộ rất lớn vậy.

Hai tay cô vừa tê vừa đau, nhớ đến Tiểu Tùng và Đại Vĩ ở bên cạnh thì hơi ngại ngùng. Cô trấn tĩnh bản thân, quay đầu nhìn lại, tìm bóng giạt thoát.

Tiểu Tùng và Đại Vĩ không còn ở đó nữa, thay vào đó là một bóng dáng cao ráo. Ngón Hàm đứng ngoài phòng kính, đôi mắt đen trong veo nhìn cô, vẻ mặt khá hứng thú. Rất hiển nhiên là anh đã chứng kiến hết quá trình bạo lực của cô rồi.

Chân Noãn hơi lúng túng, vội vuốt tóc trên trán và tháo kính bạo hộ xuống. Cô ngẩng đầu lên, nói vẻ lấp liếm: “Khụ, gần đây em đang làm thí nghiệm, muốn ghi nhận và nghiên cứu mối liên quan giữa vết thương trên đầu và hung khí.”

Ngón Hàm gật đầu, khoe môi ẩn chứa nụ cười đầy thâm ý, hỏi: “Phòng thí nghiệm này có hợp ý quý cô không?”

Quý cô...

Chân Noãn cuống cuống, cố gượng vẻ điềm tĩnh, hắng giọng: “Ừm, không tệ, rất tốt.”

Cô không nghe được ẩn ý của anh mới lạ đấy, ý anh ám chỉ cô xem Phòng thí nghiệm là nơi trút giận chứ gì?

“Không ai có tài nghệ tốt như em” Ngón Hàm nói với vẻ hơi chế nhạo, “Làm việc cật lực như vậy thì nhất định phải thưởng thêm cho em rồi.”

Nghiêm túc, liều mạng... Nhiều từ như thế nhưng anh lại chọn từ cật lực.

Chân Noãn đỏ mặt tía tai, Ngón Hàm nhìn cô hồi lâu với vẻ mặt nửa cười nửa không, giờ ngón trỏ lên về một đường trước trán. Chân Noãn sững sờ, thâm than trong lòng rồi vội vã quay đầu đi, lấy một tấm khăn giấy từ túi áo blouse ra, mau chóng lau mồ hôi trên trán.

Cô quay đầu định hỏi anh có việc gì không thì anh đã rời khỏi phòng Mô phỏng. Hóa ra, anh chỉ thuận đường sang đây xem thôi sao? Chân Noãn khề thờ phào.

Trở về phòng làm việc, Chân Noãn thử người trong chốc lát. Lúc kim đồng hồ chỉ đến năm giờ chiều, cô mới hoàn hồn. Bây giờ, vụ án Khương Hiểu đã kết thúc, cô phải thu dọn tài liệu để lưu trữ. Cô lật xem đến phần đối chiếu DNA vết máu trên gai hoa thì phát hiện được tuy DNA của Đồng Tư Tư và vết máu trên gai hoa không phù hợp nhưng độ tương đồng rất cao. Tình huống này tuy không thường gặp nhưng cũng không hiếm thấy, thường xảy ra giữa anh chị em, đôi khi giữa người xa lạ cũng có thể xuất hiện tình huống này.

Ban đầu, Chân Noãn không để ý cho lắm, nhưng có một thứ cảm giác kỳ lạ luôn nhen nhóm trong lòng. Vẫn còn một lúc nữa mới tan sở, cô cầm tài liệu đi đến phòng Phân tích huyết dịch. Trong phòng chỉ có một trợ lý, anh ta mang toàn bộ tài liệu và số liệu có liên quan tới các loại thí nghiệm đối chiếu bằng điện di PCR (1) đến rồi lật ra cho Chân Noãn xem.

Chân Noãn xem được một nửa thì cau mày: “Khi làm đối chiếu DNA, các anh chỉ dùng DNA trong chất tế bào thôi sao?”

(1) PCR là viết tắt của cụm từ Polymerase Chain Reaction, được dịch ở một vài sách là “phản ứng chuỗi trùng hợp”, cũng có sách gọi là “phản ứng khuếch đại gen”. PCR là một kỹ thuật phổ biến trong sinh học phân tử nhằm khuếch đại (tạo ra nhiều bản sao) một đoạn DNA mà không cần sử dụng các sinh vật sống như E. coli hay nấm men. PCR được sử dụng trong các nghiên cứu sinh học và y học phục vụ nhiều mục đích khác nhau, như phát hiện các bệnh di truyền, nhận dạng, chẩn đoán những bệnh nhiễm trùng, tách dòng gen và xác định huyết thống.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Anh trợ lý lộ vẻ lúng túng, xấu hổ bóp trán: “Là tôi làm, giữa chừng phát sinh chút sai sót nên đã quên mất kiểm tra nhân tế bào. Bởi vì chuyện này mà tôi còn bị Đội trưởng mắng nữa.”

Chân Noãn thấy bộ dạng xấu hổ của anh ta liền mềm lòng, an ủi nói: “Chỉ là về mặt trình tự yêu cầu phải dùng cả hai loại, nhưng cũng giống với đối chiếu chất tế bào mà thôi. Tôi thấy chỉ có một kết quả nên mới nhớ đến, nếu tự mình làm thì có thể tôi cũng chỉ làm một loại thôi.”

“Nói là như vậy nhưng lần này thì khác.” Khuôn mặt người trợ lý càng đỏ hơn. “Là do tôi mắc sai sót, nhưng mà xui quý khiến thế nào mà không xảy ra chuyện gì lớn.”

“Hử?” Chân Noãn nghi ngờ.

Lúc này, Quan Tiểu Du đi vào, Sau khi hiểu rõ mục đích đến đây của Chân Noãn thì cô vội giải thích: “Vết máu trên gai thật sự là của Khương Hiểu, nhưng đối chiếu DNA của Đồng Tư Tư thì có vấn đề. Lần này, chúng ta gặp phải vụ án cực hiếm trăm năm mới có rồi. DNA trong chất tế bào cũng không phải trùng khớp một trăm phần trăm, nhưng DNA trong nhân tế bào lại hoàn toàn trùng khớp.”

Chân Noãn: “Ý của cậu là DNA nhân tế bào của Đồng Tư Tư và vết máu dính trên gai hoa của Khương Hiểu trùng khớp nhau à? Lúc trước, mọi người chỉ kiểm tra DNA chất tế bào, dù độ tương đồng cao nhưng không hoàn toàn trùng khớp nên đã sơ suất bỏ qua điểm này ư?”

“Đúng vậy!”

“Sao có thể được chứ!” Chân Noãn chột khựng lại, “Hai người họ là sinh đôi cùng trứng?”

“Đúng vậy! Nhân viên điều tra đã tra được năm đó. Hai đứa bé sinh đôi của nhà họ Đồng trong lúc đang nằm phòng sơ sinh thì một đứa đã bị bỏng nước nóng, chết do bệnh uốn ván. Hiện giờ, nhà họ Đồng đều không thể tin rằng Khương Hiểu chính là đứa trẻ kia.” Quan Tiểu Du lắc đầu. “Mọi chuyện đều thật khó tin.”

“Nhưng đáng về hai người họ chẳng giống nhau chút nào.”

“Có thể do thay đổi diện mạo thôi. Cậu xem đi, hai người họ ngoại trừ cùng chuỗi gen trong nhân tế bào ra, ngay cả chiều cao và thân hình đều không giống nhau. Hoàn cảnh sống của Khương Hiểu quá khổ cực nên gây yếu thấp người hơn Đồng Tư Tư. Cô ta thật đáng thương, không ai biết tại sao mọi chuyện lại đi đến bước này nữa.”

Chân Noãn khá khó chịu, hồi lâu sau mới hỏi: “Sau khi biết tin này, Đồng Tư Tư có phản ứng gì không?”

“Đối với một cặp chị em sinh đôi chưa từng gặp gỡ, chưa từng sống chung thì cô ta có cảm giác gì được chứ?”

“Cũng phải!” Chân Noãn lẩm bẩm, lại nói: “Đội trưởng thật tài, sự việc như vậy mà anh ấy cũng phát hiện ra. Thảo nào, trợ lý Lý nói anh ấy thật may mắn, nếu anh ấy chỉ kiểm tra nhân tế bào mà không kiểm tra chất tế bào thì e rằng Đồng Tư Tư đã bị oan rồi. Huống chi, sinh đôi cũng chỉ có một phần nhỏ DNA trong chất tế bào giống nhau.”

“Đương nhiên anh ấy tài ba rồi. Bây giờ, mình càng lúc càng cảm thấy anh ấy như thánh vậy.” Quan Tiểu Du nói: “Quy tắc kiểm tra song song nhân tế bào và chất tế bào trong Phòng thí nghiệm C-Lab đều do anh ấy thêm vào đấy!”

Chân Noãn kinh ngạc nhướn mày, ngay cả việc này mà Độ trưởng Ngôn cũng hiểu à? Anh đặc biệt thêm vào quy định này là do từng gặp phải vụ án sinh đôi sao?

Cô nghĩ mãi vẫn không tìm ra cách giải thích khác. Ồ, về sau đi theo Đội trưởng này sẽ phải chịu áp lực lớn đây! Có điều, cô nhất định sẽ học hỏi được nhiều hơn và sẽ tiến bộ nhanh hơn.

Chân Noãn tan làm hơi muộn. Lúc đi xe bus về nhà, trời đã nhá nhem tối, cô xuống xe, vừa đeo găng tay vừa rời khỏi trạm. Mới đi được một bước, khoe mắt Chân Noãn liếc thấy một chiếc xe lao nhanh như bay về phía mình, cô bàng hoàng không kịp phản ứng. Một người đàn ông ở trạm xe giật mũ áo cô rồi kéo về phía sau.

Cô bị người đó kéo lại, chiếc xe ô tô phóng qua trước mặt như cơn gió bay vèo vèo.

“Người gì vậy chứ, phóng xe như bay suýt nữa đụng vào người ta mà không chịu dừng lại!” Một người phụ nữ đi ngang qua trạm, gắt gỏng mắng vụng về chiếc xe mất dạng.

Chân Noãn bị núm mũ áo, bước hụt chân trên bậc thềm, lao đảo suýt ngã. Người đàn ông đứng sau nắm lấy cánh tay cô, đỡ cô đứng vững. “Đi đường không nhìn bốn phía, đang nghĩ gì thế?” Giọng nói lạnh nhạt của Ngôn Hàm từ đỉnh đầu vọng xuống.

Chân Noãn sững sốt, hoảng hốt ngẩng đầu lên. Đúng là anh rồi! Vẫn mày thanh mát sáng và giọng nói thành thạo quen thuộc, chỉ là trên cổ có thêm một chiếc khăn quàng màu xám, trong như một anh chàng nhân viên văn phòng đầy tri thức, lịch thiệp nơi tòa nhà gần đây.

Cô vội đứng thẳng dậy: “Đội trưởng, sao anh lại ở đây?”

Anh hất cằm về phía khu mua sắm đối diện: “Mua ít đồ.”

“Đi thôi!” Anh cùng cô sang đến bên kia đường, thấy cô định đi vào một hẻm nhỏ liền dặn dò. “Đi đường nhớ chú ý xe cộ.”

“Vâng!” Cô lí nhí đáp, mặt và miệng bị khăn quàng cổ che kín khiến giọng nói trở nên mơ hồ. “Em đi đây ạ!”

Ngôn Hàm gật đầu tỏ ý đã biết.

Cô mới đi được một bước đã quay đầu lại, khăn quàng cổ che kín chỉ để lộ đôi mắt long lanh và trong veo dưới ánh đèn mờ ảo. Cô vẫy bàn tay đeo găng bông xù liền ngón, giọng lơ mơ không rõ: “Tạm biệt Đội trưởng!”

Anh nhin không được mà bật cười: “Tạm biệt!”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Anh trợ lý lộ vẻ lúng túng, xấu hổ bóp trán: “Là tôi làm, giữa chừng phát sinh chút sai sót nên đã quên mất kiểm tra nhân tế bào. Bởi vì chuyện này mà tôi còn bị Đội trưởng mắng nữa.”

Chân Noãn thấy bộ dạng xấu hổ của anh ta liền mềm lòng, an ủi nói: “Chỉ là về mặt trình tự yêu cầu phải dùng cả hai loại, nhưng cũng giống với đối chiếu chất tế bào mà thôi. Tôi thấy chỉ có một kết quả nên mới nhớ đến, nếu tự mình làm thì có thể tôi cũng chỉ làm một loại thôi.”

“Nói là như vậy nhưng lần này thì khác.” Khuôn mặt người trợ lý càng đỏ hơn. “Là do tôi mắc sai sót, nhưng mà xui quý khiến thế nào mà không xảy ra chuyện gì lớn.”

“Hử?” Chân Noãn nghi ngờ.

Lúc này, Quan Tiểu Du đi vào, Sau khi hiểu rõ mục đích đến đây của Chân Noãn thì cô vội giải thích: “Vết máu trên gai thật sự là của Khương Hiểu, nhưng đối chiếu DNA của Đồng Tư Tư thì có vấn đề. Lần này, chúng ta gặp phải vụ án cực hiếm trăm năm mới có rồi. DNA trong chất tế bào cũng không phải trùng khớp một trăm phần trăm, nhưng DNA trong nhân tế bào lại hoàn toàn trùng khớp.”

Chân Noãn: “Ý của cậu là DNA nhân tế bào của Đồng Tư Tư và vết máu dính trên gai hoa của Khương Hiểu trùng khớp nhau à? Lúc trước, mọi người chỉ kiểm tra DNA chất tế bào, dù độ tương đồng cao nhưng không hoàn toàn trùng khớp nên đã sơ suất bỏ qua điểm này ư?”

“Đúng vậy!”

“Sao có thể được chứ!” Chân Noãn chột khựng lại, “Hai người họ là sinh đôi cùng trứng?”

“Đúng vậy! Nhân viên điều tra đã tra được năm đó. Hai đứa bé sinh đôi của nhà họ Đồng trong lúc đang nằm phòng sơ sinh thì một đứa đã bị bỏng nước nóng, chết do bệnh uốn ván. Hiện giờ, nhà họ Đồng đều không thể tin rằng Khương Hiểu chính là đứa trẻ kia.” Quan Tiểu Du lắc đầu. “Mọi chuyện đều thật khó tin.”

“Nhưng đáng về hai người họ chẳng giống nhau chút nào.”

“Có thể do thay đổi diện mạo thôi. Cậu xem đi, hai người họ ngoại trừ cùng chuỗi gen trong nhân tế bào ra, ngay cả chiều cao và thân hình đều không giống nhau. Hoàn cảnh sống của Khương Hiểu quá khổ cực nên gây yếu thấp người hơn Đồng Tư Tư. Cô ta thật đáng thương, không ai biết tại sao mọi chuyện lại đi đến bước này nữa.”

Chân Noãn khá khó chịu, hồi lâu sau mới hỏi: “Sau khi biết tin này, Đồng Tư Tư có phản ứng gì không?”

“Đối với một cặp chị em sinh đôi chưa từng gặp gỡ, chưa từng sống chung thì cô ta có cảm giác gì được chứ?”

“Cũng phải!” Chân Noãn lẩm bẩm, lại nói: “Đội trưởng thật tài, sự việc như vậy mà anh ấy cũng phát hiện ra. Thảo nào, trợ lý Lý nói anh ấy thật may mắn, nếu anh ấy chỉ kiểm tra nhân tế bào mà không kiểm tra chất tế bào thì e rằng Đồng Tư Tư đã bị oan rồi. Huống chi, sinh đôi cũng chỉ có một phần nhỏ DNA trong chất tế bào giống nhau.”

“Đương nhiên anh ấy tài ba rồi. Bây giờ, mình càng lúc càng cảm thấy anh ấy như thánh vậy.” Quan Tiểu Du nói: “Quy tắc kiểm tra song song nhân tế bào và chất tế bào trong Phòng thí nghiệm C-Lab đều do anh ấy thêm vào đấy!”

Chân Noãn kinh ngạc như rụng mảy, ngay cả việc này mà Độ trưởng Ngón cũng hiểu à? Anh đặc biệt thêm vào quy định này là do từng gặp phải vụ án sinh đôi sao?

Cô nghĩ mãi vẫn không tìm ra cách giải thích khác. Ồ, về sau đi theo Đội trưởng này sẽ phải chịu áp lực lớn đây! Có điều, cô nhất định sẽ học hỏi được nhiều hơn và sẽ tiến bộ nhanh hơn.

Chân Noãn tan làm hơi muộn. Lúc đi xe bus về nhà, trời đã nhá nhem tối, cô xuống xe, vừa đeo găng tay vừa rời khỏi trạm. Mới đi được một bước, khoe mắt Chân Noãn liếc thấy một chiếc xe lao nhanh như bay về phía mình, cô bàng hoàng không kịp phản ứng. Một người đàn ông ở trạm xe giật mũ áo cô rồi kéo về phía sau.

Cô bị người đó kéo lại, chiếc xe ô tô phóng qua trước mặt như con gió bay vèo vèo.

“Người gì vậy chứ, phóng xe như bay suýt nữa đụng vào người ta mà không chịu dừng lại!” Một người phụ nữ đi ngang qua trạm, gắt gỏng mắng vọng về chiếc xe mất dạng.

Chân Noãn bị níu mũ áo, bước hụt chân trên bậc thềm, lao đảo suýt ngã. Người đàn ông đứng sau nắm lấy cánh tay cô, đỡ cô đứng vững. “Đi đường không nhìn bốn phía, đang nghĩ gì thế?” Giọng nói lạnh nhạt của Ngôn Hàm từ đỉnh đầu vọng xuống.

Chân Noãn sững sốt, hoảng hốt ngẩng đầu lên. Đúng là anh rồi! Vẫn mày thanh mát sáng và giọng nói thành thoi quen thuộc, chỉ là trên cổ có thêm một chiếc khăn quàng màu xám, trong như một anh chàng nhân viên văn phòng đầy tri thức, lịch thiệp nơi tòa nhà gần đây.

Cô vội đứng thẳng dậy: “Đội trưởng, sao anh lại ở đây?”

Anh hất cằm về phía khu mưa sấm đối diện: “Mua ít đồ.”

“Đi thôi!” Anh cùng cô sang đến bên kia đường, thấy cô định đi vào một hẻm nhỏ liền chặn dõ. “Đi đường nhớ chú ý xe cộ.”

“Vâng!” Cô lí nhí đáp, mặt và miệng bị khăn quàng cổ che kín khiến giọng nói trở nên mờ hồ. “Em đi đây ạ!”

Ngôn Hàm gật đầu tỏ ý đã biết.

Cô mới đi được mộ bước đã quay đầu lại, khăn quàng cổ che kín chỉ để lộ đôi mắt long lanh và trong veo dưới ánh đèn mờ ảo. Cô vẩy bàn tay đeo găng bông xù liền ngón, giọng lơ mơ không rõ: “Tạm biệt Đội trưởng!”

Anh nhin không được mà bật cười: “Tạm biệt!”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Thấy cô đi rồi, anh cất bước đi về phía trung tâm mưa sấm, vừa đi vừa gọi điện thoại: “Tra một biển số, chạy quá tốc độ ở nơi đông người, Dự AXXXXX.” Một lát sau, anh nheo mắt và hỏi lại: “Biển số giả?”

Anh cất điện thoại, bước chân chậm dần rồi dừng hẳn.

Chân Noãn hai tay giữ chặt khăn quàng cổ, rào bước trong con hẻm. Khu cô sống gần trung tâm thành phố, nhưng vì đường xá xung quanh nghèo, phân luồng quá nhiều nên con hẻm này thường ít người qua lại và rất yên tĩnh.

Hai bên ngõ là cây lá rộng và dây leo sum suê tươi tốt, lá đã úa vàng nhưng chưa rụng hết, che lấp ánh đèn đường trên đỉnh đầu. Con ngõ này thoát nhìn trông như một đường hầm âm u. Chân Noãn bước đi trên đồng lá rơi thật dày và mềm mại, không bao lâu sau liền mơ hồ cảm thấy đằng sau có người.

Cô dừng bước, loáng thoáng nghe thấy tiếng lá sột soạt, lại giống như có ai giẫm gãy một nhánh cây... Cô chậm rãi quay lại nhìn, nhưng phía sau không có một bóng người. Trong ánh đèn mờ lung, xe cộ vẫn không ngừng qua lại phía con đường sầm uất đằng xa.

Là ảo giác ư? Cô nghĩ ngợi rồi lại xoay người, tiếp tục đi về phía trước.

Lần này, Chân Noãn rào bước chân, nhưng đi càng nhanh thì hơi thở bám sát theo cô càng trở nên rõ ràng. Tim cô đập thành thịch, tiếng lá cây sột soạt lạc nhịp với tiếng bước chân của cô càng lúc càng lớn. Cô cảnh giác quay đầu lại lần nữa nhưng vẫn không thấy gì, chỉ có tán cây hình thù quái lạ bao phủ sau lưng, như bức bình phong có thể che chắn kẻ xấu bất cứ lúc nào. Cô đứng giữa con ngõ, trước sau trống trải, mờ mịt không một bóng người. Cảm giác bất an trong lòng dần dần trở nên mãnh liệt. Cô đưa mắt nhìn xung quanh rồi vừa bước khỏi vỉa hè xuống lòng đường vừa ra sức tăng nhanh nhịp bước chân chạy đi.

Cô chạy như bay vào khu nhà mình sống. Giây phút tiến vào, cô quay đầu nhìn lại lần nữa. Lần này, cô thấy một bóng người! Ngay lúc cô quay lại, hần nhanh chóng lên vào bụi cây, sau đó mất dạng.

Cảm giác sợ hãi ban nãy bắt gặp ập đến, Chân Noãn không thể kìm nén mà run rẩy khắp người. Cô chạy vào tòa nhà nhanh như chớp, cứ không ngừng quay đầu lại, cho dù không thấy ai nhưng cô vẫn sợ. Vào được thang máy, cô ra sức ấn nút đóng cửa liền hồi, sợ rằng trong lúc đóng cửa sẽ có một cánh tay thò vào. Cô ấn nút tất cả các tầng lầu, đến tầng của mình mới chạy như bay rồi đi.

Vào nhà đóng cửa xong xuôi, cô mới cảm thấy an toàn, nhìn qua mắt mèo trên cửa chỉ thấy hành lang trống rỗng và cánh cửa đóng kín như bụng của những căn hộ xung quanh. Cô không bật đèn, theo ánh sáng bên ngoài đi tới trước cửa sổ sát đất, nghiêng người nhìn ra ngoài.

Bên ngoài khu nhà không hề có nhân vật khả nghi.

Có lẽ chỉ là kẻ gây rối ẩn nấp đâu đó để tìm kiếm con mồi ngẫu nhiên mà thôi. Việc theo đuổi này cô đã từng thấy khi còn ở nước ngoài. Hiện giờ, tâm trạng cô đã dần dần bình ổn trở lại, cũng không suy nghĩ nhiều nữa.

Bỗng nhiên có tiếng điện thoại reo vang xé toạc màn đêm yên tĩnh. Chân Noãn giật thót tim. Trong phòng khách tối đen, chiếc điện thoại đặt trên sofa nhấp nháy phát sáng theo tiếng nhạc chuông.

Cô thầm trách mình nhất gan, chạy tới xem thì hóa ra là Ngôn Hàm. Cô vội vàng bắt máy: “A lô, Đội trưởng à?”

“Bây giờ đang ở đâu?”

“Dạ?” Cô lấy làm lạ. “Em ở nhà ạ! Phải làm thêm giờ à? Em lập tức...”

“Không phải!” Anh ngừng một, hai giây, đầu bên kia rất yên tĩnh, không giống như ở trung tâm mua sắm. “Ừ, có chuyện muốn nói với em thôi.” Anh nói bằng giọng công việc. “Nghỉ ngơi sớm đi, buổi tối đừng có chạy lung tung. Bắt đầu từ ngày mai, em ra ngoài cùng chúng tôi vài hôm.”

“Dạ, được ạ!”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Thấy cô đi rồi, anh cất bước đi về phía trung tâm mua sắm, vừa đi vừa gọi điện thoại: “Tra một biển số, chạy quá tốc độ ở nơi đông người, Dự AXXXXX.” Một lát sau, anh nheo mắt và hỏi lại: “Biển số giả?”

Anh cất điện thoại, bước chân chậm dần rồi dừng hẳn.

Chân Noãn hai tay giữ chặt khăn quàng cổ, rào bước trong con hẻm. Khu cô sống gần trung tâm thành phố, nhưng vì đường xá xung quanh ngoằn ngoèo, phân luồng quá nhiều nên con hẻm này thường ít người qua lại và rất yên tĩnh.

Hai bên ngõ là cây lá rộng và dây leo sum suê tươi tốt, lá đã úa vàng nhưng chưa rụng hết, che lấp ánh đèn đường trên đỉnh đầu. Con ngõ này thoạt nhìn trông như một đường hầm âm u. Chân Noãn bước đi trên đồng lá rơi thật dày và mềm mại, không bao lâu sau liền mơ hồ cảm thấy đằng sau có người.

Cô dừng bước, loáng thoáng nghe thấy tiếng lá sột soạt, lại giống như có ai giẫm gãy một nhánh cây... Cô chậm rãi quay lại nhìn, nhưng phía sau không có một bóng người. Trong ánh đèn mờ lung, xe cộ vẫn không ngừng qua lại phía con đường sầm uất đằng xa.

Là ảo giác ư? Cô nghĩ ngợi rồi lại xoay người, tiếp tục đi về phía trước.

Lần này, Chân Noãn rào bước chân, nhưng đi càng nhanh thì hơi thở bám sát theo cô càng trở nên rõ ràng. Tim cô đập thình thịch, tiếng lá cây sột soạt lạc nhịp với tiếng bước chân của cô càng lúc càng lớn. Cô cảnh giác quay đầu lại lần nữa nhưng vẫn không thấy gì, chỉ có tán cây hình thù quái lạ bao phủ sau lưng, như bức bình phong có thể che chắn kẻ xấu bất cứ lúc nào. Cô đứng giữa con ngõ, trước sau trông trái, mờ mịt không một bóng người. Cảm giác bất an trong lòng dần dần trở nên mãnh liệt. Cô đưa mắt nhìn xung quanh rồi vừa bước khỏi vỉa hè xuống lòng đường vừa ra sức tăng nhanh nhịp bước chân chạy đi.

Cô chạy như bay vào khu nhà mình sống. Giây phút tiến vào, cô quay đầu nhìn lại lần nữa. Lần này, cô thấy một bóng người! Ngay lúc cô quay lại, hần nhanh chóng lặn vào bụi cây, sau đó mất dạng.

Cảm giác sợ hãi ban nãy bắt gặp ập đến, Chân Noãn không thể kìm nén mà run rẩy khắp người. Cô chạy vào tòa nhà nhanh như chớp, cứ không ngừng quay đầu lại, cho dù không thấy ai nhưng cô vẫn sợ. Vào được thang máy, cô ra sức ấn nút đóng cửa liên hồi, sợ rằng trong lúc đóng cửa sẽ có một cánh tay thò vào. Cô ấn nút tất cả các tầng lầu, đến tầng của mình mới chạy như bay rời đi.

Vào nhà đóng cửa xong xuôi, cô mới cảm thấy an toàn, nhìn qua mắt mèo trên cửa chỉ thấy hành lang trống rỗng và cánh cửa đóng kín như bụng của những căn hộ xung quanh. Cô không bật đèn, theo ánh sáng bên ngoài đi tới trước cửa sổ sát đất, nghiêng người nhìn ra ngoài.

Bên ngoài khu nhà không hề có nhân vật khả nghi.

Có lẽ chỉ là kẻ gây rối ẩn nấp đâu đó để tìm kiếm con mồi ngẫu nhiên mà thôi. Việc theo đuổi này cô đã từng thấy khi còn ở nước ngoài. Hiện giờ, tâm trạng cô đã dần dần bình ổn trở lại, cũng không suy nghĩ nhiều nữa.

Bỗng nhiên có tiếng điện thoại reo vang xé toạc màn đêm yên tĩnh. Chân Noãn giật thót tim. Trong phòng khách tối đen, chiếc điện thoại đặt trên sofa nhấp nháy phát sáng theo tiếng nhạc chuông.

Cô thầm trách mình nhất gan, chạy tới xem thì hóa ra là Ngôn Hàm. Cô vội vàng bắt máy: “A lô, Đội trưởng à?”

“Bây giờ đang ở đâu?”

“Dạ?” Cô lấy làm lạ. “Em ở nhà à! Phải làm thêm giờ à? Em lập tức...”

“Không phải!” Anh ngừng một, hai giây, đầu bên kia rất yên tĩnh, không giống như ở trung tâm mua sắm. “Ừ, có chuyện muốn nói với em thôi.” Anh nói bằng giọng công việc. “Nghỉ ngơi sớm đi, buổi tối đừng có chạy lung tung. Bắt đầu từ ngày mai, em ra ngoài cùng chúng tôi vài hôm.”

“Dạ, được ạ!”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Chuyện này Chân Noãn đã sớm nghe Quan Tiểu Du nhắc đến. Mặc dù là bác sĩ pháp y, nhưng để nhanh chóng quen thuộc với quy trình làm việc và phương hướng điều tra cơ bản, cô vẫn phải làm đủ mọi việc trong kỳ thực tập. Bốn chữ “công tác thực địa” này, nghĩ thôi đã thấy rất đáng chờ mong rồi.

Ngày hôm sau, đúng bảy rưỡi, Chân Noãn có mặt tại phòng làm việc. Vì đến sớm hơn giờ xuất phát dự kiến nên cô tranh thủ làm việc của mình.

Bây giờ đã là tháng Mười một, vì không muốn để cuối năm bận đến mức vắt chân lên cổ, Chân Noãn sẽ phải bắt đầu thống kê và kiểm tra đối chiếu dữ liệu các vụ án từ sớm. Cô pha một ấm trà, tiếp tục xem những tài liệu đã điều chỉnh từ mấy ngày trước “Ngày mừng 5 tháng 10. Đường Xuân Cảnh, quận Bạch Tháp. Nữ. Mười tám tuổi. Ngã từ trên tầng...” Cô lẩm bẩm đọc, chậm rãi xem hết báo cáo. “...Tự sát.”

“Ngày mừng 5 tháng 10. Phố Mễ Hoa, quận Giang Thành. Nam. Hai mươi tám tuổi. Chết bên vệ đường... Ngày mừng 7 tháng 10 kết án. Rắp tâm gây tai nạn. Muru sát.”

“Ngày mừng 5 tháng 10. Đường Tú Thủy, quận Lan Quê. Nam. Hai mươi tư tuổi. Ngất ở ven đường, không kịp cấp cứu nên tử vong... Giá thép ở công trường rơi xuống, bị đè chết ngoài ý muốn.”

“Ngày mừng 6 tháng 10...”

Chân Noãn xem chồng tài liệu dày cộp trước mặt, tất cả đều là vụ án trước khi cô tiếp nhận công việc. Mỗi quý đều có thống kê. Ba quý trước, giáo sư Trịnh đều đã kiểm tra đối chiếu nên tạm thời, cô chỉ cần kiểm tra lại từ tháng Mười. Cô không thể nào ngờ rằng Dự Thành lại nhiều vụ án đến vậy, lượng công việc thật sự quá nhiều.

Cô nghiêm túc xem từng chi tiết trong mỗi báo cáo, bất giác đã đến tám rưỡi.

Điện thoại phòng làm việc đổ chuông, là Đàm Ca: “Chân Noãn, em đã đến chưa thế?”

Chân Noãn vội giải thích: “Em đang ở trong phòng làm việc, không lười biếng đâu ạ!” Cô cảm ổng nghe, lắc đầu nguây nguậy.

Bên kia bỗng vang lên tiếng cười khà khà: “Có nói em lười biếng đâu, mau xuống đây!”

Chân Noãn vội vàng thu dọn đồ đạc rồi xuống tầng. Lúc cô chạy tới cổng, chỉ thấy nhóm Ngôn Hàm đang đứng bên cạnh xe, vừa nói vừa cười.

Hôm nay, Đội trưởng Ngôn mặc một chiếc áo gió màu xanh đậm với đường may tinh tế tôn dáng, trông anh cao gầy nho nhã, phảng phất khí chất thanh tao hơn thường ngày.

Anh đưa mắt nhìn cô, nụ cười vui bót phần nào, hỏi: “Trón trên tầng làm gì thế?”

“Làm việc ạ!” Cô chun mũi.

Anh nhìn cô hồi lâu rồi quay đầu ra sau, xoay người nói: “Lên xe đi!”

Sau khi lên xe, Chân Noãn phát hiện mấy người đàn ông này bót cười đùa đi nhiều, xem chừng bởi vì sự có mặt của cô nên cách ăn nói và dùng từ tếu táo trong cuộc nói chuyện giữa họ đều đã được giản lược.

Những người thuộc Đội Hình sự đều có tính cách hoạt bát, cởi mở. Trên đường, Trưởng khoa Bạch và Đàm Ca luôn chủ động nói chuyện phiếm với Chân Noãn.

Trưởng khoa Bạch: “Chân Noãn, xem qua hồ sơ lý lịch thì hình như cô là người Thẩm Quyền nhỉ?”

“Dạ, đúng vậy!” Cô trả lời rồi vội vàng gạt đầu lia lịa.

Ngôn Hàm ngồi bên nghe thấy, ánh mắt tàn mạn liếc về phía cô. Cô nghiêm túc nhìn chăm chăm bóng lưng người hỏi như học sinh tiểu học đang trả lời câu hỏi khi bị khảo bài. “Nhưng đó chỉ là nơi tôi sinh ra thôi. Tôi lớn lên ở Dự Thành.” Anh nhìn ra được vẻ mặt khá căng thẳng của cô khi ở trong không gian nhỏ hẹp với ba người đàn ông này. Nhưng đồng thời, cô vẫn rất phối hợp với sự trao đổi đầy thiện ý của người khác, càng không hy vọng bản thân thể hiện phản ứng chậm chạp.

Đàm Ca nói xen vào: “Vậy chẳng phải em và sếp là đồng hương sao?”

“Không phải đâu ạ!” Chân Noãn lắc đầu. “Anh ấy là người Thâm Thành mà.”

Trưởng khoa Bạch cười hi hi: “Nghe cũng như nhau cả thôi.”

Đàm Ca tròn mắt: “Hà Lan và Hà Nam giống nhau hả?”

Trưởng khoa Bạch bị ngọng âm “n” và “t”, tưởng Đàm Ca trêu mình nên tranh luận: “Hà Lan và Hà Lam mới chắc chắn giống nhau.”

Chân Noãn không nhịn được, khẽ nở nụ cười.

Trưởng khoa Bạch: “Chân Noãn, ba mẹ cô làm gì thế?”

“Tôi lớn lên ở trại trẻ mồ côi...” Chân Noãn chưa dứt lời, Đàm Ca xem kỹ lại hồ sơ rồi đập một phát lên tay Trưởng khoa Bạch. Trưởng khoa Bạch vẫn chưa ý thức được, còn tròn mắt: “Đang lái xe đấy, cẩn thận đừng làm tay cậu đây tuột khỏi vô lăng.” Nói xong, còn cố tình cho xe lao đảo như đang phân cao thấp.

Chiếc xe loạng choạng lệch khỏi quỹ đạo thẳng tắp rồi lại trở về vị trí cũ như một món đồ chơi. Chân Noãn giữ thẳng bằng không tốt, lập tức bị nghiêng người, lao vào lồng ngực Ngôn Hàm. Lúc này, anh đang hết sức bình thản nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nhưng khi cô sắp đụng phải, anh nhạy cảm nhận thấy có thứ gì đang ập tới, tình huống mờ mắt ra, hai tay nắm chặt lấy bả vai cô, lập tức ngăn trở cô mất không chế nhích tới gần. Chân Noãn ngẩn ngơ vẫn duy trì tư thế bỏ nhào vào lòng anh trong giây lát. Cô vô cùng xấu hổ, vội vàng ngồi ngay ngắn trở lại.

Ngôn Hàm nhìn gương mặt đỏ rực của cô rồi liếc mắt nhìn về phía trước: “Lão Bạch, cậu muốn chết à?”

Trưởng khoa Bạch kêu rên: “Sếp, tôi mới hai lăm, trông già trước tuổi thôi. Chức Trưởng khoa này là do tuổi trẻ tài cao nên mới được đặc cách. Anh đừng nhân cơ hội chèn ép em trước mặt người đẹp chứ!”

Chân Noãn mím môi cười. Cô cố gắng tìm cách trò chuyện với mọi người, ngẫm nghĩ một lát mới chậm rãi nói: “Cậu còn trẻ hơn tôi hai tuổi đấy!”

“Gi cơ? Không thể nào!” Lão Bạch hoảng hốt. “Chân Noãn trông trẻ quá! Tôi còn tưởng sếp tuyển lao động trẻ em đấy! Không phải trên mạng có rất nhiều bà mẹ hơn bốn mươi tuổi vẫn chưa già sao? Nhất định về sau, cô cũng sẽ như vậy.”

“Không muốn đâu!” Chân Noãn lắc đầu. “Trông kỳ lắm, đến tuổi phải già đi chứ!”

Cô nói xong thì không ai tiếp lời nữa, buồng xe trở về trạng thái tĩnh lặng. Cảm giác lúng túng kỳ lạ trào dâng trong lòng, cô thầm nghĩ không biết có phải mình đã nói sai điều gì không, vội quay lại nhìn.

Ánh mắt sắc bén và sâu thẳm của Ngôn Hàm liếc về phía chiếc gương trong xe. Còn Trưởng khoa Bạch và Đàm Ca cũng nghiêm túc hẳn, nhìn chăm chăm vào gương chiếu hậu mà không nói một lời.

Chân Noãn bối rối, đang định...

“Đừng quay đầu lại!” Ngôn Hàm thân nhiên cất giọng ra lệnh.

Chân Noãn ngoan ngoãn ngồi thẳng, không chớp mắt: “Có người theo dõi chúng ta ạ?”

Trưởng khoa Bạch ngồi trước thoáng hưng phấn, cười một tiếng như khiêu chiến: “Sếp, anh cũng phát hiện ra rồi à?”

“Ừ, theo chúng ta từ đường Phong Sơn Tây.”

Chân Noãn sùng sốt. Phong Sơn Tây là con đường cạnh Sở Cảnh sát. Nói như vậy, họ vừa ra ngoài không lâu đã bị theo dõi rồi sao? Theo dõi xe cảnh sát ư, ai dám làm thế chứ?

“Sếp, có cần tăng tốc cắt đuôi chúng không?”

“OK!” Khóe môi Ngôn Hàm nhếch lên, ánh mắt sắc lạnh. “Cậu đèn phí tổn vật chất cho người đi đường hoặc xe cộ bị ảnh hưởng nhé!”

Gương mặt hưng phấn của Lão Bạch lập tức ỉu xiu.

“Để chúng đi theo. Tôi lại muốn xem chúng định làm gì.” Ngón Hàm ngược mắt liếc nhìn kính chiếu hậu, giọng nói nhàn tản, trong lơ đãng lộ vẻ ngao mạn hoàn toàn không xem đối phương ra gì.

“Vậy chúng ta còn đến chỗ đó không?”

“Không, đến 367.”

367 ở vị trí tiếp giáp giữa hai quận Bạch Tháp và Lan Quế. Chín năm trước, khu này có mấy xưởng gia công hóa chất và nhựa đường rất lớn. Sau này, vì sự cố bất khả kháng và ô nhiễm môi trường nên phải phá dỡ rồi di dời đi nơi khác, công xưởng đá đỏ ngói trắng cũng vì thế mà bị bỏ hoang.

Không lâu sau đó, đám trẻ choai choai thích sành điệu và mấy cậu thanh thiếu niên mê nghệ thuật đã chiếm đóng nơi này, biến chúng thành một quảng trường với phong cảnh đầy chất nhân văn và đượm nét nghệ thuật độc đáo, một nơi được xem như thắng cảnh nổi tiếng của Dự Thành.

Nhưng đồng thời, nơi này cũng tiếp nhận rất nhiều dân nhập cư thuộc nhiều thành phần phức tạp, dẫn đến việc thường xuyên xảy ra những vụ mất trật tự trị an nhỏ lẻ. Đối với cảnh sát, đây được xem là khu vực khiến người ta khá đau đầu, nhưng cũng là nơi thường xuất hiện những điều bất ngờ.

Người nơi này thường rất nhạy cảm và có tai mắt ở khắp nơi, cũng rất chú ý đến thay đổi của hoàn cảnh và mọi người xung quanh. Nếu biết cách tận dụng có thể biến họ thành người quan sát và tay trong nhạy bén gấp trăm lần nhân viên điều tra, chưa kể họ là những người đã sống ở khu này rất lâu.

Mới xuống xe, Chân Noãn đã nhìn thấy cả vách tường vẽ graffiti với màu sắc rực rỡ, vô cùng bắt mắt.

“Nơi này đẹp quá!”

Trong lòng Ngón Hàm thoáng trào dâng một thứ cảm xúc khó tả. Cả Dự Thành, chỉ mỗi khu 367 này là có thể nhắc nhở anh sâu sắc nhất việc Hạ Thời đã mất tích bao lâu. Tối hôm đó, Dự Thành vốn rất an ninh đột nhiên phát sinh rất nhiều việc. Nào là tổ chức cướp có súng, sự cố tai nạn xe đặc biệt nghiêm trọng, công xưởng phát nổ, án mạng giết người, rồi cả án trộm cướp và bạo hành gia đình, tất cả đều đồng loạt xảy ra.

Năm Hạ Thời mất tích, thành phố đề ra kế hoạch ban hành chính sách mới về xây dựng đô thị. Tất cả quảng trường và đường phố đều đã thay đổi, nhất là nơi này. Từ thuở trống trải hoang tàn đến khi có người tới ở, nó dần được khôi phục rồi trở nên phồn hoa như bây giờ.

Mỗi lần đến đây, nơi này đều nhắc nhở anh: Thời gian đã trôi qua rất lâu rồi...

Lão Bạch dừng xe lại, quay đầu nhìn: “Ồ, chiếc xe bám đuôi chúng ta biến mất rồi.”

Ngón Hàm cất bước đi về phía trước: “Chúng đỗ ở ngã rẽ phía sau kia kia.”

Tuy Chân Noãn nghi ngờ, nhưng đi chung với ba người đàn ông nên cô không hề sợ hãi. Ngược lại, cô càng tò mò về khung cảnh có phần kỳ quái hiếm thấy ở xung quanh hơn. Khi đi qua một con đường phá cách, Đàm Ca hỏi: “Sếp, không đến thăm chị Hoa Hoa sao?”

Ngón Hàm khựng bước, nghĩ ngợi: “Đi thôi!”

Anh quay người, vòng qua con đường nhỏ này. Trên đường đều là những cửa hàng đặc sắc, nào là bán tem, gạt tàn, bưu thiếp, còn cả sách tiểu học những năm bảy mươi, tám mươi và rất nhiều thứ khác nữa.

Chân Noãn đi theo phía sau, khẽ hỏi: “Hoa Hoa là ai ạ?”

Lão Bạch đáp: “Hồi trước làm nghề kia, hay bị bắt rồi bị đưa đi cải tạo nhiều lần, sau đó thì bỏ nghề, làm ăn dang dở.”

“Ồ!” Chân Noãn đã hiểu.

“Chị ấy rất đáng thương, lúc còn rất bé đã bị lừa bán vào đường dây mại dâm, sau đó được đội càn quét tặc nạn giải cứu. Nhưng nhiều năm trôi qua, người không còn trẻ nữa, thời gian tươi đẹp nhất đã qua đi, không học được nghề nghiệp gì, tiền cũng nộp hết cho chủ chứa rồi. Ngoại trừ tiếp tục làm nghề này thì chị ấy không còn đường sống nào khác nữa. Bị bắt mãi cũng thành quen, thái độ mỗi lần nhận tội rất thành khẩn, nhưng vừa ra khỏi Cục Cảnh sát thì lại quay về đường cũ. Sau này, mọi người cùng góp ít tiền cho chị ấy mua một căn nhà cũ ở khu 367. Từ đó, chị ấy bỏ nghề kia luôn.”

“Nghe nói mấy năm trước quả thật rất loạn, may mà thời vận luôn thay đổi từng ngày. Mọi người tốt quá, mua một cửa tiệm cần rất nhiều tiền đấy!”

“Không biết nữa, là sếp thu xếp đó. Khi ấy, tôi còn học cấp ba, mấy chuyện này là nghe Đàm Ca kể. Hồi đó, sếp tuy cũng chỉ là sinh viên trường cảnh sát nhưng cừ lắm, còn trẻ như vậy đã đi theo đội phá án rồi.” Lão Bạch nhỏ tuổi nhất thao thao bất tuyệt kể lại rồi khẽ nói. “Ồ, đúng rồi, Chân Noãn, thật ra thì tôi cảm thấy sếp đối xử với cô rất dịu dàng.”

“Hả?” Chân Noãn sững sốt trước lời nói đột ngột của cậu ấy, vừa nghe kể đến mình thì Ngón Hàm đi phía trước đã quay đầu lại, ánh mắt sắc bén như đang hỏi: Sao vậy?

Lão Bạch cười hi hi: “Không sao ạ!”

Lúc Ngón Hàm quay đầu đi, cậu ấy lại nói: “Thật đấy, cô đừng thấy bình thường anh ấy cười cười ra vẻ thân thiện, lúc làm việc nghiêm khắc lắm, sai lầm nhỏ thôi cũng bị anh ấy mắng chết luôn. Nếu anh ấy hung dữ với cô thì cũng đừng để trong lòng, anh ấy chỉ vì muốn tốt cho mọi người thôi. Suy cho

cùng, làm nghề này, xảy ra chút sai sót nào đó cũng sẽ khiến cả đội điều tra nhằm hướng, phí công vô ích.”

Chân Noãn hiểu cậu ấy đang trấn an mình về cuộc họp hôm đó, chợt thấy ấm lòng: “Tôi biết rồi.”

“Có điều tôi cảm thấy anh ấy đối xử với cô vẫn rất tốt. Còn nhớ trước kia Quan Tiểu Du cứ đôi ba ngày lại bị anh ấy mắng đến phát khóc một lần, nhưng tôi chưa thấy anh ấy gọi cô vào văn phòng mắng lần nào cả.”

Mặt Chân Noãn đỏ ửng, nhớ đến mình đã từng bị anh mắng suýt khóc. Có điều, thật sự thì anh đối xử với cô đã khá khách sáo rồi, chỉ là da mặt cô mỏng quá thôi.

Còn đang nghĩ thì phía trước đã vang lên một giọng nói vô cùng ngọt ngào, là một giọng nữ mềm mại nghe như chất giọng vùng Tô Hàng: “Ôi, sao hôm nay Đội trưởng Ngôn đến đây thế?”

Ngôn Hàm và Đàm Ca đã đi vào tiệm, Chân Noãn ngẩng đầu nhìn, tiệm treo biển “Cây nến nhỏ bán quệt diêm”. Mặt tiền cửa hàng không lớn nhưng trang trí rất âm cúng và gần gũi. Trên giá gỗ bày rất nhiều nến thủ công và diêm quệt xinh đẹp, đủ mọi màu sắc, ánh nến lập lòe trông thật ấm áp giữa trời đông.

Chân chưa bước vào cửa, người đã ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng đặc biệt của nến và diêm sinh. Nó không kích thích, cũng không gắt mũi mà nhẹ nhàng như nước. Bà chủ Hoa Hoa trang điểm rất đẹp, thật đúng như một đóa hoa. Khuôn mặt chị ta trông khá ưa nhìn, trang điểm tỉ mỉ, búi tóc được vấn phức tạp và tinh xảo với cây trâm xanh biếc cài ngang, trên người mặc chiếc áo khoác xanh lam nhạt cổ lông thỏ trắng, bên trong là chiếc xường xám hoa văn phượng hoàng trên nền trắng.

“Thuận đường qua đây, nhớ đến đã lâu không ghé sang thăm chị.” Giọng Ngôn Hàm nhân từ, tạo cho người nghe cảm giác tâm trạng khá thoải mái.

Hoa Hoa đứng bên cạnh anh với nụ cười rạng rỡ trên gương mặt, chất giọng địa phương đặc biệt nghe thật mềm mại và yêu kiều: “Ôi, cứ nói thẳng là nhớ tôi là được rồi.”

Ngôn Hàm hơi nghiêng người, khoe môi khẽ cong lên, trông rất hào hoa phong nhã: “Tôi không nói chị cũng biết mà.”

Hoa Hoa cười tươi rói như được trở về thời thiếu nữ. Ngay cả Chân Noãn cũng bị nụ cười hút hồn của anh lay động. Nhìn hai người họ “liếc mắt đưa tình”, không hiểu vì sao cô lại e thẹn, lặng lẽ cụp mí mắt xuống.

Đàm Ca: “Chị Hoa Hoa, nếu có tin tức gì thì nhớ liên lạc với chúng tôi trước nhé!”

“Có tiền thưởng không đây?” Chị ta cố ý hỏi.

“Có chứ!”

Lão Bạch trẻ tuổi nghịch ngợm, cũng hòa theo trêu chọc. “Gần đây, không có người cũ đến gây phiền hà cho chị chứ?”

“Đã không có từ lâu lắm rồi.”

Ngôn Hàm quay người lướt nhìn hàng diêm quệt trên giá, lơ đãng nói: “Nếu như có người đến làm phiền thì cứ tìm tôi.”

“Không tốt đâu.” Hoa Hoa cười khanh khách. “Lỡ như người ta nói cậu là người tình của tôi thì biết làm thế nào? Không khéo lại phiền đến cậu.”

“Người tình thì người tình, tôi đâu thiệt thòi gì.” Ngôn Hàm bốn cọt.

Bình thường anh vốn tuấn tú hơn người, dù biết anh chỉ nịnh nọt đùa giỡn như vậy nhưng gương mặt Hoa Hoa vẫn không khỏi đỏ bừng. Chị ta che mặt cười ngật ngèo, rồi nhìn Chân Noãn ở phía sau anh với vẻ dò xét.

Ngôn Hàm quay đầu lại nhìn theo ánh mắt chị ta: “Đây là Chân Noãn, đồng nghiệp mới của chúng tôi.”

Hoa Hoa yếu điệu nói: “Ồ, xinh đẹp như vậy mà theo ngành của bọn cậu thì thật đáng tiếc.”

Ngôn Hàm vừa lựa chọn diêm quệt vừa bâng quơ học theo giọng điệu của chị ta: “Chị nói xem, cô ấy làm gì mới không đáng tiếc hả?”

Hoa Hoa quả trách lườm Ngôn Hàm.

“Tôi thấy, cô ấy...” Lời vừa thốt ra khỏi miệng, xem chừng biết câu định nói không hay ho gì nên chị ta đảo mắt cười đùa, lập tức thay đổi. “... Làm bạn gái cậu là tốt nhất.”

Lão Bạch nhất thời không khỏi than thầm trước câu nhận định khó phân bác này. Nếu nói: “Người ta không để mắt đến tôi.” Thì không hợp với tính cách kiêu ngạo của Ngôn Hàm, cũng khiến Chân Noãn khó xử. Còn nói: “Tôi không để ý người ta.” Thì lại càng...

Chân Noãn hoảng hốt lúng túng, mặt nóng bừng bừng, vội vàng quay người giả vờ ngắm nghía cây nến. Lại nghe Ngôn Hàm ra vẻ luyến tiếc vu vơ nói: “Bạn gái nhiều quá, sắp nuôi không nổi rồi.”

Một câu nói dễ dàng tháo gỡ tình cảnh quẩn bách của cô. Anh ôm hết chuyện này vào người. Ngoại trừ nghe có vẻ hơi “lãng nhãng” một chút thì không hề ảnh hưởng gì đến tình cảnh của anh và cô cả.

“Làm sao mà không có tiền, lừa tôi à?”

“Thật! Lương cảnh sát còn thua chị buôn bán nữa.”

“Đừng mang tôi ra trêu đùa.” Vẻ mặt Hoa Hoa vui vẻ.

Chân Noãn ngược mắt, nhìn bóng dáng anh mờ nhạt in lên cốc nền thủy tinh. Lời của Ngôn Hàm rõ ràng đang vô tình ám chỉ rằng công việc hiện tại của Hoa Hoa rất tốt.

“Mấy năm nay, khu vực này tăng giá còn nhanh hơn bất động sản, may mà tôi đã ở đây lúc 367 mới nhen nhóm phát triển, cũng phải cảm ơn mấy vị cảnh sát rất nhiều vì đã giúp đỡ.” Hoa Hoa cảm kích nhìn Ngôn Hàm trong khi anh đang chọn diêm quẹt.

Đàm Ca đứng bên cạnh tiếp lời: “Sếp thật sự không nói dối đâu. Chút tiền lương còm cõi của bọn tôi còn không bằng chị kinh doanh ở đây nữa kìa. Hiện tại, vật giá leo thang, đến ngay cả thuốc cũng không có để hút ấy!”

“Ôi, suýt nữa quên mất.” Hoa Hoa vỗ đầu, vội vàng chạy về phía quầy thu ngân lấy ra một cây thuốc. “Mấy cậu cầm lấy cái này hút đi!”

Đàm Ca sừng sốt, vội nói: “Tôi không có ý này, chị Hoa cất đi!”

“Cầm lấy đi mà, không sao đâu, cũng đâu phải người xa lạ, tôi đưa thuốc là hời quá rồi.”

Chị ta vừa nói vừa dúi vào tay Ngôn Hàm. Ngôn Hàm cười nói: “Xem ra chị thật muốn tôi bỏ nghề cảnh sát đến làm bảo kê cho tiệm chị rồi. Cầm cái này về, tôi sẽ bị cắt chức đấy! Nếu không thì vậy đi, chị giữ lại trước, chờ ngày nào đó tôi thất nghiệp rồi đến lấy.”

Hoa Hoa thoáng chốc hiểu ra, vừa tiếc nuối vừa áy náy, nghĩ ngợi rồi lại chạy đến sau quầy lấy kéo cắt niêm phong: “Một gói cũng được mà.”

Ngôn Hàm cười lắc đầu.

“Một điều nhé!” Gói thuốc kia là Hoa Hoa giữ lại cho anh đã lâu lắm rồi. Chị ta mở gói thuốc ra, ánh mắt toát lên vẻ khẩn cầu. “Hút một điều thôi cũng được mà.”

“Được, một điều thôi.” Ngôn Hàm tiến lên vài bước, nhận lấy điều thuốc trong tay chị ta, vốn định lấy diêm quẹt của mình nhưng Hoa Hoa đã nhanh tay lấy một hộp trước.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Chuyện này Chân Noãn đã sớm nghe Quan Tiểu Du nhắc đến. Mặc dù là bác sĩ pháp y, nhưng để nhanh chóng quen thuộc với quy trình làm việc và phương hướng điều tra cơ bản, cô vẫn phải làm đủ mọi việc trong kỳ thực tập. Bốn chữ “công tác thực địa” này, nghĩ thôi đã thấy rất đáng chờ mong rồi.

Ngày hôm sau, đúng bảy rưỡi, Chân Noãn có mặt tại phòng làm việc. Vì đến sớm hơn giờ xuất phát dự kiến nên cô tranh thủ làm việc của mình.

Bây giờ đã là tháng Mười một, vì không muốn để cuối năm bận đến mức vắt chân lên cổ, Chân Noãn sẽ phải bắt đầu thống kê và kiểm tra đối chiếu dữ liệu các vụ án từ sớm. Cô pha một ấm trà, tiếp tục xem những tài liệu đã điều chỉnh từ mấy ngày trước “Ngày mừng 5 tháng 10. Đường Xuân Cảnh, quận Bạch Tháp. Nữ. Mười tám tuổi. Ngã từ trên tầng...” Cô lăm băm đọc, chậm rãi xem hết báo cáo. “...Tự sát.”

“Ngày mừng 5 tháng 10. Phố Mễ Hoa, quận Giang Thành. Nam. Hai mươi tám tuổi. Chết bên vệ đường... Ngày mừng 7 tháng 10 kết án. Ráp tằm gây tai nạn. Muru sát.”

“Ngày mừng 5 tháng 10. Đường Tú Thủy, quận Lan Quê. Nam. Hai mươi tư tuổi. Ngất ở ven đường, không kịp cấp cứu nên tử vong... Giá thép ở công trường rơi xuống, bị đè chết ngoài ý muốn.”

“Ngày mừng 6 tháng 10...”

Chân Noãn xem chồng tài liệu dày cộp trước mặt, tất cả đều là vụ án trước khi cô tiếp nhận công việc. Mỗi quý đều có thống kê. Ba quý trước, giáo sư Trịnh đều đã kiểm tra đối chiếu nên tạm thời, cô chỉ cần kiểm tra lại từ tháng Mười. Cô không thể nào ngờ rằng Dự Thành lại nhiều vụ án đến vậy, lượng công việc thật sự quá nhiều.

Cô nghiêm túc xem từng chi tiết trong mỗi báo cáo, bắt giấc đã đến tám rưỡi.

Điện thoại phòng làm việc đổ chuông, là Đàm Ca: “Chân Noãn, em đã đến chưa thế?”

Chân Noãn vội giải thích: “Em đang ở trong phòng làm việc, không lười biếng đâu ạ!” Cô cảm ổng nghe, lắc đầu nguầy nguậy.

Bên kia bỗng vang lên tiếng cười khà khà: “Có nói em lười biếng đâu, mau xuống đây!”

Chân Noãn vội vàng thu dọn đồ đạc rồi xuống tầng. Lúc cô chạy tới cổng, chỉ thấy nhóm Ngôn Hàm đang đứng bên cạnh xe, vừa nói vừa cười.

Hôm nay, Đội trưởng Ngôn mặc một chiếc áo gió màu xanh đậm với đường may tinh tế tôn dáng, trông anh cao gầy nho nhã, phảng phất khí chất thanh tao hơn thường ngày.

Anh đưa mắt nhìn cô, nụ cười vui bớt phần nào, hỏi: “Trốn trên tầng làm gì thế?”

“Làm việc ạ!” Cô chun mũi.

Anh nhìn cô hồi lâu rồi quay đầu ra sau, xoay người nói: “Lên xe đi!”

Sau khi lên xe, Chân Noãn phát hiện mấy người đàn ông này bót cười đùa đi nhiều, xem chừng bởi vì sự có mặt của cô nên cách ăn nói và dùng từ tế tảo trong cuộc nói chuyện giữa họ đều đã được giản lược.

Những người thuộc Đội Hình sự đều có tính cách hoạt bát, cởi mở. Trên đường, Trưởng khoa Bạch và Đàm Ca luôn chủ động nói chuyện phiếm với Chân Noãn.

Trưởng khoa Bạch: “Chân Noãn, xem qua hồ sơ lý lịch thì hình như cô là người Thẩm Quyến nhỉ?”

“Dạ, đúng vậy!” Cô trả lời rồi vội vàng gật đầu lia lịa.

Ngôn Hàm ngồi bên nghe thấy, ánh mắt tàn mạn liếc về phía cô. Cô nghiêm túc nhìn chằm chằm bóng lưng người hỏi như học sinh tiểu học đang trả lời câu hỏi khi bị khảo bài. “Nhưng đó chỉ là nơi tôi sinh ra thôi. Tôi lớn lên ở Dự Thành.” Anh nhìn ra được vẻ mặt khá căng thẳng của cô khi ở trong không gian nhỏ hẹp với ba người đàn ông này. Nhưng đồng thời, cô vẫn rất phối hợp với sự trao đổi đầy thiện ý của người khác, càng không hy vọng bản thân thể hiện phản ứng chậm chạp.

Đàm Ca nói xen vào: “Vậy chẳng phải em và sếp là đồng hương sao?”

“Không phải đâu ạ!” Chân Noãn lắc đầu. “Anh ấy là người Thẩm Thành mà.”

Trưởng khoa Bạch cười hi hi: “Nghe cũng như nhau cả thôi.”

Đàm Ca trợn mắt: “Hà Lan và Hà Nam giống nhau hả?”

Trưởng khoa Bạch bị ngọng âm “n” và “f”, tưởng Đàm Ca trêu mình nên tranh luận: “Hà Lan và Hà Lam mới chắc chắn giống nhau.”

Chân Noãn không nhịn được, khẽ nở nụ cười.

Trưởng khoa Bạch: “Chân Noãn, ba mẹ cô làm gì thế?”

“Tôi lớn lên ở trại trẻ mồ côi...” Chân Noãn chưa dứt lời, Đàm Ca xem kỹ lại hồ sơ rồi đập một phát lên tay Trưởng khoa Bạch. Trưởng khoa Bạch vẫn chưa ý thức được, còn trợn mắt: “Đang lái xe đấy, cẩn thận đừng làm tay cậu đây tuột khỏi vô lăng.” Nói xong, còn cố tình cho xe lao đảo như đang phân cao thấp.

Chiếc xe loạng choạng lệch khỏi quỹ đạo thẳng tắp rồi lại trở về vị trí cũ như một món đồ chơi. Chân Noãn giữ thăng bằng không tốt, lập tức bị nghiêng người, lao vào lòng ngực Ngôn Hàm. Lúc này, anh đang hết sức bình thản nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nhưng khi cô sắp đụng phải, anh nhạy cảm nhận thấy có thứ gì đang áp tới, tình huống mờ mắt ra, hai tay nắm chặt lấy bả vai cô, lập tức ngăn trở cô mất không chế nhích tới gần. Chân Noãn ngần ngại vẫn duy trì tư thế bỏ nhào vào lòng anh trong giây lát. Cô vô cùng xấu hổ, vội vàng ngồi ngay ngắn trở lại.

Ngôn Hàm nhìn gương mặt đỏ rực của cô rồi liếc mắt nhìn về phía trước: “Lão Bạch, cậu muốn chết à?”

Trưởng khoa Bạch kêu rên: “Sếp, tôi mới hai lăm, trông già trước tuổi thôi. Chúc Trưởng khoa này là do tuổi trẻ tài cao nên mới được đặc cách. Anh đừng nhân cơ hội chèn ép em trước mặt người đẹp chứ!”

Chân Noãn mím môi cười. Cô cố gắng tìm cách trò chuyện với mọi người, ngấm ngấm một lát mới chậm rãi nói: “Cậu còn trẻ hơn tôi hai tuổi đấy!”

“Gi cơ? Không thể nào!” Lão Bạch hoảng hốt. “Chân Noãn trông trẻ quá! Tôi còn tưởng sếp tuyển lao động trẻ em đấy! Không phải trên mạng có rất nhiều bà mẹ hơn bốn mươi tuổi vẫn chưa già sao? Nhất định về sau, cô cũng sẽ như vậy.”

“Không muốn đâu!” Chân Noãn lắc đầu. “Trông kỳ lắm, đến tuổi phải già đi chứ!”

Cô nói xong thì không ai tiếp lời nữa, buổi xe trở về trạng thái tĩnh lặng. Cảm giác lúng túng kỳ lạ trào dâng trong lòng, cô thầm nghĩ không biết có phải mình đã nói sai điều gì không, vội quay lại nhìn.

Ánh mắt sắc bén và sâu thẳm của Ngôn Hàm liếc về phía chiếc gương trong xe. Còn Trương khoa Bạch và Đàm Ca cũng nghiêm túc hẳn, nhìn chăm chăm vào gương chiếu hậu mà không nói một lời.

Chân Noãn bối rối, đang định...

“Đừng quay đầu lại!” Ngôn Hàm thân nhiên cất giọng ra lệnh.

Chân Noãn ngoan ngoãn ngồi thẳng, không chớp mắt: “Có người theo dõi chúng ta à?”

Trương khoa Bạch ngồi trước thoáng hưng phấn, cười một tiếng như khiêu chiến: “Sếp, anh cũng phát hiện ra rồi à?”

“Ừ, theo chúng ta từ đường Phong Sơn Tây.”

Chân Noãn sững sốt. Phong Sơn Tây là con đường cạnh Sở Cảnh sát. Nói như vậy, họ vừa ra ngoài không lâu đã bị theo dõi rồi sao? Theo dõi xe cảnh sát ư, ai dám làm thế chứ?

“Sếp, có cần tăng tốc cắt đuôi chúng không?”

“OK!” Khóe môi Ngôn Hàm nhếch lên, ánh mắt sắc lạnh. “Cậu đèn phí tổn vật chất cho người đi đường hoặc xe cộ bị ảnh hưởng nhé!”

Gương mặt hưng phấn của Lão Bạch lập tức ỉu xiu.

“Để chúng đi theo. Tôi lại muốn xem xem chúng định làm gì.” Ngôn Hàm ngược mắt liếc nhìn kính chiếu hậu, giọng nói nhàn tản, trong lòng dâng lên vẻ ngạo mạn hoàn toàn không xem đối phương ra gì.

“Vậy chúng ta còn đến chỗ đó không?”

“Không, đến 367.”

367 ở vị trí tiếp giáp giữa hai quận Bạch Tháp và Lan Quê. Chín năm trước, khu này có mấy xưởng gia công hóa chất và nhựa đường rất lớn. Sau này, vì sự cố bất khả kháng và ô nhiễm môi trường nên phải phá dỡ rồi di dời đi nơi khác, công xưởng đá đổ ngói trắng cũng vì thế mà bị bỏ hoang.

Không lâu sau đó, đám trẻ choai choai thích sành điệu và mấy cậu thanh thiếu niên mê nghệ thuật đã chiếm đóng nơi này, biến chúng thành một quảng trường với phong cảnh đầy chất nhân văn và đượm nét nghệ thuật độc đáo, một nơi được xem như thắng cảnh nổi tiếng của Dự Thành.

Nhưng đồng thời, nơi này cũng tiếp nhận rất nhiều dân nhập cư thuộc nhiều thành phần phức tạp, dẫn đến việc thường xuyên xảy ra những vụ mất trật tự trị an nhỏ lẻ. Đối với cảnh sát, đây được xem là khu vực khiến người ta khá đau đầu, nhưng cũng là nơi thường xuất hiện những điều bất ngờ.

Người nơi này thường rất nhạy cảm và có tai mắt ở khắp nơi, cũng rất chú ý đến thay đổi của hoàn cảnh và mọi người xung quanh. Nếu biết cách tận dụng có thể biến họ thành người quan sát và tay trong nhạy bén gấp trăm lần nhân viên điều tra, chưa kể họ là những người đã sống ở khu này rất lâu.

Mới xuống xe, Chân Noãn đã nhìn thấy cả vách tường vẽ graffiti với màu sắc rực rỡ, vô cùng bắt mắt.

“Nơi này đẹp quá!”

Trong lòng Ngôn Hàm thoáng trào dâng một thứ cảm xúc khó tả. Cả Dự Thành, chỉ mỗi khu 367 này là có thể nhắc nhở anh sâu sắc nhất việc Hạ Thời đã mất tích bao lâu. Tối hôm đó, Dự Thành vốn rất an ninh đột nhiên phát sinh rất nhiều việc. Nào là tổ chức cướp có súng, sự cố tai nạn xe đặc biệt nghiêm trọng, công xưởng phát nổ, án mạng giết người, rồi cả án trộm cướp và bạo hành gia đình, tất cả đều đồng loạt xảy ra.

Năm Hạ Thời mất tích, thành phố đề ra kế hoạch ban hành chính sách mới về xây dựng đô thị. Tất cả quảng trường và đường phố đều đã thay đổi, nhất là nơi này. Từ thuở trống trải hoang tàn đến khi có người tới ở, nó dần được khôi phục rồi trở nên phồn hoa như bây giờ.

Mỗi lần đến đây, nơi này đều nhắc nhở anh: Thời gian đã trôi qua rất lâu rồi...

Lão Bạch dừng xe lại, quay đầu nhìn: “Ồ, chiếc xe bám đuôi chúng ta biến mất rồi.”

Ngôn Hàm cất bước đi về phía trước: “Chúng đồ ở ngã rẽ phía sau kia kia.”

Tuy Chân Noãn nghi ngờ, nhưng đi chung với ba người đàn ông nên cô không hề sợ hãi. Ngược lại, cô càng tò mò về khung cảnh có phần kỳ quái hiếm thấy ở xung quanh hơn. Khi đi qua một con đường phá cách, Đàm Ca hỏi: “Sếp, không đến thăm chị Hoa Hoa sao?”

Ngôn Hàm khựng bước, nghĩ ngợi: “Đi thôi!”

Anh quay người, vòng qua con đường nhỏ này. Trên đường đều là những cửa hàng đặc sắc, nào là bán tem, gạt tàn, bưu thiếp, còn cả sách tiểu học những năm bảy mươi, tám mươi và rất nhiều thứ khác nữa.

Chân Noãn đi theo phía sau, khẽ hỏi: “Hoa Hoa là ai ạ?”

Lão Bạch đáp: “Hồi trước làm nghề kia, hay bị bắt rồi bị đưa đi cải tạo nhiều lần, sau đó thì bỏ nghề, làm ăn đàng hoàng.”

“Ồ!” Chân Noãn đã hiểu.

“Chị ấy rất đáng thương, lúc còn rất bé đã bị lừa bán vào đường dây mại dâm, sau đó được đội cảnh sát giải cứu. Nhưng nhiều năm trôi qua, người không còn trẻ nữa, thời gian tươi đẹp nhất đã qua đi, không học được nghề nghiệp gì, tiền cũng nộp hết cho chủ chữa rồi. Ngoại trừ tiếp tục làm nghề này thì chị ấy không còn đường sống nào khác nữa. Bị bắt mãi cũng thành quen, thái độ mỗi lần nhận tội rất thành khẩn, nhưng vừa ra khỏi Cục Cảnh sát thì lại quay về đường cũ. Sau này, mọi người cùng góp ít tiền cho chị ấy mua một căn nhà cũ ở khu 367. Từ đó, chị ấy bỏ nghề kia luôn.”

“Nghe nói mấy năm trước quả thật rất loạn, may mà thời vận luôn thay đổi từng ngày. Mọi người tốt quá, mua một cửa tiệm cần rất nhiều tiền đấy!”

“Không biết nữa, là sếp thu xếp đó. Khi ấy, tôi còn học cấp ba, mấy chuyện này là nghe Đàm Ca kể. Hồi đó, sếp tuy cũng chỉ là sinh viên trường cảnh sát nhưng cừ lắm, còn trẻ như vậy đã đi theo đội phá án rồi.” Lão Bạch nhỏ tuổi nhất thao thao bất tuyệt kể lại rồi khẽ nói. “Ồ, đúng rồi, Chân Noãn, thật ra thì tôi cảm thấy sếp đối xử với cô rất dịu dàng.”

“Hả?” Chân Noãn sững sờ trước lời nói đột ngột của cậu ấy, vừa nghe kể đến mình thì Ngôn Hàm đi phía trước đã quay đầu lại, ánh mắt sắc bén như đang hỏi: Sao vậy?

Lão Bạch cười hi hi: “Không sao ạ!”

Lúc Ngôn Hàm quay đầu đi, cậu ấy lại nói: “Thật đấy, cô đừng thấy bình thường anh ấy cười cười ra vẻ thân thiện, lúc làm việc nghiêm khắc lắm, sai lầm nhỏ thôi cũng bị anh ấy mắng chết luôn. Nếu anh ấy hung dữ với cô thì cũng đừng để trong lòng, anh ấy chỉ vì muốn tốt cho mọi người thôi. Suy cho cùng, làm nghề này, xảy ra chút sai sót nào đó cũng sẽ khiến cả đội điều tra nhầm hướng, phí công vô ích.”

Chân Noãn hiểu cậu ấy đang trấn an mình về cuộc họp hôm đó, chợt thấy ấm lòng: “Tôi biết rồi.”

“Có điều tôi cảm thấy anh ấy đối xử với cô vẫn rất tốt. Còn nhớ trước kia Quan Tiểu Du cứ đôi ba ngày lại bị anh ấy mắng đến phát khóc một lần, nhưng tôi chưa thấy anh ấy gọi cô vào văn phòng mắng lần nào cả.”

Mặt Chân Noãn đỏ ửng, nhớ đến mình đã từng bị anh mắng suýt khóc. Có điều, thật sự thì anh đối xử với cô đã khá khách sáo rồi, chỉ là da mặt cô mỏng quá thôi.

Còn đang nghĩ thì phía trước đã vang lên một giọng nói vô cùng ngọt ngào, là một giọng nữ mềm mại nghe như chất giọng vùng Tô Hàng: “Ôi, sao hôm nay Đội trưởng Ngôn đến đây thế?”

Ngôn Hàm và Đàm Ca đã đi vào tiệm, Chân Noãn ngẩng đầu nhìn, tiệm treo biển “Cây nến nhỏ bán quẹt diêm”. Mặt tiền cửa hàng không lớn nhưng trang trí rất ấm cúng và gần gũi. Trên giá gỗ bày rất nhiều nến thủ công và diêm quẹt xinh đẹp, đủ mọi màu sắc, ánh nến lập lòe trông thật ấm áp giữa trời đông.

Chân chưa bước vào cửa, người đã ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng đặc biệt của nến và diêm sinh. Nó không kích thích, cũng không gắt mũi mà nhẹ nhàng như nước. Bà chủ Hoa Hoa trang điểm rất đẹp, thật đúng như một đóa hoa. Khuôn mặt chị ta trông khá ưa nhìn, trang điểm tỉ mỉ, búi tóc được vấn phức tạp và tinh xảo với cây trâm xanh biếc cài ngang, trên người mặc chiếc áo khoác xanh lam nhạt cổ lông thỏ trắng, bên trong là chiếc xường xám hoa văn phượng hoàng trên nền trắng.

“Thuận đường qua đây, nhớ đến đã lâu không ghé sang thăm chị.” Giọng Ngôn Hàm nhàn tản, tạo cho người nghe cảm giác tâm trạng khá thoải mái.

Hoa Hoa đứng bên cạnh anh với nụ cười rạng rỡ trên gương mặt, chất giọng địa phương đặc biệt nghe thật mềm mại và yêu kiều: “Ôi, cứ nói thẳng là nhớ tôi là được rồi.”

Ngôn Hàm hơi nghiêng người, khoe môi khẽ cong lên, trông rất hào hoa phong nhã: “Tôi không nói chị cũng biết mà.”

Hoa Hoa cười tươi rói như được trở về thời thiếu nữ. Ngay cả Chân Noãn cũng bị nụ cười hút hồn của anh lay động. Nhìn hai người họ “liếc mắt đưa tình”, không hiểu vì sao cô lại e thẹn, lạng lẽ cụp mí mắt xuống.

Đàm Ca: “Chị Hoa Hoa, nếu có tin tức gì thì nhớ liên lạc với chúng tôi trước nhé!”

“Có tiền thưởng không đấy?” Chị ta có ý hỏi.

“Có chứ!”

Lão Bạch trẻ tuổi nghịch ngợm, cũng hòa theo trêu chọc. “Gần đây, không có người cũ đến gây phiền hà cho chị chứ?”

“Đã không có từ lâu lắm rồi.”

Ngôn Hàm quay người lướt nhìn hàng diêm quẹt trên giá, lơ đãng nói: “Nếu như có người đến làm phiền thì cứ tìm tôi.”

“Không tốt đâu.” Hoa Hoa cười khanh khách. “Lỡ như người ta nói cậu là người tình của tôi thì biết làm thế nào? Không khéo lại phiền đến cậu.”

“Người tình thì người tình, tôi đâu thiệt thòi gì.” Ngôn Hàm bõn cọt.

Bình thường anh vốn tuấn tú hơn người, dù biết anh chỉ nịnh nọt đùa giỡn như vậy nhưng gương mặt Hoa Hoa vẫn không khỏi đỏ bừng. Chị ta che mặt cười ngất nghẻo, rồi nhìn Chân Noãn ở phía sau anh với vẻ dò xét.

Ngôn Hàm quay đầu lại nhìn theo ánh mắt chị ta: “Đây là Chân Noãn, đồng nghiệp mới của chúng tôi.”

Hoa Hoa yếu điệu nói: “Ồ, xinh đẹp như vậy mà theo ngành của bọn cậu thì thật đáng tiếc.”

Ngôn Hàm vừa lựa chọn diêm quẹt vừa băng quơ học theo giọng điệu của chị ta: “Chị nói xem, cô ấy làm gì mới không đáng tiếc hả?”

Hoa Hoa quả trách lờm Ngôn Hàm.

“Tôi thấy, cô ấy...” Lời vừa thốt ra khỏi miệng, xem chừng biết câu định nói không hay ho gì nên chị ta đảo mắt cười đùa, lập tức thay đổi: “... Làm bạn gái cậu là tốt nhất.”

Lão Bạch nhất thời không khỏi than thầm trước câu nhận định khó phản bác này. Nếu nói: “Người ta không để mắt đến tôi.” Thì không hợp với tính cách kiêu ngạo của Ngôn Hàm, cũng khiến Chân Noãn khó xử. Còn nói: “Tôi không để ý người ta.” Thì lại càng...

Chân Noãn hoảng hốt lúng túng, mặt nóng bừng bừng, vội vàng quay người giả vờ ngắm nghía cây nến. Lại nghe Ngôn Hàm ra vẻ luyến tiếc vu vơ nói: “Bạn gái nhiều quá, sắp nuôi không nổi rồi.”

Một câu nói dễ dàng tháo gỡ tình cảnh quẩn bách của cô. Anh ôm hết chuyện này vào người. Ngoại trừ nghe có vẻ hơi “lãng nhãng” một chút thì không hề ảnh hưởng gì đến tình cảnh của anh và cô cả.

“Làm sao mà không có tiền, lừa tôi à?”

“Thật! Lương cảnh sát còn thua chị buôn bán nữa.”

“Đừng mang tôi ra trêu đùa.” Vẻ mặt Hoa Hoa vui vẻ.

Chân Noãn ngược mắt, nhìn bóng dáng anh mờ nhạt in lên cốc nến thủy tinh. Lời của Ngôn Hàm rõ ràng đang vô tình ám chỉ rằng công việc hiện tại của Hoa Hoa rất tốt.

“Mấy năm nay, khu vực này tăng giá còn nhanh hơn bất động sản, may mà tôi đã ở đây lúc 367 mới nhen nhóm phát triển, cũng phải cảm ơn mấy vị cảnh sát rất nhiều vì đã giúp đỡ.” Hoa Hoa cảm kích nhìn Ngôn Hàm trong khi anh đang chọn diêm quẹt.

Đàm Ca đứng bên cạnh tiếp lời: “Sếp thật sự không nói dối đâu. Chút tiền lương còm cõi của bọn tôi còn không bằng chị kinh doanh ở đây nữa kìa. Hiện tại, vật giá leo thang, đến ngay cả thuốc cũng không có để hút ấy!”

“Ôi, suýt nữa quên mất.” Hoa Hoa vỗ đầu, vội vàng chạy về phía quầy thu ngân lấy ra một cây thuốc. “Mấy cậu cầm lấy cái này hút đi!”

Đàm Ca sừng sốt, vội nói: “Tôi không có ý này, chị Hoa cất đi!”

“Cầm lấy đi mà, không sao đâu, cũng đâu phải người xa lạ, tôi đưa thuốc là hời quá rồi.”

Chị ta vừa nói vừa dúi vào tay Ngôn Hàm. Ngôn Hàm cười nói: “Xem ra chị thật muốn tôi bỏ nghề cảnh sát đến làm bảo kê cho tiệm chị rồi. Cầm cái này về, tôi sẽ bị cắt chức đấy! Nếu không thì vậy đi, chị giữ lại trước, chờ ngày nào đó tôi thất nghiệp rồi đến lấy.”

Hoa Hoa thoáng chốc hiểu ra, vừa tiếc nuối vừa áy náy, nghĩ ngợi rồi lại chạy đến sau quầy lấy kéo cắt niêm phong: “Một gói cũng được mà.”

Ngôn Hàm cười lắc đầu.

“Một điều nhé!” Gói thuốc kia là Hoa Hoa giữ lại cho anh đã lâu lắm rồi. Chị ta mở gói thuốc ra, ánh mắt toát lên vẻ khẩn cầu. “Hút một điều thôi cũng được mà.”

“Được, một điều thôi.” Ngôn Hàm tiến lên vài bước, nhận lấy điều thuốc trong tay chị ta, vốn định lấy diêm quẹt của mình nhưng Hoa Hoa đã nhanh tay lấy một hộp trước.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Chị ta đẩy hộp diêm ra, lấy một que diêm đầu xanh, nhẹ nhàng quẹt, tiếng “xèo xèo” vang lên. Chân Noãn nhìn thấy từ tấm kính, quay đầu lại nhìn.

Tay Hoa Hoa đã nâng đến trước mặt Ngôn Hàm, anh hơi khom người, tay phải đang buông thông không kim được bỗng nắm chặt lại, vẻ câu nệ thoáng hiện lên.

Chân Noãn hiểu ngay rằng tuy ngoài miệng anh có vẻ lười nhác không theo quy củ là thế, thích cười đùa ngả ngón là thế, nhưng tận đáy lòng vẫn không quen gần gũi với phụ nữ. Dù chỉ là một điều thuốc, anh cũng đã cho rằng đó là hành động thân mật quá mức rồi. Nhưng đối mặt với ánh mắt chân thành của Hoa Hoa, vẻ căng thẳng và xa cách vô tình hiện ra của anh chỉ thoáng qua rồi biến mất, không hề bị phát hiện.

Ngôn Hàm dùng tay trái kẹp điều thuốc, hơi cúi đầu, kề đến gần diêm quẹt trong tay chị ta. Ngọn lửa ấm áp như đang nhảy múa trên gương mặt trắng trẻo, thanh tú của anh. Thân người anh thẳng tắp, khế gập đầu với tư thế bao dung và cả nề. Tay Hoa Hoa uyển chuyển nâng diêm quẹt, ánh mắt chân thành ngược nhìn anh.

Chân Noãn nhìn đến thẳng thốt, phát giác cảnh tượng này rất đẹp, đẹp đến nỗi trong vô thức cô không nhận được mà muốn bước đến quẹt một que diêm khác để bàn tay lạnh cóng trong mùa đông của mình cũng được ấm áp và thư thái.

Có lẽ cảnh tượng này đẹp đến nỗi cuốn như thế là vì có một người trong đó. Giờ phút này, dáng vẻ yên tĩnh cup mi của anh đẹp đến mức khiến người ta không sao dời mắt.

Lão Bạch nhìn mà xuýt xoa: “Nếu tôi là phụ nữ cũng sẽ muốn châm thuốc cho sếp thôi.”

Ngôn Hàm quay người lại, nhả khói: “Nếu cậu là phụ nữ, từ nay về sau tôi sẽ cai thuốc.”

“Ồa!” Lão Bạch kêu lên thán thiết.

Anh vừa dứt lời, bỗng nhìn thấy đôi mắt đen láy đang trở ra của Chân Noãn, liền nháy mắt với cô. Tim Chân Noãn đánh rơi một nhịp, quay đầu tiếp tục xem nển.

Hoa Hoa hỏi: “Cô có thích gì không?”

“Có ạ!” Chân Noãn gập đầu, cảm lấy một khối nển sáp ong to tròn vô cùng đơn giản đi đến quây thu ngân.

Ngôn Hàm cũng đưa quẹt diêm đã chọn xong đến, một tay cầm thuốc lá để ra sau lưng. Thấy Chân Noãn định tính tiền, anh cầm tay cô lại, nói với Hoa Hoa: “Tính chung đi!”

Chân Noãn khẽ nói “Cảm ơn!”, không hề giành phần trả tiền.

Tính tiền xong, Ngôn Hàm nói: “Chị Hoa Hoa, đến tìm chị để hỏi thăm một người.”

“Tên gì?”

Ánh mắt Ngôn Hàm lấp lánh trong im lặng. Hoa Hoa đã hiểu, sau khi đưa diêm quẹt và túi đồ cho Chân Noãn thì dẫn anh vào phòng trong.

Trưởng khoa Bạch nghi ngờ: “Sếp muốn nghe ngóng tin tức về ai mà thần bí quá vậy.”

Đàm Ca: “Ngoại trừ chuyện kia, cậu cho rằng còn có gì khác à?”

“Năm đó, ngay cả Cục trưởng thám tử cũng không thể phá án nổi, đã nhiều năm như vậy thì còn có được đầu mối gì chứ!”

“Ôi, tôi có xem bài báo của chín năm trước, trên đó có đăng hình thê của bạn gái sếp trông rất xinh đẹp, hơn nữa còn là kiểu đẹp đến ngất ngây lòng người, nhìn mãi không chán, ánh mắt vô cùng thanh khiết.”

“Đẹp đến vậy thật hả?”

“Không có nói quá đâu. Cậu biết năm đó tại sao chuyện này náo động như vậy không? Một nửa nguyên nhân là vì dáng vẻ xinh đẹp đến hương tan ngọc nét khiến người ta tiếc hận ấy đấy!”

“Tôi cũng phải xem thử mới được. So với Chân Noãn thì ai đẹp hơn?”

Chân Noãn đang yên lặng đếm diêm, bỗng ngờ ngác ngẩng đầu, Đàm Ca và Lão Bạch cũng nhìn nhau cười hi hi rồi im bặt. Một lát sau, Ngôn Hàm đi ra khỏi phòng, cùng mọi người tạm biệt Hoa Hoa.

Ngôn Hàm vừa đi ra khỏi tiệm được vài mét, vẻ thong dong khi nãy ở trong tiệm liền biến mất, dần dần trở về nét thâm trầm và yên tĩnh vốn có. Thuốc vẫn kẹp trên tay nhưng không hút, xưa nay anh vốn không quen hút thuốc nơi công cộng. Mãi đến khi đi đến con ngõ nhỏ gần tiệm Hoa Hoa, rẽ ngoặt rồi mới vút thuốc trên tay vào thùng rác.

Vừa rẽ lối, sự chú ý của Chân Noãn liền bị thu hút. Bên này là khu thể thao mạo hiểm, mấy thanh niên đang chơi trò Parkour trên đài chữ U và vách tường lộ thiên của tòa nhà bỏ hoang trong tiếng gào rú bay cao.

Ngôn Hàm lơ đãng quay đầu lại nhìn cô, khóe mắt chợt nhận ra điều không ổn. Vừa ngẩng đầu lên đã thấy trên mái hiên rơi xuống một chậu hoa làm bằng xi măng cứng, hướng thẳng về phía đầu Chân Noãn. Trong tích tắc đó, Ngôn Hàm chợt nhớ lại, nếu khi nãy anh không nhìn nhầm thì trong chiếc xe bám đuôi theo dõi họ có ít nhất ba người. Mục tiêu của bọn chúng đều là Chân Noãn sao?

Một chậu hoa xi măng rơi xuống từ mái hiên, hướng thẳng vào đỉnh đầu Chân Noãn. Nhưng cô không hề ý thức được nguy hiểm, vẫn mãi mê nhìn đám thanh niên tung mình bay nhảy trong khu thể thao mạo hiểm.

Đến khi nhận thấy có một bóng dáng màu xanh sẫm nhào về phía mình, cô mới kinh ngạc quay đầu lại, trông thấy thân thể Ngôn Hàm đột nhiên tiến gần với tốc độ như mang theo cả con gió. Trong giây lát, tầm mắt cô bị bờ vai anh che khuất hoàn toàn, vòng eo bị cánh tay anh siết chặt.

Cô hoàn toàn không kịp phản ứng, được anh ôm vào lòng, hai chân lơ lửng, bị lôi đi vài bước như búp bê vải.

Mùi hương nam tính thoảng bên cổ áo gió của anh quấn quanh chớp mũi cô. Chân Noãn sững sốt không sao tả nổi. Trong lúc thần thờ ấy, ánh mắt cô lướt qua bờ vai anh, nhìn thấy chậu hoa đang lao thẳng xuống.

Chậu hoa đập xuống đất, phát ra tiếng “choang” giòn vang. Mảnh vỡ bắn tung tóe, thậm chí đôn xi măng cũng bị mẻ một góc. Chân Noãn vừa được Ngôn Hàm ôm, sợ tới mức buông thõng tay, túi giấy rơi ngay xuống đất khiến diêm và nến bên trong vỡ nát.

Ngôn Hàm nhanh chóng buông cô ra, ngẩng đầu nhìn. Bóng người kia lập tức men theo mái hiên bỏ chạy và ở mái hiên đối diện cũng thấp thoáng có một bóng người như thế.

Đàm Ca và Lão Bạch không màng hỏi thăm tình hình của họ, lập tức cất bước chia nhau ra đuổi theo hai người kia.

Ngôn Hàm bình tĩnh liếc nhìn mái nhà đã trở nên tĩnh lặng, dần dần thu hồi ánh mắt. Trông cô vẫn ổn, cũng không quá bối rối. “Đi theo tôi!” Mặt Chân Noãn vừa trắng vừa đỏ, gật đầu rồi theo sát bên anh.

Cách đó không xa, thỉnh thoảng truyền tới tiếng bước chân lộp cộp. Bên này, Ngôn Hàm lại tĩnh lặng vô cùng, tĩnh lặng hết như những ngõ hẻm họ đi qua. Anh không nói một lời, dường như đang cảm ứng điều gì đó, quanh người tỏa ra hơi thở không thể quấy rầy.

Chân Noãn cũng không nói gì mà chỉ yên lặng đi theo anh.

Họ đi đến cuối ngõ, lúc trông thấy khu thể thao mạo hiểm, anh đột nhiên dừng bước rồi quay đầu lại, ngón trỏ để lên bờ môi ra hiệu im lặng, sau đó bước nhẹ đi lên cầu thang ngoằn ngoèo trước mặt.

Đó là một tòa nhà bỏ không vẽ đầy graffiti. Ngôn Hàm đi lên, đến đoạn rẽ liền tức tốc lao nhanh lên trên. Cùng lúc đó, phía đầu khúc ngoặt cầu thang lấp ló một bóng người đang vội vàng chạy lên lầu.

Chân Noãn cũng lập tức đuổi theo.

Cả khu nhà đầy hình graffiti, toàn bộ phòng ốc đều trống rỗng, đâu đâu cũng là hình graffiti màu sắc rực rỡ, ngoằn ngoèo phức tạp. Cầu thang quanh co, sàn gác cao thấp, bóng người kia cực kỳ mạnh mẽ như một diễn viên xiếc, tung mình nhảy vọt rồi lượn qua lượn lại như cao thủ đánh đấm trên tivi. Ngôn Hàm theo sát phía sau như một con gió, anh lấy đà nhảy vọt, tư thế nhanh nhẹn phóng khoáng, không hề chùn bước.

Chân Noãn chạy lên đến nóc nhà đã thờ không ra hơi. Bầu trời vừa cao vừa xanh, gió bắc thổi ào ạt. Nóc nhà phủ màu như nham thạch núi lửa, dưới chân đều là hình nham thạch nóng chảy và có rất nhiều chỗ nứt gãy thành lỗ lớn. Cô nhìn xuống dưới qua những cái lỗ to đùng. Trong phòng sơn một màu đen sì như địa ngục bất tận.

Người kia đeo mặt nạ, tháo chạy như con khỉ trên bậc cầu thang vẽ đầy “đá núi lửa”. Ngôn Hàm chống một tay lên lan can phi người, áo khoác tung bay như chim én xòe cánh, nhảy xuống qua cả chiếc cầu thang. Khi anh gần tóm được tên đeo mặt nạ ấy, hấn lại khuỷu gối, trượt dài trên nền đất. Sau màn vật vã tránh né, hấn lần một vòng rồi nhảy phắt lên chạy tiếp. Tầng một và tầng hai của căn nhà này dùng chung một phòng khách lớn, trên sàn nhà tầng một có một chiếc mặt quỷ khổng lồ đang há to cái miệng như chậu máu, dung nham chảy hết vào bên trong, như thể tất cả mọi thứ đều bị nó nuốt trọn vào bụng. Tên che mặt lao mình trên hành lang “nham thạch”, chạy tới cầu thang xoắn ốc ở phòng khách rồi ngồi lên lan can trượt xuống tầng một.

Ngôn Hàm cũng phóng người lên, đập một phát lên tay vịn lan can rồi nhảy xuống!

Chân Noãn kinh hồn bạt vía, anh định nhảy từ trên tầng hai xuống sao?

Cô chỉ kịp thấy anh vọt lên, bóng dáng màu xanh đậm vẽ ra một đường parabol hoàn mỹ trên không. Hai tay anh bắt lấy sợi đèn chùm treo giữa phòng khách, mượn lực quán tính đu mình lên cao rồi buông tay ra để cả thân hình bay về phía cầu thang xoắn ốc phía đối diện.

Nhưng cự ly thật sự quá xa, anh không thể nhảy tới cầu thang được, trong khi tên che mặt lại đứng lúc trượt qua tay vịn lan can chỗ gần anh nhất.

Chân Noãn thất thanh: “Đội trưởng!”

Lời còn chưa dứt, một tay của Ngôn Hàm đã bắt được tay vịn, treo mình bên ngoài lan can. Trong nháy mắt, tay anh lại buông lỏng, người rơi xuống một khoảng rồi vội tóm lấy bậc thang. Lúc này, cả người anh hoàn toàn treo lơ lửng giữa khoảng không của cầu thang xoắn ốc. Hai chân anh vội lấy đà, nhảy vào vòng xoáy tiếp theo của cầu thang, vừa hay đá một phát vào tên che mặt đang trượt xuống.

Tên kia lập tức ngã khỏi tay vịn, kêu thảm thiết, lăn “bình bịch” trên cầu thang. Nhưng dù là vậy, hắn vẫn nhanh nhẹn như thỏ trên người có lò xo, lập tức nhảy lên, lao ra ngoài.

Bóng dáng của hai người lao qua nham thạch và mặt quý trên sàn nhà như gió thổi lá rơi, phút chốc đã chạy ra khỏi nhà.

Chân Noãn đứng trên nóc nhà, lập tức chạy sang mép lầu nhìn xuống. Trong ngõ nhỏ vẽ đầy tranh 3D hình thù kỳ quái là hai con người đang rượt đuổi nhau suốt lối đi của “tòa nhà chọc trời” này.

Ở trên mái nhà, Chân Noãn cũng chạy theo như bay về phía trước. Bầu trời xanh đặc quánh ập vào mặt cô như màu vẽ, nhưng cô không còn lòng dạ lưu luyến cảnh sắc hiếm có giữa ngày đông này nữa, chỉ biết cắn chặt răng chạy thục mạng. Chạy đến cuối đường, hai tòa nhà cách nhau tầm vài mét nên cô không qua được.

Cúi đầu nhìn xuống, trên lối đi giữa tòa nhà vẽ hình hẻm núi to đùng theo kiểu 3D, vách đá sâu hun hút khiến chân người ta như nhũn ra. Trong khi đó, Ngôn Hàm và gã kia đã băng qua hẻm núi, xông về nơi đồ nát hỗn độn, cũng là địa điểm chơi Parkour của đám thanh niên. Đám người chơi Parkour nhảy lên nhảy xuống như khi ở Hoa Quả Sơn, thấy có người rượt đuổi thì rồi rít huyết sáo hú hét, không ít người gia nhập rồi cùng chạy trên các chướng ngại vật mạo hiểm. Họ chỉ ham vui chứ hoàn toàn không xem đây là việc hệ trọng.

Gã đàn ông lấy đà nhảy vọt giữa những tấm sàn gác khi cong khi thẳng. Ngôn Hàm cũng nhanh nhẹn vô cùng với đủ kiểu động tác như tung mình, nhảy cao, lượn vòng, leo lên rồi phi xuống. Bức tường cao ba mét chỉ cần vài bước giậm nhảy anh đã vọt qua được, cái bực cao năm mét cũng chỉ cần đu theo đường ống ba bốn giây là có thể trượt xuống. Chân Noãn nhìn đến ngây người, lại nom nớp lo sợ.

Dường như gã kia biết mình gặp phải đối thủ, xem chừng có lẽ đây là lần đầu hắn bị rượt đuổi mười mấy phút mà không sao cắt đuôi được. Hắn dứt khoát xông lên vách tường lượn vòng hình chữ U, định tung người trên không nhằm thoát khỏi sự truy đuổi của Ngôn Hàm, nào ngờ Ngôn Hàm vẫn theo sát từng bước, cũng xông lên trên bức tường hình cung cao bốn, năm mét với tốc độ nhanh như hắn. Cuối cùng, anh lượn một vòng trên không, đáp xuống bãi cát an toàn rồi hất chân đá một phát về phía lưng tên bị mặt.

Gã kia vơ một vốc cát hất ra sau, Ngôn Hàm thừa biết ý đồ của hắn, nhanh nhẹn tránh đi. Hắn lẩn một vòng, lão đảo che ngực rồi chạy bạt mạng. Lần này, hắn không dám chơi Parkour nữa, chạy thẳng về phía khu vẽ graffiti bên này.

Thế lực hai người đều tốt đến kinh người, chạy một mạch từ khu Parkour đến khu graffiti, một lần nữa vọt vào một tòa nhà khác.

Chân Noãn đứng trên mái nhà, thoáng chốc mất đi mục tiêu quan sát, không biết hai người kia đã chạy đi đâu. Cô hết nhìn trái lại nhìn phải, lắng tai nghe tiếng động trong gió, muốn tìm ra manh mối nào đó. Mười giây sau, tiếng bước chân vọng tới từ căn nhà đối diện lối đi. Họ ở phía đối diện!

Cô chạy về phía trước theo phản xạ có điều kiện, chợt nhìn thấy vực sâu vạn trượng 3D dưới chân mà sợ hết hồn.

Gã đàn ông kia rất nhanh đã xuất hiện trên mái nhà đối diện. Hắn không hề nhìn Chân Noãn ở phía bên này mà trực tiếp chạy về phía ngược lại, còn Ngôn Hàm cũng đã đuổi tới một giây sau đó.

Chân Noãn muốn la lên câu “Đội trưởng cẩn thận!”, nhưng sợ anh phân tâm nên bịt miệng lại, ngóng nhìn với vẻ vô cùng căng thẳng, bất giác tiến thêm một bước tới rìa mép nhà.

Ngôn Hàm đuổi theo kẻ nọ, nhưng khéo mắt lại cực kỳ nhạy bén bắt được thứ gì đó.

Anh quay đầu về phía Chân Noãn, lập tức dừng bước chân.

Hai người đứng trên hai nóc nhà đầy hình graffiti giữa trời xanh gió lạnh.

Đôi mắt sâu thẳm của Ngôn Hàm nhìn xoáy vào cô, anh nín thở, còn cô lùi về phía sau từng bước từng bước một. Gió trên nóc nhà thổi bay áo khoác của anh như con diều đang phấp phới. Chân Noãn nhìn đôi mắt hung tàn hơi nheo lại của anh, cảm thấy con rét lạnh căm ập đến bất chợt ấy thật đáng sợ.

Cô không nhúc nhích, vẫn duy trì tư thế che miệng, cũng chẳng may nhận ra sau lưng có người đưa tay ra, từng bước nhích gần về phía cô.

Ngôn Hàm trông thấy tên bị mặt đó dù biết mình ở bên này nhưng vẫn không chút khiếp đảm, không hề bỏ cuộc mà cố chấp tiến về phía Chân Noãn. Giờ phút này, anh có bảo cô quay đầu lại thì cũng vô dụng. Với khả năng của đối phương, hắn thừa sức ném Chân Noãn xuống lầu ngay lập tức.

Anh lùi về sau, nhanh chóng nhắm chuẩn cự ly, trong đầu tính toán độ cao và tốc độ cần đạt tới. Trong tích tắc ấy, anh nhìn thấy ngón tay ôm mặt của Chân Noãn hơi run rẩy, cô đã đoán được đằng sau có người rồi. Nhưng bởi vì anh không lên tiếng nên cô đã hiểu ra mệnh lệnh của anh, ngoan ngoãn dẫn lại nỗi khủng hoảng và sợ hãi, không dám nhúc nhích, cũng chẳng quay đầu lại.

Đẩy mắt Ngón Hàm lóe lên ý cười: Cô bé ngoan!

Giờ đây, đứng bên bờ vực nguy hiểm, cô hoàn toàn tin tưởng và lệ thuộc vào anh.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Chị ta đẩy hộp diêm ra, lấy một que diêm đầu xanh, nhẹ nhàng quẹt, tiếng “xèo xèo” vang lên. Chân Noãn nhìn thấy từ tấm kính, quay đầu lại nhìn.

Tay Hoa Hoa đã nâng đến trước mặt Ngón Hàm, anh hơi khom người, tay phải đang buông thõng không kim được bỗng nắm chặt lại, vẻ câu nệ thoáng hiện lên.

Chân Noãn hiểu ngay rằng tuy ngoài miệng anh có vẻ lười nhác không theo quy củ là thế, thích cười đùa ngả ngón là thế, nhưng tận đáy lòng vẫn không quen gần gũi với phụ nữ. Dù chỉ là một điều thuốc, anh cũng đã cho rằng đó là hành động thân mật quá mức rồi. Nhưng đối mặt với ánh mắt chân thành của Hoa Hoa, vẻ căng thẳng và xa cách vô tình hiện ra của anh chỉ thoáng qua rồi biến mất, không hề bị phát hiện.

Ngón Hàm dùng tay trái kẹp điều thuốc, hơi cúi đầu, kề đến gần diêm quẹt trong tay chị ta. Ngón lửa ấm áp như đang nhảy múa trên gương mặt trắng trẻo, thanh tú của anh. Thân người anh thẳng tắp, khẽ gật đầu với tư thế bao dung và cả nể. Tay Hoa Hoa uyển chuyển nâng diêm quẹt, ánh mắt chân thành ngược nhìn anh.

Chân Noãn nhìn đến thẳng thốt, phát giác cảnh tượng này rất đẹp, đẹp đến nỗi trong vô thức cô không nhận được mà muốn bước đến quẹt một que diêm khác để bàn tay lạnh cóng trong mùa đông của mình cũng được ấm áp và thư thái.

Có lẽ cảnh tượng này đẹp đến nỗi cuốn như thế là vì có một người trong đó. Giờ phút này, dáng vẻ yên tĩnh cup mi của anh đẹp đến mức khiến người ta không sao dời mắt.

Lão Bạch nhìn mà xuyết xoa: “Nếu tôi là phụ nữ cũng sẽ muốn châm thuốc cho sếp thôi.”

Ngón Hàm quay người lại, nhả khói: “Nếu cậu là phụ nữ, từ nay về sau tôi sẽ cai thuốc.”

“Ồa!” Lão Bạch kêu lên thán thiết.

Anh vừa dứt lời, bỗng nhìn thấy đôi mắt đen láy đang trở ra của Chân Noãn, liền nháy mắt với cô. Tim Chân Noãn đánh rơi một nhịp, quay đầu tiếp tục xem nển.

Hoa Hoa hỏi: “Cô có thích gì không?”

“Có ại!” Chân Noãn gật đầu, cảm lấy một khối nển sáp ong to tròn vô cùng đơn giản đi đến quầy thu ngân.

Ngón Hàm cũng đưa quẹt diêm đã chọn xong đến, một tay cầm thuốc lá để ra sau lưng. Thấy Chân Noãn định tính tiền, anh cản tay cô lại, nói với Hoa Hoa: “Tính chung đi!”

Chân Noãn khẽ nói “Cảm ơn!”, không hề giành phần trả tiền.

Tính tiền xong, Ngón Hàm nói: “Chị Hoa Hoa, đến tìm chị để hỏi thăm một người.”

“Tên gì?”

Ánh mắt Ngón Hàm lấp lánh trong im lặng. Hoa Hoa đã hiểu, sau khi đưa diêm quẹt và túi đồ cho Chân Noãn thì dẫn anh vào phòng trong.

Trưởng khoa Bạch nghi ngờ: “Sếp muốn nghe ngóng tin tức về ai mà thần bí quá vậy.”

Đàm Ca: “Ngoại trừ chuyện kia, cậu cho rằng còn có gì khác à?”

“Năm đó, ngay cả Cục trưởng thám tử cũng không thể phá án nổi, đã nhiều năm như vậy thì còn có được đầu mối gì chứ!”

“Ôi, tôi có xem bài báo của chín năm trước, trên đó có đăng hình thể của bạn gái sếp trông rất xinh đẹp, hơn nữa còn là kiểu đẹp đến ngất ngây lòng người, nhìn mãi không chán, ánh mắt vô cùng thanh khiết.”

“Đẹp đến vậy thật hả?”

“Không có nói quá đâu. Cậu biết năm đó tại sao chuyện này náo động như vậy không? Một nửa nguyên nhân là vì đáng vẻ xinh đẹp đến hương tan ngọc nát khiến người ta tiếc hận ấy đấy!”

“Tôi cũng phải xem thử mới được. So với Chân Noãn thì ai đẹp hơn?”

Chân Noãn đang yên lặng đếm diêm, bỗng ngơ ngác ngẩng đầu, Đàm Ca và Lão Bạch cũng nhìn nhau cười hì hì rồi im bật. Một lát sau, Ngôn Hàm đi ra khỏi phòng, cùng mọi người tạm biệt Hoa Hoa.

Ngôn Hàm vừa đi ra khỏi tiệm được vài mét, vẻ thong dong khi nãy ở trong tiệm liền biến mất, dần dần trở về nét thâm trầm và yên tĩnh vốn có. Thuốc vẫn kẹp trên tay nhưng không hút, xưa nay anh vốn không quen hút thuốc nơi công cộng. Mãi đến khi đi đến con ngõ nhỏ gần tiệm Hoa Hoa, rẽ ngoặt rồi mới vút điếu thuốc trên tay vào thùng rác.

Vừa rẽ lối, sự chú ý của Chân Noãn liền bị thu hút. Bên này là khu thể thao mạo hiểm, mấy thanh niên đang chơi trò Parkour trên đài chữ U và vách tường lộ thiên của tòa nhà bỏ hoang trong tiếng gào rú bay cao.

Ngôn Hàm lơ đãng quay đầu lại nhìn cô, khỏe mắt chợt nhận ra điều không ổn. Vừa ngẩng đầu lên đã thấy trên mái hiên rơi xuống một chậu hoa làm bằng xi măng cứng, hướng thẳng về phía đầu Chân Noãn. Trong tích tắc đó, Ngôn Hàm chợt nhớ lại, nếu khi nãy anh không nhìn nhầm thì trong chiếc xe bám đuôi theo dõi họ có ít nhất ba người. Mục tiêu của bọn chúng đều là Chân Noãn sao?

Một chậu hoa xi măng rơi xuống từ mái hiên, hướng thẳng vào đỉnh đầu Chân Noãn. Nhưng cô không hề ý thức được nguy hiểm, vẫn mãi mê nhìn đám thanh niên tung mình bay nhảy trong khu thể thao mạo hiểm.

Đến khi nhận thấy có một bóng dáng màu xanh sẫm nhào về phía mình, cô mới kinh ngạc quay đầu lại, trông thấy thân thể Ngôn Hàm đột nhiên tiến gần với tốc độ như mạng theo cả con gió. Trong giây lát, tầm mắt cô bị bờ vai anh che khuất hoàn toàn, vòng eo bị cánh tay anh siết chặt.

Cô hoàn toàn không kịp phản ứng, được anh ôm vào lòng, hai chân lơ lửng, bị lôi đi vài bước như búp bê vải.

Mùi hương nam tính thoảng bên cổ áo gió của anh quấn quanh chớp mũi cô. Chân Noãn sững sốt không sao tả nổi. Trong lúc thần thờ ấy, ánh mắt cô lướt qua bờ vai anh, nhìn thấy chậu hoa đang lao thẳng xuống.

Chậu hoa đập xuống đất, phát ra tiếng “choang” giòn vang. Mảnh vỡ bắn tung tóe, thậm chí đôn xi măng cũng bị mẻ một góc. Chân Noãn vừa được Ngôn Hàm ôm, sợ tới mức buông thõng tay, túi giấy rơi ngay xuống đất khiến diêm và nến bên trong vỡ nát.

Ngôn Hàm nhanh chóng buông cô ra, ngẩng đầu nhìn. Bóng người kia lập tức men theo mái hiên bỏ chạy và ở mái hiên đối diện cũng thấp thoáng có một bóng người như thế.

Đàm Ca và Lão Bạch không màng hỏi thăm tình hình của họ, lập tức cất bước chia nhau ra đuổi theo hai người kia.

Ngôn Hàm bình tĩnh liếc nhìn mái nhà đã trở nên tĩnh lặng, dần dần thu hồi ánh mắt. Trông cô vẫn ổn, cũng không quá bối rối. “Đi theo tôi!” Mặt Chân Noãn vừa trắng vừa đỏ, gật đầu rồi theo sát bên anh.

Cách đó không xa, thỉnh thoảng truyền tới tiếng bước chân lộp cộp. Bên này, Ngôn Hàm lại tĩnh lặng vô cùng, tĩnh lặng hết như những ngõ hẻm họ đi qua. Anh không nói một lời, dường như đang cảm ứng điều gì đó, quanh người tỏa ra hơi thở không thể quấy rầy.

Chân Noãn cũng không nói gì mà chỉ yên lặng đi theo anh.

Họ đi đến cuối ngõ, lúc trông thấy khu thể thao mạo hiểm, anh đột nhiên dừng bước rồi quay đầu lại, ngón trỏ để lên bờ môi ra hiệu im lặng, sau đó bước nhẹ đi lên cầu thang ngoằn ngoèo trước mặt.

Đó là một tòa nhà bỏ không vẽ đầy graffiti. Ngôn Hàm đi lên, đến đoạn rẽ liền tức tốc lao nhanh lên trên. Cùng lúc đó, phía đầu khúc ngoặt cầu thang lấp ló một bóng người đang vội vàng chạy lên lầu.

Chân Noãn cũng lập tức đuổi theo.

Cả khu nhà đầy hình graffiti, toàn bộ phòng ốc đều trống rỗng, đâu đâu cũng là hình graffiti màu sắc rực rỡ, ngoằn ngoèo phức tạp. Cầu thang quanh co, sàn gác cao thấp, bóng người kia cực kỳ mạnh mẽ như một diễn viên xiếc, tung mình nhảy vọt rồi lượn qua lượn lại như cao thủ đánh đấm trên tivi. Ngôn Hàm theo sát phía sau như một con gió, anh lấy đà nhảy vọt, tư thế nhanh nhẹn phóng khoáng, không hề chùn bước.

Chân Noãn chạy lên đến nóc nhà đã thờ không ra hơi. Bầu trời vừa cao vừa xanh, gió bắc thổi ào ạt. Nóc nhà phủ màu như nham thạch núi lửa, dưới chân đều là hình nham thạch nóng chảy và có rất nhiều chỗ nứt gãy thành lỗ lớn. Cô nhìn xuống dưới qua những cái lỗ to đùng. Trong phòng sơn một màu đen sì như địa ngục bất tận.

Người kia đeo mặt nạ, tháo chạy như con khỉ trên bậc cầu thang vẽ đầy “đá núi lửa”. Ngôn Hàm chống một tay lên lan can phi người, áo khoác tung bay như chim én xòe cánh, nhảy xuống qua cả chiếc cầu thang. Khi anh gần tóm được tên đeo mặt nạ ấy, hấn lại khụy gối, trượt dài trên nền đất. Sau màn vấp và tránh né, hấn lần một vòng rồi nhảy phắt lên chạy tiếp. Tầng một và tầng hai của căn nhà này dùng chung một phòng khách lớn, trên sàn nhà tầng một có một chiếc mặt quỷ khổng lồ đang há to cái miệng như chậu máu, dung nham chảy hết vào bên trong, như thể tất cả mọi thứ đều bị nó nuốt trọn vào bụng. Tên che mặt lao mình trên hành lang “nham thạch”, chạy tới cầu thang xoắn ốc ở phòng khách rồi ngồi lên lan can trượt xuống tầng một.

Ngôn Hàm cũng phóng người lên, đập một phát lên tay vịn lan can rồi nhảy xuống!

Chân Noãn kinh hồn bạt vía, anh định nhảy từ trên tầng hai xuống sao?

Cô chỉ kịp thấy anh vọt lên, bóng dáng màu xanh đậm vẽ ra một đường parabol hoàn mỹ trên không. Hai tay anh bắt lấy sợi đèn chùm treo giữa phòng khách, mượn lực quán tính đu mình lên cao rồi buông tay ra để cả thân hình bay về phía cầu thang xoắn ốc phía đối diện.

Nhưng cự ly thật sự quá xa, anh không thể nhảy tới cầu thang được, trong khi tên che mặt lại đứng lúc trượt qua tay vịn lan can chỗ gần anh nhất.

Chân Noãn thất thanh: “Đội trưởng!”

Lời còn chưa dứt, một tay của Ngôn Hàm đã bắt được tay vịn, treo mình bên ngoài lan can. Trong nháy mắt, tay anh lại buông lỏng, người rơi xuống một khoảng rồi vội tóm lấy bậc thang. Lúc này, cả người anh hoàn toàn treo lơ lửng giữa khoảng không của cầu thang xoắn ốc. Hai chân anh vội lấy đà, nhảy vào vòng xoay tiếp theo của cầu thang, vừa hay đá một phát vào tên che mặt đang trượt xuống.

Tên kia lập tức ngã khỏi tay vịn, kêu thảm thiết, lăn “bình bịch” trên cầu thang. Nhưng dù là vậy, hắn vẫn nhanh nhẹn như thỏ trên người có lò xo, lập tức nhảy lên, lao ra ngoài.

Bóng dáng của hai người lao qua nhám thạch và mặt quý trên sàn nhà như gió thổi lá rơi, phút chốc đã chạy ra khỏi nhà.

Chân Noãn đứng trên nóc nhà, lập tức chạy sang mép lầu nhìn xuống. Trong ngõ nhỏ vẽ đầy tranh 3D hình thù kỳ quái là hai con người đang rượt đuổi nhau suốt lối đi của “tòa nhà chọc trời” này.

Ở trên mái nhà, Chân Noãn cũng chạy theo như bay về phía trước. Bầu trời xanh đặc quánh ập vào mặt cô như màu vẽ, nhưng cô không còn lòng dạ lưu luyến cảnh sắc hiếm có giữa ngày đông này nữa, chỉ biết cắn chặt răng chạy thục mạng. Chạy đến cuối đường, hai tòa nhà cách nhau tầm vài mét nên cô không qua được.

Cúi đầu nhìn xuống, trên lối đi giữa tòa nhà vẽ hình hẻm núi to đùng theo kiểu 3D, vách đá sâu hun hút khiến chân người ta như nhũn ra. Trong khi đó, Ngôn Hàm và gã kia đã băng qua hẻm núi, xông về nơi đồ nát hỗn độn, cũng là địa điểm chơi Parkour của đám thanh niên. Đám người chơi Parkour nhảy lên nhảy xuống như khi ở Hoa Quả Sơn, thấy có người rượt đuổi thì rít rít huyết sáo hú hét, không ít người gia nhập rồi cùng chạy trên các chướng ngại vật mạo hiểm. Họ chỉ ham vui chứ hoàn toàn không xem đây là việc hệ trọng.

Gã đàn ông lấy đà nhảy vọt giữa những tấm sàn gác khi cong khi thẳng. Ngôn Hàm cũng nhanh nhẹn vô cùng với đủ kiểu động tác như tung mình, nhảy cao, lượn vòng, leo lên rồi phi xuống. Bức tường cao ba mét chỉ cần vài bước giậm nhảy anh đã vọt qua được, cái bực cao năm mét cũng chỉ cần đu theo đường ống ba bốn giây là có thể trượt xuống. Chân Noãn nhìn đến ngây người, lại nom nớp lo sợ.

Dường như gã kia biết mình gặp phải đối thủ, xem chừng có lẽ đây là lần đầu hắn bị rượt đuổi mười mấy phút mà không sao bắt được. Hắn dứt khoát xông lên vách tường lượn vòng hình chữ U, định tung người trên không nhằm thoát khỏi sự truy đuổi của Ngôn Hàm, nào ngờ Ngôn Hàm vẫn theo sát từng bước, cũng xông lên trên bức tường hình cung cao bốn, năm mét với tốc độ nhanh như hắn. Cuối cùng, anh lượn một vòng trên không, đáp xuống bãi cát an toàn rồi hất chân đá một phát về phía lưng tên bị mặt.

Gã kia vơ một vốc cát hất ra sau, Ngôn Hàm thừa biết ý đồ của hắn, nhanh nhẹn tránh đi. Hắn lặn một vòng, lao đảo che ngực rồi chạy bạt mạng. Lần này, hắn không dám chơi Parkour nữa, chạy thẳng về phía khu vẽ graffiti bên này.

Thế lực hai người đều tốt đến kinh người, chạy một mạch từ khu Parkour đến khu graffiti, một lần nữa vọt vào một tòa nhà khác.

Chân Noãn đứng trên mái nhà, thoáng chốc mất đi mục tiêu quan sát, không biết hai người kia đã chạy đi đâu. Cô hết nhìn trái lại nhìn phải, lắng tai nghe tiếng động trong gió, muốn tìm ra manh mối nào đó. Mười giây sau, tiếng bước chân vọng tới từ căn nhà đối diện lối đi. Họ ở phía đối diện!

Cô chạy về phía trước theo phản xạ có điều kiện, chợt nhìn thấy vực sâu vạn trượng 3D dưới chân mà sợ hết hồn.

Gã đàn ông kia rất nhanh đã xuất hiện trên mái nhà đối diện. Hắn không hề nhìn Chân Noãn ở phía bên này mà trực tiếp chạy về phía ngược lại, còn Ngôn Hàm cũng đã đuổi tới một giây sau đó.

Chân Noãn muốn la lên câu “Đội trưởng cẩn thận!”, nhưng sợ anh phân tâm nên bịt miệng lại, ngóng nhìn với vẻ vô cùng căng thẳng, bất giác tiến thêm một bước tới rìa mép nhà.

Ngôn Hàm đuổi theo kẻ nọ, nhưng khóe mắt lại cực kỳ nhạy bén bắt được thứ gì đó.

Anh quay đầu về phía Chân Noãn, lập tức dừng bước chân.

Hai người đứng trên hai nóc nhà đầy hình graffiti giữa trời xanh gió lạnh.

Đôi mắt sâu thẳm của Ngôn Hàm nhìn xoáy vào cô, anh mím môi, còn cô lùi về phía sau từng bước từng bước một. Gió trên nóc nhà thổi bay áo khoác của anh như con diều đang phấp phới. Chân Noãn nhìn đôi mắt hung tàn hơi nheo lại của anh, cảm thấy con rét lạnh căm ập đến bất chợt ấy thật đáng sợ.

Cô không nhúc nhích, vẫn duy trì tư thế che miệng, cũng chẳng mấy may nhận ra sau lưng có người đưa tay ra, từng bước nhích gần về phía cô.

Ngôn Hàm trông thấy tên bị mặt đỏ dù biết mình ở bên này nhưng vẫn không chút khiếp đảm, không hề bỏ cuộc mà cố chấp tiến về phía Chân Noãn. Giờ phút này, anh có bảo cô quay đầu lại thì cũng vô dụng. Với khả năng của đôi phương, hẳn thừa sức ném Chân Noãn xuống lầu ngay lập tức.

Anh lùi về sau, nhanh chóng nhắm chuẩn cự ly, trong đầu tính toán độ cao và tốc độ cần đạt tới. Trong tích tắc ấy, anh nhìn thấy ngón tay ôm mặt của Chân Noãn hơi run rẩy, cô đã đoán được đằng sau có người rồi. Nhưng bởi vì anh không lên tiếng nên cô đã hiểu ra mệnh lệnh của anh, ngoan ngoãn dẫn lại nỗi khủng hoảng và sợ hãi, không dám nhúc nhích, cũng chẳng quay đầu lại.

Đáy mắt Ngôn Hàm lóe lên ý cười: Cô bé ngoan!

Giờ đây, đứng bên bờ vực nguy hiểm, cô hoàn toàn tin tưởng và lệ thuộc vào anh.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Chân Noãn che miệng, hai chân như nhũn ra, toàn thân căng cứng. Dưới nền trời cao vút, Ngôn Hàm lùi ra sau rồi dừng bước, lặng lẽ hít một hơi, đột nhiên...

Không hề báo trước, anh tăng nhanh bước chân, xông về phía này như con gió.

Chân Noãn kinh ngạc tự hỏi phải chăng anh định nhảy qua, khoảng cách này phải đến bốn, năm mét, nếu ngã xuống...

Trái tim của cô còn chưa kịp vọt tới cổ họng, anh đã giậm chân lên cái bậc thấp bên mép nhà, tung người nhảy lên, vurun mình trên trời như chim ưng sai cánh. Bóng dáng màu xanh đậm ấy che lấp ánh mặt trời trên đỉnh đầu cô rồi hạ xuống như thần tiên giáng trần.

Cô cuống quýt lùi lại, nghe thấy phía sau vang lên tiếng bước chân dồn dập. Trong nháy mắt, một sức mạnh khổng lồ giáng xuống lưng khiến người cô nhào về phía trước. Lúc này, Ngôn Hàm vừa mới đáp xuống mép nhà, còn chưa kịp đứng vững đã vòng tay ôm lấy eo Chân Noãn. Cô bị đẩy nên trọng tâm không vững, kéo anh ngã khỏi lầu. Dù bị ngã nhưng Ngôn Hàm vẫn kịp tung chân đá lên đầu tên bị mặt, đôi phương lập tức ngã xuống đất.

Chân Noãn được anh ôm trong lòng, cả người cùng anh buông mình rơi xuống. Cảm giác mất trọng lực ập tới, cô sợ tới nỗi rớt cổ vào cổ anh, đến mắt cũng nhắm chặt lại. Nhưng rồi cảm giác rơi xuống chợt tan biến, cô và anh cùng đụng vào vách tường. Cô xô phải người anh, nghe rõ tiếng kêu đau phát ra từ cổ họng anh.

Cô lập tức mở mắt, Ngôn Hàm một tay tóm chặt lấy cái bậc thấp bên mép nhà, tay kia siết chặt lấy eo Chân Noãn.

Anh cắn răng, trên cổ hiện đầy gân xanh, da thịt toàn thân lập tức căng cứng.

Nhưng dưới tác động của trọng lực, Chân Noãn trong lòng anh lại chậm chậm trượt xuống.

“Ôm lấy tôi!” Anh nhẹ giọng ra lệnh.

Chân Noãn sùng sốt, vội ôm lấy hông anh.

“Cổ!” Anh gần như quát cô.

Cô đỏ mặt, ngoan ngoãn với hai tay ra, ôm lấy cổ anh nhưng không cách nào ôm chặt.

Ngôn Hàm siết chặt hông cô, gồng mình kéo cô lên. Tựa như đang ngồi trên chiếc xe chông chênh, cô được xốc lên rồi tựa vững trong lòng anh, trái tim cô đập loạn nhịp khi chợt chạm phải mặt anh. Anh hơi nghiêng người, đỉnh đầu tựa sát vào cô.

Bây giờ cô mới có thể ôm vững được.

“Ôm chặt vào!”

Cô nghe theo, siết chặt cánh tay, lồng ngực đập như trống kẻ sát vào lồng ngực anh, bờ má nóng hổi cũng dán sát vào mặt anh. Bên chóp mũi cô là vành tai và mái tóc vừa thoang thoảng mùi hương lại còn rất mềm mại của anh. Hơi nóng hằm hập toát ra từ cổ áo sơ mi, mang theo mùi hương đặc trưng đầy nam tính.

Và trong giây phút ôm lấy cô, Ngôn Hàm cũng sùng sốt, trong lòng không khỏi... có cảm giác rung động như thuở nào.

Mùi hương trên cơ thể cô thoảng tựa thứ văng vắt trong ký ức anh. Trong phút chốc, nó như đưa anh trở về với mùi hương thoảng đưa ngày hè năm ấy,

hệt như hơi thở của người thiếu nữ khiến anh mê say không tài nào thoát khỏi đó.

Sau phút thất thần ngắn ngủi, anh tập trung trở lại.

“Ôm xong chưa?”

Mặt cô nóng rần lên, gật đầu liên tục, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ xát trên gò má anh. Cơ thể hơi đông đưa nên cô sợ hãi không gật đầu nữa, khề khàng nói một câu: “Rồi ạ!”

“Tôi buông ra nhé?”

“Dạ!”

Vòng tay trên eo cô buông lỏng, người cô trượt xuống, hai cánh tay ôm chặt lấy cổ anh theo phản xạ có điều kiện, người cũng dán chặt lấy người anh như muốn hòa tan vào thân thể anh vậy. Ngón Hàm hơi khó thở, khề ho một tiếng, cánh tay đang buông lỏng còn lại giờ lên tóm lấy mép nhà, hai tay cùng dùng sức, anh bắt đầu chậm rãi leo lên theo vách tường một cách đầy khó nhọc.

Chân Noãn biết rõ, nếu chỉ có một mình thì anh đã có thể leo lên một cách dễ dàng, nhưng vì phải mang theo cô, hơn nữa lại vướng trước ngực nên anh cử động không mấy thuận tiện.

Chân Noãn bị cơ thể rắn chắc của anh áp trên vách tường, va vào từng hồi từng hồi. Bởi vì đang treo lên nên cơ bắp khắp người anh đều căng cứng, chứa đầy sức mạnh phóng khoáng của phái nam. Nhưng thân thể cô lại mềm mại yếu đuối, hoàn toàn không trụ nổi trước mỗi lần va đập. Mới một lát mà cô đã cảm thấy hoa mắt chóng mặt, gần như không thở nổi. Thân thể cô cũng trở nên nhạy cảm đến lạ, cả người run rẩy ngửa ngáy, luồng nhiệt khó hiểu lan tràn khắp cơ thể. Cô hoảng sợ không yên, không hiểu vì sao Ngón Hàm cũng cảm thấy rất nóng, vô cùng nóng bức.

Vách tường thô ráp làm đứt dây buộc tóc của cô, mái tóc dài tung bay theo gió.

Ngón Hàm hơi sững sốt. Mùi hương cơ thể của cô gái càng trở nên rõ rệt, lại thêm va chạm thân thể không tránh khỏi khi leo, trạng thái lúng túng run rẩy co quắp khi cô ôm chặt lấy cổ anh, còn cả thân thể mềm mại này nữa.

Đáy lòng Ngón Hàm thoáng run rẩy.

Anh thấy hơi khó tin khi phát hiện ra rằng con người từng đối mặt với đủ loại mê hoặc và cám dỗ cũng không chút động lòng như anh, lại có lúc cơ thể nóng lên một cách khó hiểu. Lẽ nào... anh lại nảy sinh phản ứng với cô?

Ngón Hàm sa sầm nét mặt, vô cùng không vui với phát hiện này, thậm chí là thoáng tức giận. Từ trước đến nay, anh luôn được huấn luyện bài bản, hoàn toàn không bị phụ nữ trên choker khơi gợi dục vọng. Đây quả thật là một biểu hiện của sự không chuyên nghiệp. Tuy anh biết rõ mình là một người đàn ông trưởng thành, thỉnh thoảng khó tránh khỏi việc bị hormone khuấy phá, nhưng đến mức như hôm nay thì thật là lần đầu tiên.

Nhưng dù sao anh vẫn là Ngón Hàm, chỉ phút chốc đã khắc chế được tư tưởng và trút bỏ tạp niệm trong lòng. Anh nhanh chóng tiếp tục leo lên mái nhà.

Gã bịt mắt còn đang giằng giụa trên mặt đất, dốc hết sức lực lặn lội một vòng rồi chạy xuống tầng. Lần này, không thể để lại Chân Noãn một mình nữa nên Ngón Hàm không đuổi theo. Anh ôm Chân Noãn lên đặt xuống nền. Vừa chạm đất an toàn, Chân Noãn cũng lập tức buông tay ra như điện giật, rời khỏi lồng ngực Ngón Hàm, vội vã giữ khoảng cách một mét với anh.

Cô không dám nhớ lại chuyện vừa rồi, nếu không trái tim đang đập thình thịch rối loạn này đừng mong bình tĩnh trở lại. Ngón Hàm nhìn biểu hiện sợ hãi như tránh ôn dịch của cô, nghĩ đến vừa rồi vấp vẹo ở vách tường cô chẳng chút phản ứng, vừa bảo cô ôm anh thì toàn thân đã run rẩy, hết như thân thể của anh khiến cô còn khiếp sợ hơn cả việc rơi xuống lâu vậy.

Anh tự hỏi phải chăng cô bé này thiếu mất dây thần kinh hay mạch não có vấn đề, nhưng rồi chợt phát giác khi này mình cũng có chút bất thường. Anh ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng cho rằng có thể do mùi hương hết như trên cơ thể Hạ Thời này khuấy phá mới khiến lòng anh thoáng hỗn loạn như vậy.

Chân Noãn sững sờ đứng khá lâu. Con sóng kỳ lạ cuộn trào trong thân thể mới dần tiêu tan, cô nhanh chóng nhận ra hành vi của mình có phần không ổn, vội vàng ngẩng đầu nhìn anh: “Đội trưởng, anh có sao không?”

Anh đã đứng dậy từ lâu, cúi đầu phui bụi trên người, lạnh nhạt “ừ” một tiếng. Gương mặt trắng trẻo của anh lấm tấm mồ hôi, đôi môi cũng vì vận động kịch liệt mà trở nên khô đi, nhưng người trông vẫn dồi dào sinh lực, không hề thờ hờn hèn.

Chân Noãn lấy khăn giấy trong túi ra đưa cho anh: “Anh lau mồ hôi đi!”

Anh nhận lấy rồi lau trán và gương mặt.

Chân Noãn cúi đầu, hồi lâu mới lí nhí nói: “Đội trưởng, anh... liệu quá!”

“Hả?”

“Lúc này xa như vậy, lỡ như nhảy không đến, rơi xuống tan xác thì sao?”

“Nếu không thì phải làm sao?” Anh cười quái gở, hỏi vặn lại. “Đứng đối diện tro mắt nhìn em bị gã kia đẩy xuống à? Hay là nhắc nhở em sau đó để gã chế ngự rồi đẩy em xuống, nhân tiện được nghe thử tiếng kêu la thảm thiết của em hả?”

Anh khề khàng thuật lại, chữ “hà” cuối cùng kéo thật dài khiến cho đề tài nghiêm túc này thoáng chốc hóa thành khôi hài buồn cười. Mặt Chân Noãn căng cứng, dở khóc dở cười. Cô không hỏi nhiều, hàm ý trong câu nói đã rất rõ ràng, người đàn ông này sẽ không chịu tro mắt nhìn bất cứ người nào bị sát hại ngay trước mặt anh.

Ngôn Hàm vò tờ khăn giấy đã lau xong thành một khối, lại bảo Chân Noãn đưa thêm một tờ, đi đến nơi vừa rồi gã bị mặt ngã xuống, nhặt lên vài sợi tóc rồi gói lại.

Chân Noãn thầm khen anh thật thận trọng.

Anh đi xuống lầu: “Mục tiêu của những người này đều là em. Gần đây đã chọc phải loại người gì thế hả?”

Chân Noãn hoang mang lắc đầu, đi theo anh xuống bậc thang bên cạnh cái hồ rộng lớn. “Không có! Xưa nay em chưa từng chọc đến ai!”

“Suy nghĩ kỹ vào!” Anh nhảy xuống bậc thang cao cao, quay đầu lại nhìn cô.

Cô chậm chạp nhìn dáo dác, thật sự không tìm được bậc thang thấp hơn, đành ngồi xuống bên mép rồi trượt xuống, sau đó đứng lên phủi bụi ở móng, ngoắc ngoắc đầu nhìn anh: “Thật sự không có.”

Anh nhướn mày: “Vậy tại sao những người này lại muốn...” Anh dừng lại. “Chiếc xe ở ngã tư ngày hôm qua cũng nhắm tới mục tiêu là em”

“Nhưng em đâu có bạn bè, cũng không có người thân, ngoại trừ đồng nghiệp trong đơn vị thì cũng không quen biết ai cả, như thế làm sao có kẻ thù được chứ?”

Lời này của cô khiến Ngôn Hàm thấy bất ngờ. “Không có một người bạn nào hết à? Không phải em về nước hồi tháng Chín sao?”

“Phải, nhưng ngoại trừ phỏng vấn xin việc ra thì em chỉ ở nhà thôi. Với lại...” Cô cúi đầu. “... Chỉ phỏng vấn mỗi một chỗ.”

Ngôn Hàm há miệng, vẻ sững sốt, cuối cùng nghìn câu vạn chữ hóa thành một lời duy nhất: “Em đúng là trạch(*).”

(*) Dùng để ám chỉ những người luôn thích ở trong nhà, không thích ra đường và cũng không tiếp xúc với ai.

Chân Noãn ở phía sau len lén dùng di động tra nghĩa của từ này.

Trước khi ra nước ngoài, cô vẫn chưa nghe qua, sau khi rời khỏi thì lại không hề liên lạc với người trong nước, bởi lẽ cô chẳng có người bạn nào cả. Kết quả tìm kiếm cho thấy từ này không có ý xấu, cô còn rất thích nó nữa. Thế là, cô cảm thấy Ngôn Hàm đang khen mình, vui vẻ nói thêm một câu: “Cảm ơn Đội trưởng!”

Ngôn Hàm nhìn cô không hiểu ra sao. Đi được vài bước, anh lại không nhận được mà nghĩ, mới vừa nãy, khi Chân Noãn nói bản thân không có bạn bè hay người thân, phía trước không hề thêm vào giới hạn phạm vi là “ở Dự Thành”. Nói cách khác, cô gần như không có giao thiệp với thế giới này, điểm này khiến anh cảm thấy kỳ lạ, càng không hiểu sao bỗng nhớ về Hạ Thôi.

Trước đây không hề có từ trạch này, nhưng cô lại mang tính cách như thế, càng lớn càng không thích đi ra ngoài chơi mà chỉ thích ở trong nhà, ngoại trừ những lúc đi cùng anh. Chỉ cần ở bên cạnh anh, cô đều sẵn lòng chạy, sẵn lòng đi dù bất cứ nơi đâu. Cũng vì đi theo anh mà cô rời xa quê hương đến Dự Thành, sau đó chết ở xứ người, đến cả hài cốt cũng không còn.

Ngôn Hàm bước ra khỏi tòa nhà với khuôn mặt bị bao phủ bởi màn sương u ám, vứt phăng tấm khăn giấy lau mồ hôi trong tay vào thùng rác. Hai người một trước một sau đi trên hành lang đầy màu sắc.

Chân Noãn từ từ nghĩ đến Thẩm Dục, lòng thầm phỏng đoán có thể những người này vì không tìm được Thẩm Dục trả thù nên mới trút lên đầu cô, nhưng phân tích tỉ mỉ một hồi thì lại cảm thấy không có khả năng đó.

Ngôn Hàm cũng nghĩ đến Thẩm Dục, nhưng rồi cũng nhanh chóng bác bỏ ý nghĩ này. Nếu là trả thù Thẩm Dục, bọn chúng sẽ không cả gan theo dõi xe cảnh sát và ra tay ngay trước mặt cảnh sát như vậy. Người quen biết với Thẩm Dục thường sẽ tránh né cảnh sát, càng nên kín đáo mới phải. Nếu với mục đích là uy hiếp Thẩm Dục mà kết quả lại kéo cả cảnh sát vào thì hẳn là quá ngu xuẩn.

Đi đến nơi khi nãy chậu hoa rơi xuống, Ngôn Hàm lại gom mảnh vụn của chậu hoa vào túi giấy.

Chân Noãn nhỏ giọng hỏi: “Em thấy vừa nãy, mấy người kia đều mang găng tay.”

“Ừ, không phải vì tránh để lại dấu vân tay mà là để tiện cho việc chạy trốn và leo trèo. Đó là găng tay đặc chế.” Ngôn Hàm dùng khăn giấy kẹp lấy một mảnh chậu hoa bị vỡ. “Vướng lại một sợi nhân tạo này.”

Chân Noãn vô cùng bội phục trước tính tỉ mỉ của Đội trưởng, đúng là không bỏ sót bất kỳ chi tiết nào.

Đàm Ca và Lão Bạch đều nhanh chóng chạy đến, hai người họ hỗn hển nói: “Mấy tên kia quả thật giống như thỏ vậy, vượt nóc băng tường, xem ra lại

lịch chúng không tầm thường đâu.”

“Quay về điều tra thử giới chơi Parkour của Dự Thành xem sao. Bây giờ, lập tức gọi cho nhóm Quan Tiểu Du đến đây thu thập dấu chân đi!”

“Vâng!”

Lão Bạch thấy tóc tai Chân Noãn rối bù, gương mặt đỏ bừng, nước mắt ngân ngấn bèn hỏi: “Mèo Con, có phải cô bị bắt nạt không?” Cậu nhát thời nôn nóng đã lơ lơ gọi ra biệt danh mà mọi người trong đội đặt cho cô.

Chân Noãn không chú ý, cũng không nghe rõ, lòng chỉ mãi nghĩ đến chuyện khi nãy. Sự hoảng loạn mà Ngôn Hàm gây ra cho cô rõ ràng còn lớn hơn kẻ bắt nạt. Cô vội vàng lắc đầu: “Đội trưởng đã cứu tôi, nhưng cũng vì vậy mà để bọn chúng trốn thoát rồi.”

Lão Bạch: “Sếp, xem ra những kẻ này không có liên quan trực tiếp đến Chân Noãn rồi, nhìn kỹ năng của bọn chúng thì chắc chắn đều là người được thuê.”

Ngôn Hàm gật đầu: “Mục tiêu của chúng rất rõ ràng, chính là Chân Noãn. Nhưng lúc đối mặt với chúng ta thì mục đích lại chuyển thành phân tán sự chú ý, chỉ chạy trốn chứ tuyệt đối không giao đấu.”

“Sợ mình bắt được tẩy của chúng à?” Đàm Ca nói. “Nhóm người này rất cẩn thận và có tổ chức.”

“Ừ!” Ngôn Hàm gật đầu. “Có điều, bây giờ vẫn chưa thể khẳng định.” Anh ngừng lại giây lát, nét mặt rất chuyên tâm. “Cũng có thể là đánh không lại.”

“...”

Mọi người im lặng trầm nghĩ: Sếp à, câu anh bỏ sung vào là để chọc cười sao? Thật quá nhạt nhẽo.

Trên đường trở về, Lão Bạch và Đàm Ca đều cùng hỏi Chân Noãn gần đây có chọc phải ai hay không. Chân Noãn nói không có.

Ngôn Hàm lặng thinh rất lâu, bỗng hỏi: “Trong công việc thì sao?”

“Ồ!”

“Có gặp phải chuyện gì kỳ lạ không?”

Chân Noãn lục lại trí nhớ: “Em phụ trách phòng pháp y giám định thương tật và khám bệnh, cho nên ít giao thiệp với người sống... Ồ, ngoài người sống ra thì...”

Lão Bạch và Đàm Ca nhìn nhau, cảm thấy cô dùng từ ngữ rất thú vị.

“Công việc gần đây chính là vụ án Khương Hiểu vừa mới kết thúc...”

Đàm Ca: “Giả sử chị dâu Khương Hiểu có bất mãn đi chăng nữa thì cũng sẽ không tìm được nhóm người thế này đâu.”

“Em cũng nghĩ vậy.” Chân Noãn nói. “Vậy thì không có gì đáng nghi nữa ạ!”

Ngôn Hàm hỏi: “Sáng nay, trước khi ra khỏi nhà, em nói đang làm việc là làm gì?”

“Thống kê tra xét báo cáo khám nghiệm tử thi trong tháng Mười.”

Ngôn Hàm cau mày im lặng. Lúc này, điện thoại Đàm Ca vang lên, anh bắt máy nói vài câu rồi quay lại nói với Ngôn Hàm: “Sếp, Đội phó Trình nói cung thể thao cũ của quận Lan Quế vừa xảy ra sự cố, bảo Chân Noãn đến xem. Bảy nhân viên bên pháp y đã qua đó trước rồi.”

“Cùng đi thôi. Đừng để cô ấy xảy ra chuyện nữa.” Ngôn Hàm nhìn ra ngoài cửa sổ với nét mặt hững hờ, cũng không nói gì nữa.

Anh như vậy liền khiến Chân Noãn thấp thỏm một cách khó hiểu. Cô băn khoăn liệu có phải do mình quá phiền phức, khi không chọc giận một đám người kỳ quặc làm liên lụy đến anh nên mới khiến tâm trạng anh khó chịu hay không.

Hiện giờ, tâm trạng Ngôn Hàm thật sự đang khó chịu, nhưng không phải là vì Chân Noãn. Anh cũng không rõ cảm giác quái lạ đang ngổn ngang trong lòng này là gì nữa. Từ lúc leo lên tòa nhà, anh cứ luôn cảm thấy có gì đó không đúng. Bây giờ, mím môi nghĩ lại thì hóa ra là cảm xúc khi chạm vào khuôn mặt mềm mại, nóng rực và êm ái của cô lúc ôm chặt lấy anh vừa nãy. Anh ra sức lau mặt như muốn nghiền nát thứ cảm giác này rồi vứt nó vào trong gió.

Chân Noãn kiên trì nói: “Đội trưởng, phiền anh rồi.”

Ngôn Hàm buông tay ra: “Là công việc trong phận sự, không có gì.”

Anh lại nhìn ra ngoài cửa sổ. Thật ra thì anh cũng không có chuyện gì, chỉ là... lại nhớ đến Hạ Thời mà thôi.

Nhớ lắm, nhớ lắm! Nhớ nụ cười bên lên, nhớ lời nói dịu dàng, nhớ đôi môi ngọt ngào, nhớ thân thể êm ái... Nhớ khôn nguôi! Nhớ da diết!

Nhớ đến mức... Nhớ đến mức anh không muốn nói chuyện với cả thế giới này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

Chân Noãn che miệng, hai chân như nhũn ra, toàn thân căng cứng. Dưới nền trời cao vút, Ngôn Hàm lùi ra sau rồi dừng bước, lặng lẽ hít một hơi, đột nhiên...

Không hề báo trước, anh tăng nhanh bước chân, xông về phía này như cơn gió.

Chân Noãn kinh ngạc tự hỏi phải chăng anh định nhảy qua, khoảng cách này phải đến bốn, năm mét, nếu ngã xuống...

Trái tim của cô còn chưa kịp vọt tới cổ họng, anh đã giậm chân lên cái bậu thấp bên mép nhà, tung người nhảy lên, vươn mình trên trời như chim ưng sai cánh. Bóng dáng màu xanh đậm ấy che lấp ánh mặt trời trên đỉnh đầu cô rồi hạ xuống như thần tiên giáng trần.

Cô cuồng quýt lùi lại, nghe thấy phía sau vang lên tiếng bước chân dồn dập. Trong nháy mắt, một sức mạnh khổng lồ giáng xuống lưng khiến người cô nhào về phía trước. Lúc này, Ngôn Hàm vừa mới đáp xuống mép nhà, còn chưa kịp đứng vững đã vòng tay ôm lấy eo Chân Noãn. Cô bị đẩy nên trọng tâm không vững, kéo anh ngã khòilầu. Dù bị ngã nhưng Ngôn Hàm vẫn kịp tung chân đá lên đầu tên bịt mặt, đối phương lập tức ngã xuống đất.

Chân Noãn được anh ôm trong lòng, cả người cùng anh buông mình rơi xuống. Cảm giác mất trọng lực ập tới, cô sợ tới nỗi rụt cổ vào cổ anh, đến mắt cũng nhắm chặt lại. Nhưng rồi cảm giác rơi xuống chợt tan biến, cô và anh cùng đọng vào vách tường. Cô xô phải người anh, nghe rõ tiếng kêu đau phát ra từ cổ họng anh.

Cô lập tức mở mắt, Ngôn Hàm một tay tóm chặt lấy cái bậu thấp bên mép nhà, tay kia siết chặt lấy eo Chân Noãn.

Anh cắn răng, trên cổ hiện đầy gân xanh, da thịt toàn thân lập tức căng cứng.

Nhưng dưới tác động của trọng lực, Chân Noãn trong lòng anh lại chậm chậm trượt xuống.

“Ôm lấy tôi!” Anh nhẹ giọng ra lệnh.

Chân Noãn sững sốt, vội ôm lấy hông anh.

“Cổ!” Anh gần như quát cô.

Cô đỏ mặt, ngoan ngoãn với hai tay ra, ôm lấy cổ anh nhưng không cách nào ôm chặt.

Ngôn Hàm siết chặt hông cô, gồng mình kéo cô lên. Tựa như đang ngồi trên chiếc xe chông chênh, cô được xóc lên rồi tựa vững trong lòng anh, trái tim cô đập loạn nhịp khi chợt chạm phải mặt anh. Anh hơi nghiêng người, đỉnh đầu tựa sát vào cô.

Bây giờ cô mới có thể ôm vững được.

“Ôm chặt vào!”

Cô nghe theo, siết chặt cánh tay, lồng ngực đập như trống kè sát vào lồng ngực anh, bờ má nóng hổi cũng dán sát vào mặt anh. Bên chóp mũi cô là vành tai và mái tóc vừa thoang thoảng mùi hương lại còn rất mềm mại của anh. Hơi nóng hằm hập toát ra từ cổ áo sơ mi, mang theo mùi hương đặc trưng đầy nam tính.

Và trong giây phút ôm lấy cô, Ngôn Hàm cũng sững sốt, trong lòng không khỏi... có cảm giác rung động như thuở nào.

Mùi hương trên cơ thể cô thoảng tựa thứ văng vất trong ký ức anh. Trong phút chốc, nó như đưa anh trở về với mùi hương thoảng đưa ngày hè năm ấy, hệt như hơi thở của người thiếu nữ khiến anh mê say không tài nào thoát khỏi đó.

Sau phút thất thần ngắn ngủi, anh tập trung trở lại.

“Ôm xong chưa?”

Mặt cô nóng rần lên, gật đầu liên tục, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ xát trên gò má anh. Cơ thể hơi đông đưa nên cô sợ hãi không gật đầu nữa, khề khàng nói một câu: “Rồi ạ!”

“Tôi buông ra nhé?”

“Đạ!”

Vòng tay trên eo cô buông lỏng, người cô trượt xuống, hai cánh tay ôm chặt lấy cổ anh theo phản xạ có điều kiện, người cũng dán chặt lấy người anh như muốn hòa tan vào thân thể anh vậy. Ngón Hàm hơi khó thở, khê ho một tiếng, cánh tay đang buông lỏng còn lại giơ lên tóm lấy mép nhà, hai tay cùng dùng sức, anh bắt đầu chậm rãi leo lên theo vách tường một cách đầy khó nhọc.

Chân Noãn biết rõ, nếu chỉ có một mình thì anh đã có thể leo lên một cách dễ dàng, nhưng vì phải mang theo cô, hơn nữa lại vướng trước ngực nên anh cử động không mấy thuận tiện.

Chân Noãn bị cơ thể rắn chắc của anh áp trên vách tường, va vào từng hồi từng hồi. Bởi vì đang treo lên nên cơ bắp khắp người anh đều căng cứng, chứa đầy sức mạnh phóng khoáng của phái nam. Nhưng thân thể cô lại mềm mại yếu đuối, hoàn toàn không trụ nổi trước mỗi lần va đập. Mới một lát mà cô đã cảm thấy hoa mắt chóng mặt, gần như không thở nổi. Thân thể cô cũng trở nên nhạy cảm đến lạ, cả người run rẩy ngửa ngáy, luồng nhiệt khó hiểu lan tràn khắp cơ thể. Cô hoảng sợ không yên, không hiểu vì sao Ngón Hàm cũng cảm thấy rất nóng, vô cùng nóng bức.

Vách tường thô ráp làm đứt dây buộc tóc của cô, mái tóc dài tung bay theo gió.

Ngón Hàm hơi sùng sốt. Mùi hương cơ thể của cô gái càng trở nên rõ rệt, lại thêm va chạm thân thể không tránh khỏi khi leo, trạng thái lúng túng run rẩy co quắp khi cô ôm chặt lấy cổ anh, còn cả thân thể mềm mại này nữa.

Đáy lòng Ngón Hàm thoáng run rẩy.

Anh thấy hơi khó tin khi phát hiện ra rằng con người từng đối mặt với đủ loại mê hoặc và cám dỗ cũng không chút động lòng như anh, lại có lúc cơ thể nóng lên một cách khó hiểu. Lẽ nào... anh lại nảy sinh phản ứng với cô?

Ngón Hàm sa sầm nét mặt, vô cùng không vui với phát hiện này, thậm chí là thoáng tức giận. Từ trước đến nay, anh luôn được huấn luyện bài bản, hoàn toàn không bị phụ nữ trên chóc khơi gợi dục vọng. Đây quả thật là một biểu hiện của sự không chuyên nghiệp. Tuy anh biết rõ mình là một người đàn ông trưởng thành, thỉnh thoảng khó tránh khỏi việc bị hormone khuấy phá, nhưng đến mức như hôm nay thì thật là lần đầu tiên.

Nhưng dù sao anh vẫn là Ngón Hàm, chỉ phút chốc đã khắc chế được tư tưởng và trút bỏ tạp niệm trong lòng. Anh nhanh chóng tiếp tục leo lên mái nhà.

Gã bịt mắt còn đang giằng giụa trên mặt đất, dốc hết sức lực lăn lộn một vòng rồi chạy xuống tầng. Lần này, không thể để lại Chân Noãn một mình nữa nên Ngón Hàm không đuổi theo. Anh ôm Chân Noãn lên đặt xuống nền. Vừa chạm đất an toàn, Chân Noãn cũng lập tức buông tay ra như điện giật, rồi khỏi lồng ngực Ngón Hàm, vội vã giữ khoảng cách một mét với anh.

Cô không dám nhớ lại chuyện vừa rồi, nếu không trái tim đang đập thình thịch rối loạn này đừng mong bình tĩnh trở lại. Ngón Hàm nhìn biểu hiện sợ hãi như tránh ôn dịch của cô, nghĩ đến vừa rồi vất vẹo ở vách tường cô chẳng chút phản ứng, vừa bảo cô ôm anh thì toàn thân đã run rẩy, hết như thân thể của anh khiến cô còn khiếp sợ hơn cả việc rơi xuống lầu vậy.

Anh tự hỏi phải chăng cô bé này thiếu mất dây thần kinh hay mạch não có vấn đề, nhưng rồi chợt phát giác khi này mình cũng có chút bất thường. Anh ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng cho rằng có thể do mùi hương hết như trên cơ thể Hạ Thời này khuấy phá mới khiến lòng anh thoáng hỗn loạn như vậy.

Chân Noãn sững sờ đứng khá lâu. Con sóng kỳ lạ cuộn trào trong thân thể mới dần tiêu tan, cô nhanh chóng nhận ra hành vi của mình có phần không ổn, vội vàng ngăn đầu nhìn anh: “Đội trưởng, anh có sao không?”

Anh đã đứng dậy từ lâu, cúi đầu phui bụi trên người, lạnh nhạt “ừ” một tiếng. Gương mặt trắng trẻo của anh lấm tấm mồ hôi, đôi môi cũng vì vận động kịch liệt mà trở nên khô đi, nhưng người trông vẫn dồi dào sinh lực, không hề thở hổn hển.

Chân Noãn lấy khăn giấy trong túi ra đưa cho anh: “Anh lau mồ hôi đi!”

Anh nhận lấy rồi lau trán và gương mặt.

Chân Noãn cúi đầu, hồi lâu mới lí nhí nói: “Đội trưởng, anh... liệu quá!”

“Hả?”

“Lúc này xa như vậy, lỡ như nhảy không đến, rơi xuống tan xác thì sao?”

“Nếu không thì phải làm sao?” Anh cười quái gở, hỏi vặn lại. “Đứng đối diện tro mắt nhìn em bị gã kia đẩy xuống à? Hay là nhắc nhở em sau đó để gã chế ngự rồi đẩy em xuống, nhân tiện được nghe thử tiếng kêu la thảm thiết của em hả?”

Anh khề khàng thuật lại, chữ “hả” cuối cùng kéo thật dài khiến cho đề tài nghiêm túc này thoáng chốc hóa thành khôi hài buồn cười. Mặt Chân Noãn căng cứng, dờ khóc dờ cười. Cô không hỏi nhiều, hàm ý trong câu nói đã rất rõ ràng, người đàn ông này sẽ không chịu tro mắt nhìn bất cứ người nào bị sát hại ngay trước mặt anh.

Ngón Hàm vò tờ khăn giấy đã lau xong thành một khối, lại bảo Chân Noãn đưa thêm một tờ, đi đến nơi vừa rồi gã bịt mắt ngã xuống, nhặt lên vài sợi tóc rồi gói lại.

Chân Noãn thầm khen anh thật thận trọng.

Anh đi xuống lầu: “Mục tiêu của những người này đều là em. Gần đây đã chọc phải loại người gì thế hả?”

Chân Noãn hoang mang lắc đầu, đi theo anh xuống bậc thang bên cạnh cái hồ rộng lớn. “Không có! Xưa nay em chưa từng chọc đến ai!”

“Suy nghĩ kỹ vào!” Anh nhảy xuống bậc thang cao cao, quay đầu lại nhìn cô.

Cô chậm chạp nhìn dáo dác, thật sự không tìm được bậc thang thấp hơn, đành ngồi xuống bên mép rồi trượt xuống, sau đó đứng lên phủi bụi ở mông, ngơ ngác ngẩng đầu nhìn anh: “Thật sự không có.”

Anh nhướn mày: “Vậy tại sao những người này lại muốn...” Anh dừng lại. “Chiếc xe ở ngã tư ngày hôm qua cũng nhắm tới mục tiêu là em”

“Nhưng em đâu có bạn bè, cũng không có người thân, ngoại trừ đồng nghiệp trong đơn vị thì cũng không quen biết ai cả, như thế làm sao có kẻ thù được chứ?”

Lời này của cô khiến Ngôn Hàm thấy bất ngờ. “Không có một người bạn nào hết à? Không phải em về nước hồi tháng Chín sao?”

“Phải, nhưng ngoại trừ phỏng vấn xin việc ra thì em chỉ ở nhà thôi. Với lại...” Cô cúi đầu. “... Chỉ phỏng vấn mỗi một chỗ.”

Ngôn Hàm há miệng, vẻ sững sốt, cuối cùng nghìn câu vạn chữ hóa thành một lời duy nhất: “Em đúng là trạch(*).”

(*) Dùng để ám chỉ những người luôn thích ở trong nhà, không thích ra đường và cũng không tiếp xúc với ai.

Chân Noãn ở phía sau len lén dùng di động tra nghĩa của từ này.

Trước khi ra nước ngoài, cô vẫn chưa nghe qua, sau khi rời khỏi thì lại không hề liên lạc với người trong nước, bởi lẽ cô chẳng có người bạn nào cả. Kết quả tìm kiếm cho thấy từ này không có ý xấu, cô còn rất thích nó nữa. Thế là, cô cảm thấy Ngôn Hàm đang khen mình, vui vẻ nói thêm một câu: “Cảm ơn Đội trưởng!”

Ngôn Hàm nhìn cô không hiểu ra sao. Đi được vài bước, anh lại không nhận được mà nghĩ, mới vừa nãy, khi Chân Noãn nói bản thân không có bạn bè hay người thân, phía trước không hề thêm vào giới hạn phạm vi là “ở Dự Thành”. Nói cách khác, cô gần như không có giao thiệp với thế giới này, điểm này khiến anh cảm thấy kỳ lạ, càng không hiểu sao bỗng nhớ về Hạ Thời.

Trước đây không hề có từ trạch này, nhưng cô lại mang tính cách như thế, càng lớn càng không thích đi ra ngoài chơi mà chỉ thích ở trong nhà, ngoại trừ những lúc đi cùng anh. Chỉ cần ở bên cạnh anh, cô đều sẵn lòng chạy, sẵn lòng đi dù bất cứ nơi đâu. Cũng vì đi theo anh mà cô rời xa quê hương đến Dự Thành, sau đó chết ở xứ người, đến cả hài cốt cũng không còn.

Ngôn Hàm bước ra khỏi tòa nhà với khuôn mặt bị bao phủ bởi màn sương u ám, vớt phăng tấm khăn giấy lau mồ hôi trong tay vào thùng rác. Hai người một trước một sau đi trên hành lang đầy màu sắc.

Chân Noãn từ từ nghĩ đến Thẩm Dực, lòng thầm phỏng đoán có thể những người này vì không tìm được Thẩm Dực trả thù nên mới trút lên đầu cô, nhưng phân tích tỉ mỉ một hồi thì lại cảm thấy không có khả năng đó.

Ngôn Hàm cũng nghĩ đến Thẩm Dực, nhưng rồi cũng nhanh chóng bác bỏ ý nghĩ này. Nếu là trả thù Thẩm Dực, bọn chúng sẽ không cả gan theo dõi xe cảnh sát và ra tay ngay trước mặt cảnh sát như vậy. Người quen biết với Thẩm Dực thường sẽ tránh né cảnh sát, càng nên kín đáo mới phải. Nếu với mục đích là uy hiếp Thẩm Dực mà kết quả lại kéo cả cảnh sát vào thì hẳn là quá ngu xuẩn.

Đi đến nơi khi nãy chậu hoa rơi xuống, Ngôn Hàm lại gom mảnh vụn của chậu hoa vào túi giấy.

Chân Noãn nhỏ giọng hỏi: “Em thấy vừa nãy, mấy người kia đều mang găng tay.”

“Ừ, không phải vì tránh để lại dấu vân tay mà là để tiện cho việc chạy trốn và leo trèo. Đó là găng tay đặc chế.” Ngôn Hàm dùng khăn giấy kẹp lấy một mảnh chậu hoa bị vỡ. “Vướng lại một sợi nhân tạo này.”

Chân Noãn vô cùng bội phục trước tính tỉ mỉ của Đội trưởng, đúng là không bỏ sót bất kỳ chi tiết nào.

Đàm Ca và Lão Bạch đều nhanh chóng chạy đến, hai người họ hồn hển nói: “Mấy tên kia quả thật giống như thỏ vậy, vượt nóc băng tường, xem ra lai lịch chúng không tầm thường đâu.”

“Quay về điều tra thủ giới chơi Parkour của Dự Thành xem sao. Bây giờ, lập tức gọi cho nhóm Quan Tiểu Du đến đây thu thập dấu chân đi!”

“Vâng!”

Lão Bạch thấy tóc tai Chân Noãn rối bù, gương mặt đỏ bừng, nước mắt ngân ngấn bèn hỏi: “Mèo Con, có phải cô bị bắt nạt không?” Cậu nhát thời nôn nóng đã lỡ lời gọi ra biệt danh mà mọi người trong đội đặt cho cô.

Chân Noãn không chú ý, cũng không nghe rõ, lòng chỉ mãi nghĩ đến chuyện khi này. Sự hoảng loạn mà Ngôn Hàm gây ra cho cô rõ ràng còn lớn hơn kẻ bị mất. Cô vội vàng lắc đầu: “Đội trưởng đã cứu tôi, nhưng cũng vì vậy mà để bọn chúng trốn thoát rồi.”

Lão Bạch: “Sếp, xem ra những kẻ này không có liên quan trực tiếp đến Chân Noãn rồi, nhìn kỹ năng của bọn chúng thì chắc chắn đều là người được thuê.”

Ngôn Hàm gật đầu: “Mục tiêu của chúng rất rõ ràng, chính là Chân Noãn. Nhưng lúc đối mặt với chúng ta thì mục đích lại chuyển thành phân tán sự chú ý, chỉ chạy trốn chứ tuyệt đối không giao đầu.”

“Sợ mình bắt được tẩy của chúng à?” Đàm Ca nói. “Nhóm người này rất cẩn thận và có tổ chức.”

“Ừ!” Ngôn Hàm gật đầu. “Có điều, bây giờ vẫn chưa thể khẳng định.” Anh ngừng lại giây lát, nét mặt rất chuyên tâm “Cũng có thể là đánh không lại.”

“...”

Mọi người im lặng trầm nghĩ: Sếp à, câu anh bổ sung vào là để chọc cười sao? Thật quá nhạt nhẽo.

Trên đường trở về, Lão Bạch và Đàm Ca đều cùng hỏi Chân Noãn gần đây có chọc phải ai hay không. Chân Noãn nói không có.

Ngôn Hàm lặng thinh rất lâu, bỗng hỏi: “Trong công việc thì sao?”

“Ồ!”

“Có gặp phải chuyện gì kỳ lạ không?”

Chân Noãn lục lại trí nhớ: “Em phụ trách phòng pháp y giám định thương tật và khám bệnh, cho nên ít giao thiệp với người sống... Ồ, ngoài người sống ra thì...”

Lão Bạch và Đàm Ca nhìn nhau, cảm thấy cô dùng từ ngữ rất thú vị.

“Công việc gần đây chính là vụ án Khương Hiểu vừa mới kết thúc...”

Đàm Ca: “Giả sử chị dâu Khương Hiểu có bất mãn đi chẳng nữa thì cũng sẽ không tìm được nhóm người thế này đâu.”

“Em cũng nghĩ vậy.” Chân Noãn nói. “Vậy thì không có gì đáng nghi nữa à!”

Ngôn Hàm hỏi: “Sáng nay, trước khi ra khỏi nhà, em nói đang làm việc là làm gì?”

“Thống kê tra xét báo cáo khám nghiệm tử thi trong tháng Mười.”

Ngôn Hàm cau mày im lặng. Lúc này, điện thoại Đàm Ca vang lên, anh bắt máy nói vài câu rồi quay lại nói với Ngôn Hàm: “Sếp, Đội phó Trình nói cung thể thao cũ của quận Lan Quế vừa xảy ra sự cố, bảo Chân Noãn đến xem. Bảy nhân viên bên pháp y đã qua đó trước rồi.”

“Cùng đi thôi. Đừng để cô ấy xảy ra chuyện nữa.” Ngôn Hàm nhìn ra ngoài cửa sổ với nét mặt hững hờ, cũng không nói gì nữa.

Anh như vậy liền khiến Chân Noãn thấp thòm một cách khó hiểu. Cô băn khoăn liệu có phải do mình quá phiền phức, khi không chọc giận một đám người kỳ quặc làm liên lụy đến anh nên mới khiến tâm trạng anh khó chịu hay không.

Hiện giờ, tâm trạng Ngôn Hàm thật sự đang khó chịu, nhưng không phải là vì Chân Noãn. Anh cũng không rõ cảm giác quái lạ đang ngổn ngang trong lòng này là gì nữa. Từ lúc leo lên tòa nhà, anh cứ luôn cảm thấy có gì đó không đúng. Bây giờ, mím môi nghĩ lại thì hóa ra là cảm xúc khi chạm vào khuôn mặt mềm mại, nóng rực và êm ái của cô lúc ôm chặt lấy anh vừa nãy. Anh ra sức lau mặt như muốn nghiền nát thứ cảm giác này rồi vứt nó vào trong gió.

Chân Noãn kiên trì nói: “Đội trưởng, phiền anh rồi.”

Ngôn Hàm buông tay ra: “Là công việc trong phận sự, không có gì.”

Anh lại nhìn ra ngoài cửa sổ. Thật ra thì anh cũng không có chuyện gì, chỉ là... lại nhớ đến Hạ Thời mà thôi.

Nhớ lắm, nhớ lắm! Nhớ nụ cười bên lên, nhớ lời nói dịu dàng, nhớ đôi môi ngọt ngào, nhớ thân thể êm ái... Nhớ khôn nguôi! Nhớ da diết!

Nhớ đến mức... Nhớ đến mức anh không muốn nói chuyện với cả thế giới này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

Cung thể thao Tây Lâu, quận Lan Quế.

Sau khi quận Lan Quế cho xây dựng cung thể thao mới, có rất ít người tới cung thể thao cũ này. Hiện giờ đang là mùa đông, người đi bơi không nhiều.

Vụ án là một thanh niên chết trong bể bơi.

Người phụ trách bể bơi cho biết vụ án xảy ra ở khu vực nước sâu, mực nước hai mét rưỡi. Lúc nạn nhân tới đây, cậu ta đưa hai mươi tệ đặt cọc và còn mua một cái quần bơi. Vào sau cậu ta là một cô gái, vừa bơi một vòng đã phát hiện có người chìm dưới nước. Cô gái hoảng sợ la hét ầm ĩ, gọi nhân viên cứu hộ tới để kéo người lên.

Ngôn Hàm ngồi xồm bên bể bơi, thử nước trong bể, nhiệt độ tầm trên dưới ba mươi độ. Anh đang suy nghĩ thì trong tầm mắt chợt xuất hiện một chiếc nhiệt kế. Chân Noãn ngồi xồm bên cạnh đo nhiệt độ. 27,3°C. Cô xoa tóc, hơi nghiêng đầu, ánh nước lấp lánh phản chiếu lên gương mặt trắng nõn, xinh xắn của cô. Ngôn Hàm thu hồi ánh mắt, đứng dậy rồi hờ hững hỏi: “Lúc nạn nhân tử vong, nhân viên cứu hộ ở đâu?”

Người phụ trách có vẻ khó xử, quay đầu nhìn cậu thanh niên đang run lẩy bẩy bên cạnh: “Còn không qua đây!”

Nhân viên cứu hộ chưa tới hai mươi tuổi, đáng vẻ nhã nhặn thanh tú.

Ngôn Hàm hỏi: “Sinh viên làm thêm à?”

Nhân viên cứu hộ gật đầu, xem chừng cậu nhóc này sợ hãi cực kỳ, trong mắt có hơi nước: “Em thật sự không nhận được, muốn đi vệ sinh. Em không biết vừa đi đã xảy ra chuyện này. Lúc ấy, trong bể bơi vốn không có ai, anh kia vẫn đang khởi động trên bờ, thấy vậy nên em mới đi.”

“Chỉ có một nhân viên cứu hộ thôi à?”

Cậu nhóc gật đầu.

Người phụ trách vội giải thích: “Bởi vì khách ít nên...”

“Máy giám sát theo dõi đâu?”

“À, lần trước, lúc di chuyển đồ đạc đã làm hỏng dây điện, đến giờ vẫn chưa kịp sửa.”

“Lần trước là bao giờ?”

“Tuần trước...” Trước ánh mắt lạnh lùng sắc bén của Ngôn Hàm, người phụ trách ấp úng một lúc mới nói thật. “Tháng... tháng trước.”

Ngôn Hàm lại hỏi: “Cô gái phát hiện ra thi thể đâu rồi?”

“Cảnh sát đang lấy lời khai ạ!”

Nhân viên cứu hộ nghẹn ngào: “Lúc em trở lại, nhìn thấy cô ấy vừa leo lên bờ vừa kêu cứu mạng, em lập tức nhảy xuống cứu người. Sau khi kéo anh kia lên, em còn cấp cứu cho anh ấy, không ngờ rằng anh ấy đã chết rồi.”

Ngôn Hàm quay đầu nhìn Chân Noãn: “Cô đi xem thi thể trước đi.”

Người chết mặc quần bơi nằm cạnh bể nước.

Chân Noãn nhanh chóng lấy găng tay từ chỗ Tiểu Tùng rồi đeo lên, vừa kiểm tra vừa nói với Tiểu Tùng: “Thanh niên, nam giới, thể trạng hơi gầy, vết hoen tử thi(*) màu đỏ nhạt, da ướt lạnh và có cảm giác hơi nhom nhóp.”

(*) Vết hoen tử thi hay còn gọi là vết chết, xuất hiện sau khi tử vong hai mươi phút, ở da và cả trong nội tạng. Do khi chết máu không còn lưu thông nên ứ lại trong các lòng mạch tại vùng thấp so với tư thế tử thi, tạo thành các mảng màu hoen đỏ tím nhạt.

Chân Noãn vạch mí mắt cậu ta ra: “Giác mạc hơi đục, đồng tử giãn, kết mạc xuất huyết nhẹ.”

Cô lại kiểm tra xoang miệng và xoang mũi: “Không có dị vật, cũng không có bọt nước. Môi, móng tay và móng chân đã chuyển sang màu tím.”

Người phụ trách và nhân viên cứu hộ nhìn đến sững sờ. Không ngờ một người đẹp gầy yếu với khuôn mặt trẻ con này lại là bác sĩ pháp y, hơn nữa trông còn rất tháo vát và chuyên nghiệp.

Lão Bạch đứng bên nhìn, đập vào tay Đàm ca: “Này, lúc Mèo Con làm việc trông ra đáng phết nhỉ?”

“Có ai nói không đâu!”

“Em thấy bình thường cô ấy cứ ngơ ngác ngác, lại cực kỳ nhát gan, vẻ mặt và cách nói chuyện đều rất đáng yêu, không ngờ trong lĩnh vực của mình lại thay đổi hoàn toàn như thế. Rất có phong cách và cũng rất dễ thương.”

Ngôn Hàm nghe vậy, nhìn về phía Chân Noãn. Cô đang nâng đầu nạn nhân lên, vạch tóc kiểm tra da đầu. Bởi vì dây buộc tóc của cô bị rơi mất nên mái tóc đành để xõa, tay đang kiểm tra thì thể nên cũng không thể vén tóc lên, thì thoảng chỉ có thể nhẹ nhàng hất mái tóc dài hay khẽ nghiêng đầu để suối tóc chảy về một bên. Trông cô dịu dàng, nhu mì đến lạ, vậy mà vẻ mặt lại rất nghiêm túc và chăm chú, theo thói quen còn khẽ chau mày kiểu trẻ con, hệt như học sinh tiểu học đang mò mẫm.

Chân Noãn kiểm tra thì thể từ đầu đến chân, nhất là phần đầu và cổ, kết quả cho thấy: “Toàn thân không có vết thương mới, bao gồm cả vết thương bên ngoài và vết bầm. Ngoài dấu tay trên lồng ngực do nhân viên cứu hộ để lại lúc cấp cứu thì trên người nạn nhân chỉ có một vết thương cũ ở cổ tay. Cậu ta đã từng tự sát.”

Cô đứng dậy, tháo găng tay ra rồi nói với Ngôn Hàm: “Không có vết thương bên ngoài. Theo quan sát sơ bộ cho thấy khả năng trúng độc khá thấp, cũng không phải chết đuối, ít nhất không phải đuối nước. Có thể là đuối cạn khiến tim ngừng đập theo phản xạ, nhưng cần phải trở về tiến hành khám nghiệm tử thi mới có thể khẳng định.”

Lúc này, ngoài cửa truyền tới tiếng khóc đau thương. Ngay sau đó, có mấy người đỡ một cặp vợ chồng trung niên đang đau khổ đi tới. Người chồng ôm lấy người vợ đang khóc lóc tan nát cõi lòng: “Tôi xuống nhà mua táo cho con nó ăn, mới không để ý một chút mà nó đã chạy đi rồi. Đáng nhẽ tôi nên canh chừng không rời nửa bước mới phải, như vậy, nó sẽ không thể tự sát. Nó có biết bơi đâu cơ chứ! Đáng nhẽ tôi không nên xuống nhà... Nhưng nó nói muốn ăn táo... Con trai của tôi...”

Cảnh sát nhẹ nhàng thăm hỏi, người chồng buồn bã giải thích: “Sau khi vợ chưa cưới của con trai tôi gặp tai nạn giao thông qua đời, nó cứ một mực muốn tìm tới cái chết, không nghe khuyên bảo cũng không chịu gặp bác sĩ tâm lý. Nó đã từng tự sát nhiều lần, lần nào cũng được cứu, nhưng lần này...”

Lão Bạch quay đầu, giờ ngón cái với Chân Noãn: “Giỏi lắm!”

Nhưng Chân Noãn lại cau mày: “Không phải! Mặc dù hiện giờ, theo lời khai của nhân viên cứu hộ và cha mẹ nạn nhân cũng như dấu hiệu bên ngoài thì thể đều cho thấy khả năng tự sát rất lớn, nhưng không khám nghiệm tử thi thì mọi chuyện vẫn không thể chắc chắn được.”

Nghe vậy, Ngôn Hàm nhếch môi cười: “Khá lắm! Thái độ có tiến bộ.”

Chân Noãn sừng sốt, mặt ửng đỏ vẻ hơi xấu hổ, nhưng rất vui sướng vì mình đang dần tiến bộ.

“Cảm ơn Đội trưởng!”

Tại phòng giải phẫu số Ba của C-Lab.

Sau khi mổ thi thể, Chân Noãn phát hiện dưới da đầu nạn nhân không xuất huyết, xương sọ không có dấu hiệu bị nứt gãy, mô não cũng hoàn toàn bình thường khi quan sát bằng mắt thường. Bề mặt tim và phổi xuất huyết ngoài, máu trong tim màu đỏ sậm, các van tim không có gì bất thường, khí quản và phế quản cũng không có dị vật. Đây rất giống với tình trạng chết đuối và ngạt thở.

Phần đầu và cổ của nạn nhân không có dấu vết bị bóp hay bị chèn ép, trên người cũng không có vết thương do giằng co, có thể hoàn toàn loại bỏ trường hợp bị người khác dìm xuống nước, khả năng tự sát càng cao hơn.

Hơn nữa, sau khi kiểm tra hóa nghiệm độc chất cũng không thấy phát hiện có chất độc trong cơ thể.

Tại Phòng thí nghiệm Mô bệnh học số Một của C-Lab.

Nhóm người Trình Phóng và Đàm Ca kéo Đội trưởng tới đây tham quan, xem xét tình hình công việc của Phòng thí nghiệm Bệnh lý học, sẵn tiện còn có thể quan sát các nghiên cứu viên đang xét nghiệm mô bệnh học. Máy cảnh sát tò mò hiếm khi được nhìn thấy các dụng cụ thí nghiệm như kính hiển vi, nói là “học tập” cho oai, thực ra chỉ là nổi hứng ham chơi như trẻ con mà thôi.

Mọi người thi nhau nhìn chỗ này, ngó chỗ kia. Nghiên cứu viên không hề bị quấy nhiễu, làm việc hết sức tập trung, thì thoảng còn có thể trả lời đủ loại câu hỏi kỳ quặc của các đồng nghiệp cảnh sát.

“Cái thứ trông giống bánh nghìn tầng kia là gì thế?”

“Một loại bào quan(*), gọi là bộ máy Golgi(**).”

(*) Bào quan (hay còn gọi là cơ quan tế bào, cơ quan tử, hạt cơ quan) là một phần của tế bào, có chức năng nhất định (sinh năng lượng, tổng hợp, trao đổi...) Ví dụ: ribosome gồm rARN và protein, có chức năng là nơi tổng hợp protein.

(**) Bộ máy Golgi (hay còn được gọi là thể Golgi, hệ Golgi, phức hợp Golgi hay thể lưới) là một bào quan được tìm thấy trong phần lớn tế bào nhân chuẩn, kể cả thực vật và động vật (nhưng không có ở nấm). Nó được Camillo Golgi (1843-1926) - một nhà giải phẫu học người Ý - phát hiện ra vào năm 1898 và được đặt tên theo tên của ông. Chức năng chính của bộ máy Golgi là chế biến và bao gói các đại phân tử cho tế bào như protein và lipid.

“Gorky(*) viết Bài ca chim báo bão đó hả?”

(*) Từ Gorky và Golgi có cách phiên âm sang tiếng Trung giống nhau.

“Dịch sang tiếng Trung thì giống nhau, nhưng Golgi này là tên của một nhà tế bào học người Italy.”

“Ồ, thế à...? Cậu muốn ăn bánh nghìn tầng không?”

“... Không.”

Tiểu Tùng vừa quan sát tiêu bản mô qua kính hiển vi vừa lầm bầm: “Màng não xuất huyết...” một lát sau: “Phôi gan, lá lách, thận tụ huyết phù thũng...” rồi cất giọng: “Thưa cô, chắc chắn là chết đuối. Như cô đã nói, đây chính là đuối cạn. Dây thần kinh phế vị(*) phản xạ khiến tim đột ngột ngừng đập.”

(*) Dây thần kinh phế vị là dây thần kinh thứ mười trong mười hai đôi dây thần kinh não - tủy, xuất phát từ trụ não và phân nhánh đến các cơ quan ở khoang ngực, khoang bụng.

Trình Phóng hỏi: “Nói như vậy, khả năng tự sát vẫn tương đối cao phải không? Theo lời người nhà, cậu ta không biết bơi và cũng không thù oán với ai. Cậu ta tự đi mua quần bơi rồi giả vờ khởi động ở bên bể bơi, sau đó chờ nhân viên cứu hộ rồi đi liền nhảy xuống.”

Chân Noãn đang quan sát kính hiển vi ở bên này chiếc bàn hình chữ nhật, im lặng một lúc rồi nói: “Tiểu Tùng nói đúng, nhưng những hiện tượng mà cậu ấy vừa nhắc đến không phải là triệu chứng đặc trưng của chết đuối. Để bảo đảm chắc chắn thì phải tiến hành kiểm tra loại trừ.”

Phòng thí nghiệm tĩnh lặng một giây.

Không ai ngờ rằng Mèo Con Chân Noãn bình thường nhất gan, ít khi lên tiếng nay lại dám “phản bác” Đội phó. Mọi người lặng lẽ nhìn cô, chính cô cũng không phát hiện ra điều này. Hôm nay, cô mặc áo blouse, thanh nhã xinh xắn, ngồi trước bàn chăm chú quan sát kính hiển vi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh khiết chỉ có sự nghiêm túc.

Trình Phóng là người rộng rãi, không muốn làm lớn chuyện, ngược lại còn lấy đó làm vui, trao đổi ánh mắt với mọi người khiến tất cả đều có vẻ ngạc nhiên. Đôi mắt Ngôn Hàm cũng ánh lên nét cười đùa.

Một lúc sau, Chân Noãn chậm rãi nói: “Có một phát hiện.”

Tiểu Tùng: “Gi thế ạ?”

“Thở cơ tim của nạn nhân có vết đứt đoạn, hình sóng xếp thành hàng, nhân tế bào ở thành mạch máu giữa cơ tim có hình hàng rào.”

Tiểu Tùng giật mình, ngẩng đầu lên: “Cô nghi ngờ là điện giật?”

Lần này, mấy người cảnh sát đang nghiên cứu dụng cụ thí nghiệm đồng loạt ngẩng đầu lên, ngỡ ngác như nai con gặm cỏ đột nhiên bắt được tín hiệu nguy hiểm trong thế giới động vật.

“Cũng không hẳn.” Chân Noãn mím môi, lắc đầu. “Đây cũng không phải là dấu hiệu đặc trưng của người bị điện giật chết. Tôi chỉ muốn nói rằng có một số người nhận định đây là đặc điểm hình thái của tim người bị điện giật chết. Nhưng thật ra, thiếu máu cơ tim và rung tâm thất cũng sẽ dẫn đến tình trạng tương tự.”

“...”

Không phải là tin chấn động, mọi người lại cúi đầu xuống.

Tiểu Tùng “ồ” một tiếng, ngồi xuống: “Em cứ tưởng có phát hiện mới. Xem ra vẫn là tự sát.”

Nhưng Chân Noãn lại nhớ tới sự nghiêm túc và tính kỷ luật của Ngôn Hàm, anh đã từng nói việc nhận định nạn nhân tự sát hay bị sát hại là trách nhiệm của bác sĩ pháp y. Cô ngược mắt khỏi kính hiển vi nhìn anh. Không biết có phải do sự hiện diện của Ngôn Hàm đã kích thích tính chặt chẽ và tinh thần chiến đấu của mình hay không, cô lại lắc đầu: “Không phải! Điều này là để nhắc nhở tôi, có lẽ cần đo đạc kiểm tra xem có phải điện giật dẫn đến tử vong không.”

Mọi người lại rời rít ngẩng đầu lên, ánh mắt tập trung về phía này đều đượm vẻ khen ngợi. Trình Phóng cười: “Chân Noãn, khá lắm! Rất chặt chẽ và cẩn thận.”

“Điện giật chết sẽ có vết bong điện thì phải?” Lão Bạch kinh ngạc, suy nghĩ một chút lại nói: “Khoan đã! Có phải bị giật điện dưới nước sẽ không có phải không?”

Tiểu Tùng nói: “Không hẳn, phải xem tình hình thế nào đã. Đôi khi, bị điện giật trong nước sẽ có tình trạng này, cũng có khi không.”

“Không phải là xem tình hình, mà là vật lý.” Ngôn Hàm hờ hững lên tiếng.

Anh nghiêng người dựa vào bàn thí nghiệm, hơi cúi thấp đầu, tay cầm que thủy tinh quấy đĩa petri(*). “Vết bong điện trên da có liên quan đến nhiệt lượng sinh ra khi bị điện giật. Nhiệt lượng tính theo định luật Joule – Lenz: $Q = i^2Rt$ trong đó Q là nhiệt lượng, i là cường độ dòng điện, R là điện trở, t là thời gian.

(*) Địa petri là một loại đĩa bằng thủy tinh hoặc chất dẻo dạng hình trụ có nắp đậy mà các nhà sinh vật học sử dụng để nuôi cấy tế bào hay những cây rêu nhỏ.

Khi bị điện giật trong nước, điện tích dòng điện tiếp xúc với cơ thể con người rất lớn, sau khi khuếch tán trong nước, mật độ dòng điện giảm mạnh, hệ số i trong công thức này sẽ nhỏ đi.

Những người có thể chất khác nhau sẽ có khả năng kháng cự và ngăn cản dòng điện khác nhau. Ví dụ như người thiếu máu, thần kinh suy nhược hay bị dị ứng sẽ có sức chống cự yếu. Cùng một cơ thể, điện trở sẽ không đồng nhất ở các vị trí và bộ phận khác nhau. Tóm lại, điện trở của da khô ráo vào khoảng 10.000-400.000 Ω , nhưng khi da dính nước thì điện trở sẽ giảm xuống chỉ còn 500-5000 Ω , hệ số R trong công thức theo đó sẽ nhỏ đi.

Hai hệ số này đủ để khiến nhiệt lượng sinh ra tại vùng bị giật điện giảm xuống đáng kể. Cuối cùng là thời gian t . Nếu dòng điện mạnh chỉ duy trì trong nước một thời gian ngắn hoặc vài giây thì không dễ dàng tạo thành vết bỏng điện. Nhưng nếu kéo dài trong mấy phút hoặc thời gian lâu hơn thì...”

Anh không nói tiếp, lại cúi đầu quấy que thủy tinh.

Mọi người ai cũng biết anh là bách khoa toàn thư, mãi cũng thành quen. Nhưng toàn bộ nghiên cứu viên trong Phòng thí nghiệm Bệnh lý học đều đồng loạt trở mặt nhìn, há miệng đầy ngạc nhiên.

Chân Noãn cũng thăm than kiến thức của mình chưa đủ, có rất nhiều thứ chỉ lướt sơ sơ mà không biết căn bản.

Ngôn Hàm nhận ra điều gì đó, khẽ liếc mắt, bắt gặp trông mắt ướt át trong suốt của cô, mang theo vẻ ngưỡng mộ rõ rệt. Anh tình bơ thu hồi ánh mắt.

Sau vài giây, anh lại nghe thấy giọng nói mềm mại kèm chút sợ hãi của cô: “À... Đội trưởng...”

“Hử?” Anh nói bằng giọng lơ đãng nhất.

“Ừm...” Cô háng giọng, cuối cùng nói: “Thứ mà anh đang nghịch là môi trường nuôi cấy của em.”

“...”

Giọng nói của cô rất khẽ, thoáng chút ảm ức.

“...” Ngôn Hàm không nói tiếng nào, ngẩn người một lúc. “Ồ, xin lỗi.”

Khẽ buông tay khiến chiếc que thủy tinh rơi đánh “cách” một tiếng khô khốc vào đĩa petri, anh đưa tay giữ lấy rồi trả nó về chỗ cũ.

Xoay người, Ngôn Hàm dứt tay vào trong túi, nói: “Nếu nghi ngờ là điện giật, không phải tự sát mà là mưu sát thì hãy tìm chứng cứ trên thi thể nạn nhân đi!”

“Nếu là tai nạn thì sao?”

“Sau khi cậu ta chết, còn có người xuống nước bơi mà.”

Chân Noãn đã hiểu, vội gật đầu.

Tiểu Tùng không tán đồng với kết luận giật điện cho lắm, nói: “Thưa cô, lúc khám nghiệm tử thi, không hề thấy hoa sét(*).”

(*) Khi bị giật điện cao thế hay bị sét đánh, mạch máu dưới da sẽ giãn ra, sung huyết hoặc xuất huyết, tạo thành hoa văn hình nhánh cây trên da.

“Có thể là trường hợp đặc biệt, còn phải xem thể chất.”

Tiểu Tùng bối rối: “Nhưng không có hoa sét, cũng không có vết bỏng điện. Không phải là dòng điện cao thế và không tiếp xúc trực tiếp với da nên không tạo thành vết bỏng điện, cũng không có cặn kim loại trên da hay vết hoại tử trên xương. Toàn bộ dấu hiệu bị điện giật đều không có mà chỉ có hiện tượng ngạt thở và tim ngừng đập đột ngột, như vậy làm sao có thể xác định hoặc loại bỏ khả năng điện giật đây?”

Nghe vậy, những nghiên cứu viên khác cũng ngẩng đầu lên: “Đúng vậy! Mặc dù kiểm tra cho thấy thần kinh phế vị có phản xạ, nội tạng xuất hiện triệu chứng tự phân rã, hơn nữa màng tim, phổi cũng có dấu hiệu xuất huyết, song đây cũng không phải là đặc trưng của người bị điện giật. Những đặc điểm Tiểu Tùng nói mới là chính xác, nhưng đều không phát hiện ra. Như vậy, chúng ta nên loại bỏ khả năng bị điện giật chứ?”

Chân Noãn ngẫm nghĩ trong chốc lát, khẽ mỉm cười: “Vẫn còn một cách có thể xác định được.”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Cung thể thao Tây Lâu, quận Lan Quế.

Sau khi quận Lan Quế cho xây dựng cung thể thao mới, có rất ít người tới cung thể thao cũ này. Hiện giờ đang là mùa đông, người đi bơi không nhiều.

Vụ án là một thanh niên chết trong bể bơi.

Người phụ trách bể bơi cho biết vụ án xảy ra ở khu vực nước sâu, mực nước hai mét rưỡi. Lúc nạn nhân tới đây, cậu ta đưa hai mươi tệ đặt cọc và còn mua một cái quần bơi. Vào sau cậu ta là một cô gái, vừa bơi một vòng đã phát hiện có người chìm dưới nước. Cô gái hoảng sợ la hét ầm ĩ, gọi nhân viên cứu hộ tới để kéo người lên.

Ngôn Hàm ngồi xồm bên bể bơi, thử nước trong bể, nhiệt độ tầm trên dưới ba mươi độ. Anh đang suy nghĩ thì trong tầm mắt chợt xuất hiện một chiếc nhiệt kế. Chân Noãn ngồi xồm bên cạnh đo nhiệt độ. 27,3°C. Cô xoa tóc, hơi nghiêng đầu, ánh nước lấp lánh phản chiếu lên gương mặt trắng nõn, xinh xắn của cô. Ngôn Hàm thu hồi ánh mắt, đứng dậy rồi hờ hững hỏi: “Lúc nạn nhân tử vong, nhân viên cứu hộ ở đâu?”

Người phụ trách có vẻ khó xử, quay đầu nhìn cậu thanh niên đang run lẩy bẩy bên cạnh: “Còn không qua đây!”

Nhân viên cứu hộ chưa tới hai mươi tuổi, đáng vẻ nhã nhặn thanh tú.

Ngôn Hàm hỏi: “Sinh viên làm thêm à?”

Nhân viên cứu hộ gật đầu, xem chừng cậu nhóc này sợ hãi cực kỳ, trong mắt có hơi nước: “Em thật sự không nhận được, muốn đi vệ sinh. Em không biết vừa đi đã xảy ra chuyện này. Lúc ấy, trong bể bơi vốn không có ai, anh kia vẫn đang khởi động trên bờ, thấy vậy nên em mới đi.”

“Chỉ có một nhân viên cứu hộ thôi à?”

Cậu nhóc gật đầu.

Người phụ trách vội giải thích: “Bởi vì khách ít nên...”

“Máy giám sát theo dõi đâu?”

“À, lần trước, lúc di chuyển đồ đạc đã làm hỏng dây điện, đến giờ vẫn chưa kịp sửa.”

“Lần trước là bao giờ?”

“Tuần trước...” Trước ánh mắt lạnh lùng sắc bén của Ngôn Hàm, người phụ trách ấp úng một lúc mới nói thật. “Tháng... tháng trước.”

Ngôn Hàm lại hỏi: “Cô gái phát hiện ra thi thể đâu rồi?”

“Cảnh sát đang lấy lời khai ạ!”

Nhân viên cứu hộ nghẹn ngào: “Lúc em trở lại, nhìn thấy cô ấy vừa leo lên bờ vừa kêu cứu mạng, em lập tức nhảy xuống cứu người. Sau khi kéo anh kia lên, em còn cấp cứu cho anh ấy, không ngờ rằng anh ấy đã chết rồi.”

Ngôn Hàm quay đầu nhìn Chân Noãn: “Cô đi xem thi thể trước đi.”

Người chết mặc quần bơi nằm cạnh bể nước.

Chân Noãn nhanh chóng lấy găng tay từ chỗ Tiểu Tùng rồi đeo lên, vừa kiểm tra vừa nói với Tiểu Tùng: “Thanh niên, nam giới, thể trạng hơi gầy, vết hoen tử thi(*) màu đỏ nhạt, da ướt lạnh và có cảm giác hơi nhom nhóp.”

(*) Vết hoen tử thi hay còn gọi là vết chết, xuất hiện sau khi tử vong hai mươi phút, ở da và cả trong nội tạng. Do khi chết máu không còn lưu thông nên ứ lại trong các lòng mạch tại vùng thấp so với tư thế tử thi, tạo thành các mảng màu hoen đỏ tím nhạt.

Chân Noãn vạch mí mắt cậu ta ra: “Giác mạc hơi đục, đồng tử giãn, kết mạc xuất huyết nhẹ.”

Cô lại kiểm tra xoang miệng và xoang mũi: “Không có dị vật, cũng không có bọt nước. Môi, móng tay và móng chân đã chuyển sang màu tím.”

Người phụ trách và nhân viên cứu hộ nhìn đến sững sờ. Không ngờ một người đẹp gầy yếu với khuôn mặt trẻ con này lại là bác sĩ pháp y, hơn nữa trông còn rất tháo vát và chuyên nghiệp.

Lão Bạch đứng bên nhìn, đập vào tay Đàm ca: “Này, lúc Mèo Con làm việc trông ra đáng phết nhỉ?”

“Có ai nói không đâu!”

“Em thấy bình thường cô ấy cứ ngơ ngác ngác, lại cực kỳ nhát gan, vẻ mặt và cách nói chuyện đều rất đáng yêu, không ngờ trong lĩnh vực của mình lại thay đổi hoàn toàn như thế. Rất có phong cách và cũng rất dễ thương.”

Ngôn Hàm nghe vậy, nhìn về phía Chân Noãn. Cô đang nâng đầu nạn nhân lên, vạch tóc kiểm tra da đầu. Bởi vì dây buộc tóc của cô bị rơi mất nên mái tóc đành để xõa, tay đang kiểm tra thì thể nên cũng không thể vén tóc lên, thì thoảng chỉ có thể nhẹ nhàng hất mái tóc dài hay khẽ nghiêng đầu để suối tóc chảy về một bên. Trông cô dịu dàng, nhu mì đến lạ, vậy mà vẻ mặt lại rất nghiêm túc và chăm chú, theo thói quen còn khẽ chau mày kiểu trẻ con, hệt như học sinh tiểu học đang mò mẫm.

Chân Noãn kiểm tra thì thể từ đầu đến chân, nhất là phần đầu và cổ, kết quả cho thấy: “Toàn thân không có vết thương mới, bao gồm cả vết thương bên ngoài và vết bầm. Ngoài dấu tay trên lồng ngực do nhân viên cứu hộ để lại lúc cấp cứu thì trên người nạn nhân chỉ có một vết thương cũ ở cổ tay. Cậu ta đã từng tự sát.”

Cô đứng dậy, tháo găng tay ra rồi nói với Ngôn Hàm: “Không có vết thương bên ngoài. Theo quan sát sơ bộ cho thấy khả năng trúng độc khá thấp, cũng không phải chết đuối, ít nhất không phải đuối nước. Có thể là đuối cạn khiến tim ngừng đập theo phản xạ, nhưng cần phải trở về tiến hành khám nghiệm tử thi mới có thể khẳng định.”

Lúc này, ngoài cửa truyền tới tiếng khóc đau thương. Ngay sau đó, có mấy người đỡ một cặp vợ chồng trung niên đang đau khổ đi tới. Người chồng ôm lấy người vợ đang khóc lóc tan nát cõi lòng: “Tôi xuống nhà mua táo cho con nó ăn, mới không để ý một chút mà nó đã chạy đi rồi. Đáng nhẽ tôi nên canh chừng không rời nửa bước mới phải, như vậy, nó sẽ không thể tự sát. Nó có biết bơi đâu cơ chứ! Đáng nhẽ tôi không nên xuống nhà... Nhưng nó nói muốn ăn táo... Con trai của tôi...”

Cảnh sát nhẹ nhàng thăm hỏi, người chồng buồn bã giải thích: “Sau khi vợ chưa cưới của con trai tôi gặp tai nạn giao thông qua đời, nó cứ một mực muốn tìm tới cái chết, không nghe khuyên bảo cũng không chịu gặp bác sĩ tâm lý. Nó đã từng tự sát nhiều lần, lần nào cũng được cứu, nhưng lần này...”

Lão Bạch quay đầu, giọng nói với Chân Noãn: “Giời lắm!”

Nhưng Chân Noãn lại cau mày: “Không phải! Mặc dù hiện giờ, theo lời khai của nhân viên cứu hộ và cha mẹ nạn nhân cũng như dấu hiệu bên ngoài thì thể đều cho thấy khả năng tự sát rất lớn, nhưng không khám nghiệm tử thi thì mọi chuyện vẫn không thể chắc chắn được.”

Nghe vậy, Ngôn Hàm nhếch môi cười: “Khá lắm! Thái độ có tiến bộ.”

Chân Noãn sừng sốt, mặt ửng đỏ vẻ hơi xấu hổ, nhưng rất vui sướng vì mình đang dần tiến bộ.

“Cảm ơn Đội trưởng!”

Tại phòng giải phẫu số Ba của C-Lab.

Sau khi mổ thi thể, Chân Noãn phát hiện dưới da đầu nạn nhân không xuất huyết, xương sọ không có dấu hiệu bị nứt gãy, mô não cũng hoàn toàn bình thường khi quan sát bằng mắt thường. Bề mặt tim và phổi xuất huyết ngoài, máu trong tim màu đỏ sậm, các van tim không có gì bất thường, khí quản và phế quản cũng không có dị vật. Đây rất giống với tình trạng chết đuối và ngạt thở.

Phần đầu và cổ của nạn nhân không có dấu vết bị bóp hay bị chèn ép, trên người cũng không có vết thương do giằng co, có thể hoàn toàn loại bỏ trường hợp bị người khác dìm xuống nước, khả năng tự sát càng cao hơn.

Hơn nữa, sau khi kiểm tra hóa nghiệm độc chất cũng không thấy phát hiện có chất độc trong cơ thể.

Tại Phòng thí nghiệm Mô bệnh học số Một của C-Lab.

Nhóm người Trình Phóng và Đàm Ca kéo Đội trưởng tới đây tham quan, xem xét tình hình công việc của Phòng thí nghiệm Bệnh lý học, sẵn tiện còn có thể quan sát các nghiên cứu viên đang xét nghiệm mô bệnh học. Máy cảnh sát tò mò hiếm khi được nhìn thấy các dụng cụ thí nghiệm như kính hiển vi, nói là “học tập” cho oai, thực ra chỉ là nổi hứng ham chơi như trẻ con mà thôi.

Mọi người thi nhau nhìn chỗ này, ngó chỗ kia. Nghiên cứu viên không hề bị quấy nhiễu, làm việc hết sức tập trung, thì thoảng còn có thể trả lời đủ loại câu hỏi kỳ quặc của các đồng nghiệp cảnh sát.

“Cái thứ trông giống bánh nghìn tầng kia là gì thế?”

“Một loại bào quan(*), gọi là bộ máy Golgi(**).”

(*) Bào quan (hay còn gọi là cơ quan tế bào, cơ quan tử, hạt cơ quan) là một phần của tế bào, có chức năng nhất định (sinh năng lượng, tổng hợp, trao đổi...) Ví dụ: ribosome gồm rARN và protein, có chức năng là nơi tổng hợp protein.

(**) Bộ máy Golgi (hay còn được gọi là thể Golgi, hệ Golgi, phức hợp Golgi hay thể lưới) là một bào quan được tìm thấy trong phần lớn tế bào nhân chuẩn, kể cả thực vật và động vật (nhưng không có ở nấm). Nó được Camillo Golgi (1843-1926) - một nhà giải phẫu học người Ý - phát hiện ra vào năm 1898 và được đặt tên theo tên của ông. Chức năng chính của bộ máy Golgi là chế biến và bao gói các đại phân tử cho tế bào như protein và lipid.

“Gorky(*) viết Bài ca chim báo bão đó hả?”

(*) Từ Gorky và Golgi có cách phiên âm sang tiếng Trung giống nhau.

“Dịch sang tiếng Trung thì giống nhau, nhưng Golgi này là tên của một nhà tế bào học người Italy.”

“Ồ, thế à...? Cậu muốn ăn bánh nghìn tầng không?”

“... Không.”

Tiểu Tùng vừa quan sát tiêu bản mô qua kính hiển vi vừa lầm bầm: “Màng não xuất huyết...” một lát sau: “Phôi gan, lá lách, thận tụ huyết phù thũng...” rồi cất giọng: “Thưa cô, chắc chắn là chết đuối. Như cô đã nói, đây chính là đuối cạn. Dây thần kinh phế vị(*) phản xạ khiến tim đột ngột ngừng đập.”

(*) Dây thần kinh phế vị là dây thần kinh thứ mười trong mười hai đôi dây thần kinh não - tủy, xuất phát từ trụ não và phân nhánh đến các cơ quan ở khoang ngực, khoang bụng.

Trình Phóng hỏi: “Nói như vậy, khả năng tự sát vẫn tương đối cao phải không? Theo lời người nhà, cậu ta không biết bơi và cũng không thù oán với ai. Cậu ta tự đi mua quần bơi rồi giả vờ khởi động ở bên bể bơi, sau đó chờ nhân viên cứu hộ rồi đi liền nhảy xuống.”

Chân Noãn đang quan sát kính hiển vi ở bên này chiếc bàn hình chữ nhật, im lặng một lúc rồi nói: “Tiểu Tùng nói đúng, nhưng những hiện tượng mà cậu ấy vừa nhắc đến không phải là triệu chứng đặc trưng của chết đuối. Để bảo đảm chắc chắn thì phải tiến hành kiểm tra loại trừ.”

Phòng thí nghiệm tĩnh lặng một giây.

Không ai ngờ rằng Mèo Con Chân Noãn bình thường nhất gan, ít khi lên tiếng nay lại dám “phản bác” Đội phó. Mọi người lặng lẽ nhìn cô, chính cô cũng không phát hiện ra điều này. Hôm nay, cô mặc áo blouse, thanh nhã xinh xắn, ngồi trước bàn chăm chú quan sát kính hiển vi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh khiết chỉ có sự nghiêm túc.

Trình Phóng là người rộng rãi, không muốn làm lớn chuyện, ngược lại còn lấy đó làm vui, trao đổi ánh mắt với mọi người khiến tất cả đều có vẻ ngạc nhiên. Đôi mắt Ngôn Hàm cũng ánh lên nét cười đùa.

Một lúc sau, Chân Noãn chậm rãi nói: “Có một phát hiện.”

Tiểu Tùng: “Gi thế ạ?”

“Thở cơ tim của nạn nhân có vết đứt đoạn, hình sóng xếp thành hàng, nhân tế bào ở thành mạch máu giữa cơ tim có hình hàng rào.”

Tiểu Tùng giật mình, ngẩng đầu lên: “Cô nghi ngờ là điện giật?”

Lần này, mấy người cảnh sát đang nghiên cứu dụng cụ thí nghiệm đồng loạt ngẩng đầu lên, ngỡ ngác như nai con gặm cỏ đột nhiên bắt được tín hiệu nguy hiểm trong thế giới động vật.

“Cũng không hẳn.” Chân Noãn mím môi, lắc đầu. “Đây cũng không phải là dấu hiệu đặc trưng của người bị điện giật chết. Tôi chỉ muốn nói rằng có một số người nhận định đây là đặc điểm hình thái của tim người bị điện giật chết. Nhưng thật ra, thiếu máu cơ tim và rung tâm thất cũng sẽ dẫn đến tình trạng tương tự.”

“...”

Không phải là tin chấn động, mọi người lại cúi đầu xuống.

Tiểu Tùng “ồ” một tiếng, ngồi xuống: “Em cứ tưởng có phát hiện mới. Xem ra vẫn là tự sát.”

Nhưng Chân Noãn lại nhớ tới sự nghiêm túc và tính kỷ luật của Ngôn Hàm, anh đã từng nói việc nhận định nạn nhân tự sát hay bị sát hại là trách nhiệm của bác sĩ pháp y. Cô ngược mắt khỏi kính hiển vi nhìn anh. Không biết có phải do sự hiện diện của Ngôn Hàm đã kích thích tính chặt chẽ và tinh thần chiến đấu của mình hay không, cô lại lắc đầu: “Không phải! Điều này là để nhắc nhở tôi, có lẽ cần đo đạc kiểm tra xem có phải điện giật dẫn đến tử vong không.”

Mọi người lại rồi rít ngẩng đầu lên, ánh mắt tập trung về phía này đều đượm vẻ khen ngợi. Trình Phóng cười: “Chân Noãn, khá lắm! Rất chặt chẽ và cẩn thận.”

“Điện giật chết sẽ có vết bong điện thì phải?” Lão Bạch kinh ngạc, suy nghĩ một chút lại nói: “Khoan đã! Có phải bị giật điện dưới nước sẽ không có phải không?”

Tiểu Tùng nói: “Không hẳn, phải xem tình hình thế nào đã. Đôi khi, bị điện giật trong nước sẽ có tình trạng này, cũng có khi không.”

“Không phải là xem tình hình, mà là vật lý.” Ngôn Hàm hờ hững lên tiếng.

Anh nghiêng người dựa vào bàn thí nghiệm, hơi cúi thấp đầu, tay cầm que thủy tinh quấy đĩa petri(*). “Vết bong điện trên da có liên quan đến nhiệt lượng sinh ra khi bị điện giật. Nhiệt lượng tính theo định luật Joule – Lenz: $Q = i^2Rt$ trong đó Q là nhiệt lượng, i là cường độ dòng điện, R là điện trở, t là thời gian.

(*) Địa petri là một loại đĩa bằng thủy tinh hoặc chất dẻo dạng hình trụ có nắp đậy mà các nhà sinh vật học sử dụng để nuôi cấy tế bào hay những cây rêu nhỏ.

Khi bị điện giật trong nước, điện tích dòng điện tiếp xúc với cơ thể con người rất lớn, sau khi khuếch tán trong nước, mật độ dòng điện giảm mạnh, hệ số i trong công thức này sẽ nhỏ đi.

Những người có thể chất khác nhau sẽ có khả năng kháng cự và ngăn cản dòng điện khác nhau. Ví dụ như người thiếu máu, thần kinh suy nhược hay bị dị ứng sẽ có sức chống cự yếu. Cùng một cơ thể, điện trở sẽ không đồng nhất ở các vị trí và bộ phận khác nhau. Tóm lại, điện trở của da khô ráo vào khoảng 10.000-400.000 Ω , nhưng khi da dính nước thì điện trở sẽ giảm xuống chỉ còn 500-5000 Ω , hệ số R trong công thức theo đó sẽ nhỏ đi.

Hai hệ số này đủ để khiến nhiệt lượng sinh ra tại vùng bị giật điện giảm xuống đáng kể. Cuối cùng là thời gian t . Nếu dòng điện mạnh chỉ duy trì trong nước một thời gian ngắn hoặc vài giây thì không dễ dàng tạo thành vết bỏng điện. Nhưng nếu kéo dài trong mấy phút hoặc thời gian lâu hơn thì...”

Anh không nói tiếp, lại cúi đầu quấy que thủy tinh.

Mọi người ai cũng biết anh là bách khoa toàn thư, mãi cũng thành quen. Nhưng toàn bộ nghiên cứu viên trong Phòng thí nghiệm Bệnh lý học đều đồng loạt trở mặt nhìn, há miệng đầy ngạc nhiên.

Chân Noãn cũng thầm than kiến thức của mình chưa đủ, có rất nhiều thứ chỉ lướt sơ sơ mà không biết căn bản.

Ngôn Hàm nhận ra điều gì đó, khẽ liếc mắt, bắt gặp trông mắt ướt át trong suốt của cô, mang theo vẻ ngưỡng mộ rõ rệt. Anh tình bơ thu hồi ánh mắt.

Sau vài giây, anh lại nghe thấy giọng nói mềm mại kèm chút sợ hãi của cô: “À... Đội trưởng...”

“Hử?” Anh nói bằng giọng lơ đãng nhất.

“Ừm...” Cô háng giọng, cuối cùng nói: “Thứ mà anh đang nghịch là môi trường nuôi cấy của em.”

“...”

Giọng nói của cô rất khẽ, thoáng chút ảm ức.

“...” Ngôn Hàm không nói tiếng nào, ngẩn người một lúc. “Ồ, xin lỗi.”

Khẽ buông tay khiến chiếc que thủy tinh rơi đánh “cách” một tiếng khô khốc vào đĩa petri, anh đưa tay giữ lấy rồi trả nó về chỗ cũ.

Xoay người, Ngôn Hàm dứt tay vào trong túi, nói: “Nếu nghi ngờ là điện giật, không phải tự sát mà là mưu sát thì hãy tìm chứng cứ trên thi thể nạn nhân đi!”

“Nếu là tai nạn thì sao?”

“Sau khi cậu ta chết, còn có người xuống nước bơi mà.”

Chân Noãn đã hiểu, vội gật đầu.

Tiểu Tùng không tán đồng với kết luận giật điện cho lắm, nói: “Thưa cô, lúc khám nghiệm tử thi, không hề thấy hoa sét(*).”

(*) Khi bị giật điện cao thế hay bị sét đánh, mạch máu dưới da sẽ giãn ra, sung huyết hoặc xuất huyết, tạo thành hoa văn hình nhánh cây trên da.

“Có thể là trường hợp đặc biệt, còn phải xem thể chất.”

Tiểu Tùng bối rối: “Nhưng không có hoa sét, cũng không có vết bỏng điện. Không phải là dòng điện cao thế và không tiếp xúc trực tiếp với da nên không tạo thành vết bỏng điện, cũng không có cặn kim loại trên da hay vết hoại tử trên xương. Toàn bộ dấu hiệu bị điện giật đều không có mà chỉ có hiện tượng ngạt thở và tim ngừng đập đột ngột, như vậy làm sao có thể xác định hoặc loại bỏ khả năng điện giật đây?”

Nghe vậy, những nghiên cứu viên khác cũng ngẩng đầu lên: “Đúng vậy! Mặc dù kiểm tra cho thấy thần kinh phế vị có phản xạ, nội tạng xuất hiện triệu chứng tự phân rã, hơn nữa màng tim, phổi cũng có dấu hiệu xuất huyết, song đây cũng không phải là đặc trưng của người bị điện giật. Những đặc điểm Tiểu Tùng nói mới là chính xác, nhưng đều không phát hiện ra. Như vậy, chúng ta nên loại bỏ khả năng bị điện giật chứ?”

Chân Noãn ngẫm nghĩ trong chốc lát, khẽ mỉm cười: “Vẫn còn một cách có thể xác định được.”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Trong Phòng thí nghiệm Bệnh lý học yên ắng, tất cả ánh mắt của cảnh sát và nhân viên nghiên cứu đều tập trung vào Chân Noãn. Vào lúc này, cô là người có quyền uy nhất. Tất cả đều nín thở chờ đợi cô ngẩng đầu với khí thế lãnh đạo bắt đầu lan tỏa, chỉ ra điểm mấu chốt và gỡ búa kết thúc vụ án, để mọi người thấy được vẻ kiêu ngạo và tự tin của cô.

Trước muôn vàn ánh nhìn, cô pháp y thong thả ngẩng đầu khỏi kính hiển vi, phát hiện ra tất cả mọi người đều đang nhìn mình tự bao giờ. Trong phút ngỡ ngàng, cô chớp chớp mắt, nghĩ ngợi rồi lại xoa xoa mặt, cuối cùng tự kết luận trên mặt mình không hề dính gì cả.

Lão Bạch khẽ huych Đàm Ca, nhỏ giọng: “Này này, vào những lúc thế này, về mặt Mèo Con trông đáng yêu quá!”

Ngôn Hàm cố nén để không bật cười, nhắc nhở: “Mới vừa rồi, cô định nói gì?”

“Ồ” Chân Noãn hoàn hồn lại, tiếp tục: “Vì mục đích cẩn thận, chúng ta nên làm kiểm tra kính tra kính hiển vi điện tử quét(*).”

(*) Kính hiển vi điện tử quét (thường viết tắt là SEM) là một loại kính hiển vi điện tử có thể tạo ra ảnh với độ phân giải cao của bề mặt mẫu vật bằng cách sử dụng một chùm điện tử (chùm các electron) hẹp quét trên bề mặt mẫu. Việc tạo ảnh của mẫu vật được thực hiện thông qua việc ghi nhận và phân tích các bức xạ phát ra từ tương tác của chùm điện tử với bề mặt mẫu vật.

Ngay sau đó, kết quả kính hiển vi điện tử quét hiện ra. Chất nền của bào chất trên vùng da trước ngực nạn nhân đông lại thành khối, bào quan đã bị phá hủy, hệ thống màng nội bào bị rách toạc, sợi collagen đã xuất hiện hoại tử đông đặc. Tiến thêm một bước kiểm tra cho thấy tế bào bị hư hại và cấu tạo mô bị biến đổi do điện giật gây ra.

Trong tòa nhà văn phòng cảnh sát Dự Thành, tại văn phòng của Ngôn Hàm thuộc Đội Điều tra hình sự.

Cách bàn làm việc, Chân Noãn đưa báo cáo khám nghiệm tử thi đến trước mặt Ngôn Hàm và nói: “Sau khi nạn nhân rơi xuống nước rồi bị điện giật trong nước dẫn đến đột tử, đây là dấu hiệu bị sát hại.”

Ngôn Hàm gật đầu, sau khi lật bản báo cáo ra xem thì đứng dậy ra ngoài, Chân Noãn bước theo sau. Bên ngoài, các đồng nghiệp đều đang bận bịu làm việc trong văn phòng. Ngôn Hàm thông báo kết quả khám nghiệm của Chân Noãn với mọi người.

“Thật sự là bị sát hại à? Khùng khiếp thế!” Lão Bạch nắm tóc. “Cách giết người này sử dụng công nghệ cao vậy sao? Không ngờ hung thủ có thể điều khiển dòng điện một cách hoàn hảo như thế. Nếu không phải Chân Noãn kỹ lưỡng thì chúng ta đã bị qua mặt rồi.”

Ngôn Hàm liếc nhìn Chân Noãn, chậm rãi nói: “Vậy cũng phải, may nhờ có em.”

“Nên... Nên làm mà!”

“Nếu như là bị sát hại...” Hắc Tử cảm thấy kỳ lạ. “... Chúng ta phải liệt kê thử điểm mấu chốt của vụ án này. Một là người nhà anh ta nói anh ta có khuynh hướng tự sát rất mạnh, đã thử nhiều lần nhưng đều không thành công. Hai là chính anh ta cũng không biết bơi nhưng lại chạy đến khu vực nước sâu. Ba là anh ta không có thù oán với người khác. Bốn là chúng ta đã kiểm tra qua mấy vi tính của anh ta nhưng không phát hiện lịch sử tán gẫu hay lướt web khác thường, thậm chí anh ta rất ít lên mạng, cho thấy nội tâm thật sự đã khép kín đến mức tiêu cực. Tất cả những điểm trên đều là dấu hiệu điển hình của những vụ tự sát, tôi luôn cảm thấy nếu kết luận anh ta bị sát hại thì không hợp lý cho lắm!”

Lão Bạch: “Phải chăng có ai đó đã đẩy anh ta xuống?”

Ngôn Hàm: “Tổ nghiệm chúng đã tra xét bờ hồ rồi, phát hiện dấu chân của nạn nhân rất bình thường, không có dấu vết bị đẩy trượt.”

Chân Noãn gợi ý: “Kính hiển vi điện tử quét kiểm tra ra vài chỗ khác thường là tế bào da trước ngực nạn nhân. Em nghi ngờ rất có thể khi vật mang điện như dây điện rơi xuống nước, nạn nhân đã từng đối mặt với hung thủ.”

Xung quanh im lặng trong giây lát, Đàm Ca vỗ tay một cái: “Nạn nhân không hề kêu cứu!”

“Tại sao anh ta làm như vậy?”

“Anh ta muốn tự sát mà! Đúng lúc có người muốn giết mình thì chẳng phải anh ta đã thỏa ước nguyện rồi ư? Có lẽ, trong lòng anh ta đã nghĩ rằng cuối cùng thì lần này đã thành công rồi.”

“Không phải trùng hợp.” Giọng Ngôn Hàm hơi trầm giọng.

“Nạn nhân đánh lạc hướng ba mẹ để đi tự sát. Hung thủ rất khó kiểm soát thời gian, trừ phi là hấn vẫn luôn theo dõi anh ta. Nếu là theo dõi, đương nhiên hung thủ đã biết trước nạn nhân có ý định tự sát, vậy thì cần gì phải làm việc thừa thãi, đích thân ra tay chứ?”

Lão Bạch: “Như vậy kế hoạch giết người bằng điện chập chễ không thể nào là tội phạm biến thái tình cờ gặp phải sao?”

“Lẽ nào là có hẹn?” Chân Noãn bối rối nói.

Chỉ một câu nói nhưng lần nữa đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Ngón Hàm khoanh tay dựa vào tường, khẽ gật đầu: “Tôi cũng nghĩ vậy. Ngoài ra, nhân viên cứu hộ từng nói là anh ta khởi động trên bờ rất lâu mà không xuống nước, chi tiết vô cùng kỳ lạ này cho thấy anh ta đang chờ nhân viên cứu hộ rời khỏi. Bởi vì cho dù là tự sát thì sau khi rơi xuống nước, nạn nhân vẫn sẽ vùng vẫy theo bản năng, đến lúc đó, nhân viên cứu hộ cứu anh ta lên thì kế hoạch sẽ thất bại lần nữa. Anh ta có thể nghĩ đến mức này thì hẳn cũng đã nghĩ đến sau khi rơi xuống nước vài phút, nếu nhân viên cứu hộ quay lại kịp thời thì họ vẫn sẽ kéo anh ta lên rồi làm cấp cứu để cứu sống anh ta. Như vậy, anh ta cần phải có kế hoạch hoàn thiện hơn. Vì thế...”

Anh dời mắt nhìn về phía Chân Noãn, khẽ môi cong cong: “Tôi đồng ý với cách nói của cô pháp y.”

Một từ “cô pháp y” được thốt ra với giọng điệu bông đùa nghe cứ như được thêm vào chút... vi diệu. Chân Noãn hơi mơ màng, vừa ngược mắt đã chạm phải nụ cười nhàn nhạt bất cần đời đầy cuốn hút của anh, trái tim cô bỗng đập thình thịch, khuôn mặt không khỏi đỏ ửng lên. Ngón Hàm ung dung dời mắt đi.

Lão Bạch: “Nói như vậy là hai người họ đã hẹn trước, cô gái kia giúp anh chàng này tự sát sao? Con người bây giờ thật hoang đường quá!”

“Họ đều cùng trang lứa với cậu đấy!” Đàm Ca đẩy đầu Lão Bạch. “Thế giới rộng lớn đủ điều kỳ lạ.”

Hắc Tử nói: “Bây giờ chúng ta phải lập tức tìm ra người dẫn nguồn điện vào trong nước.”

“Không cần tìm nữa.” Ngón Hàm nói. “Hung thủ chính là cô gái kia.”

Chân Noãn khó hiểu: “Tại sao ạ?”

“Giữa nhân viên cứu hộ và cô gái kia chắc chắn có một người đang nói dối. Nhân viên cứu hộ là sinh viên làm thêm đã lâu, cô gái kia thì không rõ lai lịch nên có độ khả nghi cao hơn. Căn cứ vào phương thức liên lạc họ đã khai, ai để lại số điện thoại và họ tên giả thì người đó chính là hung thủ.”

Hắc Tử lúng túng: “Không có họ tên và số điện thoại giả đâu. Lúc đó, tôi đã kiểm tra qua rồi, cô ta nói điện thoại di động ở trong phòng thay quần áo, tôi vẫn kiên trì yêu cầu cô ta lấy ra. Sau đó, tôi đã lưu số và còn dùng điện thoại của cô ta gọi một số bất kỳ hỏi thăm tin tức kia mà.”

“Một số bất kỳ mà cậu nói là do cô ta tự chọn danh bạ của mình để gọi sao?”

“... Phải.”

“Là cô ta rồi.”

Hắc Tử vội vàng gọi điện thoại liên lạc, nhưng lần này, điện thoại kia đã tắt máy, hẳn là đối phương đã vứt sim rồi.

Hắc Tử đặt điện thoại xuống với vẻ khá tức tối: “Sếp, giống như anh nói, không liên lạc được nữa. Tên và địa chỉ cô ta để lại có lẽ cũng là giả.”

Thấy thế, Ngón Hàm vô cùng bình thản, bước đến dặn dò: “Cậu có ấn tượng nhiều với khuôn mặt nhân vật nữ khả nghi kia, nên hãy đi hợp tác với Tần Xu phác họa lại gương mặt cô ta. Sau khi trở về, chúng ta sẽ có thể nhanh chóng tìm được thôi.”

“Vâng!”

Ngón Hàm tiếp tục: “Tô Dương, đội điều tra của cậu chịu trách nhiệm tra thử xem số điện thoại kia được mua ở đâu.”

Đàm Ca: “Lão Bạch, cậu gọi tổ nghiệm chứng đến hồ bơi một chuyến, tìm hiểu xem nguồn điện từ đâu ra. Dòng điện không thể nào tự dẫn vào đó được, nhất định là từ đoạn dây điện bị cắt đứt nào đó rồi.”

Lão Bạch gật đầu.

“Còn có một chứng cứ mấu chốt.” Ngón Hàm dựa vào bàn, nhấp máy môi rồi thong thả nói. “Thời gian nhân viên cứu hộ đi vệ sinh là ngẫu nhiên. Lúc cậu ta rời đi, trong hồ chỉ có nạn nhân mà không hề có cô gái. Đây là cảnh tượng giả mà cô ta đã dựng lên nhằm giảm mức độ tình nghi cho mình, tạo cảm giác như mình vừa xuống nước đã gặp phải nạn nhân chìm trong hồ. Nếu cô ta không làm thế mà cứ ở trong hồ bơi suốt thì sẽ khiến người ta nghi ngờ vì sao lúc nạn nhân gãy gập, cô ta lại không kịp thời kêu cứu. Nạn nhân và cô ta vốn có hẹn trước, anh ta bảo đối phương giúp đỡ giết chết mình, nhưng vì không muốn liên lụy cô gái nên đã cố ý chờ sau khi nhân viên cứu hộ đi mới gọi cô ta vào.”

Chân Noãn sững sờ nhìn anh suy luận vạch trần sự thật không chớp mắt, hơi thở nhẹ đi trong vô thức. Cô hoàn toàn kinh ngạc đến ngẩn người, không ngờ Ngón Hàm lại có thể nhạy bén và tỉ mỉ đến mức này.

Thật là đáng sợ... Không, phải là đáng kính mới đúng!

Điều tra viên Tô Dương sững sờ: “Anh ta mang điện thoại di động vào à?”

Hắc Tử cũng kêu lên: “Nhưng chúng ta không hề phát hiện điện thoại di động nào ở hiện trường cả.”

“Bị cô gái kia mang đi rồi. Vì muốn giảm bớt phiền phức, cô ta sẽ chọn không để lại chứng cứ và vứt nó đi. Chúng ta phải tìm ra chiếc điện thoại kia.”

Ngón Hàm hơi cau mày.

“Hiện tại đã chứng minh được lời nói của cha mẹ nạn nhân, anh ta ở nhà không hề có thói quen lên mạng, tôi cho rằng bởi vì tất cả liên lạc và giao tiếp trên mạng đều tập trung vào điện thoại di động. Bởi vì... cô ta dùng số giả, nếu nạn nhân muốn gọi cô ta vào cung thể thao thì làm sao biết được số kia?”

Chân Noon theo dòng suy luận của anh, vô tình đầu óc cũng xoay chuyển thật nhanh: “Ứng dụng chat?”

“Đúng!” Mắt Ngôn Hàm lấp lánh. “Nếu không phải gọi điện thoại, anh ta chỉ cần gửi tin qua ứng dụng báo cho cô gái biết. Vì vậy, chỉ cần tìm được chiếc điện thoại di động kia, chúng ta sẽ có thể tìm ra cách thức liên lạc của họ và lý do vì sao cô gái này lại đồng ý giúp anh ta tự sát.”

Lão Bạch than thở: “Đến đây thì mọi việc đã sáng tỏ cả rồi.”

“Vẫn chưa! Còn có hai điểm chưa rõ.” Ngôn Hàm khẽ nhún hàng mày anh tuấn.

“Gì ạ?”

“Thứ nhất, lúc Hắc Tử kiểm tra điện thoại của cô ta, đã gọi cho một số ngẫu nhiên, nhưng đối phương vẫn phối hợp với cô ta nói dối để đánh lừa cảnh sát, vậy liệu đối phương có biết rõ sự việc này không?”

Anh vừa đặt ra câu hỏi này, tất cả mọi người đều không đáp được, nhưng sống lưng chợt lạnh toát. Nếu người này biết rõ thì há chẳng phải sự việc này là có tổ chức sao?

“Thứ hai, về chuyện điện giật, chắc chắn trước đó cô ta từng đến hồ bơi để thăm dò, máy giám sát bị hỏng nên không quay lại được, nhưng điều này không ảnh hưởng nhiều, bởi vì chúng ta đều đã nhìn thấy chân dung của cô ta rồi. Lẽ nào các cậu không cảm thấy chuyện này đối với một cô gái hai mươi bốn tuổi là quá bạo gan sao? Hay là nói cô ta có lòng tin mạnh mẽ rằng pháp y nhất định không tài nào phát hiện ra nạn nhân chết do điện giật?”

Câu hỏi thứ hai vẫn không ai có thể trả lời được.

“Tâm lý cô gái này rất đáng để nghiên cứu.”

Mọi người đều yên lặng, cảm thấy tâm tư của sếp càng đáng nghiên cứu hơn. Tư duy logic của anh quá mạnh mẽ, bất kỳ suy luận và chi tiết nào cũng không bỏ qua, thành thạo như là Bào Đình mở trâu vậy, có thể nắm giữ toàn bộ thế cục.

Chân Noon trầm tư. Một cô gái còn trẻ, điềm tĩnh và kỹ càng lại đi giúp người ta tự sát, tạo ra hiện trường giả hoàn hảo đến mức suýt nữa đã qua mắt mọi người. Kỹ năng diễn xuất cao siêu tại hiện trường xảy ra vụ án, đối mặt với thẩm vấn của cảnh sát và nỗi đau của người nhà nạn nhân mà không hề rối loạn, sau đó còn trót lọt thoát thân. Dù cảnh sát có gặp mặt cô ta, nhanh chóng vẽ ra chân dung thì chắc cô ta cũng không buồn để tâm.

Đây là... vì sao?

Lúc này, bên ngoài truyền đến giọng nói ôn hòa, trầm ổn nhưng vô cùng hùng hồn: “Tất cả đều ở đây à?”

Người đến này thanh mắt sáng, thân hình vạm vỡ, dáng vóc và tướng mạo đều khí thế hơn người, nhưng bộ thường phục khiến ông trông hòa nhã hơn rất nhiều. Đây chính là Thượng Kiệt - Cục trưởng Cục Cảnh sát.

Cả nhóm lập tức đứng nghiêm: “Chào Cục trưởng!”

Cục trưởng Thượng làm việc rất nghiêm túc, công chính liêm minh, tuyệt đối không nương tay với tội phạm, đối với thuộc cấp cũng yêu cầu hết sức nghiêm khắc. Cảnh sát Dự Thành được ông dẫn dắt không chỉ là một vài đội điều tra, trình thám hay ngoại giao mà còn bao gồm cả bộ phận phục vụ nhân dân như tiếp nhận hồ sơ và quản lý hộ tịch, tất cả đều có chất lượng hàng đầu và nhiều lần được nhân dân Dự Thành bỏ phiếu bầu chọn là ngành chức năng được tin tưởng nhất.

Hơn mười năm trước, ông chính là “thần thám” mà tội phạm ở Dự Thành, thậm chí là cả nước nghe đến tên đã sợ vỡ mật. Ngôn Hàm được chính tay ông đề bạt và huấn luyện năm đó, nay đã trở thành thần thám nổi danh trong ngành điều tra hình sự.

Lúc Cục trưởng Thượng còn là Đội trưởng Điều tra hình sự, vụ án cuối cùng ông tham gia chính là điều tra việc Hạ Thời mất tích. Nhưng vị thám tử luôn cho rằng không có tội phạm hoàn mỹ ấy cũng đành bó tay hết cách. Sau đó, khi xương cốt Hạ Thời được phát hiện, trong lòng ông luôn áy náy vì điều này nên đã rút lui khỏi giới điều tra, chuyển sang hành chính.

Thượng Kiệt vẫy vẫy tay, nói: “Đừng khần trương! Mỗi lần thấy tôi đến là đám cảnh sát bọn cậu cứ sợ hãi như mình làm cướp vậy.”

Mọi người cười xòa vài tiếng, vẫn thẳng người đứng nghiêm.

Cục trưởng Thượng đi đến bên cạnh Ngôn Hàm, vỗ vai anh thở dài: “Vẫn là thằng nhóc cậu được mọi người yêu thích. Lúc tôi còn làm Đội trưởng điều tra, đám thuộc cấp không ai dám đùa giỡn với tôi, tên nào cũng như nhau cả.”

Lão Bạch hơi ló đầu ra, nói: “Đội trưởng Ngôn có vẻ thân thiện hơn ngài.”

Ngôn Hàm lườm sắc lẹm, Lão Bạch vội vàng rút đầu lại, lên tiếng: “À không, sếp Ngôn rất hung dữ, trò còn hơn cả thầy ạ!”

Thượng Kiệt cười ha ha: “Đúng rồi, đợt bầu chọn mười trinh sát kiệt xuất của Bộ năm nay lại tiếp tục có tên cậu, chắc hẳn vẫn sẽ giữ vững danh hiệu thôi.”

Ngôn hàm khiêm nhường: “Đều do công lao của tập thể thôi ạ!”

Chân Noãn nghe chuyện mà không hiểu sao lại khẽ mím môi trong vô thức. Một giây sau, cô cảm thấy ánh mắt Ngôn Hàm đang lướt đến, toàn thân phút chốc như bị kim đâm. Không phải đến cả con muỗi bay qua anh cũng biết đấy chứ?

Cô hoảng hốt, thận trọng ngược mắt nhìn anh, nhưng phát hiện ánh mắt ấy không hề sắc bén mà rất nhẹ nhàng, chứa đầy thâm ý, cứ như thầy giáo bắt được học sinh đang ngó lơ trong lớp vậy.

Anh từ từ dời mắt đi.

Cục trưởng Thượng: “Nói việc chính nhé! Trung ương vừa điều đến một chuyên gia tâm lý tội phạm cho tổng đội điều tra của chúng ta. Kể ra thì cũng có quen biết với cậu đấy, còn có thể xem là sư muội của cậu nữa.”

Ngôn Hàm hơi nhú mày.

“Vào đi!”

Mọi người đồng loạt nhìn ra cửa, liền thấy một bóng dáng xinh đẹp tóc xoăn xuất hiện. Là một cô gái mày thanh mắt to, da trắng môi đỏ và khoe môi khê cong ẩn chứa nụ cười đầy kiêu ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Trong Phòng thí nghiệm Bệnh lý học yên ắng, tất cả ánh mắt của cảnh sát và nhân viên nghiên cứu đều tập trung vào Chân Noãn. Vào lúc này, cô là người có quyền uy nhất. Tất cả đều nín thở chờ đợi cô nâng đầu với khí thế lãnh đạo bắt đầu lan tỏa, chỉ ra điểm mấu chốt và gỡ búa kết thúc vụ án, để mọi người thấy được vẻ kiêu ngạo và tự tin của cô.

Trước muôn vàn ánh nhìn, cô pháp y thong thả nâng đầu khỏi kính hiển vi, phát hiện ra tất cả mọi người đều đang nhìn mình tự bao giờ. Trong phút ngỡ ngàng, cô chớp chớp mắt, nghĩ ngợi rồi lại xoa xoa mặt, cuối cùng tự kết luận trên mặt mình không hề dính gì cả.

Lão Bạch khẽ huych Đàm Ca, nhỏ giọng: “Này này, vào những lúc thế này, vẻ mặt Mèo Con trông đáng yêu quá!”

Ngôn Hàm cố nén để không bật cười, nhắc nhở: “Mới vừa rồi, cô định nói gì?”

“Ồ” Chân Noãn hoàn hồn lại, tiếp tục: “Vì mục đích cần thận, chúng ta nên làm kiểm tra kính tra kính hiển vi điện tử quét(*).”

(*) Kính hiển vi điện tử quét (thường viết tắt là SEM) là một loại kính hiển vi điện tử có thể tạo ra ảnh với độ phân giải cao của bề mặt mẫu vật bằng cách sử dụng một chùm điện tử (chùm các electron) hẹp quét trên bề mặt mẫu. Việc tạo ảnh của mẫu vật được thực hiện thông qua việc ghi nhận và phân tích các bức xạ phát ra từ tương tác của chùm điện tử với bề mặt mẫu vật.

Ngay sau đó, kết quả kính hiển vi điện tử quét hiện ra. Chất nền của bào chất trên vùng da trước ngực nạn nhân đông lại thành khối, bào quan đã bị phá hủy, hệ thống màng nội bào bị rách toạc, sợi collagen đã xuất hiện hoại tử đông đặc. Tiến thêm một bước kiểm tra cho thấy tế bào bị hư hại và cấu tạo mô bị biến đổi do điện giật gây ra.

Trong tòa nhà văn phòng cảnh sát Dự Thành, tại văn phòng của Ngôn Hàm thuộc Đội Điều tra hình sự.

Cách bàn làm việc, Chân Noãn đưa báo cáo khám nghiệm tử thi đến trước mặt Ngôn Hàm và nói: “Sau khi nạn nhân rơi xuống nước rồi bị điện giật trong nước dẫn đến đột tử, đây là dấu hiệu bị sát hại.”

Ngôn Hàm gật đầu, sau khi lật bản báo cáo ra xem thì đứng dậy ra ngoài, Chân Noãn bước theo sau. Bên ngoài, các đồng nghiệp đều đang bận bịu làm việc trong văn phòng. Ngôn Hàm thông báo kết quả khám nghiệm của Chân Noãn với mọi người.

“Thật sự là bị sát hại à? Khùng khiếp thế!” Lão Bạch nắm tóc. “Cách giết người này sử dụng công nghệ cao vậy sao? Không ngờ hung thủ có thể điều khiển dòng điện một cách hoàn hảo như thế. Nếu không phải Chân Noãn kỹ lưỡng thì chúng ta đã bị qua mặt rồi.”

Ngôn Hàm liếc nhìn Chân Noãn, chậm rãi nói: “Vậy cũng phải, may nhờ có em.”

“Nên... Nên làm mà!”

“Nếu như là bị sát hại...” Hắc Tử cảm thấy kỳ lạ. “... Chúng ta phải liệt kê thủ điểm mấu chốt của vụ án này. Một là người nhà anh ta nói anh ta có khuynh hướng tự sát rất mạnh, đã thử nhiều lần nhưng đều không thành công. Hai là chính anh ta cũng không biết bơi nhưng lại chạy đến khu vực nước sâu. Ba là anh ta không có thù oán với người khác. Bốn là chúng ta đã kiểm tra qua máy vi tính của anh ta nhưng không phát hiện lịch sử tán gẫu hay lướt web khác thường, thậm chí anh ta rất ít lên mạng, cho thấy nội tâm thật sự đã khép kín đến mức tiêu cực. Tất cả những điểm trên đều là dấu hiệu điển hình của những vụ tự sát, tôi luôn cảm thấy nếu kết luận anh ta bị sát hại thì không hợp lý cho lắm!”

Lão Bạch: “Phải chăng có ai đó đã đẩy anh ta xuống?”

Ngôn Hàm: “Tổ nghiệm chúng đã tra xét bờ hồ rồi, phát hiện dấu chân của nạn nhân rất bình thường, không có dấu vết bị đẩy trượt.”

Chân Noãn gợi ý: “Kính hiển vi điện tử quét kiểm tra ra vài chỗ khác thường là tế bào da trước ngực nạn nhân. Em nghĩ ngờ rất có thể khi vật mang điện như dây điện rơi xuống nước, nạn nhân đã từng đối mặt với hung thủ.”

Xung quanh im lặng trong giây lát, Đàm Ca vỗ tay một cái: “Nạn nhân không hề kêu cứu!”

“Tại sao anh ta làm như vậy?”

“Anh ta muốn tự sát mà! Đúng lúc có người muốn giết mình thì chẳng phải anh ta đã thỏa ước nguyện rồi ư? Có lẽ, trong lòng anh ta đã nghĩ rằng cuối cùng thì lần này đã thành công rồi.”

“Không phải trùng hợp.” Giọng Ngôn Hàm hơi trầm giọng.

“Nạn nhân đánh lạc hướng ba mẹ để đi tự sát. Hung thủ rất khó kiểm soát thời gian, trừ phi là hấn vẫn luôn theo dõi anh ta. Nếu là theo dõi, đương nhiên hung thủ đã biết trước nạn nhân có ý định tự sát, vậy thì cần gì phải làm việc thừa thãi, đích thân ra tay chứ?”

Lão Bạch: “Như vậy kế hoạch giết người bằng điện chập chễ không thể nào là tội phạm biến thái tình cờ gặp phải sao?”

“Lẽ nào là có hẹn?” Chân Noãn bối rối nói.

Chỉ một câu nói nhưng lần nữa đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Ngôn Hàm khoanh tay dựa vào tường, khẽ gật đầu: “Tôi cũng nghĩ vậy. Ngoài ra, nhân viên cứu hộ từng nói là anh ta khởi động trên bờ rất lâu mà không xuống nước, chi tiết vô cùng kỳ lạ này cho thấy anh ta đang chờ nhân viên cứu hộ rời khỏi. Bởi vì cho dù là tự sát thì sau khi rơi xuống nước, nạn nhân vẫn sẽ vùng vẫy theo bản năng, đến lúc đó, nhân viên cứu hộ cứu anh ta lên thì kế hoạch sẽ thất bại lần nữa. Anh ta có thể nghĩ đến mức này thì hấn cũng đã nghĩ đến sau khi rơi xuống nước vài phút, nếu nhân viên cứu hộ quay lại kịp thời thì họ vẫn sẽ kéo anh ta lên rồi làm cấp cứu để cứu sống anh ta. Như vậy, anh ta cần phải có kế hoạch hoàn thiện hơn. Vì thế...”

Anh dời mắt nhìn về phía Chân Noãn, khẽ môi cong cong: “Tôi đồng ý với cách nói của cô pháp y.”

Một từ “cô pháp y” được thốt ra với giọng điệu bông đùa nghe cứ như được thêm vào chút... vi diệu. Chân Noãn hơi mơ màng, vừa ngược mắt đã chạm phải nụ cười nhàn nhạt bất cần đời đầy cuốn hút của anh, trái tim cô bỗng đập thình thịch, khuôn mặt không khỏi đỏ ửng lên. Ngôn Hàm ung dung dời mắt đi.

Lão Bạch: “Nói như vậy là hai người họ đã hẹn trước, cô gái kia giúp anh chàng này tự sát sao? Con người bây giờ thật hoang đường quá!”

“Họ đều cùng trang lứa với cậu đấy!” Đàm Ca đẩy đầu Lão Bạch. “Thế giới rộng lớn đủ điều kỳ lạ.”

Hắc Tử nói: “Bây giờ chúng ta phải lập tức tìm ra người dẫn nguồn điện vào trong nước.”

“Không cần tìm nữa.” Ngôn Hàm nói. “Hung thủ chính là cô gái kia.”

Chân Noãn khó hiểu: “Tại sao ạ?”

“Giữa nhân viên cứu hộ và cô gái kia chắc chắn có một người đang nói dối. Nhân viên cứu hộ là sinh viên làm thêm đã lâu, cô gái kia thì không rõ lai lịch nên có độ khả nghi cao hơn. Căn cứ vào phương thức liên lạc họ đã khai, ai để lại số điện thoại và họ tên giả thì người đó chính là hung thủ.”

Hắc Tử lúng túng: “Không có họ tên và số điện thoại giả đâu. Lúc đó, tôi đã kiểm tra qua rồi, cô ta nói điện thoại di động ở trong phòng thay quần áo, tôi vẫn kiên trì yêu cầu cô ta lấy ra. Sau đó, tôi đã lưu số và còn dùng điện thoại của cô ta gọi một số bất kỳ hỏi thăm tin tức kia mà.”

“Một số bất kỳ mà cậu nói là do cô ta tự chọn danh bạ của mình để gọi sao?”

“... Phải.”

“Là cô ta rồi.”

Hắc Tử vội vàng gọi điện thoại liên lạc, nhưng lần này, điện thoại kia đã tắt máy, hấn là đối phương đã vứt sim rồi.

Hắc Tử đặt điện thoại xuống với vẻ khá tức tối: “Sếp, giống như anh nói, không liên lạc được nữa. Tên và địa chỉ cô ta để lại có lẽ cũng là giả.”

Thấy thế, Ngôn Hàm vô cùng bình thản, bước đến dặn dò: “Cậu có ấn tượng nhiều với khuôn mặt nhân vật nữ khả nghi kia, nên hãy đi hợp tác với Tần Xu phác họa lại gương mặt cô ta. Sau khi trở về, chúng ta sẽ có thể nhanh chóng tìm được thôi.”

“Vâng!”

Ngôn Hàm tiếp tục: “Tô Dương, đội điều tra của cậu chịu trách nhiệm tra thử xem số điện thoại kia được mua ở đâu.”

Đàm Ca: “Lão Bạch, cậu gọi tổ nghiệm chứng đến hồ bơi một chuyến, tìm hiểu xem nguồn điện từ đâu ra. Dòng điện không thể nào tự dẫn vào đó được, nhất định là từ đoạn dây điện bị cắt đứt nào đó rồi.”

Lão Bạch gật đầu.

“Còn có một chứng cứ mấu chốt.” Ngôn Hàm dựa vào bàn, mấp máy môi rồi thông thả nói. “Thời gian nhân viên cứu hộ đi vệ sinh là ngẫu nhiên. Lúc cậu ta rời đi, trong hồ chỉ có nạn nhân mà không hề có cô gái. Đây là cảnh tượng giả mà cô ta đã dựng lên nhằm giảm mức độ tình nghi cho mình, tạo cảm giác như mình vừa xuống nước đã gặp phải nạn nhân chìm trong hồ. Nếu cô ta không làm thế mà cứ ở trong hồ bơi suốt thì sẽ khiến người ta nghi ngờ vì sao lúc nạn nhân gãy gập, cô ta lại không kịp thời kêu cứu. Nạn nhân và cô ta vốn có hẹn trước, anh ta bảo đối phương giúp đỡ giết chết mình, nhưng vì không muốn liên lụy cô gái nên đã cố ý chờ sau khi nhân viên cứu hộ đi mới gọi cô ta vào.”

Chân Noãn sững sờ nhìn anh suy luận vạch trần sự thật không chớp mắt, hơi thở nhẹ đi trong vô thức. Cô hoàn toàn kinh ngạc đến ngẩn ngơ, không ngờ Ngôn Hàm lại có thể nhạy bén và tỉ mỉ đến mức này.

Thật là đáng sợ... Không, phải là đáng kính mới đúng!

Điều tra viên Tô Dương sững sờ: “Anh ta mang điện thoại di động vào à?”

Hắc Tử cũng kêu lên: “Nhưng chúng ta không hề phát hiện điện thoại di động nào ở hiện trường cả.”

“Bị cô gái kia mang đi rồi. Vì muốn giảm bớt phiền phức, cô ta sẽ chọn không để lại chứng cứ và vứt nó đi. Chúng ta phải tìm ra chiếc điện thoại kia.”

Ngôn Hàm hơi cau mày.

“Hiện tại đã chứng minh được lời nói của cha mẹ nạn nhân, anh ta ở nhà không hề có thói quen lên mạng, tôi cho rằng bởi vì tất cả liên lạc và giao tiếp trên mạng đều tập trung vào điện thoại di động. Bởi vì... cô ta dùng số giả, nếu nạn nhân muốn gọi cô ta vào cung thể thao thì làm sao biết được số kia?”

Chân Noãn theo dòng suy luận của anh, vô tình đầu óc cũng xoay chuyển thật nhanh: “Ứng dụng chat?”

“Đúng!” Mắt Ngôn Hàm lấp lánh. “Nếu không phải gọi điện thoại, anh ta chỉ cần gửi tin qua ứng dụng báo cho cô gái biết. Vì vậy, chỉ cần tìm được chiếc điện thoại di động kia, chúng ta sẽ có thể tìm ra cách thức liên lạc của họ và lý do vì sao cô gái này lại đồng ý giúp anh ta tự sát.”

Lão Bạch than thở: “Đến đây thì mọi việc đã sáng tỏ cả rồi.”

“Vẫn chưa! Còn có hai điểm chưa rõ.” Ngôn Hàm khẽ nhíu hàng mày anh tuấn.

“Gì ạ?”

“Thứ nhất, lúc Hắc Tử kiểm tra điện thoại của cô ta, đã gọi cho một số ngẫu nhiên, nhưng đối phương vẫn phối hợp với cô ta nói dối để đánh lừa cảnh sát, vậy liệu đối phương có biết rõ sự việc này không?”

Anh vừa đặt ra câu hỏi này, tất cả mọi người đều không đáp được, nhưng sống lưng chợt lạnh toát. Nếu người này biết rõ thì há chẳng phải sự việc này là có tổ chức sao?

“Thứ hai, về chuyện điện giật, chắc chắn trước đó cô ta từng đến hồ bơi để thăm dò, máy giám sát bị hỏng nên không quay lại được, nhưng điều này không ảnh hưởng nhiều, bởi vì chúng ta đều đã nhìn thấy chân dung của cô ta rồi. Lẽ nào các cậu không cảm thấy chuyện này đối với một cô gái hai mươi bốn tuổi là quá bạo gan sao? Hay là nói cô ta có lòng tin mạnh mẽ rằng pháp y nhất định không tài nào phát hiện ra nạn nhân chết do điện giật?”

Câu hỏi thứ hai vẫn không ai có thể trả lời được.

“Tâm lý cô gái này rất đáng để nghiên cứu.”

Mọi người đều yên lặng, cảm thấy tâm tư của sếp càng đáng nghiên cứu hơn. Tư duy logic của anh quá mạnh mẽ, bất kỳ suy luận và chi tiết nào cũng không bỏ qua, thành thạo như là Bào Đình mổ trâu vậy, có thể nắm giữ toàn bộ thể cục.

Chân Noãn trầm tư. Một cô gái còn trẻ, điềm tĩnh và kỹ càng lại đi giúp người ta tự sát, tạo ra hiện trường giả hoàn hảo đến mức suýt nữa đã qua mặt mọi người. Kỹ năng diễn xuất cao siêu tại hiện trường xảy ra vụ án, đối mặt với thẩm vấn của cảnh sát và nỗi đau của người nhà nạn nhân mà không hề rối loạn, sau đó còn trót lọt thoát thân. Dù cảnh sát có gặp mặt cô ta, nhanh chóng vẽ ra chân dung thì chắc cô ta cũng không buồn để tâm.

Đây là... vì sao?

Lúc này, bên ngoài truyền đến giọng nói ôn hòa, trầm ổn nhưng vô cùng hùng hồn: “Tất cả đều ở đây à?”

Người đến mày thanh mắt sáng, thân hình vạm vỡ, dáng vóc và tướng mạo đều khí thế hơn người, nhưng bộ thường phục khiến ông trông hòa nhã hơn rất nhiều. Đây chính là Thượng Kiệt - Cục trưởng Cục Cảnh sát.

Cả nhóm lập tức đứng nghiêm: “Chào Cục trưởng!”

Cục trưởng Thượng làm việc rất nghiêm túc, công chính liêm minh, tuyệt đối không nương tay với tội phạm, đối với thuộc cấp cũng yêu cầu hết sức nghiêm khắc. Cảnh sát Dự Thành được ông dẫn dắt không chỉ là một vài đội điều tra, trinh thám hay ngoại giao mà còn bao gồm cả bộ phận phục vụ nhân dân như tiếp nhận hồ sơ và quản lý hộ tịch, tất cả đều có chất lượng hàng đầu và nhiều lần được nhân dân Dự Thành bỏ phiếu bầu chọn là ngành chức năng được tin tưởng nhất.

Hơn mười năm trước, ông chính là “thần thám” mà tội phạm ở Dự Thành, thậm chí là cả nước nghe đến tên đã sợ vỡ mật. Ngôn Hàm được chính tay ông đề bạt và huấn luyện năm đó, nay đã trở thành thần thám nổi danh trong ngành điều tra hình sự.

Lúc Cục trưởng Thượng còn là Đội trưởng Điều tra hình sự, vụ án cuối cùng ông tham gia chính là điều tra việc Hạ Thời mất tích. Nhưng vị thám tử luôn cho rằng không có tội phạm hoàn mỹ ấy cũng đành bó tay hết cách. Sau đó, khi xương cốt Hạ Thời được phát hiện, trong lòng ông luôn áy náy vì điều này nên đã rút lui khỏi giới điều tra, chuyển sang hành chính.

Thượng Kiệt vẫy vẫy tay, nói: “Đừng khẩn trương! Mỗi lần thấy tôi đến là đám cảnh sát bọn cậu cứ sợ hãi như mình làm cướp vậy.”

Mọi người cười xòa vài tiếng, vẫn thẳng người đứng nghiêm.

Cục trưởng Thượng đi đến bên cạnh Ngôn Hàm, vỗ vai anh thở dài: “Vẫn là thằng nhóc cậu được mọi người yêu thích. Lúc tôi còn làm Đội trưởng điều tra, đám thuộc cấp không ai dám đùa giỡn với tôi, tên nào cũng như nhau cả.”

Lão Bạch hơi lớ đầu ra, nói: “Đội trưởng Ngôn có vẻ thân thiện hơn ngài.”

Ngôn Hàm lườm sắc lẹm, Lão Bạch vội vàng rút đầu lại, lên tiếng: “À không, sếp Ngôn rất hung dữ, trò còn hơn cả thầy ạ!”

Thượng Kiệt cười ha ha: “Đúng rồi, đợt bầu chọn mười trinh sát kiệt xuất của Bộ năm nay lại tiếp tục có tên cậu, chắc hẳn vẫn sẽ giữ vững danh hiệu thôi.”

Ngôn hàm khiêm nhường: “Đều do công lao của tập thể thôi ạ!”

Chân Noon nghe chuyện mà không hiểu sao lại khẽ mím môi trong vô thức. Một giây sau, cô cảm thấy ánh mắt Ngôn Hàm đang lướt đến, toàn thân phút chốc như bị kim đâm. Không phải đến cả con muỗi bay qua anh cũng biết đấy chứ?

Cô hoảng hốt, thận trọng ngược mắt nhìn anh, nhưng phát hiện ánh mắt ấy không hề sắc bén mà rất nhẹ nhàng, chứa đầy thâm ý, cứ như thầy giáo bắt được học sinh đang ngó lơ trong lớp vậy.

Anh từ từ dời mắt đi.

Cục trưởng Thượng: “Nói việc chính nhé! Trung ương vừa điều đến một chuyên gia tâm lý tội phạm cho tổng đội điều tra của chúng ta. Kể ra thì cũng có quen biết với cậu đấy, còn có thể xem là sư muội của cậu nữa.”

Ngôn Hàm hơi nhú mày.

“Vào đi!”

Mọi người đồng loạt nhìn ra cửa, liền thấy một bóng dáng xinh đẹp tóc xoăn xuất hiện. Là một cô gái mày thanh mắt to, da trắng môi đỏ và khóe môi khẽ cong ẩn chứa nụ cười đầy kiêu ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

Người tới trông không giống chuyên gia mà giống dân công sở ở trung tâm thương mại hơn. Cô mặc chiếc áo khoác lông đỏ tôn dáng, lưng cao bó sát, gấu áo hơi xòe ra như cái váy. Dưới chiếc quần bò skinny là đôi boot cao gót thấp cổ, khiến thân hình cô trở nên cao gầy mảnh mai. Bộ đồ thật sự làm nổi bật vóc dáng của cô ấy, làn da trông cũng trắng hơn nhiều.

Chỉ thoáng nhìn, màu đỏ rực rỡ ấy đã đủ kích thích thị giác rồi.

Nam cảnh sát ở khu vực làm việc lặng lẽ liếc nhìn thêm mấy lượt. Nơi này vốn chỉ có đám đàn ông làm việc cùng nhau, trong Sở chưa từng xuất hiện một bóng hồng nào ăn diện lộng lẫy và kiều diễm như vậy cả.

Đôi môi tô son nở nụ cười duyên dáng, cảm hơi nghech lên, giọng nói đậm đậm, từ tốn: “Xin chào mọi người, tôi là đồng nghiệp mới, Tô Nhã! Hy vọng sau này, chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ.”

Mọi người rồi rít chào hỏi, riêng Trình Phóng và Đàm Ca đã quen biết Tô Nhã từ trước.

Tô Nhã đi tới trước mặt Ngôn Hàm, đôi mắt trong veo ngược lên nhìn anh, giọng nói bất giác trở nên nhu hòa: “Ngôn Hàm, đã lâu không gặp.”

Mọi người đều nhận ra sự phân biệt đối xử trong giọng điệu của cô, ai ai cũng là cao thủ điều tra, bấy giờ đều len lén trao đổi ánh mắt với nhau.

Duy chỉ có Chân Noãn vẫn đứng nguyên tại chỗ như cọc gỗ, còn nhũn mảy nghiêm túc suy tư hai vấn đề mà Ngôn Hàm vừa nhắc. Dù có chăm chú lắng nghe Tô Nhã nói chuyện thì với kiến thức ít ỏi về cách đối nhân xử thế của mình, cô xem chừng cũng không thể nhận ra ý tứ trong đó.

Ngôn Hàm cười nhạt, nói giọng bình thản: “Ừ, đúng là nhiều năm không gặp.”

Thái độ thông dong và lơ đãng như thế khiến Tô Nhã hơi hụt hẫng, đôi mắt chất chứa bao điều muốn nói, nhưng rồi cuối cùng đành lặng im.

Cục trưởng Thượng nói: “Đã nhiều năm không gặp, hai đứa nên ôn chuyện xưa nhiều một chút. Lát nữa đến giờ nghỉ trưa, người làm Đội trưởng như cậu nên đưa đồng nghiệp mới đến khu vực xung quanh làm quen với hoàn cảnh và ăn bữa cơm đi!”

Thật ra, Thượng Kiệt cũng có ý đồ riêng. Ông không phá được vụ án Hạ Thời bị mất tích rồi giết hại nên trong lòng vẫn luôn cảm thấy day dứt với Ngôn Hàm. Ông và Ngôn Hàm là thầy trò, lại càng như cha con. Ngôn Hàm một thân một mình nhiều năm như vậy, ông cũng sốt ruột lo lắng, còn xét về mặt nào thì Tô Nhã cũng xứng đôi vừa lứa với anh cả, trước kia lại còn học chung trường cảnh sát, nên ông có ý muốn tác hợp hai người họ.

Ngôn Hàm chưa lên tiếng, Lão Bạch đã thò đầu ra đòi lại công bằng cho người khác: “Lúc Mèo Con tới, sao lão đại không mời người ta ăn cơm?” Nói xong, anh lại rút đầu về, thò ra thụt vào như đà điểu, còn lẩm bẩm một câu. “Bất nạt người ta.”

Lúc đầu, Chân Noãn không hiểu, dần dần mới phát hiện Mèo Con đó là mình, cô giật thót tự hỏi lẽ nào đây là biệt danh mà các đồng nghiệp cảnh sát lên đặt cho mình, chưa kể còn có Cục trưởng Sở Cảnh sát đang ở đây. Cô xấu hổ cực kỳ, vội vàng khoát tay liên tục: “Không cần, không cần đâu ạ!”

Ăn cơm với boss cùng một đám người không thân không quen, nghĩ thế nào cũng thấy lúng túng đến mức tróc da đầu.

Tô Nhã đã chú ý tới cô gái này từ trước, nhưng cô ấy vẫn cúi đầu không thấy mặt mũi đâu, vừa ngẩng lên đến ngay cả Tô Nhã cũng hơi kinh ngạc. Cô trước giờ luôn đánh giá cao bản thân, nhìn người cũng đặc biệt cao ngạo, nhưng hiếm khi thấy cô gái nào xinh đẹp như vậy, e rằng chỉ có Hạ Thời năm đó mới sánh kịp. Hơn nữa, thái độ của Ngôn Hàm với cô gái này hình như cũng không bình thường.

Ngôn Hàm nhìn về lúng túng của Chân Noãn, nhưng không làm như cô mong muốn mà ra điều biết sai liền sửa: “Được rồi, dẫn em cùng đi, coi như bù đắp bữa cơm tôi nợ em.”

Chân Noãn nào chịu được vẻ bông đùa trong giọng điệu của anh, vội vàng khoát tay không ngừng, nhất thời luống cuống thốt lên: “Thật sự không cần mà, em không cần ăn cơm.”

Mọi người trong văn phòng cười ồ lên, Lão Bạch thấy lòng mình rạo rức đến mức gào rú âm ỉ, thiếu điều chưa lăn một vòng.

Nụ cười của Ngôn Hàm nở rộng, để lộ hàm răng trắng sáng: “Ồ, hôm nay mới phát hiện em có thể quang hợp để sống. Vậy ra đây phơi nắng nào!”

Anh hơi nghiêng người, vươn tay kéo tay áo của cô đến dưới ánh nắng mặt trời bên cửa sổ. Ánh nắng mỏng manh của ngày đông dịu dàng và mềm mại, khiến gương mặt trắng nõn ửng hồng của cô trở nên trong suốt. Dưới ánh sáng dịu nhẹ ấy, đôi tai đỏ bừng như sắp nhỏ máu của cô trông như mã não đỏ trong suốt.

Đám đàn ông trong phòng cười âm ỉ. “Không phải, ý em là...” Tiếng cô càng lúc càng chậm, càng ngày càng nhỏ. “Ăn cũng được mà không ăn cũng được. Ăn một mình cũng được...” Cô tự đâm đầu vào vòng lẩn quẩn ngôn ngữ.

Ngôn Hàm xem chừng rất thích thú khi tiếp lời của cô, cúi đầu bắt chước giọng điệu nhỏ nhẹ chậm rãi ấy: “Vậy thì ăn cùng tôi cũng được nhỉ?”

Chân Noãn mặt đỏ tía tai, cô vất óc hồi lâu, cuối cùng vẫn chống đối yếu ớt: “Đội trưởng, em thật sự không...”

“Dài dòng.” Hình như Ngôn Hàm không còn kiên nhẫn nữa, giọng nói trở nên nghiêm nghị, “Thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đi cùng mọi người đi!”

Thế này thì cô không thể phản kháng được nữa, đành ngoan ngoãn “Vâng” một tiếng, cất tài liệu vào túi rồi biết điều đứng bên cạnh, chờ anh cất bước thì nói gót theo sau.

Tô Nhã liếc nhìn Chân Noãn, rồi lại quay sang nhìn Ngôn Hàm, cười nói: “Đi thôi!”

Lúc lên xe, Tô Nhã thông thạo mở cửa ra, ngồi lên ghế phụ.

Chân Noãn thấy vậy liền mừng thầm trong lòng, thở phào nhẹ nhõm. Người lạ ở phía trước, cô có thể một mình ngồi ở ghế sau rộng rãi làm không khí. Ngón Hàm liếc qua gương chiếu hậu, vừa lúc thấy mắt cô thoáng qua niềm vui phơi phới, khóe môi hơi mỉm, len lén để lộ bộ dạng nhẹ nhõm, anh quả thực không biết nên hình dung kiểu tính cách của cô thế nào cho phải nữa. Cô cố ý dịch đi dịch lại, ngồi ngay phía sau lưng anh - nơi mắt anh không thể liếc đến, chuẩn bị xong xuôi tư thế với ý nghĩ “Tôi tàng hình đây, các người không thấy tôi đâu đấy”. Chọn chỗ xong xuôi, cuối cùng cô cũng hài lòng, thoải mái liếc nhìn gương, bỗng dưng chạm phải ánh mắt sắc bén của anh liền hơi sững sốt, lặng lẽ cúi đầu xuống. Như vậy, anh không thể thấy cô qua kính chiếu hậu được nữa, chỉ còn thấy mấy sợi tóc con lòa xòa trên trán cô.

Ngón Hàm “...”

Anh tự hỏi phải chăng có con thú nhỏ như hamster hay chuột đồng vừa chạy lên xe?

Trên đường đi, Tô Nhã chỉ mãi tán gẫu với Ngón Hàm, nói về những chuyện cô đã trải qua trong những năm gần đây. Sau khi từ Mỹ trở về được một thời gian thì công tác tại cơ quan Trung ương, cô chia sẻ với anh vài vụ án kỳ quái mà mình đã gặp phải, rồi lại nói đến tiếng tăm xa gần của anh khi thường nghe người ta nhắc đến anh và những vụ án anh đã phá. Ngón Hàm đáp lời rất lịch sự, lễ độ, không thờ ơ nhưng cũng không nhiệt tình, không xa cách mà cũng không khiến người ta cảm thấy áp lực.

Chân Noãn chăm chú lắng nghe, dần dần phát hiện Ngón Hàm hành xử như vậy rất ổn. Anh đối xử với mình hay đối với những người khác đều như nhau. Mặc dù thỉnh thoảng hay nói mấy lời sắc bén hoặc đôi câu bông đùa, nhưng bình thường, khi giao thiệp với người khác, anh rất có chừng mực và biết cách duy trì khoảng cách thoải mái dễ chịu, không để đối phương cảm thấy mình lạnh lùng không thể tiếp cận, nhưng cũng không thân thiện cởi mở đến mức khiến người ta lúng túng.

Hai người ngồi trước chọn quán ăn, Tô Nhã nói: “Em muốn ăn đồ cay. Trời lạnh thế này, hay đi ăn lẩu đi?”

Ngón Hàm “ừ” một tiếng rồi nói: “Chân Noãn?”

“Vâng ạ?” Người ngồi sau lập tức ngồi thẳng dậy.

“Muốn ăn lẩu không?” Anh nhìn đường, Tô Nhã quay đầu lại nhìn cô, mỉm cười.

“Cũng được ạ!”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61

Người tới trông không giống chuyên gia mà giống dân công sở ở trung tâm thương mại hơn. Cô mặc chiếc áo khoác lông đỏ tôn dáng, lưng cao bó sát, gấu áo hơi xòe ra như cái váy. Dưới chiếc quần bò skinny là đôi boot cao gót thấp cổ, khiến thân hình cô trở nên cao gầy mảnh mai. Bộ đồ thật sự làm nổi bật vóc dáng của cô ấy, làn da trông cũng trắng hơn nhiều.

Chỉ thoáng nhìn, màu đỏ rực rỡ ấy đã đủ kích thích thị giác rồi.

Nam cảnh sát ở khu vực làm việc lặng lẽ liếc nhìn thêm mấy lượt. Nơi này vốn chỉ có đám đàn ông làm việc cùng nhau, trong Sở chưa từng xuất hiện một bóng hồng nào ăn diện lộng lẫy và kiêu diễm như vậy cả.

Đôi môi tô son nở nụ cười duyên dáng, cảm hơi nghech lên, giọng nói điềm đạm, từ tốn: “Xin chào mọi người, tôi là đồng nghiệp mới, Tô Nhã! Hy vọng sau này, chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ.”

Mọi người rối rít chào hỏi, riêng Trình Phóng và Đàm Ca đã quen biết Tô Nhã từ trước.

Tô Nhã đi tới trước mặt Ngón Hàm, đôi mắt trong veo ngược lên nhìn anh, giọng nói bất giác trở nên nhu hòa: “Ngón Hàm, đã lâu không gặp.”

Mọi người đều nhận ra sự phân biệt đối xử trong giọng điệu của cô, ai ai cũng là cao thủ điều tra, bấy giờ đều len lén trao đổi ánh mắt với nhau.

Duy chỉ có Chân Noãn vẫn đứng nguyên tại chỗ như cọc gỗ, còn nhủ mảy nghiêm túc suy tư hai vấn đề mà Ngón Hàm vừa nhắc. Dù có chăm chú lắng nghe Tô Nhã nói chuyện thì với kiến thức ít ỏi về cách đối nhân xử thế của mình, cô xem chừng cũng không thể nhận ra ý tứ trong đó.

Ngón Hàm cười nhạt, nói giọng bình thản: “Ừ, đúng là nhiều năm không gặp.”

Thái độ thông dong và lơ đãng như thế khiến Tô Nhã hơi hụt hẫng, đôi mắt chất chứa bao điều muốn nói, nhưng rồi cuối cùng đành lặng im.

Cục trưởng Thượng nói: “Đã nhiều năm không gặp, hai đứa nên ôn chuyện xưa nhiều một chút. Lát nữa đến giờ nghỉ trưa, người làm Đội trưởng như cậu

nên đưa đồng nghiệp mới đến khu vực xung quanh làm quen với hoàn cảnh và ăn bữa cơm đi!”

Thật ra, Thượng Kiệt cũng có ý đồ riêng. Ông không phá được vụ án Hạ Thời bị mất tích rồi giết hại nên trong lòng vẫn luôn cảm thấy day dứt với Ngôn Hàm. Ông và Ngôn Hàm là thầy trò, lại càng như cha con. Ngôn Hàm một thân một mình nhiều năm như vậy, ông cũng sốt ruột lo lắng, còn xét về mặt nào thì Tô Nhã cũng xứng đôi vừa lứa với anh cả, trước kia lại còn học chung trường cảnh sát, nên ông có ý muốn tác hợp hai người họ.

Ngôn Hàm chưa lên tiếng, Lão Bạch đã thò đầu ra đòi lại công bằng cho người khác: “Lúc Mèo Con tới, sao lão đại không mời người ta ăn cơm?” Nói xong, anh lại rút đầu về, thò ra thụt vào như đà điểu, còn lăm bằm một câu. “Bất nạt người ta.”

Lúc đầu, Chân Noãn không hiểu, dần dần mới phát hiện Mèo Con đó là mình, cô giật thót tự hỏi lẽ nào đây là biệt danh mà các đồng nghiệp cảnh sát lên đặt cho mình, chưa kể còn có Cục trưởng Sở Cảnh sát đang ở đây. Cô xấu hổ cực kỳ, vội vàng khoát tay liên tục: “Không cần, không cần đâu ạ!”

Ăn cơm với boss cùng một đám người không thân không quen, nghĩ thế nào cũng thấy lúng túng đến mức tróc da đầu.

Tô Nhã đã chú ý tới cô gái này từ trước, nhưng cô ấy vẫn cúi đầu không thấy mặt mũi đâu, vừa ngẩng lên đến ngay cả Tô Nhã cũng hơi kinh ngạc. Cô trước giờ luôn đánh giá cao bản thân, nhìn người cũng đặc biệt cao ngạo, nhưng hiếm khi thấy cô gái nào xinh đẹp như vậy, e rằng chỉ có Hạ Thời năm đó mới sánh kịp. Hơn nữa, thái độ của Ngôn Hàm với cô gái này hình như cũng không bình thường.

Ngôn Hàm nhìn về lúng túng của Chân Noãn, nhưng không làm như cô mong muốn mà ra điều biết sai liền sửa: “Được rồi, dẫn em cùng đi, coi như bù đắp bữa cơm tôi nợ em”

Chân Noãn nào chịu được vẻ bông đùa trong giọng điệu của anh, vội vàng khoát tay không ngừng, nhất thời luống cuống thốt lên: “Thật sự không cần mà, em không cần ăn cơm”

Mọi người trong văn phòng cười ồ lên, Lão Bạch thấy lòng mình rạo rức đến mức gào rú ầm ĩ, thiếu điều chưa lăn một vòng.

Nụ cười của Ngôn Hàm nở rộng, để lộ hàm răng trắng sáng: “Ồ, hôm nay mới phát hiện em có thể quang hợp để sống. Vậy ra đây phơi nắng nào!”

Anh hơi nghiêng người, vươn tay kéo tay áo của cô đến dưới ánh nắng mặt trời bên cửa sổ. Ánh nắng mỏng manh của ngày đông dịu dàng và mềm mại, khiến gương mặt trắng nõn ửng hồng của cô trở nên trong suốt. Dưới ánh sáng dịu nhẹ ấy, đôi tai đỏ bừng như sắp nhỏ máu của cô trông như mã não đỏ trong suốt.

Đám đàn ông trong phòng cười ầm ĩ. “Không phải, ý em là...” Tiếng cô càng lúc càng chậm, càng ngày càng nhỏ. “Ăn cũng được mà không ăn cũng được. Ăn một mình cũng được...” Cô tự đâm đầu vào vòng lẩn quẩn ngôn ngữ.

Ngôn Hàm xem chừng rất thích thú khi tiếp lời của cô, cúi đầu bắt chước giọng điệu nhỏ nhẹ chậm rãi ấy: “Vậy thì ăn cùng tôi cũng được nhỉ?”

Chân Noãn mặt đỏ tía tai, cô vất óc hồi lâu, cuối cùng vẫn chống đối yếu ớt: “Đội trưởng, em thật sự không...”

“Dài dòng.” Hình như Ngôn Hàm không còn kiên nhẫn nữa, giọng nói trở nên nghiêm nghị, “Thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đi cùng mọi người đi!”

Thế này thì cô không thể phản kháng được nữa, đành ngoan ngoãn “Vâng” một tiếng, cất tài liệu vào túi rồi biết điều đứng bên cạnh, chờ anh cất bước thì nói gót theo sau.

Tô Nhã liếc nhìn Chân Noãn, rồi lại quay sang nhìn Ngôn Hàm, cười nói: “Đi thôi!”

Lúc lên xe, Tô Nhã thông thạo mở cửa ra, ngồi lên ghế phụ.

Chân Noãn thấy vậy liền mừng thầm trong lòng, thở phào nhẹ nhõm. Người lạ ở phía trước, cô có thể một mình ngồi ở ghế sau rộng rãi làm không khí. Ngôn Hàm liếc qua gương chiếu hậu, vừa lúc thấy mặt cô thoáng qua niềm vui phơi phới, khóe môi hơi mỉm, len lén để lộ bộ dạng nhẹ nhõm, anh quả thực không biết nên hình dung kiểu tính cách của cô thế nào cho phải nữa. Cô có ý dịch đi dịch lại, ngồi ngay phía sau lưng anh - nơi mắt anh không thể liếc đến, chuẩn bị xong xuôi tư thế với ý nghĩ “Tôi tàng hình đây, các người không thấy tôi đâu đấy”. Chọn chỗ xong xuôi, cuối cùng cô cũng hài lòng, thoải mái liếc nhìn gương, bỗng dưng chạm phải ánh mắt sắc bén của anh liền hơi sững sốt, lặng lẽ cúi đầu xuống. Như vậy, anh không thể thấy cô qua kính chiếu hậu được nữa, chỉ còn thấy mấy sợi tóc con lòa xòa trên trán cô.

Ngôn Hàm: “...”

Anh tự hỏi phải chăng có con thú nhỏ như hamster hay chuột đồng vừa chạy lên xe?

Trên đường đi, Tô Nhã chỉ mãi tán gẫu với Ngôn Hàm, nói về những chuyện cô đã trải qua trong những năm gần đây. Sau khi từ Mỹ trở về được một thời gian thì công tác tại cơ quan Trung ương, cô chia sẻ với anh vài vụ án kỳ quái mà mình đã gặp phải, rồi lại nói đến tiếng tăm xa gần của anh khi thường nghe người ta nhắc đến anh và những vụ án anh đã phá. Ngôn Hàm đáp lời rất lịch sự, lễ độ, không thờ ơ nhưng cũng không nhiệt tình, không xa cách mà cũng không khiến người ta cảm thấy áp lực.

Chân Noãn chăm chú lắng nghe, dần dần phát hiện Ngôn Hàm hành xử như vậy rất ổn. Anh đối xử với mình hay đối với những người khác đều như nhau. Mặc dù thỉnh thoảng hay nói mấy lời sắc bén hoặc đôi câu bông đùa, nhưng bình thường, khi giao thiệp với người khác, anh rất có chừng mực và biết cách duy trì khoảng cách thoải mái dễ chịu, không để đối phương cảm thấy mình lạnh lùng không thể tiếp cận, nhưng cũng không thân thiện cò nhả đến mức khiến người ta lúng túng.

Hai người ngồi trước chọn quán ăn, Tô Nhã nói: “Em muốn ăn đồ cay. Trời lạnh thế này, hay đi ăn lẩu đi?”

Ngôn Hàm “ừ” một tiếng rồi nói: “Chân Noãn?”

“Vâng ạ?” Người ngồi sau lập tức ngồi thẳng dậy.

“Muốn ăn lẩu không?” Anh nhìn đường, Tô Nhã quay đầu lại nhìn cô, mỉm cười.

“Cũng được ạ!”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

Tại quán lẩu Hoa Lạc.

Tô Nhã chọn lẩu cay, Ngôn Hàm cũng vậy.

Chân Noãn: “Tôi muốn lẩu thường.”

Nhân viên phục vụ: “Xin lỗi, hiện giờ không có lẩu thường, phải chờ một lát ạ!”

Chân Noãn lại nhìn thực đơn một lượt, toàn là mấy món như lẩu chua kiểu Thái, cà ri Ấn Độ... làm cô hoa hết cả mắt, chợt nghe Ngôn Hàm nói: “Cho cô ấy một lẩu thuốc Bắc.”

“Vâng ạ!”

Chân Noãn yên lặng đóng thực đơn lại.

Ngôn Hàm quay đầu hỏi Tô Nhã: “Lần này định ở lại bao lâu?”

“Mới đến đã muốn đuổi em à? Cái gì mà ở lại bao lâu chứ? Có lẽ em sẽ ở lại đây luôn.”

Anh cười một tiếng: “Ba em sao đành lòng chứ! Điều tới đây chỉ để em rèn luyện thôi. Một năm sau trở về chắc đã lên chức rồi.”

Tô Nhã cười: “Lên được bao nhiêu chứ? À đúng rồi, theo nguồn tin đáng tin cậy, bên trên có người định điều anh về Trung ương. Anh mới là người sắp lên chức đấy!”

Chân Noãn cũng đã nghe nói về chuyện này, ánh mắt lập tức liếc sang.

Ngôn Hàm xoay xoay cốc nước trong tay, nụ cười tẻ ngắt: “Không có chuyện đấy, anh không rời khỏi đây đâu.”

“Có ý gì?”

“Anh sẽ không rời khỏi Dự Thành.”

“Cơ hội tốt như vậy, sao anh lại...” Tô Nhã nhìn thấy vẻ mặt không hề niềm tình của anh, tuy không nói ra nhưng đã rất rõ ràng rồi.

Hạ Thời chết ở đây nên anh sẽ không chịu rời đi.

Sau khi thức ăn được dọn lên, Chân Noãn cầm cái cốc lòng ăn uống, đặt cả tâm tư vào nồi lẩu nóng hôi hổi. Cô rất thích cảm giác ấm bụng khi thưởng thức món này. Ngôn Hàm không nói gì nữa, ngược lại, Tô Nhã quay sang bắt chuyện với Chân Noãn, cũng không nằm ngoài mấy câu xã giao thông thường đại loại như người ở đâu, học trường nào hay đã trải qua những gì.

Chân Noãn không thoải mái cho lắm, thậm chí còn hơi bị gò bó, nhưng cô vẫn cố gắng trả lời rõ ràng đâu ra đấy. Ngôn Hàm thỉnh thoảng liếc mắt nhìn ngón tay cầm chặt đũa đến mức trắng bệch của cô, lại nhìn dáng vẻ ung dung điềm tĩnh của Tô Nhã, đôi mắt hơi tối lại. Một lát sau, anh nói: “Chân Noãn, đi lấy cho tôi ít bơ lạc lại đây.”

“Dạ!” Cô lau miệng và ngón tay, vội đứng dậy đi lấy bơ.

Ngôn Hàm chưa mở miệng, Tô Nhã đã nhú hàng mày thanh mảnh, hỏi: “Ai tuyển cô ấy vào C-Lab thế?”

“Anh. Có vấn đề ư?”

“Cô ấy có chứng sợ giao tiếp và sợ quan hệ thân mật rất nghiêm trọng. Chắc hẳn anh cũng nhận ra được. Với tình trạng này, sao anh có thể tuyển cô ấy chứ?”

“Xinh.” Ngôn Hàm lười nhác thốt ra một từ.

Tô Nhã bất ngờ: “Gì cơ?”

“Cô ấy xinh, nhìn thấy thích nên tuyển vào.”

Tô Nhã cứng họng không nói được lời nào. Cô biết thừa đây không phải là lý do, bởi lẽ Ngôn Hàm là người đứng đắn như vậy, chẳng qua anh chỉ muốn châm chọc và thể hiện sự bất mãn của mình trước việc cô phân tích Chân Noãn mà thôi. Sao cô không rõ chứ? Nhưng anh nói Chân Noãn xinh đẹp trắng trẻo như thế vẫn khiến cô hơi khó chịu. Cô thật muốn hỏi ngược lại rằng “Bởi vì cô ấy có đôi mắt màu hổ phách giống Hạ Thời ư?” nhưng lại không dám khiêu chiến giới hạn của anh.

“Em nói thật đấy! Tính cách như cô ấy không hề thích hợp làm trong ngành chúng ta.”

“Tính cách gì cơ?” Giọng Ngôn Hàm nhẹ tênh nhưng hàm chứa tính cảnh cáo. “Đừng dùng kiến thức tâm lý học của em để phân tích cấp dưới của anh, cô ấy không phải bệnh nhân của em đâu. Hơn nữa, cô ấy cũng là một bác sĩ pháp y và một nghiên cứu viên khá chuyên nghiệp, như vậy là đủ rồi.”

Tô Nhã giật mình, một lát sau mới chậm rãi cười, nói: “Em chỉ muốn nhắc nhở anh thôi, sau này sẽ không đề cập tới nữa.”

Lúc này, Chân Noãn cầm một cái khay trống không trở lại.

Ngôn Hàm nhìn cô với ánh mắt dò hỏi. Chân Noãn bối rối nói: “Đội trưởng, chỗ này có năm loại bơ lạc, bao gồm truyền thống, thịt bò, cà chua, sô cô la...” Cô lóng ngóng, chớp chớp mắt ngẫm nghĩ, vội vàng lấy điện thoại di động từ trong túi ra xem nội dung ghi chú. “À, còn có phô mai nữa. Anh muốn loại nào?”

Ngôn Hàm há miệng nhưng lại không biết phải nói sao. Tô Nhã cũng cảm thấy bất ngờ ngoài sức tưởng tượng. Nếu là người thông minh nhanh nhẹn hay muốn nịnh nọt thì lấy đủ năm loại. Nếu là người khôn vặt muốn bớt việc thì dứt khoát chọn bừa một loại rồi không cần trình báo gì cả. Ngôn Hàm phẩy tay ra hiệu cho cô ngồi xuống, còn mình thì đứng dậy: “Tự tôi đi chọn.”

“Vâng!” Cô ngồi xuống, tiếp tục vui đùa vào ăn. Lát sau, Ngôn Hàm cầm đĩa trở lại, mang theo một cái thìa đặt lên chiếc đĩa đựng dưa chung đang bày trước mặt cô. Lúc đầu, Chân Noãn không hiểu gì cả, sau đó lập tức nhớ ra. Vừa nãy cô đã nhiều lần muốn ăn tôm viên, nhưng vì gấp mấy lần không được nên cảm thấy hơi lúng túng, không dám động dưa nữa. Mấy phút sau, cô lại gấp tiếp nhưng vẫn không được, sau đó e ngại nên không dám thử nữa.

“Cảm ơn Đội trưởng!”

Cô mím môi khẽ nói rồi múc mấy viên tôm bỏ vào chiếc nồi nhỏ của mình, trông mắt màu hổ phách thoáng nét vui mừng.

Bước ra khỏi quán lẩu là nhìn thấy khu trung tâm thương mại. Tô Nhã đi dạo mấy cửa hàng, định mua một ít nhu yếu phẩm. Ngôn Hàm cũng đi theo, Chân Noãn lại không ngừng nhìn đồng hồ đeo tay, xem chừng hơi sốt ruột.

Tô Nhã nhìn Ngôn Hàm: “Vừa dọn tới đây nên em cần mua thêm rất nhiều thứ, giúp em chút nhé! Trước buổi làm chiều nay là mua xong thôi.”

Ngôn Hàm nhìn Chân Noãn: “Còn em?”

“Đội trưởng, em... phải quay về làm việc.” Chân Noãn nói “Anh chị đi nhé, em về cơ quan trước.”

Tô Nhã: “Vây cũng được.”

Thấy Chân Noãn định đi, Ngôn Hàm gọi giật lại: “Chờ một chút, tôi đưa em về.”

“Không cần đâu ạ...” Còn chưa dứt lời, Chân Noãn lại nghĩ tới đám người bịt mặt kia, cũng hiểu ý của Ngôn Hàm nên liền gật đầu. “Phiền anh rồi.”

Tô Nhã không biết nguyên nhân, chỉ nói: “Ừ, thời tiết không tốt, chờ xe buýt rất lạnh.”

Buổi chiều, lúc tan tầm, Chân Noãn nghe nói Tần Xu đã vẽ xong chân dung đối tượng tình nghi dựa theo miêu tả của nhóm Hắc Tử. Biết tin, cô vội chạy tới phòng làm việc xem và lại được một phen thần phục.

Gương mặt người mà Tần Xu vẽ bằng máy tính gần như giống hệt cô gái Chân Noãn đã thấy ở bể bơi, chân thực như thể ảnh chụp vậy. Phải biết rằng Tần Xu chưa từng nhìn thấy cô gái ấy mà chỉ nghe người ta miêu tả lại. “Tần Xu, cô giỏi thật đấy! Như vậy, mọi người sẽ có thể tìm ra cô ta nhanh thôi.”

“Có thể giúp đỡ mọi người chút việc là được rồi.” Tần Xu day day đôi mắt nhức mỏi, chần chừ trong chốc lát rồi hỏi: “Trưa hôm nay... cô đi ăn cơm cùng Tô Nhã à?”

“A, cô quen cô ấy à?”

“Không hẳn là quen biết, chỉ nghe nói thôi.”

Tần Xu và Hạ Thời từng có đôi lần gặp gỡ. Có mấy lần cô đến bệnh viện tìm ba đã nhìn thấy cô sinh viên thực tập khoa ngoại được ba dẫn dắt đó. Cô ấy rất đẹp, nụ cười thẹn thùng và xấu hổ. Sau khi cô quen biết Ngôn Hàm, không biết nghe được tin từ đâu rằng hồi ở trường cảnh sát, Tô Nhã vừa thấy đã yêu mến Ngôn Hàm, dù biết rõ anh đã có bạn gái nhưng vẫn theo đuổi tới cùng, còn gây náo loạn âm ỉ. Nhưng bởi vì Ngôn Hàm bảo vệ rất cẩn thận, lại thêm Hạ Thời ít khi quan hệ giao thiệp nên cô ấy vốn không hề biết đến sự tồn tại của Tô Nhã.

Sau khi Hạ Thời qua đời, Tô Nhã càng bám theo Ngôn Hàm không rời một bước. Ngoài mặt anh có vẻ thích bông đùa, nhưng nội tâm lại như băng lạnh ngàn năm, không cách nào tan chảy. Về sau, Tô Nhã nghe lời ba trở về Đế Thành. Bây giờ, cô ta lại tới đây rèn luyện, chắc chắn phần lớn là vì Ngôn Hàm.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Tại quán lẩu Hoa Lạc.

Tô Nhã chọn lẩu cay, Ngôn Hàm cũng vậy.

Chân Noãn: “Tôi muốn lẩu thường.”

Nhân viên phục vụ: “Xin lỗi, hiện giờ không có lẩu thường, phải chờ một lát ạ!”

Chân Noãn lại nhìn thực đơn một lượt, toàn là mấy món như lẩu chua kiểu Thái, cà ri Ấn Độ... làm cô hoa hết cả mắt, chợt nghe Ngôn Hàm nói: “Cho cô ấy một lẩu thuốc Bắc.”

“Vâng ạ!”

Chân Noãn yên lặng đóng thực đơn lại.

Ngôn Hàm quay đầu hỏi Tô Nhã: “Lần này định ở lại bao lâu?”

“Mới đến đã muốn đuổi em à? Cái gì mà ở lại bao lâu chứ? Có lẽ em sẽ ở lại đây luôn.”

Anh cười một tiếng: “Ba em sao đành lòng chứ! Điều tới đây chỉ để em rèn luyện thôi. Một năm sau trở về chắc đã lên chức rồi.”

Tô Nhã cười: “Lên được bao nhiêu chứ? À đúng rồi, theo nguồn tin đáng tin cậy, bên trên có người định điều anh về Trung ương. Anh mới là người sắp lên chức đấy!”

Chân Noãn cũng đã nghe nói về chuyện này, ánh mắt lập tức liếc sang.

Ngôn Hàm xoay xoay cốc nước trong tay, nụ cười tẻ ngắt: “Không có chuyện đấy, anh không rời khỏi đây đâu.”

“Có ý gì?”

“Anh sẽ không rời khỏi Dự Thành.”

“Cơ hội tốt như vậy, sao anh lại...” Tô Nhã nhìn thấy vẻ mặt không hề niềm tình của anh, tuy không nói ra nhưng đã rất rõ ràng rồi.

Hạ Thời chết ở đây nên anh sẽ không chịu rời đi.

Sau khi thức ăn được dọn lên, Chân Noãn cầm cái đũa lòng ăn uống, đặt cả tâm tư vào nồi lẩu nóng hôi hổi. Cô rất thích cảm giác ấm bụng khi thưởng thức món này. Ngôn Hàm không nói gì nữa, ngược lại, Tô Nhã quay sang bắt chuyện với Chân Noãn, cũng không nằm ngoài mấy câu xã giao thông thường đại loại như người ở đâu, học trường nào hay đã trải qua những gì.

Chân Noãn không thoải mái cho lắm, thậm chí còn hơi bị gò bó, nhưng cô vẫn cố gắng trả lời rõ ràng đâu ra đấy. Ngôn Hàm thỉnh thoảng liếc mắt nhìn ngón tay cầm chặt đũa đến mức trắng bệch của cô, lại nhìn dáng vẻ ung dung điềm tĩnh của Tô Nhã, đôi mắt hơi tối lại. Một lát sau, anh nói: “Chân Noãn, đi lấy cho tôi ít bơ lạc lại đây.”

“Dạ!” Cô lau miệng và ngón tay, vội đứng dậy đi lấy bơ.

Ngôn Hàm chưa mở miệng, Tô Nhã đã nhủ hàng mỳ thanh mảnh, hỏi: “Ai tuyển cô ấy vào C-Lab thế?”

“Anh. Có vấn đề ư?”

“Cô ấy có chứng sợ giao tiếp và sợ quan hệ thân mật rất nghiêm trọng. Chắc hẳn anh cũng nhận ra được. Với tình trạng này, sao anh có thể tuyển cô ấy chứ?”

“Xinh.” Ngôn Hàm lười nhác thốt ra một từ.

Tô Nhã bất ngờ: “Gì cơ?”

“Cô ấy xinh, nhìn thấy thích nên tuyển vào.”

Tô Nhã cứng họng không nói được lời nào. Cô biết thừa đây không phải là lý do, bởi lẽ Ngôn Hàm là người đứng đắn như vậy, chẳng qua anh chỉ muốn châm chọc và thể hiện sự bất mãn của mình trước việc cô phân tích Chân Noãn mà thôi. Sao cô không rõ chứ? Nhưng anh nói Chân Noãn xinh đẹp trắng trợn như thế vẫn khiến cô hơi khó chịu. Cô thật muốn hỏi ngược lại rằng “Bởi vì cô ấy có đôi mắt màu hổ phách giống Hạ Thời ư?” nhưng lại không dám khiêu chiến giới hạn của anh.

“Em nói thật đấy! Tính cách như cô ấy không hề thích hợp làm trong ngành chúng ta.”

“Tính cách gì cơ?” Giọng Ngôn Hàm nhẹ tênh nhưng hàm chứa tính cảnh cáo. “Đừng dùng kiến thức tâm lý học của em để phân tích cấp dưới của anh, cô ấy không phải bệnh nhân của em đâu. Hơn nữa, cô ấy cũng là một bác sĩ pháp y và một nghiên cứu viên khá chuyên nghiệp, như vậy là đủ rồi.”

Tô Nhã giật mình, một lát sau mới chậm rãi cười, nói: “Em chỉ muốn nhắc nhở anh thôi, sau này sẽ không đề cập tới nữa.”

Lúc này, Chân Noãn cầm một cái khay trống không trở lại.

Ngôn Hàm nhìn cô với ánh mắt dò hỏi. Chân Noãn bối rối nói: “Đội trưởng, chỗ này có năm loại bơ lạc, bao gồm truyền thống, thịt bò, cà chua, sô cô la...” Cô lóng ngóng, chớp chớp mắt ngẫm nghĩ, vội vàng lấy điện thoại di động từ trong túi ra xem nội dung ghi chú. “À, còn có phô mai nữa. Anh muốn loại nào?”

Ngôn Hàm há miệng nhưng lại không biết phải nói sao. Tô Nhã cũng cảm thấy bất ngờ ngoài sức tưởng tượng. Nếu là người thông minh nhanh nhẹn hay muốn nịnh nọt thì lấy đủ năm loại. Nếu là người khôn vặt muốn bớt việc thì dứt khoát chọn bữa một loại rồi không cần trình báo gì cả. Ngôn Hàm phẩy tay ra hiệu cho cô ngồi xuống, còn mình thì đứng dậy: “Tự tôi đi chọn.”

“Vâng!” Cô ngồi xuống, tiếp tục vui đùa vào ăn. Lát sau, Ngôn Hàm cầm đĩa trở lại, mang theo một cái thìa đặt lên chiếc đĩa đựng dưa chung đang bày trước mặt cô. Lúc đầu, Chân Noãn không hiểu gì cả, sau đó lập tức nhớ ra. Vừa nãy cô đã nhiều lần muốn ăn tôm viên, nhưng vì gấp mấy lần không được nên cảm thấy hơi lúng túng, không dám động đũa nữa. Mấy phút sau, cô lại gấp tiếp nhưng vẫn không được, sau đó e ngại nên không dám thử nữa.

“Cảm ơn Đội trưởng!”

Cô mím môi khẽ nói rồi múc mấy viên tôm bỏ vào chiếc nồi nhỏ của mình, trông mắt màu hổ phách thoáng nét vui mừng.

Bước ra khỏi quán lẩu là nhìn thấy khu trung tâm thương mại. Tô Nhã đi dạo mấy cửa hàng, định mua một ít nhu yếu phẩm. Ngôn Hàm cũng đi theo, Chân Noãn lại không ngừng nhìn đồng hồ đeo tay, xem chừng hơi sốt ruột.

Tô Nhã nhìn Ngôn Hàm: “Vừa dọn tới đây nên em cần mua thêm rất nhiều thứ, giúp em chút nhé! Trước buổi làm chiều nay là mua xong thôi.”

Ngôn Hàm nhìn Chân Noãn: “Còn em?”

“Đội trưởng, em... phải quay về làm việc.” Chân Noãn nói “Anh chị đi nhé, em về cơ quan trước.”

Tô Nhã: “Vậy cũng được.”

Thấy Chân Noãn định đi, Ngôn Hàm gọi giật lại: “Chờ một chút, tôi đưa em về.”

“Không cần đâu ạ...” Còn chưa dứt lời, Chân Noãn lại nghĩ tới đám người bịt mặt kia, cũng hiểu ý của Ngôn Hàm nên liền gật đầu. “Phiền anh rồi.”

Tô Nhã không biết nguyên nhân, chỉ nói: “Ừ, thời tiết không tốt, chờ xe buýt rất lạnh.”

Buổi chiều, lúc tan tầm, Chân Noãn nghe nói Tần Xu đã vẽ xong chân dung đối tượng tình nghi dựa theo miêu tả của nhóm Hắc Tử. Biết tin, cô vội chạy tới phòng làm việc xem và lại được một phen thần phục.

Gương mặt người mà Tần Xu vẽ bằng máy tính gần như giống hệt cô gái Chân Noãn đã thấy ở bể bơi, chân thực như thể ảnh chụp vậy. Phải biết rằng Tần Xu chưa từng nhìn thấy cô gái ấy mà chỉ nghe người ta miêu tả lại. “Tần Xu, cô giỏi thật đấy! Như vậy, mọi người sẽ có thể tìm ra cô ta nhanh thôi.”

“Có thể giúp đỡ mọi người chút việc là được rồi.” Tần Xu day day đôi mắt nhức mỏi, chần chừ trong chốc lát rồi hỏi: “Trưa hôm nay... cô đi ăn cơm cùng Tô Nhã à?”

“A, cô quen cô ấy à?”

“Không hẳn là quen biết, chỉ nghe nói thôi.”

Tần Xu và Hạ Thời từng có đôi lần gặp gỡ. Có mấy lần cô đến bệnh viện tìm ba đã nhìn thấy cô sinh viên thực tập khoa ngoại được ba dẫn dắt đó. Cô ấy rất đẹp, nụ cười thẹn thùng và xấu hổ. Sau khi cô quen biết Ngôn Hàm, không biết nghe được tin từ đâu rằng hồi ở trường cảnh sát, Tô Nhã vừa thấy đã yêu mến Ngôn Hàm, dù biết rõ anh đã có bạn gái nhưng vẫn theo đuổi tới cùng, còn gây náo loạn âm ỉ. Nhưng bởi vì Ngôn Hàm bảo vệ rất cẩn thận, lại thêm Hạ Thời ít khi quan hệ giao thiệp nên cô ấy vốn không hề biết đến sự tồn tại của Tô Nhã.

Sau khi Hạ Thời qua đời, Tô Nhã càng bám theo Ngôn Hàm không rời một bước. Ngoài mặt anh có vẻ thích bông đùa, nhưng nội tâm lại như băng lạnh ngàn năm, không cách nào tan chảy. Về sau, Tô Nhã nghe lời ba trở về Đế Thành. Bây giờ, cô ta lại tới đây rèn luyện, chắc chắn phần lớn là vì Ngôn Hàm.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Có lẽ cô ta cũng từng muốn tìm người tốt hơn giữa trời cao biển rộng này, nhưng kết quả vẫn là quay về chốn xưa sau chuyến chu du ấy.

Cũng như bản thân cô vậy, trong lòng Tần Xu không hề có cảm giác hụt hẫng. Dù có người này hay không thì tình trạng bây giờ của cô vẫn thế. Từng có lần làm tường Ngôn Hàm gặp chuyện không may, cô mất kiểm soát mà khóc lớn, kết quả là mọi người ai cũng nhận ra tình cảm thâm lắng của cô. Các đồng nghiệp cũng tốt bụng muốn tác hợp, nhưng từ đầu đến cuối, anh vẫn duy trì khoảng cách đúng mực, cũng không vì cô mà tỏ vẻ khó chịu, như vậy đã đủ để cô cảm kích rồi. Bây giờ, Tô Nhã đã tới đây, sau này các đồng nghiệp sẽ bớt trêu cô và Ngôn Hàm, như thế cũng tốt.

Lúc tan làm, Chân Noãn được Đàm Ca và Lão Bạch đưa về nhà. Không chỉ vậy, hai người thậm chí còn kiểm tra từng góc ngách trong nhà, đến cả cửa sổ và dây điện bếp gas cũng phải kiểm tra lại một lần.

Chân Noãn lấy làm hốt hoảng: “Không cần khoa trương như vậy chứ?”

“Đương nhiên cần.” Lão Bạch nói. “Nếu không, lỡ mà có xảy ra chuyện gì bất trắc, tôi sẽ hối hận chết mất.”

Chân Noãn rất cảm kích, mời hai người uống trà, nhưng họ lại khéo léo từ chối, có lẽ sợ cô căng thẳng hoặc lúng túng cũng nên. Sau đó, họ mau chóng rời đi, trước khi về còn dặn dò cô khóa cửa nẻo cẩn thận.

Đêm nay, Chân Noãn rất an nhàn, vừa nghe nhạc vừa gọi điện cho Thẩm Dục, lăn lộn trên giường một lát rồi ngủ.

Không biết ngủ đến lúc nào, tiếng chuông điện thoại chói tai bỗng phá vỡ màn đêm tĩnh lặng. Chân Noãn phút chốc choàng tỉnh, trái tim còn đập điên cuồng. Cô lần mò điện thoại rồi bắt máy: “A lô?”

Bên kia ngừng một giây, giọng điệu âm u: “Mau nhìn ra ngoài cửa sổ đi, có thấy một ma nữ tóc dài váy đỏ đang treo cổ kia không?”

Chân Noãn nằm trên giường, chớp chớp mắt, nhẹ nhàng quay lại nhìn ra cửa sổ. Vầng trăng cong cong treo trên bầu trời cao vợi đang tỏ mờ sáng. Cô giờ tay lên xoa gương mặt nóng hổi sau một giấc ngủ dài: “Tiểu Du, lại xảy ra án mạng à?”

“Ồ, không hổ danh là nhân viên pháp y, nghe cuộc gọi giữa khuya mà cũng không sợ, còn định bụng dọa cậu để cậu nâng cao tinh thần nữa chứ!” Quan Tiểu Du có chút tức cười, lại nhanh chóng quay sang nói việc chính. “Số 13, đường Ninh Hạ, quận Giang Thành có người tự sát. Chuẩn bị ra ngoài thôi!”

Chân Noãn mau chóng ngồi dậy, chân còn chưa chạm đất thì điện thoại lại đổ chuông. Cô bắt máy, cất giọng lười nhác mang theo âm mũi dịu dàng, nũng nịu với Quan Tiểu Du: “Ừ, biết rồi mà, lập tức đến ngay!”

Bên kia im lặng vài giây, sau đó truyền đến giọng nói trầm thấp và khá khó chịu của Ngôn Hàm: “Là tôi.”

Chân Noãn nhất thời kinh hoàng như bị sét đánh, suýt nữa rơi xuống giường. Cô lúng túng cầm chặt điện thoại, vừa ngại ngùng vừa quần bách giải thích: “Đội trưởng, em... em cứ nghĩ là Quan Tiểu Du vì cô ấy mới vừa gọi điện cho em.”

“Ồ...” Anh cười rồi nói với giọng bốn cọt. “Thế mà còn tưởng rằng em xem tôi là bạn trai em rồi chứ!”

“Không phải ạ!” Toàn thân Chân Noãn nóng bừng, xấu hổ sắp khóc.

Nhưng bên đầu kia đã thôi cười, chuyển sang nói chuyện nghiêm túc. “Tôi đang ở khá gần chỗ em, để tôi đưa em đến đó luôn. Em không cần xuống lầu chờ tôi, cho tôi số nhà để tôi đến trước cửa đợi là được.”

Cô báo số nhà rồi cúp điện thoại, ôm mặt lẫn một vòng khắp chăn mới vội vã đứng dậy thay quần áo.

Lúc Chân Noãn sửa soạn xong xuôi, chuẩn bị ra cửa, nhìn qua mắt mèo đã thấy bóng dáng cao ráo, mảnh khảnh của Ngôn Hàm đứng ở bên thang máy đằng xa, đang nghiêng người dựa vào tường hút thuốc lá. Có vẻ như anh đã đợi được một lúc rồi, hẳn là vì không muốn để cô ra cửa nhìn thấy mùi khói thuốc nên mới đứng cách xa như vậy.

Cô vội mở cửa đi ra, hỏi: “Anh chờ lâu rồi ă?”

“Không.” Anh đáp gọn lỏn, lập tức dụi điếu thuốc vào bàn cát trên thùng rác rồi ấn nút mở thang máy.

Sau khi bước vào, Chân Noãn vô thức lùi vào trong góc, người nép sát vào vách thang máy, cố gắng duy trì khoảng cách nhất định với anh. Ngôn Hàm đã phát hiện ra nhưng không bình luận điều gì.

“Tóc của một trong những kẻ bị mặt thu được trong phòng graffiti ở 367 đã lấy được DNA rồi, sợi găng tay cũng đang được phân tích, vì vậy cần phải đợi một thời gian nữa.”

“À!”

Manh mối quá ít, cô vội cũng không được. Chân Noãn chậm rãi nhìn anh, xem chừng chắc anh cũng bị gọi dậy khi đang ngủ, trên người mặc chiếc áo cotton màu xanh đậm kiểu cũ, trông khá giống học sinh.

Trên đường lái xe đến hiện trường vụ án, không hiểu sao Chân Noãn chợt nhớ đến đến Tần Xu, vội nói: “Tần Xu đã về ra được phác họa của kẻ tình nghi rồi.”

“Đã biết.” Ngôn Hàm khựng lại rồi nói với vẻ mặt khá tập trung. “Đã tìm được cô gái giúp đỡ anh chàng tự sát ở hồ bơi hôm nọ rồi, cũng chính là nạn nhân lần này.”

Chân Noãn bàng hoàng. Manh mối đột phá chỉ vừa mới được tìm ra thì người bị tình nghi lại chết rồi sao?

“Là tự sát sao?”

“Cảnh sát khu vực bước đầu suy đoán đây là tự sát.”

Tự sát ư? Như vậy, nghi vấn thứ hai mà sáng nay Ngôn Hàm nhắc đến đã có đáp án rồi. Tại sao cô gái kia lại không sợ bị cảnh sát nhìn thấy mặt? Bởi lẽ cô ta đã sớm chuẩn bị tự sát. Nếu thật như thế thì không phải là sợ tội nữa.

Cô vẫn còn nghi ngờ: “Sao lại suy đoán là tự sát ă?”

“Nghe nói là chết trong phòng kín.”

Phòng kín?

Số 13 đường Ninh Hạ, quận Giang Thành là khu đại học Khoa học và Công nghệ của Dự Thành. Người phát hiện thi thể là một người lao công già. Bà ấy đến vào năm giờ sáng để quét dọn hành lang khu sinh hoạt chung của sinh viên như thường lệ. Lúc đi qua các phòng, bà thoáng trông thấy hình như có một chiếc bóng màu đỏ tươi qua lớp cửa kính của một giảng đường nào đấy. Khi bà quay lại thì phát hiện trong giảng đường tối đen kìa là một cô gái tóc dài, mặc chiếc váy dài màu đỏ, mang giày cao gót treo cổ lơ lửng trên không.

Bà lao công sợ đến mức hồn bay phách lạc, hét lên thất thanh gọi bảo vệ đến. Nhưng bảo vệ đang trực phát hiện cửa đã khóa mà anh ta lại không có chìa, nên đành vội vàng gọi điện thoại báo cảnh sát.

Lúc Ngôn Hàm đến hiện trường, Tô Nhã cũng đang ở đấy.

“Ồ, đại chuyên gia cũng đến rồi ă?”

“Đừng trêu em chứ! Em làm việc hiệu suất cao cũng không được ă?” Tô Nhã cắn môi, khẽ lườm anh.

Nếu chờ đến vụ án liên hoàn mới ra tay, cô e là mình sẽ không có bao nhiêu cơ hội hợp tác với anh. Mắt cô tỏa sáng khi trông thấy dáng vẻ hôm nay của Ngôn Hàm. Không biết anh tìm đâu ra chiếc áo phong cách sinh viên thế kia, dường như khí chất sắc bén của anh ngày thường đã trở nên ôn hòa hơn rất nhiều. Thứ cảm giác ấy khiến cô bất giác nhớ lại nhiều năm về trước.

Chỉ có điều, sau lưng anh thoáng chốc đã lộ ra đầu Chân Noãn. Vừa vào phòng, cô đưa đôi mắt trong veo lúng liếng của mình liếc nhìn khắp một vòng rồi lập tức chạy thẳng đến chỗ nạn nhân.

Hắc Tử nhanh chóng tóm tắt tình hình với Ngôn Hàm. Người chết là nghiên cứu sinh của đại học Khoa học và Công nghệ, gần đây đang viết luận văn tốt

nghiệp và tìm việc làm. Theo bạn cùng phòng của cô ta cho biết, gia cảnh cô ta không tốt lắm, từ đại học quèn ở tỉnh lẻ thì vào đây học nghiên cứu sinh nên rất cố gắng học hành, tính cách cũng trầm lặng, ít nói. Dáng vẻ không đẹp nên nghe nói vẫn chưa yêu đương gì và liên tục gặp khó khăn khi tìm việc làm. Gần đây, bạn cùng phòng thường hay nghe cô ta than vãn mấy lời đại loại như học hành vô ích hay sống cũng không có ý nghĩa gì, nhưng vì cho rằng đó là lời oán trách bâng quơ nên chỉ an ủi vài câu chứ không hề để tâm.

“Mời chuyên gia phân tích thử cho chúng tôi nghe đi!” Ngôn Hàm nhìn Tô Nhã, nói xong rồi bắt đầu mang găng tay và bao chân.

“Thật ra thì anh cũng nhìn ra được mà.” Tô Nhã lờ mờ anh rồi tự tin nói. “Tình trạng của cô ta rất phổ biến: thuộc dạng chỉ lo học hành, ít giao du với người khác và nội tâm cũng rất mềm yếu, từ bé đã sống ở tỉnh lẻ, nhà không khá giả, bước chân đến thành phố lớn liền gặp phải những bạn học với vẻ ngoài bóng loáng xinh đẹp hay học hành xuất sắc hơn thì càng dễ tự ti. Thứ cảm giác này sẽ khiến cô ta phủ định quan niệm và tình trạng cuộc sống trước đây để rồi trở nên hoang mang và mất phương hướng.

Nhất là khi đối mặt với vấn đề tìm việc làm, cô ta sẽ thấy áp lực tăng lên gấp bội, nhưng lại không có bạn bè và người tin cậy để giải tỏa. Sự cách biệt giữa công sức nhiều năm phấn đấu và hiện thực không tìm được việc làm để cải thiện cuộc sống quá lớn khiến cô ta rất khó chấp nhận và trở nên càng tiêu cực hơn. Lúc này, người bình thường sẽ có hai loại phản ứng: một là, họ sẽ phản kháng và hoàn toàn vứt bỏ tình trạng trước kia, hoặc dừng cảm tiến bước như dòng thác đổ, hoặc lật đổ quan niệm vốn có về giá trị; hai là họ sẽ càng đắm chìm vào thế giới khép kín, nảy sinh khuynh hướng trầm cảm.”

Tô Nhã ung dung nói tiếp: “Tôi cho rằng trong cô ta tồn tại ý định tự sát chủ quan, hơn nữa còn khá hợp lý.”

Người phụ trách trường học đứng bên cạnh lắng nghe vẻ rất khẩn trương. Dạng vụ án tự sát này sẽ ảnh hưởng xấu đến danh tiếng trường học, nhưng họ lại càng không tài nào chấp nhận được vụ án giết người tàn bạo nên chỉ đành gật đầu lia lịa: “Cô chuyên gia nói đúng ạ!”

Ngôn Hàm cũng khẽ gật đầu, thoáng tỏ vẻ đồng ý.

Hắc Tử tiếp tục xâu chuỗi những chi tiết về hiện trường.

Một, lưới chống trộm ở cửa và cửa sổ đều không bị hư hại, cửa sổ không đóng. Lúc cô gái treo cổ, gió bên ngoài vẫn thổi chiếc váy đỏ của cô bay phấp phới, cảnh tượng ấy trông rất ma quái.

Hai, cửa chỉ có thể khóa từ bên trong, bên ngoài nhất định phải dùng chìa mới mở được. Chìa khóa phòng sinh hoạt chung treo trên cổ cô gái chính là của bạn cùng phòng với cô. Bạn cùng phòng là người phụ trách câu lạc bộ “Nữ doanh nghiệp tương lai”, đã xin được nhà trường cấp cho một phòng sinh hoạt, nhưng vì chìa khóa đã bị mất một ngày trước nên cô ấy đành tìm thầy lấy chìa khóa dự bị và chuẩn bị làm một chìa mới. Theo lý thuyết, chìa khóa này chỉ có cô bạn cùng phòng và nạn nhân có, giữa hai người cũng không có kỳ thị hay mâu thuẫn nào. Hơn nữa, cô bạn cùng phòng vẫn luôn ở trong ký túc xá, có quản lý ký túc xá làm chứng. Lúc cảnh sát tìm đến, cô ta bị đánh thức khi còn đang ngủ, sau đó mới lấy chìa khóa của mình từ ngăn kéo ra.

Ba, tuy khu sinh hoạt chung có máy giám sát, nhưng vì buổi tối hành lang tắt đèn nên không thấy được gì cả.

Bốn, không tìm thấy điện thoại của cô ta.

Hắc Tử nói: “Tuy không tìm được điện thoại khiến tôi cảm thấy hơi lạ, nhưng lưới chống trộm không bị hư và không có chìa khóa nên cửa chỉ có thể được mở từ bên trong, có lẽ là cô ta đã tự sát rồi.”

Người phụ trách trường học nói ngay: “Anh cảnh sát nói đúng ạ!”

Ngôn Hàm không lên tiếng, quay đầu nhìn Chân Noãn. Cô đang ngồi xỏm trên đất, hoàn toàn không bị xung quanh quấy nhiễu, mang găng tay kiểm tra thi thể nữ nghiên cứu sinh. Cô kẹp máy thu âm vào cổ áo, đang tập trung ghi âm lại bằng giọng thông thả và khẽ khàng: “Vết hoen từ thi ử đọng ở tay, bụng dưới và chân. Đồng tử vẫn đục. Toàn thân tử thi co cứng. Răng cắn vào đầu lưỡi. Lúc treo cổ, dây thừng siết lại bên dưới yết hầu khiến cuống lưỡi thè ra trước, nếu để ngạt ở dưới đất thì cuống lưỡi sẽ ép về sau và đầu lưỡi cũng sẽ kéo về phía sau. Thời gian tử vong là hơn năm tiếng trước, tức là khoảng chừng giữa đêm. Trong thời gian cơ bắp bị co cứng, nạn nhân không thể khống chế đại tiểu tiện. Phần đầu và những phần các không có vết thương. Vùng da xung quanh vết thắt cổ hiện lên màu tím bầm, xuất hiện tình trạng tụ máu, tróc da và rướm máu dưới da. Đây là dấu vết do thắt cổ chết khi còn sống, không phải sau khi chết mới treo lên...”

“Vừa mới bảo là tự sát rồi, cô nói như vậy không phải là đang nói thừa sao?” Người phụ trách trường học nghe Chân Noãn nói thế liền bất mãn gắt lên, sợ cô muốn nói là nạn nhân bị sát hại.

Chân Noãn ngơ ngàng ngẩng đầu, mặt đỏ bừng, cắn môi rồi nói như đang biện luận: “Các người nói chuyện của các người, tôi làm việc của tôi.”

Quan Tiểu Du và toàn bộ đồng nghiệp ở hiện trường đều quay đầu lại. Trông thấy Chân Noãn Mèo Con đang ra oai, mắt họ đều ẩn chứa ý cười và sự kinh ngạc, cả Tô Nhã cũng cảm thấy có chút thú vị.

Người phụ trách trường học bấm sinh không thích “học sinh” không nghe lời, nhìn nét mặt cô non nớt và lại là nữ thì càng không tin tưởng. Vừa định nói gì đó thì Ngôn Hàm đã lập tức nghiêng đầu, không kiên nhẫn: “Lão Bạch, mời người không liên quan ra ngoài.”

“Được rồi, xin đừng phá hỏng hiện trường.” Lão Bạch vốn rất bảo vệ Chân Noãn, đã sớm chờ sắp ra lệnh, lập tức vui mừng đẩy anh ta ra ngoài rồi đóng cửa lại. Anh quay người, giờ ngón cái lên với Chân Noãn: “Mèo Con, phải như vậy!”

Lòng Chân Noãn chợt thấy ảm áp vô cùng khi biết tất cả mọi người đều đang bênh vực mình. Nhưng... Rốt cuộc là ai đã đặt cái biệt danh Mèo Con cho cô thế nhỉ? Nghe chẳng oai chút nào cả. Nghĩ đến biệt danh của Quan Tiểu Du còn được là “Cá Mập” gì đấy, lòng cô bỗng giàn giụa nước mắt.

Cô nhanh chóng tiếp tục tập trung xem xét, Tiểu Tùng bên cạnh thấy hơi lạ: “Cô, thông thường mà nói, người chết do treo cổ thì mặt sẽ bị thâm tím mới phải.”

Chân Noãn giải thích: “Thông thường, khi nạn nhân chết do bị thắt cổ ở phần bên, phần trước hoặc không phải toàn bộ vị trí, tĩnh mạch và động mạch cổ không bị siết chặt, máu chảy lên mặt mới tạo thành ứ đọng, gây ra thâm tím và niêm mạc xuất huyết. Nhưng nếu xuất hiện những trường hợp hiếm gặp như toàn bộ vị trí đều bị siết, dây thừng hoàn toàn siết lấy tĩnh mạch cổ, vì ở cổ đều là động mạch và động mạch đốt sống nên sẽ dẫn đến máu tuần hoàn trên mặt bị dừng lại, gây ra tình trạng thiếu máu khiến mặt trắng bệch.”

Tiểu Tùng vỗ đầu một cái: “Ồ, em nhớ ra rồi, đúng là như vậy.”

Tô Nhã cũng liếc nhìn, phát hiện lúc làm việc, Chân Noãn khác hẳn bình thường. Có lẽ giống như Ngôn Hàm đã nói, cô ấy là pháp y rất chuyên nghiệp.

“Dây thừng siết cổ trong thời gian dài đã tạo thành rãnh cố định, rất sâu và hẹp, đây là do dây mảnh và cứng tạo nên. Dãy rãnh in hằn đường vân của sợi dây.”

Chân Noãn cầm lấy đoạn dây xù xì bên cạnh đầu người chết.

“Giống với sợi dây thừng phát hiện ở hiện trường, dây thừng được thắt vòng đơn kiểu khép kín. Ngoài ra, rãnh siết là chữ Bát điển hình, hình dạng vó ngựa, dưới sâu trên mỏng, là dấu vết để lại khi treo cổ nên loại trừ khả năng nạn nhân bị siết chết dưới đất. Chỉ có một đường rãnh nên cũng loại bỏ khả năng nạn nhân bị treo cổ ở nơi khác rồi mới chuyển đến đây. Phía sau cổ và những bộ phận khác không có dấu vết giằng co, chứng tỏ không phải bị người ta ép buộc.”

Chân Noãn quan sát phân tích có trật tự, đôi mắt chỉ nghiêm túc xem xét tỉ mỉ đã loại bỏ rất nhiều khả năng một cách rõ ràng. Tuy cảnh sát và người bên cạnh vừa nhìn đã cho rằng khả năng tự sát rất lớn, nhưng phải đợi đến khi có cô lên tiếng, cách nói của cô mới khiến người ta thấy an tâm.

Cô rành mạch phiên dịch lại di ngôn trên thân thể của nạn nhân: Không phải bị giết chết bằng cách khác rồi mới treo lên, không phải treo cổ ở nơi khác rồi mới chuyển đến, cũng không phải bị người ta siết cổ chết rồi mới treo lên.

Đàm Ca ở bên cạnh thấy cô nói xong liền vỗ tay, gờ ngón cái lên khen ngợi. Tô Nhã cũng có phần tán phục. Cô vẫn luôn cho rằng lĩnh vực chuyên môn phân tích tâm lý và phác họa tội phạm rất thần kỳ và tài giỏi, pháp y chỉ cần xem nạn nhân chết như thế nào là được, việc phá án sẽ giao lại cho cảnh sát hình sự chuyên nghiệp. Lần này thật khiến cô được mở rộng tầm nhìn.

Ngôn Hàm cúi đầu, khẽ giọng nói: “Lần sau còn hỏi anh tại sao phải tuyển cô ấy vào làm nữa không?”

Tô Nhã không lên tiếng.

Thật ra, Ngôn Hàm không hề phỏng vấn Chân Noãn. Khi ấy, anh đi công tác bên ngoài, Trần Phóng gửi đến hai danh sách, tư liệu và đoạn ghi hình phỏng vấn cuối cùng. Biểu hiện của Chân Noãn rất luống cuống, nhưng vì kỹ thuật tốt nên không bị loại bỏ. Nguyên nhân Ngôn Hàm tuyển chọn Chân Noãn rất đơn giản: Bạn gái của Thẩm Dục.

Tiểu Tùng hỏi: “Cô, nói như vậy thì đây là tự sát sao?”

Đến đây, Chân Noãn lại nhíu mày: “Có một điểm rất kỳ lạ.”

“Điểm nào?”

“Dấu vết gãy giữa trên cổ và thân thể quá ít.” Chân Noãn nói. “Trên cổ gần như không có vết ma sát và trầy xước, cũng không có vết dây thừng bị lệch. Sau khi treo cổ, dưới tác dụng của trọng lực, dây thừng sẽ siết chặt khí quản và xương, khiến người ta vô cùng đau đớn. Cho dù đối phương tự sát cũng sẽ vùng vẫy kịch liệt. Hơn nữa...”

Cô nắm lấy rồi kéo nhẹ đế giày cao gót màu đỏ của nạn nhân, chiếc giày hơi rộng liền rơi xuống.

“Sao lúc gãy giữa, đôi giày rộng như vậy không bị rơi ra nhỉ?”

Chân Noãn thông dong nói xong, chợt nhớ đến câu chuyện ma mà Quan Tiểu Du đã kể, nói rằng cô gái mặc váy đỏ và giày cao gót đỏ treo cổ vào mười hai giờ đêm, lòng mang thù hận sẽ biến thành ác quỷ. Cô nhìn chiếc chìa khóa treo bằng sợi dây đỏ trên ngực người chết, không tài nào giải thích được vụ án trong phòng kín này, nhưng thân thể nạn nhân nói cho cô biết: “Lúc cô ấy chết, trong căn phòng kín này nhất định có người.”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 65

Có lẽ cô ta cũng từng muốn tìm người tốt hơn giữa trời cao biển rộng này, nhưng kết quả vẫn là quay về chốn xưa sau chuyến chu du ấy.

Cũng như bản thân cô vậy, trong lòng Tần Xu không hề có cảm giác hụt hẫng. Dù có người này hay không thì tình trạng bây giờ của cô vẫn thế. Từng có lần làm tường Ngôn Hàm gặp chuyện không may, cô mất kiểm soát mà khóc lớn, kết quả là mọi người ai cũng nhận ra tình cảm thâm lắng của cô. Các đồng nghiệp cũng tốt bụng muốn tác hợp, nhưng từ đầu đến cuối, anh vẫn duy trì khoảng cách đúng mực, cũng không vì cô mà tỏ vẻ khó chịu, như vậy đã đủ để cô cảm kích rồi. Bây giờ, Tô Nhã đã tới đây, sau này các đồng nghiệp sẽ bớt trêu cô và Ngôn Hàm, như thế cũng tốt.

Lúc tan làm, Chân Noãn được Đàm Ca và Lão Bạch đưa về nhà. Không chỉ vậy, hai người thậm chí còn kiểm tra từng góc ngách trong nhà, đến cả cửa sổ và dây điện bếp gas cũng phải kiểm tra lại một lần.

Chân Noãn lấy làm hốt hoảng: “Không cần khoa trương như vậy chứ?”

“Đương nhiên cần.” Lão Bạch nói. “Nếu không, lỡ mà có xảy ra chuyện gì bất trắc, tôi sẽ hối hận chết mất.”

Chân Noãn rất cảm kích, mời hai người uống trà, nhưng họ lại khéo léo từ chối, có lẽ sợ cô căng thẳng hoặc lúng túng cũng nên. Sau đó, họ mau chóng rời đi, trước khi về còn dặn dò cô khóa cửa nẻo cẩn thận.

Đêm nay, Chân Noãn rất an nhàn, vừa nghe nhạc vừa gọi điện cho Thẩm Dục, lăn lộn trên giường một lát rồi ngủ.

Không biết ngủ đến lúc nào, tiếng chuông điện thoại chói tai bỗng phá vỡ màn đêm tĩnh lặng. Chân Noãn phút chốc choàng tỉnh, trái tim còn đập điên cuồng. Cô lần mò điện thoại rồi bắt máy: “A lô?”

Bên kia ngừng một giây, giọng điệu âm u: “Mau nhìn ra ngoài cửa sổ đi, có thấy một ma nữ tóc dài váy đỏ đang treo cổ kia không?”

Chân Noãn nằm trên giường, chớp chớp mắt, nhẹ nhàng quay lại nhìn ra cửa sổ. Vàng trắng cong cong treo trên bầu trời cao vợi đang tờ mờ sáng. Cô giờ tay lên xoa gương mặt nóng hổi sau một giấc ngủ dài: “Tiểu Du, lại xảy ra án mạng à?”

“Ồ, không hổ danh là nhân viên pháp y, nghe cuộc gọi giữa khuya mà cũng không sợ, còn định bụng dọa cậu để cậu nâng cao tinh thần nữa chứ!” Quan Tiểu Du có chút tức nuối, lại nhanh chóng quay sang nói việc chính. “Số 13, đường Ninh Hạ, quận Giang Thành có người tự sát. Chuẩn bị ra ngoài thôi!”

Chân Noãn mau chóng ngồi dậy, chân còn chưa chạm đất thì điện thoại lại đổ chuông. Cô bắt máy, cất giọng lười nhác mang theo âm mũi dịu dàng, nũng nịu với Quan Tiểu Du: “Ừ, biết rồi mà, lập tức đến ngay!”

Bên kia im lặng vài giây, sau đó truyền đến giọng nói trầm thấp và khá khó chịu của Ngôn Hàm: “Là tôi.”

Chân Noãn nhất thời kinh hoàng như bị sét đánh, suýt nữa rơi xuống giường. Cô lúng túng cầm chặt điện thoại, vừa ngại ngần vừa quần bách giải thích: “Đội trưởng, em... em cứ nghĩ là Quan Tiểu Du vì cô ấy mới vừa gọi điện cho em.”

“Ồ...” Anh cười rồi nói với giọng bốn cột. “Thế mà còn tưởng rằng em xem tôi là bạn trai em rồi chứ!”

“Không phải ạ!” Toàn thân Chân Noãn nóng bừng, xấu hổ sắp khóc.

Nhưng bên đầu kia đã thôi cười, chuyển sang nói chuyện nghiêm túc. “Tôi đang ở khá gần chỗ em, để tôi đưa em đến đó luôn. Em không cần xuống lầu chờ tôi, cho tôi số nhà để tôi đến trước cửa đợi là được.”

Cô báo số nhà rồi cúp điện thoại, ôm mặt lăn một vòng khắp chăn mới vội và đứng dậy thay quần áo.

Lúc Chân Noãn sửa soạn xong xuôi, chuẩn bị ra cửa, nhìn qua mắt mèo đã thấy bóng dáng cao ráo, mảnh khảnh của Ngôn Hàm đứng ở bên thang máy đằng xa, đang nghiêng người dựa vào tường hút thuốc lá. Có vẻ như anh đã đợi được một lúc rồi, hẳn là vì không muốn để cô ra cửa ngửi thấy mùi khói thuốc nên mới đứng cách xa như vậy.

Cô vội mở cửa đi ra, hỏi: “Anh chờ lâu rồi à?”

“Không.” Anh đáp gọn lỏn, lập tức dụi điếu thuốc vào bàn cát trên thùng rác rồi ấn nút mở thang máy.

Sau khi bước vào, Chân Noãn vô thức lùi vào trong góc, người nép sát vào vách thang máy, cố gắng duy trì khoảng cách nhất định với anh. Ngôn Hàm đã phát hiện ra nhưng không bình luận điều gì.

“Tóc của một trong những kẻ bị mất thu được trong phòng graffiti ở 367 đã lấy được DNA rồi, sợi gang tay cũng đang được phân tích, vì vậy cần phải đợi một thời gian nữa.”

“À!”

Manh mối quá ít, cô vội cũng không được. Chân Noãn chậm rãi nhìn anh, xem chừng chắc anh cũng bị gọi dậy khi đang ngủ, trên người mặc chiếc áo cotton màu xanh đậm kiểu cũ, trông khá giống học sinh.

Trên đường lái xe đến hiện trường vụ án, không hiểu sao Chân Noãn chợt nhớ đến Tần Xu, vội nói: “Tần Xu đã vẽ ra được phác họa của kẻ tình nghi rồi.”

“Đã biết.” Ngôn Hàm khựng lại rồi nói với vẻ mặt khá tập trung. “Đã tìm được cô gái giúp đỡ anh chàng tự sát ở hồ bơi hôm nọ rồi, cũng chính là nạn nhân lần này.”

Chân Noon bàng hoàng. Mạnh mẽ đột phá chỉ vừa mới được tìm ra thì người bị tình nghi lại chết rồi sao?

“Là tự sát sao?”

“Cảnh sát khu vực bước đầu suy đoán đây là tự sát.”

Tự sát ư? Như vậy, nghi vấn thứ hai mà sáng nay Ngôn Hàm nhắc đến đã có đáp án rồi. Tại sao cô gái kia lại không sợ bị cảnh sát nhìn thấy mặt? Bởi lẽ cô ta đã sớm chuẩn bị tự sát. Nếu thật như thế thì không phải là sợ tội nữa.

Cô vẫn còn nghi ngờ: “Sao lại suy đoán là tự sát ạ?”

“Nghe nói là chết trong phòng kín.”

Phòng kín?

Số 13 đường Ninh Hạ, quận Giang Thành là khu đại học Khoa học và Công nghệ của Dự Thành. Người phát hiện thi thể là một người lao công già. Bà ấy đến vào năm giờ sáng để quét dọn hành lang khu sinh hoạt chung của sinh viên như thường lệ. Lúc đi qua các phòng, bà thoáng trông thấy hình như có một chiếc bóng màu đỏ tươi qua lớp cửa kính của một giảng đường nào đấy. Khi bà quay lại thì phát hiện trong giảng đường tối đen kìa là một cô gái tóc dài, mặc chiếc váy dài màu đỏ, mang giày cao gót treo cổ lơ lửng trên không.

Bà lao công sợ đến mức hồn bay phách lạc, hét lên thất thanh gọi bảo vệ đến. Nhưng bảo vệ đang trực phát hiện cửa đã khóa mà anh ta lại không có chìa, nên đành vội vàng gọi điện thoại báo cảnh sát.

Lúc Ngôn Hàm đến hiện trường, Tô Nhã cũng đang ở đấy.

“Ồ, đại chuyên gia cũng đến rồi à?”

“Đừng trêu em chứ! Em làm việc hiệu suất cao cũng không được à?” Tô Nhã cắn môi, khề lừm anh.

Nếu chờ đến vụ án liên hoàn mới ra tay, cô e là mình sẽ không có bao nhiêu cơ hội hợp tác với anh. Mắt cô tỏa sáng khi trông thấy dáng vẻ hôm nay của Ngôn Hàm. Không biết anh tìm đâu ra chiếc áo phong cách sinh viên thế kia, dường như khí chất sắc bén của anh ngày thường đã trở nên ôn hòa hơn rất nhiều. Thứ cảm giác ấy khiến cô bất giác nhớ lại nhiều năm về trước.

Chỉ có điều, sau lưng anh thoáng chốc đã lộ ra đầu Chân Noon. Vừa vào phòng, cô đưa đôi mắt trong veo lúng liếng của mình liếc nhìn khắp một vòng rồi lập tức chạy thẳng đến chỗ nạn nhân.

Hắc Tử nhanh chóng tóm tắt tình hình với Ngôn Hàm. Người chết là nghiên cứu sinh của đại học Khoa học và Công nghệ, gần đây đang viết luận văn tốt nghiệp và tìm việc làm. Theo bạn cùng phòng của cô ta cho biết, gia cảnh cô ta không tốt lắm, từ đại học quen ở tỉnh lẻ thi vào đây học nghiên cứu sinh nên rất cố gắng học hành, tính cách cũng trầm lặng, ít nói. Dáng vẻ không đẹp nên nghe nói vẫn chưa yêu đương gì và liên tục gặp khó khăn khi tìm việc làm. Gần đây, bạn cùng phòng thường hay nghe cô ta than vãn mấy lời đại loại như học hành vô ích hay sống cũng không có ý nghĩa gì, nhưng vì cho rằng đó là lời oán trách bâng quơ nên chỉ an ủi vài câu chứ không hề để tâm.

“Mời chuyên gia phân tích thử cho chúng tôi nghe đi!” Ngôn Hàm nhìn Tô Nhã, nói xong rồi bắt đầu mang găng tay và bao chân.

“Thật ra thì anh cũng nhìn ra được mà.” Tô Nhã lừm anh rồi tự tin nói. “Tình trạng của cô ta rất phổ biến: thuộc dạng chỉ lo học hành, ít giao du với người khác và nội tâm cũng rất mềm yếu, từ bé đã sống ở tỉnh lẻ, nhà không khá giả, bước chân đến thành phố lớn liền gặp phải những bạn học với vẻ ngoài bóng loáng xinh đẹp hay học hành xuất sắc hơn thì càng dễ tự ti. Thứ cảm giác này sẽ khiến cô ta phủ định quan niệm và tình trạng cuộc sống trước đây để rồi trở nên hoang mang và mất phương hướng.

Nhất là khi đối mặt với vấn đề tìm việc làm, cô ta sẽ thấy áp lực tăng lên gấp bội, nhưng lại không có bạn bè và người tin cậy để giải tỏa. Sự cách biệt giữa công sức nhiều năm phấn đấu và hiện thực không tìm được việc làm để cải thiện cuộc sống quá lớn khiến cô ta rất khó chấp nhận và trở nên càng tiêu cực hơn. Lúc này, người bình thường sẽ có hai loại phản ứng: một là, họ sẽ phản kháng và hoàn toàn vứt bỏ tình trạng trước kia, hoặc dũng cảm tiến bước như dòng thác đỏ, hoặc lật đổ quan niệm vốn có về giá trị; hai là họ sẽ càng đắm chìm vào thế giới khép kín, nảy sinh khuynh hướng trầm cảm.”

Tô Nhã ung dung nói tiếp: “Tôi cho rằng trong cô ta tồn tại ý định tự sát chủ quan, hơn nữa còn khá hợp lý.”

Người phụ trách trường học đứng bên cạnh lắng nghe vẻ rất khẩn trương. Dạng vụ án tự sát này sẽ ảnh hưởng xấu đến danh tiếng trường học, nhưng họ lại càng không tài nào chấp nhận được vụ án giết người tàn bạo nên chỉ đành gật đầu lia lịa: “Cô chuyên gia nói đúng ạ!”

Ngôn Hàm cũng khẽ gật đầu, thoáng tỏ vẻ đồng ý.

Hắc Tử tiếp tục xâu chuỗi những chi tiết về hiện trường.

Một, lưới chống trộm ở cửa và cửa sổ đều không bị hư hại, cửa sổ không đóng. Lúc cô gái treo cổ, gió bên ngoài vẫn thổi chiếc váy đỏ của cô bay

pháp phối, cảnh tượng ấy trông rất ma quái.

Hai, cửa chỉ có thể khóa từ bên trong, bên ngoài nhất định phải dùng chìa mới mở được. Chìa khóa phòng sinh hoạt chung treo trên cổ cô gái chính là của bạn cùng phòng với cô. Bạn cùng phòng là người phụ trách câu lạc bộ “Nữ doanh nghiệp tương lai”, đã xin được nhà trường cấp cho một phòng sinh hoạt, nhưng vì chìa khóa đã bị mất một ngày trước nên cô ấy đành tìm thầy lấy chìa khóa dự bị và chuẩn bị làm một chìa mới. Theo lý thuyết, chìa khóa này chỉ có cô bạn cùng phòng và nạn nhân có, giữa hai người cũng không có kỳ thị hay mâu thuẫn nào. Hơn nữa, cô bạn cùng phòng vẫn luôn ở trong ký túc xá, có quản lý ký túc xá làm chứng. Lúc cảnh sát tìm đến, cô ta bị đánh thức khi còn đang ngủ, sau đó mới lấy chìa khóa của mình từ ngăn kéo ra.

Ba, tuy khu sinh hoạt chung có máy giám sát, nhưng vì buổi tối hành lang tắt đèn nên không thấy được gì cả.

Bốn, không tìm thấy điện thoại của cô ta.

Hắc Tử nói: “Tuy không tìm được điện thoại khiến tôi cảm thấy hơi lạ, nhưng lưới chống trộm không bị hư và không có chìa khóa nên cửa chỉ có thể được mở từ bên trong, có lẽ là cô ta đã tự sát rồi.”

Người phụ trách trường học nói ngay: “Anh cảnh sát nói đúng ạ!”

Ngôn Hàm không lên tiếng, quay đầu nhìn Chân Noãn. Cô đang ngồi xổm trên đất, hoàn toàn không bị xung quanh quấy nhiễu, mang găng tay kiểm tra thi thể nữ nghiên cứu sinh. Cô kẹp máy thu âm vào cổ áo, đang tập trung ghi âm lại bằng giọng thông thả và khê khàng: “Vết hoen từ thi ử động ở tay, bụng dưới và chân. Đồng tử vẫn đục. Toàn thân từ thi co cứng. Răng cắn vào đầu lưỡi. Lúc treo cổ, dây thừng siết lại bên dưới yết hầu khiến cuống lưỡi thè ra trước, nếu đề ngạt ở dưới đất thì cuống lưỡi sẽ ép về sau và đầu lưỡi cũng sẽ kéo về phía sau. Thời gian tử vong là hơn năm tiếng trước, tức là khoảng chừng giữa đêm. Trong thời gian cơ bắp bị co cứng, nạn nhân không thể khống chế đại tiểu tiện. Phần đầu và những phần các không có vết thương. Vùng da xung quanh vết thắt cổ hiện lên màu tím bầm, xuất hiện tình trạng tụ máu, tróc da và rướm máu dưới da. Đây là dấu vết do thắt cổ chết khi còn sống, không phải sau khi chết mới treo lên...”

“Vừa mới bảo là tự sát rồi, cô nói như vậy không phải là đang nói thừa sao?” Người phụ trách trường học nghe Chân Noãn nói thế liền bất mãn ngắt lời, sợ cô muốn nói là nạn nhân bị sát hại.

Chân Noãn ngớ ngẩn ngẩn đầu, mặt đỏ bừng, cắn môi rồi nói như đang biện luận: “Các người nói chuyện của các người, tôi làm việc của tôi.”

Quan Tiêu Du và toàn bộ đồng nghiệp ở hiện trường đều quay đầu lại. Trông thấy Chân Noãn Mèo Con đang ra oai, mắt họ đều ẩn chứa ý cười và sự kinh ngạc, cả Tô Nhã cũng cảm thấy có chút thú vị.

Người phụ trách trường học bầm sinh không thích “học sinh” không nghe lời, nhìn nét mặt cô non nớt và lại là nữ thì càng không tin tưởng. Vừa định nói gì đó thì Ngôn Hàm đã lập tức nghiêng đầu, không kiên nhẫn: “Lão Bạch, mời người không liên quan ra ngoài.”

“Được rồi, xin đừng phá hỏng hiện trường.” Lão Bạch vốn rất bảo vệ Chân Noãn, đã sớm chờ sắp ra lệnh, lập tức vui mừng đẩy anh ta ra ngoài rồi đóng cửa lại. Anh quay người, giơ ngón cái lên với Chân Noãn: “Mèo Con, phải như vậy!”

Lòng Chân Noãn chợt thấy ảm áp vô cùng khi biết tất cả mọi người đều đang bênh vực mình. Nhưng... Rốt cuộc là ai đã đặt cái biệt danh Mèo Con cho cô thế nhỉ? Nghe chẳng oai chút nào cả. Nghĩ đến biệt danh của Quan Tiêu Du còn được là “Cá Mập” gì đấy, lòng cô bỗng giàn giụa nước mắt.

Cô nhanh chóng tiếp tục tập trung xem xét, Tiểu Tùng bên cạnh thấy hơi lạ: “Cô, thông thường mà nói, người chết do treo cổ thì mặt sẽ bị thâm tím mới phải.”

Chân Noãn giải thích: “Thông thường, khi nạn nhân chết do bị thắt cổ ở phần bên, phần trước hoặc không phải toàn bộ vị trí, tĩnh mạch và động mạch cổ không bị siết chặt, máu chảy lên mặt mới tạo thành ứ đọng, gây ra thâm tím và niêm mạc xuất huyết. Nhưng nếu xuất hiện những trường hợp hiếm gặp như toàn bộ vị trí đều bị siết, dây thừng hoàn toàn siết lấy tĩnh mạch cổ, vì ở cổ đều là động mạch và động mạch đứt sống nên sẽ dẫn đến máu tuần hoàn trên mặt bị dừng lại, gây ra tình trạng thiếu máu khiến mặt trắng bệch.”

Tiểu Tùng vỗ đầu một cái: “Ồ, em nhớ ra rồi, đúng là như vậy.”

Tô Nhã cũng liếc nhìn, phát hiện lúc làm việc, Chân Noãn khác hẳn bình thường. Có lẽ giống như Ngôn Hàm đã nói, cô ấy là pháp y rất chuyên nghiệp.

“Dây thừng siết cổ trong thời gian dài đã tạo thành rãnh cố định, rất sâu và hẹp, đây là do dây mảnh và cứng tạo nên. Đáy rãnh in hằn đường vân của sợi dây.”

Chân Noãn cảm lấy đoạn dây xù xì bên cạnh đầu người chết.

“Giống với sợi dây thừng phát hiện ở hiện trường, dây thừng được thắt vòng đơn kiểu khép kín. Ngoài ra, rãnh siết là chữ Bát điển hình, hình dạng vó ngựa, dưới sâu trên mỏng, là dấu vết để lại khi treo cổ nên loại trừ khả năng nạn nhân bị siết chết dưới đất. Chỉ có một đường rãnh nên cũng loại bỏ khả năng nạn nhân bị treo cổ ở nơi khác rồi mới chuyển đến đây. Phía sau cổ và những bộ phận khác không có dấu vết giằng co, chứng tỏ không phải bị người ta ép buộc.”

Chân Noãn quan sát phân tích có trật tự, đôi mắt chỉ nghiêm túc xem xét tỉ mỉ đã loại bỏ rất nhiều khả năng một cách rõ ràng. Tuy cảnh sát và người bên cạnh vừa nhìn đã cho rằng khả năng tự sát rất lớn, nhưng phải đợi đến khi có cô lên tiếng, cách nói của cô mới khiến người ta thấy an tâm.

Cô rạch mạch phiên dịch lại di ngôn trên thân thể của nạn nhân: Không phải bị giết chết bằng cách khác rồi mới treo lên, không phải treo cổ ở nơi khác

rồi mới chuyển đến, cũng không phải bị người ta siết cổ chết rồi mới treo lên.

Đàm Ca ở bên cạnh thấy cô nói xong liền vỗ tay, giong ngón cái lên khen ngợi. Tô Nhã cũng có phần tán phục. Cô vẫn luôn cho rằng lĩnh vực chuyên môn phân tích tâm lý và phác họa tội phạm rất thần kỳ và tài giỏi, pháp y chỉ cần xem nạn nhân chết như thế nào là được, việc phá án sẽ giao lại cho cảnh sát hình sự chuyên nghiệp. Lần này thật khiến cô được mở rộng tầm nhìn.

Ngôn Hàm cúi đầu, khẽ giọng nói: “Lần sau còn hỏi anh tại sao phải tuyền cô ấy vào làm nữa không?”

Tô Nhã không lên tiếng.

Thật ra, Ngôn Hàm không hề phỏng vấn Chân Noãn. Khi ấy, anh đi công tác bên ngoài, Trần Phóng gửi đến hai danh sách, tư liệu và đoạn ghi hình phỏng vấn cuối cùng. Biểu hiện của Chân Noãn rất luống cuống, nhưng vì kỹ thuật tốt nên không bị loại bỏ. Nguyên nhân Ngôn Hàm tuyền chọn Chân Noãn rất đơn giản: Bạn gái của Thẩm Dực.

Tiểu Tùng hỏi: “Cô, nói như vậy thì đây là tự sát sao?”

Đến đây, Chân Noãn lại nhíu mày: “Có một điểm rất kỳ lạ.”

“Điểm nào?”

“Dấu vết gãy giữa trên cổ và thân thể quá ít.” Chân Noãn nói. “Trên cổ gần như không có vết ma sát và trầy xước, cũng không có vết dây thừng bị lệch. Sau khi treo cổ, dưới tác dụng của trọng lực, dây thừng sẽ siết chặt khí quản và xương, khiến người ta vô cùng đau đớn. Cho dù đối phương tự sát cũng sẽ vùng vẫy kịch liệt. Hơn nữa...”

Cô nắm lấy rồi kéo nhẹ đế giày cao gót màu đỏ của nạn nhân, chiếc giày hơi rộng liền rơi xuống.

“Sao lúc gãy giữa, đôi giày rộng như vậy không bị rơi ra nhỉ?”

Chân Noãn thông dong nói xong, chợt nhớ đến câu chuyện ma mà Quan Tiểu Du đã kể, nói rằng cô gái mặc váy đỏ và giày cao gót đỏ treo cổ vào mười hai giờ đêm, lòng mang thù hận sẽ biến thành ác quỷ. Cô nhìn chiếc chìa khóa treo bằng sợi dây đỏ trên ngực người chết, không tài nào giải thích được vụ án trong phòng kín này, nhưng thân thể nạn nhân nói cho cô biết: “Lúc cô ấy chết, trong căn phòng kín này nhất định có người.”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66

Sáu giờ sáng, tại khu sinh hoạt chung của trường đại học Khoa học và Kỹ thuật Dự Thành.

Ánh mắt mọi người đều hướng về phía Chân Noãn.

Tô Nhã hỏi: “Ý của cô là... bị giết?”

“Hiện giờ vẫn chưa biết.” Chân Noãn trả lời thật thà. “Tôi chỉ thuật lại những thứ tôi thấy từ thi thể nạn nhân mà thôi.”

Giọng cô trước sau vẫn thành thật và thẳng thắn, nhưng không khỏi làm cho người ta có liên tưởng sâu xa. Tô Nhã im lặng.

Ngôn Hàm chậm rãi bước đến, liếc nhìn cô rồi khẽ cong khóe môi và nói: “Nói ra suy nghĩ của em đi. Đừng sợ mắc sai lầm.”

Chân Noãn cảm nhận được sự khích lệ của anh, cắn môi: “Em nghi ngờ nạn nhân bị treo lên khi còn sống, thậm chí trạng thái còn rất yên ổn, có thể đã sử dụng thuốc ngủ.”

Vừa dứt lời, tất cả mọi người đều ngộ ra theo kiểu “À, thì ra là vậy” hay “Ồ, sao không nghĩ đến khả năng này nhỉ”.

Nhưng Chân Noãn lập tức thận trọng nói: “Em chỉ nghi ngờ thôi, phải đợi trở về khám nghiệm tử thi mới có thể xác định. Nhưng hiện giờ, có thể nhận thấy rằng nạn nhân đúng là đã thắt cổ chết ở đây mà không hề gãy giữa, cho nên trường hợp em nói có khả năng tương đối lớn.”

Quan Tiểu Du khích lệ: “Người đẹp Noãn Noãn, giỏi lắm!”

“Giỏi gì đâu.” Chân Noãn nói nhỏ. “Thật sự phải trở về khám nghiệm mới có thể kết luận. Chẳng may không phải thuốc ngủ, mọi người đừng trách tôi đây!”

Ngôn Hàm cười, cúi đầu vuốt mũi.

Hắc Tử thờ dài: “Đây lại là vụ cùng nhau tự sát trở thành mưu sát ư? Mèo Con trở về kiểm tra xem có thuốc không rồi nói cho tôi biết nhé!”

“Vâng.” Chân Noãn ngẩng đầu nhìn, thấy Ngôn Hàm đã thu lại nụ cười, hàng mày dài hơi nhíu, nhìn nạn nhân với vẻ mặt khó đoán. Chân Noãn chợt cảm thấy toàn thân căng thẳng, tinh thần tập trung cao độ, lẽ nào cô đã bỏ sót điều gì và lại bị Đội trưởng bắt được sao?

“Không cần chờ đến lúc trở về Phòng thí nghiệm đâu.” Ngôn Hàm sai bước đi tới, ngồi xuống đối diện Chân Noãn, nhặt dây thòng lọng cạnh đầu nạn nhân lên rồi quan sát vài giây, sau đó quay đầu lại nhìn đầu dây thừng bị cắt đứt giữa căn phòng học.

Anh lập tức đứng dậy, đi sang bên kia, nhảy phắt lên bàn rồi vươn tay úm lên dây thừng.

Chân Noãn ngẩng đầu lên nhìn. Với góc độ này, trông dáng anh càng cao lớn, cánh tay vừa lúc che lấp ánh đèn trong phòng học, trông như vầng hào quang tỏa sáng vạn vật.

Ngôn Hàm vừa hỏi Hắc Tử về phương hướng trước mặt nạn nhân khi bị treo trên sợi dây vừa úm thử thòng lọng vào dây thừng theo vị trí tương ứng.

Hắc Tử vừa nhìn đã hiểu ý của Ngôn Hàm, cũng vội nhảy lên xem. Anh nhìn dây thừng rồi nói: “Đây là cách buộc nút của người bình thường, không có vấn đề gì cả.”

Nhưng Ngôn Hàm không cho ý kiến mà nhảy xuống và trở về chỗ thi thể, muốn nhắc tay nạn nhân lên xem nhưng kết quả là không nhắc lên nổi. “... À...” Chân Noãn khẽ nhắc nhở. “Đội trưởng, thi thể cô ấy đã cương cứng, không nhắc lên được đâu.” Cô lại bồi thêm một câu: “Anh mà tiếp tục dùng sức sẽ làm hỏng thi thể đó.”

Ngôn Hàm liếc nhìn cô, cô nhủ mày nhìn tay anh với vẻ lo lắng vô cùng, như thể sợ anh vừa dùng sức sẽ bẻ gãy thi thể vậy. Trông cô lúc này giống người bán hàng rong ngồi xổm dưới đất bày hàng, nhưng lại sợ khách hàng làm rơi vỡ những món đồ yêu quý của mình.

Anh cười khẽ, giọng điệu mang chút trêu chọc: “Yên tâm, tôi không làm hỏng đồ của em đâu.”

“Ừm, dạ...” Chân Noãn cúi đầu, nghĩ thầm đó có phải đồ của mình đâu, nhưng vẫn nói theo phép tắc. “Cám ơn Đội trưởng.”

“...”

Ngôn Hàm đành phải cúi xuống xem tiếp, cũng không biết đang tìm thứ gì trên tay phải nạn nhân. Xem chừng tìm mãi không thấy, anh lại di chuyển về phía Chân Noãn, hất hất tay ra hiệu bảo cô đừng cản trở rồi lại cúi đầu kiểm tra tiếp. Lần này...

Anh lấy điện thoại ra chụp ngón tay nạn nhân rồi lẳng lặng giờ màn hình ra trước mắt Chân Noãn. Lúc đầu, Chân Noãn nghĩ rằng tay anh muốn chạm vào mình nên sợ hãi lùi về sau theo phản xạ, đến khi định thần nhìn lại, cô mới nhận ra chỉ là chiếc điện thoại di động. Cô hơi bối rối, nhưng Ngôn Hàm dường như lại nhìn thấu tâm tư của cô.

Anh giờ di động lên, cười: “Em trốn gì chứ? Tưởng tôi muốn làm gì?”

“Không phải...” Cô ngăn người, mặt nóng lên, cảm thấy ánh mắt của anh như muốn thiêu sống người ta, đành cup mắt xuống không nhìn anh nữa rồi chậm rãi dịch người về. Tập trung nhìn hình ảnh ngón tay nạn nhân trên màn hình, cô bỗng sững sốt phát hiện: “Cô ấy thuận tay trái.”

Trong tấm ảnh, đốt ngón tay thứ nhất trên ngón giữa tay trái của nạn nhân có một vết chai rất rõ. Đó không phải là vết cầm bút lâu năm sao? Cô lập tức dịch sang bên kia thi thể để kiểm tra, trên tay phải không hề có vết chai. Cô áp ứng, bất giác lặp lại lần nữa: “Cô ấy thật sự thuận tay trái.”

Ngôn Hàm nghe tiếng lầm bầm của cô thì bật cười: “Có ai nói là giả đâu.”

Chân Noãn luống cuống quay đầu đi chỗ khác.

Hắc Tử cũng nhảy xuống bàn, chạy tới xem: “Nếu thuận tay trái thật, vậy nút buộc kia không phải do cô ấy thắt mà là người khác, một người thuận tay phải.”

“Ừ!” Ngôn Hàm đứng lên, bình tĩnh nói. “Vì vậy, tôi thấy suy đoán của Chân Noãn có khả năng chính xác rất cao.”

Hắc Tử khó hiểu: “Cửa chỉ có thể khóa từ bên trong, hung thủ ra ngoài thế nào?”

“Phòng kín ở đây chẳng qua là hiểu lầm do khuynh hướng tâm lý bình thường dẫn dắt thôi.” Đôi mắt của Ngôn Hàm trở nên sắc bén, dường như tất cả mọi điểm bất thường đều không thoát khỏi đôi mắt anh. “Thử nghĩ xem tại sao cô gái này lại đeo chìa khóa phòng lên cổ mình?”

Đây cũng là điểm bất thường mà Tô Nhã ngay từ đầu đã nhận ra: “Váy đồ gầy đó, duy chỉ có chiếc chìa khóa này là không hài hòa. Nó không phải trang sức quý giá, cũng không có ý nghĩa gì đặc biệt, vậy tại sao cô ấy hoặc hung thủ lại phải làm thế?”

Trong đầu Chân Noãn chợt lóe lên một điều: “Cứ như cô ấy muốn nói cho chúng ta biết đây là phòng kín vậy. Liệu có phải...” Cô hơi chần chừ. “... Vì muốn chúng ta suy nghĩ sai hướng nên cố ý cho chúng ta biết chỗ này chỉ có mỗi cô ấy?”

Ngôn Hàm quay đầu lại, nhìn cô với vẻ hứng thú: “Tiếp đi!”

Mặt cô ửng đỏ: “Có lẽ, cái gọi là phòng kín rất đơn giản. Một ngày trước, nạn nhân trộm chìa khóa rồi đánh thêm một chìa. Cô ấy cho rằng theo như logic bình thường, mọi người sẽ không cho là phòng kín mà cô ấy tự sát có dư một chiếc chìa, hơn nữa càng không ngờ rằng cô ấy lại giao chìa khóa cho hung thủ.”

“Phòng kín” do khuynh hướng tâm lý bình thường tạo ra ư? Đúng là như vậy!

“Nhưng vì sao chứ? Hành vi này rất quái gở.” Tô Nhã không thể phân tích theo góc độ tâm lý học được.

Nhưng Chân Noãn đã sớm liên tưởng đến vụ điện giật ở bể bơi một ngày trước: “Nạn nhân tự nguyện. Đây lại là vụ giúp nhau tự sát ư?”

Trong mắt Ngôn Hàm hiện lên một tia sáng. Xem ra cô và anh thật có cùng suy nghĩ. Chân Noãn bắt gặp ánh mắt của anh, lập tức cúi đầu. Cô siết chặt ngón tay, thật sự không biết tại sao mình không dám nhìn vào mắt anh, nhưng lại không có cảm giác sợ hãi như khi đối mặt với những người khác.

“Lại?” Tô Nhã nhìn hai người về dò hỏi, nhận ra mình vừa được điều đến nên không có đủ thông tin. Mặc dù cảm thấy cách nói này quá khó bề tường tượng, nhưng cô cũng không bình luận gì thêm.

Ngôn Hàm tiếp lời Chân Noãn: “Giống vụ án ở bể bơi, cô ấy dàn dựng màn kịch này để chứng minh không ai có thể vào phòng và mình chết là do tự sát, bởi lẽ cô ấy không muốn liên lụy tới người giúp đỡ mình.”

Lúc này, Đàm Ca nhận được một cú điện thoại. Sau khi cúp máy, anh báo cáo ngay với Ngôn Hàm: “Sếp, chỗ Tô Dương phát hiện ra vài manh mối. Đêm qua, nạn nhân mua thuốc ngủ liều lượng thấp ở hiệu thuốc trước trường. Điều này có thể chứng minh suy luận của Mèo Con.”

Da đầu Chân Noãn tê rần, vẻ mặt hết sức thảm thiết. Cô thầm nhủ những lúc nghiêm túc thế này đừng dùng biệt danh chứ, chưa kể đây đâu phải là biệt danh của cô, cô vốn chưa hề đồng ý kia mà.

“Ngoài ra, theo camera đặt ở con đường trước cổng trường...”

Đàm Ca đưa di động cho Ngôn Hàm để anh xem đoạn phim giám sát mà Tô Dương gửi tới. “Vào mười một rưỡi ngày hôm qua, nạn nhân xuất hiện và đi qua góc phố, nhưng mấy phút sau, cô ấy không đi qua camera đặt ở giữa con đường.”

Ngôn Hàm “Cô ta đang chờ người.”

“Đúng vậy! Tầm năm phút sau, có mấy người mặc áo khoác, đội mũ đi qua góc phố, nhưng sau đó không nhìn thấy bọn họ nữa. Một phút sau, nạn nhân đi tới đoạn giữa đường, hai bên camera là góc chết và cô ta nhiều lần nhìn sang bên đó.”

Ngôn Hàm hiểu rõ: “Bên cạnh cô ta, góc chết của camera có người.”

“Hơn nữa...” Đàm Ca cùng xem đoạn phim với anh, hơi ngập ngừng. “Cậu xem, ở đoạn này, hình như cô ta đã bỏ mấy viên thuốc vào miệng. Cô ta tự nguyện.”

Ngôn Hàm dần dần nhíu mày: “Quả nhiên giống vụ bể bơi. Lần này, bọn họ cũng hẹn gặp để người kia giúp cô ta tự sát.”

Trong tiềm thức, Chân Noãn vẫn luôn suy nghĩ hai vấn đề mà Ngôn Hàm nhắc tới ngày hôm đó. Vấn đề thứ hai đã giải quyết được rồi, nhưng vấn đề thứ nhất liệu có phải liên quan đến tập thể không, cô lặng lẽ ngẫm nghĩ rất lâu. Đến giờ phút này, có vài nhận thức mờ ảo đã dần xuất hiện trong đầu cô.

“Đội trưởng!”

“Hả?” Anh quay đầu lại nhìn cô.

“Em có chuyện muốn báo cáo.”

“Nói đi!”

Cô hơi chần chừ, anh liếc nhìn cô bằng ánh mắt có phần thay đổi. Tay Chân Noãn khẽ run, cố lấy hết can đảm: “Lúc thống kê số liệu, em đã phát hiện ra tháng trước, đội Ba xử lý rất nhiều vụ tự sát và tai nạn, điều này thật không bình thường. Hơn nữa, còn có phần đáng ngờ, không biết có liên quan đến hai vụ này không. Là... là vụ án liên hoàn... có tổ chức...”

Giọng cô càng lúc càng nhỏ đến mức không nghe rõ nữa.

Ngôn Hàm im lặng.

Những người có mặt ở đây cũng không dám thở mạnh. Nếu đúng là thế, đồng nghiệp ở đội Ba đã kết luận sai về vụ án, đồng nghĩa với thất trách trong công việc. Chuyện này dù nhỏ cũng phải chịu khiển trách nặng nề, nếu nghiêm trọng thì càng...

Ngôn Hàm khẽ mím môi, cân nhắc trong chốc lát rồi nói: “Sau khi trở về, hãy mang những hồ sơ khả nghi đến phòng làm việc của tôi.”

Chân Noãn gật đầu: “Vâng.”

“Hơn nữa, những người có mặt ở đây...” Anh hơi cup mắt, nhìn quanh một lượt. “Trước khi chuyện này có kết luận, không được để lộ dù chỉ một chút. Nếu vi phạm thì sau này không cần tiếp tục làm việc ở đội Một nữa.”

Căn phòng yên lặng như tờ, tĩnh mịch như thể bị đóng băng vậy.

Sự quyết đoán và bình tĩnh của anh đã trấn an mọi người. Bình thường, Ngôn Hàm cho phép đàn em nói giỡn hoặc đùa cợt, nhưng một khi đã nghiêm túc ra lệnh thì tuyệt đối không cho phép làm trái, cũng không chừa đường cứu vãn.

Chân Noãn lơ ngơ, mãi sau mới nhận ra mà phát hoảng. Trông sắc mặt của mọi người như thế, lẽ nào chuyện này rất nghiêm trọng?

Cô đứng phắt dậy, nhưng bỗng dưng cảm thấy choáng váng, mắt tối sầm rồi trong thoáng chốc, không biết đâu là đông tây nam bắc, bất giác ngã về phía sau. Ngôn Hàm bước nhanh đến, nắm chặt lấy cánh tay cô. Phản ứng đầu tiên của cô là giật thót, hoảng sợ giãy khỏi tay anh, nhưng không ngờ anh nắm rất chặt khiến cô không thể tránh nổi.

Cô choáng váng lao đảo, lơ mơ thấy thân thể được anh đỡ lấy, nhưng rồi chỉ trong nháy mắt, tầm nhìn mông lung bỗng sáng trở lại. Ở trước mặt cô, Ngôn Hàm cau mày: “Sao thế?”

Cô từ từ phục hồi tinh thần, tầm mắt cũng rõ ràng hơn, lắc đầu nguây nguây: “Không sao ạ, hình như ngồi xồm quá lâu, lại đứng dậy gấp quá!”

Anh buông tay cô ra, dặn dò: “Sau này chú ý một chút.”

“Vâng.”

Kết thúc công việc, mọi người lần lượt rời khỏi hiện trường.

Ngoài tòa nhà, rất nhiều sinh viên đang vây quanh chỉ trỏ, không ít người đang bàn tán, nói cái gì mà chuyện ma nữ vấy đỏ đòi mạng. Chân Noãn cảm thấy khó hiểu, sao mọi người lại có thể tin những lời như thế. Đi ngang qua mấy nữ sinh, cô nghe rõ lời xì xào của họ: “Nghe nói nửa đêm mặc đồ đỏ treo cổ sẽ biến thành ác quỷ đó. Không biết tại sao cô ta lại tự sát bằng cách này nữa.”

“Chắc trong lòng chứa đầy oán hận, muốn làm ma trả thù cái đám xấu xa nói nó là gái nhà nghèo xấu xí.”

Sáng sớm, sân trường còn rất sạch sẽ, không khí cũng trong lành, nhưng mấy lời đó lại khiến người nghe cảm thấy bức bối. Chân Noãn ráng bước rồi đi, nhét tai nghe vào nghe nhạc.

Chưa đi được mấy bước thì bị người ta kéo giật về sau, là Quan Tiểu Du lôi cô sang bên rồi gí đầu cô: “Cái đồ ngờ nghệch nhà cậu.”

Chân Noãn ôm đầu, tháo tai nghe xuống rồi khẽ nói: “Sao thế?”

“Trước mặt nhiều người như vậy, cậu đừng cảm thật đấy!” Quan Tiểu Du véo mặt cô. “Mình muốn toát mồ hôi thay cậu luôn đó. Ở chỗ đông người như vậy, nếu truyền đến tai đội Ba thì không phải cậu gây thù với cả đội rồi à?”

Chân Noãn xoa cái má đang đau, ra chiều vẫn không hiểu: “Mình chỉ nói sự thật thôi mà? Nếu mình sai thì chứng tỏ họ đúng, cũng tốt mà. Nếu mình đúng thì họ sửa chữa sai sót, như vậy không phải cũng rất tốt sao?”

“Cậu... Cái đầu này, vừa rời khỏi xác chết là ngốc đến phát sợ. Đầu phải ai cũng nghĩ như cậu đâu. Có vài người sẽ cảm thấy mất mặt mà ghi thù. Lẽ ra, cậu nên nói riêng với sếp mới phải. Nhưng người trong đội mình cũng biết chừng mực lắm. Họ sẽ bảo vệ cậu nên không nói lung tung đâu. Hơn nữa, chẳng may xảy ra chuyện gì, sếp nhất định sẽ gánh vác giúp cậu.”

Chân Noãn bối rối: “Sao lại liên quan đến Đội trưởng?”

“Bây giờ, anh ấy biết rồi thì nhất định sẽ tự mình lo liệu. Cậu không nghe lời anh ấy vừa nói à? Anh ấy đang bảo vệ cậu đấy. Chẳng may cậu đoán nhầm mà truyền ra ngoài, đám người ở đội Ba sẽ đâm thọt, sau này, cậu làm việc thế nào.”

Bây giờ, Chân Noãn mới hiểu được đôi phần, trong lòng không biết là cảm động hay chán nản, uể oải nói: “Lần sau, tớ nhất định sẽ nói riêng để không liên lụy tới Đội trưởng.”

Cô lơ đãng nhìn về phía trước, bóng lưng của Ngôn Hàm cao và gầy, như một thân cây đứng lặng hồi lâu dưới ánh nắng ban mai.

Cách đó hơn mười mét, Tô Nhã nói với Ngôn Hàm: “Có lẽ, lúc gọi cô ấy vào phòng làm việc, anh nên nhân tiện dạy bảo cô ấy về cách đối nhân xử thế.”

Ngôn Hàm liếc nhìn cô.

“Chuyện như vậy nên nói riêng với anh. Chẳng may thật sự gây thù hằn với đội Ba, bọn họ đổ vấy lên đầu anh thì phải làm sao?”

“Sao lại đổ vấy lên đầu anh?”

“Không hẳn. Nhưng với tính cách của anh, nếu cô ấy gặp rắc rối, chắc chắn anh sẽ đứng ra ôm cả trách nhiệm về mình.”

Ngôn Hàm cười nhạt, ra chiều không mấy quan tâm.

“Không sao đâu. Anh tin tưởng đội viên của mình, họ không tung tin ra ngoài đâu. Nếu cô ấy sai lầm thì chuyện này coi như chấm dứt ở đây.”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67

Sáu giờ sáng, tại khu sinh hoạt chung của trường đại học Khoa học và Kỹ thuật Dự Thành.

Ánh mắt mọi người đều hướng về phía Chân Noãn.

Tô Nhã hỏi: “Ý của cô là... bị giết?”

“Hiện giờ vẫn chưa biết.” Chân Noãn trả lời thật thà. “Tôi chỉ thuật lại những thứ tôi thấy từ thi thể nạn nhân mà thôi.”

Giọng cô trước sau vẫn thành thật và thẳng thắn, nhưng không khỏi làm cho người ta có liên tưởng sâu xa. Tô Nhã im lặng.

Ngôn Hàm chậm rãi bước đến, liếc nhìn cô rồi khẽ cong khóe môi và nói: “Nói ra suy nghĩ của em đi. Đừng sợ mắc sai lầm.”

Chân Noãn cảm nhận được sự khích lệ của anh, cắn môi: “Em nghi ngờ nạn nhân bị treo lên khi còn sống, thậm chí trạng thái còn rất yên ổn, có thể đã sử dụng thuốc ngủ.”

Vừa dứt lời, tất cả mọi người đều ngộ ra theo kiểu “À, thì ra là vậy” hay “Ồ, sao không nghĩ đến khả năng này nhỉ”.

Nhưng Chân Noãn lập tức thận trọng nói: “Em chỉ nghi ngờ thôi, phải đợi trở về khám nghiệm tử thi mới có thể xác định. Nhưng hiện giờ, có thể nhận thấy rằng nạn nhân đúng là đã thất cố chết ở đây mà không hề gãy giữa, cho nên trường hợp em nói có khả năng tương đối lớn.”

Quan Tiểu Du khích lệ: “Người đẹp Noãn Noãn, giỏi lắm!”

“Giỏi gì đâu.” Chân Noãn nói nhỏ. “Thật sự phải trở về khám nghiệm mới có thể kết luận. Chẳng may không phải thuốc ngủ, mọi người đừng trách tôi đây!”

Ngôn Hàm cười, cúi đầu vuốt mũi.

Hắc Tử thở dài: “Đây lại là vụ cùng nhau tự sát trở thành mưu sát ư? Mèo Con trở về kiểm tra xem có thuốc không rồi nói cho tôi biết nhé!”

“Vâng.” Chân Noãn ngẩng đầu nhìn, thấy Ngôn Hàm đã thu lại nụ cười, hàng mày dài hơi nhíu, nhìn nạn nhân với vẻ mặt khó đoán. Chân Noãn chợt cảm thấy toàn thân căng thẳng, tinh thần tập trung cao độ, lẽ nào cô đã bỏ sót điều gì và lại bị Đội trưởng bắt được sao?

“Không cần chờ đến lúc trở về Phòng thí nghiệm đâu.” Ngôn Hàm sai bước đi tới, ngồi xuống đối diện Chân Noãn, nhặt dây thòng lọng cạnh đầu nạn nhân lên rồi quan sát vài giây, sau đó quay đầu lại nhìn đầu dây thừng bị cắt đứt giữa căn phòng học.

Anh lập tức đứng dậy, đi sang bên kia, nhảy phắt lên bàn rồi vươn tay ướm lên dây thừng.

Chân Noãn ngẩng đầu lên nhìn. Với góc độ này, trông dáng anh càng cao lớn, cánh tay vừa lúc che lấp ánh đèn trong phòng học, trông như vầng hào quang tỏa sáng vạn trượng.

Ngôn Hàm vừa hỏi Hắc Tử về phương hướng trước mặt nạn nhân khi bị treo trên sợi dây vừa ướm thử thòng lọng vào dây thừng theo vị trí tương ứng.

Hắc Tử vừa nhìn đã hiểu ý của Ngôn Hàm, cũng vội nhảy lên xem. Anh nhìn dây thừng rồi nói: “Đây là cách buộc nút của người bình thường, không có vấn đề gì cả.”

Nhưng Ngôn Hàm không cho ý kiến mà nhảy xuống và trở về chỗ thi thể, muốn nhắc tay nạn nhân lên xem nhưng kết quả là không nhắc lên nổi. “... À...” Chân Noãn khẽ nhắc nhở. “Đội trưởng, thi thể cô ấy đã cứng cứng, không nhắc lên được đâu.” Cô lại bồi thêm một câu: “Anh mà tiếp tục dùng sức sẽ làm hỏng thi thể đó.”

Ngôn Hàm liếc nhìn cô, cô nhủ mày nhìn tay anh với vẻ lo lắng vô cùng, như thể sợ anh vừa dùng sức sẽ bẻ gãy thi thể vậy. Trông cô lúc này giống người bán hàng rong ngồi xổm dưới đất bày hàng, nhưng lại sợ khách hàng làm rơi vỡ những món đồ yêu quý của mình.

Anh cười khẽ, giọng điệu mang chút trêu chọc: “Yên tâm, tôi không làm hỏng đồ của em đâu.”

“Ừm, dạ...” Chân Noãn cúi đầu, nghĩ thầm đó có phải đồ của mình đâu, nhưng vẫn nói theo phép tắc. “Cám ơn Đội trưởng.”

“...”

Ngôn Hàm đành phải cúi xuống xem tiếp, cũng không biết đang tìm thứ gì trên tay phải nạn nhân. Xem chừng tìm mãi không thấy, anh lại di chuyển về phía Chân Noãn, hất hất tay ra hiệu bảo cô đừng cản trở rồi lại cúi đầu kiểm tra tiếp. Lần này...

Anh lấy điện thoại ra chụp ngón tay nạn nhân rồi lẳng lặng giờ màn hình ra trước mắt Chân Noãn. Lúc đầu, Chân Noãn nghĩ rằng tay anh muốn chạm vào mình nên sợ hãi lùi về sau theo phản xạ, đến khi định thần nhìn lại, cô mới nhận ra chỉ là chiếc điện thoại di động. Cô hơi bối rối, nhưng Ngôn Hàm dường như lại nhìn thấu tâm tư của cô.

Anh giờ di động lên, cười: “Em trốn gì chứ? Tưởng tôi muốn làm gì?”

“Không phải...” Cô ngẩn người, mặt nóng lên, cảm thấy ánh mắt của anh như muốn thiêu sống người ta, đành cụp mắt xuống không nhìn anh nữa rồi chậm rãi dịch người về. Tập trung nhìn hình ảnh ngón tay nạn nhân trên màn hình, cô bỗng sững sốt phát hiện: “Cô ấy thuận tay trái.”

Trong tấm ảnh, đốt ngón tay thứ nhất trên ngón giữa tay trái của nạn nhân có một vết chai rất rõ. Đó không phải là vết cầm bút lâu năm sao? Cô lập tức dịch sang bên kia thì thể để kiểm tra, trên tay phải không hề có vết chai. Cô áp ứng, bất giác lặp lại lần nữa: “Cô ấy thật sự thuận tay trái.”

Ngôn Hàm nghe tiếng lẩm bẩm của cô thì bật cười: “Có ai nói là giả đâu.”

Chân Noãn luống cuống quay đầu đi chỗ khác.

Hắc Tử cũng nhảy xuống bàn, chạy tới xem: “Nếu thuận tay trái thật, vậy nút buộc kia không phải do cô ấy thắt mà là người khác, một người thuận tay phải?”

“Ừ!” Ngôn Hàm đứng lên, bình tĩnh nói. “Vì vậy, tôi thấy suy đoán của Chân Noãn có khả năng chính xác rất cao.”

Hắc Tử khó hiểu: “Cửa chỉ có thể khóa từ bên trong, hung thủ ra ngoài thế nào?”

“Phòng kín ở đây chẳng qua là hiểu lầm do khuynh hướng tâm lý bình thường dẫn dắt thôi.” Đôi mắt của Ngôn Hàm trở nên sắc bén, dường như tất cả mọi điểm bất thường đều không thoát khỏi đôi mắt anh. “Thử nghĩ xem tại sao cô gái này lại đeo chìa khóa phòng lên cổ mình?”

Đây cũng là điểm bất thường mà Tô Nhã ngay từ đầu đã nhận ra: “Váy đỏ giày đỏ, duy chỉ có chiếc chìa khóa này là không hài hòa. Nó không phải trang sức quý giá, cũng không có ý nghĩa gì đặc biệt, vậy tại sao cô ấy hoặc hung thủ lại phải làm thế?”

Trong đầu Chân Noãn chợt lóe lên một điều: “Cứ như cô ấy muốn nói cho chúng ta biết đây là phòng kín vậy. Liệu có phải...” Cô hơi chần chừ. “... Vì muốn chúng ta suy nghĩ sai hướng nên cố ý cho chúng ta biết chỗ này chỉ có mỗi cô ấy?”

Ngôn Hàm quay đầu lại, nhìn cô với vẻ hứng thú: “Tiếp đi!”

Mặt cô ửng đỏ: “Có lẽ, cái gọi là phòng kín rất đơn giản. Một ngày trước, nạn nhân trộm chìa khóa rồi đánh thêm một chìa. Cô ấy cho rằng theo như logic bình thường, mọi người sẽ không cho là phòng kín mà cô ấy tự sát có dư một chiếc chìa, hơn nữa càng không ngờ rằng cô ấy lại giao chìa khóa cho hung thủ.”

“Phòng kín” do khuynh hướng tâm lý bình thường tạo ra ư? Đúng là như vậy!

“Nhưng vì sao chứ? Hành vi này rất quái gở.” Tô Nhã không thể phân tích theo góc độ tâm lý học được.

Nhưng Chân Noãn đã sớm liên tưởng đến vụ điện giật ở bể bơi một ngày trước: “Nạn nhân tự nguyện. Đây lại là vụ giúp nhau tự sát ư?”

Trong mắt Ngôn Hàm hiện lên một tia sáng. Xem ra cô và anh thật có cùng suy nghĩ. Chân Noãn bắt gặp ánh mắt của anh, lập tức cúi đầu. Cô siết chặt ngón tay, thật sự không biết tại sao mình không dám nhìn vào mắt anh, nhưng lại không có cảm giác sợ hãi như khi đối mặt với những người khác.

“Lại?” Tô Nhã nhìn hai người về dò hỏi, nhận ra mình vừa được điều đến nên không có đủ thông tin. Mặc dù cảm thấy cách nói này quá khó bề tưởng tượng, nhưng cô cũng không bình luận gì thêm.

Ngôn Hàm tiếp lời Chân Noãn: “Giống vụ án ở bể bơi, cô ấy dàn dựng màn kịch này để chứng minh không ai có thể vào phòng và mình chết là do tự sát, bởi lẽ cô ấy không muốn liên lụy tới người giúp đỡ mình.”

Lúc này, Đàm Ca nhận được một cú điện thoại. Sau khi cúp máy, anh báo cáo ngay với Ngôn Hàm: “Sếp, chỗ Tô Dương phát hiện ra vài manh mối. Đêm qua, nạn nhân mua thuốc ngủ liều lượng thấp ở hiệu thuốc trước trường. Điều này có thể chứng minh suy luận của Mèo Con.”

Da đầu Chân Noãn tê rần, vẻ mặt hết sức thảm thiết. Cô thầm nhủ những lúc nghiêm túc thế này đừng dùng biệt danh chứ, chưa kể đây đâu phải là biệt danh của cô, cô vốn chưa hề đồng ý kia mà.

“Ngoài ra, theo camera đặt ở con đường trước cổng trường...”

Đàm Ca đưa đi động cho Ngôn Hàm để anh xem đoạn phim giám sát mà Tô Dương gửi tới. “Vào mười một rưỡi ngày hôm qua, nạn nhân xuất hiện và đi qua góc phố, nhưng mấy phút sau, cô ấy không đi qua camera đặt ở giữa con đường.”

Ngôn Hàm: “Cô ta đang chờ người.”

“Đứng vậy! Tầm năm phút sau, có mấy người mặc áo khoác, đội mũ đi qua góc phố, nhưng sau đó không nhìn thấy bọn họ nữa. Một phút sau, nạn nhân đi tới đoạn giữa đường, hai bên camera là góc chết và cô ta nhiều lần nhìn sang bên đó.”

Ngôn Hàm hiểu rõ: “Bên cạnh cô ta, góc chết của camera có người.”

“Hơn nữa...” Đàm Ca cùng xem đoạn phim với anh, hơi ngập ngừng. “Cậu xem, ở đoạn này, hình như cô ta đã bỏ mấy viên thuốc vào miệng. Cô ta tự nguyện.”

Ngôn Hàm dần dần nhíu mày: “Quả nhiên giống vụ bể bơi. Lần này, bọn họ cũng hẹn gặp để người kia giúp cô ta tự sát.”

Trong tiềm thức, Chân Noãn vẫn luôn suy nghĩ hai vấn đề mà Ngôn Hàm nhắc tới ngày hôm đó. Vấn đề thứ hai đã giải quyết được rồi, nhưng vấn đề thứ nhất liệu có phải liên quan đến tập thể không, cô lặng lẽ ngẫm nghĩ rất lâu. Đến giờ phút này, có vài nhận thức mờ ảo đã dần xuất hiện trong đầu cô.

“Đội trưởng!”

“Hả?” Anh quay đầu lại nhìn cô.

“Em có chuyện muốn báo cáo.”

“Nói đi!”

Cô hơi chần chừ, anh liếc nhìn cô bằng ánh mắt có phần thay đổi. Tay Chân Noãn khẽ run, cố lấy hết can đảm: “Lúc thống kê số liệu, em đã phát hiện ra tháng trước, đội Ba xử lý rất nhiều vụ tự sát và tai nạn, điều này thật không bình thường. Hơn nữa, còn có phần đáng ngờ, không biết có liên quan đến hai vụ này không. Là... là vụ án liên hoàn... có tổ chức...”

Giọng cô càng lúc càng nhỏ đến mức không nghe rõ nữa.

Ngôn Hàm im lặng.

Những người có mặt ở đây cũng không dám thở mạnh. Nếu đúng là thế, đồng nghiệp ở đội Ba đã kết luận sai về vụ án, đồng nghĩa với thất trách trong công việc. Chuyện này dù nhỏ cũng phải chịu khiển trách nặng nề, nếu nghiêm trọng thì càng...

Ngôn Hàm khẽ mỉm cười, cân nhắc trong chốc lát rồi nói: “Sau khi trở về, hãy mang những hồ sơ khả nghi đến phòng làm việc của tôi.”

Chân Noãn gật đầu: “Vâng.”

“Hơn nữa, những người có mặt ở đây...” Anh hơi cụp mắt, nhìn quanh một lượt. “Trước khi chuyện này có kết luận, không được để lộ dù chỉ một chút. Nếu vi phạm thì sau này không cần tiếp tục làm việc ở đội Một nữa.”

Căn phòng yên lặng như tờ, tĩnh mịch như thể bị đóng băng vậy.

Sự quyết đoán và bình tĩnh của anh đã trấn an mọi người. Bình thường, Ngôn Hàm cho phép đàn em nói giỡn hoặc đùa cợt, nhưng một khi đã nghiêm túc ra lệnh thì tuyệt đối không cho phép làm trái, cũng không chừa đường cứu vãn.

Chân Noãn lơ ngơ, mãi sau mới nhận ra mà phát hoảng. Trông sắc mặt của mọi người như thế, lẽ nào chuyện này rất nghiêm trọng?

Cô đứng phắt dậy, nhưng bỗng dưng cảm thấy choáng váng, mắt tối sầm rồi trong thoáng chốc, không biết đâu là đông tây nam bắc, bất giác ngã về phía sau. Ngôn Hàm bước nhanh đến, nắm chặt lấy cánh tay cô. Phản ứng đầu tiên của cô là giật thót, hoảng sợ giẫy khỏi tay anh, nhưng không ngờ anh nắm rất chặt khiến cô không thể tránh nổi.

Cô choáng váng lao đảo, lơ mơ thấy thân thể được anh đỡ lấy, nhưng rồi chỉ trong nháy mắt, tầm nhìn mông lung bỗng sáng trở lại. Ở trước mặt cô, Ngôn Hàm cau mày: “Sao thế?”

Cô từ từ phục hồi tinh thần, tầm mắt cũng rõ ràng hơn, lắc đầu nguây nguây: “Không sao ạ, hình như ngồi xồm quá lâu, lại đứng dậy gấp quá!”

Anh buông tay cô ra, dặn dò: “Sau này chú ý một chút.”

“Vâng.”

Kết thúc công việc, mọi người lần lượt rời khỏi hiện trường.

Ngoài tòa nhà, rất nhiều sinh viên đang vây quanh chỉ trỏ, không ít người đang bàn tán, nói cái gì mà chuyện ma nữ vấy đỏ đòi mạng. Chân Noãn cảm

thấy khó hiểu, sao mọi người lại có thể tin những lời như thế. Đi ngang qua mấy nữ sinh, cô nghe rõ lời xì xào của họ: “Nghe nói nửa đêm mặc đồ đỏ treo cổ sẽ biến thành ác quỷ đó. Không biết tại sao cô ta lại tự sát bằng cách này nữa.”

“Chắc trong lòng chứa đầy oán hận, muốn làm ma trả thù cái đám xấu xa nói nó là gái nhà nghèo xấu xí.”

Sáng sớm, sân trường còn rất sạch sẽ, không khí cũng trong lành, nhưng mấy lời đó lại khiến người nghe cảm thấy bức bối. Chân Noãn rào bước rồi đi, nhét tai nghe vào nghe nhạc.

Chưa đi được mấy bước thì bị người ta kéo giật về sau, là Quan Tiểu Du lôi cô sang bên rồi giở đầu cô: “Cái đồ ngờ nghệch nhà cậu.”

Chân Noãn ôm đầu, tháo tai nghe xuống rồi khẽ nói: “Sao thế?”

“Trước mặt nhiều người như vậy, cậu đừng cảm thật đấy!” Quan Tiểu Du véo mặt cô. “Minh muốn toát mồ hôi thay cậu luôn đó. Ở chỗ đông người như vậy, nếu truyền đến tai đội Ba thì không phải cậu gây thù với cả đội rồi à?”

Chân Noãn xoa cái má đang đau, ra chiều vẫn không hiểu: “Minh chỉ nói sự thật thôi mà? Nếu mình sai thì chứng tỏ họ đúng, cũng tốt mà. Nếu mình đúng thì họ sửa chữa sai sót, như vậy không phải cũng rất tốt sao?”

“Cậu... Cái đầu này, vừa rời khỏi xác chết là ngốc đến phát sợ. Đầu phải ai cũng nghĩ như cậu đâu. Có vài người sẽ cảm thấy mất mặt mà ghi thù. Lẽ ra, cậu nên nói riêng với sếp mới phải. Nhưng người trong đội mình cũng biết chừng mực lắm. Họ sẽ bảo vệ cậu nên không nói lung tung đâu. Hôn nữa, chẳng may xảy ra chuyện gì, sếp nhất định sẽ gánh vác giúp cậu.”

Chân Noãn bối rối: “Sao lại liên quan đến Đội trưởng?”

“Bây giờ, anh ấy biết rồi thì nhất định sẽ tự mình lo liệu. Cậu không nghe lời anh ấy vừa nói à? Anh ấy đang bảo vệ cậu đấy. Chẳng may cậu đoán nhầm mà truyền ra ngoài, đám người ở đội Ba sẽ đâm thọt, sau này, cậu làm việc thế nào.”

Bây giờ, Chân Noãn mới hiểu được đôi phần, trong lòng không biết là cảm động hay chán nản, uể oải nói: “Lần sau, tớ nhất định sẽ nói riêng để không liên lụy tới Đội trưởng.”

Cô lơ đãng nhìn về phía trước, bóng lưng của Ngôn Hàm cao và gầy, như một thân cây đứng lặng hồi lâu dưới ánh nắng ban mai.

Cách đó hơn mười mét, Tô Nhã nói với Ngôn Hàm: “Có lẽ, lúc gọi cô ấy vào phòng làm việc, anh nên nhân tiện dạy bảo cô ấy về cách đối nhân xử thế.”

Ngôn Hàm liếc nhìn cô.

“Chuyện như vậy nên nói riêng với anh. Chẳng may thật sự gây thù hằn với đội Ba, bọn họ đổ vấy lên đầu anh thì phải làm sao?”

“Sao lại đổ vấy lên đầu anh?”

“Không hẳn. Nhưng với tính cách của anh, nếu cô ấy gặp rắc rối, chắc chắn anh sẽ đứng ra ôm cả trách nhiệm về mình.”

Ngôn Hàm cười nhạt, ra chiều không mấy quan tâm.

“Không sao đâu. Anh tin tưởng đội viên của mình, họ không tung tin ra ngoài đâu. Nếu cô ấy sai lầm thì chuyện này coi như chấm dứt ở đây.”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Tô Nhã quay đầu lại, nhìn thấy trong đôi mắt đen nhánh của anh lóe lên tia sáng sắc bén, cô liền thấu suốt: “Tuy vẫn chưa nghe cô ấy báo cáo, nhưng anh đã cảm thấy cô ấy đúng, phải không?”

Ngôn Hàm cong môi với vẻ băng quơ, không trực tiếp trả lời: “Anh hiểu rõ người của anh có trình độ ra sao.”

Niềm tin ngay thẳng và chính trực ấy có lẽ nên gọi là tự tin, dù cho thứ anh sắp phải đối mặt chính là cả Đội Hình sự số Ba.

Tô Nhã khó chịu cực kỳ, rất muốn nhắc nhở rằng anh đã nói thiếu hai chữ cấp dưới, lẽ ra nên là “người cấp dưới của anh” mới phải. Nhưng... thôi vậy.

Vòng qua khúc quanh phía trước là đã đến bãi đậu xe, nhưng Ngôn Hàm vẫn đi thẳng rồi dần dần nheo mắt lại, chân cũng dừng bước. Tô Nhã quay đầu lại: “Sao thế?”

Ngôn Hàm giờ ngón tay lên ra hiệu im lặng. Anh lắng nghe, âm thanh ấy lớn dần với tốc độ cực nhanh, mới vài giây đã trở nên rõ rệt, là tiếng xe gắn máy gầm rú rất chói tai và ồn ào, từ xa đến gần, ở ngay phía sau...

Ngôn Hàm lập tức quay đầu lại, cách hai trăm mét là Chân Noãn đang đeo tai nghe, đứng loay hoay vài vòng để điều chỉnh dây đeo thùng dụng cụ phía sau lưng, trông như con cún nhỏ đuôi theo cái đuôi của mình. Trong khi phía sau là một chiếc xe gắn máy phân khối lớn đang lao vút về phía cô.

Ngôn Hàm thoát cái tăng nhanh tốc độ, chạy nước rút mấy trăm mét phóng về phía cô.

“Chân Noãn!”

Một tiếng thét đanh chắc khiến cả thế giới đều yên lặng. Chân Noãn đang tập trung xoay người bắt lấy dây đeo phía sau lưng, đột nhiên bị tiếng thét từ trên trời giáng xuống làm sợ giật cả mình, tiếng nhạc trong tai cũng chấn động theo.

Cô vừa kinh ngạc vừa ngỡ ngàng ngẩng đầu lên. Ngôn Hàm cấp tốc lao về phía cô như bay, còn nhóm Lão Bạch cũng cật lực chạy về phía cô từ bốn phương tám hướng. Chân Noãn quay đầu lại, thấy một người mang mũ bảo hiểm che kín mặt mũ điều khiển một chiếc xe motor cỡ lớn lao vút về phía cô không hề chệch khỏi quỹ đạo.

“Đội trưởng!” Cô òa lên một tiếng vì sợ hãi muốn khóc, chẳng chút do dự đưa tay chạy về phía Ngôn Hàm.

“Vút cặp dụng cụ đi!”

Hai người đều như đang chạy đua với tốc độ của xe máy. Nhưng Chân Noãn thật sự quá chậm, mới vừa vút thùng dụng cụ chạy được vài mét đã nghe thấy phía sau có tiếng động cơ motor vang dội như thấu khắp trời xanh đang trút xuống đầu mình, cảm giác như sau một giây, cô sẽ bị hút tung lên trời vậy.

Ngôn Hàm còn cách cô sáu, bảy mét, gần như dốc hết sức lực, chỉ trong một giây đã xông đến bắt được tay cô, kéo phất cô vào lòng. Chân Noãn như con rối bị anh kéo đến nhào vào ngực, bấp chân và phải bánh xe sau.

Ngôn Hàm như thể đang chiến đấu với tử thần, sau khi lao đến cực nhanh ôm lấy cô, lực quán tính lập tức kéo hai người họ chạm mặt với xe motor. Nhưng trong giây phút chỉ mình treo chuông ấy, một tay anh ôm Chân Noãn, tay khác lại tay không bắt lấy tay lái của chiếc motor, mượn tốc độ và quán tính của nó để bay thẳng lên trời, phi người nhảy qua thân xe.

Chân Noãn va vào lồng ngực anh, cổ áo anh che kín đôi mắt khiến cô không thể nhìn thấy gì. Cô chỉ cảm giác người anh nóng hừng hực, mùi hương đàn ông cứ thế quấn quanh bên cô, còn bản thân thì bám vào người anh, hoàn toàn ngược chiều với trọng lực hấp dẫn, bị anh ôm bay vút lên cao.

Cô lại cảm nhận được cơ bắp anh căng chặt cuộn cuộn, toàn thân hừng hực sức mạnh lần nữa. Bỗng chốc cô không còn sợ hãi, cũng không còn run rẩy, nhắm mắt lại là cảm thấy an toàn. Anh nhất định sẽ không để cô xảy ra chuyện gì.

Đám sinh viên xung quanh nhìn thấy cảnh chàng trai ôm cô gái một tay bay vượt qua chiếc xe motor như xiếc ảo thuật với độ khó cao đều nhón nhào nhìn đến sững sờ.

Nhưng sau khi tránh được chiếc xe, lực quán tính cực đại hút hai người ra xa. Ngôn Hàm ôm Chân Noãn rơi xuống đất, lăn tròn đến bậc thềm ven đường. Qua khòe mắt, anh đã dự cảm được Chân Noãn sẽ bị va vào bậc thang, muốn kéo cô lại nhưng đã không còn điểm tựa để dùng sức. Anh đưa tay định bảo vệ đầu cô, nhưng hơi lệch một chút, không che chắn được đầu mà chỉ kịp chạm vào mặt cô.

Chân Noãn mắt không chế lẫn lộn lốc, đỉnh đầu đập vào bậc thang, tiếng ầm khô khốc khiến lòng người ta chùng xuống đầy nặng nề. Lòng anh đau nhói, nhưng lập tức ngồi dậy quay đầu lại, chỉ thấy chiếc xe đã phóng đi xa, sớm biến mất không thấy bóng dáng đâu cả.

Cảm giác mềm mại kỳ lạ ở lòng bàn tay như gọi anh quay đầu, gương mặt của Chân Noãn đã vùi vào lòng bàn tay anh, xúc cảm êm ái, ấm áp vừa hay được hừng trọn ấy chạy thẳng đến trái tim anh.

Trong khoảnh khắc sau khi đầu va vào bậc thềm, khuôn mặt cô thanh khiết đến mức không một chút biểu cảm, ánh mắt cũng trở nên rệu rã và trống rỗng, dòng tử màu hổ phách phản chiếu bầu trời xanh lam của mùa đông, trong veo và tinh khiết. Cô nằm bất động, gương mặt vẫn mềm nhũn áp vào lòng bàn tay anh, khiến anh không rút tay được.

“Chân Noãn?” Biểu hiện trì trệ và vô hồn của cô khiến anh thoáng kinh hãi, anh khẽ nâng mặt cô, ngón tay lần vào tóc rồi nhấc đầu cô lên bằng động tác chậm rãi và nhẹ nhàng vô cùng.

Anh cúi đầu nhìn, trên bậc thềm không có vết máu. Ngón tay sờ lên gáy cô, cũng không thấy có chất lỏng sền sệt mà chỉ có một khối sưng nho nhỏ. Trái tim thấp thỏm của anh từ từ chùng xuống, lại bỗng nghe thấy cô lầm bầm: “Tiểu Hóa...”

Ngôn Hàm giật mình: “Em gọi cái gì?”

Ánh mắt rệu rã của cô dần dần khôi phục về trong sáng: “Pháp Lạp bảo anh tên Tiểu Hóa, thật kỳ lạ!” Giờ phút này, chính cô cũng không biết tại sao mình lại nói thế nữa.

Ngôn Hàm từ từ khôi phục sắc mặt, hai tay vẫn nâng đầu cô: “Bây giờ cảm thấy thế nào?”

“Hơi choáng.” Cô ngơ ngác. “Đội trưởng...”

“Hử?”

“Mới vừa rồi anh cừ ghê!”

Anh cong cong khóe môi, nhưng không có ý cười.

“Cảm ơn anh đã cứu em... lần nữa... Lần trước anh cứu em, em không biết có nói cảm ơn anh chưa nữa. Dù có hay không thì em vẫn muốn nói lại...”

“Dòng dài.”

“... Ồ...”

“Ồ đây đau không?” Đầu ngón tay anh chạm vào khối sưng nho nhỏ kia.

“Ồi!”

Chân Noãn ngồi bật dậy tựa vào bậc thềm, hai tay ôm sau gáy, đau đến mức nước mắt lưng tròng. Đau chết mất!

Mọi người nhanh chóng chạy đuổi đến đây. Lão Bạch giận đến giậm chân: “Lại không bắt được, lộng hành quá rồi! Tôi đã liên hệ với bên giao thông để họ kiểm tra hướng đi của chiếc xe kia. Lũ khốn kiếp này, chờ khi tôi bắt được, nhất định sẽ đánh chúng tôi tã! Mèo Con, cô không sao chứ?”

Chân Noãn lắc đầu, đôi mắt to tròn của cô ngân ngấn nước vì Ngôn Hàm vừa chạm vào vết sưng đau đớn.

“Èo, Mèo Con đau đến phát khóc rồi, tên đầu sỏ đáng chém nghìn đao này!” Hắc Từ nói.

Chân Noãn dè dặt nhìn Ngôn Hàm, anh điềm nhiên như không.

Ngôn Hàm gọi Quan Tiểu Du đến, đưa món đồ trong tay cho cô ấy: “Khi nãy, lúc chiếc xe chạy qua, tôi cố ý bắt lấy găng tay của kẻ lái xe. Đây là nút và sợi vải kéo ra được.”

“...”

Chân Noãn trở mặt, tự hỏi: Lễ nào là trong thời khắc nghìn cân treo sợi tóc đó ư? Người đàn ông này thật sự quá kinh khủng!

Đàm Ca lại thấy hơi lo lắng: “Sếp, khi nãy, rất nhiều cảnh sát xông đến mà cũng không ngăn nổi chiếc xe. Tên lái xe kia phản ứng quá nhanh, đang ở tốc độ cao mà vẫn di chuyển tránh thoát được, chắc hẳn là một tay chuyên nghiệp. Tôi sẽ thử đi điều tra đội đua xe motor của thành phố xem sao, lần trước đã điều tra qua giới Parkour nhưng vẫn chưa có kết quả.”

Ngôn Hàm gật đầu. Không biết từ lúc nào, Lão Bạch đã đến gần, nhẹ nhàng chỉ chỉ vào tay Ngôn Hàm: “Sếp, vừa rồi anh ngầu quá, đúng là anh hùng cứu mỹ nhân. Nếu là Mèo Con, chắc em sẽ yêu anh mất.”

Ngôn Hàm nhìn Lão Bạch bằng ánh mắt nghiêm nghị khiến cậu ta lập tức lùi lại mười vạn tám nghìn dặm. Anh lại quay đầu lơ đãng nhìn Chân Noãn. Lúc này, cô đang được Quan Tiểu Du xoa đầu đến lác lư, trông vẻ mặt rất ngây ngô và đáng yêu. Anh bất giác cau mày nghĩ ngợi. Nhóm người kia rất có tổ chức lại được trang bị đầy đủ, ai cũng bản lĩnh, nhóm “cao thủ” như vậy đã đến địa bàn của anh từ khi nào rồi?

Đầu Chân Noãn bị thương không nghiêm trọng lắm, ngược lại bị Quan Tiểu Du xoa nắn một phen khiến nước mắt càng tuôn trào dữ dội hơn. Trên đường trở về, cô còn né tránh Quan Tiểu Du như chuột trốn mèo, chạy đến ghé sau xe Lão Bạch ngủ một giấc. Lúc dừng xe, tinh thần cô đã sáng khoái trở lại.

Sau khi trở về tòa nhà thí nghiệm, cô len lén kêu Tiểu Tùng dùng máy chụp CT quét hình cho mình để chắc chắn không có bất cứ vấn đề gì. Sau đó, Đại Vĩ mang kết quả kiểm tra dịch trong dạ dày nạn nhân đến, chứng minh nạn nhân đúng là có dùng một lượng nhỏ thuốc ngủ. Cô liền nhanh chóng chỉnh sửa tài liệu rồi mang đến văn phòng Ngôn Hàm để báo cáo.

Cô bước vào văn phòng, ngồi xuống đối diện rồi lễ phép đưa tài liệu cho anh: “Đây đều là những chỗ em cảm thấy khả nghi ạ!”

Ngôn Hàm nhận lấy xấp tài liệu rồi mở ra, một giây sau, anh khẽ nhướng mày lên.

Không đúng ở đâu nhỉ?

Lòng Chân Noãn bỗng căng thẳng, cô nhìn chăm chăm vào nét mặt anh. Anh ra vẻ nghiêm túc xem chốc lát rồi đánh giá: “Ừ, đầu em thật dễ thương, giống như một con ếch trong phim hoạt hình vậy.”

Chân Noãn sững sờ rồi bất chợt hiểu ra, liền hoảng hốt đến gần, đưa tay lấy xấp hồ sơ kia xem, quả nhiên là cô đã hồ đồ bỏ luôn cả hình CT đầu mình vào đó rồi. Thoáng chốc, cô rút hình lại, giấu ra sau lưng, vừa thẹn thùng vừa lúng túng, càng lo lắng anh sẽ trách cô vì tội chiếm dụng của công, vội vàng kiểm soát: “Em... Em định xem thử máy chụp CT có dùng được không thôi ạ! Em chỉ định xem tính năng nó thế nào nên mới lấy mình ra làm thí nghiệm.”

Đôi mắt trong veo của anh nhìn cô đắm đắm, trông thế nào cũng ẩn chứa hàm ý sâu xa: “Tình nguyện cống hiến, cực cho em rồi.”

“...” Chân Noãn thật sự muốn đào một cái lỗ để chui xuống.

Ngôn Hàm không trêu cô nữa, cúi đầu: “Đầu không sao chứ?”

Cô vội lắc đầu, thấy anh cup mi mắt không nhìn mình thì lại nói: “Không sao, không đau nữa.”

“Xem ra bác sĩ cho người chết cũng có thể chữa trị cho người sống nhì!”

“...” Chân Noãn tức tối đến nghẹn cả lồng ngực: Ai là bác sĩ cho người chết chứ? Sao nghe như đang châm biếm nghề nghiệp của cô thế này?

Đang khó chịu thì chuông điện thoại di động của cô vang lên, là Thẩm Dực gọi đến. Cô hơi khản trương, không lập tức ngắt điện thoại mà suy nghĩ định nhắn im lặng, nhưng Ngôn Hàm nhìn ra được vẻ bồn chồn không muốn nhận cuộc gọi của cô. Anh cười nhạt, tựa lưng vào ghế, ra vẻ chờ đợi: “Nghe đi!”

Chân Noãn run tay, ấn vào nút trả lời, đành cắn răng đặt điện thoại lên tai: “A lô?”

Giọng cô nhỏ như tiếng muỗi kêu. Thẩm Dực biết cô không tiện nói chuyện nhưng vẫn lạnh lùng cất lời: “Đội Thanh ở trước cửa cơ quan em. Anh đang ở bệnh viện chờ em.”

“Bây giờ ạ?” Cô bất giác tăng âm lượng một chút, bất gặp ánh mắt sâu thẳm của Ngôn Hàm liền cuống cuống quay đầu đi: “Em...” Cô chần chừ chốc lát vì biết nói dối thì nhất định sẽ bị bại lộ, chưa kể Ngôn Hàm lại đang ở ngay trước mặt. Về mặt anh lúc này bình thản nhưng ẩn chứa vô vàn cảm xúc, cô liền thành thật đáp: “Em đang họp.”

Thẩm Dực nói: “Được rồi! Để anh nói chuyện với Đội trưởng kia vài câu.”

Chân Noãn nếu thật sự là một con mèo thì lúc này đã xù lông lên rồi. Cả người cô sồn gai ốc, do dự nhìn Ngôn Hàm. Anh vẫn ra vẻ ung dung, khoe môi cong lên nhưng không có ý cười, nhìn ra được anh đã biết rõ mồn một nội dung cuộc điện thoại.

Chân Noãn biết ân oán giữa hai người họ, cảm thấy sắp bị hai người đàn ông này chèn ép đến phát điên lên rồi. Cô không chịu được nữa, cũng không muốn đứng giữa họ, dứt khoát cắn răng đưa đi động cho Ngôn Hàm.

Quả nhiên, anh không hề bất ngờ, điềm nhiên nhận điện thoại đưa lên tai, ánh mắt sáng quắc chăm chú nhìn gương mặt Chân Noãn, cứ như nhìn thấy cảnh hoa tươi nở rộ từ gương mặt ngái ngủ quần bách của cô vậy.

Đầu dây bên kia không biết Thẩm Dực nói gì, Ngôn Hàm bật cười: “Được!”

Chân Noãn vừa bị nụ cười rạng rỡ của anh làm chói mắt lại ớn lạnh một cách khó hiểu.

“Yên tâm đi, anh Thẩm! Bạn gái anh sẽ không xảy ra bất trắc nào đâu... Cô ấy cũng là cấp dưới của tôi... Ý tôi là bảo vệ cô ấy cũng là trách nhiệm của tôi.”

Da đầu Chân Noãn như muốn căng ra. Rõ ràng là lời nói đường hoàng nhưng lại bị anh diễn tả như thể vô cùng mờ ám, cộng thêm ánh mắt mỉm cười đầy thâm sâu của anh nữa... Chân Noãn chợt thấy khó thở, hai chân phát run lên.

Anh trả di động lại cho Chân Noãn. Cô dè dặt nhận lấy, lúc này mới lo lắng câu nói kia của anh sẽ ảnh hưởng đến Thẩm Dực, nhìn lại điện thoại thì thấy anh đã cúp máy. Chân Noãn đầu môi. Cô chọc giận phải ai đây chứ?

Ngôn Hàm đứng dậy và nói: “Tôi đưa em đến bệnh viện một chuyến.”

“Bây giờ ạ?” Chân Noãn chỉ chỉ vào báo cáo. “Không phải anh muốn em trình báo về những vụ án khả nghi sao?”

Ngôn Hàm lại cười: “Phải! Nhưng bạn trai em xông đến đồn văn phòng của tôi thì sao?”

Chân Noãn bị anh trêu chọc đến mặt mày đỏ ửng, oán thầm trong lòng: “Anh mà sợ việc này ư? Dù có tới phá anh thì anh cũng không sợ nữa là.”

Hai người họ đi đến bệnh viện.

“Đội trưởng, anh đi về trước đi. Em kiểm tra xong sẽ lập tức trở về ạ!”

“Tôi đưa em đến thì dĩ nhiên phải dẫn em về rồi.” Ngôn Hàm cười cười. “Còn phải nghe em báo cáo nữa chứ!”

Điều bộ lãnh đạo quan tâm cấp dưới này của anh thật không tìm ra được điểm nào không ổn. Thẩm Dực cũng không phản đối vì anh đã đồng ý sẽ không can thiệp vào công việc của cô. Tuy không can thiệp, nhưng thái độ không ủng hộ cũng rất rõ ràng. Chân Noãn cảm thấy vô cùng khó chịu khi phải đứng giữa hai người họ.

Cô thần thờ bước vào làm kiểm tra, Thẩm Dực cũng đi cùng với cô, Ngôn Hàm thì đứng hút thuốc một mình giữa cầu thang trong lúc chờ. Châm xong thuốc, anh bỗng nhếch môi trong vô thức: Hàng loạt vụ việc xảy ra gần đây với Chân Noãn như thế, Thẩm Dực không thể không biết. Nhưng hắn vẫn chọn cách không hành động. Thử vị rồi đây!

Chân Noãn... Chân Noãn...

Cô nhất định không biết cái biệt danh Mèo Con này là do Đội trưởng anh đã gọi ra trước. Nhưng thật ra, ý định ban đầu của anh cũng không phải muốn mọi người trong đội nghĩ rằng cô mềm mại đáng yêu như chú mèo con, mà là thần bí như con mèo vậy.

Bởi lẽ, trước khi mất trí nhớ, thân thể Chân Noãn cũng không phải như Thẩm Dực đã nói: Cô lớn lên ở cô nhi viện, là thanh mai trúc mã với Thẩm Dực và cũng là một cô gái ngoan múa ballet. Từ khi còn rất bé, Thẩm Dực đã theo Kỳ Đình lăn lộn trong giới, kiếm tiền cho cô đi du học để cô có được cuộc sống tốt nhất. Nhưng sau đó, cô lại đột ngột xảy ra tai nạn giao thông.

Không phải như vậy.

Quá khứ của Chân Noãn là một người còn gần với tổ chức ngầm hơn cả Thẩm Dực. Cô là nhân viên của một tổ chức nghiên cứu nào đó, đồng thời là đối tượng được đào tạo đặc biệt, từ khi còn bé đã trở thành người liên lạc của kế hoạch T.

Kế hoạch T (Twin) là kế hoạch nghiên cứu trẻ sinh đôi, tách hai đứa trẻ sinh đôi ra để chúng lớn lên ở những hoàn cảnh khác nhau, sau đó quan sát nghiên cứu sự biến hóa trong tính cách của chúng và cách thức nuôi dưỡng chúng, cũng như sự hình thành về nhân cách tâm lý và trạng thái cuộc sống.

Trước kia, Chân Noãn lớn lên trong tổ chức T, là nhân vật trẻ tuổi nòng cốt của kế hoạch này, sau đó bị hại mà không rõ nguyên nhân, bị ảnh hưởng của một vụ nổ, trở thành người thực vật, hôn mê hơn một năm mới tỉnh lại rồi trở thành đáng yêu như bây giờ.

Hiện tại, Ngôn Hàm cảm thấy hứng thú với Chân Noãn một phần vì cô là bạn gái của Thẩm Dực, một phần vì chính bản thân cô.

Trải qua chín năm điều tra, Ngôn Hàm đã biết được rất rõ phân đội đặc chủng của anh năm đó vây quét ngôi làng thổ phi ở vùng biên giới kia thật ra có liên quan đến kế hoạch T. Người cha chết đi sống lại của Thẩm Dực và cái chết của Kỳ Đình cũng có liên quan đến kế hoạch T.

Quan trọng hơn là hài cốt của Hạ Thời vốn thuộc về hai người là Hạ Thời và Hạ Thiên.

Năm đó, hai bộ hài cốt đều do cha của Hạ Thời làm so sánh DNA để chứng minh là Hạ Thời. Hai bộ hài cốt này đều có DNA nhân tế bào giống nhau, nhưng Ngôn Hàm đã kiểm tra và phát hiện ra hai DNA chất tế bào có sự khác biệt, vì thế anh mới nghĩ đến việc Hạ Thiên từng chết trong phòng trẻ sơ sinh có khả năng còn sống, lại còn lớn lên ở một nơi nào khác. Sau khi điều tra rất lâu, anh mới phát hiện ra đó là kế hoạch T, cách thức tách rời sinh đôi này rất phù hợp với cách làm việc của tổ chức kia và hai người họ cũng là đối tượng nghiên cứu của kế hoạch này.

Mọi việc đều có liên quan đến kế hoạch T, tất cả manh mối và câu hỏi nan giải đều tập trung trên người Thẩm Dực và Chân Noãn. Nhưng Ngôn Hàm cũng tra ra được là tổ chức này chỉ làm thí nghiệm và quan sát chứ không sát hại vật thí nghiệm. Vì vậy, việc thí hài của Hạ Thời và Hạ Thiên xuất hiện khó có khả năng là do người trong kế hoạch đó làm, nhưng họ cũng không thoát được việc có liên quan.

Diễn hình là Thẩm Dực. Ngôn Hàm cho rằng hắn là người của kế hoạch T, có thể đã bị Chân Noãn của trước kia kéo vào hố lừa, hoặc cũng có thể là vì muốn đạt được quyền lực lớn hơn nên mới bảo vệ Chân Noãn của bây giờ.

Thế nhưng, nhiều năm trôi qua như vậy, cách thức làm việc của hắn đã bắt đầu thay đổi. Lần trước, sự cố ngoài ý muốn khi Khương Hiểu rơi xuống lầu là do Thẩm Dực châm dầu vào lửa. Còn Khương Hiểu và Đồng Tư Tư chính là một đôi song sinh trong những vật thí nghiệm của kế hoạch T.

Hắn bắt đầu ra tay tổn thương vật thí nghiệm vốn không được phép làm hại rồi, rốt cuộc định làm gì đây?

Ngôn Hàm dụi tàn thuốc lá vào cát trắng rồi rời khỏi thang lầu.

Chân Noãn kiểm tra xong thì chào tạm biệt với Thẩm Dực, theo Ngôn Hàm lên xe. Trên đường trở về, hai người đều trĩu nặng tâm sự, không nói gì với nhau. Ngay cả Ngôn Hàm cũng bớt đi vẻ bông đùa, thoải mái thường ngày, chỉ thỉnh thoảng nhìn cô vài lần qua kính xe.

Cô vẫn mang dáng vẻ ngây ngô, thơ thần. Ngôn Hàm dỗi mắt đi. Thật ra, anh rất hy vọng cô có thể khôi phục trí nhớ để đấu một trận chứ không phải như bây giờ. Anh luôn không khỏi suy xét: Cô thật sự không nhớ gì cả hay là đã nguy trạng quá tình vì.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69

Đới Thanh khởi động xe, liếc nhìn khuôn mặt lạnh như băng tuyết nghìn năm của Thẩm Dực ở bên cạnh, không nhìn ra nổi đang vui vẻ hay phần nộ.

“Anh Dục!”

“Nói!”

“Lần này, chị dâu xảy ra chuyện, sao anh không cho bọn em đi cảnh cáo đám người chơi trò tự sát kia?”

“Ngôn Hàm theo sát chúng ta như vậy, chỉ cần bên này vừa có động tĩnh thì bọn họ sẽ lần theo tìm được đám người kia ngay.” Thẩm Dục thoáng dừng lại. “Bọn họ còn có nhiệm vụ chưa hoàn thành. Tiếp tục chờ đợi đi! Huống chi, bây giờ cảnh sát đã nghi ngờ là tự sát tập thể chứ không chỉ có mình Noãn Noãn nghi ngờ, nguy hiểm của cô ấy tạm thời đã được loại trừ rồi.”

“Nhưng chị dâu...”

“Có Ngôn Hàm ở đây, cô ấy sẽ không xảy ra chuyện gì đâu... Đã nhiều năm qua, ngay cả một chút manh mối như vậy mà anh ta cũng cố sức không để nó đứt kia mà.”

“Em không phải lo lắng điều này.” Đới Thanh vò đầu bứt tai.

“Điều gì?”

“Ngôn Hàm đấy... cũng xem như là một gã khá hào hoa. Ngày ngày anh hùng cứu mỹ nhân như thế, anh không sợ chị dâu sẽ...”

“...” Thẩm Dục im lặng, một luồng khí lạnh toát ra.

Đới Thanh lạnh toát sống lưng, thầm mắng mình vạ mồm vạ miệng.

“Sẽ không! Noãn Noãn sẽ không thích Ngôn Hàm. Và lại... Ngôn Hàm càng không thể yêu Noãn Noãn.”

Đới Thanh nghĩ thầm, mẫu đàn ông như Thẩm Dục cũng rất được phụ nữ yêu mến, Chân Noãn đơn thuần hẳn sẽ không thay lòng đổi dạ. Nhưng lái xe được một lúc, anh ta lại không khỏi lo lắng: “Chúng ta không có động tĩnh, Ngôn Hàm cũng sẽ nghi ngờ thôi.”

“Anh ta quá tinh tường, cái này tránh không khỏi đâu.” Thẩm Dục nhắm mắt nghỉ ngơi, trong lòng khá mờ mịt.

“Vậy anh ta sẽ không nghi ngờ...”

“Nghi ngờ điều gì?”

“Nghi ngờ chị dâu là nội gián của kẻ hoạch T nằm vùng trong Đội cảnh sát.”

Thẩm Dục không nói gì nữa, im lặng một lúc lâu rồi bỗng nhớ đến câu khi nãy của Đới Thanh, rằng Châu Noãn sẽ cảm động vì Ngôn Hàm đã xả thân cứu giúp, anh bất chợt cong nhẹ khóe môi.

Đới Thanh thấy anh có vẻ như đang cười thì thoáng sợ hãi. Một lúc lâu sau, anh ta mới loáng thoáng hiểu ra ý nghĩa của nụ cười này, thế là sa sầm nét mặt, nghĩ thầm: “Thật nhìn không ra anh Dục cũng là kiểu người ghen tuông.”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Sau khi Ngôn Hàm và Chân Noãn về đến Cục Cảnh sát, họ quay trở về phòng làm việc lần nữa. Đề tài trở lại vụ án tự sát liên hoàn. Chân Noãn đem tài liệu đã chỉnh sửa trình lên cho Ngôn Hàm, tất cả đều là những điểm khả nghi cô đã phát hiện ra khi kiểm tra lại những vụ án do đội Ba phụ trách.

Ngôn Hàm vừa xem tài liệu vừa nghe cô báo cáo, rồi chợt đi thẳng vào vấn đề với vẻ mặt hơi nghiêm túc: “Em cho rằng vụ án ở quận Bạch Tháp không phải là tự sát sao?”

“Vâng ạ! Trong báo cáo điều tra đã đề cập, cô gái này có khuynh hướng tự sát với trạng thái bị quan chấn đời nghiêm trọng và không có thù oán với người khác. Cô ta đã tự mình cắt cổ tay tự sát ở nhà, cũng không có dấu vết gãy gĩa. Nhưng mà... vết cắt trên cổ tay của cô ta không phù hợp.”

Ngôn Hàm lật đến trang sau. Trong bức hình, trên tay nạn nhân có một vết dao cắt sâu hoắm, da thịt lật ra ngoài. Anh đặt tài liệu lên bàn, khẽ tựa vào lưng ghế rồi ngược mắt lên, tay đan vào nhau, chăm chú nghe cô nói.

Cô thấy đôi mắt đen thẳm của anh đang nhìn mình đắm đắm thì lại mất tự nhiên, chuyển ánh mắt vào cây xương rồng phía sau lưng anh rồi nói: “Người bình thường rất khó tìm được vị trí và độ lực thích hợp khi cắt cổ tay tự sát, phần lớn sẽ là cắt quá cạn, vết thương dù chảy máu nhưng thường sẽ tự

khép miệng lại, phải thử rất nhiều lần mới tìm ra đúng vị trí. Vì vậy, người cắt cổ tay tự sát thì trên tay sẽ có nhiều vết thương sâu cạn không đồng đều, thậm chí còn có rất nhiều vết thương cũ để lại từ mấy lần trước. Thế nhưng, người này chỉ cắt một dao là thành công, nên em nghĩ rằng có thể đã có người giúp cô ta làm.”

Cô vừa nói vừa nghiêng nghiêng ánh mắt, cứ như học sinh đang bị khảo bài học thuộc lòng vậy.

Ngôn Hàm đứng dậy, rót một cốc nước bên máy đun đưa cho cô rồi tiếp tục: “Là vụ án gây chuyện rồi lẫn trốn tự sát thì sao?”

“À cái đó...”

Nửa giờ sau, Chân Noãn liệt kê hết những điểm mà cô cảm thấy khả nghi với Ngôn Hàm, sau đó hỏi vói vẻ hơi thấp thòm: “Đội trưởng, anh thấy em nói có lý không ạ?”

Ngôn Hàm trả lời: “Em chờ một chút, anh đến văn phòng của Cục trưởng Thượng một lát đã!”

Nửa giờ sau, Ngôn Hàm đã tập trung người đội Một và đội Ba lại: “Những pháp y của đội Ba đều còn trẻ tuổi, áp lực và trách nhiệm trên vai rất lớn, cũng không có pháp y lâu năm hướng dẫn, kinh nghiệm lại chưa nhiều. Hơn nữa, vụ việc lần này rất đặc biệt, là một vụ án tự sát liên hoàn kỳ lạ. Vụ án của đội Ba thì vẫn do đội Ba điều tra, nhưng đúng lúc vụ án của đội Một có chút liên quan, nên vụ án tự sát liên hoàn đặc thù lần này sẽ do hai đội cùng nhau hợp tác điều tra. Qua việc này, tôi cũng nhắc nhở hai đội chúng ta sau này nên thường xuyên trao đổi nhiều hơn trong công tác hằng ngày, giám sát lẫn nhau để cùng nâng cao nghiệp vụ, tạo cơ hội tăng thêm tình cảm. Nếu ngày nào đó pháp y của đội Một có sơ suất thì cũng mong các thành viên của đội Ba nêu ra để sửa chữa.”

Chân Noãn kinh ngạc nghe xong, phát giác ra vấn đề quan hệ giao tế hóc búa đã được anh giải quyết hoàn hảo đến mức không chút khiếm khuyết.

Danh dự các đội đã thu nhỏ lại về bộ phận pháp y, mấy pháp y và trợ lý cùng nhau gánh chịu mà không bị nêu tên riêng lẻ, nguyên nhân phạm sai lầm ngoại trừ điểm “trẻ tuổi” mà ai cũng phải trải qua thì còn có một sự thật khách quan đó là “không có pháp y có kinh nghiệm dẫn dắt”.

Thậm chí, anh không hề đề cập đến “ngộ phạm” mà dùng từ “tự sát đặc thù”.

Sau khi thương lượng với Cục trưởng, anh đã đề nghị không để đội Một toàn quyền phụ trách mà vẫn để đội Ba tiếp tục điều tra vụ án của họ. Hai đội cùng nhau hợp tác, tăng cường trao đổi và học tập lẫn nhau, như vậy quan hệ sẽ càng tiến triển hơn một bậc.

Cuối cùng là mời đối phương giám sát mình, một mặt có thể giữ được thể diện cho đối phương, mặt khác còn thể hiện được phong thái tự tin và tự giữ kỷ luật của đội Một.

Thảo nào Lão Bạch nói anh là “Đội trưởng toàn năng”, không chỉ có chỉ số thông minh cao mà cả chỉ số cảm xúc cũng vượt mức bình thường. Sau này, cô phải học tập Đội trưởng nhiều hơn rồi. Ừ, phải như vậy chứ, meo meo!

Chân Noãn chợt nghe thấy nội tâm mình cất tiếng, bỗng sa sầm nét mặt... Sau này, ai còn gọi cô là Mèo Con nữa thì cô sẽ cào chết người đó!

Phan Lâm - Đội trưởng đội Ba nói: “Sau khi xem qua mấy hồ sơ, về căn bản, vụ án này có thể khái quát thành có người muốn tự sát, mà nguyên nhân đại loại như là vì không tài nào quyết định, hoặc bởi tỷ lệ thành công không cao, hay vì chết kiểu này quá đau đớn, nên tìm người khác giúp đỡ tự sát hoặc ngụy trang thành sự cố ngoài ý muốn.”

“Đúng vậy!” Ngôn Hàm cau mày. “Chỉ có điều, bây giờ còn chưa thể xác định được mối liên hệ cố định đằng sau những vụ án tự sát liên hoàn này.”

Lúc này, Chân Noãn đang lật tài liệu ra xem thì bỗng sững sốt khi thấy được một trang: “Đội trưởng...”

“Sao hả?”

Cô thẳng thốt ngắt đầu: “Em nghĩ có lẽ em đã biết tại sao lại có người truy sát em rồi.”

“Vào buổi tối hôm xuống trạm xe buýt suýt bị người ta đụng phải, sáng hôm đó, em đã kiểm tra lại những vụ án này. Lúc em thấy được vụ án cô gái cắt cổ tay tự sát ở quận Bạch Tháp đầu tháng Mười, đã từng gọi điện thoại hỏi người nhà cô ta, sau đó còn liên hệ gia sư hỏi thăm tình trạng gần đây của cô ấy. Số điện thoại và tên của gia sư kia... chính là của cô gái nghiên cứu sinh đã tự sát ở đại học Khoa học và Công nghệ hôm nọ. Em có nói chuyện với cô ta nên cô ta biết em đang nghi ngờ những vụ án tự sát này.”

Ngôn Hàm im lặng giây lát rồi nói: “Lần này, chúng ta đã gặp phải sát thủ liên hoàn, hơn nữa còn là nhóm.”

Mỗi người trong phòng họp đều cảm nhận được một bầu không khí nặng nề đang bao trùm.

“Điểm đặc biệt hơn nữa chính là nhóm sát thủ liên hoàn lần này có thành viên không cố định, sát thủ có thể trở thành kẻ bị giết và kẻ bị giết cũng có thể lựa chọn trợ giúp người khác mà trở thành sát thủ. Nhưng cho dù là vậy, cơ cấu cả tập thể vẫn rất vững chắc. Điểm khác biệt giữa bọn chúng và các sát thủ liên hoàn bình thường khác là không những số lượng thành viên đông đảo mà còn không phải tùy theo sở thích hay phần nộ cá nhân để định hướng tìm kiếm con mồi, con mồi sẽ chủ động tìm đến bọn chúng để xin được giúp đỡ tự sát.”

Vụ án “tự sát liên hoàn” hay “liên hoàn giúp người tự sát” này thật quái gở, đừng nói là Dự Thành mà đến khắp cả nước cũng chưa từng nghe thấy.

Tô Nhã do dự: “Tập thể sát thủ liên hoàn này có thể còn phức tạp hơn chúng ta tưởng tượng, mức độ phức tạp lớn hơn rất nhiều.”

Đội Một và đội Ba nhanh chóng chỉnh sửa lại hồ sơ của những vụ án tự sát và tai nạn có điểm khả nghi. Trong khoảng thời gian từ ngày mùng Ba tháng trước kéo dài cho đến hôm nay, tổng cộng có sáu vụ.

Nạn nhân thứ nhất là nữ, 26 tuổi, sau khi tốt nghiệp vẫn luôn ở nhà sống dựa vào gia đình vì không tìm được việc làm, thi công chức bốn lần đều thất bại dẫn đến áp lực tinh thần rất lớn. Cha mẹ cô ta cho biết con gái họ có dấu hiệu coi thường mạng sống của mình.

Cách chết: Nhảy lầu.

Nạn nhân thứ hai là nam, 29 tuổi, nhân viên bán hàng, tuy đã đến tuổi này nhưng vẫn không có sự nghiệp, nghề nghiệp không ổn định và cũng không có tương lai. Anh ta vô cùng mù mờ về sự nghiệp của mình, bị ba mẹ nhiều lần thúc giục đi xem mắt, nhưng vì không có nhà và xe, lương lại thấp nên bị đã kích gập bội. Anh ta từng nhiều lần than vãn với ba mẹ và đồng nghiệp rằng “cảm giác không chịu nổi cuộc sống nữa”.

Cách chết: Tai nạn giao thông ngoài ý muốn, bị xe Ferrari đụng, ba mẹ được bồi thường một triệu hai trăm nghìn nhân dân tệ.

Nạn nhân thứ ba là nam, 24 tuổi, là nhà báo nhưng gặp phải những mảng đen tối và thối nát của đủ mọi ngành nghề nên nảy sinh cảm giác bất lực sâu sắc và mắc chứng trầm cảm.

Cách chết: Mờ khí gas tự sát, trúng độc mà chết.

Nạn nhân thứ tư là nữ, 17 tuổi, đang là học sinh cấp 3, không hài lòng với tướng mạo của mình vì thường bị bạn học chế giễu. Sau khi phẫu thuật thẩm mỹ thất bại, cô ta không dám gặp người khác, tính tình trở nên gắt gỏng và quái gở, thường xuyên khóc lóc với ba mẹ bảo rằng không muốn sống nữa.

Cách chết: Ngâm mình trong bồn tắm, cắt cổ tay tự sát.

Nạn nhân thứ năm và thứ sáu là anh chàng bị điện giật chết trong hồ bơi và nữ nghiên cứu sinh chết trong phòng sinh hoạt trường đại học gần đây.

Điểm giống nhau duy nhất của sáu vụ án này là đều không tìm thấy điện thoại của nạn nhân. Trong đó rất có thể có cài đặt ứng dụng mà nạn nhân dùng để liên lạc với tập thể sát thủ.

Ngoại trừ nữ sinh trung học cắt cổ tay tự sát và nghiên cứu sinh của trường đại học là có quan hệ học sinh và gia sư, những nạn nhân còn lại không có bất kỳ mối liên hệ nào.

Ngoài ra, khi điều tra vụ án nữ sinh trung học cắt cổ tay tự sát, đội Ba đã từng điều tra đến gia sư của cô ta. Nhưng khi ấy, cha mẹ cô ta bảo quan hệ giữa gia sư và con gái họ rất tốt, hai người rất hay trò chuyện tâm sự với nhau. Họ vốn tưởng rằng cô gia sư này có thể khuyên giải được con gái họ thoát khỏi bóng ma của việc giải phẫu thẩm mỹ thất bại. Hơn nữa, khi vụ án xảy ra, nữ nghiên cứu sinh đang học ở trường nên có bằng chứng ngoại phạm vô cùng xác thực.

Lần này, người của đội Ba điều tra lại vụ án lần nữa, đặc biệt lấy về băng ghi hình giám sát ở gần nơi xảy ra bốn vụ án, kết quả đều phát hiện ra bóng người tương tự với trong đoạn phim ở trường đại học Khoa học và Công nghệ. Đầu là một người mặc áo khoác ngoài rộng thùng thình để che đầy thân thể, đội mũ che kín mặt và mang bao tay màu đen.

Bởi vì mùa đông ăn mặc như thế rất bình thường nên “hắn” đã nhiều lần tránh được con mắt của cảnh sát điều tra. Nhưng cũng từ đó có thể chứng minh được kẻ vạch ra kế hoạch phía sau những vụ tự sát này chính là một tập thể.

Cảnh sát cũng phát hiện rằng số người mỗi lần ra ngoài của chúng không đồng nhất, bình thường sẽ là hai hoặc ba người, nhưng qua chiều cao và tư thế đi đứng của chúng có thể phán đoán được là có bốn người. Có điều, tạm thời chưa có cách nào xác định được giới tính của họ, cũng không biết còn có thành viên nào đến nay chưa ra mặt hay không.

Đối mặt với kết quả điều tra như thế, Ngôn Hàm đưa ra ý kiến: “Trong bọn người bày ra kế hoạch kia, nếu tôi chỉ thống kê những người mà bản thân không có khuynh hướng tự sát và chỉ giúp người ta tự sát thì toàn bộ đều là phái nam.”

Chân Ngôn đảo mắt, không hiểu được anh suy luận từ đâu: “Tại sao ạ?”

“Trong vụ án giết người ở hồ bơi, tập thể này đã lộ ra sơ hở.”

“Sơ hở?”

“Lúc giết người ở hồ bơi, bọn chúng đã để cho người tự sát kẻ tiếp xuất hiện, cũng chính là nữ nghiên cứu sinh hôm nọ. Bởi vì phái nữ rất khó chìm chết đuối trong nước, nên điểm này sẽ có thể làm giảm độ hiểm nguy rất nhiều. Thử nghĩ xem, nếu lúc đó, người chứng kiến tại hồ bơi là nam thì Hắc Tử, cậu sẽ làm sao?”

Hắc Tử sững sờ, ngại ngần gãi đầu: “Tôi sẽ mời hắn về sở, dù thế nào cũng phải lôi kéo hắn, chờ có kết quả kiểm tra thì sẽ mới quyết định có thả hắn đi không.”

“Đúng thế!” Tô Nhã nói. “Đây cũng là chỗ nhằm lẫn đầu tiên của tư duy quán tính. Thoạt nhìn, ai cũng nghĩ hung thủ cần có sức mạnh mới giết người được, hơn nữa người chết còn là phái nam, nên mức độ hiểm nguy đối với phái nữ sẽ giảm đi rất nhiều.”

Chân Noãn lập tức định thần trở lại: “Vì vậy, một cô gái đến hiện trường giúp người ta tự sát có thể làm giảm thiểu nguy cơ bị bắt ngay tại hiện trường. Có điều, cô gái này lại chết vào ngày hôm sau nên tất nhiên cảnh sát sẽ cảm thấy kỳ lạ. Nhưng dù thế thì cũng rất khó tìm ra người đứng sau, bởi vì kẻ này và nạn nhân hoàn toàn không liên quan đến nhau, mọi thứ đã được sắp xếp rất chu đáo. Khiến cảnh sát hoài nghi sau khi vụ án xảy ra vẫn hơn là bị bắt ngay tại hồ bơi hay để cảnh sát thấy mặt. Nếu trong nhóm có một thành viên là nữ, cảnh sát sẽ rất khó tìm ra mối liên hệ giữa vụ án ở hồ bơi và ở trường đại học Khoa học và Công nghệ. Vấn đề đã đề cập trước đó cũng sẽ được giải quyết một cách dễ dàng. Nhưng vì trong nhóm không có nữ, nên sau khi cân nhắc, chúng chỉ có thể để người tự sát kế tiếp đến giúp chàng trai ở hồ bơi tự sát mà thôi.”

“Đúng vậy! Bọn giết người liên hoàn này chỉ toàn là nam.”

Lúc này, tổ nghiệm chứng đã có kết quả kiểm tra, trong đó có ba phát hiện quan trọng: Thứ nhất, sợi vải dính trên sợi dây thừng không thuộc về nạn nhân. Mảnh vải bị nắp tủ điện ở hồ bơi kẹp lại cũng không thuộc về nạn nhân chết đuối. Hai nhóm sợi vải này có thành phần cực kỳ giống nhau, đều xuất phát từ loại gang tay bảo hộ của thương hiệu cao cấp.

Thứ hai, sợi vải phát hiện trong chậu hoa nhắm vào Chân Noãn và sợi vải Ngón Hàm kéo được từ bao tay gả lái xe motor cũng đều xuất phát từ gang tay bảo hộ của thương hiệu cao cấp này.

Thứ ba, những sợi vải xuất hiện trong vụ án tự sát liên hoàn và vụ truy sát Chân Noãn đều thuộc cùng một nhãn hiệu, xuất xứ từ cùng một nhà máy.

Sự thật đã quá rõ ràng, kinh nghiệm và suy luận lúc trước cùng với chứng cứ xác thực có được hôm nay đã chứng minh được người tổ chức tự sát là một tập thể, hơn nữa, chúng cũng đang chuẩn bị sát hại Chân Noãn để diệt khẩu.”

Quan Tiểu Du nói: “Đám người này quá bạo gan, quả là xem thường luật pháp, lại dám ra tay với cảnh sát.”

“Vậy thì đúng rồi.” Tô Nhã cười nhạt. “Bởi vì trong mắt bọn chúng vốn không hề có sự tồn tại của cảnh sát. Thế giới này là thứ gì, cảnh sát lại là cái quái gì chứ?”

Lời này đã thu hút toàn bộ ánh mắt của cảnh sát và những lời tiếp theo của cô càng khiến mọi người kinh ngạc hơn.

“Bọn người mà chúng ta cần tìm ở độ tuổi 17-23, bỏ học và không có công việc cố định, tình trạng kinh tế gia đình khá giả, tương đối hòa thuận và không có ám ảnh tuổi thơ. Có thể bọn chúng đang ở khu Thượng Nam, nơi tập trung tầng lớp mới ở Dự Thành, trà trộn trong giới chơi thể thao nguy hiểm và Parkour. Bọn chúng hay thay đổi bạn gái, thường xuyên đến bar chơi và chi tiền rất hào phóng. Hơn nữa, gần đây, chúng từng gây ra những vụ việc làm mất an ninh trật tự hoặc bị người khác khiếu nại như gây huyên náo và đua xe tại khu sân uất. Bọn chúng đột nhiên có hứng thú với suy luận và phá án, xem khá nhiều tiểu thuyết trinh thám và phim truyền hình. Tôi nghĩ nhân viên điều tra chỉ cần đến những khu thể thao mạo hiểm như khu Thượng Nam, khu quán bar hay khu 367 để dò hỏi, sau đó kết hợp với ghi chép của cảnh sát khu vực và đồn cảnh sát tiếp nhận vụ án là có thể tìm ra họ.”

Mọi người đều biết Tô Nhã là nhà phân tích tâm lý tội phạm nổi tiếng, nhưng thật không ngờ cô lại dễ dàng khoanh vùng đối tượng như vậy.

Đàm Ca nói: “Kinh tế gia đình khá giả thì có thể hiểu được. Hôm đó, ở khu 367, tôi thấy trang bị Parkour của chúng thuộc loại cao cấp, chưa kể còn có chiếc xe giấu biển số dụng Chân Noãn nữa. Tuy đó chỉ là dòng xe giá rẻ của BMW, nhưng tuổi bọn chúng còn nhỏ như vậy thì nhất định là do nhà mua cho rồi. Hơn nữa, chiếc xe motor kia cũng rất phong cách. Nhìn kỹ năng của nhóm người chơi Parkour cũng nhận ra chắc chắn chúng đã từng luyện tập qua. Mấy thứ này đều không khó suy đoán, với lại đội điều tra cũng đã tra xét qua những manh mối này rồi. Nhưng còn những căn cứ khác thì sao?”

“Đầu tiên là những người này rất trẻ tuổi.” Tô Nhã thông dong. “Quan niệm về giá trị và cuộc sống của chúng không có điểm tựa và khá mờ mịt, tinh thần trống rỗng và không ổn định. Chúng không có mục tiêu sống mà chỉ muốn thoát khỏi hiện trạng trống tuếch, tẻ nhạt, nhưng lại không biết rút cuộc bản thân mong muốn thứ gì. Vì ảnh hưởng của gia đình và ba mẹ, lại thêm nền tảng giáo dục khắc khe từ nhỏ nên chúng không bạo lực, lệch lạc hay biến thái và cũng không hành hạ người bị hại. Nếu không phải vì sợ bại lộ sẽ không chủ động giết người.”

Giúp người ta tự sát là vì cảm thấy dù sao đối phương muốn chết nên giúp đỡ cũng không sao, có lẽ cảm thấy việc này rất mới mẻ và lý thú. Bình thường, sát thủ liên hoàn đôi khi có sở thích để lại dấu hiệu đặc biệt của mình trong vụ án, hoặc là chơi trốn tìm với cảnh sát. Nhưng bọn chúng không hề có ý nghĩ này, chẳng qua xem đó như một trò chơi, như những nhiệm vụ thú vị nảy sinh từ chính cuộc sống nhàm chán của mình. Đội trưởng Ngón, với nhận định chúng là người trẻ tuổi, anh hẳn là đồng ý với quan điểm của em, đúng không nào?”

Ngón Hàm cảm xúc nước, tựa vào cửa sổ, đưa lưng về phía bầu trời, đôi mắt trông âm u.

“Ừ!” Anh tỏ vẻ đồng ý, nhưng lý do đưa ra rõ ràng và chân thực hơn. “Bọn chúng xếp đặt vụ án rất trẻ con, chắc hẳn là do nước đến chân mới nhảy, vội vã tìm linh cảm trong tiểu thuyết nào đó. Vụ án phòng kín ở đại học Khoa học và Công nghệ rất sơ sài, điện giật trong hồ bơi cũng vậy, thoạt nhìn có vẻ thông minh nhưng lại có chỗ sơ hở trí mạng, đó là việc chúng ta đã thấy được mặt hung thủ. Nếu không phải cô ta đã chết thì vụ án này đã phá được rồi, đơn giản đến mức kỳ lạ. Bọn chúng chỉ biết lợi dụng quán tính và nhầm lẫn trong tư duy, điều này vừa hay là mấy trò thường thấy trong tiểu thuyết trinh thám. Trong hành động thực tế, chúng xếp đặt không tinh vi, nhưng lại rất thích theo đuổi kịch tính, ví dụ như điện giật và phòng kín. Tâm tính của bọn chúng đúng là có chút trẻ con.”

Ngón Hàm nhếch khóe môi rất nhẹ, vẻ chế giễu chứ không có ý cười.

Tô Nhã mỉm cười, tiếp lời anh một cách rất tự nhiên: “Đúng vậy! Đây là đặc điểm của chúng: Đam mê trò diễn kịch và theo đuổi sự kích thích. Giống như cách chúng truy sát Chân Noãn vậy. Mấy trò như tông xe hay ném chậu hoa xuống lầu đều chỉ là những cách thức lỗ mãng, vốn không được thiết kế tỉ mỉ. Nhưng quá trình thực hiện của bọn chúng lại vô cùng thu hút: Xe đua thể thao, Parkour nguy hiểm, xe motor phân khối lớn... Đối với việc giết Chân Noãn, tâm tư và niềm vui thú của bọn chúng không nằm ở việc giết cô ấy mà xuất phát từ mỗi lần khiêu chiến bản thân.”

Hai người họ, một tìm chứng cứ, một phân tích tâm lý, người tung kẻ hứng rất nhịp nhàng. Chân Noãn trầm nghĩ đến việc từng nghe nói trước kia họ hợp tác với nhau rất ăn ý. Lúc này, tất cả đều như trở thành thính giả của họ và cô cũng thế.

Cô khẽ cắn môi, rất muốn góp lời nhưng mà cô không biết ăn nói, chỉ biết khám nghiệm thi thể mà thôi.

“Vui thú à?” Lão Bạch cảm thấy khó tin. “Bọn chúng chỉ là cảm thấy chơi vui thôi sao?”

“Đĩ nhiên, bọn chúng chẳng qua cảm thấy chơi vui thôi.” Tô Nhã khoanh tay, đi lững thững trong văn phòng, bắt đầu phân tích tâm lý của nhóm sát thủ liên hoàn này. “Thử nghĩ về cuộc sống của tôi đi: không thích đi học vì dù sao cũng không có ích lợi gì, tiền trong nhà chắc chắn đủ tiêu xài rồi. Học hành thì tẻ nhạt, làm việc cũng vô vị, từ bé đến lớn đều chơi game, đã sớm cảm thấy không còn hứng thú. Cuộc sống thật sự chẳng có gì thú vị cả, ngày ngày không có lý tưởng, cũng không có chút mới mẻ. Nhưng cả một ngày dài với nhiều thời gian như vậy thì cũng nên tìm chút chuyện để làm, đúng không?”

Yêu đương à? Chán ngắt, ngay cả bản thân cũng lười yêu, ngán ngẩm đến độ nào còn lòng dạ chơi với con gái, thỉnh thoảng tình một đêm cũng đủ thỏa mãn nhu cầu sinh lý rồi.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Tiền sao? Có nhiều hơn cũng vô ích, đủ tiêu là được. Ôi! Chán chường quá! Hoang mang quá! Trống rỗng quá! Cuộc sống không có mục tiêu nào cả.”

Tất cả im thin thít lắng nghe, trước mắt rõ ràng hiện lên một đám thanh niên với tinh thần rỗng tuếch và luôn cảm thấy nhạt nhẽo trước mọi mặt của cuộc sống.

“Đưa xe cũng không có hứng. Nào là bị khiếu nại rồi thì bị giáo huấn, cứ luôn mang phiền phức cho ba mẹ. Parkour cũng khá tốt, có tính kích thích, có thể tiêu hao nhiều sức lực, về đến nhà thì lăn ra ngủ. Như vậy, một ngày sẽ nhanh chóng trôi qua. Nhưng... dần dà lại cảm thấy ngán, phải tìm được một chút kích thích mới mẻ thôi! Bỗng có một ngày, tôi nghe nói có người muốn tự sát, đã thử rất nhiều lần đều không thành công và muốn tìm người giúp đỡ giết mình. Ôi chào!”

Tô Nhã vui mừng vỗ tay.

“Thật tốt quá, giúp người ta tự sát thật là vui đây! Chính anh ta muốn chết, đâu phải lỗi của tôi. Đây không phải là giết người nên hoàn toàn không có cảm giác tội lỗi. Kể bị giết là tự nguyện, còn có thể phối hợp với tôi bàn bạc xem nên chết kiểu nào. Đây quả thật là quá mới lạ và vô cùng độc đáo! Hơn hẳn mấy trò vô vị, tầm thường và tàn bạo của những kẻ mê ngược đãi thích hành hạ người khác làm vui kia.”

Chân Noãn nghe mà cảm thấy ly kỳ đến khó bề tưởng tượng, nhưng lại vô cùng hợp tình hợp lý.

“Hiện giờ, cuộc đời tôi rất cuộc đã có mục tiêu và phương hướng rõ ràng: Giúp người khác tự sát, yeah!” Tô Nhã sờ cằm, cau mày, nghiêm túc suy tư. “Tôi nhất định phải làm thật nghiêm túc, phải nghĩ cách làm sao để giảm bớt đau đớn cho người chết, làm sao trốn tránh cảnh sát đuổi bắt. Chỉ mỗi việc sắp đặt vụ án thôi cũng đã tiêu hao rất nhiều thời gian rồi, chưa kể tôi còn phải đi học tập bổ sung những kiến thức liên quan nữa. Rốt cuộc, tôi cũng có việc làm, không tẻ nhạt nữa, nghĩ thôi cũng khiến người ta thấy hưng phấn.”

Tô Nhã nói xong rồi nhún vai với mọi người: “Bọn chúng nghĩ như vậy đây!”

Trong phòng im phăng phắc rất lâu, tất cả đều bàng hoàng với màn biểu diễn của cô ấy. Chân Noãn nhìn Tô Nhã bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

Ngôn Hàm vô tình nhìn lướt qua, bắt gặp ánh mắt lấp lánh sự sùng bái của cô, bỗng lặng lẽ nhận ra cô quả thật là dễ dàng để lộ ánh mắt này, dù là đối với đàn ông hay là phụ nữ. Anh lơ đãng nhướn mày rồi lại hạ xuống.

Lão Bạch cảm thán: “Bây giờ, trẻ con thật khó hiểu. Chị Tô, may mà chị còn hiểu được suy nghĩ của chúng.”

Đàm Ca lờm cạu: “Cậu chính là đứa trẻ như vậy đó.”

“Theo cách miêu tả này, chắc hẳn có thể sẽ nhanh chóng tìm được bọn người kia.”

“Phải nhanh hơn.”

Tất cả đều nhìn về phía Đội trưởng.

Ngôn Hàm: “Nghĩ thử xem, làm cách nào chúng tìm được những người muốn tự sát này? Phải tìm ra được cách đó ngay, chúng ta cần nhanh chóng tóm được chúng.”

“Đúng vậy!” Tô Nhã gật đầu. “Phải mau lên, bọn chúng đã bắt đầu thăng cấp rồi.”

“Thăng cấp?”

“Đúng, từ lúc bắt đầu đuổi giết Chân Noãn, bọn chúng đã bắt đầu thực tại này rồi. Trước đây, bọn chúng tốn rất nhiều thời gian để sắp đặt trò tự sát, xem mỗi vụ án là tác phẩm của mình. Chúng ta tạm không quan tâm kẻ bị giết có muốn chết hay không, giúp người tự sát thực tế là giết người rồi nguy trang thành tự sát. Hiện giờ, cảnh sát đã phát hiện ra điểm kỳ lạ, bọn chúng cũng sẽ theo đó mà thay đổi, sẽ không tiếp tục dàn dựng tự sát nữa mà sẽ là ra tay sát hại.”

“Ý là muốn bắt đầu giết người rồi sao?”

“Không phải, còn chưa đến mức đấy. Trước khi tiến đến mức độ đó, chúng sẽ sắp đặt tự sát thành mưu sát, điều này không đồng nghĩa là giết người không muốn chết, mà là lúc giết người thật sự muốn chết sẽ không cố ý che giấu thành tự sát nữa. Như vậy, cùng với việc theo đuổi mức độ kích thích lớn hơn, chúng cũng bắt đầu từ trong bóng tối bước ra khiêu chiến trực diện với cảnh sát.” Giọng Tô Nhã trầm xuống. “Nếu qua giai đoạn này còn không bắt được, bọn chúng sẽ tiếp tục thăng cấp không chỉ đơn thuần giết người muốn tự sát nữa mà chuyển thành mưu sát thật sự.”

Ngôn Hàm xoay cốc giấy trên tay, thần nhiên nói: “Sẽ không đến bước đấy đâu. Chúng ta nhất định sẽ nhanh chóng bắt được bọn chúng.”

Anh dặn dò: “Tô Dương, mang theo nhân viên điều tra đi tìm người dựa theo miêu tả của Tô Nhã. Hắc Tử hợp tác với người đội Ba tiếp tục truy tìm điện thoại di động, phân tích máy giám sát giao thông và tìm ra quy luật hành động của bọn chúng. Đàm Ca, chỉnh sửa tài liệu lần nữa, tìm hiểu cách thức bọn chúng định vị người muốn tự sát.”

Mọi người rồi rít trả lời: “Vâng!”

Lúc giải tán, Lão Bạch nói thầm với Tô Dương: “Người chắc không khó tìm, lúc trước đuổi theo chúng ở khu 367, tôi thấy bọn chúng tay chân nhanh nhẹn, vượt tường như khỉ leo cây, còn tưởng rằng là sát thủ đặc biệt nữa kia.”

Ngôn Hàm nghe thấy thế liền nói: “Lúc trước không phải đã nói rồi sao? Bọn chúng chỉ chạy chứ không giao đấu, có thể là vì không thể đánh thắng chúng ta.”

Đàm Ca và Lão Bạch nhìn nhau, đều im lặng.

Chân Noãn ngu ngơ: “Lúc ấy, bọn em còn tưởng rằng anh nói câu đó là để cho vui thôi.”

Ngôn Hàm lặng lẽ nhìn cô: “...”

Về mặt cô rất vô tội, anh quả thật không thể nào nổi nóng, thế là lại lạnh lùng liếc mắt nhìn Lão Bạch và Đàm Ca.

Lão Bạch vỗ trán: “Mèo Con, sao cô lại ăn nói thật thà thế?”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72

Bầu trời hôm qua vẫn còn chút nắng ấm mà hôm nay lại đột ngột hạ nhiệt độ mất rồi. Mây đen dày đặc khiến cả bầu trời trở nên xám xịt, gió cũng rất to như muốn cuốn bay mọi người lên trời vậy. Chân Noãn ngồi trên xe, chỉ nghe tiếng gió rít ngoài cửa kính đã thấy lạnh người, bất giác không khỏi run rẩy. Thẩm Dực lại kéo khăn quàng cổ cho cô, vây kín mặt cô, rồi chụp cái bịt tai lông xù lên đầu cô, thần nhiên nói: “Mỗi lần xuống xe đều như chạy đến pháp trường vậy.”

“Nào có khoa trương thế chứ?” Cô dẫu môi.

“Gần đây... gần khu nhà em có người theo dõi em à?” Anh chỉnh lại mái tóc đuôi ngựa của cô rồi nói bằng giọng băng quơ.

Lòng Chân Noãn lạnh toát, cô không muốn để anh biết rồi lại lo lắng, càng sợ anh vì cô mà lựa chọn cách bảo vệ tiêu cực. Nhưng cô cũng không thể che giấu nữa, thành thật nói: “Bởi vì công việc nên gặp phải một chút phiền phức, có điều bây giờ đã được giải quyết rồi.”

Thẩm Dực lập lò: “Vậy sao?”

“Vâng ạ!” Cô yếu ớt, trong lòng bỗng giật thót. “Anh... chắc không có...”

“Không có cái gì?” Đôi mắt anh sâu thẳm như mặt hồ yên tĩnh, không nhìn thấy đáy.

“Không có ngần xử lý việc này chứ?”

“Không có.” Anh bình tĩnh nói. “Có điều, sau này, sẽ không có người theo dõi em hay cố gắng làm hại em nữa.”

Chân Noãn nghe vậy, ngược lại thấy khó hiểu nên càng không yên lòng: “Anh đã làm gì?”

“Không có gì. Bởi vì bọn chúng đã không còn tìm em gây phiền phức nữa.”

Cô tròn to mắt: “Nói như vậy là đã tìm ra được đám người kia rồi à?”

“Có khi nhân lực của bọn anh còn nhiều hơn cả bọn em.”

Câu nói này đúng là sự thật. Nó liên quan đến những chuyện Thẩm Dực và Ký Thâm từng làm ngày trước. Tai mắt của họ nhiều đến nỗi nơi nào có ngọn cỏ bị gió thổi lay động cũng không thoát nổi ánh mắt của họ. Hơn nữa, doanh nghiệp đứng đầu ở Dự Thành này chính là tập đoàn Hoa Thịnh, lãnh đạo cấp cao của Hoa Thịnh gần như đều sống ở khu Thượng Nam, anh muốn biết điều gì là chuyện quá dễ dàng.

“Vậy bọn họ...”

“Anh không nhúng tay vào. Và lại, em cảm thấy anh sẽ giúp cảnh sát bắt người sao?”

Không đời nào! Thẩm Dực không có tính cách bao đồng và tinh thần trọng nghĩa sẵn sàng giúp đỡ người khác như vậy. Hơn nữa, tuy Ký gia đã gần như từ đen chuyển thành trắng, nhưng đạo nghĩa quá khứ vẫn còn, tuyệt đối sẽ không tiết lộ thông tin với cảnh sát.

Chân Noãn biết rõ chuyện này nên không hỏi nữa. Cô hiểu được anh chỉ quan tâm cô bình an vô sự là đủ rồi.

“Noãn Noãn, sau này có chuyện như vậy thì phải nói cho anh biết.”

“Em sợ anh lo lắng.”

“Bảo vệ em là trách nhiệm của anh, không phải là đồng nghiệp của em.”

Chân Noãn mím môi gật đầu, nhỏ giọng: “Biết rồi ạ!”

Thẩm Dực nhìn cô rù rì mi và dấu môi ra vẻ ngoan ngoãn, lòng hơi mềm đi, bầy tay đưa vào khăn quàng cổ, ôm lấy gương mặt mềm mại, mịn màng của cô. Cô hơi rụt lại, hàng mi đang cụp khẽ run lên đầy bất an, khuôn mặt nhanh chóng đỏ bừng, nhưng về mặt lại không hề phản kháng. Anh lặng lẽ nhìn cô, tay tiếp tục lần xuống, đặt lên chiếc cổ ấm áp của cô.

Cô càng run rẩy nhiều hơn, lí nhí nói: “Hơi nhột đấy...” Trong giọng nói ẩn chứa nỗi khăn trương thoáng chút sợ hãi.

“Xin lỗi, lại quên mất em sợ nhột.” Anh rút tay lại, kéo khăn quàng cổ của cô lên cao.

Chân Noãn thấy có phần áy náy, cô nào có chứng sợ nhột chứ. Chắc chắn không có người đàn ông nào giống Thẩm Dực, chấp nhận nhiều năm ở bên cạnh một người phụ nữ khó có thể gần gũi như vậy, gần một thập kỷ rồi còn gì. Nhưng không hiểu vì sao cô vẫn sợ bị đụng chạm thân thể đến thế, đặc biệt mỗi khi nghĩ đến anh là bạn trai của cô với mối quan hệ thân mật này lại khiến cô càng khăn trương hơn. Cô cũng rất khó sò, từng định đi khám bác sĩ tâm lý nhưng Thẩm Dực không muốn để người khác phân tích cô. Cô nghĩ anh đối với cô thật sự là bảo vệ quá mức rồi.

“Em đi trước đây.” Cô vẫy vẫy tay với anh, vừa đẩy cửa xe bước xuống thì một cơn gió lạnh thổi đến. Cô lạnh cóng đến mức co rụt lại, vội vàng kéo chiếc mũ trùm sau lưng lên, chạy vào sân.

Chạy đến bãi đỗ xe, cô thấy nhóm Ngôn Hàm đang đứng bên cạnh ô tô, cứ như đang hóng gió vậy, còn cô thì đã cóng đến mức xương cốt toàn thân đều đau. Cô mang giày đi tuyết, tiếng chạy bộ lạch bạch như chú gấu con ngốc nghếch. Ngôn Hàm nghe thấy âm thanh kỳ lạ này liền bối rối quay đầu lại xem.

Cô mặc chiếc áo bông màu xanh biếc dày cộm, găng tay liền ngón to bè, chụp tai giữ ấm xù xì, đeo mũ lông thỏ lùm xùm, duy chỉ có đôi chân là mảnh khảnh, giống hệt cây kẹo bông gòn. Dường như cô không chịu nổi sức nặng của mớ trang bị trên cơ thể, ngơ ngếch chạy đến nỗi thở hổn hển, hơi nóng thoát ra như từng đám bông vải bay bay tán mát trong không khí.

Ngôn Hàm liếc nhìn cô từ đằng xa, nói với người bên cạnh: “Con mèo mập đến rồi!”

Đội trưởng cũng đã lên tiếng rồi, thế là...

Lão Bạch: “Hình như Mèo Con rất sợ lạnh.”

Đàm Ca: “Có lẽ liên quan đến đặc điểm giống loài. Trông đáng yêu yếu ớt của cô ấy, chắc là thuộc giống mèo tai cụp rồi, giống với loại sếp Ngôn nuôi trong nhà ấy...”

Trình Phóng: “Mèo rất nhạy cảm với thời tiết. Đêm hôm qua, không khí lạnh vừa tràn về thì sáng nay đã thấy trang bị vũ trang đầy đủ.”

Hắc Tử: “Béo ụt ịt cũng rất đáng yêu mà.”

Tô Dương: “Cô ấy luôn thích mang giày đi tuyết, giống như là bàn chân gấu vậy.”

Lâm Tử: “Một chú Mèo Con mang chân gấu.”

Đến khi Chân Noãn chạy đến trước mặt họ, màn nghị luận đã sớm kết thúc. Cô kéo mũ che tai và khăn quàng cổ quấn kín mít, chỉ để lộ ra chiếc mũi thanh tú và đôi mắt ướt át, trông càng có vẻ ngây thơ, thuần khiết.

Đứng trước mặt là một đám đàn ông cao to lực lưỡng xếp thành hàng dài, toàn bộ đều không nói một câu, chỉ im lặng và bình tĩnh, nghiêm túc đánh giá cô. Trong lòng cô thầm nghĩ, mọi người thật nghiêm trang và tập trung nghĩ về hành động hôm nay, đúng là chuyên nghiệp mà.

Phía sau vang lên tiếng bước chân lộc cộc, dễ nghe lại nhịp nhàng, quay đầu thì thấy Tô Nhã trên người mặc một chiếc áo khoác da màu xanh bó sát, tinh xảo và xinh đẹp. Chân Noãn bị boss bắt phải cột tóc đuôi ngựa, nên khi nhìn thấy mái tóc xoăn dài gợi cảm của Tô Nhã thì hết sức hâm mộ, bất giác muợn miệng nhận ra lòng mình đang dâng trào nỗi bất mãn và ảm ức vì bị đối xử bất công, khề lăm bằm: “Để xõa tóc nóng lăm!”

Ngôn Hàm chậm rãi liếc nhìn cô. Cô cảm nhận được nên cũng không dám nhìn lại anh, lập tức mím chặt môi.

Tô Nhã bước đến, khề kéo chiếc khăn lụa bị gió thổi bay phát phơ bên gương mặt xuống, khoe môi đỏ thắm cong lên: “Tìm được người rồi à?”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

Ngôn Hàm nói ngắn gọn: “Chưa.”

Đội phó Trình giải thích: “Tô Dương và người đội Ba đã đi tìm kiếm theo miêu tả của cô, hiện có hai mươi mấy người phù hợp với phác họa, nhưng bởi vì không xác định được số người trong nhóm nên mọi người định tung lưới bắt hết không để lọt tên nào. Vì vậy, trước khi có chứng cứ xác thực, chúng ta sẽ không bắt về để tránh bứt dây động rừng. Bên cạnh đó, mọi người cũng đã điều tra mấy vụ thanh niên đua xe gần đây, nhưng hai danh sách này không có điểm chung nào. Có điều, Tô Dương phát hiện ra điểm kỳ lạ, nghi ngờ có người thế tội nên giao lại cho cảnh sát khu vực và cấp dưới tiếp tục điều tra. Hắc Tử và Lão Bạch cũng chia nhỏ khu vực hoạt động của bọn họ, Đội trưởng đội Ba đang chuẩn bị đi qua đó dò hỏi cảnh sát chìm.”

Tô Nhã cười: “Xem ra tiến triển khá tốt.”

“Nhưng đến giờ vẫn chưa tìm được điện thoại. Sáng hôm nay, chúng tôi sẽ đến xem thử chỗ ở của nạn nhân chết trong hồ bơi và nữ nghiên cứu sinh ở đại học Khoa học Công nghệ, nghiên cứu thói quen sinh hoạt của họ, xem thử cách liên hệ giữa bọn giết người liên hoàn và người tự sát. Nếu có thể tìm ra được những thông tin như cách thức liên lạc giữa họ, số người trong nhóm và hình thức gây án, tất cả vấn đề đều sẽ được giải quyết dễ dàng.”

Cô thực tập sinh Chân Noãn ngồi hàng cuối trong xe. Cô đang cúi đầu lật xem ghi chép hôm qua và ghi nhớ kỹ tất cả đặc điểm mà Tô Nhã đã phác họa về bọn sát thủ liên hoàn này:

Một là: Trẻ tuổi, từ 17-23, bỏ học, không có công việc cố định, gia đình giàu có.

Hai là: Không có ám ảnh tuổi thơ, không bạo lực, không lệch lạc, không biến thái, không hành hạ người bị hại, bình thường sẽ không chủ động giết người.

Ba là: Hứng thú với những môn thể thao mạo hiểm, Parkour là một ví dụ, không có bạn gái cố định, chỉ tiêu hào phóng.

Bốn là: Từng liên quan đến các vụ gây rối trật tự trị an như gây ồn ào hay đua xe ở nơi đông người.

Năm là: Đột nhiên cảm thấy hứng thú với phá án và suy luận, từng xem rất nhiều tiểu thuyết trinh thám và phim truyền hình.

Sáu là: Trạng thái tinh thần trống rỗng, không ổn định.

Bảy là: Đang trong giai đoạn thăng cấp hình thức gây án, sẽ không cố ý che giấu thành tự sát mà thiết kế thành mưu sát, mang tính chất khiêu chiến cảnh sát.

Tám là: Nếu không bắt được thì sau này sẽ tiếp tục thăng cấp, không chỉ giết người muốn tự sát nữa mà biến thành mưu sát thật sự.

Chân Noãn cắn bút, nhìn từng dòng miêu tả, nghiền ngẫm tỉ mỉ những nội dung giải thích hôm ấy của Tô Nhã rồi cũng thử tự mình phân tích.

Ngôn Hàm ngồi trước quay đầu lại nhìn cô, thấy cô ra dáng học sinh chăm học liền không quấy rầy.

Đội phó Trình tiếp tục thảo luận phác họa tâm lý với Tô Nhã: “Dạng như nhóm sát thủ liên hoàn này thường có đặc điểm gì?”

“Ngoại trừ tình trạng nội bộ ngang hàng hiếm khi xuất hiện, thông thường, nhóm sát thủ nhất định sẽ có kẻ cầm đầu và những kẻ tuân theo.”

Chân Noãn nghe thấy liền vội vàng cầm bút viết vào sổ.

“Nhóm sát thủ thường là hai người, bởi lẽ giết người gây án khác với những băng nhóm cướp bóc hay bắt cóc, mức độ phạm tội quá nghiêm trọng, trong khi quan hệ giữa hai người là ổn định nhất vì không dễ dàng xuất hiện tình trạng rút lui hoặc bất đồng quan điểm. Ngoại trừ quan hệ tình nhân, tuổi tác của đồng bọn thường chênh lệch nhau khá lớn. Người lớn tuổi chính là kẻ có quyền thống trị tuyệt đối. Nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ có tình huống người trẻ tuổi không chế người lớn tuổi hơn.”

Chân Noãn nghe vô cùng tập trung, không nhận được mà hỏi: “Nếu là tình nhân thì thường do phái nam chỉ đạo sao?”

Mấy người phía trước đang sôi nổi thảo luận, bỗng kinh ngạc quay đầu lại khi nghe thấy trong buồng xe vang lên tiếng nói nhỏ nhẹ và ngọt ngào. Cô lại lúng túng, lạng lẽ rút người, chỉ còn thấy đầu thôi.

“Không nhất định là thế, đại đa số trường hợp sẽ do phái nam chỉ đạo, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ do phái nữ.”

Đội phó Trình cười: “Mèo Con à, sau này phải phát biểu nhiều hơn khi ở trong đội, giống hôm nay vậy, có gì cứ hỏi. Cô đó, yên lặng quá, có phải là không thích nói chuyện với đám người thô kệch chúng tôi không? Đội trưởng cũng không thích à?”

Chân Noãn lập tức ló đầu lên, hoảng hốt lắc đầu nguầy nguậy: “Không phải, không phải. Mọi người không thô lỗ chút nào cả, Đội trưởng cũng không thô.”

“...”

“...”

“...”

Trong xe bỗng “ồ” lên một tràng cười không ngớt, tất cả mọi người đều vui vẻ. Ngôn Hàm sắc nước, nắm bình nước suối trong tay, ho đến mặt đỏ gay. Duy chỉ có Tô Nhã là làm bộ không hiểu mọi người đang cười điều gì.

Chân Noãn thật sự không hiểu, cảm thấy vô cùng bối rối. Cô vừa mở miệng thì mọi người đã cùng nhau cười lên, có phải là quá gượng ép hay không?

Hắc Tử cố ý trêu cô: “Cô nói xem Đội trưởng không thô chỗ nào?”

Chân Noãn ngu ngơ: “Chỗ nào cũng không thô ạ!”

Mọi người ở đằng trước xe đều bùng bùng thích thú quay lại nhìn cô, khuôn mặt ai nấy đều kèm theo nụ cười hóm hờ vô tội. Ngôn Hàm chỉ biết xoa mày lắc đầu, có chút dở khóc dở cười.

Đàm Ca nói ngay đây ả ý: “Thô, vẫn có chỗ thô mà.”

“Thật không có ạ!” Cô hơi căng thẳng, vội vã phân bua như đang thề thốt. “Em thật sự không cảm thấy thế.”

“Em không cảm thấy à?”

“Không cảm thấy...” Chân Noãn vừa nói xong thì mọi người ở đằng trước đều liếc nhìn Ngôn Hàm, chỉ cười cười mà không trêu chọc cô nữa.

Cô không nhìn thấy Ngôn Hàm ngồi phía trước đang nói với mọi người bằng khẩu hình: “Ngừng lại đi!”

Lão Bạch ngồi trở lại vị trí, “òà òà” lẫn lộn. Chân Noãn hoàn toàn mù mịt như đang rơi vào chốn mây phủ sương giăng. Lờ mờ cô nói có gì đáng cười đâu! Ồ, có lẽ tất cả mọi người đều phối hợp với cô, nghĩ thôi cũng đã thấy rất ảm áp. Cô nghĩ thông suốt rồi cũng mỉm môi khẽ cười khúc khích theo mọi người.

Ngôn Hàm nghe thấy, quay đầu lại liếc nhìn cô, mắng: “Cười ngây ngô gì thế?”

Cô “à” một tiếng rồi nín cười ngay.

Đội tiếng cười trong xe dịu đi, Tô Nhã nhanh chóng lặn nửa thu hút sự chú ý của mọi người.

“Lần này, vụ án của chúng ta rất đặc biệt, số người tham gia khá nhiều, nhưng tính chất của bọn chúng lại giống như băng nhóm bắt cóc hay lừa đảo hơn. Chúng giống như một đội chơi game cùng tiến cùng lùi chứ không phải là ác ma biến thái, cuồng sát hung tàn. Từ mấy vụ án này, có thể thấy được trong nhóm sát thủ không có ai là kẻ lớn tuổi hoặc là người cơ trí với tư duy chặt chẽ, lớn nhất sẽ không quá hai mươi ba. Nhưng nhóm này nhất định vẫn sẽ có một người lãnh đạo, hẳn là kẻ có quyền và khá thông minh trong nhóm, uy quyền của hắn có thể dựa vào tuổi tác hoặc địa vị của cha mẹ mình. Hẳn tự

đại và kiên cường, nhưng làm việc có trình tự và căn bản. Những kẻ đi theo cũng đều rất thông minh, có cá tính nhưng vẫn đoàn kết và phục tùng mệnh lệnh. Bọn chúng vốn có tình bạn thân thiết và ổn định, rất có thể xuất phát từ mối quan hệ của gia tộc hay cha mẹ, hơn nữa đều là những đứa trẻ giàu có. Tuy tính cách của kẻ cầm đầu và kẻ tuân theo có sự khác biệt, nhưng trạng thái tinh thần về cơ bản là đồng nhất.”

“Đoàn kết... phục tùng mệnh lệnh...” Ngôn Hàm chậm chạp nhắc lại.

Chân Noãn ở gần anh nhất nên khi nghe thấy liền lộ đầu ra từ phía sau: “Làm sao ạ?”

Ngôn Hàm cau mày, chợt nhớ đến mấy kẻ bị mặt chạy trốn ở khu 367 hôm nọ: “Mấy gã thanh niên tuổi tác xấp xỉ nhau, đều có cá tính và suy nghĩ tương đồng, vậy thì làm sao lập được trật tự đoàn kết, làm sao trong khoảng thời gian ngắn xác định công việc cho từng người, mọi người ai nấy cũng nghiêm túc thực hiện nhiệm vụ mà không xảy ra rối loạn hay nội chiến?”

Nói xong, trong lòng anh loáng thoáng xuất hiện một ý nghĩ. Tô Nhã chống cằm, đây cũng là điểm duy nhất cô vẫn chưa thông suốt. Tương tự với vụ án liên hoàn lần này, đừng nói là giáo trình tâm lý tội phạm, ngay cả dựa vào kinh nghiệm nhiều năm công tác của cô cũng chưa từng chứng kiến vụ án thực tế nào giống vậy, đây có thể nói là lần đầu tiên. Vì vậy, phách họa ra khó tránh khỏi có chút cảm giác không thông.

Chân Noãn cắn bút, ấp úng khẽ nói: “Hôm ở khu 367, lúc đứng trên lầu, em đã từng nhìn thấy mấy kẻ bị mặt xác định tuyến đường tẩu thoát rất rõ rệt, khả năng chấp hành rất tốt, phân công lại chuẩn xác, cứ như...”

Ngôn Hàm không quay đầu lại, nghe thấy giọng nói khê khàng phía sau của cô, liền cười nhạt: “Như cái gì?”

Nhóm Đội phó Trình cũng quay đầu lại nhìn.

“... Cứ như... cứ như game online thuộc thể loại chiến thuật nhập vai vậy, chính là loại phối hợp đồng đội cùng chiến đấu, rút súng truy đuổi nhau trong tình cảnh hỗn loạn gì đó.”

Tô Nhã sững sốt, Lão Bạch cũng giật mình: “Đúng là cảm giác này!”

Ngôn Hàm nhướn mày: “Đúng vậy! Phân công cấp bậc của bọn chúng được tạo dựng từ thế giới ảo, từ một đội cùng nhau tác chiến trên mạng tiếp tục bước ra cuộc sống thực tế.”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74

Lúc nhóm Ngôn Hàm vừa đến dưới tòa nhà ký túc xá của nghiên cứu sinh đại học Khoa học Công nghệ, Từ Tư Miêu chợt gọi điện thoại đến. Trong hai mươi mấy thanh niên phù hợp với phách họa, chỉ có chín người lấy thân phận đội hình cố định chơi game online thể loại chiến thuật nhập vai.

Một đội gồm bốn người cùng nhau chơi trò “Liên minh từ thần” đang nổi tiếng nhất hiện nay trong suốt hai năm qua và đã lên cấp thành đội chơi Bạch Kim. Đội trưởng là Trần Hàn, 22 tuổi, điều kiện gia đình trong đời sống thực tế rất khá giả, nhưng không phải Phú nhị đại(*) lúc nào cũng mang mác sinh viên đại học Gà Rừng(**) nào đó ở nước ngoài còn bản thân thì lại long nhong trong nước. Thành viên trong đội là người quen biết trong cuộc sống. Cha mẹ chúng đều làm công việc quản lý ở những bộ phận cấp cao của tập đoàn nào đó.

(*) Phú nhị đại hay còn gọi là Thế hệ siêu giàu thứ hai, cụm từ này dùng để chỉ tầng lớp các cậu ấm cô chiêu được sống cuộc sống xa hoa từ trong trứng nước, hầu như họ đều là con của những chủ tập đoàn, công ty lớn hoặc con của các quan chức cấp cao trong Chính phủ.

(**) Đại học Gà Rừng tiếng Anh thường gọi là Diploma mill/ Degree mill (xưởng bằng giả hoặc lò sản xuất bằng cấp), chỉ các trường đại học cấp những văn bằng, chứng chỉ không có giá trị pháp lý cho sinh viên.

Một đội khác gồm năm người, đã chơi trò CS(*) kinh điển được bốn năm, đều là game thủ hardcore(**). Đội trưởng tên Mạnh Kiêu, là con trai của một chủ ngân hàng nào đó ở Dự Thành, đã sớm thôi học, trên danh nghĩa là theo cha học thực tế về tài chính, nhưng thực ra là đang lãng phí thời gian. Các thành viên khác cũng đều giống như vậy.

(*) CS (Counter Strike) là trò chơi điện tử thuộc thể loại bắn súng góc nhìn thứ nhất có tính chiến thuật cao được nhiều người trên thế giới biết đến.

(**) Game thủ hardcore là một từ chỉ một số ít người. Đó là những con người có lòng đam mê cháy bỏng với game và thú vui chơi game của mình. Đối với họ, game không phải chỉ để chơi, để tìm kiếm niềm vui, mà đó còn là cả một biện cả tri thức và cảm hứng sáng tạo.

Trước mắt, chín người này đều không liên lạc được, đội trinh sát đã bắt đầu truy tìm người.

Dưới tán cây bạch quả nơi con phố đối diện tòa nhà ký túc xá nghiên cứu sinh của đại học Khoa học Công nghệ, những phiến lá vàng tàn mát bay khắp lối. Đang là giờ lên lớp của sinh viên, phố xá vắng vẻ, thưa thớt người qua lại. Vây quanh Ngôn Hàm là mấy bóng người cao thấp đan xen, anh bật loa

ngoài để mọi người có thể nghe được lời nói của Từ Tư Miêu: “Nói thứ ý kiến của từng người xem”

Hắc Tử khoanh tay: “Việc này có liên quan tới thói quen sinh hoạt thường ngày của bọn họ, vì thế, không liên lạc được cũng là chuyện bình thường.”

Tô Nhã đồng ý: “Đúng vậy! Tôi từng tiếp xúc với dạng người này rồi. Bọn chúng chỉ sống trong hội của mình, thường xuyên tổ chức những hoạt động như thể loại CS người thật thử thách giới hạn cực đại của bản thân khi sinh tồn trong hoang dã, người ngoài rất khó biết được vị trí cụ thể của bọn chúng. Trong những lần truy tìm đầu mối để phá án trước đây, dạng đối tượng này thường rất khó liên lạc.”

Ngôn Hàm cúi đầu, bỏ tay vào túi, vu vơ đá tung đám lá rơi dưới chân. Vài phiến lá bạch quả bị anh đá tung lên, rơi vào đôi giày đi tuyết dày cộm của Chân Noãn. Cô nhìn chăm chăm chiếc lá vàng óng trên giày, ngơ ngác chớp mắt.

Tô Nhã nói đoạn rồi thoáng ngập ngừng: “Tuy là vậy, nhưng...”

Ngôn Hàm tiếp lời: “Nhưng lại mơ hồ cảm thấy quá trùng hợp.”

“Vâng! Hai nhóm người bị tình nghi nhiều nhất đều không liên lạc được. Có thể bọn chúng thật sự đang tổ chức hoạt động nào đó, hoặc là đang vạch kế hoạch cho lần hành động tiếp theo cũng nên.”

Đội phó Trình nghiêng về phán đoán của Tô Nhã: “Tôi cũng cảm thấy như vậy. Hiện tại, bọn chúng đã bỏ qua việc truy sát Mèo Con. Có lẽ do cảnh sát nhiều lần điều tra lại vụ ở hồ bơi và đại học Khoa học Công nghệ nên bọn chúng đã biết không thể tiếp tục che giấu chuyện giúp đỡ người khác tự sát được nữa.”

Chân Noãn hỏi: “Nói vậy thì nhóm sát thủ liên hoàn có thể đã thăng lên cấp kế tiếp rồi, lần này sẽ giết chết những người muốn tự sát mà không cần cố ý che giấu thành tự sát nữa ư?”

Tô Nhã: “Đúng vậy! Nếu quả thật đến mức độ này, chuyện sẽ rất phiền phức.”

Chân Noãn hiểu rõ. Thông thường, phương hướng điều tra vụ án mưu sát đều bắt tay từ động cơ giết người như vì tiền tài, tình cảm, thù hận kích động hay trả thù xã hội. Nếu hung thủ không có mục đích cụ thể và cũng không có liên quan đến nạn nhân, thì việc điều tra sẽ rất gay go.

“Cũng không phiền phức lắm đâu.” Ngôn Hàm thần nhiên. “Đội điều tra đã bắt đầu truy tìm, tóm được bọn chúng chỉ còn là vấn đề thời gian. Có điều, điểm quan trọng nhất trước mắt chính là xác định được bọn chúng có kế hoạch hành động tiếp theo hay không, và liệu chúng ta có thể ngăn cản được việc này xảy ra không.” Anh hất đầu về phía ký túc xá. “Vào xem thử thôi.”

Mọi người cất bước đi vào. Trong khi đó, Chân Noãn ở phía sau lại cứ mãi ngược nhìn bóng lưng Ngôn Hàm. Một chiếc lá bạch quả vương trên tóc anh. Ngôn Hàm phát giác ra dáng vẻ thậm thà thậm thụt của cô, khẽ nghiêng đầu liếc nhìn. Chợt đôi mày của cô nhíu lại vẻ như ngập ngừng muốn nói điều gì.

“Nhìn gì thế? Đầu tôi mọc ra gì hả?”

Cô vội vàng lắc đầu, thế rồi anh không để ý đến cô nữa mà tiếp tục bước đi. Nhưng một lát sau, cuối cùng, cô đành gọi anh: “Đội trưởng...”

“Hả?”

“Đầu anh có dính một chiếc lá.”

“...”

Ngôn Hàm cúi đầu, gãi tay tùy tiện phui vài cái, nhưng chiếc lá buống bình kia cứ thế nhanh nhẩu tránh né bàn tay anh.

Anh hỏi: “Còn không?”

Chân Noãn lúng túng gãi đầu.

Anh lại phui khắp đầu lần nữa rồi hỏi: “Còn không?”

Chân Noãn lại gãi đầu.

Anh không phui nữa, nhìn cô một lúc đầy thâm ý: “Em trên tôi đấy hả?”

Chân Noãn vội mở to đôi mắt vô tội vẻ như đúng là làm ơn mắc oán: “... Đầu có đâu, em chỉ tốt bụng nhắc nhở anh thôi...”

“Chiếc lá này thật sự mọc rễ trên đầu tôi rồi hả?”

Chân Noãn sốt ruột, kiễng chân lên chỉ chỉ vào một chỗ: “Là ở đây ạ!”

Gót chân cô chưa chạm đất, anh đã cúi đầu, khom lưng kề gần vào cô: “Lấy xuống!”

Cô nhìn đầu anh gần trong gang tấc, bỗng dựng khản trương nuốt nước bọt, người hơi ngửa ra sau, ngốc nghếch nói: “Hay là... em tìm Lão Bạch lấy xuống cho anh... Mắc trên đó trông cũng rất đẹp mắt...”

Ngôn Hàm đang khom lưng liền ngược nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm và sắc bén. Cô vẫn duy trì tư thế ngửa ra sau, khẽ run lên vì chẳng thể chịu được ánh mắt của anh dù chỉ một khắc.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75

Chân Noãn hỏi: “Nói vậy thì nhóm sát thủ liên hoàn có thể đã thắng lên cấp kế tiếp rồi, lần này sẽ giết chết những người muốn tự sát mà không cần cố ý che giấu thành tự sát nữa ư?”

Tô Nhã: “Đúng vậy! Nếu quả thật đến mức độ này, chuyện sẽ rất phiền phức.”

Chân Noãn hiểu rõ. Thông thường, phương hướng điều tra vụ án mưu sát đều bắt tay từ động cơ giết người như vì tiền tài, tình cảm, thù hận kích động hay trả thù xã hội. Nếu hung thủ không có mục đích cụ thể và cũng không có liên quan đến nạn nhân, thì việc điều tra sẽ rất gay go.

“Cũng không phiền phức lắm đâu.” Ngôn Hàm thần nhiên. “Đội điều tra đã bắt đầu truy tìm, tóm được bọn chúng chỉ còn là vấn đề thời gian. Có điều, điểm quan trọng nhất trước mắt chính là xác định được bọn chúng có kế hoạch hành động tiếp theo hay không, và liệu chúng ta có thể ngăn cản được việc này xảy ra không.” Anh hất đầu về phía ký túc xá. “Vào xem thử thôi.”

Mọi người cất bước đi vào. Trong khi đó, Chân Noãn ở phía sau lại cứ mãi ngược nhìn bóng lưng Ngôn Hàm. Một chiếc lá bạch quả vương trên tóc anh. Ngôn Hàm phát giác ra dáng vẻ thậm thà thậm thụt của cô, khẽ nghiêng đầu liếc nhìn. Chợt đôi mày của cô nhíu lại vẻ như ngập ngừng muốn nói điều gì.

“Nhìn gì thế? Đầu tôi mọc ra gì hả?”

Cô vội vàng lắc đầu, thế rồi anh không để ý đến cô nữa mà tiếp tục bước đi. Nhưng một lát sau, cuối cùng, cô đành gọi anh: “Đội trưởng...”

“Hả?”

“Đầu anh có dính một chiếc lá.”

“...”

Ngôn Hàm cúi đầu, gơ tay tùy tiện phui vài cái, nhưng chiếc lá buống bình kia cứ thế nhanh nhẩu tránh né bàn tay anh.

Anh hỏi: “Còn không?”

Chân Noãn lúng túng gạt đầu.

Anh lại phui khắp đầu lần nữa rồi hỏi: “Còn không?”

Chân Noãn lại gạt đầu.

Anh không phui nữa, nhìn cô một lúc đầy thâm ý: “Em trêu tôi đấy hả?”

Chân Noãn vội mở to đôi mắt vô tội vẻ như đúng là làm ơn mắc oán: “... Đầu có đâu, em chỉ tốt bụng nhắc nhở anh thôi...”

“Chiếc lá này thật sự mọc rễ trên đầu tôi rồi hả?”

Chân Noãn sốt ruột, kiễng chân lên chỉ chỉ vào một chỗ: “Là ở đây ạ!”

Gót chân cô chưa chạm đất, anh đã cúi đầu, khom lưng kề gần vào cô: “Lấy xuống!”

Cô nhìn đầu anh gần trong gang tấc, bỗng dựng khản trương nuốt nước bọt, người hơi ngửa ra sau, ngốc nghếch nói: “Hay là... em tìm Lão Bạch lấy xuống cho anh... Mắc trên đó trông cũng rất đẹp mắt...”

Ngôn Hàm đang khom lưng liền ngược nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm và sắc bén. Cô vẫn duy trì tư thế ngửa ra sau, khẽ run lên vì chẳng thể chịu được ánh mắt của anh dù chỉ một khắc.

“... Dạ...”

Cô run rẩy trả lời rồi kiễng chân, rướn cổ lên, ngón tay chạm phải mái tóc ngắn gọn gàng của anh, hơi nhám tay nhưng lại rất mềm mại. Cô vô cùng cẩn thận vì sợ kéo nhầm tóc anh. Anh đợi đến nỗi không còn đủ kiên nhẫn nữa, lại liếc mắt nhìn cô, nhưng chỉ thấy chiếc cổ đang ngửa lên của cô, thon dài và trắng ngần như một chú thiên nga. Cô chậm chạp cầm lấy chiếc lá, trọng tâm nhanh chóng rơi xuống.

“Xem đi, em đâu có lừa anh.” Cô nói thật khề rồi lui về phía sau giữ một khoảng cách, về mặt hơi ngượng ngùng, xoay xoay chiếc lá trong tay.

Anh đứng thẳng dậy, hai ngón tay kẹp lấy chiếc lá bạch quả trong tay cô rồi nói: “Cảm ơn!”

Tô Nhã đi đến bậc thang chợt quay đầu lại, trông thấy cảnh tượng vừa mới diễn ra, đôi mắt lóe lên cảm xúc phức tạp.

Nơi ở của nữ nghiên cứu sinh đã chết hôm nọ là một phòng ký túc xá trên tầng ba. Căn phòng chưa đến hai mươi mét vuông, bày bốn bộ bàn ghế và giường, mỗi bộ đều treo rèm thật dày xung quanh, chia căn phòng thành từng góc nhỏ. Khu sinh hoạt chung hẹp đến nỗi gió thổi không lọt, lại thêm thời tiết hôm nay không tốt, mây đen phủ kín bầu trời khiến cho ánh sáng trong căn phòng vốn đã nhạt nhòa này lại càng yếu ớt hơn, không gian trông cực kỳ âm u.

Tô Nhã mới vừa đi vào đã nói ngay: “Bầu không khí nơi này thật khiến người ta thấy áp lực.”

Bàn và giường của nạn nhân ở góc trong cùng. Sau tấm màn màu hồng phấn là không gian chật hẹp được thu dọn gọn gàng, ngăn nắp, đồng sách vở được xếp đặt ngay ngắn, không có vẻ khác thường.

Ngôn Hàm liếc sơ qua rồi nói: “Không có mỹ phẩm, cũng không có gương.”

Chân Noãn sùng sốt, quả nhiên là như vậy.

Ngôn Hàm bắt đầu hỏi thăm những người cùng phòng, đại loại như khi còn sống, nạn nhân có thói quen đặc thù gì, gần đây có gì khác thường hay từng liên lạc với người đặc biệt nào không. Mấy người bạn cùng phòng cho biết nạn nhân gần đây không có gì khác thường cả, vẫn hết như mọi khi.

Nạn nhân không có đồng hương ở Dự Thành, rất ít khi ra ngoài, cũng hiếm khi gọi điện hay nhắn tin. Mỗi ngày, ngoài việc đi học là thời gian tự học. Buổi tối, sau khi trở về thường chui vào giường và buông màn từ rất sớm. Ban ngày, cô ta còn có thể nói vài câu với bạn học hay bạn cùng ký túc xá, chứ đến buổi tối thì gần như không có cơ hội gặp mặt hay trao đổi.

Tất cả nghe ra đều không có vấn đề, nhưng Ngôn Hàm đã nhận ra điểm bất ổn, anh hỏi: “Cô ấy chăm học nhất trong phòng các cô à?”

“Vâng!”

“Nhưng sao bình thường, cô ấy lại về sớm hơn các cô?”

Chân Noãn chợt nhớ đến chi tiết mấy cô bạn cùng phòng có nói họ không có cơ hội gặp mặt nhau vào buổi tối, nhưng nếu bình thường nạn nhân trở về muộn hơn họ thì trước khi chui vào màn nhất định sẽ đi qua nơi của họ.

Mấy cô bạn cùng phòng rất kinh ngạc, không biết sao Ngôn Hàm lại nhìn ra được: “Đúng vậy, bình thường, cô ấy trở về rất sớm.”

“Mấy giờ?”

“Có thể là chín giờ rưỡi, cỡ nào thì mỗi ngày cũng cứ đúng mười giờ là cô ấy tắt đèn đi ngủ. Rất sớm.”

“Chắc chắn là ngủ chứ?”

“Đúng vậy, trong màn cũng không thấy bật đèn nữa.”

Ngôn Hàm không hỏi thêm mà nhìn về phía Tô Nhã: “Giao cho em đây!”

Tô Nhã gật đầu, lập tức nằm thẳng xuống giường nạn nhân rồi nhắm mắt lại. Chân Noãn im lặng, những người khác cũng không dám quấy rầy. Cô hiểu rõ ý của Ngôn Hàm: Quỹ đạo cuộc sống của nạn nhân không có bất cứ vấn đề gì, điểm kỳ lạ duy nhất chính là cô ta rất chăm chỉ học hành nhưng mỗi ngày lại lên giường ngủ từ rất sớm.

Lúc này, Ngôn Hàm bảo Tô Nhã thử thâm nhập vào thế giới nội tâm của nạn nhân, từ đó liên tưởng ra cách thức cô ta có thể dùng để liên lạc với nhóm sát thủ kia. Có lẽ, tất cả huyền cơ đều nằm ở những việc xảy ra phía sau tấm màn này lúc hơn mười giờ đêm.

Tô Nhã nhắm mắt lại trên giường, miệng lầm bầm: “Cuộc sống mỗi ngày của tôi cứ xuôi theo trình tự: buổi sáng thức dậy rồi đi học, sau đó ăn cơm, rồi tự học. Tôi không có đam mê nào khác, không giải trí vào thời gian rảnh rỗi hay xã giao gì cả, ngoại trừ học hành ra thì chẳng có gì nữa. Tuy có lúc cảm thấy rất mệt, nhưng cũng chỉ có thể sống như vậy, bởi vì tôi không còn lựa chọn nào hết. Ngoại trừ quỹ đạo cuộc sống hiện tại, tôi còn có thể làm gì đây?”

Mỗi ngày, tôi đều trở về phòng ký túc xá rất sớm, bởi vì đi dạo trong sân trường rất cô đơn mà tôi lại không ở thư viện tiếp được nữa. Tôi cần phải trở về giường, cứ yên lặng nằm đấy, trong lòng dường như cũng không có cảm giác thỏa mãn, không cách nào đi vào giấc ngủ yên lành.

Lòng tôi có chút thương cảm, nhưng đang buồn bã về điều gì chứ? Tôi không thể nói ra, sự dè dặt quá lâu và nỗi chán chường trong nội tâm khiến tôi không còn tha thiết muốn giải tỏa, cũng không có ai đáng tin để tâm sự. Dù cho đứng trước người xa lạ, nổi tự ti và chán chường trong tôi cũng không thể trút ra.”

Bên trong phòng, ánh sáng leo lét. Ngoài cửa sổ, gió rét gào thét. Chân Nỗn yên lặng lắng nghe, lòng thoáng chút buồn bã.

“Khi một mình nằm trong khoảng không gian bé nhỏ này, tôi cảm thấy cô độc và bất lực biết mấy!” Tô Nhã nghiêng người, co ro. “Tôi không tài nào mở miệng được, tôi hy vọng... lắng nghe... lắng nghe để có thể tìm thấy âm thanh đồng cung bậc, lắng nghe để có thể an ủi câu chuyện cuộc đời tôi. Là thứ gì đây, âm nhạc hay là...”

Tô Nhã mở choàng mắt, ngồi bật dậy. Ngón Hàm, Chân Nỗn, Đội phó Trình... và tất cả mọi người đồng thanh: “Đài phát thanh!”

“Mà còn là đài phát thanh cá nhân.”

Đội phó Trình lập tức gọi điện thoại cho Từ Từ Miêu, bảo anh ta tìm trong ba ứng dụng radio cá nhân phổ biến trên điện thoại di động là FM Mango, FM Hồ Điệp và FM Douban những chủ đề có liên quan đến tự sát, màu đen, trầm cảm và tần số phát sóng tương ứng. Bọn người sắp đặt tự sát kia rất có thể đã thông qua ứng dụng radio để tiến hành liên lạc với người tự sát.

Bước ra khỏi tòa nhà ký túc xá, Chân Nỗn cảm thấy đầu óc mình thật mơ hồ, giống như bị thứ gì đó gây chấn động đến nỗi trở nên trống rỗng và mờ mịt. Cô vừa đi vừa thở thẩn, chiếc giày to bè giẫm lên cành cây khô nghe răng rắc, phút lơ đãng vương chân suýt ngã khiến cô hoàn hồn trở lại.

Ngón Hàm thấy đáng vẽ cô dờ dẫm, cau mày hỏi: “Nghĩ gì thế?”

Cô ngược đời mắt mờ màng ướt át, thật lòng khen ngợi: “Em thấy Tô Nhã thật tài ba, đi theo bọn anh điều tra thực tế rất hay, em đã ghi lại được rất nhiều điều.”

“...” Ngón Hàm lại hơi cau mày. “Em đang nghĩ cái này à?”

“Đúng rồi!” Cô gật đầu quả quyết, ra vẻ thần phục. “Hai anh chị hợp tác với nhau quá tốt ấy à!” Cô tiếp lời: “Đàm Ca có nói trước đây, hai người từng cộng tác ăn ý đến độ không chút sơ hở, suy nghĩ bao giờ cũng gắn kết được với nhau.”

Anh thoáng sững sốt, nhếch môi nhưng không trả lời. Dù Chân Nỗn phản ứng chậm chạp nhưng cũng nhìn ra được sắc mặt anh đã thay đổi, không hề vui vẻ. Cô bối rối, khẽ hỏi: “Đội trưởng, có phải em nói sai gì không?”

“Không!” Anh nói.

Nhưng trái tim anh thoáng chốc đau đến mức như bị kim châm. Vào một ngày của nhiều năm về trước, anh và Tô Nhã cũng đang hợp tác, đi theo Đội trưởng Thượng Kiệt phá án. Anh không còn nhớ được Tô Nhã lôi kéo anh thảo luận về vụ án đặc biệt gì, chỉ nhớ anh đã mượn giờ đi đón Hạ Thời, để rồi sau đó không còn gặp lại cô nữa. Sau hôm ấy, rất nhiều lần anh lái xe lang thang rồi trong vô thức tìm đến trước cổng bệnh viện cô thực tập, chờ đợi ở đây bao nhiêu buổi tối cũng không thể đón cô được nữa.

Nhiều năm như vậy trôi qua, anh từng vô số lần ảo tưởng rằng nếu như ngày ấy mình không đến muộn, nếu như ngày ấy mình đúng giờ đến đón A Thời, nếu như ngày ấy không để A Thời đứng bên đường chờ anh thì có thể sẽ không xảy ra chuyện sau đó hay không? Anh vô số lần ảo tưởng “nếu như”, hối hận đến mức muốn nôn ra máu.

Con gió mùa đông lạnh như cắt, lá vàng khô héo xào xạc lướt đi trên mặt đất nơi sân trường. Phía trước là hai sinh viên đang bước nhanh về phía này. Nữ sinh cầm đầu đi thẳng về phía trước, nam sinh sai bước đi theo xin lỗi: “Anh xin lỗi, anh xin lỗi, bị thầy hướng dẫn kéo lại hỏi chuyện nên mới trễ mười lăm phút. Anh xin lỗi mà, anh không có ý đâu.”

Nữ sinh giận dữ lớn giọng: “Biết hôm nay lạnh đến cỡ nào không?”

“Anh xin lỗi, anh xin lỗi... Em đừng giận nữa được không?”

Hai người đi ngang qua Chân Nỗn, cô tò mò quay đầu lại nhìn, lúc thu lại ánh mắt bỗng phát hiện Ngón Hàm cũng quay đầu nhìn lại với đôi mắt đen sâu thẳm, trong veo và tĩnh lặng. Cô hơi ngạc nhiên, Ngón Hàm dời mắt đi, cho tay vào túi, bước đi trong tiếng gió bắc xào xạc.

Chuyện tương tự cũng từng xảy ra với anh và A Thời, đó là vào mùa hè năm mười sáu tuổi. Anh trốn học đi chơi, lúc rời khỏi trường đã hẹn giờ với A Thời, hứa rằng sau khi tan học sẽ đón cô cùng về nhà. Nhưng anh chơi game quên mất cả thời gian, lúc nhớ ra thì đã tám giờ tối, anh sợ đến mức hồn vía lên mây, lao điên cuồng nắm cây số đến trường học. Nền trời tán cây như hòa điệu cùng ánh đèn đường trắng xóa trong không khí ban đêm oi bức. Anh đi vòng qua bức tường trắng của ngôi trường, nhìn thấy cô đeo cặp sách, một mình đứng ở bậc thềm cạnh cổng.

Mấy con côn trùng bé nhỏ chậm chạp bay lượn trong ngọn đèn hình chớp mờ nhạt, ánh sáng soi lên tóc cô tỏa ra màu vàng rực. Cô mặc chiếc váy thủy thủ màu trắng, yên lặng đứng đấy, cứ chốc chốc bấp chân trái lại nhẹ nhàng cọ cọ vào bấp chân phải để tránh muỗi đốt. Cách ánh đèn đường êm dịu, cô quay đầu, vừa nhìn thấy anh liền thẳng thốt, vẻ mặt tỉnh khiết không chút khó chịu, cũng không hề phiền muộn hay tức giận.

Anh vô cùng hận bản thân mình. Từ đầu đến chân đầm đìa mồ hôi, tim đập như muốn nổ tung, anh chậm rãi bước đến, song cuối cùng lại không dám đến gần mà chỉ dừng lại cách cô chừng hai, ba mét. Anh vừa xấu hổ vừa bối rối định nói gì đó nhưng sợ vừa lên tiếng thì cô sẽ tức đến bật khóc. Cô đã đợi

anh ba giờ đăng đăng rồi đây!

Cô nhìn anh không chớp mắt, cuối cùng khe khẽ làm nũng: “Anh dỗ em đi!”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76

Trong nháy mắt, tim anh như hoàn toàn tan chảy, tựa hồ được ngâm trong dòng sữa tươi vô cùng mềm mại.

Tất cả tình cảm thấm thiết gắn bó từ thuở thanh mai trúc mã đến khi lớn lên bên nhau đều đã thay đổi trong đêm hôm ấy. Dường như có thứ cảm xúc nào đó áp thẳng đến lõi vào con tim, đâm thủng lớp vỏ giấy bọc đường mỏng manh nơi đáy tim của cậu thiếu niên.

Đêm ấy, cô đứng đợi trong cảnh trời tối mịt, tĩnh lặng và dịu dàng, đẹp đến mức không sao tả xiết. Chính là ngày ấy, vào khoảnh khắc ấy, anh bỗng phát giác mình đã yêu cô mất rồi.

Yêu vô vản. Yêu tha thiết. Yêu đến mức vô số lần nhớ lại bóng dáng cô yêu điệu đứng dưới ánh đèn đường đêm hôm ấy vẫn khiến anh tan nát cõi lòng. Tại sao lại không thể nào cho cô bé trầm lặng nhưng làm người ta yêu mến như một chú mèo con lông xù ấy một cuộc đời bình an vui vẻ như anh đã từng hứa hẹn kia chứ?

Buổi trưa trước khi tan sở, bên đội Ba đã truyền đến một tin tức rất tốt, chính là đám thanh niên giết người liên hoàn kia đã bị bắt. Chúng là nhóm bốn người chơi trò “Liên minh tử thần”.

Đội trưởng Trần Hàn 22 tuổi, ba thành viên còn lại từ 20-21. Bốn người bọn chúng đều có điều kiện gia đình khá giả, cha mẹ là đồng nghiệp với nhau và đang làm quản lý cấp cao thuộc tập đoàn Hoa Thịnh.

Tuy người nhà đã nhanh chóng mời luật sư biện hộ, nhưng với tóc để lại trên mái tòa nhà graffiti, dấu chân trong phòng sinh hoạt của đại học Khoa học Công nghệ và những trang bị thu được sau khi thực hiện lệnh khám xét trùng khớp với sợi tổng hợp tại hiện trường xảy ra vụ án cùng chiếc xe cổ ý đâm Chân Noãn, tất cả đã trở thành chứng cứ khiến bọn chúng không thể nào chống chế được nữa.

Sau khi nghe tin, Chân Noãn lập tức đến tòa nhà văn phòng. Đúng lúc vừa chạy vào khu làm việc của đội Một, cô bắt gặp Ngôn Hàm đang cúi đầu lật xem tài liệu bước ra ngoài, cô liền gọi: “Đội trưởng!”

Ngôn Hàm bị cô làm giật mình, còn chưa kịp ngẩng đầu lên đã nghe một loạt câu hỏi của cô như tiếng pháo liên thanh: “Thảm vấn thể nào rồi ạ? Có thể phá án không? Nhưng nạn nhân ở hồ bơi là do nữ nghiên cứu sinh kia giết nên phải chăng chúng sẽ thoát được tội đó? Còn mấy vụ án tự sát trước đó thì có thể định tội bọn chúng không?”

Anh thích thú nhìn cô, đợi cô nói xong liền nhận xét: “Suy nghĩ rất khá, mạch lạc rõ ràng.”

Chân Noãn sững sờ chớp chớp mắt, thật muốn nói rằng: “Đội trưởng anh có thể đứng đắn chút không?!” Cô lầm bầm: “Một câu cũng không trả lời.”

“Đó là vì em không nghe hiểu đấy chứ!” Anh vòng qua cô rồi đi về phía trước.

Chân Noãn đảo mắt, vội vàng đuổi theo: “Lẽ nào những điều em nghi ngờ và lo lắng là hoàn toàn chính xác, rất khó định tội sao?”

“Ừ!” Ngôn Hàm cầm tập tài liệu nhét thẳng vào tay cô. Cô tay chân lóng ngóng ôm lấy rồi đi theo bên cạnh anh giống như một cô thư ký nhỏ.

“Từ Từ Miểu tìm được suicide sound(*) trong radio của bọn Trần Hàn, kết quả đã chứng minh không phải tất cả những người có liên quan đều muốn tự sát, cũng không phải là một đám người muốn tự sát tự tập lại giúp đỡ lẫn nhau, mà là một nhóm người bình thường tự tập lại giúp đỡ những người có ý định tự sát. Nhóm này do bốn cá nhân, đồng thời là bốn người dẫn chương trình suicide sound lập ra. Hằng đêm, chúng đều kể về cuộc đời trống rỗng trên radio để truyền bá lối suy nghĩ tiêu cực, miêu tả cách thức tự sát mà bọn chúng đã nghiên cứu và tưởng tượng ra. Kênh radio này không thuộc dạng phổ biến mà rất mới lạ và lập dị nên thỉnh giả rất nhiều, nhưng người bình thường sẽ không liên tưởng đến tổ chức tội phạm nào đó, chỉ những người đồng tình thật sự mới liên lạc riêng với bọn chúng và sau đó phối hợp với nhau.”

(*) m thanh tự tử.

Chân Noãn chợt tỉnh ngộ: “Người thật sự muốn tự sát khi đến giai đoạn cuối cùng sẽ không hề nói với người thân, nhưng vẫn muốn tìm người đồng cảm, muốn tiếp nhận một chút cảm xúc tiêu cực từ người xa lạ, gia tăng quyết tâm chọn lựa con đường tự sát của mình. Những người tự sát này thường ngày đều có thói quen nghe kênh radio cá nhân, sau khi tìm được suicide sound liền cảm giác như đã tìm được cung bậc đồng điệu, nghe thấy người dẫn chương trình thảo luận cách thức tự sát thì bọn chúng liền sẵn sàng trải lòng mình ra.”

Ngôn Hàm “ừ” một tiếng gọn lỏn: “Từ Từ Miểu thâm nhập và lấy được nhật ký trò chuyện của người dẫn chương trình kênh radio cá nhân này với tất cả

người tự sát, bao gồm cả đoạn hội thoại đã bị xóa.”

“Thật là lợi hại.” Chân Noãn mở tập tài liệu ra.

Trong ghi chép Từ Từ Miếu lấy được có nội dung thảo luận vô cùng tường tận về cách thức tự sát, cụ thể như vào ngày nào, lúc nào, người nào đi giúp đỡ, người tự sát cần chuẩn bị những gì, làm sao xây dựng được màn tự sát hoàn mỹ mà không gây ra phiền phức cho nhóm dẫn chương trình.

Điều khiến Chân Noãn kinh ngạc hơn là không chỉ người dẫn chương trình và người tự sát có liên lạc với nhau, mà sau khi người dẫn chương trình xác định những đối tượng muốn tự sát, sẽ cung cấp cách thức liên lạc giữa những người đó với nhau để họ tự trao đổi.

Người tự sát A nói: “Tôi cảm thấy cuộc đời không có mục tiêu, cũng không còn ý nghĩa nữa, sống mà chỉ ăn uống, làm việc rồi già đi thì một giá trị cũng chẳng có.”

B trả lời: “Tôi cũng có cảm giác giống vậy. Chết rồi thì không còn phiền muộn gì nữa.”

“Cuộc đời không còn gì để lưu luyến.”

“Đúng vậy, cho dù chết đi thì người xung quanh cũng sẽ không để tâm, chỉ như cơn gió lướt qua rồi tan biến vậy thôi.”

...

Có rất nhiều đoạn đối thoại đều do người dẫn chương trình radio cổ vũ đám người tự sát, mà những người tự sát từ trong nội dung trao đổi bàn luận với những người khác càng thể nghiệm được cảm giác cuộc đời hoang vu trống rỗng và có thêm dũng khí để tự sát. Hệt như họ đã tìm được tổ chức của mình, có cảm giác được ban cho sứ mệnh, sau đó hướng về thánh địa, chờ đợi bản thân “thực hiện” cái chết như một “nghĩ thức cuộc đời” vĩ đại vậy.

Người tự sát C nói: “... Hôm nay, tôi đứng trên mái nhà, cùng mọi người chúc phúc cho A và cầu nguyện cho cô ấy. Cô ấy đã dần dần lấy được can đảm, còn nói rất vui vẻ vì có mọi người tiễn cô ấy đoạn đường cuối cùng này. Sau đó, cô ấy nhắm mắt lại, bay xuống lầu theo chỉ dẫn của người dẫn chương trình radio, dang hai tay ra như đang bay liệng... Thật mong chờ cái chết của tôi, mọi người cũng sẽ tiễn tôi... Thật lòng hy vọng ngày đó sẽ nhanh đến.”

...

Chân Noãn ngẩng đầu: “Thật là khó mà tin được, đây quả thật giống như tà giáo vậy.” Cô lại thắc mắc: “Những thứ này là chứng cứ xác thực mà, bọn họ còn có thể chống chế thế nào nữa?”

“Bọn họ không cần chống chế.” Ngôn Hàm ngoái đầu nhìn cô, cười kỳ quặc.

“Thử nhớ lại những vụ án tự sát quái gở trong khoảng thời gian này xem. Vụ án đầu tiên là nhảy lầu, chính đám người này đứng trên mái nhà “dự lễ”, dùng cách thức tương tự nghi lễ trang nghiêm để kích lệ nạn nhân nhảy lầu. Vụ án thứ hai là tai nạn giao thông ngoài ý muốn, bọn họ giúp nhân viên bán hàng muốn chết tìm một con đường gồ ghề để nằm trên đó, sau khi kết thúc màn chúc phúc thì đứng ở trên cao nhìn xuống và làm động tác ra hiệu khích lệ anh ta. Bọn họ không ép buộc anh ta, là nạn nhân tự nguyện. Vụ án thứ ba là rò rỉ khí gas, nhà báo đã chết cũng uống thuốc ngủ rồi mới mở khí gas trong nghi thức tiễn đưa bằng ánh mắt của bọn họ như thế...”

“Như vậy, không có cách nào trị tội bọn họ sao?” Trong lòng Chân Noãn trào dâng sự phẫn nộ đầy bi ai. “Tuy đúng là những người này muốn tự sát, nhưng hành động của suicide sound rõ ràng là cổ vũ bọn họ.”

“Phải xem tòa phán như thế nào thôi.” Ngôn Hàm nhìn về mặt tức giận của cô, cố ý chậm rãi nói. “Nhưng sẽ không từ hình, ngồi tù cũng sẽ không lâu lắm!”

“Tại sao có thể như vậy chứ?” Chân Noãn nổi giận đùng đùng.

Khuôn mặt tuấn tú của Ngôn Hàm hiện lên vẻ hứng thú, dường như anh cảm thấy rất thích thú trước biểu cảm khuôn mặt phong phú và hiếm có của cô.

Đương nhiên, Chân Noãn không chú ý đến, chỉ cảm thấy lo lắng, nghĩ ngợi rồi nói ngay: “Vụ án thứ tư là cắt cổ tay tự sát, có người đã cắt cổ tay cho nữ sinh trung học kia. Vụ này chắc chắn không thể trốn tội được.”

“Phải!” Ngôn Hàm từ từ nói. “Nhưng mấy tên dẫn chương trình suicide sound kia khai rằng kẻ đã cắt cổ tay cho người thứ tư là người tự sát thứ năm, cũng chính là nạn nhân bị điện giật chết trong vụ hồ bơi.”

Chân Noãn tròn tròn mắt, vội vàng lật xem nội dung nhật ký trò chuyện trong tay, nhưng: “Sau khi người thứ tư cắt cổ tay tự sát, tuy người thứ năm có thảo luận với mọi người về chuyện này, song không ai nhắc đến việc giúp đỡ người thứ năm tự sát cả.”

“Đúng vậy!” Ngôn Hàm hơi nheo mắt lại. “Cũng không ai nhắc đến là kẻ truyền bá đã ra tay, chứng cứ ở chỗ này không rõ ràng.”

Tim Chân Noãn đập loạn nhịp trong chốc lát, hỏi: “Còn anh, anh thấy thế nào?”

Anh nhướng mày: “Tôi cho rằng kẻ truyền bá đã ra tay.”

“Tại sao?”

“Nếu như xem đám thành viên và nạn nhân trong vụ án tự sát liên hoàn là một tổ chức, một loại tà giáo, thì người tự sát sẽ là giáo đồ và giáo chủ trong lòng bọn họ chính là kẻ truyền bá. Cùng là giáo đồ, người tự sát kẻ tiếp có lẽ sẽ tham gia nghi thức nhưng không chủ trì nghi thức.”

Chân Noãn đồng ý quan điểm này, càng thêm thất vọng và không cam lòng, khẽ nói: “Cái chết của người thứ năm... bây giờ trở thành chết không đối chứng.”

“Nhìn không ra em cũng rất có tinh thần chính nghĩa đấy!” Khóe môi anh cong cong khi nói ra câu này.

Chân Noãn đỏ mặt, lén ngược mắt nhìn anh nhưng lại không thấy ý cười nào từ mắt anh. Cô liền hiểu ra anh và cô đều có tâm trạng giống nhau.

“Lúc trước tôi cho rằng bọn họ sắp đặt rất sơ sài, nhưng thật ra không phải vậy. Chỉ ít, kẻ chủ mưu rất thông minh, có thể phủi sạch mọi tội lỗi của mình. Có điều... cho dù không ra tay, tội danh bảy mưu cũng không thể trốn thoát được đâu.”

Anh lấy lại xấp tài liệu trong tay cô rồi nói: “Huống chi, cái chết của người thứ sáu, cũng là vụ án treo cổ của nữ nghiên cứu sinh đại học Khoa học Công nghệ vẫn còn sờ sờ ra đấy!”

Hai người đi đến phòng điều tra, Tô Nhã đang một mình thẩm vấn Trần Hàn.

Gã thanh niên 22 tuổi ngồi dựa vào ghế, hai chân bắt chéo, không hề có chút lo lắng, vẻ mặt khinh khỉnh đầy khiêu khích. Đối mặt với câu hỏi của Tô Nhã, hắn trả lời khá thoải mái, tỏ vẻ khinh thường việc nói dối, hay nói đúng hơn là lười nói dối.

“Tại sao phải giết bọn họ?”

“Giúp đỡ thôi.”

“Nếu như không có sự cổ vũ và xúi giục của các cậu, bọn họ có thể sẽ không đi đến bước đấy!”

“Cô nói là có lẽ, vậy cũng có thể họ sẽ vẫn đi đến bước đường cùng kia.”

“Nhưng cũng không phải là việc cậu nên sắp đặt.”

“Tôi không sắp đặt. Bọn họ muốn tự sát nên xin tôi nghĩ cách chứ tôi không làm hại bất cứ ai.” Trần Hàn nói. “Bọn họ có ý chí tự chủ, muốn kết thúc sinh mạng của mình thì thử hỏi họ có quyền này không? Có chứ! Bọn họ chủ động lựa chọn cách nhờ bọn tôi giúp đỡ, vậy họ có quyền này không? Có chứ!”

Tô Nhã lắc đầu: “Bọn họ yêu cầu các cậu giúp đỡ kết thúc sinh mạng không phải là lý do thỏa đáng.”

Trần Hàn cười ngụy biện: “Tôi lấy đồ của cô thì được gọi là trộm, người khác giao đồ cho tôi thì được gọi là tặng. Tương tự, tôi lấy mạng của họ thì đó là giết người, họ giao mạng cho tôi thì không phải như vậy nữa.”

Đối mặt với lời ngụy biện của hắn, Tô Nhã neho mắt. Ngôn Hàm nhìn xuống, cầm lấy tai nghe nói với Tô Nhã vài câu. Ở bên kia, Tô Nhã lẳng lặng nhìn Trần Hàn rồi cười khẩy: “Người khác giao đồ hợp pháp cho cậu được gọi là tặng, giao đồ không hợp pháp cho cậu đó là phân chia tang vật. Tương tự, giao mạng cho cậu là không hợp pháp, đây chính là giết người.”

Trần Hàn á khẩu, không thể nói thêm lời nào.

Chân Noãn nhìn Ngôn Hàm, anh dứt tay vào túi, gương mặt điển trai đang vô cùng chăm chú quan sát tình hình bên kia tấm kính nên không hề chú ý đến cô. Cô dời mắt đi, thầm nghĩ đầu óc của anh xoay chuyển thật linh hoạt, nếu không làm cảnh sát thì có lẽ sẽ thích hợp làm luật sư.

Tô Nhã nói: “Hành vi của cậu là phạm pháp, không thể nào trốn tránh chế tài của pháp luật đâu.”

Trần Hàn không buồn đoái hoài, nhún vai: “Cô nói phải thì là phải thôi. Vậy thì...” Hắn nghiêng người đến gần, giơ tay tạo thành hình khẩu súng, nhắm vào huyệt thái dương của mình rồi nói: “Bắn chết tôi đi!”

Hắn lại lui về, nhếch mép cười. Hiển nhiên là hắn biết rõ mình không chết được.

Ngôn Hàm quay đầu lại hỏi Hắc Tử: “Từ Từ Miếu đâu? Đã tra được địa chỉ người thứ bảy chưa?”

“Tra được rồi ạ! Địa chỉ IP vốn thuộc về mạng điện thoại di động, số điện thoại trong nhật ký trò chuyện ấy chưa được đăng ký. Sim điện thoại đã bị tháo nên cũng không định vị được.”

Thoạt đầu, Chân Noãn không hiểu, nghĩ ngợi một lúc rồi như phát giác ra điều gì đó, bước tới lật tài liệu khi nãy ra xem. Hóa ra, sau khi người thứ sáu treo cổ vẫn còn có người thứ bảy liên hệ với họ.

Nhân vật thứ bảy này đã bình luận trong tin nhắn cá nhân của suicide sound rằng: “Muốn tự sát, nhưng càng muốn trả thù, có thể giúp đỡ không?”

Và suicide sound đã trả lời lại: “Gọi điện thoại đi!”

Sau đó là một dãy số điện thoại. Đây là cuộc đối thoại vào một ngày trước, cũng chính là lúc Tô Nhã đang phân tích tình trạng sắp thẳng cáp của sát thủ liên hoàn.

Cô quay đầu lại nhìn bộ dạng ngông cuồng của Trần Hàn qua lớp cửa kính đối diện, bỗng nhiên ý thức được có lẽ chính hắn sẽ là người sắp đặt vụ “tự sát” thứ bảy, hoặc có thể liên quan đến một âm mưu nào đó lớn hơn. Nhưng hiện tại hắn lại điềm tĩnh thế kia, lẽ nào bởi vì kế hoạch đã bắt đầu được thực thi, nên cho dù hắn bị hạn chế tự do cũng chẳng mấy may ảnh hưởng đến quá trình “tự sát”?

Lúc này, Đàm Ca đẩy cửa phòng điều tra bước vào: “Ba tên còn lại không biết người tự sát thứ bảy, nhìn ra được chúng thật sự không biết.” Anh chỉ chỉ vào cửa kính phía đối diện. “Chỉ có tên Trần Hàn này biết người thứ bảy hiện giờ đang ở đâu và làm gì thôi.”

Ngôn Hàm gật đầu tỏ ý đã rõ, anh nheo mắt dò xét người bên kia: “Tổ chức tự sát tổng cộng có bốn người, hai người từng đến phòng sinh hoạt của đại học Khoa học Công nghệ để treo cổ nạn nhân. Ngày đó cổ tình đẩy Chân Noãn xuống lầu và để lại tóc ở hiện trường là một người khác. Riêng Trần Hàn thì chỉ để lại dấu giày ở khu Parkour.”

Đàm Ca hỏi: “Bạn có muốn tự mình thẩm vấn không?”

Ngôn Hàm lắc đầu: “Hôm đó, kẻ tôi truy đuổi ở khu 367 chính là hắn. Nếu nhìn thấy tôi thì hắn sẽ không khai thêm một câu nào đâu.”

Chân Noãn nhớ lại dáng vẻ chật vật thảm hại của Trần Hàn khi bị Ngôn Hàm truy đuổi hôm đó liền hiểu được lời anh nói.

Đàm Ca: “Tên Trần Hàn này là kẻ cầm đầu trong nhóm bốn người họ. Hắn hoàn toàn không quan tâm có bị xử phạt hay không. Mấu chốt chính là chứng cứ hiện giờ không đầy đủ, chúng ta cũng không cách nào biết được thật sự có kế hoạch thứ bảy hay không.”

Tô Nhã và Đội phó Trình luân phiên thẩm vấn Trần Hàn. Hắn vẫn phủ nhận và khai rằng mình không biết tin tức nhân vật thứ bảy này. Hắn còn nói thêm rằng đối phương gọi cho hắn chỉ để kể lể khổ sở chứ không có gì khác. Đến cuối cùng, Trần Hàn dứt khoát nằm nhào trên bàn ngủ, không để ý đến người khác nữa. Dù vừa đám vừa xoa thế nào, hắn cũng chẳng quan tâm.

Đàm Ca bảo cha mẹ Trần Hàn khuyên hắn phối hợp với cảnh sát để tranh thủ được giảm hình phạt, nhưng đồng thời lại lựa chọn tin tưởng lời con mình và khẳng định không có người thứ bảy này.

Chân Noãn không đợi đến lúc cuộc thẩm vấn kết thúc, cô còn có công việc của mình nên rời đi trước. Lúc đi qua cầu thang, khỏe mắt thoáng lướt qua bên trong khe hở lối thoát hiểm, cô thấy Ngôn Hàm đang cúi đầu một mình, dựa vào vách tường hút thuốc. Trong lòng cô còn nghi vấn muốn hỏi anh, nhưng vừa định đẩy cửa vào thì lại nghĩ đến mình đã quấy rầy anh quá nhiều lần rồi.

Cô nghĩ ngợi rồi tựa nhẹ vào cửa, quyết định chờ anh hút xong thì đi vào. Không biết qua bao lâu, cánh cửa sau lưng được kéo ra, Chân Noãn lao đảo ngã xuống, tuy được anh giữ vững nhưng vẫn tựa sát vào lòng anh.

Chân Noãn bật dậy, hoảng hốt đứng vững giữ khoảng cách: “Đội trưởng!”

Ngôn Hàm xoa chiếc cằm bị cô đụng vào, nheo mắt nhìn cô rồi nói bằng giọng có vẻ hơi buồn cười: “Em đang biểu diễn hành động nghệ thuật nào à?”

“Không phải!” Chân Noãn đỏ mặt lên, nói thảm. “Em thấy anh hút thuốc lá nên đứng đây đợi ạ!”

“Có chuyện gì không?”

“Đội trưởng! Sao anh không hỏi Trần Hàn chuyện liên quan đến người thứ bảy?”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77

“Không phải Tô Nhã và Đội phó Trình đang hỏi sao?” Anh ngừng lại, dò xét cô với ý đồ chẳng tốt lành gì. “Ồ, em không tin tưởng năng lực của họ à?”

“Không phải đâu!” Cô xua tay liên tục. “Mới vừa rồi, em đã thấy được kỹ thuật tra hỏi của họ rất cừ. Em chỉ... nghĩ là... lẽ nào anh không muốn thử xem sao?”

“Không hề.” Anh nói. “Nói cứ như là thưởng thức món ăn gì mới, có muốn thử chút hay không vậy.” Anh bật cười.

“...” Chân Noãn dẫu môi, nghĩ thầm có lúc trao đổi với boss là việc quá đổi khó khăn.

Ngôn Hàm: “Tô Nhã và Đội phó Trình là đủ rồi.”

“Nhưng anh vẫn cho rằng Trần Hàn sẽ không khai, đúng không ạ?”

“Ừ!”

“...”

Người này thật là...

Ngôn Hàm dựa vào cửa thoát hiểm, thông thả nhìn cô: “Nếu là Trần Hàn, tôi cũng sẽ không khai ra, trừ phi là đầu óc có vấn đề.”

Chân Noãn tỏ vẻ khó hiểu: “Không phải đã bảo nếu hán phối hợp thì sẽ có thể lập công chuộc tội sao?”

“Phối hợp thì hán sẽ thêm tội thứ bảy. Không phối hợp thì hán sẽ không có tội thứ bảy này.”

Chân Noãn chợt hiểu, chuyện không có bất cứ chứng cứ nào như vậy, hán có điên mới chịu thừa nhận. Ngôn Hàm xoay xoay hộp diêm quẹt trong tay, tiếng que diêm va vào nhau nghe rất vui tai.

“Nếu chưa bày cách cho người thứ bảy thì hán chẳng có gì để khai cả. Còn nếu đã bày cách cho người đó thì không lý nào hán lại thừa nhận chỉ với một cuộc điện thoại mà không để lại chứng cứ nào.”

Chân Noãn im lặng. Hơn nữa, cách nghĩ và tư duy hiện giờ của Trần Hàn đã không còn cùng chung quỹ đạo với người bình thường nữa rồi. Hán vô cùng giống giáo chủ tà giáo, không hề sợ hãi, cũng chẳng biết kiêng dè hay lo lắng gì nữa.

“Vậy... chúng ta không có cách nào với hán sao?”

Ngôn Hàm cúi đầu, những sợi tóc lòa xòa che đi đôi mắt, ẩn giấu mọi cảm xúc, “Làm ngành này, có nhiều khi phải chấp nhận chuyện bất đắc dĩ.” Anh lại mỉm cười, cất bước định đi thì thấy Hắc Tử chạy đến.

Ngôn Hàm giơ tay gọi anh ta: “Người cắt cổ tay nữ sinh trung học là ai?”

“Ba tên còn lại đang bị tách ra thẩm vấn, có hai tên khai là nạn nhân thứ năm. Một tên thì nói không biết vì lúc đó không chú ý đến.”

“Ừ... có manh mối.” Ngôn Hàm đứng giữa cầu thang và hành lang, bóng nắng đan xen in lên khuôn mặt anh những vết khắc sâu đầy ẩn ý, đôi môi mỏng của anh khẽ cong lên một nụ cười thật lưu manh. “Cậu qua đó và nói với ba tên kia rằng trong số bọn họ có hai người đã mưu sát nữ nghiên cứu sinh nọ, một người cố ý mưu sát pháp y, duy chỉ có Trần Hàn là không tham gia bất cứ vụ việc nào, người tôi truy đuổi ở khu 367 hôm đó không phải là Trần Hàn mà là một trong số họ.”

Hắc Tử sững sờ vì đây rõ ràng là kế ly gián, anh ta giơ ngón tay cái lên với Ngôn Hàm: “Sếp, anh thật là...”

Anh ta vừa định quay người thì...

“Đội dài!” Đồi núi Ngôn Hàm đen lay láy, ra vẻ lơ đãng rồi tùy tiện đưa ra lời dẫn dò đặc biệt. “Chờ sau khi ba tên kia khai ra Trần Hàn thì hỏi thêm chi tiết cụ thể về loại dụng cụ mà chúng sử dụng, nơi vớt dao và găng tay. Cắt cổ tay cần phải có kỹ thuật, hán không thể đeo găng tay dày được, nhất định phải dùng găng tay cao su và sẽ lưu lại vân tay.”

“Vâng ạ!”

Chân Noãn ngạc nhiên nhìn Ngôn Hàm, anh quay đầu nhìn: “Sao hả?”

“Đội trưởng, dùng mấy lời này có phải là không quang minh chính đại lắm không?”

Ngôn Hàm nhướn mày, ra vẻ không màng: “Tôi trông giống quân tử sao?”

“...”

Chân Noãn gật đầu không được mà lắc đầu cũng chẳng xong, bàng hoàng trong chốc lát liền hỏi: “Em có thể không trả lời không?”

“Em cứ im lặng không trả lời là được.”

“...”

Chân Noãn lặng lẽ đi theo sau lưng anh, nghĩ bụng tuy ngoài miệng anh nói như vậy nhưng trong lòng làm sao là kiểu người dễ khuất phục và chấp nhận hiện thực bất đắc dĩ chứ! Dẫu cho đối mặt với loại người cứng miệng như Trần Hàn, anh cũng sẽ dốc hết khả năng để từng bước dồn hán vào chỗ chết mới thôi.

Boss, anh đáng sợ quá, nhất là những lúc cười như gió xuân phoi phới thế này.

Buổi trưa, sau khi cơm nước xong, Chân Noãn ở trong nhà ăn nghe nói việc tra hỏi ba người còn lại trong vụ án tự sát liên hoàn đã có đột phá, họ đã khai nhận cả rồi.

Lời khai của những người bị tách ra thẩm vấn đều thống nhất, bọn họ đồng loạt khai rằng chính Trần Hàn là người đã cắt cổ tay người tự sát thứ tư. Sau khi nhận tin, người trong đội điều tra liền lập tức chuẩn bị xuất phát đi tìm kiếm lưỡi dao và găng tay dùng để cắt cổ tay nạn nhân.

Chân Noãn rất vui, nhanh như chớp đã chạy xuống khu sảnh nhỏ dưới lầu, trông thấy tất cả đều lên xe chuẩn bị xuất phát, cô cũng vui mừng khắp người chui lên đi cùng.

Xe chạy được nửa đường, Ngôn Hàm quay đầu lại chuẩn bị nói chuyện với ai đó thì bỗng sững sốt khi bắt gặp cái đầu xù của cô. Anh không cho rằng mình nên dẫn cô theo trong thời tiết thế này, mãi nghĩ không biết là cô đã chui lên xe từ lúc nào, rồi cuộc đến cả lời muốn nói anh cũng quên bồng mất.

Tô Nhã thì nói: “Hiện giờ, Trần Hàn vẫn cắn chặt răng không khai. Dù chúng ta nói với hắn là đã tìm được lưỡi dao và găng tay cao su mà hắn dùng để cắt cổ tay nạn nhân nhưng hắn vẫn chẳng hề nhắc đến chuyện người thứ bảy.”

“Đội khi tìm được vật chứng thì mang ngay đến Phòng thí nghiệm đối chiếu kết quả rồi cho hắn xem.”

“Ừm!”

Cảnh sát dẫn theo ba tên kia cùng đi. Theo địa điểm họ khai nhận, mọi người tìm thấy găng tay cao su và lưỡi dao chôn dưới đất trong công viên mà Trần Hàn vứt bỏ sau khi cắt cổ tay cho người thứ tư. Chuyến đi này rất thuận lợi, người của tổ nghiệm chứng đang thu thập vật chứng, còn Ngôn Hàm thì đứng một mình dưới tàng cây hút thuốc.

Một giờ trưa, thời tiết càng lúc càng xấu. Dưới những tầng mây đen nặng trĩu, cây cối trong công viên lắc lư điên cuồng trong cơn gió mạnh thổi thốc. Đàm Ca đứng một bên nhận tin từ điện thoại rồi đi về phía Chân Noãn và nói với Đội phó Trình phía sau cô: “Trần Hàn đã đổi lời khai, nói có người thứ bảy.”

Đội phó Trình vô cùng nhảy bèn, hỏi ngay: “Hắn có điều kiện gì?”

“Hắn muốn được phán vô tội, phóng thích rồi an toàn ra nước ngoài, không chấp nhận bất cứ điều kiện nào khác.”

Tô Nhã tròn trừng mắt: “Làm sao mà được chứ?”

“Nếu không, tôi nay không chỉ có một cô gái nữa phải chết mà sẽ còn có thêm một tên tội phạm giết người.”

Mọi người lại im lặng. Giải quyết một tên giết người giống như giáo chủ tà giáo đang tiếp tục thăng cấp thế này hay cứu một kẻ muốn tự sát định nhân cơ hội hãm hại người khác, bên nào nhẹ và bên nào nặng đây?

Phía sau vang lên tiếng cành cây gãy. Chân Noãn quay đầu lại, Ngôn Hàm đã đi đến. Anh nghe được đoạn đối thoại vừa rồi, nheo mắt lại và hỏi: “Cục trưởng Thượng nói thế nào?”

Đàm Ca nói: “Ý của Cục trưởng Thượng là sẽ không thả người mà có thể xét giảm hình phạt, nhưng Trần Hàn không đồng ý. Vì vậy, đàm phán không thành công.”

Ngôn Hàm yên lặng chốc lát rồi “ừ” một tiếng.

Về chuyện liên quan đến người thứ bảy, đến giờ vẫn không có bất cứ đầu mối nào. Tuy tìm được chỗ bán thẻ sim điện thoại kia và thấy được nửa bóng dáng người mua từ máy giám sát gần đó nhưng căn cứ vào một nửa người mơ hồ như thế mà muốn tìm ra một người cụ thể thì đây quả là chuyện không thể nào hoàn thành trong vài giờ được.

Vậy nên, điều họ có thể làm lúc này... chỉ là chờ đợi một thi thể xuất hiện.

Không biết Ngôn Hàm đang nghĩ gì, anh đá đám lá rơi dưới chân một hồi thì cho tay vào túi rồi quay người đi.

“Sếp!” Đàm Ca gọi anh. “Cục trưởng Thượng hỏi ý kiến của anh.”

“Ý kiến của tôi cũng giống ông ấy.” Anh không quay đầu lại, bước đi trong cơn gió.

Tô Nhã cau mày, không nhìn ra có phải Ngôn Hàm nói thật hay không. Giờ phút này, nhìn góc áo anh bị gió thốc lên cuộn cuộn, cô bỗng muốn đi đến nói chuyện với anh. Nhưng giữa chừng thì Chân Noãn đột ngột chui ra, vung về trên đôi giày tuyết, giẫm bình bịch lên đám lá khô để chạy theo Ngôn Hàm.

“Đội trưởng!” Chân Noãn đuổi theo, hơi nóng tỏa ra trong nhịp thở hỗn hển của cô như những đóa hoa trắng muốt nở rộ giữa khung trời giá rét.

Ngôn Hàm liếc mắt nhìn cô, im lặng.

“Đội trưởng!” cô đi bên cạnh anh, ra chiều tò mò. “Nếu là anh, anh sẽ không lựa chọn thả tội phạm để đi cứu người phải không ạ?”

“Còn em?” Anh hỏi ngược lại. “Nếu như em đang đuổi theo một tên tội phạm mà lại gặp một người thoi thóp bên vệ đường, em sẽ dừng lại cứu người hay vẫn tiếp tục truy bắt phạm nhân?”

Chân Noãn thoáng nhớ đến cảnh tượng trên mái nhà graffiti cao cao hôm đó, Ngôn Hàm đã bỏ qua truy bắt để chạy vọt đến cứu cô. Lòng ngực từ từ phập phồng, cô cúi đầu để khuôn mặt nhỏ nhắn rụt vào khăn quàng cổ rồi nói: “Phải xem tình hình ạ!”

“Ví dụ?” Con gió giật thổi mái tóc anh bay bay.

Chân Noãn không nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm của anh, chỉ cúi đầu, nín chặt ngón tay: “Tội phạm là cướp và tội phạm là một tên tiếp tục giết người nhưng lại rất khó bắt được lần nữa, hai loại này không giống nhau mà.”

“Đúng là không giống. Bởi vì kẻ phạm tội ác tày trời sau khi được thả ra hậu quả sẽ không cách nào lường được, cho nên chúng ta phải hi sinh cá nhân khác để giảm tổn thất xã hội đến mức thấp nhất.” Anh bình thản nói.

Hơi thở Chân Noãn còn cao nghẹn trong lồng ngực, đọng lại một nỗi khó chịu không tài nào giải tỏa.

Lại nghe Ngôn Hàm hỏi bằng giọng: “Dùng một mạng người đổi lấy mạng một số người, đây là hợp pháp sao?”

Chân Noãn không thể trả lời, ngẩng đầu nhìn góc mặt bị gió thổi đến tê cứng của anh, lòng có chút hoang mang và không rõ chuyện gì đang xảy ra: “Đội trưởng, rốt cuộc ý của anh là sao ạ? Nghe có vẻ không giống như tán đồng phương án ấy cho lắm!”

“Không phải không tán đồng. Giống như tôi mới vừa nói đấy, đứng ở vị trí này, chỉ có thể cố gắng giảm thiểu tổn thất tổng thể đến mức thấp nhất thôi. Hơn nữa, theo tình huống trước mắt, việc bàn điều kiện như thế vẫn không thể khơi ra tiền lệ, nếu không sau này, tội phạm đều sẽ vin vào đó để thoát tội. Như thế thì hậu quả theo phản ứng dây chuyền sẽ càng ác liệt hơn. Vì vậy, tôi không hề phản đối cách làm của Cục trưởng Thượng.”

Anh lý trí đến mức gần như là tàn nhẫn, nhưng Chân Noãn lại như nghe ra điều gì đó, nhỏ giọng hỏi: “Nhưng nếu Cục trưởng Thượng đồng ý thả tội phạm đi để cứu người, anh cũng sẽ tán đồng sao?”

Ngôn Hàm liếc nhìn bằng đôi mắt đen láy, không hề trả lời mà chỉ hỏi ngược lại: “Khi biết một người sẽ chết, em có khoanh tay đứng nhìn được không?”

Chân Noãn thẳng thốt.

Cả nhóm người xuống xe trở về Sở. Chưa đi được mấy bước thì điện thoại của Đội phó Trình đã vang lên, anh bắt máy trả lời vài câu rồi gọi Ngôn Hàm lại và khẽ nói: “Tôi hôm qua, Trịnh Miêu Miêu đã mất tích, nhưng không xác định được đây có phải là nạn nhân thứ bảy hay không. Cô bé không có khuynh hướng tự sát.”

Trịnh Miêu Miêu là con gái của giáo sư Trịnh, mới lên cấp hai, mỗi người trong đội đều nhìn cô bé lớn lên, nó là đứa trẻ vui vẻ và hiểu chuyện. Người xung quanh đều dừng lại, nhưng Chân Noãn không chú ý nên cứ đi thẳng về phía trước.

Ngôn Hàm và Đội phó Trình thương lượng trong giây lát, nhóm người lại lên xe lần nữa. Chân Noãn phát hiện ra phía sau có gì không đúng, ngo ngoáy quay đầu lại trông thấy mọi người đang định lên xe thì vội vàng lạch bạch chạy đến.

Thời tiết càng lúc càng trở nên xấu hơn, mây đen sà xuống rất thấp, bầu trời giữa trưa mà tối như lúc chạng vạng, gió rét thấu xương gần như muốn đông cứng người ta. Chân Noãn chạy đến cạnh cửa xe nhưng Ngôn Hàm giờ tay cầm lái.

Anh vịn cửa xe và nói: “Em không cần đi, trời sắp mưa rồi, quay về văn phòng nghỉ ngơi đi!”

“Ồ!” Cô lúng túng và kinh ngạc nhìn anh, đôi mắt trong veo uớt chứa đựng nỗi ám ức vì bị bỏ rơi. “Tại sao ạ? Đội trưởng, tất cả đều được đi mà sao anh lại bỏ lại em?”

Ngôn Hàm yên lặng nhìn cô hồi lâu rồi hỏi: “Không phải em bị đau khớp à?”

Cô đứng trong gió lớn, cả người đều phát run, tiếng nói chưa xót vì nỗi sợ bị cô lập còn ghê gớm hơn cái rét run người: “Em... Em có thể chịu đựng mà!”

“Tôi không hy vọng thấy em phải chịu đựng.”

Lão Bạch lắc đầu ra: “Mèo Con, bọn tôi ra ngoài vì chuyện khác, không phải vì vụ án này.”

Cô ngỡ ngàng “à” lên, nhưng vẫn không thấy dễ chịu hơn. Về thất thủ và đáng thương kia giống hệt con vật nhỏ tội nghiệp bị bảy đàn bò lại giữa đồng hoang.

Ngôn Hàm im lặng giây lát rồi nói: “Tôi linh cảm ngày mai sẽ xảy ra chuyện, có lẽ là vụ tiếp theo trong vụ án tự sát liên hoàn lần này, nhưng cũng có thể là không phải. Đến lúc đó, tôi cần em trong trạng thái sẵn sàng một trăm phần trăm. Cho nên em phải nghỉ ngơi dưỡng sức, hiểu chưa?”

Cô ngần ngừ hồi lâu, thoát cái ngẩng đầu lên, nhìn anh bằng đôi mắt sáng long lanh: “Dạ!”

Tiếng “dạ” này xem ra tinh thần đã phấn chấn hơn khi nãy.

“...” Anh trầm nghĩ, cô thật sự là dễ dụ hết như trẻ con vậy.

Cô ngoan ngoãn lùi về sau, ngẩng đầu lên, giơ găng tay to đùng, vẫy vẫy với người trong xe: “Đội trưởng, mọi người cố gắng lên nhé!”

Ngôn Hàm không để ý đến cô nữa, kéo cửa xe lại.

Lão Bạch ngả người vào ghế, nắm tóc: “Tôi sắp bị về đáng yêu của Mèo Con làm cho ngất ngây rồi.”

Tô Nhã từ từ nghiêng đầu đến, nói vu vu: “Đội trưởng bọn cậu rất dịu dàng, lại biết dỗ dành nữa đấy!”

Ngôn Hàm ngược mắt nhìn Tô Nhã qua kính xe, không đưa ra bình luận gì.

Lão Bạch làm ra vẻ xúc động: “Nếu sắp cũng đối xử dịu dàng như vậy với tôi thì tốt biết mấy.” Nói xong, cậu quay đầu bắt chước dáng vẻ của Chân Noãn, tròn tròn mắt nhìn anh rồi gọi bằng giọng nũng nịu, ngây thơ: “Đội trưởng...”

Ngôn Hàm miễn cưỡng liếc Lão Bạch: “Cậu muốn chết hả?”

Giống như Ngôn Hàm đã nói, con bão kéo đến Dự Thành ngay chiều hôm đó, không khí đột ngột hạ xuống vài độ. Chân Noãn ngồi trong văn phòng ấm áp không hề thấy lạnh, chỉ thỉnh thoảng thấy mưa gió miên man ngoài cửa sổ. Nhìn cảnh bầu trời u ám, cô không khỏi cảm kích sự quan tâm lo lắng của Ngôn Hàm dành cho mình, lại có chút chạnh lòng cho các đồng nghiệp đang bôn ba bên ngoài.

Suốt buổi chiều hôm ấy, cô tiếp tục công việc nghiên cứu hưng khí và vết thương của mình. Thời tiết ẩm ướt khiến thân thể cô hơi khó chịu. Lúc sắp tan tầm, cô xoa bóp bả vai nhức mỏi rồi gọi điện thoại cho Tiểu Tùng: “Bên phòng chẩn đoán pháp y cần giúp đỡ gì không?”

Việc chính của pháp y cũng không phải là nghiên cứu án mạng mà là giám định thương tích trong mấy vụ tranh chấp lớn nhỏ.”

“Đều là vụ án nhỏ thôi, mấy người bọn em xử lý được rồi. Không cần làm phiền cô và giáo sư Trịnh ra tay đâu ạ!”

“Ừ, giao cho bọn cậu thì tôi yên tâm rồi. À, không phải hôm nay, giáo sư Trịnh trở về sao?”

“Vâng, có điều vẫn chưa về cơ quan, có thể vì chuyện này bận rộn quá nên thầy về nhà nghỉ ngơi rồi ạ!”

Chân Noãn cau mày, những người cô hù sắp về hưu như giáo sư Trịnh luôn biết chú trọng thời gian nghỉ ngơi. Nhưng giáo sư Trịnh lại không phải kiểu người như vậy. Ông giống với giáo sư Lâm, dù sáng sớm bảy giờ mới xuống đến sân bay thì cũng phải tranh thủ tám giờ đi làm.

Tầm chiều đổ về tối, xương cốt Chân Noãn đều đau âm ỉ nên cô lên giường, chui vào chăn ngủ từ rất sớm, ngủ mê mải không biết đến lúc nào thì chuông điện thoại chói tai bỗng vang lên giữa đêm khuya kèm theo tiếng sấm chớp vang dội ngoài cửa sổ khiến Chân Noãn sợ đến mức giật cả mình. Cô bắt điện thoại trong ánh chớp trắng xóa, trái tim đập cuồng loạn: “A lô?”

Là Đàm Ca: “Mèo Con à, trợ lý pháp y Tiểu Tùng và Đại Vĩ đang trên đường đi đón em. Bây giờ, mọi người hãy lập tức đến Thập An Lí, bọn anh phát hiện ra một thi thể nữ không có mặt.”

Trong khu nghỉ dưỡng Thập An Lí ở phía đông bắc Dự Thành, cảnh núi non nhấp nhô trùng điệp men theo sông nước chảy xuôi, là nơi thích hợp để nghỉ mát vào mùa hè và ngâm suối nước nóng trong mùa đông.

Người báo án là một người dân địa phương kinh doanh trang trại. Ông ta kể rằng trên đường lái xe công nông về nhà, giữa cơn mưa gió mịt mù khiến tầm nhìn không rõ, ông nhất thời sợ ý để xe bị chệch hướng, trượt sang vệ đường. Lúc thấy bên đường xuất hiện một thứ giống hình người, ông vội phanh gấp, nhưng bóng người kia đã nằm dưới gầm xe rồi.

Trời vẫn mưa tầm tã, Chân Noãn và hai trợ lý đứng xe phía ngoài dây cách ly, mặc áo mưa rào bước trong cơn mưa mịt mù. Hạt mưa to như viên đá rơi lộp độp xuống đầu, nhiệt độ ban đêm trong núi rất thấp, ướt lạnh như chìm trong biển Nam Cực. Cô kéo kín cổ áo cũng không cách nào ngăn được mưa gió lạnh buốt thấm sâu vào lục phủ ngũ tạng.

Nơi phát hiện vụ án được dựng lều đơn giản, bốn góc cột dây thừng. Gió thổi tấp nập nhấp nhô, vang lên tiếng phàn phật. Bóng đèn cũng bị gió thổi lay động, hình bóng lắc lư.

Chủ xe hơn bốn mươi tuổi, toàn thân ướt đẫm và co ro trên mặt đất, sợ hãi lau nước mắt: “Tên khốn kiếp nào gây chuyện bỏ chạy, người còn ầm vậy mà vứt lại ven đường...”

Nhân viên nghiệm chứng vây xung quanh chiếc xe chở hàng để kiểm tra và chụp hình, nhiều người đội mưa tìm kiếm đầu mối trên quốc lộ và trong bụi cỏ ven đường.

Ba giờ sáng, nhiệt độ xuống dưới không. Chân Noãn tìm một vòng không thấy Quan Tiểu Du đâu. Mười mấy người đàn ông cao lớn vạm vỡ ở hiện trường, chỉ có mình cô là nữ. Cô bất giác phồng má, cảm giác hơi kỳ lạ.

Sáu, bảy người đàn ông cao cao ngời xõm thành hàng trước chiếc xe có liên quan, có người ngồi theo tư thế quân đội, cũng có người vò đầu, lại có người bẻ ngón tay, rồi có người chọc nền đất, tất cả giống như một bụi nấm với những hình thái khác nhau. Ngôn Hàm cũng là một trong số đó, anh ngồi

xóm bên cạnh bánh xe, tuy mặc áo mưa nhưng mặt mũi và tóc tai đều ướt đẫm giống những người khác.

Bánh trước bên phải cán qua nửa đầu người. Nước mưa quá mạnh khiến hiện trường bị rửa sạch, không thể tiến hành phân tích vết máu. Sau khi thu thập dấu vết xong, nhóm cảnh sát hình sự nhấc xe công nông lui về sau nửa mét, dời bánh xe khỏi thi thể bên dưới, phần bánh xe tháo ra được dùng túi bao lại.

“Khi xe lái đến, cô gái này quả thật đang nằm nghiêng.”

Ngôn Hàm nói chuyện, nước mưa nhỏ xuống từ hàng mày rậm của mình nhưng anh vẫn không để ý.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

“Vết bánh xe không có vân đề, tài xế không hề lùi xe. Tuy mặt cô gái đã vỡ nát nhưng không hề cuốn vào bánh xe, chứng tỏ không phải do bánh xe tạo ra.”

Đàm Ca: “Tài xế nói vào thời điểm xe vọt đến, vì tốc độ quá nhanh nên không thấy rõ tình trạng thân thể của nạn nhân, không biết cô ấy còn sống hay đã chết, cũng không biết là do cô ấy không cẩn thận ngã xuống hay ngất xỉu. Lúc đó, ông ta lập tức sò lên cổ họng của cô ấy thì thấy nhiệt độ vẫn còn ấm”

“Nhưng không thể xác định tài xế có báo cảnh sát trước tiên hay không.” Hắc Tử nói lên nghi ngờ. “Từ lúc nhận tin báo án đến khi chúng ta chạy tới đây mất mười sáu phút. Cho dù thời tiết đang lạnh thì nhiệt độ giảm xuống như vậy cũng là quá nhanh rồi. Có thể là tài xế đã trì hoãn, hoặc cũng có thể lúc đâm vào, nhiệt độ nạn nhân đã bắt đầu giảm xuống. Nhưng nguyên nhân cụ thể của việc giảm nhiệt độ này rốt cuộc là do ngất xỉu hay do tử vong?”

Lão Bạch tỏ vẻ đồng ý: “Cũng không thể xác định có phải tài xế dời xác đến đây rồi mới báo án hay không.”

Mọi người trầm tư chốc lát, Đội phó Trình lại nói: “Nạn nhân không có vật tùy thân, trong bán kính 1km tạm thời không có phát hiện nào, trên người cũng không có vật gì để chứng minh thân phận. Sau khi Cục trưởng Thượng từ chối đề nghị của Trần Hàn, hắn đã im miệng không chịu khai ra người thứ bảy. Hiện giờ, vụ án này chỉ có thể đưa vào vụ án riêng để xử lý, còn việc có phải người thứ bảy hay không thì đành vừa điều tra vừa xem xét thôi.”

Ngôn Hàm bồng nhếch môi. Nửa giây sau, khi anh ngẩng đầu lên và trông thấy Chân Noãn, anh liền vẫy tay với mấy anh em đang ngồi xổm trên đất, bảo mọi người đứng dậy nhường chỗ cho cô.

Chân Noãn bồng thấy quần bách. Khi này, cô còn cảm thấy cảnh mấy người đàn ông cường tráng ngồi trên mặt đất nói chuyện rất đáng yêu. Nhưng bây giờ, các đồng nghiệp lại đồng loạt đứng dậy và xếp hàng như một đội đang làm nghi thức, toàn bộ ánh mắt tập trung vào người cô.

Cô đeo găng tay, cổ trần tinh dầu mất, nhận lấy cặp dụng cụ từ tay trợ lý Tiểu Tùng, không ngờ cái cặp nặng hơn lúc trước rất nhiều. Người cô khụy xuống, thoát cái, vài bàn tay chìa đến, bốn phương tám hướng đều có lực nâng chiếc cặp, nhưng không có ai đưa tay đỡ cô như thể ai cũng biết nếu chạm vào sẽ khiến cô căng thẳng và run rẩy vậy.

Cô chợt thấy ấm lòng đến lạ, liên tục nói cảm ơn. Đàm Ca mỉm cười: “Cực cho em rồi.”

“Đầu có ạ!” Cô ngại ngùng.

Tiểu Tùng nhận lại cặp dụng cụ: “Cô! Cô cần gì em đưa cho.”

“Nhiệt kế.” Cô ngồi xuống, nhìn đầu nạn nhân với gương mặt đã bị hủy hoại.

Cảnh sát chung quanh yên lặng và cẩn thận quan sát. Trước bao ánh mắt đổ dồn về phía mình, Chân Noãn rất lúng túng, khăn trương và thấp thòm, chỉ biết tập trung vào công việc. Ánh đèn nhấp nháy, chỉ còn tiếng gió.

Chân Noãn lấy nhiệt kế ra: “Trực tràng 9,4 độ C, Tiểu Tùng?”

Tiểu Tùng và Đại Vĩ ghi lại số liệu trên nhiệt kế: “3 giờ 13 phút rạng sáng ngày mùng 7 tháng 11, nhiệt độ dưới 3,2 độ C, độ ẩm không khí 98%, tốc độ gió 9,7m/giây...”

Chân Noãn vén cổ áo nạn nhân nhìn vào trong, nói như đọc sách giáo khoa: “Căn cứ theo dữ liệu về tình hình thời tiết trong khoảng thời gian trước đó do Cục Khí tượng thủy văn cung cấp, dùng nhiệt độ chênh lệch để đưa vào mô hình số liệu để tính toán thời gian tử vong...”

Cô lưu loát nói ra một chuỗi từ ngữ được công thức hóa, chợt khựng lại và thẩm rầu rĩ, vì trong tình huống khăn trương cao độ này mà cô còn phạm một sai lầm cơ bản như thế. Theo bản năng, cô ngẩng đầu lên, bất giác ánh mắt ba phần cười cợt và bảy phần xem trò vui của Ngôn Hàm.

Anh đứng thẳng lưng phía đối diện, cúi đầu nhìn cô. Ánh đèn sau gáy anh đọng đưa dừ dội trong gió, những tia sáng rải đầy trên chiếc áo mưa trong suốt màu xanh lam, ánh đèn trắng lấp ló chiếu xuyên qua mái tóc lòa xòa ướt đầm của anh. Anh đưa lưng về phía đèn xe sáng quắc, đôi mắt đen sâu thẳm không nhìn rõ tâm tư, nhưng trông thế nào cũng cảm thấy vẻ hờ hững pha lẫn chút buồn cười nhàn nhạt khi kẻ khác gặp nạn.

Chân Noãn vừa ngại vừa giận, đột nhiên không còn khăn trương nữa mà cổ trần tỉnh trở lại.

Tiểu Tùng đứng lúc nhắc nhở: “Cô Chân?”

Trong môi trường rét mướt trước mắt, sau khi chết khoảng một giờ, nhiệt độ sẽ giảm xuống tương đương với môi trường hiện tại. Lúc này, hiển nhiên không cần điều tra tình hình thời tiết.

Chân Noãn nhanh chóng liếc nhìn Ngôn Hàm rồi liếc dè mắt: “Xin lỗi, vừa rồi tôi đã nói sai. Trong những tình huống bình thường, có thể thông qua sự thay đổi nhiệt độ không khí và nhiệt độ cơ thể để tìm ra thời gian tử vong. Nhưng nơi này thì không cần.”

Đôi mắt Ngôn Hàm đen thẳm thẳm, gương mặt tuấn tú mờ ảo dưới ánh đèn nhấp nháy.

Tiểu Tùng gật đầu: “Cô Chân, xem chênh lệch nhiệt độ của người chết và môi trường bên ngoài, có thể phán đoán cô ấy tử vong chưa đến một giờ, ảnh hưởng của thời tiết cực kỳ nhỏ.

“Không phải!” Chân Noãn lắc đầu.

Một luồng gió thốc thổi qua gầm xe tạt vào mặt khiến cô lạnh buốt, trái tim lại đang nóng lên và đập điên cuồng. Cô khẽ mím môi, nói như quả quyết: “Không, cô ấy tử vong từ bốn đến sáu giờ rồi.”

Tất cả đều im lặng, chỉ có tiếng mưa gió đập vào lều vải.

“Không thể nào đâu!” Tiểu Tùng bật thốt lên, nói xong tự thấy mình dường đột, bèn nói: “Cô Chân, lúc ấy, tài xế sờ vào còn thấy ẩm, đáng vớ nạn nhân trung bình, ăn mặc lại phong phanh, nếu đặt trong môi trường không độ từ bốn đến sáu giờ thì sao nhiệt độ còn cao hơn bên ngoài được?”

Mắt Chân Noãn sáng lấp lánh, nhẹ nhàng nói: “Có lẽ hung thủ đã chuyển cô ấy từ nơi ẩm áp đến đây, vừa dời đến không bao lâu thì bị xe công nông đụng phải.”

Tiểu Tùng nghẹn lời.

“Không đúng!” Cậu ta nghĩ ngợi, nắm tay nạn nhân lên lắc lư như đang bắt tay. “Cô nhìn xem, tử thi không bị co cứng, tử vong không thể cao hơn một giờ. Bởi vì nhiệt độ quá thấp, tử thi chậm co cứng, thời gian tử vong có thể kéo dài lên hai giờ, nhưng kết hợp với nhiệt độ cơ thể để xem xét, tử vong vẫn chỉ có thể trong một giờ thôi.”

“Không phải!” Chân Noãn vốn không quen tranh luận với người khác, mặt ứng đồ nhưng vẫn ngoan cố lắc đầu. “Quá trình co cứng của tử thi đã bị người khác làm hỏng rồi.”

Nói xong, cô đưa tay ấn vào gương mặt đã nát bét của nạn nhân.

“Nhưng độ co cứng ở nơi giao nhau giữa hàm trên và hàm dưới vẫn không bị phá hỏng.” Hai tay Chân Noãn nắm lấy xương quai hàm của nạn nhân, tách mạnh ra nhưng phần mặt của nạn nhân vẫn không nhúc nhích.

Cô buông ra rồi nói với Tiểu Tùng: “Cậu mạnh hơn, không tin thì cậu thử đi.”

Tiểu Tùng thử tách, quả nhiên cố sức vẫn không tách được.

“Tuy hung thủ đã cố tình phá hỏng quá trình co cứng của tử thi, nhưng độ cứng lớn nhất của cằm và các đốt ngón tay không hề bị hủy.”

Tốc độ nói của Chân Noãn chậm rãi, nghe êm ái và thong dong: “Thời gian tử vong tuyệt đối không phải một giờ. Dĩ nhiên, những thứ này chỉ là suy đoán tại hiện trường, thời gian chính xác vẫn phải đợi trở về làm phân tích bệnh lý.”

Cô nói xong lại liếc nhìn về phía Ngôn Hàm theo bản năng. Anh hơi mím môi, đôi mắt như ẩn chứa một nét cười rất nhạt. Cùng lúc đó, cả đám đàn ông trong đội cũng trao đổi ánh mắt với nhau tỏ vẻ vô cùng tán thành.

Tuy Tiểu Tùng biết phân tích bệnh lý là chuẩn xác nhất, nhưng lúc này ở hiện trường khó tránh khỏi tranh luận, nghiêm chỉnh hỏi: “Theo như cô nói thì nạn nhân tử vong từ bốn đến sáu giờ. Sau khi quá trình co cứng bị phá hỏng, tử thi vẫn sẽ tiếp tục xuất hiện tình trạng co cứng lần nữa. Chỉ có người chết từ bảy đến tám giờ, tình trạng co cứng tử thi mới hình thành hoàn chỉnh, lúc này, không thể nào phá hỏng được nữa.”

“Đúng là như vậy, nhưng mà...” Chân Noãn lạnh run, tiếp tục nói: “Vị trí trước đó của nạn nhân rất có thể là trong môi trường 37 độ C, nhiệt độ sẽ đẩy nhanh quá trình co cứng tử thi.”

Tiểu Tùng chột vồ đầu: “Ôi, em quên tra cứu điểm này. Nhiệt độ tử thi được cung cấp từ nhiệt độ ổn định của môi trường.”

Khi nạn nhân bị đụng phải, nhiệt độ cơ thể vốn không thấp.” Chân Noãn nói. “Đo lần đầu là 9,4 độ C, hiện giờ đã qua mười bốn phút, đo lần thứ hai là

2,3 độ C, bình quân cứ hai phút giảm xuống 1 độ. Từ lúc tài xế báo cảnh sát đến khi tôi đến hiện trường đo nhiệt độ lần đầu là cách nhau ba mươi chín phút. Như vậy, theo cách tính toán này thì...”

“Bọn anh đến trước em, trước khi em đến bọn anh đã đo qua, là 21 độ.” Đàm Ca chen lời vào. “Từ lúc tài xế báo cảnh sát đến lúc bọn anh chạy đến hiện trường là mười sáu phút.”

Chân Noãn dời mắt sang. Ngôn Hàm sửa lại mũ áo mưa bị gió thổi bay xộc xệch, thần nhiên nói: “Tiểu Tùng, đo thêm vài lần, sau đó giao số liệu cho Từ Tư Miêu làm công thức để tính toán xem nhiệt độ nạn nhân lúc tài xế báo án. Căn cứ theo lời khai của tài xế và máy giám sát trên đường, tính ra sau khi ông ta vào núi chạy đến đây cần bao nhiêu thời gian. Nếu tài xế không nói dối...”

Ngôn Hàm khề ho một tiếng, giọng nói khàn khàn: “Ông ta chạy từ đoạn đường phía dưới lên đây không hề gặp xe khác, như vậy hoặc là hung thủ đã rời khỏi ngọn núi trước khi tài xế lái xe công nông vào, hoặc là hắn vẫn còn trong núi. Muốn biết hung thủ có rời núi hay chưa, chỉ cần tính toán nhiệt độ của nạn nhân lúc tài xế vào núi là được.”

Ba rưỡi sáng, mưa gió không hề có dấu hiệu giảm đi, nhiệt độ trong núi mỗi lúc một thấp hơn. Không biết do nước mưa hay do trời lạnh mà khuôn mặt tuấn tú của Ngôn Hàm trông rất trắng, thậm chí có cảm giác gầy sọp đi, duy chỉ có mỗi đôi mắt đen láy là vẫn cương nghị và tỉnh táo.

Chân Noãn nhớ đến từ hôm qua cùng nhau ra ngoài điều tra vụ án mất tích đến bây giờ lại đột nhiên xảy ra án mạng, họ đã bôn ba trong thời tiết rét mướt này gần mười sáu giờ đồng hồ, ý chí chống chọi mạnh mẽ đến thế nào cũng khó tránh khỏi cảm giác mệt mỏi. Cô chạnh lòng thay cho các đồng nghiệp cảnh sát hình sự giờ phút này đang phải đứng ở đây căng thẳng suy luận.

Sau giây phút thương cảm ngăn ngui, Chân Noãn lại suy nghĩ đến lời nói của Ngôn Hàm, nhanh chóng hiểu được ý của anh. Xe công nông chạy rất chậm trong đêm mưa to. Quảng đường từ lúc vào núi đến đây, xe cảnh sát phóng nhanh chỉ cần mười phút, nhưng xe công nông có thể phải mất hai mươi đến ba mươi phút. Nếu hung thủ đã rời khỏi núi, cho dù hắn lái xe cực nhanh chỉ trong vòng mười phút, từ lúc vớt xác đến khi chiếc xe công nông trống rỗng đựng phải nạn nhân trên đường vắng hoe rất có thể đã qua ba mươi đến bốn mươi phút. Theo tốc độ giảm nhiệt hiện tại của thi thể, ít nhất cũng đã giảm chừng mười tám độ rồi.

Ngôn Hàm: “Tính nhầm sơ sơ, lúc xe công nông đâm vào nạn nhân, nhiệt độ của cô ấy khoảng hai mươi chín độ. Nếu hung thủ rời khỏi núi lại không chạm mặt với xe công nông thì nhiệt độ xác nạn nhân tại thời điểm bị vớt đi ít nhất là bốn mươi tám độ. Chân Noãn...”

Chân Noãn lập tức ngắt đầu, tiếp lời: “Cần phải chụp cắt lớp bệnh lý, nhưng kiểm tra roi nứt vỡ bằng mắt thì có thể nhìn ra được tổ chức não của nạn nhân không bị phá hỏng bởi nhiệt độ cao. Tình huống có khả năng cao hơn đó là sau khi xe công nông vào núi và đi được một đoạn đường, hung thủ đã vớt xác rồi chạy cùng hướng với xe công nông để rời đi.”

Ngôn Hàm nhìn cô, rất hài lòng về sự tham gia và phối hợp của cô, anh chỉ đoạn trên của quốc lộ: “Cho nên hung thủ đang ở hướng bên kia. Mùa đông, du lịch ế ẩm và ít người, việc điều tra sẽ không quá khó khăn.”

Có viên cảnh sát hỏi: “Nếu tài xế nói dối việc hắn vớt xác sau đó hủy hoại khuôn mặt nạn nhân thì sao?”

“Khả năng không lớn.” Ngôn Hàm bắt gác lại ho lần nữa. “Tôi xem qua rồi, trên xe công nông không có máy điều hòa.”

Chân Noãn sững sốt, không ngờ Ngôn Hàm lại cẩn thận như vậy, nhưng mọi người đã quá quen với việc này rồi. Cô khẽ cắn môi, thăm hỏi Đội trưởng ho như vậy là vì khó chịu hay vì bị cảm khi đứng dưới trời lạnh cóng thế này. Cô ngốc ngếch phân tâm suy nghĩ, bỗng bất gặp ánh mắt sắc bén của Ngôn Hàm thì giật mình quay đầu đi.

Ngôn Hàm liếc cô, vẫn nói tiếp: “Thông qua máy giám sát giao thông điều tra quãng đường chạy của xe công nông, hắn đã có thể loại bỏ nghi vấn ông ta chờ cái xác đó tới đây.”

Mọi người gật đầu lia lịa.

Ngôn Hàm lại nói: “Mới vừa rồi, tôi chỉ phán đoán đại khái, tất cả phải chờ trở về tính toán và kiểm chứng rồi mới xác định được. Trước mắt cứ như vậy đi!”

Anh nhìn xung quanh một lượt, tất cả mọi người đã lạnh cóng đến sắc mặt trắng bệch, giống như người chết vậy.

“Mọi người về nghỉ ngơi trước, sáng mai...” Anh nhìn đồng hồ đeo tay, cười vẻ bất đắc dĩ: “Sáng nay tiếp tục.”

Chân Noãn dặn dò đồng nghiệp bọc thi thể lại. Lúc đóng túi, cô kéo cổ áo nạn nhân ra rồi chỉ vào vết hồng nhợt trên cánh tay: “Tiểu Tùng, cậu xem đi, vết hoen tử thi rõ ràng như vậy, chứng tỏ tử vong đã được một thời gian rồi.”

Tiểu Tùng ló đầu xem và hỏi: “Cô, ban đầu vết hoen tử thi sẽ xuất hiện, khi di chuyển thi thể thì sẽ khiến nó biến mất và hình thành vết mới. Nhưng nạn nhân chuyển qua nơi này chưa đầy một giờ, vậy vết hoen tử thi này có phải đã được hình thành quá nhanh rồi không?”

“Đây cũng là điểm tôi thấy khả nghi.” Chân Noãn nói: “Lát nữa trở về giải phẫu thì sẽ biết cả thôi.”

Tiểu Tùng gật đầu, lại hỏi nhỏ: “Cô Chân, chúng ta có thể tìm ra thân phận thật sự của xác nữ vô danh này không?”

Chân Noãn im lặng chốc lát, vô cùng tin tưởng: “Nhất định có thể.”

Thông thường thì người không có lý lịch phạm tội sẽ không lưu lại dấu vân tay và DNA trong kho dữ liệu của cảnh sát, tìm không ra thân phận của nạn nhân thì gần như không cách nào tiến hành được việc điều tra. Áp lực của Chân Noãn rất lớn và độ thử thách cũng không kém.

Ngôn Hàm đứng bên cạnh, nhìn túi tử thi và căn dặn Chân Noãn: “Thân phận, thời gian, địa điểm. . . Hãy mau chóng xác minh quá trình tử vong.”

Chân Noãn càng áp lực hơn, nhưng cũng hoàn toàn không có ý kiến khác. Bởi lẽ mọi người đều đã mệt mỏi dầm mưa cả đêm, vậy mà ba, bốn giờ sau lại phải tiếp tục, còn cô thì dù sao tối qua cũng đã được nghỉ ngơi đôi chút nên càng không thể làm lơ mất thời gian, cản trở việc điều tra. Hoàn cảnh xảy ra vụ án rất khắc nghiệt, việc trì hoãn thêm đều có thể gia tăng khó khăn cho công cuộc tìm kiếm manh mối.

“Bây giờ, em sẽ trở về văn phòng ngay.” Cô gật đầu như gà con mổ thóc, trong ánh mắt phản chấn và kiên quyết ấy nhìn ra được ý chí chiến đấu sục sôi cùng nhiệt huyết dâng trào trong cô.

Ngôn Hàm nhìn cô một lúc, khóe môi nhếch lên một đường cong.

Cô bị nụ cười nhếch mép thích thú kia làm cho mắt tự nhiên, quay sang nghi ngờ có phải trên mặt mình dính bẩn hay không, gãi tay lau: “Sao vậy ạ?”

Anh cười không đáp.

Nhìn ra được thái độ làm việc của cô đang chuyển biến, từ lúc ban đầu bị động đến bây giờ đã chủ động hòa nhập. Cô hẳn rất có khả năng sẽ kế thừa giáo sư Trịnh.

Cô lại thăm sợ hãi, nhỏ giọng hỏi: “Đội trưởng, anh cười gì thế?”

Anh vừa định cất lời thì đột nhiên một trận gió lớn thổi qua, mái lều xiêu vẹo rớt cuộc cũng không chống đỡ nổi, sợi dây bị gió giật phăng đi. Vải bạt mất điểm cố định, khung sắt sập xuống như điều đứt dây.

Chân Noãn còn chưa biết gì, chỉ thấy Ngôn Hàm nhìn phía sau cô, ánh mắt ẩn chứa nỗi kinh hãi, sải bước xông đến. Cô trốn về phía sau theo phản xạ nhưng không nhanh bằng anh. Anh kéo giật cô, khó khăn lắm mới tránh được giá sắt nện xuống. Chân Noãn không những không cảm kích lại còn ra sức vùng vẫy khỏi tay anh, không ngờ còn chưa kịp chạy đi thì vải bạt đã ập xuống hai người. Cô không cần nổi, lao đảo nhào vào lòng Ngôn Hàm.

Anh bảo vệ cô theo phản xạ, ôm cô tránh qua. Trong khoảnh khắc đó, tim Chân Noãn như ngồi tàu lượn siêu tốc. Cô rất sợ hãi khi tiếp xúc thân thể với đàn ông, mà giờ đây lại còn nhào vào lòng anh, nỗi kinh hãi của cô chẳng khác nào rơi vào hố lửa. Cô vừa xấu hổ vừa hoảng sợ muốn giãy giụa, nhưng khung sắt đan xen và tấm vải bạt như kén tằm đã bao chặt lấy hai người.

Dưới trời mưa to gió lớn, Ngôn Hàm không một điểm tựa, chỉ đành bị quán chặt với cô trong tấm vải bạt rồi ngã xuống đất. Vải bạt bị xé rách phát ra một tiếng xoẹt, nước mưa đọng trên đó trượt cả xuống đầu hai người, xối vào trong cổ, cái lạnh thấu xương xông thẳng vào tận tim.

“Aaaa!” Chân Noãn bị kích động thét lên.

Mấy người đàn ông xung quanh vội vàng vàng cứu hai người ra.

“Mèo Con không sao chứ?”

“Sếp không sao chứ?”

“Không sao!” Ngôn Hàm cau mày nghiêng rặng, thốt ra hai chữ, chỉ vào Chân Noãn rồi ra hiệu bảo lo cho cô trước.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79

Chân Noãn co rúm, không ngừng run lấy lấy, hết như con mèo nhỏ rơi xuống nước rồi bị một đám người lôi ra khỏi tấm vải đọng nước mưa.

“Chắc, chắc, chắc! Mèo Con sắp chết rét rồi. Áo đâu?” Lão Bạch xoay quanh tìm dù che cho cô.

“Đây đây đây!” Đàm Ca cầm áo khoác ngoài quần kín Chân Noãn, hàm răng cô va vào nhau lập cập, không nói nổi một câu, thân thể run rẩy đến mức sắp khụy xuống.

Hắc Tử cũng nhào đến chắn gió cho cô, thấy cô bị đông cứng đến ngơ ngạch, liền hỏi: “Mèo Con, không sao chứ?”

Phút kích động trôi qua, Chân Noãn đã bình tĩnh trở lại, run run đáp: “Không... Không sao ạ!”

Quần áo cô ướt nhẹp như kẻ khóa thân ôm một khối nước đá, khí lạnh thấm thấu qua da len lỏi đến tận xương tủy khiến cô vô cùng khó chịu. Con mưa đáng ghét vẫn đang điên cuồng trút xuống đầu cô.

Mặt Ngôn Hàm cũng tái nhợt nhưng vẫn khắc chế được, anh nhìn Chân Noãn với ánh mắt quái lạ và tỉnh táo. Mới vừa rồi, nếu không phải cô vùng vẫy phản kháng giống như bị quấy rối tình dục thì hai người đã sớm chạy thoát rồi.

Toàn đội ngũ chuẩn bị rút quân. Bởi vì nhóm điều tra viên đã rời đi, xe không đủ nên mọi người loay hoay tính lại tuyến đường. Ngôn Hàm và Chân Noãn đều phải về nhà trước rồi mới quay lại văn phòng nên thuận đường đi chung với nhau.

Trên đường về, Ngôn Hàm lái xe rất nhanh, hơi ẩm từ máy điều hòa cũng dần dần tỏa ra, nhưng Chân Noãn thật sự là đã tê cứng rồi. Hơi ẩm trong xe ngược lại càng khiến cô cảm nhận được rõ ràng khí lạnh đang từng đợt tỏa ra khỏi người mình. Toàn thân rét buốt khiến cô co ro trên ghế, hàm răng va vào nhau cầm cập, không hề yên tĩnh dù chỉ một khắc.

“Đưa em về nhà trước nhé?”

“Đừng!” Cô run rẩy, lập cập nói. “Cứ thuận đường đi đến nhà anh trước, sau đó đến nhà em, cuối cùng là văn phòng. Nếu không sẽ phải vòng tới vòng lui, rất phí thời gian.”

Giọng nói của cô khe khẽ đứt quãng và yếu ớt, giống như hồn ma đang nói chuyện. Ngôn Hàm ngược mắt, thoáng nhìn gương mặt trắng bệch như tờ giấy và mái tóc ướt đầm của cô qua tấm gương trong xe. Ngón tay anh cong lại gõ gõ vào mu bàn tay cô, định thăm dò thân nhiệt, nhưng tay Chân Noãn lại rút phắt về.

“Sao vậy?” Anh liếc mắt nhìn cô.

Cô bối rối: “Em không sao, cũng như anh thôi.”

Ngôn Hàm vẫn đến nhà Chân Noãn trước. Chân Noãn nhìn Ngôn Hàm toàn thân ướt đầm, sắc mặt trắng bệch. Anh vát vạt bên ngoài đã lâu, chắc chắn là lạnh hơn cả cô: “Hay là anh cũng vào đổi lại bộ quần áo sạch đi! Nhà em có quần áo của đàn ông, thân hình cũng cỡ anh.”

Ngôn Hàm im lặng hồi lâu rồi đồng ý.

Nhà của Chân Noãn sạch sẽ và ấm áp. Bên trong đặt chiếc sofa màu cam, trên tường được dán giấy màu xanh lam, bàn ăn màu trắng trên nền thảm màu đỏ. Ngôi nhà đầy màu sắc nhưng phối hợp rất hài hòa, trông rực rỡ lại tràn trề sức sống. Ngôn Hàm thấy người mình còn nhỏ nước, bèn đứng sang một bên.

“Anh ngồi xuống đi, không sao đâu ạ!” Chân Noãn nói xong, nhanh chóng rót cho cả hai cốc trà nóng. Cô uống hết sạch cốc nước lớn, cảm thấy cơ thể đã ấm áp hơn một chút.

Ngôn Hàm cầm cốc nước, nhìn cô qua vành cốc thủy tinh, đôi mắt thâm sâu, chứa đựng ý cười lấp lánh.

“Sao ạ?”

Anh cười: “Mới vừa rồi, em uống nước ừng ực như một con trâu vậy.”

“...”

Chân Noãn đầu môi, quay người đi vào căn phòng nhỏ. Cô nhanh chóng ôm một đồng quần áo ra, nào là áo khoác, áo len, áo sơ mi, quần dài, thậm chí còn có cả quần lót. Ánh mắt cô lúng túng, chỉ chỉ quần lót rồi khẽ nói: “Đây là mới mua, chưa giặt, anh chịu khó mặc tạm vậy. Nhà vệ sinh ở bên kia, tắm nước nóng trước đã, sẽ thoải mái hơn.”

Ngôn Hàm nói cảm ơn. Anh mau chóng tắm rửa, thay quần áo xong xuôi rồi đi ra ngoài. Phòng khách rất yên tĩnh, chỉ có tiếng nước chảy róc rách trong phòng ngủ của Chân Noãn. Trên tường là bức ảnh chụp chung của Thẩm Dục và cô, đa phần là ảnh của nhiều năm trước. Hai người khá thân mật, dựa sát vào nhau, còn má áp má kề. Chân Noãn của khi đó trông không hề mềm yếu, tuổi còn nhỏ nhưng trong mắt đã mang vẻ lạnh lùng hiểu chuyện. Trải qua một khoảng thời gian dài cho đến tận gần đây, chỉ có duy nhất một tấm hình hai người đang kề vai nhau, dường như đã trở nên giữ kỷ niệm hơn trước.

Khuôn mặt của Thẩm Dục thời niên thiếu đến giờ vẫn không thay đổi nhiều, nhưng Chân Noãn rõ ràng đã xinh đẹp hơn xưa không ít. Ánh mắt Ngôn Hàm dần dần xa xăm, không biết suy nghĩ đang trôi dạt về nơi nào. Anh muốn hút thuốc, sờ vào túi theo thói quen, nhưng không có gì hết.

Đột nhiên, trong phòng tắm vang lên mấy tiếng va chạm nặng nề liên tục, âm thanh khá lớn giữa đêm khuya yên tĩnh. Ngôn Hàm đi đến cửa phòng ngủ, gõ gõ: “Chân Noãn?”

Không ai trả lời.

“Chân Noãn?” Anh chậm rãi đẩy cửa ra. Bên trong phòng ấm áp với ngọn đèn màu vàng cam đang tỏa sáng nơi đầu giường, chiếc chăn vàng nhạt trải trên giường màu đỏ hoa hồng. Một con Doraemon thật to đang đặt trên chiếc sofa nhỏ, bên cạnh chen chúc bày chim nhỏ gặm dứ.

Ngôn Hàm đi đến gõ cửa phòng tắm và hỏi: “Chân Noãn, không sao chứ?”

Bên trong sáng đèn, không có tiếng nước chảy cũng không có âm thanh khác.

Anh cau mày, gõ cửa lần nữa: “Chân Noãn?”

Bên mặt kia lớp kính mờ truyền đến tiếng nỉ non vô cùng đau đớn: “Đội trưởng, anh đi vào một chút được không?”

Ngôn Hàm đẩy cửa vào, Chân Noãn mặc áo choàng tắm màu trắng, đang vô cùng đau đớn quỳ trên đất, hai tay níu chặt lấy đầu gối, toàn thân đều run rẩy. Cô ngẩng đầu, trên trán bê bết máu, tiếng động vừa rồi là do cô đập đầu vào đầu gối phát ra. Sắc mặt cô trắng bệch, không biết là do nước hay mồ hôi mà mái tóc ướt bết lại trên khuôn mặt, cả người tái nhợt như mới được vớt từ hồ lên.

Thoáng chốc, đồng tử anh co lại, ánh mắt hung tợn, đi đến cầm lấy bả vai cô: “Em hút ma túy à?”

Chân Noãn bị anh lay đến ngẩng đầu lên, ánh mắt mơ màng nhưng lại trong vắt không bình thường: “Hả? Hút ma túy đau như vậy sao?”

Ngôn Hàm ngây người, liếc nhìn cô rồi nhìn kỹ lại thì thấy không giống lên cơn nghiện, giọng nói hòa nhã hơn: “Đau chỗ nào?”

“Chỗ nào cũng đau hết. Xương khớp... Xương khớp khắp người.” Nỗi đau đớn như bị xé toạc khiến cô gần như trút bỏ hết tất cả lớp vỏ nguy trang phòng bị. Cô cố gắng kiềm chế, xem chừng rất bình thản nhưng vừa lên tiếng thì nước mắt liền chảy xuống. “Lạnh quá, ấm quá, anh... anh mang thuốc đến giúp em với!”

“Chỗ nào?”

“Ngăn kéo thứ hai ở đầu giường.”

Ngôn Hàm tìm được một đồng thuốc dán, phát hiện hình như cô bị phong thấp đi truyền khá nặng. Nhưng... có phải là nghiêm trọng quá hay không?

Căn phòng tĩnh yên tĩnh bỗng truyền đến tiếng nện kịch liệt. Anh vội chạy đến, trông thấy cô đã cuộn tròn lại, nện vào đầu và xương đùi như bị điện.

“Chân Noãn!”

Ngôn Hàm vịn hai tay cô ra đằng sau, cô bị anh ôm trong lòng không tài nào nhúc nhích, nhưng xương khớp lại vừa đau vừa ngứa như đang bị mấy vạn con kiến cắn. Cuối cùng, cô không kìm nén được nữa, òa khóc nức nở. Toàn thân cô vận vẹo, giãy giụa đến nỗi tòa ra hơi nóng hừng hực. Cô không ý thức được mình đang cọ sát vào người anh, quả thật như đang đùa với lửa.

Ngôn Hàm gạt mình thẳng thốt, không ngờ lúc này anh lại... Anh chặt vật kéo cô ra, giữ một khoảng cách với cô: “Em nhịn một chút, tôi dán thuốc giúp em.”

Sau trận đau nhức, cô bần rần trượt xuống dưới đất, thân thể run bần bật nhưng không còn làm loạn nữa. Duy chỉ có đôi mắt bởi cơn đau bệnh mà cực kỳ căng thẳng nhìn xoáy vào anh, như thể muốn khoét một lỗ trên người anh vậy.

Ngôn Hàm không có thời gian quan tâm đến ánh mắt kỳ lạ của cô lúc này, anh dán miếng giảm đau lên bắp chân và đầu gối cô, lại dán lên cả cánh tay, khuỷu tay cô nữa. Mặt anh căng thẳng vẻ như tâm trạng không tốt, bất thành linh hỏi: “Sao em qua được vòng kiểm tra sức khỏe vậy?”

Giờ phút này mà còn có tâm trạng phân tích, quả nhiên là anh. Cô ưỡ oải quay đầu đi, lẩm bẩm: “Lúc kiểm tra, em đã nói dối.” Nói xong còn yếu ớt thêm một câu: “Anh đừng tố giác em.”

Ngôn Hàm không đáp, gờ miếng thuốc dán trong tay lên: “Cần dán trên đầu không?”

Cô không có tâm tình đáp lại câu nói đùa của anh, đầu môi ra chiều rất ảm ức, lại quay đầu nhìn anh rồi buồn bã hỏi: “Anh có tố giác em không?”

“Thế chất của em không thích hợp làm công việc này.”

“Không đâu, hôm nay là ngoài ý muốn, dán thuốc vào sẽ nhanh chóng khỏe lại thôi.” Cô nhìn anh vẻ mong mỏi. “Thật sự sẽ nhanh khỏe thôi mà, qua mấy phút nữa là em lại có thể đi làm với anh...”

Lời chưa dứt mà nước mắt đã tí tách nhỏ xuống.

“Định dùng nước mắt mua chuộc tôi à?” Anh cau mày, chẳng hề có vẻ thương hoa tiếc ngọc.

“Không phải!” Cô lau nước mắt rồi vội cười xòa. “Chỉ là thật sự rất đau thôi ạ!”

Rõ ràng miệng đang cười nhưng đôi mắt trong veo lại ngăn ngăn nước nhìn anh, trong lòng muốn kiên cường nhưng nước mắt lại phản ứng theo bản năng của cơ thể. Anh bỗng mềm lòng, ngồi xổm bên chân cô, xoa đầu gối cho cô qua lớp áo choàng tắm.

Cô sững sờ, định rút chân lại nhưng sự xoa bóp của anh khiến cô thấy cơn đau như được đẩy lùi trong nháy mắt. Không biết tại sao đến cuối cùng, cô lại không hề cự tuyệt anh, thờ phào một tiếng như trút được gánh nặng.

Nhà vệ sinh trở nên yên ắng.

“Bây giờ đã khá hơn chút nào chưa?” Anh hỏi.

Cô ngân ngán nước mắt: “Cảm ơn anh!”

Ngôn Hàm cười: “Tôi sờ mó lợi dụng em mà em còn cảm ơn tôi à?”

Chân Noãn mặt ửng đỏ, nghĩ ngợi rồi lại miễn cưỡng cười: “Boss xoa bóp giúp, người khác cầu còn không được nữa kìa.” Cô cố gắng giờ giọng trêu đùa bốn cột theo thói quen của anh.

“Phối hợp tôi như vậy, em muốn gì hả?”

“Đội trưởng, anh đừng tố giác em. Em không thể không có công việc này.”

Anh nheo mắt: “Ồ, tại sao?”

“Em cũng... không biết nữa.” Cô cúi đầu, núm lấy mấy sợi bông trên áo choàng tắm.

Ngôn Hàm không trả lời. Một hồi lâu sau, tiếng nói khê khàng vang lên: “Trải qua mùa đông thật sự rất khổ sở sao?”

Cô khe khẽ đáp “vâng” một tiếng ngắn gọn, không đem nỗi đau của mình ra kể lể dài dòng: “Sao anh biết xoa bóp sẽ giảm đau ạ?”

“Lúc con chó nhà tôi lăn lộn trên đất, xoa bóp cho nó là hết ngay.”

Chân Noãn nghẹn lời. Anh cúi đầu không nhìn cô nhưng cô trông thấy được nụ cười lớn để lộ hàm răng trắng tinh bên gương mặt nghiêng tuấn tú của anh.

“Anh nuôi chó à?”

“Không nuôi, tôi không thích động vật.” Ngôn Hàm quay đầu nhìn cô: “Em luôn dễ dàng tin tưởng lời của người khác thế hả?”

Chân Noãn áp ứng: “Em thấy lời anh nói rất dễ làm người ta tin tưởng ạ!”

Ngôn Hàm nhìn cô hồi lâu, ánh mắt nghiêng ngả dường như muốn xem cô có nói dối hay không. Cuối cùng, anh cười nhạt, không nói gì nữa.

“Còn đau không?”

Cô thấy anh dùng sức như vậy liền ngại ngừng ậm ừ: “Còn đau nhưng đã thoải mái hơn rồi ạ!” Lại yếu ớt khẽ hỏi: “Anh... có thể mạnh hơn chút nữa không?”

Ngôn Hàm liếc nhìn cô bằng ánh mắt thâm ý, nhưng tay cũng tăng thêm sức.

Cô rên lên một tiếng: “Ồi, đừng mạnh như vậy, đau quá!” Mắt lại ngấn nước. “Thôi, anh nhẹ chút đi!”

Anh ngừng lại, liếc mắt nhìn cô, định nhắc nhở cô đừng nói mấy lời thế nữa, nhưng cuối cùng lại buồn cười sờ sờ mũi rồi tiếp tục xoa bóp. Chân Noãn ngơ ngác, cảm thấy nụ cười của anh không có ý tốt nhưng cũng không nghĩ ra là mình nói sai chỗ nào. Cô chỉ cảm nhận được rằng cuối cùng anh đã tìm được độ lực thích hợp, cũng có thể là do thuốc đã bắt đầu phát huy tác dụng, cơn đau đón hành hạ rốt cuộc đã rút lui.

“Cuối cùng cũng không đau không ngứa nữa rồi.”

Nhưng cô nhanh chóng phát hiện ra một bóng dáng cao ráo xuất hiện tại cửa phòng tắm, đôi mắt đen thẳm nhìn thẳng vào cô. Cô nhất thời giật mình kinh hãi, gạt tay Ngôn Hàm ra, bật dậy khỏi mặt đất. Động tác quá đột ngột khiến áo choàng tắm lơ lửng, suýt nữa lộ ra nửa bên ngực trắng nõn.

Cô vội vàng kéo kín áo choàng: “Thẩm Dục, sao giờ này anh lại đến đây?” Nói xong liền phát giác có gì không đúng, như thể mình bị bắt gian tại trận vậy. Đầu óc cô muốn nổ tung, định giải thích nhưng sắc mặt Thẩm Dục vẫn bình thản, chỉ là liếc nhìn Ngôn Hàm với vẻ hơi đề phòng. Ngôn Hàm đang mặc quần áo của anh.

Chân Noãn bầm sinh nói năng chậm chạp nhưng lần đầu tiên lại nhanh mồm nhanh miệng: “Xảy ra vụ án, bọn em bị dầm mưa, còn phải quay về tặng ca nên mới về đây thay quần áo. Đúng lúc quần áo anh ở đây nên em đã cho anh ấy mượn, nếu không sẽ bị cảm lạnh, trong khi mọi người còn rất nhiều việc phải làm. Chân của em bị đau nhức nên anh ấy xoa bóp giúp thôi. Anh... Anh đừng hiểu lầm.”

Ngôn Hàm thấy dáng vẻ khẩn trương và rối loạn của Chân Noãn thì nhếch môi cười nhạt.

“Anh không hiểu lầm.” Về mặt Thẩm Dục không hề gọn gàng, nhìn Chân Noãn. “Xương lại đau nữa hả?”

“Vâng!” Cô gật đầu. “Bây giờ đã ổn rồi... Em đi thay quần áo, anh rót trà đãi khách đi!”

“Ừ!” Thẩm Dực chiều theo, bởi vì cô bảo anh lấy tư cách “chủ nhân” tiếp đãi “khách khứa”. Anh vỗ lưng cô: “Đi đi!”

Lúc thay quần áo, Chân Noãn thấy lạ. Thẩm Dực rất tin cô, lại còn là dạng tin tưởng tuyệt đối nữa, nhưng không hiểu sao hôm nay anh ấy không ổn lắm, có vẻ hơi khấn trương và đề phòng.

Lúc này, bên ngoài chợt vang lên tiếng động, nghe như tiếng bàn trà bị di chuyển, lại như tiếng đánh đấm. Chân Noãn giật mình kêu to lên, nhưng áo chỉ mới mặc được một nửa.

Cô thét lên: “Ngôn Hàm, tay phải của Thẩm Dực bị tàn phế, anh đừng bắt nạt anh ấy. Thẩm Dực, hôm nay Ngôn Hàm bị bệnh, anh cũng đừng đánh anh ấy.”

m thanh phút chốc im bật. Cô vội vàng như có lửa đốt trong lòng, mặc áo chạy ra ngoài rồi bỗng nghĩ ngờ dường như khi nãy mình đã nghe nhầm. Bàn trà và sofa rất chỉnh tề, Ngôn Hàm và Thẩm Dực nghiêm chỉnh ngồi thẳng trên ghế, tay đồng thời cầm cốc lên uống nước, ánh mắt họ đồng loạt nhìn cô ra chiều khó hiểu.

Ngôn Hàm cười trước, hỏi: “Tôi bệnh chỗ nào chứ, bởi vì mới vừa rồi ho vài tiếng sao?”

“...” Chân Noãn trở mặt, không biết có phải anh đang có ý không nữa.

Anh đặt cốc nước rồi đứng dậy: “Tôi xuống tầng chờ em.”

Thẩm Dực điềm nhiên như không. Ngôn Hàm đi khuất, cô vội giải thích: “Có vụ án mưu sát, thân phận nạn nhân còn chưa biết nên em phải tăng ca.”

“Ừ!”

“Mới vừa rồi... hai anh đánh nhau hả?”

Thẩm Dực không trả lời, đi lấy máy sấy: “Sấy khô tóc đi, đừng để bị cảm.”

Máy sấy thổi vù vù, ngón tay thon dài của anh chải tóc cô. Đến lúc tóc sắp khô, cô hỏi: “Thẩm Dực?”

“Hả?”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

“Ngôn Hàm là cảnh sát có thù oán với anh hả?”

“Ừ!” Anh trả lời ngắn gọn, dường như tâm tư đều tập trung cả vào việc sấy tóc cho cô.

Mái tóc dài bay phất phơ, cô rút cổ lại trong làn gió nóng: “Chuyện gì vậy?”

“Anh ta cho rằng anh đã giết người yêu của anh ta, hình như tên Hạ Thời.”

“Sao lại vậy chứ?”

“Ngày cô ấy chết, anh đã gặp cô ấy.”

Lòng Chân Noãn giật thót: “Anh biết cô ấy đã chết rồi sao?”

Mưa như trút nước cọ rửa kính chắn gió, cần gạt nước đang đưa qua lại, thế giới bên ngoài lúc mờ lúc tỏ. Ngôn Hàm và Chân Noãn đều thay quần áo ấm, điều hòa bên trong xe âm ập, vậy mà không khí dường như lại lạnh lẽo hơn trước đó.

Lưng Chân Noãn thẳng tắp, như ngồi trên bàn chông. Cô không thể vì Thẩm Dực mà từ bỏ công việc mình yêu thích này, cô cũng không thể vì công việc mà ảnh hưởng đến quan hệ với Thẩm Dực, đây là sự an toàn mà người thường không thể hiểu được.

Là một người không có quá khứ, không tin ngưỡng, không người thân và cũng không có nơi nương tựa, thứ duy nhất trên đời này cho cô cảm giác tồn tại và kiểm soát chỉ có công việc và Thẩm Dực mà thôi.

Cô không hy vọng Ngôn Hàm và Thẩm Dực trở mặt để rồi ảnh hưởng đến quan hệ cấp trên và cấp dưới của cô và Ngôn Hàm, nhưng cũng không muốn Ngôn Hàm luôn nghi ngờ Thẩm Dực và gây phiền phức cho anh ấy.

Thấy rằng đã sắp đến Sờ, Chân Noãn cất lời: “Đội trưởng...”

“Ừ!”

“Anh và Thẩm Dực có hiểu lầm gì hay không ạ?”

“Không có.”

“Nhưng anh cho rằng...” Mới nói một nửa, Chân Noãn chợt hiểu ra câu “Không có” của Ngôn Hàm ý là anh rất chắc chắn đó không phải hiểu lầm, mà nếu không phải thì vốn không thể giảng hòa...

“Đội trưởng, anh ấy không giết người, huống chi là không thù không oán.”

Ngôn Hàm cười nhạt: “Khi đó, anh ta bán mạng cho Kỳ Đình, đừng nói là giết người, dù đặt bom tàu điện ngầm, anh ta cũng sẽ làm. Cô và bọn họ thật sự không thù không oán, đó là mối thù của tôi...” Anh khựng lại, cười và lặp lại: “Là mối thù của tôi.”

Chân Noãn nghẹn lời, một lúc lâu lại nói: “Nếu xác định là anh ấy thì tại sao không đưa anh ấy ra trước pháp luật?”

Ngôn Hàm quay đầu nhìn cô, dường như bị lời nói ẩn ý của cô chọc giận: “Ồ, nếu tôi có chứng cứ mang tính quyết định, cô cho rằng anh ta còn sống được đến bây giờ sao?”

Anh có một sự cố chấp không tài nào nói rõ, thậm chí là không cách nào giải thích về linh cảm Hạ Thòi vẫn còn sống, nhưng vì âm mưu mười năm trước mà cô đã biến mất như bốc hơi khỏi nhân gian.

Đôi mắt đen láy của anh lướt qua tia nhìn hoang dại, Chân Noãn bị hút chặt như mê muội, cánh tay sồn gai ốc.

Trong chớp nhoáng, câu anh nói vang vọng: “Mặc kệ sống chết, không vương không bận.”

Cô bỗng phát giác: Anh còn sống chính là vì để giết một người. Cuối cùng, rồi sẽ có một ngày, anh trở nên vô cùng nguy hiểm. Cô há miệng, vẻ hơi dè dặt: “Anh có nghĩ đến việc không tìm được chứng cứ là vì anh ấy không phải hung thủ hay không?”

Ngôn Hàm xoay tay lái, cười quái gở: “Thẩm Dực cho rằng tôi nghi ngờ anh ta là hung thủ, nhưng bản thân tôi chưa bao giờ nói vậy.”

Chân Noãn giật mình, lòng bàn tay lạnh toát.

“Hoặc anh ta là hung thủ, hoặc anh ta là kẻ đã tiếp tay cho hung thủ mà vẫn luôn che giấu đến bây giờ.”

“Anh nói như vậy không công bằng, cũng bởi vì hôm đó anh ấy từng gặp Hạ Thòi...” Chân Noãn thỉnh thoảng nghiêng người về phía trước, cổ bị dây an toàn siết đến phát đau.

Chiếc xe phanh gấp, lốp xe ma sát mặt đường phát ra tiếng kết chói tai.

“Đừng nhắc đến tên cô ấy.”

Một tiếng cảnh cáo cực khế, càng giống như lời khản cầu dè nén nỗi đau đớn.

Con đông vổ vào sườn xe, bên trong yên lặng như tờ, Chân Noãn che cổ, tim như ngừng đập vài giây. Thế giới bỗng chìm trong im lìm, cô từ từ quay đầu.

Cần gạt nước gạt mưa trên cửa kính, ánh đèn đường mờ nhạt soi vào buồng xe, chiếu lên sống mũi cao thẳng của anh. Anh siết chặt tay lái, quay sang nhìn chăm chăm vào con mưa như trút nước bên ngoài. Dường như anh đang nghĩ rằng, cầm bạnh ra đường cong cứng rắn. Tuy nhiên, chỉ một giây sau đó, anh liền cúi đầu. Về tàn bạo khi nảy biến mất tăm, chỉ còn lại sự chán chường như đã bị đánh bại.

Anh khẽ cong khóe môi, giọng nói ôn hòa nhưng âm thanh lại khản đặc, chậm rãi nói: “Đừng nhắc đến tên cô ấy. Cảm ơn.”

Tất cả đều được kiềm chế trong chùng mực. Tiếng mưa rền rĩ tràn ngập cả trời đất.

Chân Noãn cúi đầu, ừ ừ nói: “Xin lỗi.”

“Không liên quan đến em.” Anh nói rất khế. “Em yên tâm, thù oán riêng tư của tôi và anh ta không liên quan đến công việc của em.”

“Cảm ơn.” Chân Noãn cắn môi. “Nhưng mà Đội trưởng, có khả năng là anh hiểu lầm Thẩm Dực không? Chuyện này và anh ấy không có bất cứ liên quan nào...”

“Em hiểu anh ta được bao nhiêu?” Ngôn Hàm đột ngột hỏi.

Chân Noãn sững sờ. Cô và Thẩm Dực hẳn là rất thân thuộc. Chín năm trước, cô tỉnh lại sau tai nạn giao thông, chỉ biết mỗi anh và mình là Chân Noãn

của anh. Cô không nhớ được anh, chỉ có thể thấy được sự thân quen giữa họ qua nhật ký và những lá thư. Thế giới xa lạ này khiến người ta sợ hãi, cô dựa vào anh để sinh tồn, học tập và xuất ngoại. Bối cảnh anh phức tạp, vì bảo vệ cô nên không cho cô tiếp xúc với mặt khác của anh, che chở cô trong lớp vỏ bọc an toàn, không để cô gặp phải bất cứ nguy hiểm nào. Bảy năm trước, xung quanh anh đầy rẫy nguy hiểm chết chóc, cô được đưa ra nước ngoài để trải qua cuộc sống như một công chúa vô lo.

Cô đối với anh từ xa lạ và đề phòng dần dần trở nên tiếp nhận trở lại, cô cho rằng đây chính là quỹ đạo bình thường. Nhưng giờ phút này, đối mặt với câu hỏi của Ngôn Hàm, cô bỗng nhiên nảy sinh cảm giác ngột ngạt. Và hơn nữa, bản thân lại thấy phản cảm với câu hỏi này, cô khá tức giận, phản bác: “Rất hiểu, ít nhất là hiểu hơn anh.”

“Vậy sao?” Lời anh nói ẩn chứa vẻ chế giễu. “Tôi tiếp xúc với anh ta mười mấy năm. Những năm gần đây, anh ta đã làm cái gì, có thù oán với ai, có ơn nghĩa với ai, thế lực mờ rộng bao nhiêu, trúng phải bẫy của ai hay ngáng chân ai... tôi đều rõ mồn một.”

Chân Noãn siết chặt bàn tay, thật sự ghét cái cách nói năng độc mồm độc miệng của anh, cứ hay một lời nói trúng tim đen của người khác.

“Mới vừa nãy, em bảo tôi đừng đánh anh ta, bởi vì tay anh ta đã tàn phế. Em nhất định không biết tại sao tay anh ta lại bị như vậy. Anh ta sẽ không nói thật với em”

Ngôn Hàm lại sờ túi lần nữa, vẫn không có thuốc lá. Điều này khiến tâm trạng anh không ổn lắm. Anh cho cửa kính xe hạ xuống một khe nhỏ với vẻ hơi phiền não. Mưa gió lạnh buốt ủa vào, tấp vào mặt Chân Noãn, thổi tung mái tóc của anh mà anh cũng vẫn không có cảm giác.

“Chín năm trước, ngày cô ấy mất tích là ngày mùng Tám tháng Chạp. Đúng hôm đó, Thẩm Dục bị tàn phế một tay. Tôi đã biết...” Ngôn Hàm quay đầu nhìn cô, tia chớp trắng xóa làm bật lên đôi mắt đen nhánh và trong veo của anh, lóe lên một cảm giác thắng lợi bệnh hoạn. “... Tay của Thẩm Dục là bị cô ấy phê bỏ. Cô ấy chính là như vậy, rất yếu đuối và chỉ biết cầm dao giải phẫu. Nhưng nếu bị ai đó bắt nạt, cô ấy sẽ tàn nhẫn khiến đối phương chịu khổ.”

Anh khề cong khoe môi để lộ nụ cười có phần gian xảo, là vẻ kiêu ngạo và cũng là tự phụ: “A Thôi là cô gái như vậy.”

Chính giờ phút này, Chân Noãn mới thấy được nụ cười thật sự của Ngôn Hàm, thoát nhìn trông rất tà ác, nhưng từ khoe môi đến đáy mắt lại ẩn chứa nét cười nhân nhật, vẻ dịu dàng ấy có thể mê hoặc người khác dưới trời trăng thanh gió mát, lại tựa như trời quang mây tạnh, là thứ ánh sáng chói lòa có thể mang lại cho người khác cảm giác ấm áp đến tan chảy. Cô thầm nghĩ anh thật sự rất hay cười, nhưng chỉ có lần này là xuất phát từ tận đáy lòng.

Chân Noãn mím môi, xúc động vì anh cố chấp giữ vững niềm tin đã sớm chết đi như thế. Anh có hoài niệm của anh nhưng cô cũng có sự cố chấp của mình. Cô ngẩng đầu lên, cất giọng với tư thế y hệt con người đã bảo vệ cô: “Thật khéo, em cũng có cảm giác Thẩm Dục không liên quan đến chuyện này. Quả thật có rất nhiều chuyện của anh ấy em đều không biết, nhưng với những hiểu biết về Thẩm Dục cũng đủ để em tin tưởng anh ấy.”

“Em vẫn thích tự thôi miên để lừa gạt mình vậy sao?”

“Gi cơ?”

“Em bao nhiêu tuổi rồi? Hai mươi bảy, hai mươi tám? Nhà ở thì trang trí toàn gam màu nóng, trong phòng thì chất cả đồng gấu bông, số tuổi tâm lý thấp đến mức chưa đến mười tám, không biết giao tiếp với người khác, cực kỳ thiếu hụt cảm giác an toàn. Em và Thẩm Dục thân mật nhất là vào khoảng mười năm trước, đáng tiếc tai nạn giao thông kia đã cướp đi trí nhớ của em. Mấy năm nay, hai người vẫn duy trì khoảng cách chừng mực. Suốt bảy năm trời, em ở nước ngoài, đến mười tháng trước mới trở về nước, hai tháng trước mới ở bên nhau lần nữa. Đến nay, hai người vẫn không có tiếp xúc thân mật, không hôn môi, không vuốt ve và cũng không lên giường. Đúng không? Đây chính là hiểu biết của em về anh ta à?” Anh miễn cưỡng nhếch môi, không khỏi châm chọc. “Tôi nói rồi, em thật sự rất dễ tin người khác.”

Chân Noãn kinh ngạc trở mắt, không ngờ anh lại đường đột phân tích việc đời tư của cô với thái độ bất lịch sự như thế. Nhưng anh nói hoàn toàn đúng. Mà càng như vậy thì cô lại càng cảm thấy nhục nhã và phẫn nộ.

Mưa gió quất vào xe như tiếng nổ, trong thời tiết ồn ào huyền ảo là thế nhưng cô vẫn nghe rõ mồn một từng lời từng chữ của anh: “Còn bản thân em thì sao? Em biết gì về quá khứ của mình? Anh ta nói em là vũ công múa ballet, em có từng nghĩ đến có thể mình ngược lại với những gì anh ta đã nói không? Sau tai nạn giao thông đó, em rất hoang mang với việc định vị bản thân, em không tài nào xác định quan hệ ổn định với bất cứ ai, bao gồm cả thầy cô, bạn học và người yêu. Em thật sự muốn bảo vệ anh ta như em đã nghĩ sao? Hay là em chỉ muốn bảo vệ cái thế giới tinh thần không ổn định của mình mà thôi, bởi vì không người nào và việc nào khiến em an tâm...”

“Anh là tên khốn kiếp!” Chân Noãn nổi cơn thịnh nộ.

Đột nhiên có người gõ mạnh cửa xe, Chân Noãn lập tức quay đầu đi, che giấu nỗi giận dữ đến mức bả vai phát run. Cậu bảo vệ mặc áo mưa ló đầu đến xem “Không được dùng xe ở đây.” Ánh đèn pin chiếu vào. “Hóa ra là Đội trưởng Ngôn. Đến tặng ca à?”

“Ừ!” Ngôn Hàm khởi động xe. “Cực cho cậu rồi.”

Trong xe im phăng phắc, sắc mặt Chân Noãn cực kỳ kém. Đến bãi đỗ xe ở tầng hầm, xe còn chưa dừng hẳn, cô đã đẩy cửa ra, chạy đi như bay.

Chân Noãn chạy ào vào văn phòng, ôm nỗi tức giận nhanh chóng thay quần áo, mang găng tay vào, cũng không đợi Tiểu Tùng trở lại mà tự mình kéo túi đựng xác ra để chuẩn bị khám nghiệm tử thi.

“Khám nghiệm tử thi phải có người thứ hai ở cùng, em định không tuân theo quy tắc làm việc sao?” Lúc này, tiếng nói cô ghét nhất thản nhiên vang lên

phía sau.

Giọng Ngõn Hàm điềm nhiên như chẳng để ý gì đến tất cả chuyện vừa xảy ra khi nãy, nhưng cô vẫn rất dễ bụng.

“Bây giờ, không phải anh cũng đang ở đây sao? Không được xem là người chứng kiến à?” Lần đầu tiên cô giờ giọng lạnh lùng không nể nang như thế, nhất định kéo túi chứa xác ra, một mình vất vả chuyển xác nữ không có mặt ra ngoài.

Ngõn Hàm khoanh tay đứng dựa vào cạnh cửa, khoe môi khẽ cong, không tức giận vì lời nói của cô mà ngược lại thấy khá buồn cười. Cô vốn nên là đáng về này, nên là con nhím thẳng thắn giận thì bộc phát, đụng vào liền xù gai chứ không phải là con thỏ nhát gan trốn tránh, bị chạm vào liền run rẩy hoảng loạn.

Anh đóng cửa lại, đi đến trước chọc cô: “Lộ mặt thật rồi hả?”

“Anh...” Cô sắp bị anh làm cho tức chết. “Đây là địa bàn của tôi. Anh đi ra ngoài đi!”

“Tôi có lòng tốt ở đây làm chứng giúp em thôi. Em lại không biết điều à?” Quả thật là da mặt dày.

Còn ám chỉ cô không biết phân biệt tốt xấu ư? Chân Noãn nhất thời chỉ muốn cầm dao giải phẫu vào ngực anh rồi mổ ra xem cho biết!

Chân Noãn mất một lúc để ổn định lại tâm trạng, cố gắng không so đo với Ngõn Hàm, càng không để tình cảm cá nhân lẫn lộn với công việc.

Ngõn Hàm ngồi trên ghế dựa bên cạnh, quay đầu nhìn về phía màn hình 7x7, đến khi thấy găng tay trắng của Chân Noãn hiện ra trên màn ảnh mới quay đầu lại.

Quá trình giải phẫu nhất định phải nói chuyện để máy ghi âm thu lại. Có Ngõn Hàm ngồi bên cạnh, cô thật sự rất khó chịu. Cô kéo micro thu âm đến, nói đều đều: “5 giờ 1 phút sáng ngày mùng 7 tháng 11, phòng phẫu thuật thứ Hai C-Lab, nhân viên nghiên cứu bệnh lý học Chân Noãn, nạn nhân chưa biết, phái nữ, cao 1m65, cân nặng 49,5 kg, quần áo ướt đẫm, sạch sẽ...”

Trong phòng lặng ngắt như tờ, cô ổn định lại tinh thần, từ từ kiểm tra, cứ một lúc mới nói ra một, hai chữ. “Không hư hại... Túi áo không có vật gì khác...”

Ánh mắt Ngõn Hàm tinh táo và sắc bén, vẫn đang dõi theo tay cô, giám sát cô xem có sơ hở gì không. Trên quần áo không thu thập được manh mối gì ngoại trừ vài cọng cỏ ướt đẫm, nhìn ra được giống ở nơi vứt xác.

“Cộng cô cần phải tiến hành xét nghiệm đối chiếu với nơi vứt xác.”

Chân Noãn cắt hết quần áo nạn nhân ra rồi cắt vào túi vật chứng. Sau đó, cô lấy dấu vân tay, dấu giày, lông bàn chân và hàm răng làm mẫu thí nghiệm.

Nạn nhân toàn thân trần trụi nằm trên bàn phẫu thuật, Chân Noãn cầm dao cẩn thận cạo tóc cô ấy. Bởi vì một phần xương sọ của nạn nhân đã bị vỡ, chỉ có da đầu miễn cưỡng giữ lại nên rất gồ ghề. Chân Noãn vô cùng cẩn thận và tỉ mỉ. Cô phải cạo tóc sạch sẽ, không để lại chân tóc, lại không thể phá hư da đầu, đây giống như kỹ thuật tỉa tóc rau củ vậy.

Chân Noãn tập trung tinh thần cao độ, tốn mười mấy phút mới cạo sạch tóc trên da đầu nạn nhân, bất giác thân thể đều nóng lên. Cô đưa cổ tay lên lau trán, lúc cắt tóc vào túi liền phát hiện điểm khác thường.

“Trong tóc nạn nhân có...” Cô vừa định cảm nhíp gấp thì bị Ngõn Hàm ngăn cản. Anh đứng dậy, lấy thước đo bên cạnh tóc rồi chụp ảnh lại, ngoài miệng không nói một lời.

Chân Noãn bất chợt thầm cảm thấy đáng trách. Cô len lén tặc lưỡi, kéo camera kiểm tra thì thể sang, kẹp vật lạ trong tóc rồi đưa lên quan sát tỉ mỉ: “Cái này hình như...”

Nhất thời, cô không nhìn ra mảnh vụn lông lánh trong suốt kích cỡ không đồng đều này là gì.

“Thủy tinh” Ngõn Hàm nhìn vào màn hình lớn phía sau cô và nói.

Trước sự “chỉ điểm” của anh, Chân Noãn im thin thít, cắt tóc và thủy tinh vào túi vật chứng, dán nhãn vào rồi khó chịu nói: “Vật chất không rõ, đưa đến Phòng thí nghiệm Hóa học.”

Ngõn Hàm cười vu vơ, không nói gì.

Chân Noãn bắt đầu đo đạc bên ngoài thi thể: “Phần mặt bị hủy hoại, không thể nhận dạng, da mặt rách nát, trên đỉnh trán có nhiều vết thương bầm tím.”

Cô nhắc cầm nạn nhân lên: “Nơi cuống họng có vết bầm nhạt, là vết thương cũ.” Ánh mắt dò xuống. “Xung quanh ngực có vết bầm lộn xộn, vết thương cũ. Gần đầu ngực có nhiều vết cắn, mỗi củ đều có, dùng silicon cao su lấy mẫu vết cắn.”

Ngõn Hàm lơ đãng cụp mi mắt, rõ ràng đây là nội dung nặng nề, nhưng cô lại nói bằng giọng êm ái và chậm rãi vốn có, trong phòng kín yên tĩnh vào buổi sớm này nghe có cảm giác rất nhân nhả, dịu dàng và mềm mại như được phủ lên lớp lông thiên nga.

Chân Noãn cau mày: “Hai bên eo, đùi, âm hộ, đầu gối... có vết bầm, vết cắn, mới cũ đều có.”

Trái tim cô hơi chùng lại, tách bắp đùi nạn nhân ra kiểm tra.

“Cổ tử cung nhiễm trùng cấp độ ba, trước khi chết có dấu hiệu quan hệ tình dục.”

Ngay sau đó, cô cầm dụng cụ chải và nhổ lông vùng kín ra rồi cho vào túi: “Cần phân tích xem có lẫn lông của người khác hay không.”

Lại vết một chút dịch ra, bôi lên bản kính: “Cần kiểm tra bệnh án phụ khoa.”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Trong Phòng thí nghiệm Bệnh lý học yên ắng, tất cả ánh mắt của cảnh sát và nhân viên nghiên cứu đều tập trung vào Chân Noãn. Vào lúc này, cô là người có quyền uy nhất. Tất cả đều nín thở chờ đợi cô nâng đầu với khí thế lãnh đạo bắt đầu lan tỏa, chỉ ra điểm mấu chốt và gỡ búa kết thúc vụ án, để mọi người thấy được vẻ kiêu ngạo và tự tin của cô.

Trước muôn vàn ánh nhìn, cô pháp y thông thả nâng đầu khỏi kính hiển vi, phát hiện ra tất cả mọi người đều đang nhìn mình tự bao giờ. Trong phút ngỡ ngàng, cô chớp chớp mắt, nghĩ ngợi rồi lại xoa xoa mặt, cuối cùng tự kết luận trên mặt mình không hề dính gì cả.

Lão Bạch khẽ huých Đàm Ca, nhỏ giọng: “Này này, vào những lúc thế này, vẻ mặt Mèo Con trông đáng yêu quá!”

Ngôn Hàm cố nén để không bật cười, nhắc nhở: “Mới vừa rồi, cô định nói gì?”

“Ồ” Chân Noãn hoàn hồn lại, tiếp tục: “Vì mục đích cẩn thận, chúng ta nên làm kiểm tra kính tra kính hiển vi điện tử quét(*).”

(*) Kính hiển vi điện tử quét (thường viết tắt là SEM) là một loại kính hiển vi điện tử có thể tạo ra ảnh với độ phân giải cao của bề mặt mẫu vật bằng cách sử dụng một chùm điện tử (chùm các electron) hẹp quét trên bề mặt mẫu. Việc tạo ảnh của mẫu vật được thực hiện thông qua việc ghi nhận và phân tích các bức xạ phát ra từ tương tác của chùm điện tử với bề mặt mẫu vật.

Ngay sau đó, kết quả kính hiển vi điện tử quét hiện ra. Chất nền của bào chất trên vùng da trước ngực nạn nhân đông lại thành khối, bào quan đã bị phá hủy, hệ thống màng nội bào bị rách toạc, sợi collagen đã xuất hiện hoại tử đông đặc. Tiến thêm một bước kiểm tra cho thấy tế bào bị hư hại và cấu tạo mô bị biến đổi do điện giật gây ra.

Trong tòa nhà văn phòng cảnh sát Dự Thành, tại văn phòng của Ngôn Hàm thuộc Đội Điều tra hình sự.

Cách bàn làm việc, Chân Noãn đưa báo cáo khám nghiệm tử thi đến trước mặt Ngôn Hàm và nói: “Sau khi nạn nhân rơi xuống nước rồi bị điện giật trong nước dẫn đến đột tử, đây là dấu hiệu bị sát hại.”

Ngôn Hàm gật đầu, sau khi lật bản báo cáo ra xem thì đứng dậy ra ngoài, Chân Noãn bước theo sau. Bên ngoài, các đồng nghiệp đều đang bận bịu làm việc trong văn phòng. Ngôn Hàm thông báo kết quả khám nghiệm của Chân Noãn với mọi người.

“Thật sự là bị sát hại à? Khùng khiếp thế!” Lão Bạch nắm tóc. “Cách giết người này sử dụng công nghệ cao vậy sao? Không ngờ hung thủ có thể điều khiển dòng điện một cách hoàn hảo như thế. Nếu không phải Chân Noãn kỹ lưỡng thì chúng ta đã bị qua mặt rồi.”

Ngôn Hàm liếc nhìn Chân Noãn, chậm rãi nói: “Vậy cũng phải, may nhờ có em.”

“Nên... Nên làm mà!”

“Nếu như là bị sát hại...” Hắc Tử cảm thấy kỳ lạ. “... Chúng ta phải liệt kê thử điểm mấu chốt của vụ án này. Một là người nhà anh ta nói anh ta có khuynh hướng tự sát rất mạnh, đã thử nhiều lần nhưng đều không thành công. Hai là chính anh ta cũng không biết bơi nhưng lại chạy đến khu vực nước sâu. Ba là anh ta không có thù oán với người khác. Bốn là chúng ta đã kiểm tra qua máy vi tính của anh ta nhưng không phát hiện lịch sử tán gẫu hay lướt web khác thường, thậm chí anh ta rất ít lên mạng, cho thấy nội tâm thật sự đã khép kín đến mức tiêu cực. Tất cả những điểm trên đều là dấu hiệu điển hình của những vụ tự sát, tôi luôn cảm thấy nếu kết luận anh ta bị sát hại thì không hợp lý cho lắm!”

Lão Bạch: “Phải chăng có ai đó đã đẩy anh ta xuống?”

Ngôn Hàm: “Tổ nghiệm chúng đã tra xét bờ hồ rồi, phát hiện dấu chân của nạn nhân rất bình thường, không có dấu vết bị đẩy trượt.”

Chân Noãn gợi ý: “Kính hiển vi điện tử quét kiểm tra ra vài chỗ khác thường là tế bào da trước ngực nạn nhân. Em nghi ngờ rất có thể khi vật mang điện như dây điện rơi xuống nước, nạn nhân đã từng đối mặt với hung thủ.”

Xung quanh im lặng trong giây lát, Đàm Ca vỗ tay một cái: “Nạn nhân không hề kêu cứu!”

“Tại sao anh ta làm như vậy?”

“Anh ta muốn tự sát mà! Đúng lúc có người muốn giết mình thì chẳng phải anh ta đã thỏa ước nguyện rồi ư? Có lẽ, trong lòng anh ta đã nghĩ rằng cuối cùng thì lần này đã thành công rồi.”

“Không phải trùng hợp.” Giọng Ngôn Hàm hơi trầm giọng.

“Nạn nhân đánh lạc hướng ba mẹ để đi tự sát. Hung thủ rất khó kiểm soát thời gian, trừ phi là hắn vẫn luôn theo dõi anh ta. Nếu là theo dõi, đương nhiên hung thủ đã biết trước nạn nhân có ý định tự sát, vậy thì cần gì phải làm việc thừa thãi, đích thân ra tay chứ?”

Lão Bạch: “Như vậy kế hoạch giết người bằng điện chập chề không thể nào là tội phạm biến thái tình cờ gặp phải sao?”

“Lẽ nào là có hẹn?” Chân Noãn bối rối nói.

Chỉ một câu nói nhưng lần nữa đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Ngôn Hàm khoanh tay dựa vào tường, khẽ gật đầu: “Tôi cũng nghĩ vậy. Ngoài ra, nhân viên cứu hộ từng nói là anh ta khỏi động trên bờ rất lâu mà không xuống nước, chi tiết vô cùng kỳ lạ này cho thấy anh ta đang chờ nhân viên cứu hộ rời khỏi. Bởi vì cho dù là tự sát thì sau khi rơi xuống nước, nạn nhân vẫn sẽ vùng vẫy theo bản năng, đến lúc đó, nhân viên cứu hộ cứu anh ta lên thì kế hoạch sẽ thất bại lần nữa. Anh ta có thể nghĩ đến mức này thì hẳn cũng đã nghĩ đến sau khi rơi xuống nước vài phút, nếu nhân viên cứu hộ quay lại kịp thời thì họ vẫn sẽ kéo anh ta lên rồi làm cấp cứu để cứu sống anh ta. Như vậy, anh ta cần phải có kế hoạch hoàn thiện hơn. Vì thế...”

Anh dời mắt nhìn về phía Chân Noãn, khoe môi cong cong: “Tôi đồng ý với cách nói của cô pháp y.”

Một từ “cô pháp y” được thốt ra với giọng điệu bông đùa nghe cứ như được thêm vào chút... vi diệu. Chân Noãn hơi mơ màng, vừa ngược mắt đã chạm phải nụ cười nhàn nhạt bất cần đời đầy cuốn hút của anh, trái tim cô bỗng đập thình thịch, khuôn mặt không khỏi đỏ ửng lên. Ngôn Hàm ung dung dời mắt đi.

Lão Bạch: “Nói như vậy là hai người họ đã hẹn trước, cô gái kia giúp anh chàng này tự sát sao? Con người bây giờ thật hoang đường quá!”

“Họ đều cùng trang lứa với cậu đấy!” Đàm Ca đẩy đầu Lão Bạch. “Thế giới rộng lớn đủ điều kỳ lạ.”

Hắc Tử nói: “Bây giờ chúng ta phải lập tức tìm ra người dẫn nguồn điện vào trong nước.”

“Không cần tìm nữa.” Ngôn Hàm nói. “Hung thủ chính là cô gái kia.”

Chân Noãn khó hiểu: “Tại sao ạ?”

“Giữa nhân viên cứu hộ và cô gái kia chắc chắn có một người đang nói dối. Nhân viên cứu hộ là sinh viên làm thêm đã lâu, cô gái kia thì không rõ lai lịch nên có độ khả nghi cao hơn. Căn cứ vào phương thức liên lạc họ đã khai, ai để lại số điện thoại và họ tên giả thì người đó chính là hung thủ.”

Hắc Tử lúng túng: “Không có họ tên và số điện thoại giả đâu. Lúc đó, tôi đã kiểm tra qua rồi, cô ta nói điện thoại di động ở trong phòng thay quần áo, tôi vẫn kiên trì yêu cầu cô ta lấy ra. Sau đó, tôi đã lưu số và còn dùng điện thoại của cô ta gọi một số bất kỳ kỳ hỏi thăm tin tức kia mà.”

“Một số bất kỳ mà cậu nói là do cô ta tự chọn danh bạ của mình để gọi sao?”

“... Phải.”

“Là cô ta rồi.”

Hắc Tử vội vàng gọi điện thoại liên lạc, nhưng lần này, điện thoại kia đã tắt máy, hẳn là đối phương đã vứt sim rồi.

Hắc Tử đặt điện thoại xuống với vẻ khá tức tối: “Sếp, giống như anh nói, không liên lạc được nữa. Tên và địa chỉ cô ta để lại có lẽ cũng là giả.”

Thấy thế, Ngôn Hàm vô cùng bình thản, bước đến dặn dò: “Cậu có ấn tượng nhiều với khuôn mặt nhân vật nữ khả nghi kia, nên hãy đi hợp tác với Tần Xu phác họa lại gương mặt cô ta. Sau khi trở về, chúng ta sẽ có thể nhanh chóng tìm được thôi.”

“Vâng!”

Ngôn Hàm tiếp tục: “Tô Dương, đội điều tra của cậu chịu trách nhiệm tra thử xem số điện thoại kia được mua ở đâu.”

Đàm Ca: “Lão Bạch, cậu gọi tổ nghiệm chứng đến hồ bơi một chuyến, tìm hiểu xem nguồn điện từ đâu ra. Dòng điện không thể nào tự dẫn vào đó được, nhất định là từ đoạn dây điện bị cắt đứt nào đó rồi.”

Lão Bạch gật đầu.

“Còn có một chứng cứ mấu chốt.” Ngôn Hàm dựa vào bàn, nhấp nháy môi rồi thông thả nói. “Thời gian nhân viên cứu hộ đi vệ sinh là ngẫu nhiên. Lúc

cậu ta rồi đi, trong hồ chỉ có nạn nhân mà không hề có cô gái. Đây là cảnh tượng giả mà cô ta đã dựng lên nhằm giảm mức độ tình nghi cho mình, tạo cảm giác như mình vừa xuống nước đã gặp phải nạn nhân chìm trong hồ. Nếu cô ta không làm thế mà cứ ở trong hồ bơi suốt thì sẽ khiến người ta nghi ngờ vì sao lúc nạn nhân gãy gập, cô ta lại không kịp thời kêu cứu. Nạn nhân và cô ta vốn có hẹn trước, anh ta bảo đối phương giúp đỡ giết chết mình, nhưng vì không muốn liên lụy cô gái nên đã cố ý chờ sau khi nhân viên cứu hộ đi mới gọi cô ta vào.”

Chân Noãn sững sờ nhìn anh suy luận vạch trần sự thật không chớp mắt, hơi thở nhẹ đi trong vô thức. Cô hoàn toàn kinh ngạc đến ngẩn người, không ngờ Ngôn Hàm lại có thể nhạy bén và tỉ mỉ đến mức này.

Thật là đáng sợ... Không, phải là đáng kính mới đúng!

Điều tra viên Tô Dương sững sờ: “Anh ta mang điện thoại đi động vào à?”

Hắc Tử cũng kêu lên: “Nhưng chúng ta không hề phát hiện điện thoại đi động nào ở hiện trường cả.”

“Bị cô gái kia mang đi rồi. Vì muốn giảm bớt phiền phức, cô ta sẽ chọn không để lại chứng cứ và vứt nó đi. Chúng ta phải tìm ra chiếc điện thoại kia.”

Ngôn Hàm hơi cau mày.

“Hiện tại đã chứng minh được lời nói của cha mẹ nạn nhân, anh ta ở nhà không hề có thói quen lên mạng, tôi cho rằng bởi vì tất cả liên lạc và giao tiếp trên mạng đều tập trung vào điện thoại đi động. Bởi vì... cô ta dùng số giả, nếu nạn nhân muốn gọi cô ta vào cung thể thao thì làm sao biết được số kia?”

Chân Noãn theo dòng suy luận của anh, vô tình đầu óc cũng xoay chuyển thật nhanh: “Ứng dụng chat?”

“Đúng!” Mắt Ngôn Hàm lấp lánh. “Nếu không phải gọi điện thoại, anh ta chỉ cần gửi tin qua ứng dụng báo cho cô gái biết. Vì vậy, chỉ cần tìm được chiếc điện thoại đi động kia, chúng ta sẽ có thể tìm ra cách thức liên lạc của họ và lý do vì sao cô gái này lại đồng ý giúp anh ta tự sát.”

Lão Bạch than thở: “Đến đây thì mọi việc đã sáng tỏ cả rồi.”

“Vẫn chưa! Còn có hai điểm chưa rõ.” Ngôn Hàm khẽ nhíu hàng mày anh tuấn.

“Gì ạ?”

“Thứ nhất, lúc Hắc Tử kiểm tra điện thoại của cô ta, đã gọi cho một số ngẫu nhiên, nhưng đối phương vẫn phối hợp với cô ta nói dối để đánh lừa cảnh sát, vậy liệu đối phương có biết rõ sự việc này không?”

Anh vừa đặt ra câu hỏi này, tất cả mọi người đều không đáp được, nhưng sống lưng chợt lạnh toát. Nếu người này biết rõ thì há chẳng phải sự việc này là có tổ chức sao?

“Thứ hai, về chuyện điện giật, chắc chắn trước đó cô ta từng đến hồ bơi để thăm dò, máy giám sát bị hỏng nên không quay lại được, nhưng điều này không ảnh hưởng nhiều, bởi vì chúng ta đều đã nhìn thấy chân dung của cô ta rồi. Lẽ nào các cậu không cảm thấy chuyện này đối với một cô gái hai mươi bốn tuổi là quá bạo gan sao? Hay là nói cô ta có lòng tin mạnh mẽ rằng pháp y nhất định không tài nào phát hiện ra nạn nhân chết do điện giật?”

Câu hỏi thứ hai vẫn không ai có thể trả lời được.

“Tâm lý cô gái này rất đáng để nghiên cứu.”

Mọi người đều yên lặng, cảm thấy tâm tư của sếp càng đáng nghiên cứu hơn. Tư duy logic của anh quá mạnh mẽ, bất kỳ suy luận và chi tiết nào cũng không bỏ qua, thành thạo như là Bảo Đình mổ trâu vậy, có thể nắm giữ toàn bộ thể cục.

Chân Noãn trầm tư. Một cô gái còn trẻ, điềm tĩnh và kỹ càng lại đi giúp người ta tự sát, tạo ra hiện trường giả hoàn hảo đến mức suýt nữa đã qua mắt mọi người. Kỹ năng diễn xuất cao siêu tại hiện trường xảy ra vụ án, đối mặt với thẩm vấn của cảnh sát và nỗi đau của người nhà nạn nhân mà không hề rối loạn, sau đó còn trót lọt thoát thân. Dù cảnh sát có gặp mặt cô ta, nhanh chóng vẽ ra chân dung thì chắc cô ta cũng không buồn để tâm.

Đây là... vì sao?

Lúc này, bên ngoài truyền đến giọng nói ôn hòa, trầm ổn nhưng vô cùng hùng hồn: “Tất cả đều ở đây à?”

Người đến mày thanh mắt sáng, thân hình vạm vỡ, dáng vóc và tướng mạo đều khí thế hơn người, nhưng bộ thường phục khiến ông trông hòa nhã hơn rất nhiều. Đây chính là Thượng Kiệt - Cục trưởng Cục Cảnh sát.

Cả nhóm lập tức đứng nghiêm: “Chào Cục trưởng!”

Cục trưởng Thượng làm việc rất nghiêm túc, công chính liêm minh, tuyệt đối không nương tay với tội phạm, đối với thuộc cấp cũng yêu cầu hết sức nghiêm khắc. Cảnh sát Dự Thành được ông dẫn dắt không chỉ là một vài đội điều tra, trinh thám hay ngoại giao mà còn bao gồm cả bộ phận phục vụ nhân dân như tiếp nhận hồ sơ và quản lý hộ tịch, tất cả đều có chất lượng hàng đầu và nhiều lần được nhân dân Dự Thành bỏ phiếu bầu chọn là ngành chức năng được tin tưởng nhất.

Hơn mười năm trước, ông chính là “thần thám” mà tội phạm ở Dự Thành, thậm chí là cả nước nghe đến tên đã sợ vỡ mật. Ngôn Hàm được chính tay ông

đề bạt và huấn luyện năm đó, nay đã trở thành thần thám nổi danh trong ngành điều tra hình sự.

Lúc Cục trưởng Thượng còn là Đội trưởng Điều tra hình sự, vụ án cuối cùng ông tham gia chính là điều tra việc Hạ Thời mất tích. Nhưng vị thám tử luôn cho rằng không có tội phạm hoàn mỹ ấy cũng đành bó tay hết cách. Sau đó, khi xương cốt Hạ Thời được phát hiện, trong lòng ông luôn áy náy vì điều này nên đã rút lui khỏi giới điều tra, chuyển sang hành chính.

Thượng Kiệt vẫy vẫy tay, nói: “Đừng khẩn trương! Mỗi lần thấy tôi đến là đám cảnh sát bọn cậu cứ sợ hãi như mình làm cướp vậy.”

Mọi người cười xòa vài tiếng, vẫn thẳng người đứng nghiêm.

Cục trưởng Thượng đi đến bên cạnh Ngôn Hàm, vỗ vai anh thờ dãi: “Vẫn là thằng nhóc cậu được mọi người yêu thích. Lúc tôi còn làm Đội trưởng điều tra, đám thuộc cấp không ai dám đùa giỡn với tôi, tên nào cũng như nhau cả.”

Lão Bạch hơi ló đầu ra, nói: “Đội trưởng Ngôn có vẻ thân thiện hơn ngài.”

Ngôn Hàm lờm sắc lèm, Lão Bạch vội vàng rút đầu lại, lên tiếng: “À không, sếp Ngôn rất hung dữ, trò còn hơn cả thầy ạ!”

Thượng Kiệt cười ha ha: “Đúng rồi, đợt bầu chọn mười trinh sát kiệt xuất của Bộ năm nay lại tiếp tục có tên cậu, chắc hẳn vẫn sẽ giữ vững danh hiệu thôi.”

Ngôn hàm khiêm nhường: “Đều do công lao của tập thể thôi ạ!”

Chân Noãn nghe chuyện mà không hiểu sao lại khẽ mím môi trong vô thức. Một giây sau, cô cảm thấy ánh mắt Ngôn Hàm đang lướt đến, toàn thân phút chốc như bị kim đâm. Không phải đến cả con muỗi bay qua anh cũng biết đấy chứ?

Cô hoảng hốt, thận trọng ngược mắt nhìn anh, nhưng phát hiện ánh mắt ấy không hề sắc bén mà rất nhẹ nhàng, chứa đầy thâm ý, cứ như thầy giáo bắt được học sinh đang ngó lơ trong lớp vậy.

Anh từ từ dời mắt đi.

Cục trưởng Thượng: “Nói việc chính nhé! Trung ương vừa điều đến một chuyên gia tâm lý tội phạm cho tổng đội điều tra của chúng ta. Kể ra thì cũng có quen biết với cậu đấy, còn có thể xem là sư muội của cậu nữa.”

Ngôn Hàm hơi nhú mày.

“Vào đi!”

Mọi người đồng loạt nhìn ra cửa, liền thấy một bóng dáng xinh đẹp tóc xoăn xuất hiện. Là một cô gái mày thanh mắt to, da trắng môi đỏ và khóe môi khẽ cong ẩn chứa nụ cười đầy kiêu ngạo. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

Trong Phòng thí nghiệm Bệnh lý học yên ắng, tất cả ánh mắt của cảnh sát và nhân viên nghiên cứu đều tập trung vào Chân Noãn. Vào lúc này, cô là người có quyền uy nhất. Tất cả đều nín thở chờ đợi cô nâng đầu với khí thế lãnh đạo bắt đầu lan tỏa, chỉ ra điểm mấu chốt và gõ búa kết thúc vụ án, để mọi người thấy được vẻ kiêu ngạo và tự tin của cô.

Trước muôn vàn ánh nhìn, cô pháp y thông thả nâng đầu khỏi kính hiển vi, phát hiện ra tất cả mọi người đều đang nhìn mình tự bao giờ. Trong phút ngỡ ngàng, cô chớp chớp mắt, nghĩ ngợi rồi lại xoa xoa mặt, cuối cùng tự kết luận trên mặt mình không hề dính gì cả.

Lão Bạch khẽ huych Đàm Ca, nhỏ giọng: “Này này, vào những lúc thế này, về mặt Mèo Con trông đáng yêu quá!”

Ngôn Hàm cố nén để không bật cười, nhắc nhở: “Mới vừa rồi, cô định nói gì?”

“Ồ” Chân Noãn hoàn hồn lại, tiếp tục: “Vì mục đích cẩn thận, chúng ta nên làm kiểm tra kính tra kính hiển vi điện tử quét(*).”

(*) Kính hiển vi điện tử quét (thường viết tắt là SEM) là một loại kính hiển vi điện tử có thể tạo ra ảnh với độ phân giải cao của bề mặt mẫu vật bằng cách sử dụng một chùm điện tử (chùm các electron) hẹp quét trên bề mặt mẫu. Việc tạo ảnh của mẫu vật được thực hiện thông qua việc ghi nhận và phân tích các bức xạ phát ra từ tương tác của chùm điện tử với bề mặt mẫu vật.

Ngay sau đó, kết quả kính hiển vi điện tử quét hiện ra. Chất nền của bào chất trên vùng da trước ngực nạn nhân đông lại thành khối, bào quan đã bị phá

hủy, hệ thống màng nội bào bị rách toạc, sợi collagen đã xuất hiện hoại tử đông đặc. Tiến thêm một bước kiểm tra cho thấy tế bào bị hư hại và cấu tạo mô bị biến đổi do điện giật gây ra.

Trong tòa nhà văn phòng cảnh sát Dự Thành, tại văn phòng của Ngôn Hàm thuộc Đội Điều tra hình sự.

Cách bàn làm việc, Chân Noãn đưa báo cáo khám nghiệm tử thi đến trước mặt Ngôn Hàm và nói: “Sau khi nạn nhân rơi xuống nước rồi bị điện giật trong nước dẫn đến đột tử, đây là dấu hiệu bị sát hại.”

Ngôn Hàm gật đầu, sau khi lật bản báo cáo ra xem thì đứng dậy ra ngoài, Chân Noãn bước theo sau. Bên ngoài, các đồng nghiệp đều đang bận bịu làm việc trong văn phòng. Ngôn Hàm thông báo kết quả khám nghiệm của Chân Noãn với mọi người.

“Thật sự là bị sát hại à? Khùng khiếp thế!” Lão Bạch nắm tóc. “Cách giết người này sử dụng công nghệ cao vậy sao? Không ngờ hung thủ có thể điều khiển dòng điện một cách hoàn hảo như thế. Nếu không phải Chân Noãn kỹ lưỡng thì chúng ta đã bị qua mặt rồi.”

Ngôn Hàm liếc nhìn Chân Noãn, chậm rãi nói: “Vậy cũng phải, may nhờ có em.”

“Nên... Nên làm mà!”

“Nếu như là bị sát hại...” Hắc Tử cảm thấy kỳ lạ. “... Chúng ta phải liệt kê thủ phạm mấu chốt của vụ án này. Một là người nhà anh ta nói anh ta có khuynh hướng tự sát rất mạnh, đã thử nhiều lần nhưng đều không thành công. Hai là chính anh ta cũng không biết bơi nhưng lại chạy đến khu vực nước sâu. Ba là anh ta không có thù oán với người khác. Bốn là chúng ta đã kiểm tra qua mấy vi tính của anh ta nhưng không phát hiện lịch sử tán gẫu hay lướt web khác thường, thậm chí anh ta rất ít lên mạng, cho thấy nội tâm thật sự đã khép kín đến mức tiêu cực. Tất cả những điểm trên đều là dấu hiệu điển hình của những vụ tự sát, tôi luôn cảm thấy nếu kết luận anh ta bị sát hại thì không hợp lý cho lắm!”

Lão Bạch: “Phải chăng có ai đó đã đẩy anh ta xuống?”

Ngôn Hàm: “Tổ nghiệm chứng đã tra xét bờ hồ rồi, phát hiện dấu chân của nạn nhân rất bình thường, không có dấu vết bị đẩy trượt.”

Chân Noãn gợi ý: “Kính hiển vi điện tử quét kiểm tra ra vài chỗ khác thường là tế bào da trước ngực nạn nhân. Em nghi ngờ rất có thể khi vật mang điện như dây điện rơi xuống nước, nạn nhân đã từng đối mặt với hung thủ.”

Xung quanh im lặng trong giây lát, Đàm Ca vỗ tay một cái: “Nạn nhân không hề kêu cứu!”

“Tại sao anh ta làm như vậy?”

“Anh ta muốn tự sát mà! Đúng lúc có người muốn giết mình thì chẳng phải anh ta đã thỏa ước nguyện rồi ư? Có lẽ, trong lòng anh ta đã nghĩ rằng cuối cùng thì lần này đã thành công rồi.”

“Không phải trùng hợp.” Giọng Ngôn Hàm hơi trầm giọng.

“Nạn nhân đánh lạc hướng ba mẹ để đi tự sát. Hung thủ rất khó kiểm soát thời gian, trừ phi là hắn vẫn luôn theo dõi anh ta. Nếu là theo dõi, đương nhiên hung thủ đã biết trước nạn nhân có ý định tự sát, vậy thì cần gì phải làm việc thừa thãi, đích thân ra tay chứ?”

Lão Bạch: “Như vậy kế hoạch giết người bằng điện chập chễ không thể nào là tội phạm biến thái tình cờ gặp phải sao?”

“Lẽ nào là có hẹn?” Chân Noãn bối rối nói.

Chỉ một câu nói nhưng lần nữa đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Ngôn Hàm khoanh tay dựa vào tường, khẽ gật đầu: “Tôi cũng nghĩ vậy. Ngoài ra, nhân viên cứu hộ từng nói là anh ta khởi động trên bờ rất lâu mà không xuống nước, chi tiết vô cùng kỳ lạ này cho thấy anh ta đang chờ nhân viên cứu hộ rời khỏi. Bởi vì cho dù là tự sát thì sau khi rơi xuống nước, nạn nhân vẫn sẽ vùng vẫy theo bản năng, đến lúc đó, nhân viên cứu hộ cứu anh ta lên thì kế hoạch sẽ thất bại lần nữa. Anh ta có thể nghĩ đến mức này thì hẳn cũng đã nghĩ đến sau khi rơi xuống nước vài phút, nếu nhân viên cứu hộ quay lại kịp thời thì họ vẫn sẽ kéo anh ta lên rồi làm cấp cứu để cứu sống anh ta. Như vậy, anh ta cần phải có kế hoạch hoàn thiện hơn. Vì thế...”

Anh dời mắt nhìn về phía Chân Noãn, khoe môi cong cong: “Tôi đồng ý với cách nói của cô pháp y.”

Một từ “cô pháp y” được thốt ra với giọng điệu bông đùa nghe cứ như được thêm vào chút... vi diệu. Chân Noãn hơi mơ màng, vừa ngước mắt đã chạm phải nụ cười nhàn nhạt bất cần đời đầy cuốn hút của anh, trái tim cô bỗng đập thành thịch, khuôn mặt không khỏi đỏ ửng lên. Ngôn Hàm ung dung dời mắt đi.

Lão Bạch: “Nói như vậy là hai người họ đã hẹn trước, cô gái kia giúp anh chàng này tự sát sao? Con người bây giờ thật hoang đường quá!”

“Họ đều cùng trang lứa với cậu đấy!” Đàm Ca đẩy đầu Lão Bạch. “Thế giới rộng lớn đủ điều kỳ lạ.”

Hắc Tử nói: “Bây giờ chúng ta phải lập tức tìm ra người dẫn nguồn điện vào trong nước.”

“Không cần tìm nữa.” Ngôn Hàm nói. “Hung thủ chính là cô gái kia.”

Chân Noãn khó hiểu: “Tại sao ạ?”

“Giữa nhân viên cứu hộ và cô gái kia chắc chắn có một người đang nói dối. Nhân viên cứu hộ là sinh viên làm thêm đã lâu, cô gái kia thì không rõ lai lịch nên có độ khả nghi cao hơn. Căn cứ vào phương thức liên lạc họ đã khai, ai để lại số điện thoại và họ tên giả thì người đó chính là hung thủ.”

Hắc Tử lúng túng: “Không có họ tên và số điện thoại giả đâu. Lúc đó, tôi đã kiểm tra qua rồi, cô ta nói điện thoại di động ở trong phòng thay quần áo, tôi vẫn kiên trì yêu cầu cô ta lấy ra. Sau đó, tôi đã lưu số và còn dùng điện thoại của cô ta gọi một số bất kỳ hỏi thăm tin tức kia mà.”

“Một số bất kỳ mà cậu nói là do cô ta tự chọn danh bạ của mình để gọi sao?”

“... Phải.”

“Là cô ta rồi.”

Hắc Tử vội vàng gọi điện thoại liên lạc, nhưng lần này, điện thoại kia đã tắt máy, hẳn là đối phương đã vứt sim rồi.

Hắc Tử đặt điện thoại xuống với vẻ khá tức tối: “Sếp, giống như anh nói, không liên lạc được nữa. Tên và địa chỉ cô ta để lại có lẽ cũng là giả.”

Thấy thế, Ngôn Hàm vô cùng bình thản, bước đến dặn dò: “Cậu có ấn tượng nhiều với khuôn mặt nhân vật nữ khả nghi kia, nên hãy đi hợp tác với Tần Xu phác họa lại gương mặt cô ta. Sau khi trở về, chúng ta sẽ có thể nhanh chóng tìm được thôi.”

“Vâng!”

Ngôn Hàm tiếp tục: “Tô Dương, đội điều tra của cậu chịu trách nhiệm tra thử xem số điện thoại kia được mua ở đâu.”

Đàm Ca: “Lão Bạch, cậu gọi tổ nghiệm chứng đến hồ bơi một chuyến, tìm hiểu xem nguồn điện từ đâu ra. Dòng điện không thể nào tự dẫn vào đó được, nhất định là từ đoạn dây điện bị cắt đứt nào đó rồi.”

Lão Bạch gật đầu.

“Còn có một chứng cứ mấu chốt.” Ngôn Hàm dựa vào bàn, mấp máy môi rồi thông thả nói. “Thời gian nhân viên cứu hộ đi vệ sinh là ngẫu nhiên. Lúc cậu ta rời đi, trong hồ chỉ có nạn nhân mà không hề có cô gái. Đây là cảnh tượng giả mà cô ta đã dựng lên nhằm giảm mức độ tình nghi cho mình, tạo cảm giác như mình vừa xuống nước đã gặp phải nạn nhân chìm trong hồ. Nếu cô ta không làm thế mà cứ ở trong hồ bơi suốt thì sẽ khiến người ta nghi ngờ vì sao lúc nạn nhân gãy gập, cô ta lại không kịp thời kêu cứu. Nạn nhân và cô ta vốn có hẹn trước, anh ta bảo đối phương giúp đỡ giết chết mình, nhưng vì không muốn liên lụy cô gái nên đã cố ý chờ sau khi nhân viên cứu hộ đi mới gọi cô ta vào.”

Chân Ngao sững sờ nhìn anh suy luận vạch trần sự thật không chớp mắt, hơi thở nhẹ đi trong vô thức. Cô hoàn toàn kinh ngạc đến ngẩn người, không ngờ Ngôn Hàm lại có thể nhạy bén và tỉ mỉ đến mức này.

Thật là đáng sợ... Không, phải là đáng kính mới đúng!

Điều tra viên Tô Dương sững sờ: “Anh ta mang điện thoại di động vào à?”

Hắc Tử cũng kêu lên: “Nhưng chúng ta không hề phát hiện điện thoại di động nào ở hiện trường cả.”

“Bị cô gái kia mang đi rồi. Vì muốn giảm bớt phiền phức, cô ta sẽ chọn không để lại chứng cứ và vứt nó đi. Chúng ta phải tìm ra chiếc điện thoại kia.”

Ngôn Hàm hơi cau mày.

“Hiện tại đã chứng minh được lời nói của cha mẹ nạn nhân, anh ta ở nhà không hề có thói quen lên mạng, tôi cho rằng bởi vì tất cả liên lạc và giao tiếp trên mạng đều tập trung vào điện thoại di động. Bởi vì... cô ta dùng số giả, nếu nạn nhân muốn gọi cô ta vào cung thể thao thì làm sao biết được số kia?”

Chân Ngao theo dòng suy luận của anh, vô tình đầu óc cũng xoay chuyển thật nhanh: “Ứng dụng chat?”

“Đúng!” Mắt Ngôn Hàm lấp lánh. “Nếu không phải gọi điện thoại, anh ta chỉ cần gửi tin qua ứng dụng báo cho cô gái biết. Vì vậy, chỉ cần tìm được chiếc điện thoại di động kia, chúng ta sẽ có thể tìm ra cách thức liên lạc của họ và lý do vì sao cô gái này lại đồng ý giúp anh ta tạt sạt.”

Lão Bạch than thở: “Đến đây thì mọi việc đã sáng tỏ cả rồi.”

“Vẫn chưa! Còn có hai điểm chưa rõ.” Ngôn Hàm khẽ nhíu hàng mày anh tuấn.

“Gi ạ?”

“Thứ nhất, lúc Hắc Tử kiểm tra điện thoại của cô ta, đã gọi cho một số ngẫu nhiên, nhưng đối phương vẫn phối hợp với cô ta nói dối để đánh lừa cảnh sát, vậy liệu đối phương có biết rõ sự việc này không?”

Anh vừa đặt ra câu hỏi này, tất cả mọi người đều không đáp được, nhưng sống lưng chợt lạnh toát. Nếu người này biết rõ thì há chẳng phải sự việc này là có tổ chức sao?

“Thứ hai, về chuyện điện giật, chắc chắn trước đó cô ta từng đến hồ bơi để thăm dò, máy giám sát bị hỏng nên không quay lại được, nhưng điều này không ảnh hưởng nhiều, bởi vì chúng ta đều đã nhìn thấy chân dung của cô ta rồi. Lẽ nào các cậu không cảm thấy chuyện này đối với một cô gái hai mươi bốn tuổi là quá bạo gan sao? Hay là nói cô ta có lòng tin mạnh mẽ rằng pháp y nhất định không tài nào phát hiện ra nạn nhân chết do điện giật?”

Câu hỏi thứ hai vẫn không ai có thể trả lời được.

“Tâm lý cô gái này rất đáng để nghiên cứu.”

Mọi người đều yên lặng, cảm thấy tâm tư của sếp càng đáng nghiên cứu hơn. Tư duy logic của anh quá mạnh mẽ, bất kỳ suy luận và chi tiết nào cũng không bỏ qua, thành thạo như là Bào Đình mở trâu vậy, có thể nắm giữ toàn bộ thế cục.

Chân Noon trầm tư. Một cô gái còn trẻ, điềm tĩnh và kỹ càng lại đi giúp người ta tự sát, tạo ra hiện trường giả hoàn hảo đến mức suýt nữa đã qua mặt mọi người. Kỹ năng diễn xuất cao siêu tại hiện trường xảy ra vụ án, đối mặt với thẩm vấn của cảnh sát và nỗi đau của người nhà nạn nhân mà không hề rối loạn, sau đó còn trốn lọt thoát thân. Dù cảnh sát có gặp mặt cô ta, nhanh chóng về ra chân dung thì chắc cô ta cũng không buồn để tâm.

Đây là... vì sao?

Lúc này, bên ngoài truyền đến giọng nói ôn hòa, trầm ổn nhưng vô cùng hùng hồn: “Tất cả đều ở đây à?”

Người đến mây thanh mắt sáng, thân hình vạm vỡ, dáng vóc và tướng mạo đều khí thế hơn người, nhưng bộ thường phục khiến ông trông hòa nhã hơn rất nhiều. Đây chính là Thượng Kiệt - Cục trưởng Cục Cảnh sát.

Cả nhóm lập tức đứng nghiêm: “Chào Cục trưởng!”

Cục trưởng Thượng làm việc rất nghiêm túc, công chính liêm minh, tuyệt đối không nương tay với tội phạm, đối với thuộc cấp cũng yêu cầu hết sức nghiêm khắc. Cảnh sát Dự Thành được ông dẫn dắt không chỉ là một vài đội điều tra, trình thám hay ngoại giao mà còn bao gồm cả bộ phận phục vụ nhân dân như tiếp nhận hồ sơ và quản lý hộ tịch, tất cả đều có chất lượng hàng đầu và nhiều lần được nhân dân Dự Thành bỏ phiếu bầu chọn là ngành chức năng được tin tưởng nhất.

Hơn mười năm trước, ông chính là “thần thám” mà tội phạm ở Dự Thành, thậm chí là cả nước nghe đến tên đã sợ vỡ mật. Ngôn Hàm được chính tay ông đề bạt và huấn luyện năm đó, nay đã trở thành thần thám nổi danh trong ngành điều tra hình sự.

Lúc Cục trưởng Thượng còn là Đội trưởng Điều tra hình sự, vụ án cuối cùng ông tham gia chính là điều tra việc Hạ Thời mất tích. Nhưng vị thám tử luôn cho rằng không có tội phạm hoàn mỹ ấy cũng đành bó tay hết cách. Sau đó, khi xương cốt Hạ Thời được phát hiện, trong lòng ông luôn áy náy vì điều này nên đã rút lui khỏi giới điều tra, chuyển sang hành chính.

Thượng Kiệt vẫy vẫy tay, nói: “Đừng khẩn trương! Mỗi lần thấy tôi đến là đám cảnh sát bọn cậu cứ sợ hãi như mình làm cướp vậy.”

Mọi người cười xòa vài tiếng, vẫn thẳng người đứng nghiêm.

Cục trưởng Thượng đi đến bên cạnh Ngôn Hàm, vỗ vai anh thờ dãi: “Vẫn là thằng nhóc cậu được mọi người yêu thích. Lúc tôi còn làm Đội trưởng điều tra, đám thuộc cấp không ai dám đùa giỡn với tôi, tên nào cũng như nhau cả.”

Lão Bạch hơi ló đầu ra, nói: “Đội trưởng Ngôn có vẻ thân thiện hơn ngài.”

Ngôn Hàm lờm sắc lém, Lão Bạch vội vàng rút đầu lại, lên tiếng: “À không, sếp Ngôn rất hung dữ, trò còn hơn cả thầy ạ!”

Thượng Kiệt cười ha ha: “Đúng rồi, đợt bầu chọn mười trinh sát kiệt xuất của Bộ năm nay lại tiếp tục có tên cậu, chắc hẳn vẫn sẽ giữ vững danh hiệu thôi.”

Ngôn hàm khiêm nhường: “Đều do công lao của tập thể thôi ạ!”

Chân Noon nghe chuyện mà không hiểu sao lại khẽ mím môi trong vô thức. Một giây sau, cô cảm thấy ánh mắt Ngôn Hàm đang lướt đến, toàn thân phút chốc như bị kim đâm. Không phải đến cả con muỗi bay qua anh cũng biết đấy chứ?

Cô hoảng hốt, thận trọng ngược mắt nhìn anh, nhưng phát hiện ánh mắt ấy không hề sắc bén mà rất nhẹ nhàng, chứa đầy thâm ý, cứ như thầy giáo bắt được học sinh đang ngó lơ trong lớp vậy.

Anh từ từ dời mắt đi.

Cục trưởng Thượng: “Nói việc chính nhé! Trung ương vừa điều đến một chuyên gia tâm lý tội phạm cho tổng đội điều tra của chúng ta. Kể ra thì cũng có quen biết với cậu đấy, còn có thể xem là sư muội của cậu nữa.”

Ngôn Hàm hơi nhíu mày.

“Vào đi!”

Mọi người đồng loạt nhìn ra cửa, liền thấy một bóng dáng xinh đẹp tóc xoăn xuất hiện. Là một cô gái mây thanh mắt to, da trắng môi đỏ và khỏe môi

khẽ cong ản chứa nụ cười đầy kiêu ngạo. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83

Người tới trông không giống chuyên gia mà giống dân công sở ở trung tâm thương mại hơn. Cô mặc chiếc áo khoác lông đỏ tôn dáng, lưng cao bó sát, gấu áo hơi xòe ra như cái váy. Dưới chiếc quần bò skinny là đôi boot cao gót thấp cổ, khiến thân hình cô trở nên cao gầy mảnh mai. Bộ đồ thật sự làm nổi bật vóc dáng của cô ấy, làn da trông cũng trắng hơn nhiều.

Chỉ thoáng nhìn, màu đỏ rực rỡ ấy đã đủ kích thích thị giác rồi.

Nam cảnh sát ở khu vực làm việc lặng lẽ liếc nhìn thêm mấy lượt. Nơi này vốn chỉ có đám đàn ông làm việc cùng nhau, trong Sở chưa từng xuất hiện một bóng hồng nào ăn diện lộng lẫy và kiêu diễm như vậy cả.

Đôi môi tô son nở nụ cười duyên dáng, cảm hơi nghech lên, giọng nói điềm đạm, từ tốn: “Xin chào mọi người, tôi là đồng nghiệp mới, Tô Nhã! Hy vọng sau này, chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ.”

Mọi người rối rít chào hỏi, riêng Trình Phóng và Đàm Ca đã quen biết Tô Nhã từ trước.

Tô Nhã đi tới trước mặt Ngôn Hàm, đôi mắt trong veo ngược lên nhìn anh, giọng nói bất giác trở nên nhu hòa: “Ngôn Hàm, đã lâu không gặp.”

Mọi người đều nhận ra sự phân biệt đối xử trong giọng điệu của cô, ai ai cũng là cao thủ điều tra, bấy giờ đều len lén trao đổi ánh mắt với nhau.

Duy chỉ có Chân Noãn vẫn đứng nguyên tại chỗ như cọc gỗ, còn nhủ mày nghiêm túc suy tư hai vấn đề mà Ngôn Hàm vừa nhắc. Dù có chăm chú lắng nghe Tô Nhã nói chuyện thì với kiến thức ít ỏi về cách đối nhân xử thế của mình, cô xem chừng cũng không thể nhận ra ý tứ trong đó.

Ngôn Hàm cười nhạt, nói giọng bình thản: “Ừ, đúng là nhiều năm không gặp.”

Thái độ thông dong và lo lắng như thế khiến Tô Nhã hơi hụt hẫng, đôi mắt chất chứa bao điều muốn nói, nhưng rồi cuối cùng đành lặng im.

Cục trưởng Thượng nói: “Đã nhiều năm không gặp, hai đứa nên ôn chuyện xưa nhiều một chút. Lát nữa đến giờ nghỉ trưa, người làm Đội trưởng như cậu nên đưa đồng nghiệp mới đến khu vực xung quanh làm quen với hoàn cảnh và ăn bữa cơm đi!”

Thật ra, Thượng Kiệt cũng có ý đồ riêng. Ông không phá được vụ án Hạ Thời bị mất tích rồi giết hại nên trong lòng vẫn luôn cảm thấy day dứt với Ngôn Hàm. Ông và Ngôn Hàm là thầy trò, lại càng như cha con. Ngôn Hàm một thân một mình nhiều năm như vậy, ông cũng sốt ruột lo lắng, còn xét về mặt nào thì Tô Nhã cũng xứng đôi vừa lứa với anh cả, trước kia lại còn học chung trường cảnh sát, nên ông có ý muốn tác hợp hai người họ.

Ngôn Hàm chưa lên tiếng, Lão Bạch đã thò đầu ra đòi lại công bằng cho người khác: “Lúc Mèo Con tới, sao lão đại không mời người ta ăn cơm?” Nói xong, anh lại rút đầu về, thò ra thụt vào như đã điều, còn lăm bắm một câu. “Bắt nạt người ta.”

Lúc đầu, Chân Noãn không hiểu, dần dần mới phát hiện Mèo Con đó là mình, cô giật thót tự hỏi lẽ nào đây là biệt danh mà các đồng nghiệp cảnh sát lên đặt cho mình, chưa kể còn có Cục trưởng Sở Cảnh sát đang ở đây. Cô xấu hổ cực kỳ, vội vàng khoát tay liên tục: “Không cần, không cần đâu ạ!”

Ăn cơm với boss cùng một đám người không thân không quen, nghĩ thế nào cũng thấy lúng túng đến mức tróc da đầu.

Tô Nhã đã chú ý tới cô gái này từ trước, nhưng cô ấy vẫn cúi đầu không thấy mặt mũi đâu, vừa ngẩng lên đến ngay cả Tô Nhã cũng hơi kinh ngạc. Cô trước giờ luôn đánh giá cao bản thân, nhìn người cũng đặc biệt cao ngạo, nhưng hiếm khi thấy cô gái nào xinh đẹp như vậy, e rằng chỉ có Hạ Thời năm đó mới sánh kịp. Hơn nữa, thái độ của Ngôn Hàm với cô gái này hình như cũng không bình thường.

Ngôn Hàm nhìn về lúng túng của Chân Noãn, nhưng không làm như cô mong muốn mà ra điều biết sai liền sửa: “Được rồi, dẫn em cùng đi, coi như bù đắp bữa cơm tôi nợ em”

Chân Noãn nào chịu được vẻ bông đùa trong giọng điệu của anh, vội vàng khoát tay không ngừng, nhất thời luống cuống thốt lên: “Thật sự không cần mà, em không cần ăn cơm”

Mọi người trong văn phòng cười ồ lên, Lão Bạch thấy lòng mình rạo rực đến mức gào rú âm ỉ, thiếu điều chưa lăn một vòng.

Nụ cười của Ngôn Hàm nở rộng, để lộ hàm răng trắng sáng: “Ồ, hôm nay mới phát hiện em có thể quang hợp để sống. Vậy ra đây phơi nắng nào!”

Anh hơi nghiêng người, vươn tay kéo tay áo của cô đến dưới ánh nắng mặt trời bên cửa sổ. Ánh nắng mỏng manh của ngày đông dịu dàng và mềm mại, khiến gương mặt trắng nõn ửng hồng của cô trở nên trong suốt. Dưới ánh sáng dịu nhẹ ấy, đôi tai đỏ bừng như sắp nhỏ máu của cô trông như mã não đỏ

trong suốt.

Đám đàn ông trong phòng cười ầm ĩ. “Không phải, ý em là...” Tiếng cô càng lúc càng chậm, càng ngày càng nhỏ. “Ăn cũng được mà không ăn cũng được. Ăn một mình cũng được...” Cô tự đắm đầu vào vòng luẩn quẩn ngôn ngữ.

Ngôn Hàm xem chừng rất thích thú khi tiếp lời của cô, cúi đầu bắt chước giọng điệu nhỏ nhẹ chậm rãi ấy: “Vậy thì ăn cùng tôi cũng được nhỉ?”

Chân Noãn mặt đỏ tía tai, cô vất óc hồi lâu, cuối cùng vẫn chống đối yếu ớt: “Đội trưởng, em thật sự không...”

“Dài dòng.” Hình như Ngôn Hàm không còn kiên nhẫn nữa, giọng nói trở nên nghiêm nghị, “Thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đi cùng mọi người đi!”

Thế này thì cô không thể phản kháng được nữa, đành ngoan ngoãn “Vâng” một tiếng, cất tài liệu vào túi rồi biết điều đứng bên cạnh, chờ anh cất bước thì mới gót theo sau.

Tô Nhã liếc nhìn Chân Noãn, rồi lại quay sang nhìn Ngôn Hàm, cười nói: “Đi thôi!”

Lúc lên xe, Tô Nhã thông thạo mở cửa ra, ngồi lên ghế phụ.

Chân Noãn thấy vậy liền mừng thầm trong lòng, thờ phào nhẹ nhõm. Người lạ ở phía trước, cô có thể một mình ngồi ở ghế sau rộng rãi làm không khí. Ngôn Hàm liếc qua gương chiếu hậu, vừa lúc thấy mắt cô thoáng qua niềm vui phơi phới, khoe môi hơi mỉm, len lén để lộ bộ dạng nhẹ nhõm, anh quả thực không biết nên hình dung kiểu tính cách của cô thế nào cho phải nữa. Cô cố ý dịch đi dịch lại, ngồi ngay phía sau lưng anh - nơi mắt anh không thể liếc đến, chuẩn bị xong xuôi tư thế với ý nghĩ “Tôi tàng hình đây, các người không thấy tôi đâu đấy”. Chọn chỗ xong xuôi, cuối cùng cô cũng hài lòng, thoải mái liếc nhìn gương, bỗng dưng chạm phải ánh mắt sắc bén của anh liền hơi sùng sốt, lặng lẽ cúi đầu xuống. Như vậy, anh không thể thấy cô qua kính chiếu hậu được nữa, chỉ còn thấy mấy sợi tóc con lòa xòa trên trán cô.

Ngôn Hàm “...”

Anh tự hỏi phải chăng có con thú nhỏ như hamster hay chuột đồng vừa chạy lên xe?

Trên đường đi, Tô Nhã chỉ mãi tán gẫu với Ngôn Hàm, nói về những chuyện cô đã trải qua trong những năm gần đây. Sau khi từ Mỹ trở về được một thời gian thì công tác tại cơ quan Trung ương, cô chia sẻ với anh vài vụ án kỳ quái mà mình đã gặp phải, rồi lại nói đến tiếng tăm xa gần của anh khi thường nghe người ta nhắc đến anh và những vụ án anh đã phá. Ngôn Hàm đáp lời rất lịch sự, lễ độ, không thờ ơ nhưng cũng không nhiệt tình, không xa cách mà cũng không khiến người ta cảm thấy áp lực.

Chân Noãn chăm chú lắng nghe, dần dần phát hiện Ngôn Hàm hành xử như vậy rất ổn. Anh đối xử với mình hay đối với những người khác đều như nhau. Mặc dù thỉnh thoảng hay nói mấy lời sắc bén hoặc đôi câu bông đùa, nhưng bình thường, khi giao thiệp với người khác, anh rất có chừng mực và biết cách duy trì khoảng cách thoải mái dễ chịu, không để đối phương cảm thấy mình lạnh lùng không thể tiếp cận, nhưng cũng không thân thiện cởi mở đến mức khiến người ta lúng túng.

Hai người ngồi trước chọn quán ăn, Tô Nhã nói: “Em muốn ăn đồ cay. Trời lạnh thế này, hay đi ăn lẩu đi?”

Ngôn Hàm “ừ” một tiếng rồi nói: “Chân Noãn?”

“Vâng ạ?” Người ngồi sau lập tức ngồi thẳng dậy.

“Muốn ăn lẩu không?” Anh nhìn đường, Tô Nhã quay đầu lại nhìn cô, mỉm cười.

“Cũng được ạ!” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

Người tới trông không giống chuyên gia mà giống dân công sở ở trung tâm thương mại hơn. Cô mặc chiếc áo khoác lông đỏ tôn dáng, lưng cao bó sát, gấu áo hơi xõe ra như cái váy. Dưới chiếc quần bò skinny là đôi boot cao gót thấp cổ, khiến thân hình cô trở nên cao gầy mảnh mai. Bộ đồ thật sự làm nổi bật vóc dáng của cô ấy, làn da trông cũng trắng hơn nhiều.

Chỉ thoáng nhìn, màu đỏ rực rỡ ấy đã đủ kích thích thị giác rồi.

Nam cảnh sát ở khu vực làm việc lặng lẽ liếc nhìn thêm mấy lượt. Nơi này vốn chỉ có đám đàn ông làm việc cùng nhau, trong Sở chưa từng xuất hiện một bóng hồng nào ăn diện lộng lẫy và kiêu diễm như vậy cả.

Đôi môi tô son nở nụ cười duyên dáng, cảm hơi ngêch lên, giọng nói điềm đạm, từ tốn: “Xin chào mọi người, tôi là đồng nghiệp mới, Tô Nhã! Hy vọng sau này, chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ.”

Mọi người rối rít chào hỏi, riêng Trình Phóng và Đàm Ca đã quen biết Tô Nhã từ trước.

Tô Nhã đi tới trước mặt Ngôn Hàm, đôi mắt trong veo ngược lên nhìn anh, giọng nói bất giác trở nên nhu hòa: “Ngôn Hàm, đã lâu không gặp.”

Mọi người đều nhận ra sự phân biệt đối xử trong giọng điệu của cô, ai ai cũng là cao thủ điều tra, bấy giờ đều len lén trao đổi ánh mắt với nhau.

Duy chỉ có Chân Noãn vẫn đứng nguyên tại chỗ như cọc gỗ, còn nhủ mày nghiêm túc suy tư hai vấn đề mà Ngôn Hàm vừa nhắc. Dù có chăm chú lắng nghe Tô Nhã nói chuyện thì với kiến thức ít ỏi về cách đối nhân xử thế của mình, cô xem chừng cũng không thể nhận ra ý tứ trong đó.

Ngôn Hàm cười nhạt, nói giọng bình thản: “Ừ, đúng là nhiều năm không gặp.”

Thái độ thông dong và lơ đãng như thế khiến Tô Nhã hơi hụt hẫng, đôi mắt chất chứa bao điều muốn nói, nhưng rồi cuối cùng đành lặng im.

Cục trưởng Thượng nói: “Đã nhiều năm không gặp, hai đứa nên ôn chuyện xưa nhiều một chút. Lát nữa đến giờ nghỉ trưa, người làm Đội trưởng như cậu nên đưa đồng nghiệp mới đến khu vực xung quanh làm quen với hoàn cảnh và ăn bữa cơm đi!”

Thật ra, Thượng Kiệt cũng có ý đồ riêng. Ông không phá được vụ án Hạ Thời bị mất tích rồi giết hại nên trong lòng vẫn luôn cảm thấy day dứt với Ngôn Hàm. Ông và Ngôn Hàm là thầy trò, lại càng như cha con. Ngôn Hàm một thân một mình nhiều năm như vậy, ông cũng sốt ruột lo lắng, còn xét về mặt nào thì Tô Nhã cũng xứng đôi vừa lứa với anh cả, trước kia lại còn học chung trường cảnh sát, nên ông có ý muốn tác hợp hai người họ.

Ngôn Hàm chưa lên tiếng, Lão Bạch đã thò đầu ra đòi lại công bằng cho người khác: “Lúc Mèo Con tới, sao lão đại không mời người ta ăn cơm?” Nói xong, anh lại rút đầu về, thò ra thụt vào như đả điều, còn lẩm bẩm một câu: “Bắt nạt người ta.”

Lúc đầu, Chân Noãn không hiểu, dần dần mới phát hiện Mèo Con đó là mình, cô giật thót tự hỏi lẽ nào đây là biệt danh mà các đồng nghiệp cảnh sát len lén đặt cho mình, chưa kể còn có Cục trưởng Sở Cảnh sát đang ở đây. Cô xấu hổ cực kỳ, vội vàng khoát tay liên tục: “Không cần, không cần đâu ạ!”

Ăn cơm với boss cùng một đám người không thân không quen, nghĩ thế nào cũng thấy lúng túng đến mức tróc da đầu.

Tô Nhã đã chú ý tới cô gái này từ trước, nhưng cô ấy vẫn cúi đầu không thấy mặt mũi đâu, vừa ngẩng lên đến ngay cả Tô Nhã cũng hơi kinh ngạc. Cô trước giờ luôn đánh giá cao bản thân, nhìn người cũng đặc biệt cao ngạo, nhưng hiếm khi thấy cô gái nào xinh đẹp như vậy, e rằng chỉ có Hạ Thời năm đó mới sánh kịp. Hơn nữa, thái độ của Ngôn Hàm với cô gái này hình như cũng không bình thường.

Ngôn Hàm nhìn về lúng túng của Chân Noãn, nhưng không làm như cô mong muốn mà ra điều biết sai liền sửa: “Được rồi, dẫn em cùng đi, coi như bù đắp bữa cơm tôi nợ em”

Chân Noãn nào chịu được vẻ bông đùa trong giọng điệu của anh, vội vàng khoát tay không ngừng, nhất thời luống cuống thốt lên: “Thật sự không cần mà, em không cần ăn cơm.”

Mọi người trong văn phòng cười ồ lên, Lão Bạch thấy lòng mình rạo rực đến mức gào rú âm ỉ, thiếu điều chưa lăn một vòng.

Nụ cười của Ngôn Hàm nở rộng, để lộ hàm răng trắng sáng: “Ồ, hôm nay mới phát hiện em có thể quang hợp để sống. Vậy ra đây phơi nắng nào!”

Anh hơi nghiêng người, vươn tay kéo tay áo của cô đến dưới ánh nắng mặt trời bên cửa sổ. Ánh nắng mỏng manh của ngày đông dịu dàng và mềm mại, khiến gương mặt trắng nõn ửng hồng của cô trở nên trong suốt. Dưới ánh sáng dịu nhẹ ấy, đôi tai đỏ bừng như sắp nhỏ máu của cô trông như mã não đỏ trong suốt.

Đám đàn ông trong phòng cười âm ỉ. “Không phải, ý em là...” Tiếng cô càng lúc càng chậm, càng ngày càng nhỏ. “Ăn cũng được mà không ăn cũng được. Ăn một mình cũng được...” Cô tự đắm đuối vào vòng luẩn quẩn ngôn ngữ.

Ngôn Hàm xem chừng rất thích thú khi tiếp lời của cô, cúi đầu bắt chước giọng điệu nhỏ nhẹ chậm rãi ấy: “Vậy thì ăn cùng tôi cũng được nhỉ?”

Chân Noãn mặt đỏ tía tai, cô vất óc hồi lâu, cuối cùng vẫn chống đối yếu ớt: “Đội trưởng, em thật sự không...”

“Dài dòng.” Hình như Ngôn Hàm không còn kiên nhẫn nữa, giọng nói trở nên nghiêm nghị, “Thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đi cùng mọi người đi!”

Thế này thì cô không thể phản kháng được nữa, đành ngoan ngoãn “Vâng” một tiếng, cất tài liệu vào túi rồi biết điều đứng bên cạnh, chờ anh cất bước thì mới gót theo sau.

Tô Nhã liếc nhìn Chân Noãn, rồi lại quay sang nhìn Ngôn Hàm, cười nói: “Đi thôi!”

Lúc lên xe, Tô Nhã thông thạo mở cửa ra, ngồi lên ghế phụ.

Chân Noãn thấy vậy liền mừng thầm trong lòng, thở phào nhẹ nhõm. Người lạ ở phía trước, cô có thể một mình ngồi ở ghế sau rộng rãi làm không khí. Ngôn Hàm liếc qua gương chiếu hậu, vừa lúc thấy mắt cô thoáng qua niềm vui phơi phới, khóe môi hơi mỉm, len lén để lộ bộ dạng nhẹ nhõm, anh quả thực không biết nên hình dung kiểu tính cách của cô thế nào cho phải nữa. Cô cố ý dịch đi dịch lại, ngồi ngay phía sau lưng anh - nơi mắt anh không thể

liếc đến, chuẩn bị xong xuôi tư thế với ý nghĩ “Tôi tàng hình đây, các người không thấy tôi đâu đấy”. Chọn chỗ xong xuôi, cuối cùng cô cũng hài lòng, thoải mái liếc nhìn gương, bỗng dưng chạm phải ánh mắt sắc bén của anh liền hơi sững sốt, lặng lẽ cúi đầu xuống. Như vậy, anh không thể thấy cô qua kính chiếu hậu được nữa, chỉ còn thấy mấy sợi tóc con lòa xòa trên trán cô.

Ngôn Hàm “...”

Anh tự hỏi phải chăng có con thú nhỏ như hamster hay chuột đồng vừa chạy lên xe?

Trên đường đi, Tô Nhã chỉ mãi tán gẫu với Ngôn Hàm, nói về những chuyện cô đã trải qua trong những năm gần đây. Sau khi từ Mỹ trở về được một thời gian thì công tác tại cơ quan Trung ương, cô chia sẻ với anh vài vụ án kỳ quái mà mình đã gặp phải, rồi lại nói đến tiếng tăm xa gần của anh khi thường nghe người ta nhắc đến anh và những vụ án anh đã phá. Ngôn Hàm đáp lời rất lịch sự, lễ độ, không thờ ơ nhưng cũng không nhiệt tình, không xa cách mà cũng không khiến người ta cảm thấy áp lực.

Chân Noãn chăm chú lắng nghe, dần dần phát hiện Ngôn Hàm hành xử như vậy rất ổn. Anh đối xử với mình hay đối với những người khác đều như nhau. Mặc dù thỉnh thoảng hay nói mấy lời sắc bén hoặc đôi câu bông đùa, nhưng bình thường, khi giao thiệp với người khác, anh rất có chừng mực và biết cách duy trì khoảng cách thoải mái dễ chịu, không để đối phương cảm thấy mình lạnh lùng không thể tiếp cận, nhưng cũng không thân thiện cởi mở đến mức khiến người ta lúng túng.

Hai người ngồi trước chọn quán ăn, Tô Nhã nói: “Em muốn ăn đồ cay. Trời lạnh thế này, hay đi ăn lẩu đi?”

Ngôn Hàm “ừ” một tiếng rồi nói: “Chân Noãn?”

“Vâng ạ?” Người ngồi sau lập tức ngồi thẳng dậy.

“Muốn ăn lẩu không?” Anh nhìn đường, Tô Nhã quay đầu lại nhìn cô, mỉm cười.

“Cũng được ạ!” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85

Tại quán lẩu Hoa Lạc.

Tô Nhã chọn lẩu cay, Ngôn Hàm cũng vậy.

Chân Noãn: “Tôi muốn lẩu thường.”

Nhân viên phục vụ: “Xin lỗi, hiện giờ không có lẩu thường, phải chờ một lát ạ!”

Chân Noãn lại nhìn thực đơn một lượt, toàn là mấy món như lẩu chua kiểu Thái, cà ri Ấn Độ... làm cô hoa hết cả mắt, chợt nghe Ngôn Hàm nói: “Cho cô ấy một lẩu thuốc Bắc.”

“Vâng ạ!”

Chân Noãn yên lặng đóng thực đơn lại.

Ngôn Hàm quay đầu hỏi Tô Nhã: “Lần này định ở lại bao lâu?”

“Mới đến đã muốn đuổi em à? Cái gì mà ở lại bao lâu chứ? Có lẽ em sẽ ở lại đây luôn.”

Anh cười một tiếng: “Ba em sao đành lòng chứ! Điều tới đây chỉ để em rèn luyện thôi. Một năm sau trở về chắc đã lên chức rồi.”

Tô Nhã cười: “Lên được bao nhiêu chứ? À đúng rồi, theo nguồn tin đáng tin cậy, bên trên có người định điều anh về Trung ương. Anh mới là người sắp lên chức đấy!”

Chân Noãn cũng đã nghe nói về chuyện này, ánh mắt lập tức liếc sang.

Ngôn Hàm xoay xoay cốc nước trong tay, nụ cười tẻ ngắt: “Không có chuyện đấy, anh không rời khỏi đây đâu.”

“Có ý gì?”

“Anh sẽ không rời khỏi Dự Thành.”

“Cơ hội tốt như vậy, sao anh lại...” Tô Nhã nhìn thấy vẻ mặt không hề niềm tình của anh, tuy không nói ra nhưng đã rất rõ ràng rồi.

Hạ Thòi chết ở đây nên anh sẽ không chịu rời đi.

Sau khi thức ăn được dọn lên, Chân Noãn cầm cái cốc lòng ăn uống, đặt cả tâm tư vào nồi lẩu nóng hôi hổi. Cô rất thích cảm giác ấm bụng khi thưởng thức món này. Ngón Hàm không nói gì nữa, ngược lại, Tô Nhã quay sang bắt chuyện với Chân Noãn, cũng không nằm ngoài mấy câu xã giao thông thường đại loại như người ở đâu, học trường nào hay đã trải qua những gì.

Chân Noãn không thoải mái cho lắm, thậm chí còn hơi bị gò bó, nhưng cô vẫn cố gắng trả lời rõ ràng đâu ra đấy. Ngón Hàm thỉnh thoảng liếc mắt nhìn ngón tay cầm chặt đũa đến mức trắng bệch của cô, lại nhìn dáng vẻ ung dung điềm tĩnh của Tô Nhã, đôi mắt hơi tối lại. Một lát sau, anh nói: “Chân Noãn, đi lấy cho tôi ít bơ lạc lại đây.”

“Dạ!” Cô lau miệng và ngón tay, vội đứng dậy đi lấy bơ.

Ngón Hàm chưa mở miệng, Tô Nhã đã nhíu hàng mày thanh mảnh, hỏi: “Ai tuyển cô ấy vào C-Lab thế?”

“Anh. Có vấn đề ư?”

“Cô ấy có chứng sợ giao tiếp và sợ quan hệ thân mật rất nghiêm trọng. Chắc hẳn anh cũng nhận ra được. Với tình trạng này, sao anh có thể tuyển cô ấy chứ?”

“Xinh.” Ngón Hàm lười nhác thốt ra một từ.

Tô Nhã bắt ngờ: “Gi cơ?”

“Cô ấy xinh, nhìn thấy thích nên tuyển vào.”

Tô Nhã cứng họng không nói được lời nào. Cô biết thừa đây không phải là lý do, bởi lẽ Ngón Hàm là người đứng đắn như vậy, chẳng qua anh chỉ muốn châm chọc và thể hiện sự bất mãn của mình trước việc cô phân tích Chân Noãn mà thôi. Sao cô không rõ chứ? Nhưng anh nói Chân Noãn xinh đẹp trắng trợn như thế vẫn khiến cô hơi khó chịu. Cô thật muốn hỏi ngược lại rằng “Bởi vì cô ấy có đôi mắt màu hổ phách giống Hạ Thòi ư?” nhưng lại không dám khiêu chiến giới hạn của anh.

“Em nói thật đấy! Tính cách như cô ấy không hề thích hợp làm trong ngành chúng ta.”

“Tính cách gì cơ?” Giọng Ngón Hàm nhẹ tênh nhưng hàm chứa tính cảnh cáo. “Đừng dùng kiến thức tâm lý học của em để phân tích cấp dưới của anh, cô ấy không phải bệnh nhân của em đâu. Hơn nữa, cô ấy cũng là một bác sĩ pháp y và một nghiên cứu viên khá chuyên nghiệp, như vậy là đủ rồi.”

Tô Nhã gạt mình, một lát sau mới chậm rãi cười, nói: “Em chỉ muốn nhắc nhở anh thôi, sau này sẽ không đề cập tới nữa.”

Lúc này, Chân Noãn cầm một cái khay trống không trở lại.

Ngón Hàm nhìn cô với ánh mắt dò hỏi. Chân Noãn bối rối nói: “Đội trưởng, chỗ này có năm loại bơ lạc, bao gồm truyền thống, thịt bò, cà chua, sô cô la...” Cô lóng ngóng, chớp chớp mắt ngẫm nghĩ, vội vàng lấy điện thoại di động từ trong túi ra xem nội dung ghi chú. “À, còn có phô mai nữa. Anh muốn loại nào?”

Ngón Hàm há miệng nhưng lại không biết phải nói sao. Tô Nhã cũng cảm thấy bất ngờ ngoài sức tưởng tượng. Nếu là người thông minh nhanh nhẹn hay muốn nịnh nọt thì lấy đủ năm loại. Nếu là người khôn vặt muốn bớt việc thì dứt khoát chọn bữa một loại rồi không cần trình báo gì cả. Ngón Hàm phẩy tay ra hiệu cho cô ngồi xuống, còn mình thì đứng dậy: “Tự tôi đi chọn.”

“Vâng!” Cô ngồi xuống, tiếp tục vui đùa vào ăn. Lát sau, Ngón Hàm cầm đĩa trở lại, mang theo một cái thìa đặt lên chiếc đĩa đựng đũa chung đang bày trước mặt cô. Lúc đầu, Chân Noãn không hiểu gì cả, sau đó lập tức nhớ ra. Vừa nãy cô đã nhiều lần muốn ăn tôm viên, nhưng vì gấp mấy lần không được nên cảm thấy hơi lúng túng, không dám động đũa nữa. Mấy phút sau, cô lại gấp tiếp nhưng vẫn không được, sau đó e ngại nên không dám thử nữa.

“Cảm ơn Đội trưởng!”

Cô mím môi khẽ nói rồi múc mấy viên tôm bỏ vào chiếc nồi nhỏ của mình, trông mắt màu hổ phách thoáng nét vui mừng.

Bước ra khỏi quán lẩu là nhìn thấy khu trung tâm thương mại. Tô Nhã đi dạo mấy cửa hàng, định mua một ít nhu yếu phẩm. Ngón Hàm cũng đi theo, Chân Noãn lại không ngừng nhìn đồng hồ đeo tay, xem chừng hơi sốt ruột.

Tô Nhã nhìn Ngón Hàm: “Vừa dọn tới đây nên em cần mua thêm rất nhiều thứ, giúp em chút nhé! Trước buổi làm chiều nay là mua xong thôi.”

Ngón Hàm nhìn Chân Noãn: “Còn em?”

“Đội trưởng, em... phải quay về làm việc.” Chân Noãn nói “Anh chị đi nhé, em về cơ quan trước.”

Tô Nhã: “Vây cũng được.”

Thấy Chân Noãn định đi, Ngôn Hàm gọi giật lại: “Chờ một chút, tôi đưa em về.”

“Không cần đâu ạ...” Còn chưa dứt lời, Chân Noãn lại nghĩ tới đám người bịt mặt kia, cũng hiểu ý của Ngôn Hàm nên liền gật đầu. “Phiền anh rồi.”

Tô Nhã không biết nguyên nhân, chỉ nói: “Ừ, thời tiết không tốt, chờ xe buýt rất lạnh.”

Buổi chiều, lúc tan tầm, Chân Noãn nghe nói Tần Xu đã về xong chân dung đối tượng tình nghi dựa theo miêu tả của nhóm Hắc Tử. Biết tin, cô vội chạy tới phòng làm việc xem và lại được một phen chấn phục.

Gương mặt người mà Tần Xu vẽ bằng máy tính gần như giống hệt cô gái Chân Noãn đã thấy ở bể bơi, chân thực như thể ảnh chụp vậy. Phải biết rằng Tần Xu chưa từng nhìn thấy cô gái ấy mà chỉ nghe người ta miêu tả lại. “Tần Xu, cô giỏi thật đấy! Như vậy, mọi người sẽ có thể tìm ra cô ta nhanh thôi.”

“Có thể giúp đỡ mọi người chút việc là được rồi.” Tần Xu day day đôi mắt nhức mỏi, chần chừ trong chốc lát rồi hỏi: “Trưa hôm nay... cô đi ăn cơm cùng Tô Nhã à?”

“A, cô quen cô ấy à?”

“Không hẳn là quen biết, chỉ nghe nói thôi.”

Tần Xu và Hạ Thời từng có đôi lần gặp gỡ. Có mấy lần cô đến bệnh viện tìm ba đã nhìn thấy cô sinh viên thực tập khoa ngoại được ba dẫn dắt đó. Cô ấy rất đẹp, nụ cười thẹn thùng và xấu hổ. Sau khi cô quen biết Ngôn Hàm, không biết nghe được tin từ đâu rằng hồi ở trường cảnh sát, Tô Nhã vừa thấy đã yêu mến Ngôn Hàm, dù biết rõ anh đã có bạn gái nhưng vẫn theo đuổi tới cùng, còn gây náo loạn âm ỉ. Nhưng bởi vì Ngôn Hàm bảo vệ rất cẩn thận, lại thêm Hạ Thời ít khi quan hệ giao thiệp nên cô ấy vốn không hề biết đến sự tồn tại của Tô Nhã.

Sau khi Hạ Thời qua đời, Tô Nhã càng bám theo Ngôn Hàm không rời một bước. Ngoài mặt anh có vẻ thích bông đùa, nhưng nội tâm lại như băng lạnh ngàn năm, không cách nào tan chảy. Về sau, Tô Nhã nghe lời ba trở về Đế Thành. Bây giờ, cô ta lại tới đây rèn luyện, chắc chắn phần lớn là vì Ngôn Hàm. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86

Tại quán lẩu Hoa Lạc.

Tô Nhã chọn lẩu cay, Ngôn Hàm cũng vậy.

Chân Noãn: “Tôi muốn lẩu thường.”

Nhân viên phục vụ: “Xin lỗi, hiện giờ không có lẩu thường, phải chờ một lát ạ!”

Chân Noãn lại nhìn thực đơn một lượt, toàn là mấy món như lẩu chua kiểu Thái, cà ri Ấn Độ... làm cô hoa hết cả mắt, chợt nghe Ngôn Hàm nói: “Cho cô ấy một lẩu thuốc Bắc.”

“Vâng ạ!”

Chân Noãn yên lặng đóng thực đơn lại.

Ngôn Hàm quay đầu hỏi Tô Nhã: “Lần này định ở lại bao lâu?”

“Mới đến đã muốn đuổi em à? Cái gì mà ở lại bao lâu chứ? Có lẽ em sẽ ở lại đây luôn.”

Anh cười một tiếng: “Ba em sao đành lòng chứ! Điều tới đây chỉ để em rèn luyện thôi. Một năm sau trở về chắc đã lên chức rồi.”

Tô Nhã cười: “Lên được bao nhiêu chứ? À đúng rồi, theo nguồn tin đáng tin cậy, bên trên có người định điều anh về Trung ương. Anh mới là người sắp lên chức đấy!”

Chân Noãn cũng đã nghe nói về chuyện này, ánh mắt lập tức liếc sang.

Ngôn Hàm xoay xoay cốc nước trong tay, nụ cười tẻ ngắt: “Không có chuyện đấy, anh không rời khỏi đây đâu.”

“Có ý gì?”

“Anh sẽ không rời khỏi Dự Thành.”

“Cơ hội tốt như vậy, sao anh lại...” Tô Nhã nhìn thấy vẻ mặt không hề niềm tình của anh, tuy không nói ra nhưng đã rất rõ ràng rồi.

Hạ Thời chết ở đây nên anh sẽ không chịu rời đi.

Sau khi thức ăn được dọn lên, Chân Noãn cầm cái cốc lòng ăn uống, đặt cả tâm tư vào nồi lẩu nóng hôi hổi. Cô rất thích cảm giác ấm bụng khi thưởng thức món này. Ngón Hàm không nói gì nữa, ngược lại, Tô Nhã quay sang bắt chuyện với Chân Noãn, cũng không nằm ngoài mấy câu xã giao thông thường đại loại như người ở đâu, học trường nào hay đã trải qua những gì.

Chân Noãn không thoải mái cho lắm, thậm chí còn hơi bị gò bó, nhưng cô vẫn cố gắng trả lời rõ ràng đâu ra đấy. Ngón Hàm thỉnh thoảng liếc mắt nhìn ngón tay cầm chặt đũa đến mức trắng bệch của cô, lại nhìn dáng vẻ ung dung điềm tĩnh của Tô Nhã, đôi mắt hơi tối lại. Một lát sau, anh nói: “Chân Noãn, đi lấy cho tôi ít bơ lạc lại đây.”

“Dạ!” Cô lau miệng và ngón tay, vội đứng dậy đi lấy bơ.

Ngón Hàm chưa mở miệng, Tô Nhã đã nhú hàng mày thanh mảnh, hỏi: “Ai tuyển cô ấy vào C-Lab thế?”

“Anh. Có vấn đề ư?”

“Cô ấy có chứng sợ giao tiếp và sợ quan hệ thân mật rất nghiêm trọng. Chắc hẳn anh cũng nhận ra được. Với tình trạng này, sao anh có thể tuyển cô ấy chứ?”

“Xinh.” Ngón Hàm lười nhác thốt ra một từ.

Tô Nhã bất ngờ: “Gì cơ?”

“Cô ấy xinh, nhìn thấy thích nên tuyển vào.”

Tô Nhã cứng họng không nói được lời nào. Cô biết thừa đây không phải là lý do, bởi lẽ Ngón Hàm là người đứng đắn như vậy, chẳng qua anh chỉ muốn châm chọc và thể hiện sự bất mãn của mình trước việc cô phân tích Chân Noãn mà thôi. Sao cô không rõ chứ? Nhưng anh nói Chân Noãn xinh đẹp trắng trợn như thế vẫn khiến cô hơi khó chịu. Cô thật muốn hỏi ngược lại rằng “Bởi vì cô ấy có đôi mắt màu hổ phách giống Hạ Thời ư?” nhưng lại không dám khiêu chiến giới hạn của anh.

“Em nói thật đấy! Tính cách như cô ấy không hề thích hợp làm trong ngành chúng ta.”

“Tính cách gì cơ?” Giọng Ngón Hàm nhẹ tênh nhưng hàm chứa tính cảnh cáo. “Đừng dùng kiến thức tâm lý học của em để phân tích cấp dưới của anh, cô ấy không phải bệnh nhân của em đâu. Hơn nữa, cô ấy cũng là một bác sĩ pháp y và một nghiên cứu viên khá chuyên nghiệp, như vậy là đủ rồi.”

Tô Nhã gạt mình, một lát sau mới chậm rãi cười, nói: “Em chỉ muốn nhắc nhở anh thôi, sau này sẽ không đề cập tới nữa.”

Lúc này, Chân Noãn cầm một cái khay trống không trở lại.

Ngón Hàm nhìn cô với ánh mắt dò hỏi. Chân Noãn bối rối nói: “Đội trưởng, chỗ này có năm loại bơ lạc, bao gồm truyền thống, thịt bò, cà chua, sô cô la...” Cô lóng ngóng, chớp chớp mắt ngẫm nghĩ, vội vàng lấy điện thoại di động từ trong túi ra xem nội dung ghi chú. “À, còn có phô mai nữa. Anh muốn loại nào?”

Ngón Hàm há miệng nhưng lại không biết phải nói sao. Tô Nhã cũng cảm thấy bất ngờ ngoài sức tưởng tượng. Nếu là người thông minh nhanh nhẹn hay muốn nịnh nọt thì lấy đủ năm loại. Nếu là người khôn vặt muốn bớt việc thì dứt khoát chọn bữa một loại rồi không cần trình báo gì cả. Ngón Hàm phẩy tay ra hiệu cho cô ngồi xuống, còn mình thì đứng dậy: “Tự tôi đi chọn.”

“Vâng!” Cô ngồi xuống, tiếp tục vui đùa vào ăn. Lát sau, Ngón Hàm cầm đĩa trở lại, mang theo một cái thìa đặt lên chiếc đĩa đựng đũa chung đang bày trước mặt cô. Lúc đầu, Chân Noãn không hiểu gì cả, sau đó lập tức nhớ ra. Vừa nãy cô đã nhiều lần muốn ăn tôm viên, nhưng vì gấp mấy lần không được nên cảm thấy hơi lúng túng, không dám động đũa nữa. Mấy phút sau, cô lại gấp tiếp nhưng vẫn không được, sau đó e ngại nên không dám thử nữa.

“Cảm ơn Đội trưởng!”

Cô mím môi khẽ nói rồi múc mấy viên tôm bỏ vào chiếc nồi nhỏ của mình, trông mắt màu hổ phách thoáng nét vui mừng.

Bước ra khỏi quán lẩu là nhìn thấy khu trung tâm thương mại. Tô Nhã đi dạo mấy cửa hàng, định mua một ít nhu yếu phẩm. Ngón Hàm cũng đi theo, Chân Noãn lại không ngừng nhìn đồng hồ đeo tay, xem chừng hơi sốt ruột.

Tô Nhã nhìn Ngón Hàm: “Vừa dọn tới đây nên em cần mua thêm rất nhiều thứ, giúp em chút nhé! Trước buổi làm chiều nay là mua xong thôi.”

Ngôn Hàm nhìn Chân Noãn: “Còn em?”

“Đội trưởng, em... phải quay về làm việc.” Chân Noãn nói “Anh chị đi nhé, em về cơ quan trước.”

Tô Nhã: “Vây cũng được.”

Thấy Chân Noãn định đi, Ngôn Hàm gọi giật lại: “Chờ một chút, tôi đưa em về.”

“Không cần đâu ạ...” Còn chưa dứt lời, Chân Noãn lại nghĩ tới đám người bịt mặt kia, cũng hiểu ý của Ngôn Hàm nên liền gật đầu. “Phiền anh rồi.”

Tô Nhã không biết nguyên nhân, chỉ nói: “Ừ, thời tiết không tốt, chờ xe buýt rất lạnh.”

Buổi chiều, lúc tan tầm, Chân Noãn nghe nói Tần Xu đã về xong chân dung đối tượng tình nghi dựa theo miêu tả của nhóm Hắc Tử. Biết tin, cô vội chạy tới phòng làm việc xem và lại được một phen thần phục.

Gương mặt người mà Tần Xu vẽ bằng máy tính gần như giống hệt cô gái Chân Noãn đã thấy ở bể bơi, chân thực như thể ảnh chụp vậy. Phải biết rằng Tần Xu chưa từng nhìn thấy cô gái ấy mà chỉ nghe người ta miêu tả lại. “Tần Xu, cô giỏi thật đấy! Như vậy, mọi người sẽ có thể tìm ra cô ta nhanh thôi.”

“Có thể giúp đỡ mọi người chút việc là được rồi.” Tần Xu day day đôi mắt nhức mỏi, chần chừ trong chốc lát rồi hỏi: “Trưa hôm nay... cô đi ăn cơm cùng Tô Nhã à?”

“A, cô quen cô ấy à?”

“Không hẳn là quen biết, chỉ nghe nói thôi.”

Tần Xu và Hạ Thời từng có đôi lần gặp gỡ. Có mấy lần cô đến bệnh viện tìm ba đã nhìn thấy cô sinh viên thực tập khoa ngoại được ba dẫn dắt đó. Cô ấy rất đẹp, nụ cười thẹn thùng và xấu hổ. Sau khi cô quen biết Ngôn Hàm, không biết nghe được tin từ đâu rằng hồi ở trường cảnh sát, Tô Nhã vừa thấy đã yêu mến Ngôn Hàm, dù biết rõ anh đã có bạn gái nhưng vẫn theo đuổi tới cùng, còn gây náo loạn âm ỉ. Nhưng bởi vì Ngôn Hàm bảo vệ rất cẩn thận, lại thêm Hạ Thời ít khi quan hệ giao thiệp nên cô ấy vốn không hề biết đến sự tồn tại của Tô Nhã.

Sau khi Hạ Thời qua đời, Tô Nhã càng bám theo Ngôn Hàm không rời một bước. Ngoài mặt anh có vẻ thích bông đùa, nhưng nội tâm lại như băng lạnh ngàn năm, không cách nào tan chảy. Về sau, Tô Nhã nghe lời ba trở về Đế Thành. Bây giờ, cô ta lại tới đây rèn luyện, chắc chắn phần lớn là vì Ngôn Hàm. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87

Có lẽ cô ta cũng từng muốn tìm người tốt hơn giữa trời cao biển rộng này, nhưng kết quả vẫn là quay về chốn xưa sau chuyến chu du ấy.

Cũng như bản thân cô vậy, trong lòng Tần Xu không hề có cảm giác hụt hẫng. Dù có người này hay không thì tình trạng bây giờ của cô vẫn thế. Từng có lần lâm tường Ngôn Hàm gặp chuyện không may, cô mất kiểm soát mà khóc lớn, kết quả là mọi người ai cũng nhận ra tình cảm thâm lắng của cô. Các đồng nghiệp cũng tốt bụng muốn tác hợp, nhưng từ đầu đến cuối, anh vẫn duy trì khoảng cách đúng mực, cũng không vì cô mà tỏ vẻ khó chịu, như vậy đã đủ để cô cảm kích rồi. Bây giờ, Tô Nhã đã tới đây, sau này các đồng nghiệp sẽ bớt trêu cô và Ngôn Hàm, như thế cũng tốt.

Lúc tan làm, Chân Noãn được Đàm Ca và Lão Bạch đưa về nhà. Không chỉ vậy, hai người thậm chí còn kiểm tra từng góc ngách trong nhà, đến cả cửa sổ và dây điện bếp gas cũng phải kiểm tra lại một lần.

Chân Noãn lấy làm hốt hoảng: “Không cần khoa trương như vậy chứ?”

“Đương nhiên cần.” Lão Bạch nói. “Nếu không, lỡ mà có xảy ra chuyện gì bất trắc, tôi sẽ hối hận chết mất.”

Chân Noãn rất cảm kích, mời hai người uống trà, nhưng họ lại khéo léo từ chối, có lẽ sợ cô căng thẳng hoặc lúng túng cũng nên. Sau đó, họ mau chóng rời đi, trước khi về còn dặn dò cô khóa cửa nẻo cẩn thận.

Đêm nay, Chân Noãn rất an nhàn, vừa nghe nhạc vừa gọi điện cho Thẩm Dục, lăn lộn trên giường một lát rồi ngủ.

Không biết ngủ đến lúc nào, tiếng chuông điện thoại chói tai bỗng phá vỡ màn đêm tĩnh lặng. Chân Noãn phút chốc choàng tỉnh, trái tim còn đập điên cuồng. Cô lần mò điện thoại rồi bắt máy: “A lô?”

Bên kia ngừng một giây, giọng điệu âm u: “Mau nhìn ra ngoài cửa sổ đi, có thấy một ma nữ tóc dài váy đỏ đang treo cổ kia không?”

Châu Noãn nằm trên giường, chớp chớp mắt, nhẹ nhàng quay lại nhìn ra cửa sổ. Vầng trăng cong cong treo trên bầu trời cao vợi đang tờ mờ sáng. Cô giờ tay lên xoa gương mặt nóng hổi sau một giấc ngủ dài: “Tiểu Du, lại xảy ra án mạng à?”

“Ồ, không hổ danh là nhân viên pháp y, nghe cuộc gọi giữa khuya mà cũng không sợ, còn định bụng dọa cậu để cậu nâng cao tinh thần nữa chứ!” Quan Tiểu Du có chút tức nuối, lại nhanh chóng quay sang nói việc chính. “Số 13, đường Ninh Hạ, quận Giang Thành có người tự sát. Chuẩn bị ra ngoài thôi!”

Chân Noãn mau chóng ngồi dậy, chân còn chưa chạm đất thì điện thoại lại đổ chuông. Cô bắt máy, cất giọng lười nhác mang theo âm mũi dịu dàng, nũng nịu với Quan Tiểu Du: “Ừ, biết rồi mà, lập tức đến ngay!”

Bên kia im lặng vài giây, sau đó truyền đến giọng nói trầm thấp và khá khó chịu của Ngôn Hàm: “Là tôi.”

Chân Noãn nhất thời kinh hoàng như bị sét đánh, suýt nữa rơi xuống giường. Cô lúng túng cầm chặt điện thoại, vừa ngại ngùng vừa quần bách giải thích: “Đội trưởng, em... em cứ nghĩ là Quan Tiểu Du vì cô ấy mới vừa gọi điện cho em.”

“Ồ...” Anh cười rồi nói với giọng bồn chồn. “Thế mà còn tưởng rằng em xem tôi là bạn trai em rồi chứ!”

“Không phải ạ!” Toàn thân Chân Noãn nóng bừng, xấu hổ sắp khóc.

Nhưng bên đầu kia đã thôi cười, chuyển sang nói chuyện nghiêm túc. “Tôi đang ở khá gần chỗ em, để tôi đưa em đến đó luôn. Em không cần xuống lầu chờ tôi, cho tôi số nhà để tôi đến trước cửa đợi là được.”

Cô báo số nhà rồi cúp điện thoại, ôm mặt lăn một vòng khắp chăn mới vội vã đứng dậy thay quần áo.

Lúc Chân Noãn sửa soạn xong xuôi, chuẩn bị ra cửa, nhìn qua mắt mèo đã thấy bóng dáng cao ráo, mảnh khảnh của Ngôn Hàm đứng ở bên thang máy đằng xa, đang nghiêng người dựa vào tường hút thuốc lá. Có vẻ như anh đã đợi được một lúc rồi, hẳn là vì không muốn để cô ra cửa ngửi thấy mùi khói thuốc nên mới đứng cách xa như vậy.

Cô vội mở cửa đi ra, hỏi: “Anh chờ lâu rồi ạ?”

“Không.” Anh đáp gọn lỏn, lập tức dụi điếu thuốc vào bàn cát trên thùng rác rồi ấn nút mở thang máy.

Sau khi bước vào, Chân Noãn vô thức lùi vào trong góc, người nép sát vào vách thang máy, cố gắng duy trì khoảng cách nhất định với anh. Ngôn Hàm đã phát hiện ra nhưng không bình luận điều gì.

“Tóc của một trong những kẻ bị mất thu được trong phòng graffiti ở 367 đã lấy được DNA rồi, sợi găng tay cũng đang được phân tích, vì vậy cần phải đợi một thời gian nữa.”

“À!”

Manh mối quá ít, cô vội cũng không được. Chân Noãn chậm rãi nhìn anh, xem chừng chắc anh cũng bị gọi dậy khi đang ngủ, trên người mặc chiếc áo cotton màu xanh đậm kiểu cũ, trông khá giống học sinh.

Trên đường lái xe đến hiện trường vụ án, không hiểu sao Chân Noãn chợt nhớ đến đến Tần Xu, vội nói: “Tần Xu đã về ra được phác họa của kẻ tình nghi rồi.”

“Đã biết.” Ngôn Hàm khựng lại rồi nói với vẻ mặt khá tập trung. “Đã tìm được cô gái giúp đỡ anh chàng tự sát ở hồ bơi hôm nọ rồi, cũng chính là nạn nhân lần này.”

Chân Noãn bàng hoàng. Manh mối đột phá chỉ vừa mới được tìm ra thì người bị tình nghi lại chết rồi sao?

“Là tự sát sao?”

“Cảnh sát khu vực bước đầu suy đoán đây là tự sát.”

Tự sát ư? Như vậy, nghi vấn thứ hai mà sáng nay Ngôn Hàm nhắc đến đã có đáp án rồi. Tại sao cô gái kia lại không sợ bị cảnh sát nhìn thấy mặt? Bởi lẽ cô ta đã sớm chuẩn bị tự sát. Nếu thật như thế thì không phải là sợ tội nữa.

Cô vẫn còn nghi ngờ: “Sao lại suy đoán là tự sát ạ?”

“Nghe nói là chết trong phòng kín.”

Phòng kín?

Số 13 đường Ninh Hạ, quận Giang Thành là khu đại học Khoa học và Công nghệ của Dự Thành. Người phát hiện thi thể là một người lao công già. Bà ấy đến vào năm giờ sáng để quét dọn hành lang khu sinh hoạt chung của sinh viên như thường lệ. Lúc đi qua các phòng, bà thoáng trông thấy hình như có một chiếc bóng màu đỏ tươi qua lớp cửa kính của một giảng đường nào đấy. Khi bà quay lại thì phát hiện trong giảng đường tối đen kìa là một cô gái tóc dài, mặc chiếc váy dài màu đỏ, mang giày cao gót treo cổ lơ lửng trên không.

Bà lao công sợ đến mức hồn bay phách lạc, thét lên thất thanh gọi bảo vệ đến. Nhưng bảo vệ đang trực phát hiện cửa đã khóa mà anh ta lại không có chìa, nên đành vội vàng gọi điện thoại báo cảnh sát.

Lúc Ngôn Hàm đến hiện trường, Tô Nhã cũng đang ở đây.

“Ồ, đại chuyên gia cũng đến rồi à?”

“Đừng trêu em chứ! Em làm việc hiệu suất cao cũng không được à?” Tô Nhã cắn môi, khề lờm anh.

Nếu chờ đến vụ án liên hoàn mới ra tay, cô e là mình sẽ không có bao nhiêu cơ hội hợp tác với anh. Mắt cô tỏa sáng khi trông thấy dáng vẻ hôm nay của Ngôn Hàm. Không biết anh tìm đâu ra chiếc áo phong cách sinh viên thế kia, dường như khí chất sắc bén của anh ngày thường đã trở nên ôn hòa hơn rất nhiều. Thứ cảm giác ấy khiến cô bất giác nhớ lại nhiều năm về trước.

Chỉ có điều, sau lưng anh thoáng chốc đã lộ ra đầu Chân Ngõn. Vừa vào phòng, cô đưa đôi mắt trong veo lúng liếng của mình liếc nhìn khắp một vòng rồi lập tức chạy thẳng đến chỗ nạn nhân.

Hắc Tử nhanh chóng tóm tắt tình hình với Ngôn Hàm. Người chết là nghiên cứu sinh của đại học Khoa học và Công nghệ, gần đây đang viết luận văn tốt nghiệp và tìm việc làm. Theo bạn cùng phòng của cô ta cho biết, gia cảnh cô ta không tốt lắm, từ đại học quen ở tỉnh lẻ thi vào đây học nghiên cứu sinh nên rất cố gắng học hành, tính cách cũng trầm lặng, ít nói. Dáng vẻ không đẹp nên nghe nói vẫn chưa yêu đương gì và liên tục gặp khó khăn khi tìm việc làm. Gần đây, bạn cùng phòng thường hay nghe cô ta than vãn mấy lời đại loại như học hành vô ích hay sống cũng không có ý nghĩa gì, nhưng vì cho rằng đó là lời oán trách bâng quơ nên chỉ an ủi vài câu chứ không hề để tâm.

“Mời chuyên gia phân tích thử cho chúng tôi nghe đi!” Ngôn Hàm nhìn Tô Nhã, nói xong rồi bắt đầu mang găng tay và bao chân.

“Thật ra thì anh cũng nhìn ra được mà.” Tô Nhã lờm anh rồi tự tin nói. “Tình trạng của cô ta rất phổ biến: thuộc dạng chỉ lo học hành, ít giao du với người khác và nội tâm cũng rất mềm yếu, từ bé đã sống ở tỉnh lẻ, nhà không khá giả, bước chân đến thành phố lớn liền gặp phải những bạn học với vẻ ngoài bóng loáng xinh đẹp hay học hành xuất sắc hơn thì càng dễ tự ti. Thứ cảm giác này sẽ khiến cô ta phủ định quan niệm và tình trạng cuộc sống trước đây để rồi trở nên hoang mang và mất phương hướng.

Nhất là khi đối mặt với vấn đề tìm việc làm, cô ta sẽ thấy áp lực tăng lên gấp bội, nhưng lại không có bạn bè và người tin cậy để giải tỏa. Sự cách biệt giữa công sức nhiều năm phấn đấu và hiện thực không tìm được việc làm để cải thiện cuộc sống quá lớn khiến cô ta rất khó chấp nhận và trở nên càng tiêu cực hơn. Lúc này, người bình thường sẽ có hai loại phản ứng: một là, họ sẽ phản kháng và hoàn toàn vứt bỏ tình trạng trước kia, hoặc dừng cảm tiến bước như dòng thác đổ, hoặc lật đổ quan niệm vốn có về giá trị; hai là họ sẽ càng đắm chìm vào thế giới khép kín, nảy sinh khuynh hướng trầm cảm.”

Tô Nhã ung dung nói tiếp: “Tôi cho rằng trong cô ta tồn tại ý định tự sát chủ quan, hơn nữa còn khá hợp lý.”

Người phụ trách trường học đứng bên cạnh lắng nghe vẻ rất khẩn trương. Dạng vụ án tự sát này sẽ ảnh hưởng xấu đến danh tiếng trường học, nhưng họ lại càng không tài nào chấp nhận được vụ án giết người tàn bạo nên chỉ đành gật đầu lia lịa: “Cô chuyên gia nói đúng ạ!”

Ngôn Hàm cũng khẽ gật đầu, thoáng tỏ vẻ đồng ý.

Hắc Tử tiếp tục xâu chuỗi những chi tiết về hiện trường.

Một, lưới chống trộm ở cửa và cửa sổ đều không bị hư hại, cửa sổ không đóng. Lúc cô gái treo cổ, gió bên ngoài vẫn thổi chiếc váy đỏ của cô bay phấp phới, cảnh tượng ấy trông rất ma quái.

Hai, cửa chỉ có thể khóa từ bên trong, bên ngoài nhất định phải dùng chìa mới mở được. Chìa khóa phòng sinh hoạt chung treo trên cổ cô gái chính là của bạn cùng phòng với cô. Bạn cùng phòng là người phụ trách câu lạc bộ “Nữ doanh nghiệp tương lai”, đã xin được nhà trường cấp cho một phòng sinh hoạt, nhưng vì bị khóa đã bị mất một ngày trước nên cô ấy đành tìm thầy lấy chìa khóa dự bị và chuẩn bị làm một chìa mới. Theo lý thuyết, chìa khóa này chỉ có cô bạn cùng phòng và nạn nhân có, giữa hai người cũng không có kỳ thị hay mâu thuẫn nào. Hơn nữa, cô bạn cùng phòng vẫn luôn ở trong ký túc xá, có quản lý ký túc xá làm chứng. Lúc cảnh sát tìm đến, cô ta bị đánh thức khi còn đang ngủ, sau đó mới lấy chìa khóa của mình từ ngăn kéo ra.

Ba, tuy khu sinh hoạt chung có máy giám sát, nhưng vì buổi tối hành lang tắt đèn nên không thấy được gì cả.

Bốn, không tìm thấy điện thoại của cô ta.

Hắc Tử nói: “Tuy không tìm được điện thoại khiến tôi cảm thấy hơi lạ, nhưng lưới chống trộm không bị hư và không có chìa khóa nên cửa chỉ có thể được mở từ bên trong, có lẽ là cô ta đã tự sát rồi.”

Người phụ trách trường học nói ngay: “Anh cảnh sát nói đúng ạ!”

Ngôn Hàm không lên tiếng, quay đầu nhìn Chân Ngõn. Cô đang ngồi xổm trên đất, hoàn toàn không bị xung quanh quấy nhiễu, mang găng tay kiểm tra thi thể nữ nghiên cứu sinh. Cô kẹp máy thu âm vào cổ áo, đang tập trung ghi âm lại bằng giọng thông thả và khề khàng: “Vết hoen tử thi ứ đọng ở tay, bụng dưới và chân. Đồng tử vẫn đục. Toàn thân tử thi co cứng. Răng cắn vào đầu lưỡi. Lúc treo cổ, dây thừng siết lại bên dưới yết hầu khiến cuống lưỡi thè ra trước, nếu đè ngạt ở dưới đất thì cuống lưỡi sẽ ép về sau và đầu lưỡi cũng sẽ kéo về phía sau. Thời gian tử vong là hơn năm tiếng trước, tức là khoảng chừng giữa đêm. Trong thời gian cơ bắp bị co cứng, nạn nhân không thể khống chế đại tiểu tiện. Phần đầu và những phần các không có vết thương. Vùng da xung quanh vết thắt cổ hiện lên màu tím bầm, xuất hiện tình trạng tụ máu, tróc da và rướm máu dưới da. Đây là dấu vết do thắt cổ chết khi còn sống, không phải sau khi chết mới treo lên...”

“Vừa mới bảo là tự sát rồi, cô nói như vậy không phải là đang nói thừa sao?” Người phụ trách trường học nghe Chân Noãn nói thế liền bất mãn ngắt lời, sợ cô muốn nói là nạn nhân bị sát hại.

Chân Noãn ngớ ngàng ngàng đầu, mặt đỏ bừng, cắn môi rồi nói như đang biện luận: “Các người nói chuyện của các người, tôi làm việc của tôi.”

Quan Tiểu Du và toàn bộ đồng nghiệp ở hiện trường đều quay đầu lại. Trông thấy Chân Noãn Mèo Con đang ra oai, mắt họ đều ẩn chứa ý cười và sự kinh ngạc, cả Tô Nhã cũng cảm thấy có chút thú vị.

Người phụ trách trường học bầm sinh không thích “học sinh” không nghe lời, nhìn nét mặt cô non nớt và lại là nữ thì càng không tin tưởng. Vừa định nói gì đó thì Ngôn Hàm đã lập tức nghiêng đầu, không kiên nhẫn: “Lão Bạch, mời người không liên quan ra ngoài.”

“Được rồi, xin đừng phá hỏng hiện trường.” Lão Bạch vốn rất bảo vệ Chân Noãn, đã sớm chờ sắp ra lệnh, lập tức vui mừng đẩy anh ta ra ngoài rồi đóng cửa lại. Anh quay người, giơ ngón cái lên với Chân Noãn: “Mèo Con, phải như vậy!”

Lòng Chân Noãn chợt thấy ảm áp vô cùng khi biết tất cả mọi người đều đang bệnh vực mình. Nhưng... Rốt cuộc là ai đã đặt cái biệt danh Mèo Con cho cô thế nhỉ? Nghe chẳng oai chút nào cả. Nghĩ đến biệt danh của Quan Tiểu Du còn được là “Cá Mập” gì đấy, lòng cô bỗng giàn giụa nước mắt.

Cô nhanh chóng tiếp tục tập trung xem xét, Tiểu Tùng bên cạnh thấy hơi lạ: “Cô, thông thường mà nói, người chết do treo cổ thì mặt sẽ bị thâm tím mới phải.”

Chân Noãn giải thích: “Thông thường, khi nạn nhân chết do bị thắt cổ ở phần bên, phần trước hoặc không phải toàn bộ vị trí, tĩnh mạch và động mạch cổ không bị siết chặt, máu chảy lên mặt mới tạo thành ứ đọng, gây ra thâm tím và niêm mạc xuất huyết. Nhưng nếu xuất hiện những trường hợp hiếm gặp như toàn bộ vị trí đều bị siết, dây thừng hoàn toàn siết lấy tĩnh mạch cổ, vì ở cổ đều là động mạch và động mạch đứt sống nên sẽ dẫn đến máu tuần hoàn trên mặt bị dừng lại, gây ra tình trạng thiếu máu khiến mặt trắng bệch.”

Tiểu Tùng vỗ đầu một cái: “Ồ, em nhớ ra rồi, đúng là như vậy.”

Tô Nhã cũng liếc nhìn, phát hiện lúc làm việc, Chân Noãn khác hẳn bình thường. Có lẽ giống như Ngôn Hàm đã nói, cô ấy là pháp y rất chuyên nghiệp.

“Dây thừng siết cổ trong thời gian dài đã tạo thành rãnh cố định, rất sâu và hẹp, đây là do dây mảnh và cứng tạo nên. Dãy rãnh in hằn đường vân của sợi dây.”

Chân Noãn cảm lấy đoạn dây xù xì bên cạnh đầu người chết.

“Giống với sợi dây thừng phát hiện ở hiện trường, dây thừng được thắt vòng đơn kiểu khép kín. Ngoài ra, rãnh siết là chữ Bát điển hình, hình dạng vó ngựa, dưới sâu trên mỏng, là dấu vết để lại khi treo cổ nên loại trừ khả năng nạn nhân bị siết chết dưới đất. Chỉ có một đường rãnh nên cũng loại bỏ khả năng nạn nhân bị treo cổ ở nơi khác rồi mới chuyển đến đây. Phía sau cổ và những bộ phận khác không có dấu vết giằng co, chứng tỏ không phải bị người ta ép buộc.”

Chân Noãn quan sát phân tích có trật tự, đôi mắt chỉ nghiêm túc xem xét tỉ mỉ đã loại bỏ rất nhiều khả năng một cách rõ ràng. Tuy cảnh sát và người bên cạnh vừa nhìn đã cho rằng khả năng tự sát rất lớn, nhưng phải đợi đến khi có cô lên tiếng, cách nói của cô mới khiến người ta thấy an tâm.

Cô rành mạch phiên dịch lại di ngôn trên thân thể của nạn nhân: Không phải bị giết chết bằng cách khác rồi mới treo lên, không phải treo cổ ở nơi khác rồi mới chuyển đến, cũng không phải bị người ta siết cổ chết rồi mới treo lên.

Đàm Ca ở bên cạnh thấy cô nói xong liền vỗ tay, giơ ngón cái lên khen ngợi. Tô Nhã cũng có phần thần phục. Cô vẫn luôn cho rằng lĩnh vực chuyên môn phân tích tâm lý và phác họa tội phạm rất thần kỳ và tài giỏi, pháp y chỉ cần xem nạn nhân chết như thế nào là được, việc phá án sẽ giao lại cho cảnh sát hình sự chuyên nghiệp. Lần này thật khiến cô được mở rộng tầm nhìn.

Ngôn Hàm cúi đầu, khẽ giọng nói: “Lần sau còn hỏi anh tại sao phải tuyển cô ấy vào làm nữa không?”

Tô Nhã không lên tiếng.

Thật ra, Ngôn Hàm không hề phỏng vấn Chân Noãn. Khi ấy, anh đi công tác bên ngoài, Trần Phóng gửi đến hai danh sách, tư liệu và đoạn ghi hình phỏng vấn cuối cùng. Biểu hiện của Chân Noãn rất luống cuống, nhưng vì kỹ thuật tốt nên không bị loại bỏ. Nguyên nhân Ngôn Hàm tuyển chọn Chân Noãn rất đơn giản: Bạn gái của Thẩm Dục.

Tiểu Tùng hỏi: “Cô, nói như vậy thì đây là tự sát sao?”

Đến đây, Chân Noãn lại nhún mày: “Có một điểm rất kỳ lạ.”

“Điểm nào?”

“Dấu vết gãy giữa trên cổ và thân thể quá ít.” Chân Noãn nói. “Trên cổ gần như không có vết ma sát và trầy xước, cũng không có vết dây thừng bị lệch. Sau khi treo cổ, dưới tác dụng của trọng lực, dây thừng sẽ siết chặt khí quản và xương, khiến người ta vô cùng đau đớn. Cho dù đối phương tự sát cũng sẽ vùng vẫy kịch liệt. Hơn nữa...”

Cô nắm lấy rồi kéo nhẹ để giày cao gót màu đỏ của nạn nhân, chiếc giày hơi rộng liền rơi xuống.

“Sao lúc giày giụa, đôi giày rộng như vậy không bị rơi ra nhỉ?”

Chân Noãn thông dong nói xong, chợt nhớ đến câu chuyện ma mà Quan Tiểu Du đã kể, nói rằng cô gái mặc váy đỏ và giày cao gót đỏ treo cổ vào mười hai giờ đêm, lòng mang thù hận sẽ biến thành ác quỷ. Cô nhìn chiếc chìa khóa treo bằng sợi dây đỏ trên ngực người chết, không tài nào giải thích được vụ án trong phòng kín này, nhưng thân thể nạn nhân nói cho cô biết: “Lúc cô ấy chết, trong căn phòng kín này nhất định có người.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88

Có lẽ cô ta cũng từng muốn tìm người tốt hơn giữa trời cao biển rộng này, nhưng kết quả vẫn là quay về chốn xưa sau chuyến chu du ấy.

Cũng như bản thân cô vậy, trong lòng Tần Xu không hề có cảm giác hụt hẫng. Dù có người này hay không thì tình trạng bây giờ của cô vẫn thế. Từng có lần lầm tưởng Ngôn Hàm gặp chuyện không may, cô mất kiểm soát mà khóc lớn, kết quả là mọi người ai cũng nhận ra tình cảm thâm lắng của cô. Các đồng nghiệp cũng tốt bụng muốn tác hợp, nhưng từ đầu đến cuối, anh vẫn duy trì khoảng cách đúng mực, cũng không vì cô mà tỏ vẻ khó chịu, như vậy đã đủ để cô cảm kích rồi. Bây giờ, Tô Nhã đã tới đây, sau này các đồng nghiệp sẽ bớt trên cô và Ngôn Hàm, như thế cũng tốt.

Lúc tan làm, Chân Noãn được Đàm Ca và Lão Bạch đưa về nhà. Không chỉ vậy, hai người thậm chí còn kiểm tra từng góc ngách trong nhà, đến cả cửa sổ và dây điện bếp gas cũng phải kiểm tra lại một lần.

Chân Noãn lấy làm hốt hoảng: “Không cần khoa trương như vậy chứ?”

“Đương nhiên cần.” Lão Bạch nói. “Nếu không, lỡ mà có xảy ra chuyện gì bất trắc, tôi sẽ hối hận chết mất.”

Chân Noãn rất cảm kích, mời hai người uống trà, nhưng họ lại khéo léo từ chối, có lẽ sợ cô căng thẳng hoặc lúng túng cũng nên. Sau đó, họ mau chóng rời đi, trước khi về còn dặn dò cô khóa cửa nẻo cẩn thận.

Đêm nay, Chân Noãn rất an nhàn, vừa nghe nhạc vừa gọi điện cho Thẩm Dục, lăn lộn trên giường một lát rồi ngủ.

Không biết ngủ đến lúc nào, tiếng chuông điện thoại chói tai bỗng phá vỡ màn đêm tĩnh lặng. Chân Noãn phút chốc choàng tỉnh, trái tim còn đập điên cuồng. Cô lần mò điện thoại rồi bắt máy: “A lô?”

Bên kia ngừng một giây, giọng điệu âm u: “Mau nhìn ra ngoài cửa sổ đi, có thấy một ma nữ tóc dài váy đỏ đang treo cổ kia không?”

Chân Noãn nằm trên giường, chớp chớp mắt, nhẹ nhàng quay lại nhìn ra cửa sổ. Vầng trăng cong cong treo trên bầu trời cao vợi đang tỏa mờ sáng. Cô giờ tay lên xoa gương mặt nóng hổi sau một giấc ngủ dài: “Tiểu Du, lại xảy ra án mạng à?”

“Ồ, không hổ danh là nhân viên pháp y, nghe cuộc gọi giữa khuya mà cũng không sợ, còn định bụng dọa cậu để cậu nâng cao tinh thần nữa chứ!” Quan Tiểu Du có chút tiếc nuối, lại nhanh chóng quay sang nói việc chính. “Số 13, đường Ninh Hạ, quận Giang Thành có người tự sát. Chuẩn bị ra ngoài thôi!”

Chân Noãn mau chóng ngồi dậy, chân còn chưa chạm đất thì điện thoại lại đổ chuông. Cô bắt máy, cất giọng lười nhác mang theo âm mũi dịu dàng, nũng nịu với Quan Tiểu Du: “Ừ, biết rồi mà, lập tức đến ngay!”

Bên kia im lặng vài giây, sau đó truyền đến giọng nói trầm thấp về khá khó chịu của Ngôn Hàm: “Là tôi.”

Chân Noãn nhất thời kinh hoàng như bị sét đánh, suýt nữa rơi xuống giường. Cô lúng túng cầm chặt điện thoại, vừa ngại ngùng vừa quần bách giải thích: “Đội trưởng, em... em cứ nghĩ là Quan Tiểu Du vì cô ấy mới vừa gọi điện cho em.”

“Ồ...” Anh cười rồi nói với giọng bồn chồn. “Thế mà còn tưởng rằng em xem tôi là bạn trai em rồi chứ!”

“Không phải ạ!” Toàn thân Chân Noãn nóng bừng, xấu hổ sắp khóc.

Nhưng bên đầu kia đã thôi cười, chuyển sang nói chuyện nghiêm túc. “Tôi đang ở khá gần chỗ em, để tôi đưa em đến đó luôn. Em không cần xuống lầu chờ tôi, cho tôi số nhà để tôi đến trước cửa đợi là được.”

Cô báo số nhà rồi cúp điện thoại, ôm mặt lần một vòng khắp chân mới vội vã đứng dậy thay quần áo.

Lúc Chân Noãn sửa soạn xong xuôi, chuẩn bị ra cửa, nhìn qua mắt mèo đã thấy bóng dáng cao ráo, mảnh khảnh của Ngôn Hàm đứng ở bên thang máy đằng xa, đang nghiêng người dựa vào tường hút thuốc lá. Có vẻ như anh đã đợi được một lúc rồi, hẳn là vì không muốn để cô ra cửa ngửi thấy mùi khói thuốc nên mới đứng cách xa như vậy.

Cô vội mở cửa đi ra, hỏi: “Anh chờ lâu rồi à?”

“Không.” Anh đáp gọn lỏn, lập tức dúi điều thuốc vào bàn cát trên thùng rác rồi ấn nút mở thang máy.

Sau khi bước vào, Chân Noãn vô thức lúi vào trong góc, người nép sát vào vách thang máy, cố gắng duy trì khoảng cách nhất định với anh. Ngôn Hàm đã phát hiện ra nhưng không bình luận điều gì.

“Tóc của một trong những kẻ bị mặt thu được trong phòng graffiti ở 367 đã lấy được DNA rồi, sợi găng tay cũng đang được phân tích, vì vậy cần phải đợi một thời gian nữa.”

“À!”

Manh mối quá ít, cô vội cũng không được. Chân Noãn chậm rãi nhìn anh, xem chừng chắc anh cũng bị gọi dậy khi đang ngủ, trên người mặc chiếc áo cotton màu xanh đậm kiểu cũ, trông khá giống học sinh.

Trên đường lái xe đến hiện trường vụ án, không hiểu sao Chân Noãn chợt nhớ đến đến Tần Xu, vội nói: “Tần Xu đã vẽ ra được phác họa của kẻ tình nghi rồi.”

“Đã biết.” Ngôn Hàm khựng lại rồi nói với vẻ mặt khá tập trung. “Đã tìm được cô gái giúp đỡ anh chàng tự sát ở hồ bơi hôm nọ rồi, cũng chính là nạn nhân lần này.”

Chân Noãn bàng hoàng. Manh mối đột phá chỉ vừa mới được tìm ra thì người bị tình nghi lại chết rồi sao?

“Là tự sát sao?”

“Cảnh sát khu vực bước đầu suy đoán đây là tự sát.”

Tự sát ư? Như vậy, nghi vấn thứ hai mà sáng nay Ngôn Hàm nhắc đến đã có đáp án rồi. Tại sao cô gái kia lại không sợ bị cảnh sát nhìn thấy mặt? Bởi lẽ cô ta đã sớm chuẩn bị tự sát. Nếu thật như thế thì không phải là sợ tội nữa.

Cô vẫn còn nghi ngờ: “Sao lại suy đoán là tự sát à?”

“Nghe nói là chết trong phòng kín.”

Phòng kín?

Số 13 đường Ninh Hạ, quận Giang Thành là khu đại học Khoa học và Công nghệ của Dự Thành. Người phát hiện thi thể là một người lao công già. Bà ấy đến vào năm giờ sáng để quét dọn hành lang khu sinh hoạt chung của sinh viên như thường lệ. Lúc đi qua các phòng, bà thoáng trông thấy hình như có một chiếc bóng màu đỏ tươi qua lớp cửa kính của một giảng đường nào đấy. Khi bà quay lại thì phát hiện trong giảng đường tối đen kìa là một cô gái tóc dài, mặc chiếc váy dài màu đỏ, mang giày cao gót treo cổ lơ lửng trên không.

Bà lao công sợ đến mức hồn bay phách lạc, hét lên thất thanh gọi bảo vệ đến. Nhưng bảo vệ đang trực phát hiện cửa đã khóa mà anh ta lại không có chìa, nên đành vội vàng gọi điện thoại báo cảnh sát.

Lúc Ngôn Hàm đến hiện trường, Tô Nhã cũng đang ở đấy.

“Ồ, đại chuyên gia cũng đến rồi à?”

“Đừng trêu em chứ! Em làm việc hiệu suất cao cũng không được à?” Tô Nhã cắn môi, khẽ lườm anh.

Nếu chờ đến vụ án liên hoàn mới ra tay, cô e là mình sẽ không có bao nhiêu cơ hội hợp tác với anh. Mắt cô tỏa sáng khi trông thấy dáng vẻ hôm nay của Ngôn Hàm. Không biết anh tìm đâu ra chiếc áo phong cách sinh viên thế kia, dường như khí chất sắc bén của anh ngày thường đã trở nên ôn hòa hơn rất nhiều. Thứ cảm giác ấy khiến cô bất giác nhớ lại nhiều năm về trước.

Chỉ có điều, sau lưng anh thoáng chốc đã lộ ra đầu Chân Noãn. Vừa vào phòng, cô đưa đôi mắt trong veo lúng liếng của mình liếc nhìn khắp một vòng rồi lập tức chạy thẳng đến chỗ nạn nhân.

Hắc Tử nhanh chóng tóm tắt tình hình với Ngôn Hàm. Người chết là nghiên cứu sinh của đại học Khoa học và Công nghệ, gần đây đang viết luận văn tốt nghiệp và tìm việc làm. Theo bạn cùng phòng của cô ta cho biết, gia cảnh cô ta không tốt lắm, từ đại học quen ở tỉnh lẻ thi vào đây học nghiên cứu sinh nên rất cố gắng học hành, tính cách cũng trầm lặng, ít nói. Dáng vẻ không đẹp nên nghe nói vẫn chưa yêu đương gì và liên tục gặp khó khăn khi tìm việc làm. Gần đây, bạn cùng phòng thường hay nghe cô ta than vãn mấy lời đại loại như học hành vô ích hay sống cũng không có ý nghĩa gì, nhưng vì cho rằng đó là lời oán trách bằng quơ nên chỉ an ủi vài câu chứ không hề để tâm.

“Mời chuyên gia phân tích thử cho chúng tôi nghe đi!” Ngôn Hàm nhìn Tô Nhã, nói xong rồi bắt đầu mang găng tay và bao chân.

“Thật ra thì anh cũng nhìn ra được mà.” Tô Nhã lườm anh rồi tự tin nói. “Tình trạng của cô ta rất phổ biến: thuộc dạng chỉ lo học hành, ít giao du với người khác và nội tâm cũng rất mềm yếu, từ bé đã sống ở tỉnh lẻ, nhà không khá giả, bước chân đến thành phố lớn liền gặp phải những bạn học với vẻ

ngoài bóng loáng xinh đẹp hay học hành xuất sắc hơn thì càng dễ tự ti. Thứ cảm giác này sẽ khiến cô ta phủ định quan niệm và tình trạng cuộc sống trước đây để rồi trở nên hoang mang và mất phương hướng.

Nhất là khi đối mặt với vấn đề tìm việc làm, cô ta sẽ thấy áp lực tăng lên gấp bội, nhưng lại không có bạn bè và người tin cậy để giải tỏa. Sự cách biệt giữa công sức nhiều năm phấn đấu và hiện thực không tìm được việc làm để cải thiện cuộc sống quá lớn khiến cô ta rất khó chấp nhận và trở nên càng tiêu cực hơn. Lúc này, người bình thường sẽ có hai loại phản ứng: một là, họ sẽ phản kháng và hoàn toàn vứt bỏ tình trạng trước kia, hoặc dừng cảm tiến bước như dòng thác đổ, hoặc lật đổ quan niệm vốn có về giá trị; hai là họ sẽ càng đắm chìm vào thế giới khép kín, nảy sinh khuynh hướng trầm cảm.”

Tô Nhã ung dung nói tiếp: “Tôi cho rằng trong cô ta tồn tại ý định tự sát chủ quan, hơn nữa còn khá hợp lý.”

Người phụ trách trường học đứng bên cạnh lắng nghe về rất khẩn trương. Dạng vụ án tự sát này sẽ ảnh hưởng xấu đến danh tiếng trường học, nhưng họ lại càng không tài nào chấp nhận được vụ án giết người tàn bạo nên chỉ đành gật đầu lia lia: “Cô chuyên gia nói đúng ạ!”

Ngôn Hàm cũng khẽ gật đầu, thoáng tỏ vẻ đồng ý.

Hắc Tử tiếp tục xâu chuỗi những chi tiết về hiện trường.

Một, lưới chống trộm ở cửa và cửa sổ đều không bị hư hại, cửa sổ không đóng. Lúc cô gái treo cổ, gió bên ngoài vẫn thổi chiếc váy đỏ của cô bay phấp phới, cảnh tượng ấy trông rất ma quái.

Hai, cửa chỉ có thể khóa từ bên trong, bên ngoài nhất định phải dùng chìa mới mở được. Chìa khóa phòng sinh hoạt chung treo trên cổ cô gái chính là của bạn cùng phòng với cô. Bạn cùng phòng là người phụ trách câu lạc bộ “Nữ doanh nghiệp tương lai”, đã xin được nhà trường cấp cho một phòng sinh hoạt, nhưng vì chìa khóa đã bị mất một ngày trước nên cô ấy đành tìm thấy lấy chìa khóa dự bị và chuẩn bị làm một chìa mới. Theo lý thuyết, chìa khóa này chỉ có cô bạn cùng phòng và nạn nhân có, giữa hai người cũng không có kỳ thị hay mâu thuẫn nào. Hơn nữa, cô bạn cùng phòng vẫn luôn ở trong ký túc xá, có quản lý ký túc xá làm chứng. Lúc cảnh sát tìm đến, cô ta bị đánh thức khi còn đang ngủ, sau đó mới lấy chìa khóa của mình từ ngăn kéo ra.

Ba, tuy khu sinh hoạt chung có máy giám sát, nhưng vì buổi tối hành lang tắt đèn nên không thấy được gì cả.

Bốn, không tìm thấy điện thoại của cô ta.

Hắc Tử nói: “Tuy không tìm được điện thoại khiến tôi cảm thấy hơi lạ, nhưng lưới chống trộm không bị hư và không có chìa khóa nên cửa chỉ có thể được mở từ bên trong, có lẽ là cô ta đã tự sát rồi.”

Người phụ trách trường học nói ngay: “Anh cảnh sát nói đúng ạ!”

Ngôn Hàm không lên tiếng, quay đầu nhìn Chân Noãn. Cô đang ngồi xõm trên đất, hoàn toàn không bị xung quanh quấy nhiễu, mang gắng tay kiểm tra thi thể nữ nghiên cứu sinh. Cô kẹp máy thu âm vào cổ áo, đang tập trung ghi âm lại bằng giọng thông thả và khẽ khàng: “Vết hoen tử thi ứ đọng ở tay, bụng dưới và chân. Đồng tử vẫn đục. Toàn thân tử thi co cứng. Răng cắn vào đầu lưỡi. Lúc treo cổ, dây thừng siết lại bên dưới yết hầu khiến cuống lưỡi thè ra trước, nếu đề ngật ở dưới đất thì cuống lưỡi sẽ ép về sau và đầu lưỡi cũng sẽ kéo về phía sau. Thời gian tử vong là hơn năm tiếng trước, tức là khoảng chừng giữa đêm. Trong thời gian cơ bắp bị co cứng, nạn nhân không thể khống chế đại tiểu tiện. Phần đầu và những phần các không có vết thương. Vùng da xung quanh vết thắt cổ hiện lên màu tím bầm, xuất hiện tình trạng tụ máu, tróc da và rướm máu dưới da. Đây là dấu vết do thắt cổ chết khi còn sống, không phải sau khi chết mới treo lên...”

“Vừa mới bảo là tự sát rồi, cô nói như vậy không phải là đang nói thừa sao?” Người phụ trách trường học nghe Chân Noãn nói thế liền bắt mắt ngắt lời, sợ cô muốn nói là nạn nhân bị sát hại.

Chân Noãn ngơ ngàng ngẩng đầu, mặt đỏ bừng, cắn môi rồi nói như đang biện luận: “Các người nói chuyện của các người, tôi làm việc của tôi.”

Quan Tiểu Du và toàn bộ đồng nghiệp ở hiện trường đều quay đầu lại. Trông thấy Chân Noãn Mèo Con đang ra oai, mắt họ đều ẩn chứa ý cười và sự kinh ngạc, cả Tô Nhã cũng cảm thấy có chút thú vị.

Người phụ trách trường học bẩm sinh không thích “học sinh” không nghe lời, nhìn nét mặt cô non nớt và lại là nữ thì càng không tin tưởng. Vừa định nói gì đó thì Ngôn Hàm đã lập tức nghiêng đầu, không kiên nhẫn: “Lão Bạch, mời người không liên quan ra ngoài.”

“Được rồi, xin đừng phá hỏng hiện trường.” Lão Bạch vốn rất bảo vệ Chân Noãn, đã sớm chờ sắp ra lệnh, lập tức vui mừng đẩy anh ta ra ngoài rồi đóng cửa lại. Anh quay người, giờ ngón cái lên với Chân Noãn: “Mèo Con, phải như vậy!”

Lòng Chân Noãn chợt thấy âm áp vô cùng khi biết tất cả mọi người đều đang bênh vực mình. Nhưng... Rốt cuộc là ai đã đặt cái biệt danh Mèo Con cho cô thế nhỉ? Nghe chẳng oai chút nào cả. Nghĩ đến biệt danh của Quan Tiểu Du còn được là “Cá Mập” gì đấy, lòng cô bỗng giàn giụa nước mắt.

Cô nhanh chóng tiếp tục tập trung xem xét, Tiểu Tùng bên cạnh thấy hơi lạ: “Cô, thông thường mà nói, người chết do treo cổ thì mặt sẽ bị thâm tím mới phải.”

Chân Noãn giải thích: “Thông thường, khi nạn nhân chết do bị thắt cổ ở phần bên, phần trước hoặc không phải toàn bộ vị trí, tĩnh mạch và động mạch cổ không bị siết chặt, máu chảy lên mặt mới tạo thành ứ đọng, gây ra thâm tím và niêm mạc xuất huyết. Nhưng nếu xuất hiện những trường hợp hiếm gặp như toàn bộ vị trí đều bị siết, dây thừng hoàn toàn siết lấy tĩnh mạch cổ, vì ở cổ đều là động mạch và động mạch đứt sống nên sẽ dẫn đến máu tuần hoàn trên mặt bị dừng lại, gây ra tình trạng thiếu máu khiến mặt trắng bệch.”

Tiểu Tùng vỗ đầu một cái: “Ồ, em nhớ ra rồi, đúng là như vậy.”

Tô Nhã cũng liếc nhìn, phát hiện lúc làm việc, Chân Noãn khác hẳn bình thường. Có lẽ giống như Ngôn Hàm đã nói, cô ấy là pháp y rất chuyên nghiệp.

“Dây thừng siết cổ trong thời gian dài đã tạo thành rãnh cổ định, rất sâu và hẹp, đây là do dây mảnh và cứng tạo nên. Đáy rãnh in hẳn đường vân của sợi dây.”

Chân Noãn cầm lấy đoạn dây xù xì bên cạnh đầu người chết.

“Giống với sợi dây thừng phát hiện ở hiện trường, dây thừng được thắt vòng đơn kiểu khép kín. Ngoài ra, rãnh siết là chữ Bát điển hình, hình dạng vó ngựa, dưới sâu trên mỏng, là dấu vết để lại khi treo cổ nên loại trừ khả năng nạn nhân bị siết chết dưới đất. Chỉ có một đường rãnh nên cũng loại bỏ khả năng nạn nhân bị treo cổ ở nơi khác rồi mới chuyển đến đây. Phía sau cổ và những bộ phận khác không có dấu vết giăng co, chứng tỏ không phải bị người ta ép buộc.”

Chân Noãn quan sát phân tích có trật tự, đôi mắt chỉ nghiêm túc xem xét tỉ mỉ đã loại bỏ rất nhiều khả năng một cách rõ ràng. Tuy cảnh sát và người bên cạnh vừa nhìn đã cho rằng khả năng tự sát rất lớn, nhưng phải đợi đến khi có cô lên tiếng, cách nói của cô mới khiến người ta thấy an tâm.

Cô rành mạch phiên dịch lại di ngôn trên thân thể của nạn nhân: Không phải bị giết chết bằng cách khác rồi mới treo lên, không phải treo cổ ở nơi khác rồi mới chuyển đến, cũng không phải bị người ta siết cổ chết rồi mới treo lên.

Đàm Ca ở bên cạnh thấy cô nói xong liền vỗ tay, gơ ngón cái lên khen ngợi. Tô Nhã cũng có phần thán phục. Cô vẫn luôn cho rằng lĩnh vực chuyên môn phân tích tâm lý và phác họa tội phạm rất thần kỳ và tài giỏi, pháp y chỉ cần xem nạn nhân chết như thế nào là được, việc phá án sẽ giao lại cho cảnh sát hình sự chuyên nghiệp. Lần này thật khiến cô được mở rộng tầm nhìn.

Ngôn Hàm cúi đầu, khẽ giọng nói: “Lần sau còn hỏi anh tại sao phải tuyển cô ấy vào làm nữa không?”

Tô Nhã không lên tiếng.

Thật ra, Ngôn Hàm không hề phỏng vấn Chân Noãn. Khi ấy, anh đi công tác bên ngoài, Trần Phóng gửi đến hai danh sách, tư liệu và đoạn ghi hình phỏng vấn cuối cùng. Biểu hiện của Chân Noãn rất luống cuống, nhưng vì kỹ thuật tốt nên không bị loại bỏ. Nguyên nhân Ngôn Hàm tuyển chọn Chân Noãn rất đơn giản: Bạn gái của Thẩm Dục.

Tiểu Tùng hỏi: “Cô, nói như vậy thì đây là tự sát sao?”

Đến đây, Chân Noãn lại nhíu mày: “Có một điểm rất kỳ lạ.”

“Điểm nào?”

“Dấu vết gãy giữa trên cổ và thân thể quá ít.” Chân Noãn nói. “Trên cổ gần như không có vết ma sát và trầy xước, cũng không có vết dây thừng bị lệch. Sau khi treo cổ, dưới tác dụng của trọng lực, dây thừng sẽ siết chặt khí quản và xương, khiến người ta vô cùng đau đớn. Cho dù đối phương tự sát cũng sẽ vùng vẫy kịch liệt. Hơn nữa...”

Cô nắm lấy rồi kéo nhẹ đế giày cao gót màu đỏ của nạn nhân, chiếc giày hơi rộng liền rơi xuống.

“Sao lúc gãy giữa, đôi giày rộng như vậy không bị rơi ra nhỉ?”

Chân Noãn thông dong nói xong, chợt nhớ đến câu chuyện ma mà Quan Tiểu Du đã kể, nói rằng cô gái mặc váy đỏ và giày cao gót đỏ treo cổ vào mười hai giờ đêm, lòng mang thù hận sẽ biến thành ác quỷ. Cô nhìn chiếc chìa khóa treo bằng sợi dây đỏ trên ngực người chết, không tài nào giải thích được vụ án trong phòng kín này, nhưng thân thể nạn nhân nói cho cô biết: “Lúc cô ấy chết, trong căn phòng kín này nhất định có người.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89

Sáu giờ sáng, tại khu sinh hoạt chung của trường đại học Khoa học và Kỹ thuật Dự Thành.

Ánh mắt mọi người đều hướng về phía Chân Noãn.

Tô Nhã hỏi: “Ý của cô là... bị giết?”

“Hiện giờ vẫn chưa biết.” Chân Noãn trả lời thật thà. “Tôi chỉ thuật lại những thứ tôi thấy từ thi thể nạn nhân mà thôi.”

Giọng cô trước sau vẫn thành thật và thẳng thắn, nhưng không khỏi làm cho người ta có liên tưởng sâu xa. Tô Nhã im lặng.

Ngôn Hàm chậm rãi bước đến, liếc nhìn cô rồi khẽ cong khóe môi và nói: “Nói ra suy nghĩ của em đi. Đừng sợ mắc sai lầm.”

Chân Noãn cảm nhận được sự khích lệ của anh, cắn môi: “Em nghi ngờ nạn nhân bị treo lên khi còn sống, thậm chí trạng thái còn rất yên ổn, có thể đã sử dụng thuốc ngủ.”

Vừa dứt lời, tất cả mọi người đều ngộ ra theo kiểu “À, thì ra là vậy” hay “Ồ, sao không nghĩ đến khả năng này nhỉ”.

Nhưng Chân Noãn lập tức thận trọng nói: “Em chỉ nghi ngờ thôi, phải đợi trở về khám nghiệm tử thi mới có thể xác định. Nhưng hiện giờ, có thể nhận thấy rằng nạn nhân đúng là đã thất cố chết ở đây mà không hề giãy giụa, cho nên trường hợp em nói có khả năng tương đối lớn.”

Quan Tiểu Du khích lệ: “Người đẹp Noãn Noãn, giỏi lắm!”

“Giỏi gì đâu.” Chân Noãn nói nhỏ. “Thật sự phải trở về khám nghiệm mới có thể kết luận. Chẳng may không phải thuốc ngủ, mọi người đừng trách tôi đây!”

Ngôn Hàm cười, cúi đầu vuốt mũi.

Hắc Tử thở dài: “Đây lại là vụ cùng nhau tự sát trở thành mưu sát ư? Mèo Con trở về kiểm tra xem có thuốc không rồi nói cho tôi biết nhé!”

“Vâng.” Chân Noãn ngẩng đầu nhìn, thấy Ngôn Hàm đã thu lại nụ cười, hàng mày dài hơi nhíu, nhìn nạn nhân với vẻ mặt khó đoán. Chân Noãn chợt cảm thấy toàn thân căng thẳng, tinh thần tập trung cao độ, lẽ nào cô đã bỏ sót điều gì và lại bị Đội trưởng bắt được sao?

“Không cần chờ đến lúc trở về Phòng thí nghiệm đâu.” Ngôn Hàm sai bước đi tới, ngồi xuống đối diện Chân Noãn, nhặt dây thòng lọng cạnh đầu nạn nhân lên rồi quan sát vài giây, sau đó quay đầu lại nhìn đầu dây thừng bị cắt đứt giữa căn phòng học.

Anh lập tức đứng dậy, đi sang bên kia, nhảy phắt lên bàn rồi vươn tay ướm lên dây thừng.

Chân Noãn ngẩng đầu lên nhìn. Với góc độ này, trông dáng anh càng cao lớn, cánh tay vừa lúc che lấp ánh đèn trong phòng học, trông như vầng hào quang tỏa sáng vạn trượng.

Ngôn Hàm vừa hỏi Hắc Tử về phương hướng trước mặt nạn nhân khi bị treo trên sợi dây vừa ướm thử thòng lọng vào dây thừng theo vị trí tương ứng.

Hắc Tử vừa nhìn đã hiểu ý của Ngôn Hàm, cũng vội nhảy lên xem. Anh nhìn dây thừng rồi nói: “Đây là cách buộc nút của người bình thường, không có vấn đề gì cả.”

Nhưng Ngôn Hàm không cho ý kiến mà nhảy xuống và trở về chỗ thi thể, muốn nhắc tay nạn nhân lên xem nhưng kết quả là không nhắc lên nổi. “... À...” Chân Noãn khẽ nhắc nhở. “Đội trưởng, thi thể cô ấy đã cứng cứng, không nhắc lên được đâu.” Cô lại bồi thêm một câu: “Anh mà tiếp tục dùng sức sẽ làm hỏng thi thể đó.”

Ngôn Hàm liếc nhìn cô, cô nhủ mày nhìn tay anh với vẻ lo lắng vô cùng, như thể sợ anh vừa dùng sức sẽ bẻ gãy thi thể vậy. Trông cô lúc này giống người bán hàng rong ngồi xổm dưới đất bày hàng, nhưng lại sợ khách hàng làm rơi vỡ những món đồ yêu quý của mình.

Anh cười khẽ, giọng điệu mang chút trêu chọc: “Yên tâm, tôi không làm hỏng đồ của em đâu.”

“Ừm, dạ...” Chân Noãn cúi đầu, nghĩ thầm đó có phải đồ của mình đâu, nhưng vẫn nói theo phép tắc. “Cám ơn Đội trưởng.”

“...”

Ngôn Hàm đành phải cúi xuống xem tiếp, cũng không biết đang tìm thứ gì trên tay phải nạn nhân. Xem chừng tìm mãi không thấy, anh lại di chuyển về phía Chân Noãn, hất hất tay ra hiệu bảo cô đừng cản trở rồi lại cúi đầu kiểm tra tiếp. Lần này...

Anh lấy điện thoại ra chụp ngón tay nạn nhân rồi lẳng lặng gờ màn hình ra trước mắt Chân Noãn. Lúc đầu, Chân Noãn nghĩ rằng tay anh muốn chạm vào mình nên sợ hãi lùi về sau theo phản xạ, đến khi định thần nhìn lại, cô mới nhận ra chỉ là chiếc điện thoại di động. Cô hơi bối rối, nhưng Ngôn Hàm dường như lại nhìn thấu tâm tư của cô.

Anh gờ di động lên, cười: “Em trốn gì chứ? Tưởng tôi muốn làm gì?”

“Không phải...” Cô ngăn người, mặt nóng lên, cảm thấy ánh mắt của anh như muốn thiêu sống người ta, đành cụp mắt xuống không nhìn anh nữa rồi chậm rãi dịch người về. Tập trung nhìn hình ảnh ngón tay nạn nhân trên màn hình, cô bỗng sững sốt phát hiện: “Cô ấy thuận tay trái.”

Trong tám ảnh, đốt ngón tay thứ nhất trên ngón giữa tay trái của nạn nhân có một vết chai rất rõ. Đó không phải là vết cầm bút lâu năm sao? Cô lập tức dịch sang bên kia thi thể để kiểm tra, trên tay phải không hề có vết chai. Cô áp ứng, bất giác lặp lại lần nữa: “Cô ấy thật sự thuận tay trái.”

Ngôn Hàm nghe tiếng lẩm bẩm của cô thì bật cười: “Có ai nói là giả đâu.”

Chân Noãn luống cuống quay đầu đi chỗ khác.

Hắc Tử cũng nhảy xuống bàn, chạy tới xem: “Nếu thuận tay trái thật, vậy nút buộc kia không phải do cô ấy thắt mà là người khác, một người thuận tay phải.”

“Ừ!” Ngôn Hàm đứng lên, bình tĩnh nói. “Vì vậy, tôi thấy suy đoán của Chân Noãn có khả năng chính xác rất cao.”

Hắc Tử khó hiểu: “Cửa chỉ có thể khóa từ bên trong, hung thủ ra ngoài thế nào?”

“Phòng kín ở đây chẳng qua là hiểu lầm do khuynh hướng tâm lý bình thường dẫn dắt thôi.” Đôi mắt của Ngôn Hàm trở nên sắc bén, dường như tất cả mọi điểm bất thường đều không thoát khỏi đôi mắt anh. “Thử nghĩ xem tại sao cô gái này lại đeo chìa khóa phòng lên cổ mình?”

Đây cũng là điểm bất thường mà Tô Nhã ngay từ đầu đã nhận ra: “Váy đỏ giày đỏ, duy chỉ có chiếc chìa khóa này là không hài hòa. Nó không phải trang sức quý giá, cũng không có ý nghĩa gì đặc biệt, vậy tại sao cô ấy hoặc hung thủ lại phải làm thế?”

Trong đầu Chân Noãn chợt lóe lên một điều: “Cứ như cô ấy muốn nói cho chúng ta biết đây là phòng kín vậy. Liệu có phải...” Cô hơi chần chừ. “... Vì muốn chúng ta suy nghĩ sai hướng nên cố ý cho chúng ta biết chỗ này chỉ có mỗi cô ấy?”

Ngôn Hàm quay đầu lại, nhìn cô với vẻ hứng thú: “Tiếp đi!”

Mặt cô ửng đỏ: “Có lẽ, cái gọi là phòng kín rất đơn giản. Một ngày trước, nạn nhân trộm chìa khóa rồi đánh thêm một chìa. Cô ấy cho rằng theo như logic bình thường, mọi người sẽ không cho là phòng kín mà cô ấy tự sát có dư một chiếc chìa, hơn nữa càng không ngờ rằng cô ấy lại giao chìa khóa cho hung thủ.”

“Phòng kín” do khuynh hướng tâm lý bình thường tạo ra ư? Đúng là như vậy!

“Nhưng vì sao chứ? Hành vi này rất quái gở.” Tô Nhã không thể phân tích theo góc độ tâm lý học được.

Nhưng Chân Noãn đã sớm liên tưởng đến vụ điện giật ở bể bơi một ngày trước: “Nạn nhân tự nguyện. Đây lại là vụ giúp nhau tự sát ư?”

Trong mắt Ngôn Hàm hiện lên một tia sáng. Xem ra cô và anh thật có cùng suy nghĩ. Chân Noãn bắt gặp ánh mắt của anh, lập tức cúi đầu. Cô siết chặt ngón tay, thật sự không biết tại sao mình không dám nhìn vào mắt anh, nhưng lại không có cảm giác sợ hãi như khi đối mặt với những người khác.

“Lại?” Tô Nhã nhìn hai người vẻ dò hỏi, nhận ra mình vừa được điều đến nên không có đủ thông tin. Mặc dù cảm thấy cách nói này quá khó bề tưởng tượng, nhưng cô cũng không bình luận gì thêm.

Ngôn Hàm tiếp lời Chân Noãn: “Giống vụ án ở bể bơi, cô ấy dàn dựng màn kịch này để chứng minh không ai có thể vào phòng và mình chết là do tự sát, bởi lẽ cô ấy không muốn liên lụy tới người giúp đỡ mình.”

Lúc này, Đàm Ca nhận được một cú điện thoại. Sau khi cúp máy, anh báo cáo ngay với Ngôn Hàm: “Sếp, chỗ Tô Dương phát hiện ra vài manh mối. Đêm qua, nạn nhân mua thuốc ngủ liều lượng thấp ở hiệu thuốc trước trường. Điều này có thể chứng minh suy luận của Mèo Con.”

Da đầu Chân Noãn tê rần, vẻ mặt hết sức thảm thiết. Cô thầm nhủ những lúc nghiêm túc thế này đừng dùng biệt danh chứ, chưa kể đây đâu phải là biệt danh của cô, cô vốn chưa hề đồng ý kia mà.

“Ngoài ra, theo camera đặt ở con đường trước cổng trường...”

Đàm Ca đưa di động cho Ngôn Hàm để anh xem đoạn phim giám sát mà Tô Dương gửi tới. “Vào mười một rưỡi ngày hôm qua, nạn nhân xuất hiện và đi qua góc phố, nhưng mấy phút sau, cô ấy không đi qua camera đặt ở giữa con đường.”

Ngôn Hàm: “Cô ta đang chờ người.”

“Đúng vậy! Tầm năm phút sau, có mấy người mặc áo khoác, đội mũ đi qua góc phố, nhưng sau đó không nhìn thấy bọn họ nữa. Một phút sau, nạn nhân đi tới đoạn giữa đường, hai bên camera là góc chết và cô ta nhiều lần nhìn sang bên đó.”

Ngôn Hàm hiểu rõ: “Bên cạnh cô ta, góc chết của camera có người.”

“Hơn nữa...” Đàm Ca cùng xem đoạn phim với anh, hơi ngập ngừng. “Cậu xem, ở đoạn này, hình như cô ta đã bỏ mấy viên thuốc vào miệng. Cô ta tự nguyện.”

Ngôn Hàm dần dần nhíu mày: “Quả nhiên giống vụ bể bơi. Lần này, bọn họ cũng hẹn gặp để người kia giúp cô ta tự sát.”

Trong tiềm thức, Chân Noãn vẫn luôn suy nghĩ hai vấn đề mà Ngôn Hàm nhắc tới ngày hôm đó. Vấn đề thứ hai đã giải quyết được rồi, nhưng vấn đề thứ nhất liệu có phải liên quan đến tập thể không, cô lặng lẽ ngẫm nghĩ rất lâu. Đến giờ phút này, có vài nhận thức mờ ảo đã dần xuất hiện trong đầu cô.

“Đội trưởng!”

“Hả?” Anh quay đầu lại nhìn cô.

“Em có chuyện muốn báo cáo.”

“Nói đi!”

Cô hơi chán chừ, ánh mắt nhìn cô bằng ánh mắt có phần thay đổi. Tay Chân Noãn khẽ run, cố lấy hết can đảm: “Lúc thống kê số liệu, em đã phát hiện ra tháng trước, đội Ba xử lý rất nhiều vụ tự sát và tai nạn, điều này thật không bình thường. Hơn nữa, còn có phần đáng ngờ, không biết có liên quan đến hai vụ này không. Là... là vụ án liên hoàn... có tổ chức...”

Giọng cô càng lúc càng nhỏ đến mức không nghe rõ nữa.

Ngôn Hàm im lặng.

Những người có mặt ở đây cũng không dám thở mạnh. Nếu đúng là thế, đồng nghiệp ở đội Ba đã kết luận sai về vụ án, đồng nghĩa với thất trách trong công việc. Chuyện này dù nhỏ cũng phải chịu khiển trách nặng nề, nếu nghiêm trọng thì càng...

Ngôn Hàm khẽ mím môi, cân nhắc trong chốc lát rồi nói: “Sau khi trở về, hãy mang những hồ sơ khả nghi đến phòng làm việc của tôi.”

Chân Noãn gật đầu: “Vâng.”

“Hơn nữa, những người có mặt ở đây...” Anh hơi cup mắt, nhìn quanh một lượt. “Trước khi chuyện này có kết luận, không được để lộ dù chỉ một chút. Nếu vi phạm thì sau này không cần tiếp tục làm việc ở đội Một nữa.”

Căn phòng yên lặng như tờ, tĩnh mịch như thể bị đóng băng vậy.

Sự quyết đoán và bình tĩnh của anh đã trấn an mọi người. Bình thường, Ngôn Hàm cho phép đàn em nói giỡn hoặc đùa cợt, nhưng một khi đã nghiêm túc ra lệnh thì tuyệt đối không cho phép làm trái, cũng không chừa đường cứu vãn.

Chân Noãn lơ ngơ, mãi sau mới nhận ra mà phát hoảng. Trông sắc mặt của mọi người như thế, lẽ nào chuyện này rất nghiêm trọng?

Cô đứng phắt dậy, nhưng bỗng dưng cảm thấy choáng váng, mắt tối sầm rồi trong thoáng chốc, không biết đâu là đông tây nam bắc, bất giác ngã về phía sau. Ngôn Hàm bước nhanh đến, nắm chặt lấy cánh tay cô. Phản ứng đầu tiên của cô là giật thót, hoảng sợ giẫy khỏi tay anh, nhưng không ngờ anh nắm rất chặt khiến cô không thể tránh nổi.

Cô choáng váng lao đảo, lơ mơ thấy thân thể được anh đỡ lấy, nhưng rồi chỉ trong nháy mắt, tầm nhìn mông lung bỗng sáng trở lại. Ở trước mặt cô, Ngôn Hàm cau mày: “Sao thế?”

Cô từ từ phục hồi tinh thần, tầm mắt cũng rõ ràng hơn, lắc đầu nguây nguây: “Không sao ạ, hình như ngồi xồm quá lâu, lại đứng dậy gấp quá!”

Anh buông tay cô ra, dặn dò: “Sau này chú ý một chút.”

“Vâng.”

Kết thúc công việc, mọi người lần lượt rời khỏi hiện trường.

Ngoài tòa nhà, rất nhiều sinh viên đang vây quanh chỉ trỏ, không ít người đang bàn tán, nói cái gì mà chuyện ma nữ vấy đỏ đòi mạng. Chân Noãn cảm thấy khó hiểu, sao mọi người lại có thể tin những lời như thế. Đi ngang qua mấy nữ sinh, cô nghe rõ lời xì xào của họ: “Nghe nói nửa đêm mặc đồ đỏ treo cổ sẽ biến thành ác quỷ đó. Không biết tại sao cô ta lại tự sát bằng cách này nữa.”

“Chắc trong lòng chứa đầy oán hận, muốn làm ma trả thù cái đám xấu xa nói nó là gái nhà nghèo xấu xí.”

Sáng sớm, sân trường còn rất sạch sẽ, không khí cũng trong lành, nhưng mấy lời đó lại khiến người nghe cảm thấy bức bối. Chân Noãn rào bước rồi đi, nhét tai nghe vào nghe nhạc.

Chưa đi được mấy bước thì bị người ta kéo giật về sau, là Quan Tiểu Du lôi cô sang bên rồi gí đầu cô: “Cái đồ ngờ nghệch nhà cậu.”

Chân Noãn ôm đầu, tháo tai nghe xuống rồi khẽ nói: “Sao thế?”

“Trước mặt nhiều người như vậy, cậu đừng cảm thât đấy!” Quan Tiểu Du véo mặt cô. “Mình muốn toát mồ hôi thay cậu luôn đó. Ở chỗ đông người như vậy, nếu truyền đến tai đội Ba thì không phải cậu gây thù với cả đội rồi à?”

Chân Noãn xoa cái má đang đau, ra chiều vẫn không hiểu: “Mình chỉ nói sự thật thôi mà? Nếu mình sai thì chứng tỏ họ đúng, cũng tốt mà. Nếu mình đúng thì họ sửa chữa sai sót, như vậy không phải cũng rất tốt sao?”

“Cậu... Cái đầu này, vừa rời khỏi xác chết là ngốc đến phát sợ. Đầu phải ai cũng nghĩ như cậu đâu. Có vài người sẽ cảm thấy mất mặt mà ghi thù. Lẽ ra, cậu nên nói riêng với sếp mới phải. Nhưng người trong đội mình cũng biết chừng mực lắm. Họ sẽ bảo vệ cậu nên không nói lung tung đâu. Hơn nữa, chẳng may xảy ra chuyện gì, sếp nhất định sẽ gánh vác giúp cậu.”

Chân Noãn bối rối: “Sao lại liên quan đến Đội trưởng?”

“Bây giờ, anh ấy biết rồi thì nhất định sẽ tự mình lo liệu. Cậu không nghe lời anh ấy vừa nói à? Anh ấy đang bảo vệ cậu đấy. Chẳng may cậu đoán nhầm mà truyền ra ngoài, đám người ở đội Ba sẽ đâm thọt, sau này, cậu làm việc thế nào.”

Bây giờ, Chân Noãn mới hiểu được đôi phần, trong lòng không biết là cảm động hay chán nản, uể oải nói: “Lần sau, tớ nhất định sẽ nói riêng để không liên lụy tới Đội trưởng.”

Cô lơ đãng nhìn về phía trước, bóng lưng của Ngôn Hàm cao và gầy, như một thân cây đứng lặng hồi lâu dưới ánh nắng ban mai.

Cách đó hơn mười mét, Tô Nhã nói với Ngôn Hàm: “Có lẽ, lúc gọi cô ấy vào phòng làm việc, anh nên nhân tiện dạy bảo cô ấy về cách đối nhân xử thế.”

Ngôn Hàm liếc nhìn cô.

“Chuyện như vậy nên nói riêng với anh. Chẳng may thật sự gây thù hằn với đội Ba, bọn họ đổ vấy lên đầu anh thì phải làm sao?”

“Sao lại đổ vấy lên đầu anh?”

“Không hẳn. Nhưng với tính cách của anh, nếu cô ấy gặp rắc rối, chắc chắn anh sẽ đứng ra ôm cả trách nhiệm về mình.”

Ngôn Hàm cười nhạt, ra chiều không mấy quan tâm.

“Không sao đâu. Anh tin tưởng đội viên của mình, họ không tung tin ra ngoài đâu. Nếu cô ấy sai lầm thì chuyện này coi như chấm dứt ở đây.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90

Sáu giờ sáng, tại khu sinh hoạt chung của trường đại học Khoa học và Kỹ thuật Dự Thành.

Ánh mắt mọi người đều hướng về phía Chân Noãn.

Tô Nhã hỏi: “Ý của cô là... bị giết?”

“Hiện giờ vẫn chưa biết.” Chân Noãn trả lời thật thà. “Tôi chỉ thuật lại những thứ tôi thấy từ thi thể nạn nhân mà thôi.”

Giọng cô trước sau vẫn thành thật và thẳng thắn, nhưng không khỏi làm cho người ta có liên tưởng sâu xa. Tô Nhã im lặng.

Ngôn Hàm chậm rãi bước đến, liếc nhìn cô rồi khẽ cong khóe môi và nói: “Nói ra suy nghĩ của em đi. Đừng sợ mắc sai lầm.”

Chân Noãn cảm nhận được sự khích lệ của anh, cắn môi: “Em nghi ngờ nạn nhân bị treo lên khi còn sống, thậm chí trạng thái còn rất yên ổn, có thể đã sử dụng thuốc ngủ.”

Vừa dứt lời, tất cả mọi người đều ngộ ra theo kiểu “À, thì ra là vậy” hay “Ồ, sao không nghĩ đến khả năng này nhỉ”.

Nhưng Chân Noãn lập tức thận trọng nói: “Em chỉ nghi ngờ thôi, phải đợi trở về khám nghiệm tử thi mới có thể xác định. Nhưng hiện giờ, có thể nhận thấy rằng nạn nhân đúng là đã thất cổ chết ở đây mà không hề giãy giụa, cho nên trường hợp em nói có khả năng tương đối lớn.”

Quan Tiểu Du khích lệ: “Người đẹp Noãn Noãn, giỏi lắm!”

“Giỏi gì đâu.” Chân Noãn nói nhỏ. “Thật sự phải trở về khám nghiệm mới có thể kết luận. Chẳng may không phải thuốc ngủ, mọi người đừng trách tôi đấy!”

Ngôn Hàm cười, cúi đầu vuốt mũi.

Hắc Tử thờ dãi: “Đây lại là vụ cùng nhau tự sát trở thành mưu sát ư? Mèo Con trở về kiểm tra xem có thuốc không rồi nói cho tôi biết nhé!”

“Vâng.” Chân Noãn ngẩng đầu nhìn, thấy Ngôn Hàm đã thu lại nụ cười, hàng mày dài hơi nhíu, nhìn nạn nhân với vẻ mặt khó đoán. Chân Noãn chợt cảm thấy toàn thân căng thẳng, tinh thần tập trung cao độ, lẽ nào cô đã bỏ sót điều gì và lại bị Đội trưởng bắt được sao?

“Không cần chờ đến lúc trở về Phòng thí nghiệm đâu.” Ngôn Hàm sai bước đi tới, ngồi xuống đối diện Chân Noãn, nhặt dây thông lọng cạnh đầu nạn nhân lên rồi quan sát vài giây, sau đó quay đầu lại nhìn đầu dây thừng bị cắt đứt giữa căn phòng học.

Anh lập tức đứng dậy, đi sang bên kia, nhảy phắt lên bàn rồi vươn tay uớ lên dây thừng.

Chân Noãn ngẩng đầu lên nhìn. Với góc độ này, trông dáng anh càng cao lớn, cánh tay vừa lúc che lấp ánh đèn trong phòng học, trông như vầng hào quang tỏa sáng vạn trượng.

Ngôn Hàm vừa hỏi Hắc Tử về phương hướng trước mặt nạn nhân khi bị treo trên sợi dây vừa uớ mớ thừng lọng vào dây thừng theo vị trí tương ứng.

Hắc Tử vừa nhìn đã hiểu ý của Ngôn Hàm, cũng vội nhảy lên xem. Anh nhìn dây thừng rồi nói: “Đây là cách buộc nút của người bình thường, không có vấn đề gì cả.”

Nhưng Ngôn Hàm không cho ý kiến mà nhảy xuống và trở về chỗ thi thể, muốn nhắc tay nạn nhân lên xem nhưng kết quả là không nhắc lên nổi. “... À...” Chân Noãn khẽ nhắc nhở. “Đội trưởng, thi thể cô ấy đã cứng cứng, không nhắc lên được đâu.” Cô lại bồi thêm một câu: “Anh mà tiếp tục dùng sức sẽ làm hỏng thi thể đó.”

Ngôn Hàm liếc nhìn cô, cô nhủ mảy nhìn tay anh với vẻ lo lắng vô cùng, như thể sợ anh vừa dùng sức sẽ bẻ gãy thi thể vậy. Trông cô lúc này giống người bán hàng rong ngồi xổm dưới đất bày hàng, nhưng lại sợ khách hàng làm rơi vỡ những món đồ yêu quý của mình.

Anh cười khẽ, giọng điệu mang chút trêu chọc: “Yên tâm, tôi không làm hỏng đồ của em đâu.”

“Ừm, dạ...” Chân Noãn cúi đầu, nghĩ thầm đó có phải đồ của mình đâu, nhưng vẫn nói theo phép tắc. “Cám ơn Đội trưởng.”

“...”

Ngôn Hàm đành phải cúi xuống xem tiếp, cũng không biết đang tìm thứ gì trên tay phải nạn nhân. Xem chừng tìm mãi không thấy, anh lại di chuyển về phía Chân Noãn, hất hất tay ra hiệu bảo cô đừng cản trở rồi lại cúi đầu kiểm tra tiếp. Lần này...

Anh lấy điện thoại ra chụp ngón tay nạn nhân rồi lẳng lặng giờ màn hình ra trước mắt Chân Noãn. Lúc đầu, Chân Noãn nghĩ rằng tay anh muốn chạm vào mình nên sợ hãi lùi về sau theo phản xạ, đến khi định thần nhìn lại, cô mới nhận ra chỉ là chiếc điện thoại di động. Cô hơi bối rối, nhưng Ngôn Hàm dường như lại nhìn thấu tâm tư của cô.

Anh giờ di động lên, cười: “Em trốn gì chứ? Tưởng tôi muốn làm gì?”

“Không phải...” Cô ngẩn người, mặt nóng lên, cảm thấy ánh mắt của anh như muốn thiêu sống người ta, đành cụp mắt xuống không nhìn anh nữa rồi chậm rãi dịch người về. Tập trung nhìn hình ảnh ngón tay nạn nhân trên màn hình, cô bỗng sững sốt phát hiện: “Cô ấy thuận tay trái.”

Trong tám ảnh, đốt ngón tay thứ nhất trên ngón giữa tay trái của nạn nhân có một vết chai rất rõ. Đó không phải là vết cầm bút lâu năm sao? Cô lập tức dịch sang bên kia thi thể để kiểm tra, trên tay phải không hề có vết chai. Cô áp ứng, bất giác lặp lại lần nữa: “Cô ấy thật sự thuận tay trái.”

Ngôn Hàm nghe tiếng lẩm bẩm của cô thì bật cười: “Có ai nói là giả đâu.”

Chân Noãn luống cuống quay đầu đi chỗ khác.

Hắc Tử cũng nhảy xuống bàn, chạy tới xem: “Nếu thuận tay trái thật, vậy nút buộc kia không phải do cô ấy thắt mà là người khác, một người thuận tay phải.”

“Ừ!” Ngôn Hàm đứng lên, bình tĩnh nói. “Vì vậy, tôi thấy suy đoán của Chân Noãn có khả năng chính xác rất cao.”

Hắc Tử khó hiểu: “Cửa chỉ có thể khóa từ bên trong, hung thủ ra ngoài thế nào?”

“Phòng kín ở đây chẳng qua là hiểu lầm do khuynh hướng tâm lý bình thường dẫn dắt thôi.” Đôi mắt của Ngôn Hàm trở nên sắc bén, dường như tất cả mọi điểm bất thường đều không thoát khỏi đôi mắt anh. “Thử nghĩ xem tại sao cô gái này lại đeo chìa khóa phòng lên cổ mình?”

Đây cũng là điểm bất thường mà Tô Nhã ngay từ đầu đã nhận ra: “Váy đồ gầy đồ, duy chỉ có chiếc chìa khóa này là không hài hòa. Nó không phải trang sức quý giá, cũng không có ý nghĩa gì đặc biệt, vậy tại sao cô ấy hoặc hung thủ lại phải làm thế?”

Trong đầu Chân Noãn chợt lóe lên một điều: “Cứ như cô ấy muốn nói cho chúng ta biết đây là phòng kín vậy. Liệu có phải...” Cô hơi chần chừ. “... Vì muốn chúng ta suy nghĩ sai hướng nên cố ý cho chúng ta biết chỗ này chỉ có mỗi cô ấy?”

Ngôn Hàm quay đầu lại, nhìn cô với vẻ hứng thú: “Tiếp đi!”

Mặt cô ứng đáp: “Có lẽ, cái gọi là phòng kín rất đơn giản. Một ngày trước, nạn nhân trộm chìa khóa rồi đánh thêm một chìa. Cô ấy cho rằng theo như logic bình thường, mọi người sẽ không cho là phòng kín mà cô ấy tự sát có dư một chiếc chìa, hơn nữa càng không ngờ rằng cô ấy lại giao chìa khóa cho hung thủ.”

“Phòng kín” do khuynh hướng tâm lý bình thường tạo ra ư? Đúng là như vậy!

“Nhưng vì sao chứ? Hành vi này rất quái gở.” Tô Nhã không thể phân tích theo góc độ tâm lý học được.

Nhưng Chân Noãn đã sớm liên tưởng đến vụ điện giật ở bể bơi một ngày trước: “Nạn nhân tự nguyện. Đây lại là vụ giúp nhau tự sát ư?”

Trong mắt Ngôn Hàm hiện lên một tia sáng. Xem ra cô và anh thật có cùng suy nghĩ. Chân Noãn bắt gặp ánh mắt của anh, lập tức cúi đầu. Cô siết chặt ngón tay, thật sự không biết tại sao mình không dám nhìn vào mắt anh, nhưng lại không có cảm giác sợ hãi như khi đối mặt với những người khác.

“Lại?” Tô Nhã nhìn hai người về dò hỏi, nhận ra mình vừa được điều đến nên không có đủ thông tin. Mặc dù cảm thấy cách nói này quá khó bề tưởng tượng, nhưng cô cũng không bình luận gì thêm.

Ngôn Hàm tiếp lời Chân Noãn: “Giống vụ án ở bể bơi, cô ấy dàn dựng màn kịch này để chứng minh không ai có thể vào phòng và mình chết là do tự sát, bởi lẽ cô ấy không muốn liên lụy tới người giúp đỡ mình.”

Lúc này, Đàm Ca nhận được một cú điện thoại. Sau khi cúp máy, anh báo cáo ngay với Ngôn Hàm: “Sếp, chỗ Tô Dương phát hiện ra vài manh mối. Đêm qua, nạn nhân mua thuốc ngủ liều lượng thấp ở hiệu thuốc trước trường. Điều này có thể chứng minh suy luận của Mèo Con.”

Da đầu Chân Noãn tê rần, vẻ mặt hết sức thảm thiết. Cô thầm nhủ những lúc nghiêm túc thế này đừng dùng biệt danh chứ, chưa kể đây đâu phải là biệt danh của cô, cô vốn chưa hề đồng ý kia mà.

“Ngoài ra, theo camera đặt ở con đường trước cổng trường...”

Đàm Ca đưa di động cho Ngôn Hàm để anh xem đoạn phim giám sát mà Tô Dương gửi tới. “Vào mười một rưỡi ngày hôm qua, nạn nhân xuất hiện và đi qua góc phố, nhưng mấy phút sau, cô ấy không đi qua camera đặt ở giữa con đường.”

Ngôn Hàm: “Cô ta đang chờ người.”

“Đứng vậy! Tầm năm phút sau, có mấy người mặc áo khoác, đội mũ đi qua góc phố, nhưng sau đó không nhìn thấy bọn họ nữa. Một phút sau, nạn nhân đi tới đoạn giữa đường, hai bên camera là góc chết và cô ta nhiều lần nhìn sang bên đó.”

Ngôn Hàm hiểu rõ: “Bên cạnh cô ta, góc chết của camera có người.”

“Hơn nữa...” Đàm Ca cùng xem đoạn phim với anh, hơi ngập ngừng. “Cậu xem, ở đoạn này, hình như cô ta đã bỏ mấy viên thuốc vào miệng. Cô ta tự nguyện.”

Ngôn Hàm dần dần nhíu mày: “Quả nhiên giống vụ bể bơi. Lần này, bọn họ cũng hẹn gặp để người kia giúp cô ta tự sát.”

Trong tiềm thức, Chân Noãn vẫn luôn suy nghĩ hai vấn đề mà Ngôn Hàm nhắc tới ngày hôm đó. Vấn đề thứ hai đã giải quyết được rồi, nhưng vấn đề thứ nhất liệu có phải liên quan đến tập thể không, cô lặng lẽ ngẫm nghĩ rất lâu. Đến giờ phút này, có vài nhận thức mờ ảo đã dần xuất hiện trong đầu cô.

“Đội trưởng!”

“Hả?” Anh quay đầu lại nhìn cô.

“Em có chuyện muốn báo cáo.”

“Nói đi!”

Cô hơi chần chừ, anh liếc nhìn cô bằng ánh mắt có phần thay đổi. Tay Chân Noãn khẽ run, cố lấy hết can đảm: “Lúc thống kê số liệu, em đã phát hiện ra tháng trước, đội Ba xử lý rất nhiều vụ tự sát và tai nạn, điều này thật không bình thường. Hơn nữa, còn có phần đáng ngờ, không biết có liên quan đến hai vụ này không. Là... là vụ án liên hoàn... có tổ chức...”

Giọng cô càng lúc càng nhỏ đến mức không nghe rõ nữa.

Ngôn Hàm im lặng.

Những người có mặt ở đây cũng không dám thờ ơ. Nếu đúng là thế, đồng nghiệp ở đội Ba đã kết luận sai về vụ án, đồng nghĩa với thất trách trong công việc. Chuyện này dù nhỏ cũng phải chịu khiển trách nặng nề, nếu nghiêm trọng thì càng...

Ngôn Hàm khẽ mỉm môi, cân nhắc trong chốc lát rồi nói: “Sau khi trở về, hãy mang những hồ sơ khả nghi đến phòng làm việc của tôi.”

Chân Noãn gật đầu: “Vâng.”

“Hơn nữa, những người có mặt ở đây...” Anh hơi cụp mắt, nhìn quanh một lượt. “Trước khi chuyện này có kết luận, không được để lộ dù chỉ một chút. Nếu vi phạm thì sau này không cần tiếp tục làm việc ở đội Một nữa.”

Căn phòng yên lặng như tờ, tĩnh mịch như thể bị đóng băng vậy.

Sự quyết đoán và bình tĩnh của anh đã trấn an mọi người. Bình thường, Ngôn Hàm cho phép đàn em nói giỡn hoặc đùa cợt, nhưng một khi đã nghiêm túc ra lệnh thì tuyệt đối không cho phép làm trái, cũng không chừa đường cứu vãn.

Chân Noãn lo ngơ, mãi sau mới nhận ra mà phát hoảng. Trông sắc mặt của mọi người như thế, lẽ nào chuyện này rất nghiêm trọng?

Cô đứng phắt dậy, nhưng bỗng dưng cảm thấy choáng váng, mắt tối sầm rồi trong thoáng chốc, không biết đâu là đông tây nam bắc, bắt giắc ngã về phía sau. Ngôn Hàm bước nhanh đến, nắm chặt lấy cánh tay cô. Phản ứng đầu tiên của cô là giật thót, hoảng sợ giẫy khỏi tay anh, nhưng không ngờ anh nắm rất chặt khiến cô không thể tránh nổi.

Cô choáng váng lao đảo, lơ mơ thấy thân thể được anh đỡ lấy, nhưng rồi chỉ trong nháy mắt, tầm nhìn mông lung bỗng sáng trở lại. Ở trước mặt cô, Ngôn Hàm cau mày: “Sao thế?”

Cô từ từ phục hồi tinh thần, tầm mắt cũng rõ ràng hơn, lắc đầu nguây nguây: “Không sao ạ, hình như ngồi xồm quá lâu, lại đứng dậy gấp quá!”

Anh buông tay cô ra, dặn dò: “Sau này chú ý một chút.”

“Vâng.”

Kết thúc công việc, mọi người lần lượt rời khỏi hiện trường.

Ngoài tòa nhà, rất nhiều sinh viên đang vây quanh chỉ trỏ, không ít người đang bàn tán, nói cái gì mà chuyện ma nữ vấy đỏ đòi mạng. Chân Noãn cảm thấy khó hiểu, sao mọi người lại có thể tin những lời như thế. Đi ngang qua mấy nữ sinh, cô nghe rõ lời xì xào của họ: “Nghe nói nửa đêm mặc đồ đỏ treo cổ sẽ biến thành ác quỷ đó. Không biết tại sao cô ta lại tự sát bằng cách này nữa.”

“Chắc trong lòng chứa đầy oán hận, muốn làm ma trả thù cái đám xấu xa nói nó là gái nhà nghèo xấu xí.”

Sáng sớm, sân trường còn rất sạch sẽ, không khí cũng trong lành, nhưng mấy lời đó lại khiến người nghe cảm thấy bức bối. Chân Noãn rào bước rồi đi, nhét tai nghe vào nghe nhạc.

Chưa đi được mấy bước thì bị người ta kéo giật về sau, là Quan Tiểu Du lôi cô sang bên rồi gí đầu cô: “Cái đồ ngờ nghệch nhà cậu.”

Chân Noãn ôm đầu, tháo tai nghe xuống rồi khẽ nói: “Sao thế?”

“Trước mặt nhiều người như vậy, cậu đừng cảm thật đấy!” Quan Tiểu Du véo mặt cô. “Mình muốn toát mồ hôi thay cậu luôn đó. Ở chỗ đông người như vậy, nếu truyền đến tai đội Ba thì không phải cậu gây thù với cả đội rồi à?”

Chân Noãn xoa cái má đang đau, ra chiều vẫn không hiểu: “Mình chỉ nói sự thật thôi mà? Nếu mình sai thì chứng tỏ họ đúng, cũng tốt mà. Nếu mình đúng thì họ sửa chữa sai sót, như vậy không phải cũng rất tốt sao?”

“Cậu... Cái đầu này, vừa rời khỏi xác chết là ngốc đến phát sợ. Đầu phải ai cũng nghĩ như cậu đâu. Có vài người sẽ cảm thấy mất mặt mà ghi thù. Lẽ ra, cậu nên nói riêng với sếp mới phải. Nhưng người trong đội mình cũng biết chừng mực lắm. Họ sẽ bảo vệ cậu nên không nói lung tung đâu. Hơn nữa, chẳng may xảy ra chuyện gì, sếp nhất định sẽ gánh vác giúp cậu.”

Chân Noãn bối rối: “Sao lại liên quan đến Đội trưởng?”

“Bây giờ, anh ấy biết rồi thì nhất định sẽ tự mình lo liệu. Cậu không nghe lời anh ấy vừa nói à? Anh ấy đang bảo vệ cậu đấy. Chẳng may cậu đoán nhầm mà truyền ra ngoài, đám người ở đội Ba sẽ đâm thọt, sau này, cậu làm việc thế nào.”

Bây giờ, Chân Noãn mới hiểu được đôi phần, trong lòng không biết là cảm động hay chán nản, uể oải nói: “Lần sau, tớ nhất định sẽ nói riêng để không liên lụy tới Đội trưởng.”

Cô lơ đãng nhìn về phía trước, bóng lưng của Ngôn Hàm cao và gầy, như một thân cây đứng lặng hờ hững dưới ánh nắng ban mai.

Cách đó hơn mười mét, Tô Nhã nói với Ngôn Hàm: “Có lẽ, lúc gọi cô ấy vào phòng làm việc, anh nên nhân tiện dạy bảo cô ấy về cách đối nhân xử thế.”

Ngôn Hàm liếc nhìn cô.

“Chuyện như vậy nên nói riêng với anh. Chẳng may thật sự gây thù hằn với đội Ba, bọn họ đổ vấy lên đầu anh thì phải làm sao?”

“Sao lại đổ vấy lên đầu anh?”

“Không hẳn. Nhưng với tính cách của anh, nếu cô ấy gặp rắc rối, chắc chắn anh sẽ đứng ra ôm cả trách nhiệm về mình.”

Ngôn Hàm cười nhạt, ra chiều không mấy quan tâm.

“Không sao đâu. Anh tin tưởng đội viên của mình, họ không tung tin ra ngoài đâu. Nếu cô ấy sai lầm thì chuyện này coi như chấm dứt ở đây.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 91

Tô Nhã quay đầu lại, nhìn thấy trong đôi mắt đen nhánh của anh lóe lên tia sáng sắc bén, cô liền thấu suốt: “Tuy vẫn chưa nghe cô ấy báo cáo, nhưng anh đã cảm thấy cô ấy đúng, phải không?”

Ngôn Hàm cong môi với vẻ băng quơ, không trực tiếp trả lời: “Anh hiểu rõ người của anh có trình độ ra sao.”

Niềm tin ngay thẳng và chính trực ấy có lẽ nên gọi là tự tin, dù cho thứ anh sắp phải đối mặt chính là cả Đội Hình sự số Ba.

Tô Nhã khó chịu cực kỳ, rất muốn nhắc nhở rằng anh đã nói thiếu hai chữ cấp dưới, lẽ ra nên là “người cấp dưới của anh” mới phải. Nhưng... thôi vậy.

Vòng qua khúc quanh phía trước là đã đến bãi đậu xe, nhưng Ngôn Hàm vẫn đi thẳng rồi dần dần nheo mắt lại, chân cũng dừng bước. Tô Nhã quay đầu lại: “Sao thế?”

Ngôn Hàm giơ ngón tay lên ra hiệu im lặng. Anh lắng nghe, âm thanh ấy lớn dần với tốc độ cực nhanh, mới vài giây đã trở nên rõ rệt, là tiếng xe gắn máy gầm rú rất chói tai và ồn ào, từ xa đến gần, ở ngay phía sau...

Ngôn Hàm lập tức quay đầu lại, cách hai trăm mét là Chân Noãn đang đeo tai nghe, đứng loay hoay vài vòng để điều chỉnh dây đeo thùng dụng cụ phía sau lưng, trông như con cún nhỏ đuôi theo cái đuôi của mình. Trong khi phía sau là một chiếc xe gắn máy phân khối lớn đang lao vút về phía cô.

Ngôn Hàm thoát cái tăng nhanh tốc độ, chạy nước rút mấy trăm mét phóng về phía cô.

“Chân Noãn!”

Một tiếng thét đánh chặc khiến cả thế giới đều yên lặng. Chân Noãn đang tập trung xoay người bắt lấy dây đeo phía sau lưng, đột nhiên bị tiếng thét từ trên trời giáng xuống làm sợ giật cả mình, tiếng nhạc trong tai cũng chấn động theo.

Cô vừa kinh ngạc vừa ngo ngắc ngẩng đầu lên. Ngôn Hàm cấp tốc lao về phía cô như bay, còn nhóm Lão Bạch cũng cất lực chạy về phía cô từ bốn phương tám hướng. Chân Noãn quay đầu lại, thấy một người mang mũ bảo hiểm che kín mặt mũi điều khiển một chiếc xe motor cỡ lớn lao vút về phía cô không hề chệch khỏi quỹ đạo.

“Đội trưởng!” Cô òa lên một tiếng vì sợ hãi muốn khóc, chẳng chút do dự đưa tay chạy về phía Ngôn Hàm.

“Vút cặp dụng cụ đi!”

Hai người đều như đang chạy đua với tốc độ của xe máy. Nhưng Chân Noãn thật sự quá chậm, mới vừa vút thùng dụng cụ chạy được vài mét đã nghe thấy phía sau có tiếng động cơ motor vang dội như thấu khắp trời xanh đang trút xuống đầu mình, cảm giác như sau một giây, cô sẽ bị hất tung lên trời vậy.

Ngôn Hàm còn cách cô sáu, bảy mét, gần như dốc hết sức lực, chỉ trong một giây đã xông đến bắt được tay cô, kéo phất cô vào lòng. Chân Noãn như con rối bị anh kéo đến nhào vào ngực, bấp chân va phải bánh xe sau.

Ngôn Hàm như thể đang chiến đấu với tử thần, sau khi lao đến cực nhanh ôm lấy cô, lực quán tính lập tức kéo hai người họ chạm mặt với xe motor. Nhưng trong giây phút chỉ mành treo chuông ấy, một tay anh ôm Chân Noãn, tay khác lại tay không bắt lấy tay lái của chiếc motor, mượn tốc độ và quán tính của nó để bay thẳng lên trời, phi người nhảy qua thân xe.

Chân Noãn va vào lồng ngực anh, cổ áo anh che kín đôi mắt khiến cô không thể nhìn thấy gì. Cô chỉ cảm giác người anh nóng hừng hực, mùi hương đàn ông cứ thế quấn quanh bên cô, còn bản thân thì bám vào người anh, hoàn toàn ngược chiều với trọng lực hấp dẫn, bị anh ôm bay vút lên cao.

Cô lại cảm nhận được cơ bắp anh căng chặt cuộn cuộn, toàn thân hừng hực sức mạnh lần nữa. Bỗng chốc cô không còn sợ hãi, cũng không còn run rẩy, nhắm mắt lại là cảm thấy an toàn. Anh nhất định sẽ không để cô xảy ra chuyện gì.

Đám sinh viên xung quanh nhìn thấy cảnh chàng trai ôm cô gái một tay bay vượt qua chiếc xe motor như xiếc ảo thuật với độ khó cao đều nhón nhào nhìn đến sững sờ.

Nhưng sau khi tránh được chiếc xe, lực quán tính cực đại hất hai người ra xa. Ngôn Hàm ôm Chân Noãn rơi xuống đất, lăn tròn đến bậc thềm ven đường. Qua khóe mắt, anh đã dự cảm được Chân Noãn sẽ bị va vào bậc thang, muốn kéo cô lại nhưng đã không còn điểm tựa để dùng sức. Anh đưa tay định bảo vệ đầu cô, nhưng hơi lệch một chút, không che chắn được đầu mà chỉ kịp chạm vào mặt cô.

Chân Noãn mất khống chế lăn lông lốc, đỉnh đầu đập vào bậc thang, tiếng ầm khô khốc khiến lòng người ta chùng xuống đầy nặng nề. Lòng anh đau nhói, nhưng lập tức ngồi dậy quay đầu lại, chỉ thấy chiếc xe đã phóng đi xa, sớm biến mất không thấy bóng dáng đâu cả.

Cảm giác mềm mại kỳ lạ ở lòng bàn tay như gọi anh quay đầu, gương mặt của Chân Noãn đã vùi vào lòng bàn tay anh, xúc cảm êm ái, ấm áp vừa hay được hứng trọn ấy chạy thẳng đến trái tim anh.

Trong khoảnh khắc sau khi đầu va vào bậc thềm, khuôn mặt cô thanh khiết đến mức không một chút biểu cảm, ánh mắt cũng trở nên rệu rã và trống rỗng, đồng tử màu hổ phách phản chiếu bầu trời xanh lam của mùa đông, trong veo và tinh khiết. Cô nằm bất động, gương mặt vẫn mềm nhũn áp vào lòng bàn tay anh, khiến anh không rút tay được.

“Chân Noãn?” Biểu hiện trì trệ và vô hồn của cô khiến anh thoáng kinh hãi, anh khẽ nâng mặt cô, ngón tay lần vào tóc rồi nhấc đầu cô lên bằng động tác chậm rãi và nhẹ nhàng vô cùng.

Anh cúi đầu nhìn, trên bậc thềm không có vết máu. Ngón tay sờ lên gáy cô, cũng không thấy có chất lỏng sền sệt mà chỉ có một khối sưng nho nhỏ. Trái tim thấp thỏm của anh từ từ chùng xuống, lại bỗng nghe thấy cô lầm bầm: “Tiểu Hóa...”

Ngôn Hàm giật mình: “Em gọi cái gì?”

Ánh mắt rệu rã của cô dần dần khôi phục vẻ trong sáng: “Pháp Lạp bảo anh tên Tiểu Hóa, thật kỳ lạ!” Giờ phút này, chính cô cũng không biết tại sao mình lại nói thế nữa.

Ngôn Hàm từ từ khôi phục sắc mặt, hai tay vẫn nâng đầu cô: “Bây giờ cảm thấy thế nào?”

“Hơi choáng.” Cô ngơ ngác. “Đội trưởng...”

“Hử?”

“Mới vừa rồi anh cù ghê!”

Anh cong cong khóe môi, nhưng không có ý cười.

“Cảm ơn anh đã cứu em... lần nữa... Lần trước anh cứu em, em không biết có nói cảm ơn anh chưa nữa. Dù có hay không thì em vẫn muốn nói lại...”

“Đồng dài.”

“... Ồ...”

“Ồ đây đau không?” Đầu ngón tay anh chạm vào khối sưng nho nhỏ kia.

“Ồi!”

Chân Noãn ngồi bật dậy tựa vào bậc thềm, hai tay ôm sau gáy, đau đến mức nước mắt lưng tròng. Đau chết mất!

Mọi người nhanh chóng chạy đuổi đến đây. Lão Bạch giận đến giậm chân: “Lại không bắt được, lộng hành quá rồi! Tôi đã liên hệ với bên giao thông để họ kiểm tra hướng đi của chiếc xe kia. Lũ khốn kiếp này, chờ khi tôi bắt được, nhất định sẽ đánh chúng toi tã! Mèo Con, cô không sao chứ?”

Chân Noãn lắc đầu, đôi mắt to tròn của cô ngân ngấn nước vì Ngôn Hàm vừa chạm vào vết sưng đau đớn.

“Èo, Mèo Con đau đến phát khóc rồi, tên đầu sỏ đáng chém nghìn đao này!” Hắc Tử nói.

Chân Noãn dè dặt nhìn Ngôn Hàm, anh điềm nhiên như không.

Ngôn Hàm gọi Quan Tiểu Du đến, đưa món đồ trong tay cho cô ấy: “Khi nãy, lúc chiếc xe chạy qua, tôi có ý bắt lấy găng tay của kẻ lái xe. Đây là nút và sợi vải kéo ra được.”

“...”

Chân Noãn trở mặt, tự hỏi: Lễ nào là trong thời khắc nghìn cân treo sợi tóc đó ư? Người đàn ông này thật sự quá kinh khủng!

Đàm Ca lại thấy hơi lo lắng: “Sếp, khi nãy, rất nhiều cảnh sát xông đến mà cũng không ngăn nổi chiếc xe. Tên lái xe kia phản ứng quá nhanh, đang ở tốc độ cao mà vẫn di chuyển tránh thoát được, chắc hẳn là một tay chuyên nghiệp. Tôi sẽ thử đi điều tra đội đua xe motor của thành phố xem sao, lần trước đã điều tra qua giới Parkour nhưng vẫn chưa có kết quả.”

Ngôn Hàm gật đầu. Không biết từ lúc nào, Lão Bạch đã đến gần, nhẹ nhàng chi chi vào tay Ngôn Hàm: “Sếp, vừa rồi anh ngầu quá, đúng là anh hùng cứu mỹ nhân. Nếu là Mèo Con, chắc em sẽ yêu anh mất.”

Ngôn Hàm nhìn Lão Bạch bằng ánh mắt nghiêm nghị khiến cậu ta lập tức lùi lại mười vạn tám nghìn dặm. Anh lại quay đầu lo lắng nhìn Chân Noãn. Lúc này, cô đang được Quan Tiểu Du xoa đầu đến lắc lư, trông vẻ mặt rất ngây ngô và đáng yêu. Anh bất giác cau mày nghĩ ngợi. Nhóm người kia rất có tổ chức lại được trang bị đầy đủ, ai cũng bản lĩnh, nhóm “cao thủ” như vậy đã đến địa bàn của anh từ khi nào rồi?

Đầu Chân Noãn bị thương không nghiêm trọng lắm, ngược lại bị Quan Tiểu Du xoa nắn một phen khiến nước mắt càng tuôn trào dữ dội hơn. Trên

đường trở về, cô còn né tránh Quan Tiểu Du như chuột trốn mèo, chạy đến ghé sau xe Lão Bạch ngủ một giấc. Lúc dừng xe, tinh thần cô đã sáng khoái trở lại.

Sau khi trở về tòa nhà thí nghiệm, cô len lén kêu Tiểu Tùng dùng máy chụp CT quét hình cho mình để chắc chắn không có bất cứ vấn đề gì. Sau đó, Đại Vĩ mang kết quả kiểm tra dịch trong dạ dày nạn nhân đến, chứng minh nạn nhân đúng là có dùng một lượng nhỏ thuốc ngủ. Cô liền nhanh chóng chỉnh sửa tài liệu rồi mang đến văn phòng Ngôn Hàm để báo cáo.

Cô bước vào văn phòng, ngồi xuống đối diện rồi lễ phép đưa tài liệu cho anh: “Đây đều là những chỗ em cảm thấy khả nghi ạ!”

Ngôn Hàm nhận lấy xấp tài liệu rồi mở ra, một giây sau, anh khẽ nhướn mày lên.

Không đúng ở đâu nhỉ?

Lòng Chân Noãn bỗng căng thẳng, cô nhìn chăm chăm vào nét mặt anh. Anh ra vẻ nghiêm túc xem chốc lát rồi đánh giá: “Ừ, đầu em thật dễ thương, giống như một con ếch trong phim hoạt hình vậy.”

Chân Noãn sửng sốt rồi bất chợt hiểu ra, liền hoảng hốt đến gần, đưa tay lấy xấp hồ sơ kia xem, quả nhiên là cô đã hồ đồ bỏ luôn cả hình CT đầu mình vào đó rồi. Thoảng chốc, cô rút hình lại, giấu ra sau lưng, vừa thẹn thùng vừa lúng túng, càng lo lắng anh sẽ trách cô vì tội chiếm dụng của công, vội vàng kiểm soát: “Em... Em định xem thử máy chụp CT có dùng được không thôi ạ! Em chỉ định xem tính năng nó thế nào nên mới lấy mình ra làm thí nghiệm.”

Đôi mắt trong veo của anh nhìn cô đăm đăm, trông thế nào cũng ẩn chứa hàm ý sâu xa: “Tình nguyện cống hiến, cực cho em rồi.”

“...” Chân Noãn thật sự muốn đào một cái lỗ để chui xuống.

Ngôn Hàm không trêu cô nữa, cúi đầu: “Đầu không sao chứ?”

Cô vội lắc đầu, thấy anh cụp mí mắt không nhìn mình thì lại nói: “Không sao, không đau nữa.”

“Xem ra bác sĩ cho người chết cũng có thể chữa trị cho người sống nhỉ!”

“...” Chân Noãn tức tối đến nghẹn cả lồng ngực: Ai là bác sĩ cho người chết chứ? Sao nghe như đang châm biếm nghề nghiệp của cô thế này?

Đang khó chịu thì chuông điện thoại di động của cô vang lên, là Thẩm Dục gọi đến. Cô hơi khản trương, không lập tức ngắt điện thoại mà suy nghĩ định nhấm im lặng, nhưng Ngôn Hàm nhìn ra được vẻ băn khoăn không muốn nhận cuộc gọi của cô. Anh cười nhạt, tựa lưng vào ghế, ra vẻ chờ đợi: “Nghe đi!”

Chân Noãn run tay, ấn vào nút trả lời, đành cắn răng đặt điện thoại lên tai: “A lô?”

Giọng cô nhỏ như tiếng muỗi kêu. Thẩm Dục biết cô không tiện nói chuyện nhưng vẫn lạnh lùng cất lời: “Đội Thanh ở trước cửa cơ quan em. Anh đang ở bệnh viện chờ em.”

“Bây giờ ạ?” Cô bất giác tăng âm lượng một chút, bất gặp ánh mắt sâu thẳm của Ngôn Hàm liền cuống cuồng quay đầu đi: “Em...” Cô chần chừ chốc lát vì biết nói dối thì nhất định sẽ bị bại lộ, chưa kể Ngôn Hàm lại đang ở ngay trước mặt. Về mặt anh lúc này bình thản nhưng ẩn chứa vô vàn cảm xúc, cô liền thành thật đáp: “Em đang họp.”

Thẩm Dục nói: “Được rồi! Để anh nói chuyện với Đội trưởng kia vài câu.”

Chân Noãn nếu thật sự là một con mèo thì lúc này đã xù lông lên rồi. Cả người cô sồn gai ốc, do dự nhìn Ngôn Hàm. Anh vẫn ra vẻ ung dung, khóe môi cong lên nhưng không có ý cười, nhìn ra được anh đã biết rõ mồn một nội dung cuộc điện thoại.

Chân Noãn biết ân oán giữa hai người họ, cảm thấy sắp bị hai người đàn ông này chèn ép đến phát điên lên rồi. Cô không chịu được nữa, cũng không muốn đứng giữa họ, dứt khoát cắn răng đưa di động cho Ngôn Hàm.

Quả nhiên, anh không hề bất ngờ, điềm nhiên nhận điện thoại đưa lên tai, ánh mắt sáng quắc chăm chú nhìn gương mặt Chân Noãn, cứ như nhìn thấy cảnh hoa tươi nở rộ từ gương mặt ngại ngùng quần bách của cô vậy.

Đầu dây bên kia không biết Thẩm Dục nói gì, Ngôn Hàm bật cười: “Được!”

Chân Noãn vừa bị nụ cười rạng rỡ của anh làm chói mắt lại ớn lạnh một cách khó hiểu.

“Yên tâm đi, anh Thẩm! Bạn gái anh sẽ không xảy ra bất trắc nào đâu... Cô ấy cũng là cấp dưới của tôi... Ý tôi là bảo vệ cô ấy cũng là trách nhiệm của tôi.”

Da đầu Chân Noãn như muốn căng ra. Rõ ràng là lời nói đường hoàng nhưng lại bị anh diễn tả như thể vô cùng mờ ám, cộng thêm ánh mắt mỉm cười đầy thâm sâu của anh nữa... Chân Noãn chợt thấy khó thở, hai chân phát run lên.

Anh trả di động lại cho Chân Noãn. Cô dè dặt nhận lấy, lúc này mới lo lắng câu nói kia của anh sẽ ảnh hưởng đến Thẩm Dục, nhìn lại điện thoại thì thấy

anh đã cúp máy. Chân Noãn đầu môi. Cô chọc giận phải ai đây chứ?

Ngôn Hàm đứng dậy và nói: “Tôi đưa em đến bệnh viện một chuyến.”

“Bây giờ à?” Chân Noãn chỉ chỉ vào báo cáo. “Không phải anh muốn em trình báo về những vụ án khả nghi sao?”

Ngôn Hàm lại cười: “Phải! Nhưng bạn trai em xông đến đồn văn phòng của tôi thì sao?”

Chân Noãn bị anh trêu chọc đến mặt mày đỏ ửng, oán thầm trong lòng: “Anh mà sợ việc này ư? Dù có tới phá anh thì anh cũng không sợ nữa là.”

Hai người họ đi đến bệnh viện.

“Đội trưởng, anh đi về trước đi. Em kiểm tra xong sẽ lập tức trở về ạ!”

“Tôi đưa em đến thì dĩ nhiên phải dẫn em về rồi.” Ngôn Hàm cười cười. “Còn phải nghe em báo cáo nữa chứ!”

Điều bộ lãnh đạo quan tâm cấp dưới này của anh thật không tìm ra được điểm nào không ổn. Thẩm Dực cũng không phản đối vì anh đã đồng ý sẽ không can thiệp vào công việc của cô. Tuy không can thiệp, nhưng thái độ không ủng hộ cũng rất rõ ràng. Chân Noãn cảm thấy vô cùng khó chịu khi phải đứng giữa hai người họ.

Cô thần thờ bước vào làm kiểm tra, Thẩm Dực cũng đi cùng với cô, Ngôn Hàm thì đứng hút thuốc một mình giữa cầu thang trong lúc chờ. Châm xong điều thuốc, anh bồng nhếch môi trong vô thức: Hàng loạt vụ việc xảy ra gần đây với Chân Noãn như thế, Thẩm Dực không thể không biết. Nhưng hẳn vẫn chọn cách không hành động. Thù vị rồi đây!

Chân Noãn... Chân Noãn...

Cô nhất định không biết cái biệt danh Mèo Con này là do Đội trưởng anh đã gọi ra trước. Nhưng thật ra, ý định ban đầu của anh cũng không phải muốn mọi người trong đội nghĩ rằng cô mềm mại đáng yêu như chú mèo con, mà là thần bí như con mèo vậy.

Bởi lẽ, trước khi mất trí nhớ, thân thể Chân Noãn cũng không phải như Thẩm Dực đã nói: Cô lớn lên ở cô nhi viện, là thanh mai trúc mã với Thẩm Dực và cũng là một cô gái ngoan múa ballet. Từ khi còn rất bé, Thẩm Dực đã theo Kỷ Đình lăn lộn trong giới, kiếm tiền cho cô đi du học để cô có được cuộc sống tốt nhất. Nhưng sau đó, cô lại đột ngột xảy ra tai nạn giao thông.

Không phải như vậy.

Quá khứ của Chân Noãn là một người còn gần với tổ chức ngầm hơn cả Thẩm Dực. Cô là nhân viên của một tổ chức nghiên cứu nào đó, đồng thời là đối tượng được đào tạo đặc biệt, từ khi còn bé đã trở thành người liên lạc của kế hoạch T.

Kế hoạch T (Twin) là kế hoạch nghiên cứu trẻ sinh đôi, tách hai đứa trẻ sinh đôi ra để chúng lớn lên ở những hoàn cảnh khác nhau, sau đó quan sát nghiên cứu sự biến hóa trong tính cách của chúng và cách thức nuôi dưỡng chúng, cũng như sự hình thành về nhân cách tâm lý và trạng thái cuộc sống.

Trước kia, Chân Noãn lớn lên trong tổ chức T, là nhân vật trẻ tuổi nòng cốt của kế hoạch này, sau đó bị hại mà không rõ nguyên nhân, bị ảnh hưởng của một vụ nổ, trở thành người thực vật, hôn mê hơn một năm mới tỉnh lại rồi trở thành đáng yêu như bây giờ.

Hiện tại, Ngôn Hàm cảm thấy hứng thú với Chân Noãn một phần vì cô là bạn gái của Thẩm Dực, một phần vì chính bản thân cô.

Trải qua chín năm điều tra, Ngôn Hàm đã biết được rất rõ phân đội đặc chủng của anh năm đó vây quét ngôi làng thổ phi ở vùng biên giới kia thật ra có liên quan đến kế hoạch T. Người cha chết đi sống lại của Thẩm Dực và cái chết của Kỷ Đình cũng có liên quan đến kế hoạch T.

Quan trọng hơn là hài cốt của Hạ Thời vốn thuộc về hai người là Hạ Thời và Hạ Thiên.

Năm đó, hai bộ hài cốt đều do cha của Hạ Thời làm so sánh DNA để chứng minh là Hạ Thời. Hai bộ hài cốt này đều có DNA nhân tế bào giống nhau, nhưng Ngôn Hàm đã kiểm tra và phát hiện ra hai DNA chất tế bào có sự khác biệt, vì thế anh mới nghĩ đến việc Hạ Thiên từng chết trong phòng trẻ sơ sinh có khả năng còn sống, lại còn lớn lên ở một nơi nào khác. Sau khi điều tra rất lâu, anh mới phát hiện ra đó là kế hoạch T, cách thức tách rời sinh đôi này rất phù hợp với cách làm việc của tổ chức kia và hai người họ cũng là đối tượng nghiên cứu của kế hoạch này.

Mọi việc đều có liên quan đến kế hoạch T, tất cả manh mối và câu hỏi nan giải đều tập trung trên người Thẩm Dực và Chân Noãn. Nhưng Ngôn Hàm cũng tra ra được là tổ chức này chỉ làm thí nghiệm và quan sát chứ không sát hại vật thí nghiệm. Vì vậy, việc thí hài của Hạ Thời và Hạ Thiên xuất hiện khó có khả năng là do người trong kế hoạch đó làm, nhưng họ cũng không thoát được việc có liên quan.

Điện hình là Thẩm Dực. Ngôn Hàm cho rằng hẳn là người của kế hoạch T, có thể đã bị Chân Noãn của trước kia kéo vào hố lừa, hoặc cũng có thể là vì muốn đạt được quyền lực lớn hơn nên mới bảo vệ Chân Noãn của bây giờ.

Thế nhưng, nhiều năm trôi qua như vậy, cách thức làm việc của hắn đã bắt đầu thay đổi. Lần trước, sự cố ngoài ý muốn khi Khương Hiểu rơi xuống lầu là do Thẩm Dực châm dầu vào lửa. Còn Khương Hiểu và Đồng Tư Tư chính là một đôi song sinh trong những vật thí nghiệm của kế hoạch T.

Hắn bắt đầu ra tay tổn thương vật thí nghiệm vốn không được phép làm hại rồi, rốt cuộc định làm gì đây?

Ngôn Hàm dúi tàn thuốc lá vào cát trắng rồi rời khỏi thang lầu.

Chân Noãn kiểm tra xong thì chào tạm biệt với Thẩm Dực, theo Ngôn Hàm lên xe. Trên đường trở về, hai người đều trĩu nặng tâm sự, không nói gì với nhau. Ngay cả Ngôn Hàm cũng bớt đi vẻ bông đùa, thoải mái thường ngày, chỉ thỉnh thoảng nhìn cô vài lần qua kính xe.

Cô vẫn mang dáng vẻ ngây ngô, thơ thẩn. Ngôn Hàm dòi mắt đi. Thật ra, anh rất hy vọng cô có thể khôi phục trí nhớ để đấu một trận chứ không phải như bây giờ. Anh luôn không khỏi suy xét: Cô thật sự không nhớ gì cả hay là đã nguy trạng quá tình vi. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92

Đới Thanh khởi động xe, liếc nhìn khuôn mặt lạnh như băng tuyết nghìn năm của Thẩm Dực ở bên cạnh, không nhìn ra nổi đang vui vẻ hay phẫn nộ.

“Anh Dực!”

“Nói!”

“Lần này, chị dâu xảy ra chuyện, sao anh không cho bọn em đi cảnh cáo đám người chơi trò tự sát kia?”

“Ngôn Hàm theo sát chúng ta như vậy, chỉ cần bên này vừa có động tĩnh thì bọn họ sẽ lần theo tìm được đám người kia ngay.” Thẩm Dực thoáng dừng lại. “Bọn họ còn có nhiệm vụ chưa hoàn thành. Tiếp tục chờ đợi đi! Huống chi, bây giờ cảnh sát đã nghi ngờ là tự sát tập thể chứ không chỉ có mình Noãn Noãn nghi ngờ, nguy hiểm của cô ấy tạm thời đã được loại trừ rồi.”

“Nhưng chị dâu...”

“Có Ngôn Hàm ở đây, cô ấy sẽ không xảy ra chuyện gì đâu... Đã nhiều năm qua, ngay cả một chút manh mối như vậy mà anh ta cũng cố sức không để nó đứt kia mà.”

“Em không phải lo lắng điều này.” Đới Thanh vò đầu bứt tai.

“Điều gì?”

“Ngôn Hàm đấy... cũng xem như là một gã khá hào hoa. Ngày ngày anh hùng cứu mỹ nhân như thế, anh không sợ chị dâu sẽ...”

“...” Thẩm Dực im lặng, một luồng khí lạnh toát ra.

Đới Thanh lạnh toát sống lưng, thầm mắng mình vạ mồm vạ miệng.

“Sẽ không! Noãn Noãn sẽ không thích Ngôn Hàm. Vả lại... Ngôn Hàm càng không thể yêu Noãn Noãn.”

Đới Thanh nghĩ thầm, mẫu đàn ông như Thẩm Dực cũng rất được phụ nữ yêu mến, Chân Noãn đơn thuần hẳn sẽ không thay lòng đổi dạ. Nhưng lái xe được một lúc, anh ta lại không khỏi lo lắng: “Chúng ta không có động tĩnh, Ngôn Hàm cũng sẽ nghi ngờ thôi.”

“Anh ta quá tinh tường, cái này tránh không khỏi đâu.” Thẩm Dực nhắm mắt nghỉ ngơi, trong lòng khá mờ mịt.

“Vậy anh ta sẽ không nghi ngờ...”

“Nghi ngờ điều gì?”

“Nghi ngờ chị dâu là nội gián của kẻ hoạch T nằm vùng trong Đội cảnh sát.”

Thẩm Dực không nói gì nữa, im lặng một lúc lâu rồi bỗng nhớ đến câu khi nãy của Đới Thanh, rằng Châu Noãn sẽ cảm động vì Ngôn Hàm đã xả thân cứu giúp, anh bất chợt cong nhẹ khóe môi.

Đới Thanh thấy anh có vẻ như đang cười thì thoáng sợ hãi. Một lúc lâu sau, anh ta mới loáng thoáng hiểu ra ý nghĩa của nụ cười này, thế là sa sầm nét mặt, nghĩ thầm “Thật nhìn không ra anh Dực cũng là kiểu người ghen tuông.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93

Sau khi Ngôn Hàm và Chân Noãn về đến Cục Cảnh sát, họ quay trở về phòng làm việc lần nữa. Đề tài trở lại vụ án tự sát liên hoàn. Chân Noãn đem tài liệu đã chỉnh sửa trình lên cho Ngôn Hàm, tất cả đều là những điểm khả nghi cô đã phát hiện ra khi kiểm tra lại những vụ án do đội Ba phụ trách.

Ngôn Hàm vừa xem tài liệu vừa nghe cô báo cáo, rồi chợt đi thẳng vào vấn đề với vẻ mặt hơi nghiêm túc: “Em cho rằng vụ án ở quận Bạch Tháp không phải là tự sát sao?”

“Vâng ạ! Trong báo cáo điều tra đã đề cập, cô gái này có khuynh hướng tự sát với trạng thái bị quan chấn đời nghiêm trọng và không có thù oán với người khác. Cô ta đã tự mình cắt cổ tay tự sát ở nhà, cũng không có dấu vết gãy gĩa. Nhưng mà... vết cắt trên cổ tay của cô ta không phù hợp.”

Ngôn Hàm lật đến trang sau. Trong bức hình, trên tay nạn nhân có một vết dao cắt sâu hoắm, da thịt lật ra ngoài. Anh đặt tài liệu lên bàn, khẽ tựa vào lưng ghế rồi ngược mắt lên, tay đan vào nhau, chăm chú nghe cô nói.

Cô thấy đôi mắt đen thẳm của anh đang nhìn mình đắm đắm thì lại mất tự nhiên, chuyển ánh mắt vào cây xương rồng phía sau lưng anh rồi nói: “Người bình thường rất khó tìm được vị trí và độ lực thích hợp khi cắt cổ tay tự sát, phần lớn sẽ là cắt quá cạn, vết thương dù chảy máu nhưng thường sẽ tự khép miệng lại, phải thử rất nhiều lần mới tìm ra đúng vị trí. Vì vậy, người cắt cổ tay tự sát thì trên tay sẽ có nhiều vết thương sâu cạn không đồng đều, thậm chí còn có rất nhiều vết thương cũ để lại từ mấy lần trước. Thế nhưng, người này chỉ cắt một dao là thành công, nên em nghĩ rằng có thể đã có người giúp cô ta làm.”

Cô vừa nói vừa nghiêng nghiêng ánh mắt, cứ như học sinh đang bị khảo bài học thuộc lòng vậy.

Ngôn Hàm đứng dậy, rót một cốc nước bên máy đun đưa cho cô rồi tiếp tục: “Là vụ án gây chuyện rồi lẫn trốn tự sát thì sao?”

“À cái đó...”

Nửa giờ sau, Chân Noãn liệt kê hết những điểm mà cô cảm thấy khả nghi với Ngôn Hàm, sau đó hỏi với vẻ hơi thấp thòm: “Đội trưởng, anh thấy em nói có lý không ạ?”

Ngôn Hàm trả lời: “Em chờ một chút, anh đến văn phòng của Cục trưởng Thượng một lát đã!”

Nửa giờ sau, Ngôn Hàm đã tập trung người đội Một và đội Ba lại: “Những pháp y của đội Ba đều còn trẻ tuổi, áp lực và trách nhiệm trên vai rất lớn, cũng không có pháp y lâu năm hướng dẫn, kinh nghiệm lại chưa nhiều. Hơn nữa, vụ việc lần này rất đặc biệt, là một vụ án tự sát liên hoàn kỳ lạ. Vụ án của đội Ba thì vẫn do đội Ba điều tra, nhưng đúng lúc vụ án của đội Một có chút liên quan, nên vụ án tự sát liên hoàn đặc thù lần này sẽ do hai đội cùng nhau hợp tác điều tra. Qua việc này, tôi cũng nhắc nhở hai đội chúng ta sau này nên thường xuyên trao đổi nhiều hơn trong công tác hằng ngày, giám sát lẫn nhau để cùng nâng cao nghiệp vụ, tạo cơ hội tăng thêm tình cảm. Nếu ngày nào đó pháp y của đội Một có sơ suất thì cũng mong các thành viên của đội Ba nêu ra để sửa chữa.”

Chân Noãn kinh ngạc nghe xong, phát giác ra vấn đề quan hệ giao tế hóc búa đã được anh giải quyết hoàn hảo đến mức không chút khiếm khuyết.

Danh dự các đội đã thu nhỏ lại về bộ phận pháp y, mấy pháp y và trợ lý cùng nhau gánh chịu mà không bị nêu tên riêng lẻ, nguyên nhân phạm sai lầm ngoại trừ điểm “trẻ tuổi” mà ai cũng phải trải qua thì còn có một sự thật khách quan đó là “không có pháp y có kinh nghiệm dẫn dắt”.

Thậm chí, anh không hề đề cập đến “ngộ phán” mà dùng từ “tự sát đặc thù”.

Sau khi thương lượng với Cục trưởng, anh đã đề nghị không để đội Một toàn quyền phụ trách mà vấn đề đội Ba tiếp tục điều tra vụ án của họ. Hai đội cùng nhau hợp tác, tăng cường trao đổi và học tập lẫn nhau, như vậy quan hệ sẽ càng tiến triển hơn một bậc.

Cuối cùng là mời đối phương giám sát mình, một mặt có thể giữ được thể diện cho đối phương, mặt khác còn thể hiện được phong thái tự tin và tự giữ kỷ luật của đội Một.

Thảo nào Lão Bạch nói anh là “Đội trưởng toàn năng”, không chỉ có chỉ số thông minh cao mà cả chỉ số cảm xúc cũng vượt mức bình thường. Sau này, cô phải học tập Đội trưởng nhiều hơn rồi. Ủ, phải như vậy chứ, meo meo!

Chân Noãn chợt nghe thấy nội tâm mình cất tiếng, bỗng sa sầm nét mặt... Sau này, ai còn gọi cô là Mèo Con nữa thì cô sẽ cào chết người đó!

Phan Lâm - Đội trưởng đội Ba nói: “Sau khi xem qua mấy hồ sơ, về căn bản, vụ án này có thể khái quát thành có người muốn tự sát, mà nguyên nhân đại loại như là vì không tài nào quyết định, hoặc bởi tỷ lệ thành công không cao, hay vì chết kiểu này quá đau đớn, nên tìm người khác giúp đỡ tự sát hoặc ngụy trang thành sự cố ngoài ý muốn.”

“Đúng vậy!” Ngôn Hàm cau mày. “Chỉ có điều, bây giờ còn chưa thể xác định được mối liên hệ cố định đằng sau những vụ án tự sát liên hoàn này.”

Lúc này, Chân Noãn đang lật tài liệu ra xem thì bỗng sùng sốt khi thấy được một trang: “Đội trưởng...”

“Sao hả?”

Cô thẳng thốt ngang đầu: “Em nghĩ có lẽ em đã biết tại sao lại có người truy sát em rồi.”

“Vào buổi tối hôm xuống trạm xe buýt suýt bị người ta đụng phải, sáng hôm đó, em đã kiểm tra lại những vụ án này. Lúc em thấy được vụ án cô gái cắt cổ tay tự sát ở quận Bạch Tháp đầu tháng Mười, đã từng gọi điện thoại hỏi người nhà cô ta, sau đó còn liên hệ gia sư hỏi thăm tình trạng gần đây của cô ấy. Số điện thoại và tên của gia sư kia... chính là của cô gái nghiên cứu sinh đã tự sát ở đại học Khoa học và Công nghệ hôm nọ. Em có nói chuyện với cô ta nên cô ta biết em đang nghi ngờ những vụ án tự sát này.”

Ngôn Hàm im lặng giây lát rồi nói: “Lần này, chúng ta đã gặp phải sát thủ liên hoàn, hơn nữa còn là nhóm.”

Mỗi người trong phòng họp đều cảm nhận được một bầu không khí nặng nề đang bao trùm.

“Điểm đặc biệt hơn nữa chính là nhóm sát thủ liên hoàn lần này có thành viên không cố định, sát thủ có thể trở thành kẻ bị giết và kẻ bị giết cũng có thể lựa chọn trợ giúp người khác mà trở thành sát thủ. Nhưng cho dù là vậy, cơ cấu cả tập thể vẫn rất vững chắc. Điểm khác biệt giữa bọn chúng và các sát thủ liên hoàn bình thường khác là không những số lượng thành viên đông đảo mà còn không phải tùy theo sở thích hay phần nộ cá nhân để định hướng tìm kiếm con mồi, con mồi sẽ chủ động tìm đến bọn chúng để xin được giúp đỡ tự sát.”

Vụ án “tự sát liên hoàn” hay “liên hoàn giúp người tự sát” này thật quái gở, đừng nói là Dự Thành mà đến khắp cả nước cũng chưa từng nghe thấy.

Tô Nhã do dự: “Tập thể sát thủ liên hoàn này có thể còn phức tạp hơn chúng ta tưởng tượng, mức độ phức tạp lớn hơn rất nhiều.”

Đội Một và đội Ba nhanh chóng chỉnh sửa lại hồ sơ của những vụ án tự sát và tai nạn có điểm khả nghi. Trong khoảng thời gian từ ngày mùng Ba tháng trước kéo dài cho đến hôm nay, tổng cộng có sáu vụ.

Nạn nhân thứ nhất là nữ, 26 tuổi, sau khi tốt nghiệp vẫn luôn ở nhà sống dựa vào gia đình vì không tìm được việc làm, thi công chức bốn lần đều thất bại dẫn đến áp lực tinh thần rất lớn. Cha mẹ cô ta cho biết con gái họ có dấu hiệu coi thường mạng sống của mình.

Cách chết: Nhảy lầu.

Nạn nhân thứ hai là nam, 29 tuổi, nhân viên bán hàng, tuy đã đến tuổi này nhưng vẫn không có sự nghiệp, nghề nghiệp không ổn định và cũng không có tương lai. Anh ta vô cùng mù mờ về sự nghiệp của mình, bị ba mẹ nhiều lần thúc giục đi xem mắt, nhưng vì không có nhà và xe, lương lại thấp nên bị đá kích gấp bội. Anh ta từng nhiều lần than vãn với ba mẹ và đồng nghiệp rằng “cảm giác không chịu nổi cuộc sống nữa”.

Cách chết: Tai nạn giao thông ngoài ý muốn, bị xe Ferrari đụng, ba mẹ được bồi thường một triệu hai trăm nghìn nhân dân tệ.

Nạn nhân thứ ba là nam, 24 tuổi, là nhà báo nhưng gặp phải những mảng đen tối và thối nát của đủ mọi ngành nghề nên nảy sinh cảm giác bất lực sâu sắc và mắc chứng trầm cảm.

Cách chết: Mờ khí gas tự sát, trúng độc mà chết.

Nạn nhân thứ tư là nữ, 17 tuổi, đang là học sinh cấp 3, không hài lòng với tướng mạo của mình vì thường bị bạn học chế giễu. Sau khi phẫu thuật thẩm mỹ thất bại, cô ta không dám gặp người khác, tính tình trở nên gắt gỏng và quái gở, thường xuyên khóc lóc với ba mẹ bảo rằng không muốn sống nữa.

Cách chết: Ngâm mình trong bồn tắm, cắt cổ tay tự sát.

Nạn nhân thứ năm và thứ sáu là anh chàng bị điện giật chết trong hồ bơi và nữ nghiên cứu sinh chết trong phòng sinh hoạt trường đại học gần đây.

Điểm giống nhau duy nhất của sáu vụ án này là đều không tìm thấy điện thoại của nạn nhân. Trong đó rất có thể có cài đặt ứng dụng mà nạn nhân dùng để liên lạc với tập thể sát thủ.

Ngoại trừ nữ sinh trung học cắt cổ tay tự sát và nghiên cứu sinh của trường đại học là có quan hệ học sinh và gia sư, những nạn nhân còn lại không có bất kỳ mối liên hệ nào.

Ngoài ra, khi điều tra vụ án nữ sinh trung học cắt cổ tay tự sát, đội Ba đã từng điều tra đến gia sư của cô ta. Nhưng khi ấy, cha mẹ cô ta bảo quan hệ giữa gia sư và con gái họ rất tốt, hai người rất hay trò chuyện tâm sự với nhau. Họ vốn tưởng rằng cô gia sư này có thể khuyên giải được con gái họ thoát khỏi bóng ma của việc giải phẫu thẩm mỹ thất bại. Hơn nữa, khi vụ án xảy ra, nữ nghiên cứu sinh đang học ở trường nên có bằng chứng ngoại phạm vô cùng xác thực.

Lần này, người của đội Ba điều tra lại vụ án lần nữa, đặc biệt lấy về băng ghi hình giám sát ở gần nơi xảy ra bốn vụ án, kết quả đều phát hiện ra bóng người tương tự với trong đoạn phim ở trường đại học Khoa học và Công nghệ. Đó là một người mặc áo khoác ngoài rộng thùng thình để che đậy thân thể, đội mũ che kín mặt và mang bao tay màu đen.

Bởi vì mùa đông ăn mặc như thế rất bình thường nên “hắn” đã nhiều lần tránh được con mắt của cảnh sát điều tra. Nhưng cũng từ đó có thể chứng minh được kẻ vạch ra kế hoạch phía sau những vụ tự sát này chính là một tập thể.

Cảnh sát cũng phát hiện rằng số người mỗi lần ra ngoài của chúng không đồng nhất, bình thường sẽ là hai hoặc ba người, nhưng qua chiều cao và tư thế đi đứng của chúng có thể phán đoán được là có bốn người. Có điều, tạm thời chưa có cách nào xác định được giới tính của họ, cũng không biết còn có

thành viên nào đến nay chưa ra mặt hay không.

Đối mặt với kết quả điều tra như thế, Ngôn Hàm đưa ra ý kiến: “Trong bọn người bày ra kế hoạch kia, nếu tôi chỉ thống kê những người mà bản thân không có khuynh hướng tự sát và chỉ giúp người ta tự sát thì toàn bộ đều là phái nam.”

Chân Noãn đảo mắt, không hiểu được anh suy luận từ đâu: “Tại sao ạ?”

“Trong vụ án giết người ở hồ bơi, tập thể này đã lộ ra sơ hở.”

“Sơ hở?”

“Lúc giết người ở hồ bơi, bọn chúng đã để cho người tự sát kế tiếp xuất hiện, cũng chính là nữ nghiên cứu sinh hôm nọ. Bởi vì phái nữ rất khó chìm chết đuối trong nước, nên điểm này sẽ có thể làm giảm độ hiểm nghi rất nhiều. Thử nghĩ xem, nếu lúc đó, người chứng kiến tại hồ bơi là nam thì Hắc Tử, cậu sẽ làm sao?”

Hắc Tử sững sờ, ngại ngần gãi đầu: “Tôi sẽ mời hắn về sở, dù thế nào cũng phải lôi kéo hắn, chờ có kết quả kiểm tra thì sẽ mới quyết định có thả hắn đi không.”

“Đúng thế!” Tô Nhã nói. “Đây cũng là chỗ nhằm lẫn đầu tiên của tư duy quán tính. Thoạt nhìn, ai cũng nghĩ hung thủ cần có sức mạnh mới giết người được, hơn nữa người chết còn là phái nam, nên mức độ hiểm nghi đối với phái nữ sẽ giảm đi rất nhiều.”

Chân Noãn lập tức định thần trở lại: “Vì vậy, một cô gái đến hiện trường giúp người ta tự sát có thể làm giảm thiểu nguy cơ bị bắt ngay tại hiện trường. Có điều, cô gái này lại chết vào ngày hôm sau nên tất nhiên cảnh sát sẽ cảm thấy kỳ lạ. Nhưng dù thế thì cũng rất khó tìm ra người đứng sau, bởi vì kẻ này và nạn nhân hoàn toàn không liên quan đến nhau, mọi thứ đã được sắp xếp rất chu đáo. Khiến cảnh sát hoài nghi sau khi vụ án xảy ra vẫn hơn là bị bắt ngay tại hồ bơi hay để cảnh sát thấy mặt. Nếu trong nhóm có một thành viên là nữ, cảnh sát sẽ rất khó tìm ra mối liên hệ giữa vụ án ở hồ bơi và ở trường đại học Khoa học và Công nghệ. Vấn đề đã đề cập trước đó cũng sẽ được giải quyết một cách dễ dàng. Nhưng vì trong nhóm không có nữ, nên sau khi cân nhắc, chúng tôi có thể để người tự sát kế tiếp đến giúp chàng trai ở hồ bơi tự sát mà thôi.”

“Đúng vậy! Bọn giết người liên hoàn này chỉ toàn là nam.”

Lúc này, tổ nghiệm chứng đã có kết quả kiểm tra, trong đó có ba phát hiện quan trọng: Thứ nhất, sợi vải dính trên sợi dây thừng không thuộc về nạn nhân. Mảnh vải bị nắp tủ điện ở hồ bơi kẹp lại cũng không thuộc về nạn nhân chết đuối. Hai nhóm sợi vải này có thành phần cực kỳ giống nhau, đều xuất phát từ loại gang tay bảo hộ của thương hiệu cao cấp.

Thứ hai, sợi vải phát hiện trong chậu hoa nhắm vào Chân Noãn và sợi vải Ngôn Hàm kéo được từ bao tay ghế lái xe motor cũng đều xuất phát từ gang tay bảo hộ của thương hiệu cao cấp này.

Thứ ba, những sợi vải xuất hiện trong vụ án tự sát liên hoàn và vụ truy sát Chân Noãn đều thuộc cùng một nhãn hiệu, xuất xứ từ cùng một nhà máy.

Sự thật đã quá rõ ràng, kinh nghiệm và suy luận lúc trước cùng với chứng cứ xác thực có được hôm nay đã chứng minh được người tổ chức tự sát là một tập thể, hơn nữa, chúng cũng đang chuẩn bị sát hại Chân Noãn để diệt khẩu.”

Quan Tiểu Du nói: “Đám người này quá bạo gan, quả là xem thường luật pháp, lại dám ra tay với cảnh sát.”

“Vậy thì đúng rồi.” Tô Nhã cười nhạt. “Bởi vì trong mắt bọn chúng vốn không hề có sự tồn tại của cảnh sát. Thế giới này là thứ gì, cảnh sát lại là cái quái gì chứ?”

Lời này đã thu hút toàn bộ ánh mắt của cảnh sát và những lời tiếp theo của cô càng khiến mọi người kinh ngạc hơn.

“Bọn người mà chúng ta cần tìm ở độ tuổi 17-23, bỏ học và không có công việc cố định, tình trạng kinh tế gia đình khá giả, tương đối hòa thuận và không có ám ảnh tuổi thơ. Có thể bọn chúng đang ở khu Thượng Nam, nơi tập trung tầng lớp mới ở Dự Thành, trà trộn trong giới chơi thể thao nguy hiểm và Parkour. Bọn chúng hay thay đổi bạn gái, thường xuyên đến bar chơi và chi tiền rất hào phóng. Hơn nữa, gần đây, chúng từng gây ra những vụ việc làm mất an ninh trật tự hoặc bị người khác khiếu nại như gây huyên náo và đua xe tại khu sầm uất. Bọn chúng đột nhiên có hứng thú với suy luận và phá án, xem khá nhiều tiểu thuyết trinh thám và phim truyền hình. Tôi nghĩ nhân viên điều tra chỉ cần đến những khu thể thao mạo hiểm như khu Thượng Nam, khu quán bar hay khu 367 để dò hỏi, sau đó kết hợp với ghi chép của cảnh sát khu vực và đồn cảnh sát tiếp nhận vụ án là có thể tìm ra họ.”

Mọi người đều biết Tô Nhã là nhà phân tích tâm lý tội phạm nổi tiếng, nhưng thật không ngờ cô lại dễ dàng khoanh vùng đối tượng như vậy.

Đàm Ca nói: “Kinh tế gia đình khá giả thì có thể hiểu được. Hôm đó, ở khu 367, tôi thấy trang bị Parkour của chúng thuộc loại cao cấp, chưa kể còn có chiếc xe giấu biển số dựng Chân Noãn nữa. Tuy đó chỉ là dòng xe giá rẻ của BMW, nhưng tuổi bọn chúng còn nhỏ như vậy thì nhất định là do nhà mua cho rồi. Hơn nữa, chiếc xe motor kia cũng rất phong cách. Nhìn kỹ năng của nhóm người chơi Parkour cũng nhận ra chắc chắn chúng đã từng luyện tập qua. Máy thứ này đều không khó suy đoán, với lại đội điều tra cũng đã tra xét qua những manh mối này rồi. Nhưng còn những căn cứ khác thì sao?”

“Đầu tiên là những người này rất trẻ tuổi.” Tô Nhã thông dong. “Quan niệm về giá trị và cuộc sống của chúng không có điểm tựa và khá mờ mịt, tinh thần trống rỗng và không ổn định. Chúng không có mục tiêu sống mà chỉ muốn thoát khỏi hiện trạng trống rỗng tẻ nhạt, nhưng lại không biết rốt cuộc bản thân mong muốn thứ gì. Vì ảnh hưởng của gia đình và ba mẹ, lại thêm nền tảng giáo dục khắt khe từ nhỏ nên chúng không bạo lực, lệch lạc hay biến thái và cũng không hành hạ người bị hại. Nếu không phải vì sợ bại lộ sẽ không chủ động giết người.”

Giúp người ta tự sát là vì cảm thấy dù sao đối phương muốn chết nên giúp đỡ cũng không sao, có lẽ cảm thấy việc này rất mới mẻ và lý thú. Bình thường, sát thủ liên hoàn đôi khi có sở thích để lại dấu hiệu đặc biệt của mình trong vụ án, hoặc là chơi trốn tìm với cảnh sát. Nhưng bọn chúng không hề có ý nghĩ này, chẳng qua xem đó như một trò chơi, như những nhiệm vụ thú vị nảy sinh từ chính cuộc sống nhàm chán của mình. Đội trưởng Ngôn, với nhận định chúng là người trẻ tuổi, anh hẳn là đồng ý với quan điểm của em, đúng không nào?”

Ngôn Hàm cảm xúc nước, tựa vào cửa sổ, đưa lưng về phía bầu trời, đôi mắt trông âm u.

“Ừ!” Anh tỏ vẻ đồng ý, nhưng lý do đưa ra rõ ràng và chân thực hơn. “Bọn chúng xếp đặt vụ án rất trẻ con, chắc hẳn là do nước đến chân mới nhảy, vội vã tìm linh cảm trong tiểu thuyết nào đó. Vụ án phòng kín ở đại học Khoa học và Công nghệ rất sơ sài, điện giật trong hồ bơi cũng vậy, thoạt nhìn có vẻ thông minh nhưng lại có chỗ sơ hở trí mạng, đó là việc chúng ta đã thấy được mặt hung thủ. Nếu không phải cô ta đã chết thì vụ án này đã phá được rồi, đơn giản đến mức kỳ lạ. Bọn chúng chỉ biết lợi dụng quán tính và nhầm lẫn trong tư duy, điều này vừa hay là mấy trò thường thấy trong tiểu thuyết trinh thám. Trong hành động thực tế, chúng xếp đặt không tinh vi, nhưng lại rất thích theo đuổi kịch tính, ví dụ như điện giật và phòng kín. Tâm tính của bọn chúng đúng là có chút trẻ con.”

Ngôn Hàm nhếch khóe môi rất nhẹ, vẻ chế giễu chứ không có ý cười.

Tô Nhã mỉm cười, tiếp lời anh một cách rất tự nhiên: “Đúng vậy! Đây là đặc điểm của chúng: Đam mê trò diễn kịch và theo đuổi sự kích thích. Giống như cách chúng truy sát Chân Noãn vậy. Mấy trò như tông xe hay ném chậu hoa xuống lầu đều chỉ là những cách thức lỗ mãng, vốn không được thiết kế tỉ mỉ. Nhưng quá trình thực hiện của bọn chúng lại vô cùng thu hút: Xe đua thể thao, Parkour nguy hiểm, xe motor phân khối lớn... Đối với việc giết Chân Noãn, tâm tư và niềm vui thú của bọn chúng không nằm ở việc giết cô ấy mà xuất phát từ mỗi lần khiêu chiến bản thân.”

Hai người họ, một tìm chứng cứ, một phân tích tâm lý, người tung kẻ hứng rất nhịp nhàng. Chân Noãn thâm nghĩ đến việc từng nghe nói trước kia họ hợp tác với nhau rất ăn ý. Lúc này, tất cả đều như trở thành thính giả của họ và cô cũng thế.

Cô khê cần môi, rất muốn góp lời nhưng mà cô không biết ăn nói, chỉ biết khám nghiệm thi thể mà thôi.

“Vui thú à?” Lão Bạch cảm thấy khó tin. “Bọn chúng chỉ là cảm thấy chơi vui thôi sao?”

“Dĩ nhiên, bọn chúng chẳng qua cảm thấy chơi vui thôi.” Tô Nhã khoanh tay, đi lững thững trong văn phòng, bắt đầu phân tích tâm lý của nhóm sát thủ liên hoàn này. “Thử nghĩ về cuộc sống của tôi đi: không thích đi học vì dù sao cũng không có ích lợi gì, tiền trong nhà chắc chắn đủ tiêu xài rồi. Học hành thì tẻ nhạt, làm việc cũng vô vị, từ bé đến lớn đều chơi game, đã sớm cảm thấy không còn hứng thú. Cuộc sống thật sự chẳng có gì thú vị cả, ngày ngày không có lý tưởng, cũng không có chút mới mẻ. Nhưng cả một ngày dài với nhiều thời gian như vậy thì cũng nên tìm chút chuyện để làm, đúng không?”

Yêu đương à? Chán ngắt, ngay cả bản thân cũng lười yêu, ngán ngẩm đến độ nào còn lòng dạ chơi với con gái, thỉnh thoảng tình một đêm cũng đủ thỏa mãn nhu cầu sinh lý rồi. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94

Tiền sao? Có nhiều hơn cũng vô ích, đủ tiêu là được. Ôi! Chán chường quá! Hoang mang quá! Trống rỗng quá! Cuộc sống không có mục tiêu nào cả.”

Tất cả im thin thít lắng nghe, trước mắt rõ ràng hiện lên một đám thanh niên với tinh thần rỗng tuếch và luôn cảm thấy nhột nhèo trước mọi mặt của cuộc sống.

“Đua xe cũng không có hứng. Nào là bị khiếu nại rồi thì bị giáo huấn, cứ luôn mang phiền phức cho ba mẹ. Parkour cũng khá tốt, có tính kích thích, có thể tiêu hao nhiều sức lực, về đến nhà thì lăn ra ngủ. Như vậy, một ngày sẽ nhanh chóng trôi qua. Nhưng... dần dà lại cảm thấy ngán, phải tìm được một chút kích thích mới mẻ thôi! Bỗng có một ngày, tôi nghe nói có người muốn tự sát, đã thử rất nhiều lần đều không thành công và muốn tìm người giúp đỡ giết mình. Ôi chao!”

Tô Nhã vui mừng vỗ tay.

“Thật tốt quá, giúp người ta tự sát thật là vui đây! Chính anh ta muốn chết, đâu phải lỗi của tôi. Đây không phải là giết người nên hoàn toàn không có cảm giác tội lỗi. Kẻ bị giết là tự nguyện, còn có thể phối hợp với tôi bán bạc xem nên chết kiểu nào. Đây quả thật là quá mới lạ và vô cùng độc đáo! Hơn hẳn mấy trò vô vị, tầm thường và tàn bạo của những kẻ mê ngược đãi thích hành hạ người khác làm vui kia.”

Chân Noãn nghe mà cảm thấy ly kỳ đến khó bề tưởng tượng, nhưng lại vô cùng hợp tình hợp lý.

“Hiện giờ, cuộc đời tôi rất cuộc đã có mục tiêu và phương hướng rõ ràng: Giúp người khác tự sát, yeah!” Tô Nhã sờ cằm, cau mày, nghiêm túc suy tư. “Tôi nhất định phải làm thật nghiêm túc, phải nghĩ cách làm sao để giảm bớt đau đớn cho người chết, làm sao trốn tránh cảnh sát đuổi bắt. Chỉ mỗi việc sắp đặt vụ án thôi cũng đã tiêu hao rất nhiều thời gian rồi, chưa kể tôi còn phải đi học tập bổ sung những kiến thức liên quan nữa. Rốt cuộc, tôi cũng có việc làm, không tẻ nhạt nữa, nghĩ thôi cũng khiến người ta thấy hưng phấn.”

Tô Nhã nói xong rồi nhún vai với mọi người: “Bọn chúng nghĩ như vậy đấy!”

Trong phòng im phăng phắc rất lâu, tất cả đều bàng hoàng với màn biểu diễn của cô ấy. Chân Noãn nhìn Tô Nhã bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

Ngôn Hàm vô tình nhìn lướt qua, bất gặp ánh mắt lấp lánh sự sùng bái của cô, bỗng lặng lẽ nhận ra cô quả thật là dễ dàng để lộ ánh mắt này, dù là đối với đàn ông hay là phụ nữ. Anh lơ đãng nhướn mày rồi lại hạ xuống.

Lão Bạch cảm thán: “Bây giờ, trẻ con thật khó hiểu. Chị Tô, may mà chị còn hiểu được suy nghĩ của chúng.”

Đàm Ca lườm cậu: “Cậu chính là đứa trẻ như vậy đó.”

“Theo cách miêu tả này, chắc hẳn có thể sẽ nhanh chóng tìm được bọn người kia.”

“Phải nhanh hơn.”

Tất cả đều nhìn về phía Đội trưởng.

Ngôn Hàm: “Nghĩ thử xem, làm cách nào chúng tìm được những người muốn tự sát này? Phải tìm ra được cách đó ngay, chúng ta cần nhanh chóng tóm được chúng.”

“Đúng vậy!” Tô Nhã gật đầu. “Phải mau lên, bọn chúng đã bắt đầu thăng cấp rồi.”

“Thăng cấp?”

“Đúng, từ lúc bắt đầu đuổi giết Chân Noãn, bọn chúng đã bắt đầu thực tại này rồi. Trước đây, bọn chúng tốn rất nhiều thời gian để sắp đặt trò tự sát, xem mỗi vụ án là tác phẩm của mình. Chúng ta tạm không quan tâm kẻ bị giết có muốn chết hay không, giúp người tự sát thực tế là giết người rồi nguy trang thành tự sát. Hiện giờ, cảnh sát đã phát hiện ra điểm kỳ lạ, bọn chúng cũng sẽ theo đó mà thay đổi, sẽ không tiếp tục dàn dựng tự sát nữa mà sẽ là ra tay sát hại.”

“Ý là muốn bắt đầu giết người rồi sao?”

“Không phải, còn chưa đến mức đấy. Trước khi tiến đến mức độ đó, chúng sẽ sắp đặt tự sát thành mưu sát, điều này không đồng nghĩa là giết người không muốn chết, mà là lúc giết người thật sự muốn chết sẽ không cố ý che giấu thành tự sát nữa. Như vậy, cùng với việc theo đuổi mức độ kích thích lớn hơn, chúng cũng bắt đầu từ trong bóng tối bước ra khiêu chiến trực diện với cảnh sát.” Giọng Tô Nhã trầm xuống. “Nếu qua giai đoạn này còn không bắt được, bọn chúng sẽ tiếp tục thăng cấp không chỉ đơn thuần giết người muốn tự sát nữa mà chuyển thành mưu sát thật sự.”

Ngôn Hàm xoay cốc giấy trên tay, thản nhiên nói: “Sẽ không đến bước đấy đâu. Chúng ta nhất định sẽ nhanh chóng bắt được bọn chúng.”

Anh dặn dò: “Tô Dương, mang theo nhân viên điều tra đi tìm người dựa theo miêu tả của Tô Nhã. Hắc Tử hợp tác với người đội Ba tiếp tục truy tìm điện thoại di động, phân tích máy giám sát giao thông và tìm ra quy luật hành động của bọn chúng. Đàm Ca, chỉnh sửa tài liệu lần nữa, tìm hiểu cách thức bọn chúng định vị người muốn tự sát.”

Mọi người rồi rít trả lời: “Vâng!”

Lúc giải tán, Lão Bạch nói thầm với Tô Dương: “Người chắc không khó tìm, lúc trước đuổi theo chúng ở khu 367, tôi thấy bọn chúng tay chân nhanh nhẹn, vượt tường như khi leo cây, còn tưởng rằng là sát thủ đặc biệt nữa kia.”

Ngôn Hàm nghe thấy thế liền nói: “Lúc trước không phải đã nói rồi sao? Bọn chúng chỉ chạy chứ không giao đấu, có thể là vì không thể đánh thắng chúng ta.”

Đàm Ca và Lão Bạch nhìn nhau, đều im lặng.

Chân Noãn ngu ngơ: “Lúc ấy, bọn em còn tưởng rằng anh nói câu đó là để cho vui thôi.”

Ngôn Hàm lặng lẽ nhìn cô: “...”

Về mặt cô rất vô tội, anh quả thật không thể nào nổi nóng, thế là lại lạnh lùng liếc mắt nhìn Lão Bạch và Đàm Ca.

Lão Bạch vỗ trán: “Mèo Con, sao cô lại ăn nói thật thà thế?” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 95

Bầu trời hôm qua vẫn còn chút nắng ấm mà hôm nay lại đột ngột hạ nhiệt độ mất rồi. Mây đen dày đặc khiến cả bầu trời trở nên xám xịt, gió cũng rất to như muốn cuốn bay mọi người lên trời vậy. Chân Noãn ngồi trên xe, chỉ nghe tiếng gió rít ngoài cửa kính đã thấy lạnh người, bất giác không khỏi run rẩy. Thẩm Dực lại kéo khăn quàng cổ cho cô, vây kín mặt cô, rồi chụp cái bịt tai lông xù lên đầu cô, thân nhiên nói: “Mỗi lần xuống xe đều như chạy đến pháp trường vậy.”

“Nào có khoa trương thế chứ?” Cô dẫu môi.

“Gần đây... gần khu nhà em có người theo dõi em à?” Anh chỉnh lại mái tóc đuôi ngựa của cô rồi nói bằng giọng băng quơ.

Lòng Chân Noãn lạnh toát, cô không muốn để anh biết rồi lại lo lắng, càng sợ anh vì cô mà lựa chọn cách bảo vệ tiêu cực. Nhưng cô cũng không thể che giấu nữa, thành thật nói: “Bởi vì công việc nên gặp phải một chút phiền phức, có điều bây giờ đã được giải quyết rồi.”

Thẩm Dực lập lò: “Vậy sao?”

“Vâng ạ!” Cô yếu ớt, trong lòng bỗng giật thót. “Anh... chắc không có...”

“Không có cái gì?” Đôi mắt anh sâu thẳm như mặt hồ yên tĩnh, không nhìn thấy đáy.

“Không có ngầm xử lý việc này chứ?”

“Không có.” Anh bình tĩnh nói. “Có điều, sau này, sẽ không có người theo dõi em hay cố gắng làm hại em nữa.”

Chân Noãn nghe vậy, ngược lại thấy khó hiểu nên càng không yên lòng: “Anh đã làm gì?”

“Không có gì. Bởi vì bọn chúng đã không còn tìm em gây phiền phức nữa.”

Cô tròn to mắt: “Nói như vậy là đã tìm ra được đám người kia rồi à?”

“Có khi nhân lực của bọn anh còn nhiều hơn cả bọn em.”

Câu nói này đúng là sự thật. Nó liên quan đến những chuyện Thẩm Dực và Kỳ Thâm từng làm ngày trước. Tài mắt của họ nhiều đến nỗi nơi nào có ngọn cỏ bị gió thổi lay động cũng không thoát nổi ánh mắt của họ. Hơn nữa, doanh nghiệp đứng đầu ở Dự Thành này chính là tập đoàn Hoa Thịnh, lãnh đạo cấp cao của Hoa Thịnh gần như đều sống ở khu Thượng Nam, anh muốn biết điều gì là chuyện quá dễ dàng.

“Vậy bọn họ...”

“Anh không nhúng tay vào. Và lại, em cảm thấy anh sẽ giúp cảnh sát bắt người sao?”

Không đời nào! Thẩm Dực không có tính cách bao đồng và tinh thần trọng nghĩa sẵn sàng giúp đỡ người khác như vậy. Hơn nữa, tuy Kỳ gia đã gần như từ đen chuyển thành trắng, nhưng đạo nghĩa quá khứ vẫn còn, tuyệt đối sẽ không tiết lộ thông tin với cảnh sát.

Chân Noãn biết rõ chuyện này nên không hỏi nữa. Cô hiểu được anh chỉ quan tâm cô bình an vô sự là đủ rồi.

“Noãn Noãn, sau này có chuyện như vậy thì phải nói cho anh biết.”

“Em sợ anh lo lắng.”

“Bảo vệ em là trách nhiệm của anh, không phải là đồng nghiệp của em.”

Chân Noãn mím môi gật đầu, nhỏ giọng: “Biết rồi ạ!”

Thẩm Dực nhìn cô rù mi và dẫu môi ra vẻ ngoan ngoãn, lòng hơi mềm đi, bầy tay đưa vào khăn quàng cổ, ôm lấy gương mặt mềm mại, mịn màng của cô. Cô hơi rụt lại, hàng mi đang cụp khê run lên đầy bất an, khuôn mặt nhanh chóng đỏ bừng, nhưng về mặt lại không hề phản kháng. Anh lẳng lặng nhìn cô, tay tiếp tục lần xuống, đặt lên chiếc cổ ấm áp của cô.

Cô càng run rẩy nhiều hơn, lí nhí nói: “Hơi nhột đấy...” Trong giọng nói ẩn chứa nỗi khản trương thoáng chút sợ hãi.

“Xin lỗi, lại quên mất em sợ nhột.” Anh rút tay lại, kéo khăn quàng cổ của cô lên cao.

Chân Noãn thấy có phần áy náy, cô nào có chứng sợ nhột chứ. Chắc chắn không có người đàn ông nào giống Thẩm Dực, chấp nhận nhiều năm ở bên cạnh một người phụ nữ khó có thể gần gũi như vậy, gần một thập kỷ rồi còn gì. Nhưng không hiểu vì sao cô vẫn sợ bị đụng chạm thân thể đến thế, đặc biệt mỗi khi nghĩ đến anh là bạn trai của cô với mối quan hệ thân mật này lại khiến cô càng khản trương hơn. Cô cũng rất khó sò, từng định đi khám bác sĩ tâm lý nhưng Thẩm Dực không muốn để người khác phân tích cô. Cô nghĩ anh đối với cô thật sự là bảo vệ quá mức rồi.

“Em đi trước đây.” Cô vẫy vẫy tay với anh, vừa đẩy cửa xe bước xuống thì một cơn gió lạnh thổi đến. Cô lạnh cóng đến mức co rụt lại, vội vàng kéo

chiếc mũ trùm sau lưng lên, chạy vào sân.

Chạy đến bãi đỗ xe, cô thấy nhóm Ngôn Hàm đang đứng bên cạnh ô tô, cứ như đang hóng gió vậy, còn cô thì đã còng đến mức xương cốt toàn thân đều đau. Cô mang giày đi tuyết, tiếng chạy bộ lạch bạch như chú gấu con ngốc nghếch. Ngôn Hàm nghe thấy âm thanh kỳ lạ này liền bối rối quay đầu lại xem.

Cô mặc chiếc áo bông màu xanh biếc dày cộm, găng tay liền ngón to bè, chụp tai giữ ấm xù xì, đeo mũ lông thỏ lùm xùm, duy chỉ có đôi chân là mảnh khảnh, giống hệt cây kẹo bông gòn. Dường như cô không chịu nổi sức nặng của mớ trang bị trên cơ thể, ngơ ngếch chạy đến nổi thở hổn hển, hơi nóng thoát ra như từng đám bông vải bay bay tán mát trong không khí.

Ngôn Hàm liếc nhìn cô từ đằng xa, nói với người bên cạnh: “Con mèo mập đến rồi!”

Đội trưởng cũng đã lên tiếng rồi, thế là...

Lão Bạch: “Hình như Mèo Con rất sợ lạnh.”

Đàm Ca: “Có lẽ liên quan đến đặc điểm giống loài. Trông đáng yêu yếu ớt của cô ấy, chắc là thuộc giống mèo tai cúp rồi, giống với loại sếp Ngôn nuôi trong nhà ấy...”

Trình Phong: “Mèo rất nhạy cảm với thời tiết. Đêm hôm qua, không khí lạnh vừa tràn về thì sáng nay đã thấy trang bị vũ trang đầy đủ.”

Hắc Tử: “Béo ụt ịt cũng rất đáng yêu mà.”

Tô Dương: “Cô ấy luôn thích mang giày đi tuyết, giống như là bàn chân gấu vậy.”

Lâm Tử: “Một chú Mèo Con mang chân gấu.”

Đến khi Chân Noãn chạy đến trước mặt họ, màn nghị luận đã sớm kết thúc. Cô kéo mũ che tai và khăn quàng cổ quấn kín mít, chỉ để lộ ra chiếc mũi thanh tú và đôi mắt ướt át, trông càng có vẻ ngây thơ, thuần khiết.

Đứng trước mặt là một đám đàn ông cao to lực lưỡng xếp thành hàng dài, toàn bộ đều không nói một câu, chỉ im lặng và bình tĩnh, nghiêm túc đánh giá cô. Trong lòng cô thầm nghĩ, mọi người thật nghiêm trang và tập trung nghĩ về hành động hôm nay, đúng là chuyên nghiệp mà.

Phía sau vang lên tiếng bước chân lộc cộc, dễ nghe lại nhịp nhàng, quay đầu thì thấy Tô Nhã trên người mặc một chiếc áo khoác da màu xanh bó sát, tinh xảo và xinh đẹp. Chân Noãn bị boss bắt phải cột tóc đuôi ngựa, nên khi nhìn thấy mái tóc xoắn dài gọi cảm của Tô Nhã thì hết sức hâm mộ, bất giác muện miệng nhận ra lòng mình đang dâng trào nỗi bất mãn và âm ức vì bị đối xử bất công, khề lăm bầm: “Đề xõa tóc nóng lắm!”

Ngôn Hàm chậm rãi liếc nhìn cô. Cô cảm nhận được nên cũng không dám nhìn lại anh, lập tức mím chặt môi.

Tô Nhã bước đến, khề kéo chiếc khăn lụa bị gió thổi bay phát phơ bên gương mặt xuống, khoe môi đỏ thắm cong lên: “Tìm được người rồi à?” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96

Ngôn Hàm nói ngắn gọn: “Chưa.”

Đội phó Trình giải thích: “Tô Dương và người đội Ba đã đi tìm kiếm theo miêu tả của cô, hiện có hai mươi mấy người phù hợp với phác họa, nhưng bởi vì không xác định được số người trong nhóm nên mọi người định tung lưới bắt hết không để lọt tên nào. Vì vậy, trước khi có chứng cứ xác thực, chúng ta sẽ không bắt về để tránh bứt dây động rừng. Bên cạnh đó, mọi người cũng đã điều tra mấy vụ thanh niên đua xe gần đây, nhưng hai danh sách này không có điểm chung nào. Có điều, Tô Dương phát hiện ra điểm kỳ lạ, nghi ngờ có người thể tội nên giao lại cho cảnh sát khu vực và cấp dưới tiếp tục điều tra. Hắc Tử và Lão Bạch cũng chia nhỏ khu vực hoạt động của bọn họ, Đội trưởng đội Ba đang chuẩn bị đi qua đó dò hỏi cảnh sát chìm.”

Tô Nhã cười: “Xem ra tiến triển khá tốt.”

“Nhưng đến giờ vẫn chưa tìm được điện thoại. Sáng hôm nay, chúng tôi sẽ đến xem thử chỗ ở của nạn nhân chết trong hồ bơi và nữ nghiên cứu sinh ở đại học Khoa học Công nghệ, nghiên cứu thói quen sinh hoạt của họ, xem thử cách liên hệ giữa bọn giết người liên hoàn và người tự sát. Nếu có thể tìm ra được những thông tin như cách thức liên lạc giữa họ, số người trong nhóm và hình thức gây án, tất cả vấn đề đều sẽ được giải quyết dễ dàng.”

Cô thực tập sinh Chân Noãn ngồi hàng cuối cùng trong xe. Cô đang cúi đầu lật xem ghi chép hôm qua và ghi nhớ kỹ tất cả đặc điểm mà Tô Nhã đã phác họa về bọn sát thủ liên hoàn này:

Một là: Trẻ tuổi, từ 17-23, bỏ học, không có công việc cố định, gia đình giàu có.

Hai là: Không có ám ảnh tuổi thơ, không bạo lực, không lệch lạc, không biến thái, không hành hạ người bị hại, bình thường sẽ không chủ động giết người.

Ba là: Hứng thú với những môn thể thao mạo hiểm, Parkour là một ví dụ, không có bạn gái cố định, chi tiêu hào phóng.

Bốn là: Từng liên quan đến các vụ gây rối trật tự trị an như gây ồn ào hay đua xe ở nơi đông người.

Năm là: Đột nhiên cảm thấy hứng thú với phá án và suy luận, từng xem rất nhiều tiểu thuyết trinh thám và phim truyền hình.

Sáu là: Trạng thái tinh thần trống rỗng, không ổn định.

Bảy là: Đang trong giai đoạn thăng cấp hình thức gây án, sẽ không cố ý che giấu thành tự sát mà thiết kế thành mưu sát, mang tính chất khiêu chiến cảnh sát.

Tám là: Nếu không bắt được thì sau này sẽ tiếp tục thăng cấp, không chỉ giết người muốn tự sát nữa mà biến thành mưu sát thật sự.

Chân Noãn cắn bút, nhìn từng dòng miêu tả, nghiền ngẫm tỉ mỉ những nội dung giải thích hôm ấy của Tô Nhã rồi cũng thử tự mình phân tích.

Ngôn Hàm ngồi trước quay đầu lại nhìn cô, thấy cô ra dáng học sinh chăm học liền không quấy rầy.

Đội phó Trình tiếp tục thảo luận phác họa tâm lý với Tô Nhã: “Dạng như nhóm sát thủ liên hoàn này thường có đặc điểm gì?”

“Ngoại trừ tình trạng nội bộ ngang hàng hiếm khi xuất hiện, thông thường, nhóm sát thủ nhất định sẽ có kẻ cầm đầu và những kẻ tuân theo.”

Chân Noãn nghe thấy liền vội vàng cầm bút viết vào sổ.

“Nhóm sát thủ thường là hai người, bởi lẽ giết người gây án khác với những băng nhóm cướp bóc hay bắt cóc, mức độ phạm tội quá nghiêm trọng, trong khi quan hệ giữa hai người là ổn định nhất vì không dễ dàng xuất hiện tình trạng rút lui hoặc bất đồng quan điểm. Ngoại trừ quan hệ tình nhân, tuổi tác của đồng bọn thường chênh lệch nhau khá lớn. Người lớn tuổi chính là kẻ có quyền thống trị tuyệt đối. Nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ có tình huống người trẻ tuổi khống chế người lớn tuổi hơn.”

Chân Noãn nghe vô cùng tập trung, không nhận được mà hỏi: “Nếu là tình nhân thì thường do phái nam chỉ đạo sao?”

Mấy người phía trước đang sôi nổi thảo luận, bỗng kinh ngạc quay đầu lại khi nghe thấy trong buồng xe vang lên tiếng nói nhỏ nhẹ và ngọt ngào. Cô lại lúng túng, lặng lẽ rụt người, chỉ còn thấy đầu thôi.

“Không nhất định là thế, đại đa số trường hợp sẽ do phái nam chỉ đạo, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ do phái nữ.”

Đội phó Trình cười: “Mèo Con à, sau này phải phát biểu nhiều hơn khi ở trong đội, giống hôm nay vậy, có gì cứ hỏi. Cô đó, yên lặng quá, có phải là không thích nói chuyện với đám người thô kệch chúng tôi không? Đội trưởng cũng không thích à?”

Chân Noãn lập tức ló đầu lên, hoảng hốt lắc đầu nguầy nguậy: “Không phải, không phải. Mọi người không thô lỗ chút nào cả, Đội trưởng cũng không thô.”

“...”

“...”

“...”

Trong xe bỗng “ồ” lên một tràng cười không ngớt, tất cả mọi người đều vui vẻ. Ngôn Hàm sắc nước, nắm bình nước suối trong tay, ho đến mặt đỏ gay. Duy chỉ có Tô Nhã là làm bộ không hiểu mọi người đang cười điều gì.

Chân Noãn thật sự không hiểu, cảm thấy vô cùng bối rối. Cô vừa mở miệng thì mọi người đã cùng nhau cười lên, có phải là quá gượng ép hay không?

Hắc Tử cố ý trêu cô: “Cô nói xem Đội trưởng không thô chỗ nào?”

Chân Noãn ngu ngơ: “Chỗ nào cũng không thô ạ!”

Mọi người ở đằng trước xe đều bưng bưng thích thú quay lại nhìn cô, khuôn mặt ai nấy đều kèm theo nụ cười hóm hờ vô tội. Ngôn Hàm chỉ biết xoa mày lắc đầu, có chút dở khóc dở cười.

Đàm Ca nói ngay đầy ẩn ý: “Thô, vẫn có chỗ thô mà.”

“Thật không có ạ!” Cô hơi căng thẳng, vội vã phân bua như đang thề thốt. “Em thật sự không cảm thấy thế.”

“Em không cảm thấy à?”

“Không cảm thấy...” Chân Noãn vừa nói xong thì mọi người ở đằng trước đều liếc nhìn Ngôn Hàm, chỉ cười cười mà không trêu chọc cô nữa.

Cô không nhìn thấy Ngôn Hàm ngồi phía trước đang nói với mọi người bằng khẩu hình: “Ngừng lại đi!”

Lão Bạch ngồi trở lại vị trí, “òà òà” lẫn lộn. Chân Noãn hoàn toàn mù mịt như đang rơi vào chốn mây phủ sương giăng. Lời cô nói có gì đáng cười đâu! Ô, cô lẽ tất cả mọi người đều phối hợp với cô, nghĩ thôi cũng đã thấy rất âm áp. Cô nghĩ thông suốt rồi cũng mỉm môi khẽ cười khúc khích theo mọi người.

Ngôn Hàm nghe thấy, quay đầu lại liếc nhìn cô, mắg: “Cười ngây ngô gì thế?”

Cô “à” một tiếng rồi nín cười ngay.

Đội tiếng cười trong xe dịu đi, Tô Nhã nhanh chóng lẩn nữa thu hút sự chú ý của mọi người.

“Lần này, vụ án của chúng ta rất đặc biệt, số người tham gia khá nhiều, nhưng tính chất của bọn chúng lại giống như băng nhóm bắt cóc hay lừa đảo hơn. Chúng giống như một đội chơi game cùng tiến cùng lùi chứ không phải là ác ma biến thái, cuồng sát hung tàn. Từ mấy vụ án này, có thể thấy được trong nhóm sát thủ không có ai là kẻ lớn tuổi hoặc là người cơ trí với tư duy chặt chẽ, lớn nhất sẽ không quá hai mươi ba. Nhưng nhóm này nhất định vẫn sẽ có một người lãnh đạo, hẳn là kẻ có quyền và khá thông minh trong nhóm, uy quyền của hắn có thể dựa vào tuổi tác hoặc địa vị của cha mẹ mình. Hắn tự đại và kiêu căng, nhưng làm việc có trình tự và cẩn bản. Những kẻ đi theo cũng đều rất thông minh, có cá tính nhưng vẫn đoàn kết và phục tùng mệnh lệnh. Bọn chúng vốn có tình bạn thân thiết và ổn định, rất có thể xuất phát từ mối quan hệ của gia tộc hay cha mẹ, hơn nữa đều là những đứa trẻ giàu có. Tuy tính cách của kẻ cầm đầu và kẻ tuân theo có sự khác biệt, nhưng trạng thái tinh thần về cơ bản là đồng nhất.”

“Đoàn kết... phục tùng mệnh lệnh...” Ngôn Hàm chậm chạp nhắc lại.

Chân Noãn ở gần anh nhất nên khi nghe thấy liền lộ đầu ra từ phía sau: “Làm sao ạ?”

Ngôn Hàm cau mày, chợt nhớ đến mấy kẻ bị mặt chạy trốn ở khu 367 hôm nọ: “Mấy gã thanh niên tuổi tác xấp xỉ nhau, đều có cá tính và suy nghĩ tương đồng, vậy thì làm sao lập được trật tự đoàn kết, làm sao trong khoảng thời gian ngắn xác định công việc cho từng người, mọi người ai nấy cũng nghiêm túc thực hiện nhiệm vụ mà không xảy ra rối loạn hay nội chiến?”

Nói xong, trong lòng anh loáng thoáng xuất hiện một ý nghĩ. Tô Nhã chống cằm, đây cũng là điểm duy nhất cô vẫn chưa thông suốt. Tương tự với vụ án liên hoàn lần này, đừng nói là giáo trình tâm lý tội phạm, ngay cả dựa vào kinh nghiệm nhiều năm công tác của cô cũng chưa từng chứng kiến vụ án thực tế nào giống vậy, đây có thể nói là lần đầu tiên. Vì vậy, phác họa ra khó tránh khỏi có chút cảm giác không thông.

Chân Noãn cắn bút, ấp úng khẽ nói: “Hôm ở khu 367, lúc đứng trên lầu, em đã từng nhìn thấy mấy kẻ bị mặt xác định tuyến đường tẩu thoát rất rõ rệt, khả năng chấp hành rất tốt, phân công lại chuẩn xác, cứ như...”

Ngôn Hàm không quay đầu lại, nghe thấy giọng nói khê khàng phía sau của cô, liền cười nhạt: “Như cái gì?”

Nhóm Đội phó Trình cũng quay đầu lại nhìn.

“... Cứ như... cứ như game online thuộc thể loại chiến thuật nhập vai vậy, chính là loại phối hợp đồng đội cùng chiến đấu, rút súng truy đuổi nhau trong tình cảnh hỗn loạn gì đó.”

Tô Nhã sùng sốt, Lão Bạch cũng giật mình: “Đúng là cảm giác này!”

Ngôn Hàm nhướn mày: “Đúng vậy! Phân công cấp bậc của bọn chúng được tạo dựng từ thế giới ảo, từ một đội cùng nhau tác chiến trên mạng tiếp tục bước ra cuộc sống thực tế.” Đứng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97

Lúc nhóm Ngôn Hàm vừa đến dưới tòa nhà ký túc xá của nghiên cứu sinh đại học Khoa học Công nghệ, Từ Tư Miểu chợt gọi điện thoại đến. Trong hai mươi mấy thanh niên phù hợp với phác họa, chỉ có chín người lấy thân phận đội hình cố định chơi game online thể loại chiến thuật nhập vai.

Một đội gồm bốn người cùng nhau chơi trò “Liên minh tử thần” đang nổi tiếng nhất hiện nay trong suốt hai năm qua và đã lên cấp thành đội chơi Bạch Kim. Đội trưởng là Trần Hàn, 22 tuổi, điều kiện gia đình trong đời sống thực tế rất khá giả, nhưng không phải Phú nhị đại(*) lúc nào cũng mang mác sinh viên đại học Gà Rừng(**) nào đó ở nước ngoài còn bản thân thì lại long nhong trong nước. Thành viên trong đội là người quen biết trong cuộc sống. Cha

mẹ chúng đều làm công việc quản lý ở những bộ phận cấp cao của tập đoàn nào đó.

(*) Phú nhị đại hay còn gọi là Thế hệ siêu giàu thứ hai, cụm từ này dùng để chỉ tầng lớp các cậu ấm cô chiêu được sống cuộc sống xa hoa từ trong trứng nước, hầu như họ đều là con của những chủ tập đoàn, công ty lớn hoặc con của các quan chức cấp cao trong Chính phủ.

(**) Đại học Gà Rừng tiếng Anh thường gọi là Diploma mill/ Degree mill (xưởng bằng giả hoặc lò sản xuất bằng cấp), chỉ các trường đại học cấp những văn bằng, chứng chỉ không có giá trị pháp lý cho sinh viên.

Một đội khác gồm năm người, đã chơi trò CS(*) kinh điển được bốn năm, đều là game thủ hardcore(**). Đội trưởng tên Mạnh Kiêu, là con trai của một chủ ngân hàng nào đó ở Dự Thành, đã sớm thôi học, trên danh nghĩa là theo cha học thực tế về tài chính, nhưng thực ra là đang lãng phí thời gian. Các thành viên khác cũng đều giống như vậy.

(*) CS (Counter Strike) là trò chơi điện tử thuộc thể loại bắn súng góc nhìn thứ nhất có tính chiến thuật cao được nhiều người trên thế giới biết đến.

(**) Game thủ hardcore là một từ chỉ một số ít người. Đó là những con người có lòng đam mê cháy bỏng với game và thú vui chơi game của mình. Đối với họ, game không phải chỉ để chơi, để tìm kiếm niềm vui, mà đó còn là cả một biển cả tri thức và cảm hứng sáng tạo.

Trước mắt, chín người này đều không liên lạc được, đội trinh sát đã bắt đầu truy tìm người.

Dưới tán cây bạch quả nơi con phố đối diện tòa nhà ký túc xá nghiên cứu sinh của đại học Khoa học Công nghệ, những phiến lá vàng tàn mát bay khắp lối. Đang là giờ lên lớp của sinh viên, phố xá vắng vẻ, thưa thớt người qua lại. Vây quanh Ngõn Hàm là mấy bóng người cao thấp đan xen, anh bật loa ngoài để mọi người có thể nghe được lời nói của Từ Từ Miêu: “Nói thứ ý kiến của từng người xem.”

Hắc Từ khoanh tay: “Việc này có liên quan tới thói quen sinh hoạt thường ngày của bọn họ, vì thế, không liên lạc được cũng là chuyện bình thường.”

Tô Nhã đồng ý: “Đúng vậy! Tôi từng tiếp xúc với dạng người này rồi. Bọn chúng chỉ sống trong hội của mình, thường xuyên tổ chức những hoạt động như thể loại CS người thật thù ghét giới hạn cực đại của bản thân khi sinh tồn trong hoang dã, người ngoài rất khó biết được vị trí cụ thể của bọn chúng. Trong những lần truy tìm đầu mối để phá án trước đây, dạng đối tượng này thường rất khó liên lạc.”

Ngõn Hàm cúi đầu, bỏ tay vào túi, vu vơ đá tung đám lá rơi dưới chân. Vài phiến lá bạch quả bị anh đá tung lên, rơi vào đôi giày đi tuyết dày cộm của Chân Noãn. Cô nhìn chăm chăm chiếc lá vàng óng trên giày, ngoác chóp mắt.

Tô Nhã nói đoạn rồi thoáng ngập ngừng: “Tuy là vậy, nhưng...”

Ngõn Hàm tiếp lời: “Nhưng lại mơ hồ cảm thấy quá trùng hợp.”

“Vâng! Hai nhóm người bị tình nghi nhiều nhất đều không liên lạc được. Có thể bọn chúng thật sự đang tổ chức hoạt động nào đó, hoặc là đang vạch kế hoạch cho lần hành động tiếp theo cũng nên.”

Đội phó Trình nghiêng về phán đoán của Tô Nhã: “Tôi cũng cảm thấy như vậy. Hiện tại, bọn chúng đã bỏ qua việc truy sát Mèo Con. Có lẽ do cảnh sát nhiều lần điều tra lại vụ ở hồ bơi và đại học Khoa học Công nghệ nên bọn chúng đã biết không thể tiếp tục che giấu chuyện giúp đỡ người khác tự sát được nữa.”

Chân Noãn hỏi: “Nói vậy thì nhóm sát thủ liên hoàn có thể đã thăng lên cấp kế tiếp rồi, lần này sẽ giết chết những người muốn tự sát mà không cần cố ý che giấu thành tự sát nữa ư?”

Tô Nhã: “Đúng vậy! Nếu quả thật đến mức độ này, chuyện sẽ rất phiền phức.”

Chân Noãn hiểu rõ. Thông thường, phương hướng điều tra vụ án mưu sát đều bắt tay từ động cơ giết người như vì tiền tài, tình cảm, thù hận kích động hay trả thù xã hội. Nếu hung thủ không có mục đích cụ thể và cũng không có liên quan đến nạn nhân, thì việc điều tra sẽ rất gay go.

“Cũng không phiền phức lắm đâu.” Ngõn Hàm thần nhiên. “Đội điều tra đã bắt đầu truy tìm, tóm được bọn chúng chỉ còn là vấn đề thời gian. Có điều, điểm quan trọng nhất trước mắt chính là xác định được bọn chúng có kế hoạch hành động tiếp theo hay không, và liệu chúng ta có thể ngăn cản được việc này xảy ra không.” Anh hất đầu về phía ký túc xá. “Vào xem thử thôi.”

Mọi người cất bước đi vào. Trong khi đó, Chân Noãn ở phía sau lại cứ mãi ngược nhìn bóng lưng Ngõn Hàm. Một chiếc lá bạch quả vương trên tóc anh. Ngõn Hàm phát giác ra dáng vẻ thậm thà thậm thụt của cô, khẽ nghiêng đầu liếc nhìn. Chợt đôi mày của cô nhú lại về như ngập ngừng muốn nói điều gì.

“Nhìn gì thế? Đầu tôi mọc ra gì hả?”

Cô vội vàng lắc đầu, thế rồi anh không để ý đến cô nữa mà tiếp tục bước đi. Nhưng một lát sau, cuối cùng, cô đành gọi anh: “Đội trưởng...”

“Hả?”

“Đầu anh có dính một chiếc lá.”

“...”

Ngôn Hàm cúi đầu, gờ tay tùy tiện phui vài cái, nhưng chiếc lá buống bình kia cứ thế nhanh nhẩu tránh né bàn tay anh.

Anh hỏi: “Còn không?”

Chân Noãn lúng túng gật đầu.

Anh lại phui khắp đầu lần nữa rồi hỏi: “Còn không?”

Chân Noãn lại gật đầu.

Anh không phui nữa, nhìn cô một lúc đầy thâm ý: “Em treu tôi đấy hả?”

Chân Noãn vội mở to đôi mắt vô tội vẻ như đúng là làm ơn mắc oán: “... Đầu có đâu, em chỉ tốt bụng nhắc nhở anh thôi...”

“Chiếc lá này thật sự mọc rễ trên đầu tôi rồi hả?”

Chân Noãn sốt ruột, kiễng chân lên chỉ chỉ vào một chỗ: “Là ở đây ạ!”

Gót chân cô chưa chạm đất, anh đã cúi đầu, khom lưng kề gần vào cô: “Lấy xuống!”

Cô nhìn đầu anh gần trong gang tấc, bỗng dưng khăn trương nuốt nước bọt, người hơi ngửa ra sau, ngốc nghếch nói: “Hay là... em tìm Lão Bạch lấy xuống cho anh... Mắc trên đó trông cũng rất đẹp mắt...”

Ngôn Hàm đang khom lưng liền ngược nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm và sắc bén. Cô vẫn duy trì tư thế ngửa ra sau, khẽ run lên vì chẳng thể chịu được ánh mắt của anh dù chỉ một khắc. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98

Chân Noãn hỏi: “Nói vậy thì nhóm sát thủ liên hoàn có thể đã thăng lên cấp kế tiếp rồi, lần này sẽ giết chết những người muốn tự sát mà không cần cố ý che giấu thành tự sát nữa ư?”

Tô Nhã: “Đúng vậy! Nếu quả thật đến mức độ này, chuyện sẽ rất phiền phức.”

Chân Noãn hiểu rõ. Thông thường, phương hướng điều tra vụ án mưu sát đều bắt tay từ động cơ giết người như vì tiền tài, tình cảm, thù hận kích động hay trả thù xã hội. Nếu hung thủ không có mục đích cụ thể và cũng không có liên quan đến nạn nhân, thì việc điều tra sẽ rất gay go.

“Cũng không phiền phức lắm đâu.” Ngôn Hàm thần nhiên. “Đội điều tra đã bắt đầu truy tìm, tóm được bọn chúng chỉ còn là vấn đề thời gian. Có điều, điểm quan trọng nhất trước mắt chính là xác định được bọn chúng có kế hoạch hành động tiếp theo hay không, và liệu chúng ta có thể ngăn cản được việc này xảy ra không.” Anh hất đầu về phía ký túc xá. “Vào xem thử thôi.”

Mọi người cất bước đi vào. Trong khi đó, Chân Noãn ở phía sau lại cứ mãi ngược nhìn bóng lưng Ngôn Hàm. Một chiếc lá bạch quả vương trên tóc anh. Ngôn Hàm phát giác ra dáng vẻ thậm thà thậm thụt của cô, khẽ nghiêng đầu liếc nhìn. Chợt đôi mày của cô nhú lại vẻ như ngập ngừng muốn nói điều gì.

“Nhìn gì thế? Đầu tôi mọc ra gì hả?”

Cô vội vàng lắc đầu, thế rồi anh không để ý đến cô nữa mà tiếp tục bước đi. Nhưng một lát sau, cuối cùng, cô đành gọi anh: “Đội trưởng...”

“Hả?”

“Đầu anh có dính một chiếc lá.”

“...”

Ngôn Hàm cúi đầu, gờ tay tùy tiện phui vài cái, nhưng chiếc lá buống bình kia cứ thế nhanh nhẩu tránh né bàn tay anh.

Anh hỏi: “Còn không?”

Chân Noãn lúng túng gật đầu.

Anh lại phui khắp đầu lần nữa rồi hỏi: “Còn không?”

Chân Noãn lại gạt đầu.

Anh không phui nữa, nhìn cô một lúc đầy thâm ý: “Em trêu tôi đấy hả?”

Chân Noãn vội mở to đôi mắt vô tội vẻ như đúng là làm ơn mắc oán: “... Đầu có đau, em chỉ tốt bụng nhắc nhở anh thôi...”

“Chiếc lá này thật sự mọc rễ trên đầu tôi rồi hả?”

Chân Noãn sốt ruột, kiễng chân lên chỉ chỉ vào một chỗ: “Là ở đây ạ!”

Gót chân cô chưa chạm đất, anh đã cúi đầu, khom lưng kề gần vào cô: “Lấy xuống!”

Cô nhìn đầu anh gần trong gang tấc, bỗng dưng khăn trương nuốt nước bọt, ngời hơi ngửa ra sau, ngốc nghếch nói: “Hay là... em tìm Lão Bạch lấy xuống cho anh... Mắc trên đó trông cũng rất đẹp mắt...”

Ngôn Hàm đang khom lưng liền ngược nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm và sắc bén. Cô vẫn duy trì tư thế ngửa ra sau, khẽ run lên vì chẳng thể chịu được ánh mắt của anh dù chỉ một khắc.

“... Dạ...”

Cô run rẩy trả lời rồi kiễng chân, rướn cổ lên, ngón tay chạm phải mái tóc ngắn gọn gàng của anh, hơi nhám tay nhưng lại rất mềm mại. Cô vô cùng cẩn thận vì sợ kéo nhầm tóc anh. Anh đợi đến nỗi không còn đủ kiên nhẫn nữa, lại liếc mắt nhìn cô, nhưng chỉ thấy chiếc cổ đang ngửa lên của cô, thon dài và trắng ngần như một chú thiên nga. Cô chậm chạp cầm lấy chiếc lá, trọng tâm nhanh chóng rơi xuống.

“Xem đi, em đâu có lừa anh.” Cô nói thật khẽ rồi lui về phía sau giữ một khoảng cách, vẻ mặt hơi ngượng ngùng, xoay xoay chiếc lá trong tay.

Anh đứng thẳng dậy, hai ngón tay kẹp lấy chiếc lá bạch quả trong tay cô rồi nói: “Cảm ơn!”

Tô Nhã đi đến bậc thang chợt quay đầu lại, trông thấy cảnh tượng vừa mới diễn ra, đôi mắt lóe lên cảm xúc phức tạp.

Nơi ở của nữ nghiên cứu sinh đã chết hôm nọ là một phòng ký túc xá trên tầng ba. Căn phòng chưa đến hai mươi mét vuông, bày bốn bộ bàn ghế và giường, mỗi bộ đều treo rèm thật dày xung quanh, chia căn phòng thành từng góc nhỏ. Khu sinh hoạt chung hẹp đến nỗi gió thổi không lọt, lại thêm thời tiết hôm nay không tốt, mây đen phủ kín bầu trời khiến cho ánh sáng trong căn phòng vốn đã nhạt nhòa này lại càng yếu ớt hơn, không gian trông cực kỳ âm u.

Tô Nhã mới vừa đi vào đã nói ngay: “Bầu không khí nơi này thật khiến người ta thấy áp lực.”

Bàn và giường của nạn nhân ở góc trong cùng. Sau tấm màn màu hồng phấn là không gian chật hẹp được thu dọn gọn gàng, ngăn nắp, đồng sách vở được xếp đặt ngay ngắn, không có vẻ khác thường.

Ngôn Hàm liếc sơ qua rồi nói: “Không có mỹ phẩm, cũng không có gương.”

Chân Noãn sùng sốt, quả nhiên là như vậy.

Ngôn Hàm bắt đầu hỏi thăm những người cùng phòng, đại loại như khi còn sống, nạn nhân có thói quen đặc thù gì, gần đây có gì khác thường hay từng liên lạc với người đặc biệt nào không. Mấy người bạn cùng phòng cho biết nạn nhân gần đây không có gì khác thường cả, vẫn hết như mọi khi.

Nạn nhân không có đồng hương ở Dự Thành, rất ít khi ra ngoài, cũng hiếm khi gọi điện hay nhắn tin. Mỗi ngày, ngoài việc đi học là thời gian tự học. Buổi tối, sau khi trở về thường chui vào giường và buông màn từ rất sớm. Ban ngày, cô ta còn có thể nói vài câu với bạn học hay bạn cùng ký túc xá, chứ đến buổi tối thì gần như không có cơ hội gặp mặt hay trao đổi.

Tất cả nghe ra đều không có vấn đề, nhưng Ngôn Hàm đã nhận ra điểm bất ổn, anh hỏi: “Cô ấy chăm học nhất trong phòng các cô à?”

“Vâng!”

“Nhưng sao bình thường, cô ấy lại về sớm hơn các cô?”

Chân Noãn chợt nhớ đến chi tiết mấy cô bạn cùng phòng có nói họ không có cơ hội gặp mặt nhau vào buổi tối, nhưng nếu bình thường nạn nhân trở về muộn hơn họ thì trước khi chui vào màn nhất định sẽ đi qua nơi của họ.

Mấy cô bạn cùng phòng rất kinh ngạc, không biết sao Ngôn Hàm lại nhìn ra được: “Đúng vậy, bình thường, cô ấy trở về rất sớm.”

“Mấy giờ?”

“Có thể là chín giờ rưỡi, cỡ nào thì mỗi ngày cũng cứ đúng mười giờ là cô ấy tắt đèn đi ngủ. Rất sớm.”

“Chắc chán là ngủ chứ?”

“Đúng vậy, trong màn cũng không thấy bật đèn nữa.”

Ngôn Hàm không hỏi thêm mà nhìn về phía Tô Nhã: “Giao cho em đấy!”

Tô Nhã gật đầu, lập tức nằm thẳng xuống giường nạn nhân rồi nhắm mắt lại. Chân Noãn im lặng, những người khác cũng không dám quấy rầy. Cô hiểu rõ ý của Ngôn Hàm: Quỹ đạo cuộc sống của nạn nhân không có bất cứ vấn đề gì, điểm kỳ lạ duy nhất chính là cô ta rất chăm chỉ học hành nhưng mỗi ngày lại lên giường ngủ từ rất sớm.

Lúc này, Ngôn Hàm bảo Tô Nhã thử thâm nhập vào thế giới nội tâm của nạn nhân, từ đó liên tưởng ra cách thức cô ta có thể dùng để liên lạc với nhóm sát thủ kia. Có lẽ, tất cả huyền cơ đều nằm ở những việc xảy ra phía sau tấm màn này lúc hơn mười giờ đêm.

Tô Nhã nhắm mắt lại trên giường, miệng lầm bầm: “Cuộc sống mỗi ngày của tôi cứ xuôi theo trình tự: buổi sáng thức dậy rồi đi học, sau đó ăn cơm, rồi tự học. Tôi không có đam mê nào khác, không giải trí vào thời gian rảnh rỗi hay xã giao gì cả, ngoại trừ học hành ra thì chẳng có gì nữa. Tuy có lúc cảm thấy rất mệt, nhưng cũng chỉ có thể sống như vậy, bởi vì tôi không còn lựa chọn nào hết. Ngoại trừ quỹ đạo cuộc sống hiện tại, tôi còn có thể làm gì đây?”

Mỗi ngày, tôi đều trở về phòng ký túc xá rất sớm, bởi vì đi dạo trong sân trường rất cô đơn mà tôi lại không ở thư viện tiếp được nữa. Tôi cần phải trở về giường, cứ yên lặng nằm đấy, trong lòng dường như cũng không có cảm giác thỏa mãn, không cách nào đi vào giấc ngủ yên lành.

Lòng tôi có chút thương cảm, nhưng đang buồn bã về điều gì chứ? Tôi không thể nói ra, sự đè nén quá lâu và nỗi chán chường trong nội tâm khiến tôi không còn tha thiết muốn giải tỏa, cũng không có ai đáng tin để tâm sự. Dù cho đứng trước người xa lạ, nỗi tự ti và chán chường trong tôi cũng không thể trút ra.”

Bên trong phòng, ánh sáng leo lét. Ngoài cửa sổ, gió rét gào thét. Chân Noãn yên lặng lắng nghe, lòng thoáng chút buồn bã.

“Khi một mình nằm trong khoảng không gian bé nhỏ này, tôi cảm thấy cô độc và bất lực biết mấy!” Tô Nhã nghiêng người, co ro. “Tôi không tài nào mở miệng được, tôi hy vọng... lắng nghe... lắng nghe để có thể tìm thấy âm thanh đồng cung bậc, lắng nghe để có thể an ủi câu chuyện cuộc đời tôi. Là thứ gì đây, âm nhạc hay là...”

Tô Nhã mở choàng mắt, ngồi bật dậy. Ngôn Hàm, Chân Noãn, Đội phó Trình... và tất cả mọi người đồng thanh: “Đài phát thanh!”

“Mà còn là đài phát thanh cá nhân.”

Đội phó Trình lập tức gọi điện thoại cho Từ Tư Miếu, bảo anh ta tìm trong ba ứng dụng radio cá nhân phổ biến trên điện thoại di động là FM Mango, FM Hồ Điệp và FM Douban những chủ đề có liên quan đến tự sát, màu đen, trầm cảm và tần số phát sóng tương ứng. Bọn người sắp đặt tự sát kia rất có thể đã thông qua ứng dụng radio để tiến hành liên lạc với người tự sát.

Bước ra khỏi tòa nhà ký túc xá, Chân Noãn cảm thấy đầu óc mình thật mơ hồ, giống như bị thứ gì đó gây chấn động đến nỗi trở nên trống rỗng và mờ mịt. Cô vừa đi vừa thơ thẩn, chiếc giày to bè giẫm lên cành cây khô nghe răng rắc, phút lơ đãng vướng chân suýt ngã khiến cô hoàn hồn trở lại.

Ngôn Hàm thấy đáng vẻ cô dờ dẩn, cau mày hỏi: “Nghĩ gì thế?”

Cô ngược đời mất mớ màng ướt át, thật lòng khen ngợi: “Em thấy Tô Nhã thật tài ba, đi theo bọn anh điều tra thực tế rất hay, em đã ghi lại được rất nhiều điều.”

“...” Ngôn Hàm lại hơi cau mày. “Em đang nghĩ cái này à?”

“Đúng rồi!” Cô gật đầu quả quyết, ra vẻ thần phục. “Hai anh chị hợp tác với nhau quá tốt ấy à!” Cô tiếp lời: “Đàm Ca có nói trước đây, hai người từng cộng tác ăn ý đến độ không chút sơ hở, suy nghĩ bao giờ cũng gắn kết được với nhau.”

Anh thoáng sững sốt, nhếch môi nhưng không trả lời. Dù Chân Noãn phản ứng chậm chạp nhưng cũng nhìn ra được sắc mặt anh đã thay đổi, không hề vui vẻ. Cô bối rối, khẽ hỏi: “Đội trưởng, có phải em nói sai gì không?”

“Không!” Anh nói.

Nhưng trái tim anh thoáng chốc đau đến mức như bị kim châm. Vào một ngày của nhiều năm về trước, anh và Tô Nhã cũng đang hợp tác, đi theo Đội trưởng Thượng Kiệt phá án. Anh không còn nhớ được Tô Nhã lôi kéo anh thảo luận về vụ án đặc biệt gì, chỉ nhớ anh đã muộn giờ đi đón Hạ Thôi, để rồi sau đó không còn gặp lại cô nữa. Sau hôm ấy, rất nhiều lần anh lái xe lang thang rồi trong vô thức tìm đến trước cổng bệnh viện cô thực tập, chờ đợi ở đấy bao nhiêu buổi tối cũng không thể đón cô được nữa.

Nhiều năm như vậy trôi qua, anh từng vô số lần ảo tưởng rằng nếu như ngày ấy mình không đến muộn, nếu như ngày ấy mình đúng giờ đến đón A Thôi, nếu như ngày ấy không để A Thôi đứng bên đường chờ anh thì có thể sẽ không xảy ra chuyện sau đó hay không? Anh vô số lần ảo tưởng “nếu như”, hồi hận đến mức muốn nôn ra máu.

Con gió mùa đông lạnh như cát, lá vàng khô héo xào xạc lướt đi trên mặt đất nơi sân trường. Phía trước là hai sinh viên đang bước nhanh về phía này.

Nữ sinh cảm đầu đi thẳng về phía trước, nam sinh sai bước đi theo xin lỗi: “Anh xin lỗi, anh xin lỗi, bị thầy hướng dẫn kéo lại hỏi chuyện nên mới trễ mười lăm phút. Anh xin lỗi mà, anh không cố ý đâu.”

Nữ sinh giận dỗi lớn giọng: “Biết hôm nay lạnh đến cỡ nào không?”

“Anh xin lỗi, anh xin lỗi... Em đừng giận nữa được không?”

Hai người đi ngang qua Chân Noãn, cô tò mò quay đầu lại nhìn, lúc thu lại ánh mắt bỗng phát hiện Ngôn Hàm cũng quay đầu nhìn lại với đôi mắt đen sâu thẳm, trong veo và tĩnh lặng. Cô hơi ngạc nhiên, Ngôn Hàm dời mắt đi, cho tay vào túi, bước đi trong tiếng gió bắc xào xạc.

Chuyện tương tự cũng từng xảy ra với anh và A Thời, đó là vào mùa hè năm mười sáu tuổi. Anh trốn học đi chơi, lúc rời khỏi trường đã hẹn giờ với A Thời, hứa rằng sau khi tan học sẽ đón cô cùng về nhà. Nhưng anh chơi game quên mất cả thời gian, lúc nhớ ra thì đã tám giờ tối, anh sợ đèn mức hỗn vĩa lên mây, lao điên cuồng nắm cây số đến trường học. Nền trời tán cây như hòa điệu cùng ánh đèn đường trắng xóa trong không khí ban đêm oi bức. Anh đi vòng qua bức tường trắng của ngôi trường, nhìn thấy cô đeo cặp sách, một mình đứng ở bậc thềm cạnh cổng.

Mấy con côn trùng bé nhỏ chậm chạp bay lượn trong ngọn đèn hình chớp mờ nhạt, ánh sáng soi lên tóc cô tỏa ra màu vàng rực. Cô mặc chiếc váy thủy thủ màu trắng, yên lặng đứng đấy, cứ chốc chốc bấp chân trái lại nhẹ nhàng cọ cọ vào bấp chân phải để tránh muỗi đốt. Cách ánh đèn đường êm dịu, cô quay đầu, vừa nhìn thấy anh liền thẳng thốt, vẻ mặt tỉnh khiết không chút khó chịu, cũng không hề phiền muộn hay tức giận.

Anh vô cùng hận bản thân mình. Từ đầu đến chân đầm đìa mồ hôi, tim đập như muốn nổ tung, anh chậm rãi bước đến, song cuối cùng lại không dám đến gần mà chỉ dừng lại cách cô chừng hai, ba mét. Anh vừa xấu hổ vừa bối rối định nói gì đó nhưng sợ vừa lên tiếng thì cô sẽ tức đến bật khóc. Cô đã đợi anh ba giờ đằng đằng rồi đấy!

Cô nhìn anh không chớp mắt, cuối cùng khe khẽ làm nũng: “Anh dỗ em đi!” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99

Trong nháy mắt, tim anh như hoàn toàn tan chảy, tựa hồ được ngâm trong dòng sữa tươi vô cùng mềm mại.

Tất cả tình cảm thấm thiết gắn bó từ thuở thanh mai trúc mã đến khi lớn lên bên nhau đều đã thay đổi trong đêm hôm ấy. Dường như có thứ cảm xúc nào đó ập thẳng đến lối vào con tim, đâm thủng lớp vỏ giấy bọc đường mỏng manh nơi đáy tim của cậu thiếu niên.

Đêm ấy, cô đứng đợi trong cảnh trời tối mịt, tĩnh lặng và dịu dàng, đẹp đến mức không sao tả xiết. Chính là ngày ấy, vào khoảnh khắc ấy, anh bỗng phát giác mình đã yêu cô mất rồi.

Yêu vô vãn. Yêu tha thiết. Yêu đến mức vô số lần nhớ lại bóng dáng cô yếu điệu đứng dưới ánh đèn đường đêm hôm ấy vẫn khiến anh tan nát cõi lòng. Tại sao lại không thể nào cho cô bé trầm lặng nhưng làm người ta yêu mến như một chú mèo con lông xù ấy một cuộc đời bình an vui vẻ như anh đã từng hứa hẹn kia chứ?

Buổi trưa trước khi tan sở, bên đội Ba đã truyền đến một tin tức rất tốt, chính là đám thanh niên giết người liên hoàn kia đã bị bắt. Chúng là nhóm bốn người chơi trò “Liên minh tử thần”.

Đội trưởng Trần Hàn 22 tuổi, ba thành viên còn lại từ 20-21. Bốn người bọn chúng đều có điều kiện gia đình khá giả, cha mẹ là đồng nghiệp với nhau và đang làm quản lý cấp cao thuộc tập đoàn Hoa Thịnh.

Tuy người nhà đã nhanh chóng mời luật sư biện hộ, nhưng với tóc để lại trên mái tòa nhà graffiti, dấu chân trong phòng sinh hoạt của đại học Khoa học Công nghệ và những trang bị thu được sau khi thực hiện lệnh khám xét trùng khớp với sợi tổng hợp tại hiện trường xảy ra vụ án cùng chiếc xe có ý đâm Chân Noãn, tất cả đã trở thành chứng cứ khiến bọn chúng không thể nào chống chế được nữa.

Sau khi nghe tin, Chân Noãn lập tức đến tòa nhà văn phòng. Đúng lúc vừa chạy vào khu làm việc của đội Một, cô bắt gặp Ngôn Hàm đang cúi đầu lật xem tài liệu bước ra ngoài, cô liền gọi: “Đội trưởng!”

Ngôn Hàm bị cô làm giật mình, còn chưa kịp ngẩng đầu lên đã nghe một loạt câu hỏi của cô như tiếng pháo liên thanh: “Thảm vấn thể nào rồi ạ? Có thể phá án không? Nhưng nạn nhân ở hồ bơi là do nữ nghiên cứu sinh kia giết nên phải chăng chúng sẽ thoát được tội đó? Còn mấy vụ án tự sát trước đó thì có thể định tội bọn chúng không?”

Anh thích thú nhìn cô, đợi cô nói xong liền nhận xét: “Suy nghĩ rất khá, mạch lạc rõ ràng.”

Chân Noãn sưng sờ chớp chớp mắt, thật muốn nói rằng: “Đội trưởng anh có thể đứng đắn chút không?!” Cô lầm bầm: “Một câu cũng không trả lời.”

“Đó là vì em không nghe hiểu đầy chứ!” Anh vòng qua cô rồi đi về phía trước.

Chân Noãn đảo mắt, vội vàng đuổi theo: “Lẽ nào những điều em nghi ngờ và lo lắng là hoàn toàn chính xác, rất khó định tội sao?”

“Ừ!” Ngôn Hàm cầm tập tài liệu nhét thẳng vào tay cô. Cô tay chân lóng ngóng ôm lấy rồi đi theo bên cạnh anh giống như một cô thư ký nhỏ.

“Từ Từ Miểu tìm được suicide sound(*) trong radio của bọn Trần Hàn, kết quả đã chứng minh không phải tất cả những người có liên quan đều muốn tự sát, cũng không phải là một đám người muốn tự sát tự tập lại giúp đỡ lẫn nhau, mà là một nhóm người bình thường tự tập lại giúp đỡ những người có ý định tự sát. Nhóm này do bốn cá nhân, đồng thời là bốn người dẫn chương trình suicide sound lập ra. Hằng đêm, chúng đều kể về cuộc đời trống rỗng trên radio để truyền bá lối suy nghĩ tiêu cực, miêu tả cách thức tự sát mà bọn chúng đã nghiên cứu và tưởng tượng ra. Kênh radio này không thuộc dạng phổ biến mà rất mới lạ và lập dị nên thính giả rất nhiều, nhưng người bình thường sẽ không liên tưởng đến tổ chức tội phạm nào đó, chỉ những người đồng tình thật sự mới liên lạc riêng với bọn chúng và sau đó phối hợp với nhau.”

(*) m thanh tự tử.

Chân Noãn chợt tỉnh ngộ: “Người thật sự muốn tự sát khi đến giai đoạn cuối cùng sẽ không hề nói với người thân, nhưng vẫn muốn tìm người đồng cảm, muốn tiếp nhận một chút cảm xúc tiêu cực từ người xa lạ, gia tăng quyết tâm chọn lựa con đường tự sát của mình. Những người tự sát này thường ngày đều có thói quen nghe kênh radio cá nhân, sau khi tìm được suicide sound liền cảm giác như đã tìm được cung bậc đồng điệu, nghe thấy người dẫn chương trình thảo luận cách thức tự sát thì bọn chúng liền sẵn sàng trải lòng mình ra.”

Ngôn Hàm “ừ” một tiếng gọn lỏn: “Từ Từ Miểu thâm nhập và lấy được nhật ký trò chuyện của người dẫn chương trình kênh radio cá nhân này với tất cả người tự sát, bao gồm cả đoạn hội thoại đã bị xóa.”

“Thật là lợi hại.” Chân Noãn mở tập tài liệu ra.

Trong ghi chép Từ Từ Miểu lấy được có nội dung thảo luận vô cùng tường tận về cách thức tự sát, cụ thể như vào ngày nào, lúc nào, người nào đi giúp đỡ, người tự sát cần chuẩn bị những gì, làm sao xây dựng được màn tự sát hoàn mỹ mà không gây ra phiền phức cho nhóm dẫn chương trình.

Điều khiến Chân Noãn kinh ngạc hơn là không chỉ người dẫn chương trình và người tự sát có liên lạc với nhau, mà sau khi người dẫn chương trình xác định những đối tượng muốn tự sát, sẽ cung cấp cách thức liên lạc giữa những người đó với nhau để họ tự trao đổi.

Người tự sát A nói: “Tôi cảm thấy cuộc đời không có mục tiêu, cũng không còn ý nghĩa nữa, sống mà chỉ ăn uống, làm việc rồi già đi thì một giá trị cũng chẳng có.”

B trả lời: “Tôi cũng có cảm giác giống vậy. Chết rồi thì không còn phiền muộn gì nữa.”

“Cuộc đời không còn gì để lưu luyến.”

“Đúng vậy, cho dù chết đi thì người xung quanh cũng sẽ không để tâm, chỉ như con gió lướt qua rồi tan biến vậy thôi.”

...

Có rất nhiều đoạn đối thoại đều do người dẫn chương trình radio cổ vũ đám người tự sát, mà những người tự sát từ trong nội dung trao đổi bàn luận với những người khác càng thể nghiệm được cảm giác cuộc đời hoang vu trống rỗng và có thêm dũng khí để tự sát. Hệt như họ đã tìm được tổ chức của mình, có cảm giác được ban cho sứ mệnh, sau đó hướng về thánh địa, chờ đợi bản thân “thực hiện” cái chết như một “nghi thức cuộc đời” vĩ đại vậy.

Người tự sát C nói: “... Hôm nay, tôi đứng trên mái nhà, cùng mọi người chúc phúc cho A và cầu nguyện cho cô ấy. Cô ấy đã dần dần lấy được can đảm, còn nói rất vui vẻ vì có mọi người tiễn cô ấy đoạn đường cuối cùng này. Sau đó, cô ấy nhắm mắt lại, bay xuống lầu theo chỉ dẫn của người dẫn chương trình radio, dang hai tay ra như đang bay liệng... Thật mong chờ cái chết của tôi, mọi người cũng sẽ tiễn tôi... Thật lòng hy vọng ngày đó sẽ nhanh đến.”

...

Chân Noãn ngẩng đầu: “Thật là khó mà tin được, đây quả thật giống như tà giáo vậy.” Cô lại thắc mắc: “Những thứ này là chứng cứ xác thực mà, bọn họ còn có thể chống chế thế nào nữa?”

“Bọn họ không cần chống chế.” Ngôn Hàm ngoái đầu nhìn cô, cười kỳ quặc.

“Thử nhớ lại những vụ án tự sát quái gở trong khoảng thời gian này xem. Vụ án đầu tiên là nhảy lầu, chính đám người này đứng trên mái nhà “dự lễ”, dùng cách thức tương tự nghi lễ trang nghiêm để khích lệ nạn nhân nhảy lầu. Vụ án thứ hai là tai nạn giao thông ngoài ý muốn, bọn họ giúp nhân viên bán hàng muốn chết tìm một con đường gồ ghề để nằm trên đó, sau khi kết thúc màn chúc phúc thì đứng ở trên cao nhìn xuống và làm động tác ra hiệu khích lệ anh ta. Bọn họ không ép buộc anh ta, là nạn nhân tự nguyện. Vụ án thứ ba là rò rỉ khí gas, nhà báo đã chết cũng uống thuốc ngủ rồi mới mở khí gas trong nghi thức tiễn đưa bằng ánh mắt của bọn họ như thế...”

“Như vậy, không có cách nào trị tội bọn họ sao?” Trong lòng Chân Noãn trào dâng sự phẫn nộ đầy bi ai. “Tuy đúng là những người này muốn tự sát, nhưng hành động của suicide sound rõ ràng là cổ vũ bọn họ.”

“Phải xem tòa phán như thế nào thôi.” Ngôn Hàm nhìn về mặt tức giận của cô, cố ý chậm rãi nói. “Nhưng sẽ không tử hình, ngồi tù cũng sẽ không lâu

lắm!”

“Tại sao có thể như vậy chứ?” Chân Noãn nổi giận đùng đùng.

Khuôn mặt tuấn tú của Ngôn Hàm hiện lên vẻ hứng thú, dường như anh cảm thấy rất thích thú trước biểu cảm khuôn mặt phong phú và hiem có của cô.

Đương nhiên, Chân Noãn không chú ý đến, chỉ cắn môi đầy lo lắng, nghĩ ngợi rồi nói ngay: “Vụ án thứ tư là cắt cổ tay tự sát, có người đã cắt cổ tay cho nữ sinh trung học kia. Vụ này chắc chắn không thể trốn tội được.”

“Phải!” Ngôn Hàm từ từ nói. “Nhưng mấy tên dẫn chương trình suicide sound kia khai rằng kẻ đã cắt cổ tay cho người thứ tư là người tự sát thứ năm, cũng chính là nạn nhân bị điện giật chết trong vụ hồ bơi.”

Chân Noãn tròn tròn mắt, vội vàng lật xem nội dung nhật ký trò chuyện trong tay, nhưng: “Sau khi người thứ tư cắt cổ tay tự sát, tuy người thứ năm có thảo luận với mọi người về chuyện này, song không ai nhắc đến việc giúp đỡ người thứ năm tự sát cả.”

“Đúng vậy!” Ngôn Hàm hơi nheo mắt lại. “Cũng không ai nhắc đến là kẻ truyền bá đã ra tay, chứng cứ ở chỗ này không rõ ràng.”

Tim Chân Noãn đập loạn nhịp trong chốc lát, hỏi: “Còn anh, anh thấy thế nào?”

Anh nhướng mày: “Tôi cho rằng kẻ truyền bá đã ra tay.”

“Tại sao?”

“Nếu như xem đám thành viên và nạn nhân trong vụ án tự sát liên hoàn là một tổ chức, một loại tà giáo, thì người tự sát sẽ là giáo đồ và giáo chủ trong lòng bọn họ chính là kẻ truyền bá. Cùng là giáo đồ, người tự sát kẻ tiếp có lẽ sẽ tham gia nghi thức nhưng không chủ trì nghi thức.”

Chân Noãn đồng ý quan điểm này, càng thêm thất vọng và không cam lòng, khẽ nói: “Cái chết của người thứ năm... bây giờ trở thành chết không đối chứng.”

“Nhìn không ra em cũng rất có tinh thần chính nghĩa đấy!” Khóe môi anh cong cong khi nói ra câu này.

Chân Noãn đỏ mặt, lén ngược mắt nhìn anh nhưng lại không thấy ý cười nào từ mắt anh. Cô liền hiểu ra anh và cô đều có tâm trạng giống nhau.

“Lúc trước tôi cho rằng bọn họ sắp đặt rất sơ sài, nhưng thật ra không phải vậy. Chỉ ít, kẻ chủ mưu rất thông minh, có thể phủi sạch mọi tội lỗi của mình. Có điều... cho dù không ra tay, tội danh bày mưu cũng không thể trốn thoát được đâu.”

Anh lấy lại xấp tài liệu trong tay cô rồi nói: “Huống chi, cái chết của người thứ sáu, cũng là vụ án treo cổ của nữ nghiên cứu sinh đại học Khoa học Công nghệ vẫn còn sờ sờ ra đấy!”

Hai người đi đến phòng điều tra, Tô Nhã đang một mình thẩm vấn Trần Hàn.

Gã thanh niên 22 tuổi ngồi dựa vào ghế, hai chân bắt chéo, không hề có chút lo lắng, vẻ mặt khinh khỉnh đầy khiêu khích. Đối mặt với câu hỏi của Tô Nhã, hắn trả lời khá phớt lờ, tỏ vẻ khinh thường việc nói dối, hay nói đúng hơn là lười nói dối.

“Tại sao phải giết bọn họ?”

“Giúp đỡ thôi.”

“Nếu như không có sự cổ vũ và xúi giục của các cậu, bọn họ có thể sẽ không đi đến bước đấy!”

“Cô nói là có lẽ, vậy cũng có thể họ sẽ vẫn đi đến bước đường cùng kia.”

“Nhưng cũng không phải là việc cậu nên sắp đặt.”

“Tôi không sắp đặt. Bọn họ muốn tự sát nên xin tôi nghĩ cách chứ tôi không làm hại bất cứ ai.” Trần Hàn nói. “Bọn họ có ý chí tự chủ, muốn kết thúc sinh mạng của mình thì thử hỏi họ có quyền này không? Có chứ! Bọn họ chủ động lựa chọn cách nhờ bọn tôi giúp đỡ, vậy họ có quyền này không? Có chứ!”

Tô Nhã lắc đầu: “Bọn họ yêu cầu các cậu giúp đỡ kết thúc sinh mạng không phải là lý do thỏa đáng.”

Trần Hàn cười ngụy biện: “Tôi lấy đồ của cô thì được gọi là trộm, người khác giao đồ cho tôi thì được gọi là tặng. Tương tự, tôi lấy mạng của họ thì đó là giết người, họ giao mạng cho tôi thì không phải như vậy nữa.”

Đối mặt với lời ngụy biện của hắn, Tô Nhã nheo mắt. Ngôn Hàm nhìn xuống, cầm lấy tai nghe nói với Tô Nhã vài câu. Ở bên kia, Tô Nhã lẳng lặng nhìn Trần Hàn rồi cười khẩy: “Người khác giao đồ hợp pháp cho cậu được gọi là tặng, giao đồ không hợp pháp cho cậu đó là phân chia tang vật. Tương tự, giao mạng cho cậu là không hợp pháp, đây chính là giết người.”

Trần Hàn á khẩu, không thể nói thêm lời nào.

Chân Noãn nhìn Ngôn Hàm, anh dứt tay vào túi, gương mặt điển trai đang vô cùng chăm chú quan sát tình hình bên kia tấm kính nên không hề chú ý đến cô. Cô dời mắt đi, thầm nghĩ đầu óc của anh xoay chuyển thật linh hoạt, nếu không làm cảnh sát thì có lẽ sẽ thích hợp làm luật sư.

Tô Nhã nói: “Hành vi của cậu là phạm pháp, không thể nào trốn tránh chế tài của pháp luật đâu.”

Trần Hàn không buồn đả kích, nhún vai: “Cô nói phải thì là phải thôi. Vậy thì...” Hắn nghiêng người đến gần, giơ tay tạo thành hình khẩu súng, nhắm vào huyết thái dương của mình rồi nói: “Bắn chết tôi đi!”

Hắn lại lui về, nhếch mép cười. Hiển nhiên là hắn biết rõ mình không chết được.

Ngôn Hàm quay đầu lại hỏi Hắc Tử: “Từ Từ Miếu đâu? Đã tra được địa chỉ người thứ bảy chưa?”

“Tra được rồi ạ! Địa chỉ IP vốn thuộc về mạng điện thoại di động, số điện thoại trong nhật ký trò chuyện ấy chưa được đăng ký. Sim điện thoại đã bị tháo nên cũng không định vị được.”

Thoạt đầu, Chân Noãn không hiểu, nghĩ ngợi một lúc rồi như phát giác ra điều gì đó, bước tới lật tài liệu khi nãy ra xem. Hóa ra, sau khi người thứ sáu treo cổ vẫn còn có người thứ bảy liên hệ với họ.

Nhân vật thứ bảy này đã bình luận trong tin nhắn cá nhân của suicide sound rằng: “Muốn tự sát, nhưng càng muốn trả thù, có thể giúp đỡ không?”

Và suicide sound đã trả lời lại: “Gọi điện thoại đi!”

Sau đó là một dãy số điện thoại. Đây là cuộc đối thoại vào một ngày trước, cũng chính là lúc Tô Nhã đang phân tích tình trạng sắp thẳng cáp của sát thủ liên hoàn.

Cô quay đầu lại nhìn bộ dạng ngông cuồng của Trần Hàn qua lớp cửa kính đối diện, bỗng nhiên ý thức được có lẽ chính hắn sẽ là người sắp đặt vụ “tự sát” thứ bảy, hoặc có thể liên quan đến một âm mưu nào đó lớn hơn. Nhưng hiện tại hắn lại điềm tĩnh thế kia, lẽ nào bởi vì kế hoạch đã bắt đầu được thực thi, nên cho dù hắn bị hạn chế tự do cũng chẳng mấy may ảnh hưởng đến quá trình “tự sát”?

Lúc này, Đàm Ca đẩy cửa phòng điều tra bước vào: “Ba tên còn lại không biết người tự sát thứ bảy, nhìn ra được chúng thật sự không biết.” Anh chỉ chỉ vào cửa kính phía đối diện. “Chỉ có tên Trần Hàn này biết người thứ bảy hiện giờ đang ở đâu và làm gì thôi.”

Ngôn Hàm gật đầu tỏ ý đã rõ, anh nheo mắt dò xét người bên kia: “Tổ chức tự sát tổng cộng có bốn người, hai người từng đến phòng sinh hoạt của đại học Khoa học Công nghệ để treo cổ nạn nhân. Ngày đó cô tình đẩy Chân Noãn xuống lầu và để lại tóc ở hiện trường là một người khác. Riêng Trần Hàn thì chỉ để lại dấu giày ở khu Parkour.”

Đàm Ca hỏi: “Cậu có muốn tự mình thẩm vấn không?”

Ngôn Hàm lắc đầu: “Hôm đó, kẻ tôi truy đuổi ở khu 367 chính là hắn. Nếu nhìn thấy tôi thì hắn sẽ không khai thêm một câu nào đâu.”

Chân Noãn nhớ lại dáng vẻ chật vật thảm hại của Trần Hàn khi bị Ngôn Hàm truy đuổi hôm đó liền hiểu được lời anh nói.

Đàm Ca: “Tên Trần Hàn này là kẻ cầm đầu trong nhóm bốn người họ. Hắn hoàn toàn không quan tâm có bị xử phạt hay không. Mấu chốt chính là chứng cứ hiện giờ không đầy đủ, chúng ta cũng không cách nào biết được thật sự có kế hoạch thứ bảy hay không.”

Tô Nhã và Đội phó Trình luân phiên thẩm vấn Trần Hàn. Hắn vẫn phủ nhận và khai rằng mình không biết tin tức nhân vật thứ bảy này. Hắn còn nói thêm rằng đối phương gọi cho hắn chỉ để kẻ lẻ khờ sờ chữ không có gì khác. Đến cuối cùng, Trần Hàn dứt khoát nằm nhào trên bàn ngủ, không để ý đến người khác nữa. Dù vừa dấm vừa xoa thế nào, hắn cũng chẳng quan tâm.

Đàm Ca bảo cha mẹ Trần Hàn khuyên hắn phối hợp với cảnh sát để tranh thủ được giảm hình phạt, nhưng đồng thời lại lựa chọn tin tưởng lời con mình và khẳng định không có người thứ bảy này.

Chân Noãn không đợi đến lúc cuộc thẩm vấn kết thúc, cô còn có công việc của mình nên rời đi trước. Lúc đi qua cầu thang, thoáng mắt thoáng lướt qua bên trong khe hở lối thoát hiểm, cô thấy Ngôn Hàm đang cúi đầu một mình, dựa vào vách tường hút thuốc. Trong lòng cô còn nghi vấn muốn hỏi anh, nhưng vừa định đẩy cửa vào thì lại nghĩ đến mình đã quấy rầy anh quá nhiều lần rồi.

Cô nghĩ ngợi rồi tựa nhẹ vào cửa, quyết định chờ anh hút xong thì đi vào. Không biết qua bao lâu, cánh cửa sau lưng được kéo ra, Chân Noãn lao đảo ngã xuống, tuy được anh giữ vững nhưng vẫn tựa sát vào lòng anh.

Chân Noãn bật dậy, hoảng hốt đứng vững giữ khoảng cách: “Đội trưởng!”

Ngôn Hàm xoa chiếc cằm bị cô đụng vào, nheo mắt nhìn cô rồi nói bằng giọng có vẻ hơi buồn cười: “Em đang biểu diễn hành động nghệ thuật nào à?”

“Không phải!” Chân Noãn đỏ mặt lên, nói thầm. “Em thấy anh hút thuốc lá nên đứng đây đợi ạ!”

“Có chuyện gì không?”

“Đội trưởng! Sao anh không hỏi Trần Hàn chuyện liên quan đến người thứ bảy?” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100

“Không phải Tô Nhã và Đội phó Trình đang hỏi sao?” Anh ngừng lại, dò xét cô với ý đồ chẳng tốt lành gì. “Ồ, em không tin tưởng năng lực của họ à?”

“Không phải đâu!” Cô xua tay liên tục. “Mới vừa rồi, em đã thấy được kỹ thuật tra hỏi của họ rất cừ. Em chỉ... nghĩ là... lẽ nào anh không muốn thử xem sao?”

“Không hề.” Anh nói. “Nói cứ như là thưởng thức món ăn gì mới, có muốn thử chút hay không vậy.” Anh bật cười.

“...” Chân Noãn đầu môi, nghĩ thầm có lúc trao đổi với boss là việc quá đổi khó khăn.

Ngôn Hàm: “Tô Nhã và Đội phó Trình là đủ rồi.”

“Nhưng anh vẫn cho rằng Trần Hàn sẽ không khai, đúng không ạ?”

“Ừ!”

“...”

Người này thật là...

Ngôn Hàm dựa vào cửa thoát hiểm, thong thả nhìn cô: “Nếu là Trần Hàn, tôi cũng sẽ không khai ra, trừ phi là đầu óc có vấn đề.”

Chân Noãn tỏ vẻ khó hiểu: “Không phải đã bảo nếu hấn phối hợp thì sẽ có thể lập công chuộc tội sao?”

“Phối hợp thì hấn sẽ thêm tội thứ bảy. Không phối hợp thì hấn sẽ không có tội thứ bảy này.”

Chân Noãn chợt hiểu, chuyện không có bất cứ chứng cứ nào như vậy, hấn có điên mới chịu thừa nhận. Ngôn Hàm xoay xoay hộp diêm quẹt trong tay, tiếng que diêm va vào nhau nghe rất vui tai.

“Nếu chưa bày cách cho người thứ bảy thì hấn chẳng có gì để khai cả. Còn nếu đã bày cách cho người đó thì không lý nào hấn lại thừa nhận chỉ với một cuộc điện thoại mà không để lại chứng cứ nào.”

Chân Noãn im lặng. Hơn nữa, cách nghĩ và tư duy hiện giờ của Trần Hàn đã không còn cùng chung quỹ đạo với người bình thường nữa rồi. Hấn vô cùng giống giáo chủ tà giáo, không hề sợ hãi, cũng chẳng biết kiêng dè hay lo lắng gì nữa.

“Vậy... chúng ta không có cách nào với hấn sao?”

Ngôn Hàm cúi đầu, những sợi tóc lòa xòa che đi đôi mắt, ẩn giấu mọi cảm xúc, “Làm ngành này, có nhiều khi phải chấp nhận chuyện bất đắc dĩ.” Anh lại mỉm cười, cất bước định đi thì thấy Hắc Tử chạy đến.

Ngôn Hàm giơ tay gọi anh ta: “Người cắt cổ tay nữ sinh trung học là ai?”

“Ba tên còn lại đang bị tách ra thẩm vấn, có hai tên khai là nạn nhân thứ năm. Một tên thì nói không biết vì lúc đó không chú ý đến.”

“Ừ... có manh mối.” Ngôn Hàm đứng giữa cầu thang và hành lang, bóng nắng đan xen in lên khuôn mặt anh những vệt khắc sâu đầy ẩn ý, đôi môi mỏng của anh khẽ cong lên một nụ cười thật lưu manh. “Cậu qua đó và nói với ba tên kia rằng trong số bọn họ có hai người đã mưu sát nữ nghiên cứu sinh nọ, một người cố ý mưu sát pháp y, duy chỉ có Trần Hàn là không tham gia bất cứ vụ việc nào, người tôi truy đuổi ở khu 367 hôm đó không phải là Trần Hàn mà là một trong số họ.”

Hắc Tử sùng sốt vì đây rõ ràng là kế ly gián, anh ta giơ ngón tay cái lên với Ngôn Hàm: “Sếp, anh thật là...”

Anh ta vừa định quay người thì...

“Đội dài!” Đôi mắt Ngôn Hàm đen lay láy, ra vẻ lơ đãng rồi tùy tiện đưa ra lời dẫn dò đặc biệt. “Chờ sau khi ba tên kia khai ra Trần Hàn thì hỏi thêm chi tiết cụ thể về loại dụng cụ mà chúng sử dụng, nơi vớt dao và găng tay. Cắt cổ tay cần phải có kỹ thuật, hấn không thể đeo găng tay dày được, nhất định phải dùng găng tay cao su và sẽ lưu lại vân tay.”

“Vâng ạ!”

Chân Noãn ngạc nhiên nhìn Ngôn Hàm, anh quay đầu nhìn: “Sao hả?”

“Đội trưởng, dùng mấy lời này có phải là không quang minh chính đại lắm không?”

Ngôn Hàm nhướn mày, ra vẻ không màng: “Tôi trông giống quân tử sao?”

“...”

Chân Noãn gật đầu không được mà lắc đầu cũng chẳng xong, bàng hoàng trong chốc lát liền hỏi: “Em có thể không trả lời không?”

“Em cứ im lặng không trả lời là được.”

“...”

Chân Noãn lặng lẽ đi theo sau lưng anh, nghĩ bụng tuy ngoài miệng anh nói như vậy nhưng trong lòng làm sao là kiểu người dễ khuất phục và chấp nhận hiện thực bất đắc dĩ chứ! Dầu cho đối mặt với loại người cứng miệng như Trần Hàn, anh cũng sẽ dốc hết khả năng để từng bước dần hấn vào chỗ chết mới thôi.

Boss, anh đáng sợ quá, nhất là những lúc cười như gió xuân phoi phới thế này.

Buổi trưa, sau khi com nước xong, Chân Noãn ở trong nhà ăn nghe nói việc tra hỏi ba người còn lại trong vụ án tự sát liên hoàn đã có đột phá, họ đã khai nhận cả rồi.

Lời khai của những người bị tách ra thậm chí đều thống nhất, bọn họ đồng loạt khai rằng chính Trần Hàn là người đã cắt cổ tay người tự sát thứ tư. Sau khi nhận tin, người trong đội điều tra liền lập tức chuẩn bị xuất phát đi tìm kiếm lưỡi dao và găng tay dùng để cắt cổ tay nạn nhân.

Chân Noãn rất vui, nhanh như chớp đã chạy xuống khu sảnh nhỏ dưới lầu, trông thấy tất cả đều lên xe chuẩn bị xuất phát, cô cũng vui mừng khắp khối chui lên đi cùng.

Xe chạy được nửa đường, Ngôn Hàm quay đầu lại chuẩn bị nói chuyện với ai đó thì bỗng sững sốt khi bắt gặp cái đầu xù của cô. Anh không cho rằng mình nên dẫn cô theo trong thời tiết thế này, mãi nghĩ không biết là cô đã chui lên xe từ lúc nào, rốt cuộc đến cả lời muốn nói anh cũng quên bồng mất.

Tô Nhã thì nói: “Hiện giờ, Trần Hàn vẫn cắn chặt răng không khai. Dù chúng ta nói với hắn là đã tìm được lưỡi dao và găng tay cao su mà hắn dùng để cắt cổ tay nạn nhân nhưng hắn vẫn chẳng hề nhắc đến chuyện người thứ bảy.”

“Đội khi tìm được vật chứng thì mang ngay đến Phòng thí nghiệm đối chiếu kết quả rồi cho hắn xem.”

“Ừm!”

Cảnh sát dẫn theo ba tên kia cùng đi. Theo địa điểm họ khai nhận, mọi người tìm thấy găng tay cao su và lưỡi dao chôn dưới đất trong công viên mà Trần Hàn vứt bỏ sau khi cắt cổ tay cho người thứ tư. Chuyến đi này rất thuận lợi, người của tổ nghiệm chứng đang thu thập vật chứng, còn Ngôn Hàm thì đứng một mình dưới tàng cây hút thuốc.

Một giờ trưa, thời tiết càng lúc càng xấu. Dưới những tầng mây đen nặng trĩu, cây cối trong công viên lắc lư điên cuồng trong cơn gió mạnh thổi thốc. Đàm Ca đứng một bên nhận tin từ điện thoại rồi đi về phía Chân Noãn và nói với Đội phó Trình phía sau cô: “Trần Hàn đã đổi lời khai, nói có người thứ bảy.”

Đội phó Trình vô cùng nhạy bén, hỏi ngay: “Hắn có điều kiện gì?”

“Hắn muốn được phán vô tội, phóng thích rồi an toàn ra nước ngoài, không chấp nhận bất cứ điều kiện nào khác.”

Tô Nhã tròn trừng mắt: “Làm sao mà được chứ?”

“Nếu không, tối nay không chỉ có một cô gái nữa phải chết mà sẽ còn có thêm một tên tội phạm giết người.”

Mọi người lại im lặng. Giải quyết một tên giết người giống như giáo chủ tà giáo đang tiếp tục thăng cấp thế này hay cứu một kẻ muốn tự sát định nhân cơ hội hãm hại người khác, bên nào nhẹ và bên nào nặng đây?

Phía sau vang lên tiếng cành cây gãy. Chân Noãn quay đầu lại, Ngôn Hàm đã đi đến. Anh nghe được đoạn đối thoại vừa rồi, nheo mắt lại và hỏi: “Cục trưởng Thượng nói thế nào?”

Đàm Ca nói: “Ý của Cục trưởng Thượng là sẽ không thả người mà có thể xét giảm hình phạt, nhưng Trần Hàn không đồng ý. Vì vậy, đàm phán không thành công.”

Ngôn Hàm yên lặng chốc lát rồi “ừ” một tiếng.

Về chuyện liên quan đến người thứ bảy, đến giờ vẫn không có bất cứ đầu mối nào. Tuy tìm được chỗ bán thẻ sim điện thoại kia và thấy được nửa bóng dáng người mua từ máy giám sát gần đó nhưng cần cứ vào một nửa người mơ hồ như thế mà muốn tìm ra một người cụ thể thì đây quả là chuyện không thể nào hoàn thành trong vài giờ được.

Vậy nên, điều họ có thể làm lúc này... chỉ là chờ đợi một thi thể xuất hiện.

Không biết Ngôn Hàm đang nghĩ gì, anh đá đám lá rơi dưới chân một hồi thì cho tay vào túi rồi quay người đi.

“Sếp!” Đàm Ca gọi anh. “Cục trưởng Thượng hỏi ý kiến của anh.”

“Ý kiến của tôi cũng giống ông ấy.” Anh không quay đầu lại, bước đi trong cơn gió.

Tô Nhã cau mày, không nhìn ra có phải Ngôn Hàm nói thật hay không. Giờ phút này, nhìn góc áo anh bị gió thốc lên cuộn cuộn, cô bỗng muốn đi đến nói chuyện với anh. Nhưng giữa chừng thì Chân Noãn đột ngột chui ra, vung về trên đôi giày tuyết, giẫm bình bịch lên đám lá khô để chạy theo Ngôn Hàm.

“Đội trưởng!” Chân Noãn đuổi theo, hơi nóng tỏa ra trong nhịp thở hỗn hển của cô như những đóa hoa trắng muốt nở rộ giữa khung trời giá rét.

Ngôn Hàm liếc mắt nhìn cô, im lặng.

“Đội trưởng!” cô đi bên cạnh anh, ra chiều tò mò. “Nếu là anh, anh sẽ không lựa chọn thả tội phạm để đi cứu người phải không ạ?”

“Còn em?” Anh hỏi ngược lại. “Nếu như em đang đuổi theo một tên tội phạm mà lại gặp một người thoi thóp bên vệ đường, em sẽ dừng lại cứu người hay vẫn tiếp tục truy bắt phạm nhân?”

Chân Noãn thoáng nhớ đến cảnh tượng trên mái nhà graffiti cao cao hôm đó, Ngôn Hàm đã bỏ qua truy bắt để chạy vọt đến cứu cô. Lòng ngực từ từ phập phồng, cô cúi đầu để khuôn mặt nhỏ nhắn rụt vào khăn quàng cổ rồi nói: “Phải xem tình hình ạ!”

“Ví dụ?” Con gió giật thổi mái tóc anh bay bay.

Chân Noãn không nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm của anh, chỉ cúi đầu, níu chặt ngón tay: “Tội phạm là cướp và tội phạm là một tên tiếp tục giết người nhưng lại rất khó bắt được lần nữa, hai loại này không giống nhau mà.”

“Đúng là không giống. Bởi vì kẻ phạm tội ác tày trời sau khi được thả ra hậu quả sẽ không cách nào lường được, cho nên chúng ta phải hi sinh cá nhân khác để giảm tổn thất xã hội đến mức thấp nhất.” Anh bình thản nói.

Hơi thở Chân Noãn còn cao nghẽn trong lồng ngực, động lại một nỗi khó chịu không tài nào giải tỏa.

Lại nghe Ngôn Hàm hỏi băng quơ: “Dùng một mạng người đổi lấy mạng một số người, đây là hợp pháp sao?”

Chân Noãn không thể trả lời, ngẩng đầu nhìn góc mặt bị gió thổi đến tê cứng của anh, lòng có chút hoang mang và không rõ chuyện gì đang xảy ra: “Đội trưởng, rốt cuộc ý của anh là sao ạ? Nghe có vẻ không giống như tán đồng phương án ấy cho lắm!”

“Không phải không tán đồng. Giống như tôi mới vừa nói đấy, đứng ở vị trí này, chỉ có thể cố gắng giảm thiểu tổn thất tổng thể đến mức thấp nhất thôi. Hơn nữa, theo tình huống trước mắt, việc bàn điều kiện như thế vẫn không thể khơi ra tiền lệ, nếu không sau này, tội phạm đều sẽ vịn vào đó để thoát tội. Như thế thì hậu quả theo phản ứng dây chuyền sẽ càng ác liệt hơn. Vì vậy, tôi không hề phản đối cách làm của Cục trưởng Thượng.”

Anh lý trí đến mức gần như là tàn nhẫn, nhưng Chân Noãn lại như nghe ra điều gì đó, nhỏ giọng hỏi: “Nhưng nếu Cục trưởng Thượng đồng ý thả tội phạm đi để cứu người, anh cũng sẽ tán đồng sao?”

Ngôn Hàm liếc nhìn bằng đôi mắt đen láy, không hề trả lời mà chỉ hỏi ngược lại: “Khi biết một người sẽ chết, em có khoanh tay đứng nhìn được không?”

Chân Noãn thảng thốt.

Cả nhóm người xuống xe trở về Sở. Chưa đi được mấy bước thì điện thoại của Đội phó Trình đã vang lên, anh bắt máy trả lời vài câu rồi gọi Ngôn Hàm lại và khẽ nói: “Tối hôm qua, Trịnh Miêu Miêu đã mất tích, nhưng không xác định được đây có phải là nạn nhân thứ bảy hay không. Cô bé không có khuynh hướng tự sát.”

Trịnh Miêu Miêu là con gái của giáo sư Trịnh, mới lên cấp hai, mỗi người trong đội đều nhìn cô bé lớn lên, nó là đứa trẻ vui vẻ và hiểu chuyện. Người xung quanh đều dừng lại, nhưng Chân Noãn không chú ý nên cứ đi thẳng về phía trước.

Ngôn Hàm và Đội phó Trình thương lượng trong giây lát, nhóm người lại lên xe lần nữa. Chân Noãn phát hiện ra phía sau có gì không đúng, ngo ngác quay đầu lại trông thấy mọi người đang định lên xe thì vội vàng lạch bạch chạy đến.

Thời tiết càng lúc càng trở nên xấu hơn, mây đen sà xuống rất thấp, bầu trời giữa trưa mà tối như lúc chạng vạng, gió rét thấu xương gần như muốn đông cứng người ta. Chân Noãn chạy đến cạnh cửa xe nhưng Ngôn Hàm giờ tay cần lại.

Anh vịn cửa xe và nói: “Em không cần đi, trời sắp mưa rồi, quay về văn phòng nghỉ ngơi đi!”

“Ồ!” Cô lúng túng và kinh ngạc nhìn anh, đôi mắt trong veo ươn ướt chứa đựng nỗi ảm ức vì bị bỏ rơi. “Tại sao ạ? Đội trưởng, tất cả đều được đi mà sao anh lại bỏ lại em?”

Ngôn Hàm yên lặng nhìn cô hồi lâu rồi hỏi: “Không phải em bị đau khớp à?”

Cô đứng trong gió lớn, cả người đều phát run, tiếng nói chưa xót vì nỗi sợ bị cô lập còn ghê gớm hơn cái rét run người: “Em... Em có thể chịu đựng mà!”

“Tôi không hy vọng thấy em phải chịu đựng.”

Lão Bạch lắc đầu ra: “Mèo Con, bọn tôi ra ngoài vì chuyện khác, không phải vì vụ án này.”

Cô ngỡ ngàng “à” lên, nhưng vẫn không thấy dễ chịu hơn. Về thất thủ và đáng thương kia giống hệt con vật nhỏ tội nghiệp bị bảy đàn bò lại giữa đồng hoang.

Ngôn Hàm im lặng giây lát rồi nói: “Tôi linh cảm ngày mai sẽ xảy ra chuyện, có lẽ là vụ tiếp theo trong vụ án tự sát liên hoàn lần này, nhưng cũng có thể là không phải. Đến lúc đó, tôi cần em trong trạng thái sẵn sàng một trăm phần trăm. Cho nên em phải nghỉ ngơi dưỡng sức, hiểu chưa?”

Cô ngần ngừ hồi lâu, thoát cái ngẩng đầu lên, nhìn anh bằng đôi mắt sáng long lanh: “Dạ!”

Tiếng “dạ” này xem ra tinh thần đã phấn chấn hơn khi nãy.

“...” Anh trầm nghĩ, cô thật sự là dễ dụ hết như trẻ con vậy.

Cô ngoan ngoãn lùi về sau, ngẩng đầu lên, giơ găng tay to đùng, vẫy vẫy với người trong xe: “Đội trưởng, mọi người cố gắng lên nhé!”

Ngôn Hàm không để ý đến cô nữa, kéo cửa xe lại.

Lão Bạch ngả người vào ghế, nắm tóc: “Tôi sắp bị về đáng yêu của Mèo Con làm cho ngất ngậy rồi.”

Tô Nhã từ từ nghiêng đầu đến, nói vu vơ: “Đội trưởng bọn cậu rất dịu dàng, lại biết dỗ dành nữa đấy!”

Ngôn Hàm ngược mắt nhìn Tô Nhã qua kính xe, không đưa ra bình luận gì.

Lão Bạch làm ra vẻ xúc động: “Nếu sắp cũng đối xử dịu dàng như vậy với tôi thì tốt biết mấy.” Nói xong, cậu quay đầu bắt chước dáng vẻ của Chân Noãn, tròn tròn mắt nhìn anh rồi gọi bằng giọng nũng nịu, ngây thơ: “Đội trưởng...”

Ngôn Hàm miễn cưỡng liếc Lão Bạch: “Cậu muốn chết hả?”

Giống như Ngôn Hàm đã nói, cơn bão kéo đến Dự Thành ngay chiều hôm đó, không khí đột ngột hạ xuống vài độ. Chân Noãn ngồi trong văn phòng ấm áp không hề thấy lạnh, chỉ thỉnh thoảng thấy mưa gió miên man ngoài cửa sổ. Nhìn cảnh bầu trời u ám, cô không khỏi cảm kích sự quan tâm lo lắng của Ngôn Hàm dành cho mình, lại có chút chạnh lòng cho các đồng nghiệp đang bôn ba bên ngoài.

Suốt buổi chiều hôm ấy, cô tiếp tục công việc nghiên cứu hung khí và vết thương của mình. Thời tiết ảm ướt khiến thân thể cô hơi khó chịu. Lúc sắp tan tầm, cô xoa bóp bả vai nhức mỏi rồi gọi điện thoại cho Tiểu Tùng: “Bên phòng chẩn đoán pháp y cần giúp đỡ gì không?”

Việc chính của pháp y cũng không phải là nghiên cứu án mạng mà là giám định thương tích trong mấy vụ tranh chấp lớn nhỏ.”

“Đều là vụ án nhỏ thôi, mấy người bọn em xử lý được rồi. Không cần làm phiền cô và giáo sư Trịnh ra tay đâu ạ!”

“Ừ, giao cho bọn cậu thì tôi yên tâm rồi. À, không phải hôm nay, giáo sư Trịnh trở về sao?”

“Vâng, có điều vẫn chưa về cơ quan, có thể vì chuyến này bận rộn quá nên thầy về nhà nghỉ ngơi rồi ạ!”

Chân Noãn cau mày, những người cổ hủ sắp về hưu như giáo sư Trịnh luôn biết chú trọng thời gian nghỉ ngơi. Nhưng giáo sư Trịnh lại không phải kiểu người như vậy. Ông giống với giáo sư Lâm, dù sáng sớm bảy giờ mới xuống đến sân bay thì cũng phải tranh thủ tám giờ đi làm.

Tầm chiều đỏ về tối, xương cốt Chân Noãn đều đau âm ỉ nên cô lên giường, chui vào chăn ngủ từ rất sớm, ngủ mê mải không biết đến lúc nào thì chuông điện thoại chói tai bỗng vang lên giữa đêm khuya kèm theo tiếng sấm chớp vang dội ngoài cửa sổ khiến Chân Noãn sợ đến mức giật cả mình. Cô bắt điện thoại trong ánh chớp trắng xóa, trái tim đập cuồng loạn: “A lô?”

Là Đàm Ca: “Mèo Con à, trợ lý pháp y Tiểu Tùng và Đại Vĩ đang trên đường đi đón em. Bây giờ, mọi người hãy lập tức đến Thập An Lý, bọn anh phát hiện ra một thi thể nữ không có mặt.”

Trong khu nghỉ dưỡng Thập An Lý ở phía đông bắc Dự Thành, cảnh núi non nhấp nhô trùng điệp men theo sông nước chảy xuôi, là nơi thích hợp để nghỉ mát vào mùa hè và ngâm suối nước nóng trong mùa đông.

Người báo án là một người dân địa phương kinh doanh trang trại. Ông ta kể rằng trên đường lái xe công nông về nhà, giữa cơn mưa gió mịt mù khiến tầm

nhìn không rõ, ông nhất thời sợ ý để xe bị chệch hướng, trượt sang vệ đường. Lúc thấy bên đường xuất hiện một thứ giống hình người, ông vội phanh gấp, nhưng bóng người kia đã nằm dưới gầm xe rồi.

Trời vẫn mưa tầm tã, Chân Noãn và hai trợ lý dừng xe phía ngoài dây cách ly, mặc áo mưa rào bước trong cơn mưa mịt mù. Hạt mưa to như viên đá rơi lộp độp xuống đầu, nhiệt độ ban đêm trong núi rất thấp, ướt lạnh như chìm trong biển Nam Cực. Cô kéo kín cổ áo cũng không cách nào ngăn được mưa gió lạnh buốt thấm sâu vào lục phủ ngũ tạng.

Nơi phát hiện vụ án được dựng lều đơn giản, bốn góc cột dây thừng. Gió thổi tấm bạt nhấp nhô, vang lên tiếng phàn phật. Bóng đèn cũng bị gió thổi lay động, hình bóng lắc lư.

Chủ xe hơn bốn mươi tuổi, toàn thân ướt đầm và co ro trên mặt đất, sợ hãi lau nước mắt: “Tên khốn kiếp nào gây chuyện bỏ chạy, người còn âm vậy mà vứt lại ven đường..”

Nhân viên nghiệm chứng vây xung quanh chiếc xe chờ hàng để kiểm tra và chụp hình, nhiều người đội mưa tìm kiếm đầu mối trên quốc lộ và trong bụi cỏ ven đường.

Ba giờ sáng, nhiệt độ xuống dưới không. Chân Noãn tìm một vòng không thấy Quan Tiểu Du đâu. Mười mấy người đàn ông cao lớn vạm vỡ ở hiện trường, chỉ có mình cô là nữ. Cô bắt giắc phòng má, cảm giác hơi kỳ lạ.

Sáu, bảy người đàn ông cao cao ngời xôm thành hàng trước chiếc xe có liên quan, có người ngồi theo tư thế quân đội, cũng có người vò đầu, lại có người bẻ ngón tay, rồi có người chọc nền đất, tất cả giống như một bụi nấm với những hình thái khác nhau. Ngôn Hàm cũng là một trong số đó, anh ngồi xôm bên cạnh bánh xe, tuy mặc áo mưa nhưng mặt mũi và tóc tai đều ướt đầm giống những người khác.

Bánh trước bên phải cán qua nửa đầu người. Nước mưa quá mạnh khiến hiện trường bị rửa sạch, không thể tiến hành phân tích vết máu. Sau khi thu thập dấu vết xong, nhóm cảnh sát hình sự nhấc xe công nông lùi về sau nửa mét, dời bánh xe khỏi thi thể bên dưới, phần bánh xe tháo ra được dùng túi bao lại.

“Khi xe lái đến, cô gái này quả thật đang nằm nghiêng.”

Ngôn Hàm nói chuyện, nước mưa nhỏ xuống từ hàng mây rậm của mình nhưng anh vẫn không để ý. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101

“Vết bánh xe không có vấn đề, tài xế không hề lùi xe. Tuy mặt cô gái đã vỡ nát nhưng không hề cuốn vào bánh xe, chứng tỏ không phải do bánh xe tạo ra.”

Đàm Ca: “Tài xế nói vào thời điểm xe vọt đến, vì tốc độ quá nhanh nên không thấy rõ tình trạng thân thể của nạn nhân, không biết cô ấy còn sống hay đã chết, cũng không biết là do cô ấy không cẩn thận ngã xuống hay ngã xiú. Lúc đó, ông ta lập tức sò lên cổ họng của cô ấy thì thấy nhiệt độ vẫn còn ấm.”

“Nhưng không thể xác định tài xế có báo cảnh sát trước tiên hay không.” Hắc Tử nói lên nghi ngờ. “Từ lúc nhận tin báo án đến khi chúng ta chạy tới đây mất mười sáu phút. Cho dù thời tiết đang lạnh thì nhiệt độ giảm xuống như vậy cũng là quá nhanh rồi. Có thể là tài xế đã trì hoãn, hoặc cũng có thể lúc đâm vào, nhiệt độ nạn nhân đã bắt đầu giảm xuống. Nhưng nguyên nhân cụ thể của việc giảm nhiệt độ này rốt cuộc là do ngã xiú hay do tử vong?”

Lão Bạch tỏ vẻ đồng ý: “Cũng không thể xác định có phải tài xế dời xác đến đây rồi mới báo án hay không.”

Mọi người trầm tư chốc lát, Đội phó Trình lại nói: “Nạn nhân không có vật tùy thân, trong bán kính 1km tạm thời không có phát hiện nào, trên người cũng không có vật gì để chứng minh thân phận. Sau khi Cục trưởng Thượng từ chối đề nghị của Trần Hàn, hắn đã im miệng không chịu khai ra người thứ bảy. Hiện giờ, vụ án này chỉ có thể đưa vào vụ án riêng lẻ để xử lý, còn việc có phải người thứ bảy hay không thì đành vừa điều tra vừa xem xét thôi.”

Ngôn Hàm bồng nhếch môi. Nửa giây sau, khi anh ngẩng đầu lên và trông thấy Chân Noãn, anh liền vẫy tay với mấy anh em đang ngồi xôm trên đất, bảo mọi người đứng dậy nhường chỗ cho cô.

Chân Noãn bỗng thấy quần bách. Khi này, cô còn cảm thấy cảnh mấy người đàn ông cường tráng ngồi trên mặt đất nói chuyện rất đáng yêu. Nhưng bây giờ, các đồng nghiệp lại đồng loạt đứng dậy và xếp hàng như một đội đang làm nghi thức, toàn bộ ánh mắt tập trung vào người cô.

Cô đeo găng tay, cổ trần tỉnh đờm, nhận lấy cặp dụng cụ từ tay trợ lý Tiểu Tùng, không ngờ cái cặp nặng hơn lúc trước rất nhiều. Người cô khụy xuống, thoát cái, vài bàn tay chia đến, bốn phương tám hướng đều có lực nâng chiếc cặp, nhưng không có ai đưa tay đỡ cô như thể ai cũng biết nếu chạm vào sẽ khiến cô căng thẳng và run rẩy vậy.

Cô chợt thấy ấm lòng đến lạ, liên tục nói cảm ơn. Đàm Ca mỉm cười: “Cực cho em rồi.”

“Đầu có ạ!” Cô ngại ngùng.

Tiểu Tùng nhận lại cặp dụng cụ: “Cô! Cô cần gì em đưa cho.”

“Nhiệt kế.” Cô ngồi xuống, nhìn đầu nạn nhân với gương mặt đã bị hủy hoại.

Cảnh sát chung quanh yên lặng và cẩn thận quan sát. Trước bao ánh mắt đổ dồn về phía mình, Chân Noãn rất lúng túng, khăn trương và thấp thòm, chỉ biết tập trung vào công việc. Ánh đèn nhấp nháy, chỉ còn tiếng gió.

Chân Noãn lấy nhiệt kế ra: “Trực tràng 9,4 độ C, Tiểu Tùng?”

Tiểu Tùng và Đại Vi ghi lại số liệu trên nhiệt kế: “3 giờ 13 phút rạng sáng ngày mùng 7 tháng 11, nhiệt độ dưới 3,2 độ C, độ ẩm không khí 98%, tốc độ gió 9,7m/giây...”

Chân Noãn vén cổ áo nạn nhân nhìn vào trong, nói như đọc sách giáo khoa: “Căn cứ theo dữ liệu về tình hình thời tiết trong khoảng thời gian trước đó do Cục Khí tượng thủy văn cung cấp, dùng nhiệt độ chênh lệch để đưa vào mô hình số liệu để tính toán thời gian tử vong...”

Cô lưu loát nói ra một chuỗi từ ngữ được công thức hóa, chột khựng lại và thẳm rầu rĩ, vì trong tình huống khăn trương cao độ này mà cô còn phạm một sai lầm cơ bản như thế. Theo bản năng, cô ngẩng đầu lên, bất gặp ánh mắt ba phần cười cợt và bảy phần xem trò vui của Ngôn Hàm.

Anh đứng thẳng lưng phía đối diện, cúi đầu nhìn cô. Ánh đèn sau gáy anh đọng đưa dữ dội trong gió, những tia sáng rải đầy trên chiếc áo mưa trong suốt màu xanh lam, ánh đèn trắng lấp lờ chiếu xuyên qua mái tóc lòa xòa ướt đầm của anh. Anh đưa lưng về phía đèn xe sáng quắc, đôi mắt đen sâu thẳm không nhìn rõ tâm tư, nhưng trông thế nào cũng cảm thấy vẻ hờ hê pha lẫn chút buồn cười nhàn nhạt khi kẻ khác gặp nạn.

Chân Noãn vừa ngại vừa giận, đột nhiên không còn khăn trương nữa mà cổ trần tỉnh trở lại.

Tiểu Tùng đứng lúc nhắc nhở: “Cô Chân?”

Trong môi trường rét mướt trước mắt, sau khi chết khoảng một giờ, nhiệt độ sẽ giảm xuống tương đương với môi trường hiện tại. Lúc này, hiển nhiên không cần điều tra tình hình thời tiết.

Chân Noãn nhanh chóng liếc nhìn Ngôn Hàm rồi liến dờn mắt: “Xin lỗi, vừa rồi tôi đã nói sai. Trong những tình huống bình thường, có thể thông qua sự thay đổi nhiệt độ không khí và nhiệt độ cơ thể để tìm ra thời gian tử vong. Nhưng nơi này thì không cần.”

Đôi mắt Ngôn Hàm đen thẳm thẳm, gương mặt tuấn tú mờ ảo dưới ánh đèn nhấp nháy.

Tiểu Tùng gật đầu: “Cô Chân, xem chênh lệch nhiệt độ của người chết và môi trường bên ngoài, có thể phán đoán cô ấy tử vong chưa đến một giờ, ảnh hưởng của thời tiết cực kỳ nhỏ.”

“Không phải!” Chân Noãn lắc đầu.

Một luồng gió thốc thổi qua gầm xe tạt vào mặt khiến cô lạnh buốt, trái tim lại đang nóng lên và đập điên cuồng. Cô khẽ mím môi, nói như quả quyết: “Không, cô ấy tử vong từ bốn đến sáu giờ rồi.”

Tất cả đều im lặng, chỉ có tiếng mưa gió đập vào lều vải.

“Không thể nào đâu!” Tiểu Tùng bật thốt lên, nói xong tự thấy mình đường đột, bèn nói: “Cô Chân, lúc ấy, tài xế sờ vào còn thấy ấm, dáng vóc nạn nhân trung bình, ăn mặc lại phong phanh, nếu đặt trong môi trường không độ từ bốn đến sáu giờ thì sao nhiệt độ còn cao hơn bên ngoài được?”

Mắt Chân Noãn sáng lấp lánh, nhẹ nhàng nói: “Có lẽ hung thủ đã chuyển cô ấy từ nơi ẩm áp đến đây, vừa dời đến không bao lâu thì bị xe công nông đụng phải.”

Tiểu Tùng nghẹn lời.

“Không đúng!” Cậu ta nghĩ ngợi, nắm tay nạn nhân lên lắc lư như đang bắt tay. “Cô nhìn xem, tử thi không bị co cứng, tử vong không thể cao hơn một giờ. Bởi vì nhiệt độ quá thấp, tử thi chậm co cứng, thời gian tử vong có thể kéo dài lên hai giờ, nhưng kết hợp với nhiệt độ cơ thể để xem xét, tử vong vẫn chỉ có thể trong một giờ thôi.”

“Không phải!” Chân Noãn vốn không quen tranh luận với người khác, mặt ửng đỏ nhưng vẫn ngoan cố lắc đầu. “Quá trình co cứng của tử thi đã bị người khác làm hỏng rồi.”

Nói xong, cô đưa tay ấn vào gương mặt đã nát bét của nạn nhân.

“Nhưng độ co cứng ở nơi giao nhau giữa hàm trên và hàm dưới vẫn không bị phá hỏng.” Hai tay Chân Noãn nắm lấy xương quai hàm của nạn nhân, tách mạnh ra nhưng phần mặt của nạn nhân vẫn không nhúc nhích.

Cô buông ra rồi nói với Tiểu Tùng: “Cậu mạnh hơn, không tin thì cậu thử đi.”

Tiểu Tùng thử tách, quả nhiên cố sức vẫn không tách được.

“Tuy hung thủ đã cố tình phá hỏng quá trình co cứng của tử thi, nhưng độ cứng lớn nhất của cầm và các đốt ngón tay không hề bị hủy.”

Tốc độ nói của Chân Noãn chậm rãi, nghe êm ái và thong dong: “Thời gian tử vong tuyệt đối không phải một giờ. Dĩ nhiên, những thứ này chỉ là suy đoán tại hiện trường, thời gian chính xác vẫn phải đợi trở về làm phân tích bệnh lý.”

Cô nói xong lại liếc nhìn về phía Ngôn Hàm theo bản năng. Anh hơi mím môi, đôi mắt như ẩn chứa một nét cười rất nhạt. Cùng lúc đó, cả đám đàn ông trong đội cũng trao đổi ánh mắt với nhau tỏ vẻ vô cùng tán thành.

Tuy Tiểu Tùng biết phân tích bệnh lý là chuẩn xác nhất, nhưng lúc này ở hiện trường khó tránh khỏi tranh luận, nghiêm chỉnh hỏi: “Theo như cô nói thì nạn nhân tử vong từ bốn đến sáu giờ. Sau khi quá trình co cứng bị phá hỏng, tử thi vẫn sẽ tiếp tục xuất hiện tình trạng co cứng lần nữa. Chỉ có người chết từ bảy đến tám giờ, tình trạng co cứng tử thi mới hình thành hoàn chỉnh, lúc này, không thể nào phá hỏng được nữa.”

“Đúng là như vậy, nhưng mà...” Chân Noãn lạnh run, tiếp tục nói: “Vị trí trước đó của nạn nhân rất có thể là trong môi trường 37 độ C, nhiệt độ sẽ đẩy nhanh quá trình co cứng tử thi.”

Tiểu Tùng chột vồ đầu: “Ôi, em quên tra cứu điểm này. Nhiệt độ tử thi được cung cấp từ nhiệt độ ổn định của môi trường.”

Khi nạn nhân bị đụng phải, nhiệt độ cơ thể vốn không thấp.” Chân Noãn nói. “Đo lần đầu là 9,4 độ C, hiện giờ đã qua mười bốn phút, đo lần thứ hai là 2,3 độ C, bình quân cứ hai phút giảm xuống 1 độ. Từ lúc tài xế báo cảnh sát đến khi tôi đến hiện trường đo nhiệt độ lần đầu là cách nhau ba mươi chín phút. Như vậy, theo cách tính toán này thì...”

“Bọn anh đến trước em, trước khi em đến bọn anh đã đo qua, là 21 độ.” Đàm Ca chen lời vào. “Từ lúc tài xế báo cảnh sát đến lúc bọn anh chạy đến hiện trường là mười sáu phút.”

Chân Noãn dờ mắt sang. Ngôn Hàm sửa lại mũ áo mưa bị gió thổi bay xộc xệch, thân nhiên nói: “Tiểu Tùng, đo thêm vài lần, sau đó giao số liệu cho Từ Từ Miêu làm công thức để tính toán xem nhiệt độ nạn nhân lúc tài xế báo án. Căn cứ theo lời khai của tài xế và máy giám sát trên đường, tính ra sau khi ông ta vào núi chạy đến đây cần bao nhiêu thời gian. Nếu tài xế không nói dối...”

Ngôn Hàm khề ho một tiếng, giọng nói khàn khàn: “Ông ta chạy từ đoạn đường phía dưới lên đây không hề gặp xe khác, như vậy hoặc là hung thủ đã rời khỏi ngọn núi trước khi tài xế lái xe công nông vào, hoặc là hấn vẫn còn trong núi. Muốn biết hung thủ có rời núi hay chưa, chỉ cần tính toán nhiệt độ của nạn nhân lúc tài xế vào núi là được.”

Ba rưỡi sáng, mưa gió không hề có dấu hiệu giảm đi, nhiệt độ trong núi mỗi lúc một thấp hơn. Không biết do nước mưa hay do trời lạnh mà khuôn mặt tuấn tú của Ngôn Hàm trông rất trắng, thậm chí có cảm giác gầy sọp đi, duy chỉ có mỗi đôi mắt đen lầy lã vẫn cương nghị và tỉnh táo.

Chân Noãn nhớ đến từ hôm qua cùng nhau ra ngoài điều tra vụ án mất tích đến bây giờ lại đột nhiên xảy ra án mạng, họ đã bôn ba trong thời tiết rét mướt này gần mười sáu giờ đồng hồ, ý chí chống chọi mạnh mẽ đến thế nào cũng khó tránh khỏi cảm giác mệt mỏi. Cô chạnh lòng thay cho các đồng nghiệp cảnh sát hình sự giờ phút này đang phải đứng ở đây căng thẳng suy luận.

Sau giây phút thương cảm ngăn ngừa, Chân Noãn lại suy nghĩ đến lời nói của Ngôn Hàm, nhanh chóng hiểu được ý của anh. Xe công nông chạy rất chậm trong đêm mưa to. Quảng đường từ lúc vào núi đến đây, xe cảnh sát phóng nhanh chỉ cần mười phút, nhưng xe công nông có thể phải mất hai mươi đến ba mươi phút. Nếu hung thủ đã rời khỏi núi, cho dù hấn lái xe cực nhanh chỉ trong vòng mười phút, từ lúc vớt xác đến khi chiếc xe công nông trông rỗng đụng phải nạn nhân trên đường vắng hoe rất có thể đã qua ba mươi đến bốn mươi phút. Theo tốc độ giảm nhiệt hiện tại của thi thể, ít nhất cũng đã giảm chừng mười tám độ rồi.

Ngôn Hàm: “Tính nhẩm sơ sơ, lúc xe công nông đâm vào nạn nhân, nhiệt độ của cô ấy khoảng hai mươi chín độ. Nếu hung thủ rời khỏi núi lại không chạm mặt với xe công nông thì nhiệt độ xác nạn nhân tại thời điểm bị vớt đi ít nhất là bốn mươi tám độ. Chân Noãn...”

Chân Noãn lập tức ngắt đầu, tiếp lời: “Cần phải chụp cắt lớp bệnh lý, nhưng kiểm tra roi nứt vỡ bằng mắt thì có thể nhìn ra được tổ chức não của nạn nhân không bị phá hỏng bởi nhiệt độ cao. Tình huống có khả năng cao hơn đó là sau khi xe công nông vào núi và đi được một đoạn đường, hung thủ đã vớt xác rồi chạy cùng hướng với xe công nông để rời đi.”

Ngôn Hàm nhìn cô, rất hài lòng về sự tham gia và phối hợp của cô, anh chỉ đoạn trên của quốc lộ: “Cho nên hung thủ đang ở hướng bên kia. Mùa đông, du lịch ế ẩm và ít người, việc điều tra sẽ không quá khó khăn.”

Có viên cảnh sát hỏi: “Nếu tài xế nói dối việc hấn vớt xác sau đó hủy hoại khuôn mặt nạn nhân thì sao?”

“Khả năng không lớn.” Ngôn Hàm bắt giác lại ho lần nữa. “Tôi xem qua rồi, trên xe công nông không có máy điều hòa.”

Chân Noãn sững sốt, không ngờ Ngôn Hàm lại cẩn thận như vậy, nhưng mọi người đã quá quen với việc này rồi. Cô khẽ cắn môi, thăm hỏi Đội trưởng ho như vậy là vì khó chịu hay vì bị cảm khi đứng dưới trời lạnh cóng thế này. Cô ngốc ngếch phân tâm suy nghĩ, bỗng bất gặp ánh mắt sắc bén của Ngôn Hàm thì giật mình quay đầu đi.

Ngôn Hàm liếc cô, vẫn nói tiếp: “Thông qua máy giám sát giao thông điều tra quãng đường chạy của xe công nông, hấn đã có thể loại bỏ nghi vấn ông ta chò cái xác đó tới đây.”

Mọi người gật đầu lia lịa.

Ngôn Hàm lại nói: “Mới vừa rồi, tôi chỉ phán đoán đại khái, tất cả phải chờ trở về tính toán và kiểm chứng rồi mới xác định được. Trước mắt cứ như vậy đi!”

Anh nhìn xung quanh một lượt, tất cả mọi người đã lạnh cóng đến sắc mặt trắng bệch, giống như người chết vậy.

“Mọi người về nghỉ ngơi trước, sáng mai...” Anh nhìn đồng hồ đeo tay, cười vẻ bất đắc dĩ: “Sáng nay tiếp tục.”

Chân Noãn dặn dò đồng nghiệp bọc thi thể lại. Lúc đóng túi, cô kéo cổ áo nạn nhân ra rồi chỉ vào vết hồng nhợt trên cánh tay: “Tiểu Tùng, cậu xem đi, vết hoen tử thi rõ ràng như vậy, chứng tỏ tử vong đã được một thời gian rồi.”

Tiểu Tùng ló đầu xem và hỏi: “Cô, ban đầu vết hoen tử thi sẽ xuất hiện, khi di chuyển thi thể thì sẽ khiến nó biến mất và hình thành vết mới. Nhưng nạn nhân chuyển qua nơi này chưa đầy một giờ, vậy vết hoen tử thi này có phải đã được hình thành quá nhanh rồi không?”

“Đây cũng là điểm tôi thấy khả nghi.” Chân Noãn nói: “Lát nữa trở về giải phẫu thì sẽ biết cả thôi.”

Tiểu Tùng gật đầu, lại hỏi nhỏ: “Cô Chân, chúng ta có thể tìm ra thân phận thật sự của xác nữ vô danh này không?”

Chân Noãn im lặng chốc lát, vô cùng tin tưởng: “Nhất định có thể.”

Thông thường thì người không có lý lịch phạm tội sẽ không lưu lại dấu vân tay và DNA trong kho dữ liệu của cảnh sát, tìm không ra thân phận của nạn nhân thì gần như không cách nào tiến hành được việc điều tra. Áp lực của Chân Noãn rất lớn và độ thử thách cũng không kém.

Ngôn Hàm đứng bên cạnh, nhìn túi tử thi và căn dặn Chân Noãn: “Thân phận, thời gian, địa điểm... Hãy mau chóng xác minh quá trình tử vong.”

Chân Noãn càng áp lực hơn, nhưng cũng hoàn toàn không có ý kiến khác. Bởi lẽ mọi người đều đã mệt mỏi dầm mưa cả đêm, vậy mà ba, bốn giờ sau lại phải tiếp tục, còn cô thì dù sao tối qua cũng đã được nghỉ ngơi đôi chút nên càng không thể làm lơ mất thời gian, cản trở việc điều tra. Hoàn cảnh xảy ra vụ án rất khắc nghiệt, việc trì hoãn thêm đều có thể gia tăng khó khăn cho công cuộc tìm kiếm manh mối.

“Bây giờ, em sẽ trở về văn phòng ngay.” Cô gật đầu như gà con mổ thóc, trong ánh mắt phần chấn và kiên quyết ấy nhìn ra được ý chí chiến đấu sục sôi cùng nhiệt huyết dâng trào trong cô.

Ngôn Hàm nhìn cô một lúc, khoe môi nhếch lên một đường cong.

Cô bị nụ cười nhếch mép thích thú kia làm cho mất tự nhiên, quay sang nghi ngờ có phải trên mặt mình dính bẩn hay không, giơ tay lau: “Sao vậy ạ?”

Anh cười không đáp.

Nhìn ra được thái độ làm việc của cô đang chuyển biến, từ lúc ban đầu bị động đến bây giờ đã chủ động hòa nhập. Cô hẳn rất có khả năng sẽ kế thừa giáo sư Trịnh.

Cô lại thăm sợ hãi, nhỏ giọng hỏi: “Đội trưởng, anh cười gì thế?”

Anh vừa định cất lời thì đột nhiên một trận gió lớn thổi qua, mái lều xiêu vẹo rồi cuộc cũng không chống đỡ nổi, sợi dây bị gió giật phăng đi. Vài bạt mất điểm cố định, khung sắt sập xuống như điều đứt dây.

Chân Noãn còn chưa biết gì, chỉ thấy Ngôn Hàm nhìn phía sau cô, ánh mắt ẩn chứa nỗi kinh hãi, sải bước xông đến. Cô trốn về phía sau theo phản xạ nhưng không nhanh bằng anh. Anh kéo giật cô, khó khăn lắm mới tránh được giá sắt nện xuống. Chân Noãn không những không cảm kích lại còn ra sức vùng vẫy khỏi tay anh, không ngờ còn chưa kịp chạy đi thì vài bạt đã ập xuống hai người. Cô không cản nổi, lao đảo nhào vào lòng Ngôn Hàm.

Anh bảo vệ cô theo phản xạ, ôm cô tránh qua. Trong khoảnh khắc đó, tim Chân Noãn như ngồi tàu lượn siêu tốc. Cô rất sợ hãi khi tiếp xúc thân thể với đàn ông, mà giờ đây lại còn nhào vào lòng anh, nỗi kinh hãi của cô chẳng khác nào rơi vào hố lửa. Cô vừa xấu hổ vừa hoảng sợ muốn giãy giụa, nhưng khung sắt đan xen và tấm vài bạt như kén tằm đã bao chặt lấy hai người.

Dưới trời mưa to gió lớn, Ngôn Hàm không một điểm tựa, chỉ đành bị quán chặt với cô trong tấm vài bạt rồi ngã xuống đất. Vài bạt bị xé rách phát ra một tiếng xoẹt, nước mưa đọng trên đó trút cả xuống đầu hai người, xối vào trong cổ, cái lạnh thấu xương xông thẳng vào tận tim.

“Aaaa!” Chân Noãn bị kích động thét lên.

Mấy người đàn ông xung quanh vội vàng vàng cứu hai người ra.

“Mèo Con không sao chứ?”

“Sếp không sao chứ?”

“Không sao!” Ngôn Hàm cau mày nghiêng rặng, thốt ra hai chữ, chỉ vào Chân Noãn rồi ra hiệu bảo lo cho cô trước. Đăng bởi: admin

Chương 102

Chân Noãn co rúm, không ngừng run lấy lấy, hết như con mèo nhỏ rơi xuống nước rồi bị một đám người lôi ra khỏi tấm vải động nước mưa.

“Chắc, chắc, chắc! Mèo Con sắp chết rét rồi. Áo đâu?” Lão Bạch xoay quanh tìm dù che cho cô.

“Đây đây đây!” Đàm Ca cầm áo khoác ngoài quần kín Chân Noãn, hàm răng cô va vào nhau lập cập, không nói nổi một câu, thân thể run rẩy đến mức sắp khuyu xuống.

Hắc Tử cũng nhào đến chắn gió cho cô, thấy cô bị đông cứng đến ngơ ngếch, liền hỏi: “Mèo Con, không sao chứ?”

Phút kích động trôi qua, Chân Noãn đã bình tĩnh trở lại, run run đáp: “Không... Không sao ạ!”

Quần áo cô ướt nhẹp như kẻ khóa thân ôm một khối nước đá, khí lạnh thấm thấu qua da len lõi đến tận xương tủy khiến cô vô cùng khó chịu. Con mưa đáng ghét vẫn đang điên cuồng trút xuống đầu cô.

Mặt Ngôn Hàm cũng tái nhợt nhưng vẫn khắc chế được, anh nhìn Chân Noãn với ánh mắt quái lạ và tỉnh táo. Mới vừa rồi, nếu không phải cô vùng vẫy phản kháng giống như bị quấy rối tình dục thì hai người đã sớm chạy thoát rồi.

Toàn đội ngũ chuẩn bị rút quân. Bởi vì nhóm điều tra viên đã rời đi, xe không đủ nên mọi người loay hoay tính lại tuyến đường. Ngôn Hàm và Chân Noãn đều phải về nhà trước rồi mới quay lại văn phòng nên thuận đường đi chung với nhau.

Trên đường về, Ngôn Hàm lái xe rất nhanh, hơi ẩm từ máy điều hòa cũng dần dần tỏa ra, nhưng Chân Noãn thật sự là đã tê cứng rồi. Hơi ẩm trong xe ngược lại càng khiến cô cảm nhận được rõ ràng khí lạnh đang từng đợt tỏa ra khỏi người mình. Toàn thân rét buốt khiến cô co ro trên ghế, hàm răng va vào nhau cầm cập, không hề yên tĩnh dù chỉ một khắc.

“Đưa em về nhà trước nhé?”

“Đừng!” Cô run rẩy, lập cập nói. “Cứ thuận đường đi đến nhà anh trước, sau đó đến nhà em, cuối cùng là văn phòng. Nếu không sẽ phải vòng tới vòng lui, rất phí thời gian.”

Giọng nói của cô khe khẽ đứt quãng và yếu ớt, giống như hồn ma đang nói chuyện. Ngôn Hàm ngược mắt, thoáng nhìn gương mặt trắng bệch như tờ giấy và mái tóc ướt đầm của cô qua tấm gương trong xe. Ngón tay anh cong lại gõ gõ vào mu bàn tay cô, định thăm dò thân nhiệt, nhưng tay Chân Noãn lại rút phắt về.

“Sao vậy?” Anh liếc mắt nhìn cô.

Cô bối rối: “Em không sao, cũng như anh thôi.”

Ngôn Hàm vẫn đến nhà Chân Noãn trước. Chân Noãn nhìn Ngôn Hàm toàn thân ướt đầm, sắc mặt trắng bệch. Anh vất vả bên ngoài đã lâu, chắc chắn là lạnh hơn cả cô: “Hay là anh cũng vào đổi lại bộ quần áo sạch đi! Nhà em có quần áo của đàn ông, thân hình cũng cỡ anh.”

Ngôn Hàm im lặng hồi lâu rồi đồng ý.

Nhà của Chân Noãn sạch sẽ và ấm áp. Bên trong đặt chiếc sofa màu cam, trên tường được dán giấy màu xanh lam, bàn ăn màu trắng trên nền thảm màu đỏ. Ngôi nhà đầy màu sắc nhưng phối hợp rất hài hòa, trông rực rỡ lại tràn trề sức sống. Ngôn Hàm thấy người mình còn nhỏ nước, bèn đứng sang một bên.

“Anh ngồi xuống đi, không sao đâu ạ!” Chân Noãn nói xong, nhanh chóng rót cho cả hai cốc trà nóng. Cô uống hết sạch cốc nước lớn, cảm thấy cơ thể đã ấm áp hơn một chút.

Ngôn Hàm cầm cốc nước, nhìn cô qua vành cốc thủy tinh, đôi mắt thâm sâu, chứa đựng ý cười lấp lánh.

“Sao ạ?”

Anh cười: “Mới vừa rồi, em uống nước ừng ực như một con trâu vậy.”

“...”

Chân Noãn đầu môi, quay người đi vào căn phòng nhỏ. Cô nhanh chóng ôm một đồng quần áo ra, nào là áo khoác, áo len, áo sơ mi, quần dài, thậm chí còn có cả quần lót. Ánh mắt cô lúng túng, chỉ chỉ quần lót rồi khẽ nói: “Đây là mới mua, chưa giặt, anh chịu khó mặc tạm vậy. Nhà vệ sinh ở bên kia, tắm nước nóng trước đã, sẽ thoải mái hơn.”

Ngôn Hàm nói cảm ơn. Anh mau chóng tắm rửa, thay quần áo xong xuôi rồi đi ra ngoài. Phòng khách rất yên tĩnh, chỉ có tiếng nước chảy róc rách trong phòng ngủ của Chân Noãn. Trên tường là bức ảnh chụp chung của Thẩm Dực và cô, đa phần là ảnh của nhiều năm trước. Hai người khá thân mật, dựa sát vào nhau, còn má áp môi kề. Chân Noãn của khi đó trông không hề mềm yếu, tuổi còn nhỏ nhưng trong mắt đã mang vẻ lạnh lùng hiểu chuyện. Trải qua một khoảng thời gian dài cho đến tận gần đây, chỉ có duy nhất một tấm hình hai người đang kề vai nhau, dường như đã trở nên giữ kỷ hơn trước.

Khuôn mặt của Thẩm Dực thời niên thiếu đến giờ vẫn không thay đổi nhiều, nhưng Chân Noãn rõ ràng đã xinh đẹp hơn xưa không ít. Ánh mắt Ngôn Hàm dần dần xa xăm, không biết suy nghĩ đang trôi dạt về nơi nào. Anh muốn hút thuốc, sờ vào túi theo thói quen, nhưng không có gì hết.

Đột nhiên, trong phòng tắm vang lên mấy tiếng va chạm nặng nề liên tục, âm thanh khá lớn giữa đêm khuya yên tĩnh. Ngôn Hàm đi đến cửa phòng ngủ, gõ gõ: “Chân Noãn?”

Không ai trả lời.

“Chân Noãn?” Anh chậm rãi đẩy cửa ra. Bên trong phòng ảm áp với ngọn đèn màu vàng cam đang tỏa sáng nơi đầu giường, chiếc chăn vàng nhạt trải trên giường màu đỏ hoa hồng. Một con Doraemon thật to đang đặt trên chiếc sofa nhỏ, bên cạnh chen chúc bầy chim nhỏ gần đủ.

Ngôn Hàm đi đến gõ cửa phòng tắm và hỏi: “Chân Noãn, không sao chứ?”

Bên trong sáng đèn, không có tiếng nước chảy cũng không có âm thanh khác.

Anh cau mày, gõ cửa lần nữa: “Chân Noãn?”

Bên mặt kia lớp kính mờ truyền đến tiếng ní non vô cùng đau đớn: “Đội trưởng, anh đi vào một chút được không?”

Ngôn Hàm đẩy cửa vào, Chân Noãn mặc áo choàng tắm màu trắng, đang vô cùng đau đớn quỳ trên đất, hai tay níu chặt lấy đầu gối, toàn thân đều run rẩy. Cô ngẩng đầu, trên trán bê bết máu, tiếng động vừa rồi là do cô đập đầu vào đầu gối phát ra. Sắc mặt cô trắng bệch, không biết là do nước hay mồ hôi mà mái tóc ướt bết lại trên khuôn mặt, cả người tái nhợt như mới được vớt từ hồ lên.

Thoáng chốc, đồng tử anh co lại, ánh mắt hung tợn, đi đến cầm lấy bả vai cô: “Em hút ma túy à?”

Chân Noãn bị anh lay đến ngẩng đầu lên, ánh mắt mơ màng nhưng lại trong vắt không bình thường: “Hả? Hút ma túy đau như vậy sao?”

Ngôn Hàm ngây người, liếc nhìn cô rồi nhìn kỹ lại thì thấy không giống lên cơn nghiện, giọng nói hòa nhã hơn: “Đau chỗ nào?”

“Chỗ nào cũng đau hết. Xương khớp... Xương khớp khắp người.” Nỗi đau đớn như bị xé toạc khiến cô gần như trút bỏ hết tất cả lớp vỏ nguy trang phòng bị. Cô cố gắng kiềm chế, xem chừng rất bình thản nhưng vừa lên tiếng thì nước mắt liền chảy xuống. “Lạnh quá, ấm quá, anh... anh mang thuốc đến giúp em với!”

“Chỗ nào?”

“Ngăn kéo thứ hai ở đầu giường.”

Ngôn Hàm tìm được một đồng thuốc dán, phát hiện hình như cô bị phong thấp di truyền khá nặng. Nhưng... có phải là nghiêm trọng quá hay không?

Căn phòng tắm yên tĩnh bỗng truyền đến tiếng nện kịch liệt. Anh vội chạy đến, trông thấy cô đã cuộn tròn lại, nện vào đầu và xương đùi như bị điện.

“Chân Noãn!”

Ngôn Hàm vịn hai tay cô ra đằng sau, cô bị anh ôm trong lòng không tài nào nhúc nhích, nhưng xương khớp lại vừa đau vừa ngứa như đang bị mấy vạn con kiến cắn. Cuối cùng, cô không kìm nén được nữa, òa khóc nức nở. Toàn thân cô vận vẹo, giãy giụa đến nỗi tòa ra hơi nóng hừng hực. Cô không ý thức được mình đang cọ xát vào người anh, quả thật như đang đùa với lửa.

Ngôn Hàm giật mình thảng thốt, không ngờ lúc này anh lại... Anh chặt vật kéo cô ra, giữ một khoảng cách với cô: “Em nhịn một chút, tôi dán thuốc giúp em.”

Sau trận đau nhức, cô bần rùn trượt xuống dưới đất, thân thể run bần bật nhưng không còn lâm loạn nữa. Duy chỉ có đôi mắt bởi cơn đau bệnh mà cực kỳ căng thẳng nhìn xoáy vào anh, như thể muốn khoét một lỗ trên người anh vậy.

Ngôn Hàm không có thời gian quan tâm đến ánh mắt kỳ lạ của cô lúc này, anh dán miếng giảm đau lên bắp chân và đầu gối cô, lại dán lên cả cánh tay, khuỷu tay cô nữa. Mặt anh căng thẳng vẻ như tâm trạng không tốt, bất thành linh hỏi: “Sao em qua được vòng kiểm tra sức khỏe vậy?”

Giờ phút này mà còn có tâm trạng phân tích, quả nhiên là anh. Cô ưỡ ỏi quay đầu đi, lẩm bẩm: “Lúc kiểm tra, em đã nói dối.” Nói xong còn yếu ớt thêm một câu: “Anh đừng tố giác em.”

Ngôn Hàm không đáp, gờ miếng thuốc dán trong tay lên: “Cần dán trên đầu không?”

Cô không có tâm tình đáp lại câu nói đùa của anh, dẫu môi ra chiều rất ảm ức, lại quay đầu nhìn anh rồi buồn bã hỏi: “Anh có tổ giấc em không?”

“Thế chất của em không thích hợp làm công việc này.”

“Không đâu, hôm nay là ngoại ý muốn, dán thuốc vào sẽ nhanh chóng khỏe lại thôi.” Cô nhìn anh vẻ mong mỏi. “Thật sự sẽ nhanh khỏe thôi mà, qua mấy phút nữa là em lại có thể đi làm với anh...”

Lời chưa dứt mà nước mắt đã tí tách nhỏ xuống.

“Định dùng nước mắt mua chuộc tôi à?” Anh cau mày, chẳng hề có vẻ thương hoa tiếc ngọc.

“Không phải!” Cô lau nước mắt rồi vội cười xòa. “Chỉ là thật sự rất đau thôi ạ!”

Rõ ràng miệng đang cười nhưng đôi mắt trong veo lại ngân ngấn nước nhìn anh, trong lòng muốn kiên cường nhưng nước mắt lại phản ứng theo bản năng của cơ thể. Anh bỗng mềm lòng, ngồi xổm bên chân cô, xoa đầu gối cho cô qua lớp áo choàng tắm.

Cô sững sờ, định rút chân lại nhưng sự xoa bóp của anh khiến cô thấy cơn đau như được đẩy lùi trong nháy mắt. Không biết tại sao đến cuối cùng, cô lại không hề cự tuyệt anh, thờ phào một tiếng như trút được gánh nặng.

Nhà vệ sinh trở nên yên ắng.

“Bây giờ đã khá hơn chút nào chưa?” Anh hỏi.

Cô ngân ngấn nước mắt: “Cảm ơn anh!”

Ngôn Hàm cười: “Tôi sờ mó lợi dụng em mà em còn cảm ơn tôi à?”

Chân Noãn mặt ửng đỏ, nghĩ ngợi rồi lại miễn cưỡng cười: “Boss xoa bóp giúp, người khác cầu còn không được nữa kìa.” Cô cố gắng giữ giọng trêu đùa bốn cợt theo thói quen của anh.

“Phối hợp tôi như vậy, em muốn gì hả?”

“Đội trưởng, anh đừng tổ giấc em. Em không thể không có công việc này.”

Anh nheo mắt: “Ồ, tại sao?”

“Em cũng... không biết nữa.” Cô cúi đầu, nín lấy mấy sợi bông trên áo choàng tắm.

Ngôn Hàm không trả lời. Một hồi lâu sau, tiếng nói khê khàng vang lên: “Trải qua mùa đông thật sự rất khổ sở sao?”

Cô khe khẽ đáp “vâng” một tiếng ngắn gọn, không đem nỗi đau của mình ra kể lể dài dòng: “Sao anh biết xoa bóp sẽ giảm đau ạ?”

“Lúc con chó nhà tôi lăn lộn trên đất, xoa bóp cho nó là hết ngay.”

Chân Noãn nghẹn lời. Anh cúi đầu không nhìn cô nhưng cô trông thấy được nụ cười lớn để lộ hàm răng trắng tinh bên gương mặt nghiêng tuấn tú của anh.

“Anh nuôi chó à?”

“Không nuôi, tôi không thích động vật.” Ngôn Hàm quay đầu nhìn cô: “Em luôn dễ dàng tin tưởng lời của người khác thế hả?”

Chân Noãn ấp úng: “Em thấy lời anh nói rất dễ làm người ta tin tưởng ạ!”

Ngôn Hàm nhìn cô hồi lâu, ánh mắt nghiền ngẫm dường như muốn xem cô có nói dối hay không. Cuối cùng, anh cười nhạt, không nói gì nữa.

“Còn đau không?”

Cô thấy anh dùng sức như vậy liền ngại ngừng ậm ừ: “Còn đau nhưng đã thoải mái hơn rồi ạ!” Lại yếu ớt khê hỏi: “Anh... có thể mạnh hơn chút nữa không?”

Ngôn Hàm liếc nhìn cô bằng ánh mắt thâm ý, nhưng tay cũng tăng thêm sức.

Cô rên lên một tiếng: “Ôi, đừng mạnh như vậy, đau quá!” Mắt lại ngấn nước. “Thôi, anh nhẹ chút đi!”

Anh ngừng lại, liếc mắt nhìn cô, định nhắc nhở cô đừng nói mấy lời thế nữa, nhưng cuối cùng lại buồn cười sờ sờ mũi rồi tiếp tục xoa bóp. Chân Noãn ngơ ngác, cảm thấy nụ cười của anh không có ý tốt nhưng cũng không nghĩ ra là mình nói sai chỗ nào. Cô chỉ cảm nhận được rằng cuối cùng anh đã tìm

được độ lực thích hợp, cũng có thể là do thuốc đã bắt đầu phát huy tác dụng, cơn đau đón hành hạ rốt cuộc đã rút lui.

“Cuối cùng cũng không đau không ngứa nữa rồi.”

Nhưng cô nhanh chóng phát hiện ra một bóng dáng cao ráo xuất hiện tại cửa phòng tắm, đôi mắt đen thẳm nhìn thẳng vào cô. Cô nhất thời giật mình kinh hãi, gạt tay Ngôn Hàm ra, bật dậy khỏi mặt đất. Động tác quá đột ngột khiến áo choàng tấm lơ lửng, suýt nữa lộ ra nửa bên ngực trắng nõn.

Cô vội vàng kéo kín áo choàng: “Thẩm Dục, sao giờ này anh lại đến đây?” Nói xong liền phát giác có gì không đúng, như thể mình bị bắt gian tại trận vậy. Đầu óc cô muốn nổ tung, định giải thích nhưng sắc mặt Thẩm Dục vẫn bình thản, chỉ là liếc nhìn Ngôn Hàm với vẻ hơi đề phòng. Ngôn Hàm đang mặc quần áo của anh.

Chân Noãn bấm sinh nói năng chậm chạp nhưng lần đầu tiên lại nhanh mồm nhanh miệng: “Xảy ra vụ án, bọn em bị dầm mưa, còn phải quay về tăng ca nên mới về đây thay quần áo. Đúng lúc quần áo anh ở đây nên em đã cho anh ấy mượn, nếu không sẽ bị cảm lạnh, trong khi mọi người còn rất nhiều việc phải làm. Chân của em bị đau nhức nên anh ấy xoa bóp giúp thôi. Anh... Anh đừng hiểu lầm.”

Ngôn Hàm thấy đáng vẻ khấn trương và rối loạn của Chân Noãn thì nhếch môi cười nhạt.

“Anh không hiểu lầm.” Vẻ mặt Thẩm Dục không hề gợn sóng, nhìn Chân Noãn. “Xương lại đau nữa hả?”

“Vâng!” Cô gật đầu. “Bây giờ đã ổn rồi... Em đi thay quần áo, anh rót trà đãi khách đi!”

“Ừ!” Thẩm Dục chiều theo, bởi vì cô bảo anh lấy tư cách “chủ nhân” tiếp đãi “khách khứa”. Anh vỗ lưng cô: “Đi đi!”

Lúc thay quần áo, Chân Noãn thấy lạ. Thẩm Dục rất tin cô, lại còn là dạng tin tưởng tuyệt đối nữa, nhưng không hiểu sao hôm nay anh ấy không ổn lắm, có vẻ hơi khấn trương và đề phòng.

Lúc này, bên ngoài chợt vang lên tiếng động, nghe như tiếng bàn trà bị di chuyển, lại như tiếng đánh đấm. Chân Noãn giật mình kêu to lên, nhưng áo chỉ mới mặc được một nửa.

Cô thét lên: “Ngôn Hàm, tay phải của Thẩm Dục bị tàn phế, anh đừng bắt nạt anh ấy. Thẩm Dục, hôm nay Ngôn Hàm bị bệnh, anh cũng đừng đánh anh ấy.”

m thanh phút chốc im bật. Cô vội vàng như có lửa đốt trong lòng, mặc áo chạy ra ngoài rồi bỗng nghi ngờ dường như khi nãy mình đã nghe nhầm. Bàn trà và sofa rất chỉnh tề, Ngôn Hàm và Thẩm Dục nghiêm chỉnh ngồi thẳng trên ghế, tay đồng thời cầm cốc lên uống nước, ánh mắt họ đồng loạt nhìn cô ra chiều khó hiểu.

Ngôn Hàm cười trước, hỏi: “Tôi bệnh chỗ nào chứ, bởi vì mới vừa rồi ho vài tiếng sao?”

“...” Chân Noãn trở mặt, không biết có phải anh đang cố ý không nữa.

Anh đặt cốc nước rồi đứng dậy: “Tôi xuống tầng chờ em”

Thẩm Dục điềm nhiên như không. Ngôn Hàm đi khuất, cô vội giải thích: “Có vụ án mưu sát, thân phận nạn nhân còn chưa biết nên em phải tăng ca.”

“Ừ!”

“Mới vừa rồi... hai anh đánh nhau hả?”

Thẩm Dục không trả lời, đi lấy máy sấy: “Sấy khô tóc đi, đừng để bị cảm”

Máy sấy thổi vù vù, ngón tay thon dài của anh chải tóc cô. Đến lúc tóc sắp khô, cô hỏi: “Thẩm Dục?”

“Hả?” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103

“Ngôn Hàm là cảnh sát có thù oán với anh hả?”

“Ừ!” Anh trả lời ngắn gọn, dường như tâm tư đều tập trung cả vào việc sấy tóc cho cô.

Mái tóc dài bay phất phơ, cô rút cổ lại trong làn gió nóng: “Chuyện gì vậy?”

“Anh ta cho rằng anh đã giết người yêu của anh ta, hình như tên Hạ Thời.”

“Sao lại vậy chứ?”

“Ngày cô ấy chết, anh đã gặp cô ấy.”

Lòng Chân Noãn giật thót: “Anh biết cô ấy đã chết rồi sao?”

Mưa như trút nước cọ rửa kính chắn gió, cần gạt nước đóng đưa qua lại, thế giới bên ngoài lúc mờ lúc tỏ. Ngôn Hàm và Chân Noãn đều thay quần áo ấm, điều hòa bên trong xe ấm áp, vậy mà không khí dường như lại lạnh lẽo hơn trước đó.

Lưng Chân Noãn thẳng tắp, như ngồi trên bàn chông. Cô không thể vì Thẩm Dực mà từ bỏ công việc mình yêu thích này, cô cũng không thể vì công việc mà ảnh hưởng đến quan hệ với Thẩm Dực, đây là sự an toàn mà người thường không thể hiểu được.

Là một người không có quá khứ, không tin ngưỡng, không người thân và cũng không có nơi nương tựa, thứ duy nhất trên đời này cho cô cảm giác tồn tại và kiểm soát chỉ có công việc và Thẩm Dực mà thôi.

Cô không hy vọng Ngôn Hàm và Thẩm Dực trở mặt để rồi ảnh hưởng đến quan hệ cấp trên và cấp dưới của cô và Ngôn Hàm, nhưng cũng không muốn Ngôn Hàm luôn nghi ngờ Thẩm Dực và gây phiền phức cho anh ấy.

Thấy rằng đã sắp đến Sở, Chân Noãn cất lời: “Đội trưởng...”

“Ừ!”

“Anh và Thẩm Dực có hiểu lầm gì hay không ạ?”

“Không có.”

“Nhưng anh cho rằng...” Mới nói một nửa, Chân Noãn chợt hiểu ra câu “Không có” của Ngôn Hàm ý là anh rất chắc chắn đó không phải hiểu lầm, mà nếu không phải thì vốn không thể giảng hòa...

“Đội trưởng, anh ấy không giết người, huống chi là không thù không oán.”

Ngôn Hàm cười nhạt: “Khi đó, anh ta bán mạng cho Ký Đình, đừng nói là giết người, dù đặt bom tàu điện ngầm, anh ta cũng sẽ làm. Cô và bọn họ thật sự không thù không oán, đó là mối thù của tôi...” Anh khựng lại, cười và lặp lại: “Là mối thù của tôi.”

Chân Noãn nghẹn lời, một lúc lâu lại nói: “Nếu xác định là anh ấy thì tại sao không đưa anh ấy ra trước pháp luật?”

Ngôn Hàm quay đầu nhìn cô, dường như bị lời nói ẩn ý của cô chọc giận: “Ồ, nếu tôi có chứng cứ mang tính quyết định, cô cho rằng anh ta còn sống được đến bây giờ sao?”

Anh có một sự cố chấp không tài nào nói rõ, thậm chí là không cách nào giải thích về linh cảm Hạ Thời vẫn còn sống, nhưng vì âm mưu mười năm trước mà cô đã biến mất như bốc hơi khỏi nhân gian.

Đôi mắt đen láy của anh lướt qua tia nhìn hoang dại, Chân Noãn bị hút chặt như mê muội, cánh tay sồn gai ớn.

Trong chớp nhoáng, câu anh nói vang vọng: “Mặc kệ sống chết, không vương không bận.”

Cô bỗng phát giác: Anh còn sống chính là vì để giết một người. Cuối cùng, rồi sẽ có một ngày, anh trở nên vô cùng nguy hiểm. Cô há miệng, vẻ hơi dè dặt: “Anh có nghĩ đến việc không tìm được chứng cứ là vì anh ấy không phải hung thủ hay không?”

Ngôn Hàm xoay tay lái, cười quái gở: “Thẩm Dực cho rằng tôi nghi ngờ anh ta là hung thủ, nhưng bản thân tôi chưa bao giờ nói vậy.”

Chân Noãn giật mình, lòng bàn tay lạnh toát.

“Hoặc anh ta là hung thủ, hoặc anh ta là kẻ đã tiếp tay cho hung thủ mà vẫn luôn che giấu đến bây giờ.”

“Anh nói như vậy không công bằng, cũng bởi vì hôm đó anh ấy từng gặp Hạ Thời...” Chân Noãn thỉnh thoảng nghiêng người về phía trước, cổ bị dây an toàn siết đến phát đau.

Chiếc xe phanh gấp, lốp xe ma sát mặt đường phát ra tiếng két chói tai.

“Đừng nhắc đến tên cô ấy.”

Một tiếng cảnh cáo cực khế, càng giống như lời khẩn cầu đè nén nỗi đau đớn.

Con dòng vỗ vào sườn xe, bên trong yên lặng như tờ, Chân Noãn che cổ, tim như ngừng đập vài giây. Thế giới bỗng chìm trong im lìm, cô từ từ quay đầu.

Cần gạt nước gạt mưa trên cửa kính, ánh đèn đường mờ nhạt soi vào buồng xe, chiếu lên sống mũi cao thẳng của anh. Anh siết chặt tay lái, quay sang nhìn chăm chăm vào con mưa như trút nước bên ngoài. Đường như anh đang nghiêng rặng, cảm bạnh ra đường cong cứng rắn. Tuy nhiên, chỉ một giây sau đó, anh liền cúi đầu. Về tàn bạo khi nãy biến mất tăm, chỉ còn lại sự chán chường như đã bị đánh bại.

Anh khề cong khoe môi, giọng nói ôn hòa nhưng âm thanh lại khản đặc, chậm rãi nói: “Đừng nhắc đến tên cô ấy. Cảm ơn.”

Tất cả đều được kiểm chế trong chừng mực. Tiếng mưa rền rĩ tràn ngập cả trời đất.

Chân Noãn cúi đầu, ừ ừ nói: “Xin lỗi.”

“Không liên quan đến em.” Anh nói rất khề. “Em yên tâm, thù oán riêng tư của tôi và anh ta không liên quan đến công việc của em.”

“Cảm ơn.” Chân Noãn cắn môi. “Nhưng mà Đội trưởng, có khả năng là anh hiểu lầm Thẩm Dực không? Chuyện này và anh ấy không có bất cứ liên quan nào...”

“Em hiểu anh ta được bao nhiêu?” Ngôn Hàm đột ngột hỏi.

Chân Noãn sững sốt. Cô và Thẩm Dực hẳn là rất thân thuộc. Chín năm trước, cô tỉnh lại sau tai nạn giao thông, chỉ biết mỗi anh và mình là Chân Noãn của anh. Cô không nhớ được anh, chỉ có thể thấy được sự thân quen giữa họ qua nhật ký và những lá thư. Thế giới xa lạ này khiến người ta sợ hãi, cô dựa vào anh để sinh tồn, học tập và xuất ngoại. Bối cảnh anh phức tạp, vì bảo vệ cô nên không cho cô tiếp xúc với mặt khác của anh, che chở cô trong lớp vỏ bọc an toàn, không để cô gặp phải bất cứ nguy hiểm nào. Bảy năm trước, xung quanh anh đầy rẫy nguy hiểm chết chóc, cô được đưa ra nước ngoài để trải qua cuộc sống như một công chúa vô lo.

Cô đối với anh từ xa lạ và đề phòng dần dần trở nên tiếp nhận trở lại, cô cho rằng đây chính là quỹ đạo bình thường. Nhưng giờ phút này, đối mặt với câu hỏi của Ngôn Hàm, cô bỗng nhiên nảy sinh cảm giác mịt mờ. Và hơn nữa, bản thân lại thấy phản cảm với câu hỏi này, cô khá tức giận, phản bác: “Rất hiểu, ít nhất là hiểu hơn anh.”

“Vậy sao?” Lời anh nói ẩn chứa vẻ chế giễu. “Tôi tiếp xúc với anh ta mười mấy năm. Những năm gần đây, anh ta đã làm cái gì, có thù oán với ai, có on nghĩa với ai, thế lực mở rộng bao nhiêu, trúng phải bẫy của ai hay ngáng chân ai... tôi đều rõ mồn một.”

Chân Noãn siết chặt bàn tay, thật sự ghét cái cách nói năng độc mồm độc miệng của anh, cứ hay một lời nói trúng tim đen của người khác.

“Mới vừa nãy, em bảo tôi đừng đánh anh ta, bởi vì tay anh ta đã tàn phế. Em nhất định không biết tại sao tay anh ta lại bị như vậy. Anh ta sẽ không nói thật với em.”

Ngôn Hàm lại sờ túi lần nữa, vẫn không có thuốc lá. Điều này khiến tâm trạng anh không ổn lắm. Anh cho cửa kính xe hạ xuống một khe nhỏ với vẻ hơi phiền não. Mưa gió lạnh buốt ủa vào, tấp vào mặt Chân Noãn, thổi tung mái tóc của anh mà anh cũng vẫn không có cảm giác.

“Chín năm trước, ngày cô ấy mất tích là ngày mùng Tám tháng Chạp. Đúng hôm đó, Thẩm Dực bị tàn phế một tay. Tôi đã biết...” Ngôn Hàm quay đầu nhìn cô, tia chớp trắng lóa làm bật lên đôi mắt đen nhánh và trong veo của anh, lóe lên một cảm giác thắng lợi bệnh hoạn. “... Tay của Thẩm Dực là bị cô ấy phê bỏ. Cô ấy chính là như vậy, rất yếu đuối và chỉ biết cầm dao giải phẫu. Nhưng nếu bị ai đó bắt nạt, cô ấy sẽ tàn nhẫn khiến đối phương chịu khổ.”

Anh khề cong khoe môi để lộ nụ cười có phần gian xảo, là vẻ kiêu ngạo và cũng là tự phụ: “A Thòi là cô gái như vậy.”

Chính giờ phút này, Chân Noãn mới thấy được nụ cười thật sự của Ngôn Hàm, thoát nhìn trông rất tà ác, nhưng từ khoe môi đến đáy mắt lại ẩn chứa nét cười nhân nhật, vẻ dịu dàng ấy có thể mê hoặc người khác dưới trời trăng thanh gió mát, lại tựa như trời quang mây tạnh, là thứ ánh sáng chói lòa có thể mang lại cho người khác cảm giác ấm áp đến tan chảy. Cô thầm nghĩ anh thật sự rất hay cười, nhưng chỉ có lần này là xuất phát từ tận đáy lòng.

Chân Noãn mím môi, xúc động vì anh cố chấp giữ vững niềm tin đã sớm chết đi như thế. Anh có hoài niệm của anh nhưng cô cũng có sự cố chấp của mình. Cô ngẩng đầu lên, cất giọng với tư thế y hệt con người đã bảo vệ cô: “Thật khéo, em cũng có cảm giác Thẩm Dực không liên quan đến chuyện này. Quả thật có rất nhiều chuyện của anh ấy em đều không biết, nhưng với những hiểu biết về Thẩm Dực cũng đủ để em tin tưởng anh ấy.”

“Em vẫn thích tự thôi miên để lừa gạt mình vậy sao?”

“Gi cơ?”

“Em bao nhiêu tuổi rồi? Hai mươi bảy, hai mươi tám? Nhà ở thì trang trí toàn gam màu nóng, trong phòng thì chất cả đồng gấu bông, số tuổi tâm lý thấp đến mức chưa đến mười tám, không biết giao tiếp với người khác, cực kỳ thiếu hụt cảm giác an toàn. Em và Thẩm Dực thân mật nhất là vào khoảng mười năm trước, đáng tiếc tai nạn giao thông kia đã cướp đi trí nhớ của em. Mấy năm nay, hai người vẫn duy trì khoảng cách chừng mực. Suốt bảy năm trời, em ở nước ngoài, đến mười tháng trước mới trở về nước, hai tháng trước mới ở bên nhau lần nữa. Đến nay, hai người vẫn không có tiếp xúc thân mật, không hôn môi, không vuốt ve và cũng không lên giường. Đúng không? Đây chính là hiểu biết của em về anh ta à?” Anh miễn cưỡng nhếch môi, không khỏi châm chọc. “Tôi nói rồi, em thật sự rất dễ tin người khác.”

Chân Noãn kinh ngạc trở mặt, không ngờ anh lại đường đột phân tích việc đời tư của cô với thái độ bất lịch sự như thế. Nhưng anh nói hoàn toàn đúng.

Mà càng như vậy thì cô lại càng cảm thấy nhục nhã và phẫn nộ.

Mưa gió quất vào xe như tiếng nổ, trong thời tiết ồn ào huyền ảo là thế nhưng cô vẫn nghe rõ mồn một từng lời từng chữ của anh: “Còn bản thân em thì sao? Em biết gì về quá khứ của mình? Anh ta nói em là vũ công múa ballet, em có từng nghĩ đến có thể mình ngược lại với những gì anh ta đã nói không? Sau tai nạn giao thông đó, em rất hoang mang với việc định vị bản thân, em không tài nào xác định quan hệ ổn định với bất cứ ai, bao gồm cả thầy cô, bạn học và người yêu. Em thật sự muốn bảo vệ anh ta như em đã nghĩ sao? Hay là em chỉ muốn bảo vệ cái thế giới tinh thần không ổn định của mình mà thôi, bởi vì không người nào và việc nào khiến em an tâm...”

“Anh là tên khốn kiếp!” Chân Noãn nổi con thịnh nộ.

Đột nhiên có người gõ mạnh cửa xe, Chân Noãn lập tức quay đầu đi, che giấu nỗi giận dữ đến mức bả vai phát run. Cậu bảo vệ mặc áo mưa ló đầu đến xem “Không được dừng xe ở đây.” Ánh đèn pin chiếu vào. “Hóa ra là Đội trưởng Ngón. Đến tầng ca à?”

“Ừ!” Ngón Hàm khởi động xe. “Cực cho cậu rồi.”

Trong xe im phăng phắc, sắc mặt Chân Noãn cực kỳ kém. Đến bãi đỗ xe ở tầng hầm, xe còn chưa dừng hẳn, cô đã đẩy cửa ra, chạy đi như bay.

Chân Noãn chạy ào vào văn phòng, ôm nỗi tức giận nhanh chóng thay quần áo, mang găng tay vào, cũng không đợi Tiểu Tùng trở lại mà tự mình kéo túi đựng xác ra để chuẩn bị khám nghiệm tử thi.

“Khám nghiệm tử thi phải có người thứ hai ở cùng, em định không tuân theo quy tắc làm việc sao?” Lúc này, tiếng nói cô ghét nhất thân nhiên vang lên phía sau.

Giọng Ngón Hàm điềm nhiên như chẳng để ý gì đến tất cả chuyện vừa xảy ra khi nãy, nhưng cô vẫn rất dễ bực.

“Bây giờ, không phải anh cũng đang ở đây sao? Không được xem là người chứng kiến à?” Lần đầu tiên cô giờ giọng lạnh lùng không nể nang như thế, nhất định kéo túi chứa xác ra, một mình vắt và chuyển xác nữ không có mặt ra ngoài.

Ngón Hàm khoanh tay đứng dựa vào cạnh cửa, khóe môi khẽ cong, không tức giận vì lời nói của cô mà ngược lại thấy khá buồn cười. Cô vốn nên là đáng vẻ này, nên là con nhím thẳng thắn giận thì bộc phát, đụng vào liền xù gai chứ không phải là con thỏ nhát gan trốn tránh, bị chạm vào liền run rẩy hoảng loạn.

Anh đóng cửa lại, đi đến trêu chọc cô: “Lộ mặt thật rồi hả?”

“Anh...” Cô sắp bị anh làm cho tức chết. “Đây là địa bàn của tôi. Anh đi ra ngoài đi!”

“Tôi có lòng tốt ở đây làm chứng giúp em thôi. Em lại không biết điều à?” Quả thật là da mặt dày.

Còn ám chỉ cô không biết phân biệt tốt xấu ư? Chân Noãn nhất thời chỉ muốn cầm dao giải phẫu vào ngực anh rồi mổ ra xem cho biết!

Chân Noãn mất một lúc để ổn định lại tâm trạng, cố gắng không so đo với Ngón Hàm, càng không để tình cảm cá nhân lẫn lộn với công việc.

Ngón Hàm ngồi trên ghế dựa bên cạnh, quay đầu nhìn về phía màn hình 7x7, đến khi thấy găng tay trắng của Chân Noãn hiện ra trên màn ảnh mới quay đầu lại.

Quá trình giải phẫu nhất định phải nói chuyện để máy ghi âm thu lại. Có Ngón Hàm ngồi bên cạnh, cô thật sự rất khó chịu. Cô kéo micro thu âm đến, nói đều đều: “5 giờ 1 phút sáng ngày mùng 7 tháng 11, phòng phẫu thuật thứ Hai C-Lab, nhân viên nghiên cứu bệnh lý học Chân Noãn, nạn nhân chưa biết, phái nữ, cao 1m65, cân nặng 49,5 kg, quần áo ướt đầm, sạch sẽ...”

Trong phòng lặng ngắt như tờ, cô ổn định lại tinh thần, từ từ kiểm tra, cứ một lúc mới nói ra một, hai chữ. “Không hư hại... Túi áo không có vật gì khác...”

Ánh mắt Ngón Hàm tinh táo và sắc bén, vẫn đang dõi theo tay cô, giám sát cô xem có sơ hở gì không. Trên quần áo không thu thập được manh mối gì ngoại trừ vài cọng cỏ ướt đầm, nhìn ra được giống ở nơi vứt xác.

“Cộng cô cần phải tiến hành xét nghiệm đối chiếu với nơi vứt xác.”

Chân Noãn cắt hết quần áo nạn nhân ra rồi cắt vào túi vật chứng. Sau đó, cô lấy dấu vân tay, dấu giày, lòng bàn chân và hàm răng làm mẫu thí nghiệm.

Nạn nhân toàn thân trần trụi nằm trên bàn phẫu thuật, Chân Noãn cầm dao cẩn thận cạo tóc cô ấy. Bởi vì một phần xương sọ của nạn nhân đã bị vỡ, chỉ có da đầu miễn cưỡng giữ lại nên rất gồ ghề. Chân Noãn vô cùng cẩn thận và tỉ mỉ. Cô phải cạo tóc sạch sẽ, không để lại chân tóc, lại không thể phá hư da đầu, đây giống như kỹ thuật tỉa tóc rau củ vậy.

Chân Noãn tập trung tinh thần cao độ, tốn mười mấy phút mới cạo sạch tóc trên da đầu nạn nhân, bất giác thân thể đều nóng lên. Cô đưa cổ tay lên lau trán, lúc cắt tóc vào túi liền phát hiện điểm khác thường.

“Trong tóc nạn nhân có...” Cô vừa định cảm nhíp gấp thì bị Ngón Hàm ngăn cản. Anh đứng dậy, lấy thước đo bên cạnh tóc rồi chụp ảnh lại, ngoài miệng không nói một lời.

Chân Noãn bắt chợt cảm thấy đáng trách. Cô len lén tặc lưỡi, kéo camera kiểm tra thi thể sang kẹp vật lạ trong tóc rồi đưa lên quan sát tỉ mỉ: “Cái này hình như...”

Nhất thời, cô không nhìn ra mảnh vụn lông lánh trong suốt kích cỡ không đồng đều này là gì.

“Thủy tinh” Ngôn Hàm nhìn vào màn hình lớn phía sau cô và nói.

Trước sự “chỉ điểm” của anh, Chân Noãn im thin thít, cắt tóc và thủy tinh vào túi vật chứng, dán nhãn vào rồi khó chịu nói: “Vật chất không rõ, đưa đến Phòng thí nghiệm Hóa học.”

Ngôn Hàm cười vu vơ, không nói gì.

Chân Noãn bắt đầu đo đạc bên ngoài thi thể: “Phần mặt bị hủy hoại, không thể nhận dạng, da mặt rách nát, trên đỉnh trán có nhiều vết thương bầm tím.”

Cô nhắc cầm nạn nhân lên: “Nơi cuống họng có vết bầm nhạt, là vết thương cũ.” Ánh mắt dò xuống. “Xung quanh ngực có vết bầm lộn xộn, vết thương cũ. Gần đầu ngực có nhiều vết cắn, móng vuốt đều có, dùng silicon cao su lấy mẫu vết cắn.”

Ngôn Hàm lơ đãng cụp mi mắt, rõ ràng đây là nội dung nặng nề, nhưng cô lại nói bằng giọng êm ái và chậm rãi vốn có, trong phòng kín yên tĩnh vào buổi sớm nay nghe có cảm giác rất nhân nhả, dịu dàng và mềm mại như được phủ lên lớp lông thiên nga.

Chân Noãn cau mày: “Hai bên eo, đùi, âm hộ, đầu gối... có vết bầm, vết cắn, móng vuốt đều có.”

Trái tim cô hơi chùng lại, tách bắp đùi nạn nhân ra kiểm tra.

“Cổ tử cung nhiễm trùng cấp độ ba, trước khi chết có dấu hiệu quan hệ tình dục.”

Ngay sau đó, cô cầm dụng cụ chải và nhổ lông vùng kín ra rồi cho vào túi: “Cần phân tích xem có lẫn lông của người khác hay không.”

Lại vết một chút dịch ra, bôi lên bản kính: “Cần kiểm tra bệnh án phụ khoa.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104

“May thật!” Anh lẩm bẩm, dường như thở phào nhẹ nhõm. Dứt lời, anh nắm lấy chiếc mũ sau lưng áo cô rồi kéo cô nhích về phía chính giữa khối nhựa đường. Anh nói thật khẽ: “Đừng mới xuất viện lại ngã vào.”

Đường nét “phù điêu” trên khối nhựa đường không hề rõ ràng. Cái gọi là mặt người và tư thế hung tợn nhìn kỹ thì chẳng qua chỉ là khe rãnh trên nhựa đường mà thôi. Bề mặt chia ra một cánh tay gầy như que củi, giống tay của người già đã bị rút hết nước.

Chân Noãn quan sát sơ lược rồi bàn bạc với Ngôn Hàm đào móc khối nhựa đường này lên, mang đến bãi đất bằng gần đó, mọi người dùng dầu Diesel hòa tan để lấy thi thể ra và tìm chứng cứ.

Mọi người lần lượt đi xuống núi nhựa đường, mấy người đàn ông chỉ cần tung người là nhảy xuống vô cùng dễ dàng. Nhưng đối mặt với đồng nhựa đường cao cỡ nửa người này, Chân Noãn chợt nghĩ đến vết thương vừa mới lành nên không dám nhảy bừa. Trên mặt lớp nhựa đường bắt đầu tích đọng mưa đá, lở như trơn trượt thì cô tiêu đời ngay.

Cô ngồi xuống bên mép, từ từ di chuyển xuống. Ngôn Hàm nhảy xuống từ bên cạnh cô, bước đến bậc tiếp theo rồi ngồi xổm xuống chỉ vào bả vai mình. Ý là... giẫm lên vai anh sao?

Chân Noãn hoảng hốt, vội xua tay: “Không cần đâu ạ!”

Anh ngẩng đầu lên, nhìn cô cười cười: “Em muốn tôi bế em à?”

Cô ngồi trên đồng nhựa đường chất cao như núi, sững sờ chớp mắt, tự hỏi đây là ảo giác của cô hay là thứ gì khác. Kể từ sau khi cô xuất viện, Đội trưởng đối xử với cô không giống lúc trước nữa, trông cô có hơi khiêu khích nhưng lại rất dịu dàng...

Mặt cô đỏ ửng hồi lâu, lắc đầu nói khẽ khẽ: “Không phải ý đó.”

Một giọt mưa tuyết rơi lên hàng mi thật dài của Ngôn Hàm, anh khẽ cúi đầu, vuốt đi rồi lại chỉ bả vai mình: “Nhanh lên nào!”

Đàn Ca phía trước cũng ngồi xổm xuống khối nhựa đường tiếp theo, cười nói: “Không sao, làm cảnh sát mà, đã quen rồi. Lúc cứu người bị giẫm đạp là chuyện thường tình.”

Đội phó Trình cũng cười: “Cho người nhà giẫm đạp là tận dụng nguồn tài nguyên nội bộ đấy, đừng ngại.”

Trong khi nói chuyện, mấy cảnh sát hình sự lần lượt ngồi xổm xuống cả dãy khối nhựa đường tiếp theo, tạo thành bậc thang.

Chân Noãn hoảng sợ, tất cả đã ngồi xuống đội, cô cũng không thể ngại ngần từ chối nữa. Cô mau chóng lấy bao giấy trong túi áo ra mang vào, cắn răng hạ quyết tâm giẫm lên vai Ngôn Hàm.

Dưới làn da săn chắc là xương bả vai rắn rỏi và khỏe mạnh. Cô vừa giẫm lên đã vội vàng đi xuống, lí nhí nói cảm ơn rồi nhanh chóng bước xuống bậc thang tiếp theo. Mang nỗi lòng vừa lo sợ vừa cảm kích và kính nể, cô nói cảm ơn một mạch, giẫm lên bả vai bảy tám đồng nghiệp rồi bước xuống.

Cuối cùng, cô cũng vững vàng đứng xuống đất. Trong nháy mắt, tất cả mọi người phía sau như đàn báo săn mạnh mẽ, ào ạt nhảy phốc xuống rồi chạy về phía trước.

Mưa đã càng lúc càng lớn, Chân Noãn thấm lạnh hơn. Cô đứng một bên nhìn đồng nhựa đường lơ lửng trên máy cầu, tâm trạng có phần sa sút.

Ngôn Hàm nhìn ra được vẻ khác thường của cô liền bước đến hỏi han: “Sao vậy?”

“Cảm giác... vừa rồi em đã gây cản trở cho mọi người.” Cô cúi đầu. “Lúc trước, em không cảm thấy pháp y nam và pháp y nữ có gì khác nhau, thực tế là nên như vậy. Nhưng bản thân em và những pháp y nữ có thể chất tốt chênh lệch nhau rất nhiều.”

“Chỉ là chút ân tình thôi, không thể là nói liên lụy, đã vào đội thì là đồng đội của nhau. Với lại, đều là đàn ông, đương nhiên nên bảo vệ em rồi. Nếu thấy cảm kích thì sau này trò chuyện cười nói với mọi người nhiều hơn. Như vậy, họ sẽ rất vui, làm ngành này cần nhất là vui vẻ.”

“Em biết rồi. Trước kia, em ít nói quá, có lẽ tất cả mọi người đều xem em là cái bóng mờ nhạt rồi?”

“Thế thì không phải.” Ngôn Hàm cười, khẽ vuốt mũi.

“Ồ!”

“Muốn biết thật hả?”

“... Muốn ạ!”

“Xinh đẹp.”

Chân Noãn kinh ngạc, mặt thoáng đỏ bừng: “Bọn anh... nói vậy à...”

“Đàn ông nhìn phụ nữ, không nhìn vẻ ngoài xinh đẹp thì nhìn cái gì?” Anh buồn cười.

Chân Noãn ngượng chín cả mặt, thật khó tưởng tượng ra cảnh những người đàn ông tình anh này lúc rảnh rỗi tụ tập lại thảo luận việc cô có xinh đẹp hay không.

Sau khi máy cầu chuyển khối nhựa đường lên bãi đất bằng, cả nhóm dùng dầu Diesel từ từ làm tan nhựa đường, tỉ mỉ chia tách thi thể đã đông cứng trong nhựa đường gần mười năm kia ra.

Mọi người chia thành mấy tổ thay phiên nhau làm, mất hơn bốn giờ trong cơn mưa đã giữa đêm đông mới tách thi thể ra được. Nó đích thực là một bộ xác ướp. Toàn thân đen sì như đồng cổ, làn da nhẵn nhụi giống da thuộc, đường vân cơ thể vô cùng rõ ràng. Bởi vì bị vùi kín trong nhựa đường có tính axit quá lâu, thân thể người chết đã co rút lại toàn bộ, như thể luyện qua Súc Cốt Công(*), mềm đến mức chỉ cần nắn nhẹ cánh tay và bắp chân là có thể uốn cong một cách dẻo dai.

(*) Súc Cốt Công có nguồn gốc từ Thiếu Lâm, có thể khiến người luyện co rút gân xương khiến người mềm oặt, dễ dàng thu nhỏ lại, vì thế một số người đã gọi tuyệt kỹ này là “ngón võ của phù thủy”.

Người trông chỉ cao bằng học sinh cấp hai, nhưng độ rộng của vai và xương hông lại nhỏ hơn thế. Tổ nghiệm chứng cũng tìm được một đồng tap chất từ trong nhựa đường, nhưng không tài nào xác định được là dính liền với thi thể hay rác rưởi trộn lẫn vào trong chín năm qua.

Các tổ thu dọn chuẩn bị rời đi, Ngôn Hàm đi sang một bên hút thuốc lá, gọi điện thoại.

“Là tôi.”

Đối phương không nghe ra giọng anh: “Xin hỏi ai ạ?”

Ngôn Hàm khẽ nheo mắt: “Từ Sắc.”

“... Tiểu Hỏa.” Giọng đối phương trầm ổn giống như người anh đang nói chuyện với em trai. “Nhiều năm rồi chúng ta không liên lạc với nhau, nghe nói

cậu...”

Anh ngắt lời: “Tôi vừa mới phát hiện một xác ướp bị vùi lấp chín năm trước, nghi ngờ có liên quan đến anh.”

“Cậu vẫn không thay đổi, đùng đến...”

“Nhựa đường. Chín năm trước, xưởng nhựa đường của anh bị người ta trả thù làm nổ, bây giờ xem ra là anh cố ý không muốn khai rõ. Chỉ có nhựa đường trong trận nổ năm xưa là không có ghi chép đăng ký.”

“Tiểu Hóa, tôi bị hãm hại.”

“Phi Ứng, Đội trưởng, nếu để tôi phát hiện anh có liên quan gì đến việc cô ấy bị hại, tôi sẽ lột da anh từng tắc một.” Anh cúp điện thoại.

Trở về C-Lab, Chân Noãn không vội tan làm mà ở lại phòng phẫu thuật tiếp tục quan sát xác ướp. Tuy nó đã mềm ra và co rút lại nhưng vẫn có thể lưu giữ được những vết thương trên người nạn nhân ở biên độ lớn.

Chân Noãn từng gặp được một xác ướp hơn trăm năm trong ao đầm, vết dây siết trên cổ và vết thương trên đầu khó phân biệt rõ rệt, nhưng cái xác này... Quần áo tả tơi, da mặt nhẵn thín như da thuộc, tuy nhiên nhìn kỹ vẫn có vết gồ ghề, vùng da ở những nơi khác cũng như thế.

Chân Noãn nghĩ ngợi chốc lát, không rõ có phải do tác dụng ăn mòn của nhựa đường hay không. Cô nắm lấy cằm nạn nhân, không ngờ nó lại mở ra, xác ướp há mồm.

“...”

Cô khá lúng túng, rút cổ lại, le lưỡi, vừa định khép miệng nó lại thì trông thấy đồ vật ngậm ở bên trong. Cô cảm nhíp gấp ra, không ngờ đó là một chiếc nhẫn kim cương. Trên mặt nhẫn không biết vì sao lại dính nhựa đường, nhưng những vùng khác trong khoang miệng thì không có.

Cô gấp chiếc nhẫn bạch kim lên xem kỹ. Mặt trong nhẫn có khắc vài chữ cái, phía trước đã bị nhựa đường che kín, chỉ còn thấy một chữ H mờ mờ và phía sau là hai chữ XS.

XS? Cỡ cực nhỏ à? Chiếc nhẫn có kích thước tiêu chuẩn như vậy mà? Không đúng rồi.

Trong hành lang truyền đến tiếng chuông điện thoại từ văn phòng, cô không nghĩ nhiều, vội cho chiếc nhẫn vào túi vật chứng rồi cất vào ngăn kéo.

Trước khi rời khỏi, cô vẫn cảm giác có gì đó không ổn, xấu hổ quay trở về khép miệng nạn nhân lại, lúc này mới đóng cửa rời đi.

Là Lão Bạch gọi điện thoại đến, nói tăng ca muộn quá, Đội trưởng mời mọi người đi ăn món Tứ Xuyên. Chân Noãn đi xuống chờ rất sớm, nhóm người tụ tập thành hai, ba tốp.

Ngôn Hàm và Đàm Ca đang thảo luận về xác ướp, bất chợt nghe thấy tiếng bước chân khe khẽ phía sau liền quay lại xem. Chân Noãn chạy lên chạy xuống bậc thang, nhặt lá cây bạch quả. Cô đeo bao tay múp múp, giữ ngón tay cái và bàn tay kẹp vài chiếc lá bạch quả vàng óng. Lúc khom lưng, tóc đuôi ngựa rơi xuống, khi đứng thẳng đuôi tóc lại hất lên.

Anh bất giác cong cong khóe môi nhưng rồi từ từ tắt ngấm. Với bộ dạng bây giờ thì phải làm sao mới có thể dần dần tiếp cận cô đây? Nhưng anh cũng sẽ không bỏ qua cho bất cứ kẻ nào đã làm hại A Thời, tuyệt đối không bao giờ.

Đàm Ca nói: “Mười năm trước xem chừng đã xảy ra rất nhiều việc, xác ướp này được chôn trong đồng rác cũng vào khoảng thời gian đó.”

Chân Noãn nghe thấy, cắt vội mớ lá, chạy đến đưa đi động cho Ngôn Hàm xem: “Đội trưởng, đây là chiếc nhẫn em phát hiện được trong miệng xác ướp.”

Ngôn Hàm nhận lấy, im lặng cả mười giây. Cuối cùng, anh trả điện thoại lại cho cô, bình thản nói: “Biết rồi.”

Đi được một lát, Ngôn Hàm hỏi Đàm Ca: “Những khối nhựa đường khác được xử lý thế nào rồi?”

“Nhiều nhựa đường quá, chỉ làm tan được có một phần, phần gần xác ướp đã xử lý cả rồi nhưng không tìm thấy chứng cứ nào mới.”

“Tìm tiếp đi!” Ngôn Hàm nói, “Có lẽ còn một cái xác nữa.”

Trên đường đi đến quán ăn, họ băng qua chợ đêm. Hai bên đường đầy kín quán xá và hàng rong, ánh đèn ấm áp, dòng người qua lại như mắc cửi. Nào là món nướng rồi súp cay thập cẩm, lẩu và cả đồ chiên tóa hương thơm nức mũi.

Chân Noãn tò mò nhìn chăm chăm vào chiếc bàn ven đường: “Tại sao phải bỏ xiên que vào nồi thế?”

Ánh mắt mọi người đổ dồn đến: “Cô chưa từng ăn súp cay thập cẩm à?”

Mọi người nhanh chóng quyết định ăn súp cay thập cẩm. Lão Bạch thì đỗ xe ven đường, Đội phó Trình và Đàm Ca chọn chỗ ngồi, còn Ngôn Hàm dẫn Chân Noãn đi chọn món ăn.

Chân Noãn ôm giỏ đựng thức ăn, nhìn các món muôn màu rực rỡ và hỏi: “Bình thường, mọi người thích ăn gì ạ?”

“Đều thích cả. Em nướng một chiếc xương đầu cá họ cũng thích.”

Chân Noãn: “Sao họ thích xương đầu cá vậy?” Cô ngó nghiêng xung quanh. “Đâu có xương đầu cá.”

“...” Ngôn Hàm nói. “Em chọn món mình thích đi, bỏ vào nồi đều như nhau thôi.”

Thức ăn được bỏ vào nồi, đủ cả súp cay thập cẩm lẫn đồ nướng. Lão Bạch lấy thức uống cho Chân Noãn, mấy người còn lại chia nhau chai rượu trắng. Ngôn Hàm không uống gì.

Chân Noãn mang gang tay nilon vào rồi cầm xiên thịt heo nướng lên ăn, bói rói: “Đội trưởng không uống à?”

Lão Bạch: “Sếp là người đàn ông ngoan hiền, một giọt rượu cũng không uống đâu.”

Ngôn Hàm: “Cút!”

“Không uống rượu tốt cho sức khỏe mà.” Chân Noãn nói.

Hắc Tử cười: “Nếu ai có thể khiến anh ấy cai thuốc lá thì đó mới gọi là tốt cho sức khỏe.”

Ngôn Hàm thân nhiên nói: “Tinh thần yếu đuối, không có nghị lực đó, không cai nổi.”

Mọi người đồng loạt “xì” một tiếng.

Ngôn Hàm dăm chiêu. Thuốc lá là từ khi Hạ Thời mất tích anh mới bắt đầu hút. Trước đây, anh từng nghe cuộc đối thoại giữa Hạ Thời và bạn thân của cô ấy:

“Hạ Thời, cậu ghét nhất loại con trai thế nào?”

“Uống bia rượu, rất hôi. Bụng bia cũng xấu nữa. Tớ cũng không thích mấy người hút thuốc lá, cái đó cũng hôi nốt.”

“Vậy cậu thích kiểu con trai nào?”

“Cậu nên hỏi là thích ai, mình cần gì chọn người theo kiểu nữa?”

“Được rồi, cậu thích anh chàng nào?”

“Ngôn Tiểu Hòa. Cậu nhìn anh Tiểu Hòa của mình đi, bạn bè anh ấy đều hút thuốc uống rượu, nhưng anh ấy thì không vì anh ấy biết mình không thích. Cậu đừng thấy anh ấy lạnh lùng và kiêu căng là vậy, nhưng xưa nay chưa bao giờ làm chuyện mình không thích.”

“Ồ... Cả ngày cứ Tiểu Hòa, Tiểu Hòa, thích lắm hả?”

Cô khoa tay múa chân, vẽ một vòng thật lớn trên không trung: “Là rất, rất thích.”

“Rất, rất thích là bao nhiêu?”

“Còn lớn hơn cả mặt trời nữa đấy!” Cô nghiêng đầu. “Mình thích Tiểu Hòa là kiểu thích muốn trở thành vợ anh ấy đấy!”

Đối mặt với lời trêu ghẹo của mọi người, Ngôn Hàm thoáng cười nhưng tim tê tái. Chân Noãn quay đầu nhìn anh, nhưng chợt cảm thấy anh thật nghiêm túc. Anh không cai được.

Ngôn Hàm cảm nhận được gì đó, quay đầu lại thì nhìn thấy hai tay cô đang cầm xiên que với vẻ rất ngốc, anh cong môi cười: “Nhìn tôi làm gì, trồng cây si à?”

Tiếng nói rất khê, chỉ có mình cô nghe thấy.

Thoáng chốc, Chân Noãn đỏ mặt, cúi đầu yên lặng cắn thịt. Cô không biết có phải là ảo giác hay không. Đội trưởng đối với cô rất khác. Cô không biết liệu mình có tự sướng quá không, ánh mắt của anh nhìn cô thật khác thường, trở nên triu mến miên man, lời nói cũng... lộ liễu nữa.

Cô nên bạo胆 làm rõ với Đội trưởng hay là nên im lặng xem tình hình rồi ứng biến đây? Ôi... Nói giống như quyền kiểm soát tình cảm giữa họ đang nằm trong tay cô vậy.

Giờ phút này, anh thì ung dung, còn cô lại thấp thỏm. Rõ ràng chỉ là một câu nói của anh đã có thể nhiễu loạn tâm tư cô. Cô nhắm mắt lại, chuyên tâm ăn thịt, vừa ăn vừa không ngừng đưa mắt nhìn vào trong nồi. Cô đã lấy năm xương trứng cút rồi, bây giờ lại đang gặm xương thịt trên tay nữa, ngại lấy nữa quá. Mới một miếng mà chỉ còn lại hai xương, nhưng trên tay cô vẫn còn một khúc móng heo.

Lúc cô vẫn đang nhìn thì Đội trưởng đã lấy đi hai xâu còn lại. Chân Noãn hết hy vọng dời mắt đi, nhưng Đội trưởng lại cầm đôi đũa sạch, gạt hết trứng trên xiên vào bát cô. Bấy, tám quả trứng trắng nõn chen chúc nhau, trông thật ngon lành.

Chân Noãn đỏ mặt, không ngờ anh lại chú ý đến ánh mắt tham ăn của cô.

“Cảm ơn Đội trưởng.” Cô nói khẽ rồi bỏ một quả vào miệng, giòn giòn dai dai và còn có lòng đỏ mềm mại, ăn ngon thật.

Chân Noãn ăn nhiều, uống cũng nhiều nên nửa chừng phải đi nhà vệ sinh. Nhà vệ sinh nằm ở khoảnh sân nhỏ phía sau, cách xa con phố phồn hoa huyên náo ngoài kia. Bên trong khá tối, có đốt xông hương. Hàng quán ven đường mà như vậy thì cũng được coi là thơm mát rồi.

Chân Noãn đi ra khỏi phòng vệ sinh nhỏ, cúi đầu rửa tay trong căn phòng trống. Gió bên ngoài gào thét như tiếng ma khóc sói tru, lòng cô hơi chùng xuống, có một luồng hơi lạnh lan tỏa từ lòng bàn chân lên sống lưng. Cô bất an ngẩng đầu nhìn vào gương, trong đó chỉ có cô và nhà vệ sinh mờ tối, sau lưng dường như có người đưa tay vặn chốt cửa, cánh cửa lay động khiến cô bất giác run run quay đầu nhìn lại.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105

Gió vẫn gào thét đập vào cửa phòng, ngay cả dây cửa phòng vệ sinh kê bên cũng rung lắc theo, cô run lẩy bẩy, quay đầu nhìn vào gương. Cửa trong gương cũng lắc lư như vậy, còn sắc mặt cô phút chốc đã trắng bệch.

Tiếng đóng cửa, trong tai vang vọng tiếng đóng cửa đáng sợ. Cô thấy người đàn ông đó đóng cửa lại, quay đầu xông thẳng đến cô với nụ cười dâm tà, hằn xé quần áo cô, cầm búa nện vào đầu cô rồi cầm dao đâm vào người cô.

Cô thỉnh linh vịn lấy bồn rửa tay, hai chân như nhũn ra.

Ngôn Hàm tính tiền xong, đi ra sân sau dạo quanh. Gió lạnh thổi qua làm đầu óc anh thanh tỉnh phần nào. Anh châm thuốc, thông dong nhìn ánh lửa nơi tàn thuốc nhấp nháy theo hơi thở của mình. Hút thuốc xong, anh cất bước đi ra khỏi quán, trông thấy nhóm Lão Bạch ở đằng xa. Anh quay người lui vào trong, lại quay đầu nhìn nhà vệ sinh.

Ngôn Hàm lấy điện thoại ra, đã mười ba phút rồi. Anh gõ cửa phòng vệ sinh nữ, bên trong im lìm.

Anh lại gõ tiếp: “Chân Noãn?”

“... Ở đây.” Giọng cô rất nhỏ, nghe ra được đang run rẩy.

“Tôi vào có tiện không?”

“... Được.”

Chân Noãn co ro ngồi bên dưới bồn rửa tay, nửa gương mặt vùi trong cánh tay, ánh mắt kinh hoàng né tránh. Thấy anh đi vào, cô ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn anh, vẻ mặt vừa hoảng hốt vừa hơi dờ dẩn.

Ngôn Hàm đi đến rồi ngồi xổm trước mặt cô, đôi mắt đen láy nhìn xoáy vào cô, nhẹ giọng hỏi: “Ở đây làm gì?”

“Có người lay cửa.” Môi cô run run, đôi mắt ngấn nước.

“Sợ à?”

“Vâng!”

“Ngoài cửa không có ai, là gió thôi.”

“Không phải... Sau khi anh đến, cửa không lay động nữa.”

“... Sau khi tôi đến, gió đã ngừng thổi rồi à?”

“Không phải đâu. Sau khi anh đến thì mọi thứ liền ổn...” Cô cứ khẳng khẳng với vẻ sợ sệt và dựa dẫm.

Đèn trong nhà vệ sinh mờ mờ, Ngôn Hàm ngồi trên mặt đất nhìn vào đôi mắt màu hổ phách của cô và nói: “Được, không phải. Tôi đến thì đã không sao rồi chứ?”

“...”

“Bây giờ muốn trở về không?”

“Muốn.”

“Vậy đứng lên đi!”

Cô cong môi về rất ảm ức: “Chân em bủn rủn cả rồi, không cử động được.”

Anh dang hai tay ra với cô: “Đến đây nào!”

Cô thoáng cử động, nước mắt long lanh nhìn anh, muốn an toàn ấm áp nhưng bản năng lại dè dặt nhút nhát.

“Vậy tôi qua đó nhé?”

“...”

Ngôn Hàm chồm người đến bên dưới bồn rửa tay, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mảnh mai đang run lẩy bẩy của cô.

Cô khẽ òa lên một tiếng: “Đội trưởng...”

Cô khiếp đảm nhào vào lòng anh, nắm chặt tay áo anh, ngập ngừng nói: “Mới vừa rồi thật sự có người đã lay cửa, rất mạnh và rất thô lỗ. Anh không đến, hẳn sẽ ức hiếp em rồi sẽ giết em”

Anh ôm lấy cô rất nhẹ và rất chậm, kéo cô khỏi gầm bồn rửa tay rồi ôm vào lòng. Cô không cự tuyệt, đã sớm sợ đến mức tinh thần hỗn loạn, chỉ biết níu chặt lấy cổ áo anh không buông.

Ngôn Hàm bế cô ra khỏi nhà vệ sinh, cũng không báo với bất cứ ai, cứ thế dẫn cô rời đi. Anh biết rõ vừa nãy không hề nổi gió. Làm khóa cửa rung lên thành tiếng, khiến cô kinh hoàng không phải gió...

... Mà là anh.

Chân Noãn ngủ lại Phòng thí nghiệm

Đến dưới tòa nhà C-Lab, Ngôn Hàm lẳng lặng xuống xe, đi qua bên kia mở cửa cho cô rồi đưa cô lên lầu. Chân Noãn cũng im lặng, chậm chạp, ngờ nghệch như cô cũng bỗng hoài nghi liệu giữa bọn họ có bí mật tự ngầm hiểu hay không? Hai người im lặng nhưng cùng lúc bước vào tòa nhà và chờ thang máy.

Cửa thang máy vừa mở, hai nhân viên an ninh liền khiêng khung ảnh vừa cao vừa dài đi ra. Chân Noãn nghiêng người tránh sang một bên. Khung ảnh rất nặng, hơi lắc lư nghiêng về phía Chân Noãn. Cô rút cổ lại nép vào lòng Ngôn Hàm, chạm vào ngực anh.

Ngôn Hàm đưa tay đỡ lấy khung ảnh, ngăn nó đổ xuống, như vô tình lại như cố ý ôm cô vào lòng. Hơi thở đàn ông phả xuống, Chân Noãn chột dạ ngẩng đầu, ngược nhìn anh đang cận kề trước mắt, vừa ấm áp, thân thiết lại vừa lạnh nhạt, xa cách. Trong nháy mắt, hình ảnh mấy ngày qua liên tiếp hiện lên.

Anh cho tay vào túi quần đi trên con đường trồng cây bạch quả, bỗng bước chân chậm lại, ngoái đầu nhìn cô. Ban đầu, khuôn mặt thanh tú ấy thật yên tĩnh, dần dần khoe mỗi cong lên nét cười.

Anh đứng trước cửa tiệm ven đường dưới ánh sáng đan xen, rù rì nghe cô nói xong mới ngược mắt nhìn về phía chiếc rổ trong tay cô, chậm rãi nháy mắt, cười gật đầu...

Lòng Chân Noãn như thể bị nhét một đồng bóng vào bên trong, nảy tung tung loạn xạ.

Hơi thở hai người nhàn nhạt hòa quyện, thân thể cô ấm lên. Cảm giác nóng rực lan từ mặt lên thẳng đỉnh đầu, Chân Noãn không biết mình đã vào thang máy thế nào rồi bước ra ngoài làm sao. Cô chỉ biết bản thân cứ thế gắng gượng, nhưng lại không rõ là gắng gượng vì điều gì.

Đến cửa Phòng thí nghiệm, Ngôn Hàm dặn dò: “Đừng làm thí nghiệm nữa, nghỉ sớm một chút.”

Cô “vâng” một tiếng rồi vào Phòng thí nghiệm, đóng cửa lại.

Chân Noãn thay giày và áo blouse một cách máy móc, túi xách trên vai trượt xuống mặt đất, lạc mắt hồn vĩa đi vào phòng nghỉ ngơi. Cô không mở đèn, lần mò đến giường, nắm chân quần vào người, che kín mặt.

Yên lặng như tờ, hai chân cô đá loạn xạ. Trong phòng vẫn im phăng phắc.

Vù...

Một âm thanh khẽ khàng vang lên rồi nhanh chóng mất hút trong chốn đêm, mơ hồ không rõ. Cô quán kín mình chặt đến khó thở, chui đầu ra khỏi chăn, nhìn cảnh đêm xanh thẫm, yên tĩnh ngoài cửa sổ mà không hề nhúc nhích như thể đang ngủ say. Nhưng mắt cô lại mở căng, ngực giống như bị đóng dấu sắt đỏ, vô cùng lo lắng và bất an. Cô trở mình, cuộn tròn lại, ôm lấy bản thân.

“Tiêu đời rồi!” Cô nhẹ nhàng nắm chặt từng đầu ngón tay. “Hình như mình hơi thích Đội trưởng rồi thì phải.”

Mặt cô đỏ bừng, nóng hổi, thẹn thùng “ôi” một tiếng rồi trở mình lăn qua. Lâu thật lâu, màn đêm vẫn im lìm, cô dẫu môi, khẽ nói thầm: “Nhưng Đội trưởng thích A Thời, anh ấy không thích mình đâu.”

Cô chột giật mình, ngón tay gãi mí mắt, lòng thầm nghĩ mình chỉ có một chút buồn bã thôi, một tẹo mà thôi.

Ngôn Hàm chẳng hề rời đi, anh đang đứng ở cửa thang máy hút thuốc lá. Qua rất lâu sau, anh vẫn cau chặt mày, vẻ mặt có phần đau khổ. Uống cho anh tùy tiện và tự tại nhiều năm, giờ lại không biết xử trí thế nào, phải kiếm chế ra sao. Tâm trạng hơi phiền muộn, anh nắm chặt ngón tay, dụi đầu thuốc vào cát trắng rồi đi về phía Phòng thí nghiệm và gõ cửa.

Khi Chân Noãn nhìn qua cửa kính thấy Ngôn Hàm, gương mặt anh nở nụ cười vu vơ thân nhiên. Cô mở cửa: “Đội trưởng, anh có...”

Anh không đợi cô mời đã đi thẳng vào phòng, giơ tay đóng cửa phía sau lại rồi chăm chú nhìn cô. Cô lùi về sau một bước, không lên tiếng.

Anh đến gần: “Tôi có lời muốn nói với em.”

“Ừm!” Cô lại lùi về sau một bước.

“Về chuyện em gặp phải ở khu suối nước nóng Duyệt Xuân, tôi thật xin lỗi.”

“Không có... Không có chuyện gì, đã qua rồi ạ!”

Trong phòng vô cùng ấm áp, anh nói cỏ áo sơ mi rồi cởi áo khoác và tiện tay vớt lên ghế. Cô tròn to mắt, rãng va vào nhau cầm cập.

“Hôm đó, trong điện thoại nghe thấy em bị ức hiếp, nghe thấy em khóc, nghe thấy em gọi Đội trưởng cứu em, tâm trạng lúc đó của tôi...”

Cô nhìn anh, chặt vật và bối rối, không dám nghe nhưng lại muốn nghe.

“Bởi vì em, tôi đã định nổ súng bắn chết Nguyễn Văn Chính.”

“Tại... Tại sao?”

“Em không biết ư?” Anh khẽ cười.

Cô im lặng, liên tiếp lùi về phía sau, nội tâm xao động đến mức không thể bình tĩnh, tay phải định bắt bừa thứ gì đó trên bàn thí nghiệm, nhưng lại chẳng bắt được gì.

Quan Tiểu Du từng nói lúc cô làm việc và khi bình thường như thể hai người hoàn toàn khác nhau. Nhưng hiện giờ, cô đang ở trong Phòng thí nghiệm, tại sao một chút dừng cảm và can đảm đều không có. Rõ ràng trước đó một giây còn đang nhớ nhung, một giây sau lại như chìm sợ hãi. Lẽ nào, tình cảm cô dành cho anh chỉ là ý nghĩ thoáng qua thôi sao?

Ánh đèn huỳnh quang soi lên gương mặt đỏ ửng đến trong suốt như mã não của cô.

“Còn nữa, hôm đó ở bệnh viện... là tôi có ý đến thăm em. Tôi từng đến năm lần, chắc chắn em không biết.”

Chân Noãn kinh ngạc nhìn anh.

“Anh... Anh đừng đến đây!” Cô vịn bàn thí nghiệm, bước chân lảo đảo, sợ hãi đến sắp khóc, “Đừng đến đây... cũng đừng nói những việc này với em.”

Anh lại cười: “Tại sao? Em không thích tôi à?”

Chân Noãn bị lời này kích thích đến mức suýt nổi điên. Áo khoác trắng của cô chạm vào bàn thí nghiệm, chai lọ leng keng vang lên, không còn đường thoái lui nữa rồi.

“Bảo anh đừng đến đây mà.” Cô vừa trách móc vừa sốt ruột, ánh mắt lướt nhìn xung quanh, không hề có sức uy hiếp. “Bước đến nữa là em sẽ làm vỡ đồ đấy!”

Anh cười một tiếng, vẫn tiến đến gần: “Em đừng đụng chạm lung tung thì làm sao vỡ được?”

Cô không chịu được khí thế của anh, quay người định bỏ chạy. Anh kéo cô đến, hơi cúi người, hai tay chống lên bàn thí nghiệm, giam cô lại.

Chân cô mềm nhũn như bông, không dám trốn nữa.

Thân thể anh bao phủ lấy cô, cúi đầu kề sát vào môi cô, hơi thở của họ quện lấy nhau. Cô cứng đờ bất động, ngoài mặt như băng đá nhưng bên trong lại như dung nham, kinh hoàng và sợ hãi nhưng lại có một tia mong chờ, trong lòng vẫn ghi nhớ xúc cảm trên môi anh.

Tóc trên trán anh trượt qua mắt cô khiến cô đau nhói, chợt nhớ lại đêm đó, tim bỗng loạn nhịp: “Đội trưởng, anh đừng như vậy, em có bạn trai rồi.”

Môi anh chỉ cách cô còn một centimet, giọng nói lạnh lùng: “Anh ta và người của anh ta đã mấy ngày không xuất hiện bên cạnh em, hai người đã chia tay rồi.”

Cô kinh hãi với sự nhạy cảm của anh, vẫn cố gắng gương: “Em... Bọn em chỉ là đang tạm cho nhau thời gian bình tĩnh thôi.”

“Đó chính là chia tay.”

“... Hoặc, có lẽ, còn cơ hội hàn gắn lần nữa.”

“... Không đâu.”

Cô gương gao lắc đầu, không nói nên lời.

“Chân Noãn!” Anh kề vào tai cô, “Em và anh ta sẽ không có khả năng hàn gắn, bởi vì, em sắp yêu tôi rồi.”

Đầu óc cô nổ ầm, vừa then thùng vừa nóng giận, nói trong nghẹn ngào: “Anh nói vậy!”

“Đã rất nhiều năm, tôi không nói lời như vậy rồi. Nhưng...” Anh nhích ra, tạo khoảng cách với cô, ngón trỏ mon trớn cảm cô. “Chân Noãn, em hãy nghe cho kỹ. Tôi là Ngôn Hàm, nếu như tôi đối xử tốt với một người con gái, nếu như tôi vừa ý một người con gái, cô ấy sẽ không có khả năng yêu người đàn ông khác. Không tin chúng ta cứ chờ xem”

Anh cong khoe môi, lùi về sau vài bước rồi cầm lấy áo khoác trên ghế bỏ đi. Cô như bị rút cạn sức lực, chậm chạp ngồi phịch xuống, cảm nhận được trái tim đau đớn như bị xé toạc và len lỏi đâu đó một niềm vui sướng bất ngờ.

Buổi sáng, Chân Noãn gọi Tiểu Tùng và Đại Vĩ đến phòng phẫu thuật, bắt đầu tiến hành xử lý xác ướp kia.

“Tiểu Tùng, điều tra viên còn đang ở bãi rác kiểm tra nhựa đường sao?”

“Vâng, mấy chục thùng cơ, chắc là phải tốn hơn mười ngày.” Tiểu Tùng nói. “Đội trưởng bảo làm, hình như nghi ngờ trong đó còn có người khác.”

Về mặt Đại Vĩ kinh hãi: “Sẽ không phải là một bầy xác ướp chứ...”

Chân Noãn không lên tiếng, nghe thấy hai chữ “Đội trưởng” là tìm cô lại lỗi nhịp, vội vàng cúi đầu nhìn thi thể.

Xác ướp là phái nam, bề ngoài đen sì và hơi ố vàng, làn da bóng loáng. Lớp nhựa đường phủ bên ngoài thi thể của anh ta đã được xử lý sạch sẽ, nhưng vì ở trong nhựa đường suốt nhiều năm tháng, chất độc đã ngấm vào quần áo và da, nhuộm cơ thể thành màu đen ngòm. Những chất có tính axit đã ăn mòn khiến quần áo trở nên rất mỏng, rất mềm dẻo, sờ lên cảm giác dính dính song không quá nhớp nháp.

Chân Noãn cởi bỏ quần áo của thi thể vô danh. Quần áo trải ra rộng rãi và cao hơn bản thân xác ướp rất nhiều. Căn cứ vào kích cỡ quần áo, cô đoán người chết cao từ 1m79 đến 1m83, hình thể rắn chắc trung bình, không phải thuộc dạng gầy yếu.

Kiểu dáng quần áo kia đã không còn thấy rõ mà chỉ để lại lớp ngoài đen sì. Chân Noãn hơi bối rối: “Đại Vĩ, cậu xem màu đen trên bề mặt bộ quần áo này có phải hơi kỳ lạ không?”

Đại Vĩ đến gần, cầm kính lúp xem kỹ, nhưng không nhìn ra. Chân Noãn dùng nhíp gấp lên một mảnh, đưa vào kính hiển vi, màu đen kia giống như vết dơ từ nhựa đường, kết cấu sợi vải đã bị hủy hoại từ lâu.

Chân Noãn lẩm bẩm: “Sao tôi cứ cảm thấy trước khi thi thể này rơi vào nhựa đường đã từng bị hủy hoại một lần rồi nhỉ? Cậu xem chất liệu của những mảnh vụn này đi, giống như...”

“Tùng bị thiêu cháy.”

“Tùng bị thiêu cháy.”

Hai người đồng thanh. Đại Vĩ hưng phấn: “Cô Chân, đúng là như vậy!”

Chân Noãn quay đầu lại kiểm tra da xác ướp, bề mặt xù xì và không theo quy tắc nào cả. Trong tình trạng bị vùi kín dưới nhựa đường có tính axit, thương tích ban đầu của thi thể sẽ được lưu giữ lại ở mức độ rất cao, phân bố khắp toàn thân từ trên xuống dưới rất đồng đều... Việc này...

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106

Chân Noãn rộn sống lưng: “Đây không phải là đồ xăng thiêu cháy.”

Cô nói xong lại căn dặn: “Cậu mang quần áo đi kiểm tra cẩn thận, xem bên trong có vật gì có thể chứng minh thân phận nạn nhân không?”

“Được.” Đại Vĩ trả lời, lại bất chợt hỏi: “Cô Chân, hôm nay là đêm Giáng sinh, cô có hẹn với bạn trai không?”

Chân Noãn nói quanh co: “Công việc khá bận mà.” Cô và bạn trai đang trong thời kỳ tạm chia tay, không có dấu hiệu hàn gắn.

“Cô Chân, bạn trai cô tốt quá! Nếu em là anh ấy nhất định sẽ ghen với công việc của cô cho mà xem.”

Chân Noãn không trả lời, đề tài này liền trôi qua. Cô bắt đầu ghi lại vết thương ngoài da của nạn nhân, kiểm tra thương tổn của sọ não, lấy nội tạng ra chụp cắt lớp rồi kiểm tra dịch trong dạ dày.

Khi mở dạ dày nạn nhân, Chân Noãn thoáng sùng sốt, ngừng đầu: “Đại Vĩ, chúng ta có thể biết được ngày tử vong của nạn nhân rồi.”

Xác ướp ngăn cách với không khí đã nhiều năm, trong trạng thái bị vùi lấp nên dạ dày nạn nhân được bảo tồn khá hoàn hảo, thức ăn bên trong chưa tiêu hóa hết vẫn còn lưu lại.

“Eo ôi!” Đại Vĩ đang cẩn thận xem xét quần áo nạn nhân. “Thần kỳ vậy sao?”

“Là vào lễ mừng Tám tháng Chạp chín năm trước.” Chân Noãn nói. “Trong dạ dày của anh ta có chứa loại cháo đặc biệt vào dịp ngày mừng Tám tháng Chạp nổi tiếng của Dự Thành.”

Đại Vĩ chạy lại xem: “Thật à?”

Ngày mừng Tám tháng Chạp? Chân Noãn nhớ lại hình như có ai đã từng nhắc với cô... Ngôn Hàm từng nói rằng ngày Hạ Thời mất tích cũng là mừng Tám tháng Chạp... Cô sùng sốt: Chữ XS trên chiếc nhẫn lễ nào là... Hạ Thời?

Chân Noãn nhìn xác ướp đàn ông trên bàn phẫu thuật, tay nắm dao khế run. Cô vội vàng đặt dao phẫu thuật xuống, định gọi điện thoại cho Ngôn Hàm. Nhưng khi quay người lại đã trông thấy cây nhíp trong tay Đại Vĩ.

Một luồng khí lạnh bủa vây lấy cô. Đầu nhọn của chiếc nhíp đang kẹp một chiếc nhẫn ngón út kiểu nam màu bạc hơi ngả đen, kiểu dáng rất đặc biệt, đặc biệt đến mức dù thay đổi màu sắc, nhưng chỉ cần liếc nhìn cô đã có thể nghĩ ngay đến chủ nhân của nó – Thẩm Dục.

Trong xấp hình mười năm trước, cô đã từng thấy anh đeo chiếc nhẫn kia trong một tấm hình anh thích nhất, nó và chiếc nhẫn trên tay của Chân Noãn trong hình là một cặp nhẫn kiểu tình nhân. Cô cảm thấy vô cùng kỳ lạ, từng hỏi anh nhưng anh nói đã vứt đi rồi. Cô chưa từng thấy vật thật, bởi vì nó đang ở đây.

Lúc Thẩm Dục gọi điện thoại đến, Chân Noãn vẫn còn ngồi thờ người trong văn phòng. Anh muốn gặp cô và có chuyện muốn nói với cô.

Chân Noãn không biết có phải anh đã quyết định muốn rút lui và hàn gắn tình cảm với cô hay không. Nhưng bây giờ, họ còn có thể ở bên nhau được sao?

Cô cũng có chuyện muốn tìm anh nên đã hẹn gặp ở nhà. Mở cửa bước vào, đã thấy đôi giày của anh được đặt ngay cửa. Trong nhà yên ắng, phòng ăn, phòng khách và cả ban công đều không có người. Cô thấy ngờ ngợ, bước đến phòng ngủ, mở cửa ra thì thấy anh đang nằm ngủ yên bình trên giường cô.

Trong lúc ngủ, vẻ lạnh lùng và xa cách thường ngày của anh như được trút bỏ hẳn, đôi mày dài thanh tú và sống mũi cao cao dường như cũng mềm mại hơn mọi khi.

Khoảng thời gian tạm xa cách, cô thật sự vẫn luôn nhớ anh. Có lẽ cả hai không có tình cảm nồng nhiệt đến mức tim đập loạn nhịp, mặt đỏ tía tai, nhưng gần mười năm sống nương tựa lẫn nhau, không phải nói dứt là dứt ngay được.

Cô leo lên giường, nằm nghiêng trên chăn bên cạnh anh, khoảng cách không gần không xa. Nhưng dù là như vậy, cô vẫn cảm nhận được hơi thở anh thật ấm áp, gần như muốn hòa tan luôn cả cô.

Thẩm Dục phát hiện bên cạnh bị lún xuống, mơ màng tỉnh lại, chưa mở mắt ra đã chạm vào hơi thở mát lạnh mang theo gió tuyết của cô. Anh nghiêng người, đưa tay ra khỏi chăn, kéo cánh tay cô. Chiếc cảm ấm áp đặt lên vàng trán lạnh lẽo của cô, thì thầm gọi: “Noãn Noãn!”

Anh nhanh chóng tỉnh táo trở lại. Ban đầu, anh cho rằng Chân Noãn cũng muốn giảng hòa với mình, nhưng sắc mặt cô có gì đó không đúng.

“Sao vậy?”

“Đang suy nghĩ một việc.”

“Nghĩ cái gì?”

“Đang suy nghĩ, chúng ta ở bên nhau đã lâu, lâu lắm rồi, lâu đến mức... như là cả đời của em vậy.” Lâu đến mức nếu như chia tay, em cũng không biết cuộc sống sau này sẽ như thế nào nữa.

Đồng tử Thẩm Dực co lại, anh biết rất rõ. Anh đã xem tin tức về xác ướp chín năm trước trong bãi rác. Chín năm rồi, đúng như Hạ Thời đã nói, nó lại được phơi bày trước ánh sáng. Chín năm trước, anh từng trở lại hiện trường, bởi vì Hạ Thời đã trộm chiếc nhẫn của anh. Nhưng dù trở lại, anh cũng không thể tìm thấy chiếc nhẫn mà còn bị tàn phế một tay.

Thẩm Dực biết rõ trạng thái bất thường của Chân Noãn trong giờ phút này là vì điều gì. Nhưng điều khiến anh lo lắng là Ngôn Hàm chắc chắn đã biết được ý nghĩa của xác ướp này, song anh ta lại không có bất cứ động tĩnh nào. Không, anh ta đã có hành động rồi.

Thẩm Dực hoàn toàn tỉnh táo, anh im lặng rất lâu. Chân Noãn bỗng rời đi, trở mình xuống giường. Anh chợt nắm lấy cổ tay cô: “Đi đâu?”

“Đi ra ngoài. Nơi này bức bối quá!”

“Vì sao?”

“Vì anh.”

Thẩm Dực nheo mắt lại, ánh mắt có phần nguy hiểm. Còn cô lại nhìn thẳng vào anh mà không hề sợ hãi: “Thẩm Dực!”

“Nói đi!”

“Tin tức anh nhạy như vậy chắc chắn đã biết chuyện xác ướp ở bãi rác Dương Minh rồi đúng không?”

“Biết.”

“Chiếc nhẫn ngón út của anh ở trong túi áo của xác ướp kia.”

“Nhẫn ngón út nào?” Anh dựa vào giường, cười nhạt.

“Em chỉ là trí nhớ không tốt, nhưng anh xem em là con cóc sao?”

“Em là con cóc, còn anh là gì?” Thẩm Dực hỏi. “Thích một con cóc thì anh là cái gì?”

Chân Noãn hạ thấp mi mắt, không lên tiếng. Thẩm Dực thấy vẻ mặt cô hoang mang, như đang dờ dẩn, anh ôm cô vào lòng: “Noãn Noãn, chúng ta làm hòa đi, em hãy cho anh một chút thời gian.”

Cô vùng khỏi anh: “Không đúng, chiếc nhẫn kia là của anh.” Cô đứng bên cạnh giường, trừng mắt nhìn anh: “Là của anh.”

“Hình còn đang ở trên tường đấy!” Cô đi đến phòng khách, lấy xuống tấm hình mười năm trước. Cô gỡ khung ảnh xuống rồi lấy hình ra, vừa định quay người thì tay đã trượt một cái, hình bị Thẩm Dực rút đi.

Chân Noãn cướp lại, anh giấu hình ra phía sau, đổi hết từ tay này sang tay khác. Cô xoay vòng quanh anh nhưng không đoạt lại được.

“Đưa cho em.”

“Đưa cho em làm gì?”

“Trong tấm hình có chiếc nhẫn ngón út của anh, là đặt làm, người khác không thể có.”

Chân Noãn nhào đến người anh cướp lại, bị anh ôm chặt eo, ấn vào lồng ngực. Ánh mắt lạnh lùng của anh nheo lại: “Cho nên em muốn mang tấm hình này đi tố giác anh à?”

Chân Noãn sùng sốt. Phải rồi, cô muốn lấy hình đi tìm Ngôn Hàm sao? Nói cho anh ấy biết Thẩm Dực giết chết vị hôn thê của anh ấy, để anh ấy bắt Thẩm Dực hoặc là trực tiếp giết chết anh ư?

Chân Noãn đấu tranh nội tâm, Thẩm Dực buông cô ra rồi đi vào phòng bếp. Vài giây sau, Chân Noãn nghe thấy tiếng bếp bật lên, cô vội chạy đến, trông thấy Thẩm Dực đứng trước lò, còn tấm hình đã bị ngọn lửa đốt cháy, thiêu rụi cả khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của chàng trai và cô gái như mùa hạ. Chân Noãn lao đến cứu tấm hình, Thẩm Dực chế ngự cô bằng một tay rồi ôm vào lòng.

“Anh buông em ra!” Cô hét lên giữa giữa.

“Không nhận ra em thích tấm hình này như vậy đấy!”

“Anh buông em ra!” Lòng cô nóng như lửa đốt, trơ mắt nhìn tấm hình kia bị ngọn lửa thiêu cháy. Cô cào đánh vùng vẫy như một con thú nhỏ, anh vẫn vững chãi như núi Thái Sơn sừng sững.

Hình đã cháy sạch chỉ còn lại mớ tro đen, cô cũng dần dần bình tĩnh lại, ngửa đầu nhìn anh với vẻ mặt không thể tin nổi, có thể nói là thất vọng tột cùng: “Có phải anh đã giết Hạ Thời không?”

Anh đau nhói vì nỗi thất vọng hiện lên trong mắt cô, cong cong khóe môi: “Phải hay không đối với em có gì khác biệt sao?”

Đáy lòng Chân Noãn lạnh giá: “Nếu như phải, chúng ta mãi mãi không có cơ hội hàn gắn với nhau. Lần này sẽ là chia tay vĩnh viễn.”

“Em lặp lại lần nữa xem!”

Lòng Chân Noãn chấn động.

“Chân Noãn, em dám lặp lại lần nữa không?”

“Em dám lặp lại lần nữa, Thẩm Dục, anh dám nghe lại không?”

Anh nhìn cô với vẻ lạnh lùng và tuyệt vọng.

“Chúng ta đã sớm chia tay rồi, Thẩm Dục! Không còn cơ hội hàn gắn nữa...” Trong nháy mắt, Chân Noãn bị nhắc bổng lên, môi bị chặn lại, lời nói còn sót lại đã bị anh nuốt chửng.

Anh điên cuồng cắn nát môi cô, hút lấy lưỡi cô. Chân Noãn vẫn kêu ú ớ, cổ giãy giụa nhưng đều uổng công. Anh quá mạnh mẽ, hút cạn khô không khí trong miệng lẫn phổi cô. Cô nhanh chóng không còn sức lực vùng vẫy nữa. Thế nhưng, anh lại như lên cơn nghiện, lửa bốc lên hừng hực, đè cô xuống sofa, hôn lên cổ cô, tai cô rồi cởi áo cô ra, vuốt ve thân thể cô, kéo quần cô.

“Đừng!” Chân Noãn kêu khóc, trốn tránh bằng cả tay lẫn chân, nhưng lại bị anh lôi về, ngón tay lần đến dưới quần lót.

Máu toàn thân Chân Noãn đều xông lên đỉnh đầu, kinh ngạc trợn mắt nhìn anh, hai chân đá về phía mặt anh. Thẩm Dục bắt được một chân, một chân khác tránh thoát đập vào cằm anh.

Chân Noãn gào khóc thảm thiết, nhưng chân bị anh bóp chặt rồi mở rộng ra, mặc cô khóc thét thê nào anh đều không dừng lại.

Cô hoảng hốt, sợ hãi, nhục nhã, bàng hoàng, hận anh đến mức nghiến răng: “Em ghét anh, Thẩm Dục, em ghét anh! Em không muốn ở bên anh nữa!”

Thế giới yên tĩnh trở lại.

“Em ghét cái gì? Chuyện chiếc nhẫn hay là chuyện anh vừa làm với em?” Anh cười khẩy. “Chúng ta ở bên nhau lâu như thế, có khi nào anh ép buộc em không? Nhưng rồi sẽ có một ngày, chúng ta sẽ làm tiếp chuyện vừa rồi, một lần, hai lần và rất nhiều lần... còn sinh con nữa.”

Chân Noãn rụt người trên sofa, tóc dài phủ kín mặt, run giọng thút thít: “Em không muốn. Vừa nãy em đã nói rồi, em không muốn ở bên anh nữa. Sau này, em sống một mình, không muốn ở bên anh nữa.”

“Em cho rằng ở bên nhau là gì chứ? Anh cho em cuộc sống không buồn không lo, nhường nhịn em, yêu thương em, nuông chiều em, còn em không cần phí tâm sức dù chỉ một chút cho mối quan hệ này, muốn đến là đến, muốn đi là đi à?”

Chân Noãn khóc rầm rức: “Em mặc kệ, em không muốn ở bên anh nữa.”

Anh bị cô làm tức giận đến mức cười lạnh một tiếng: “Anh không đồng ý.”

“Vậy anh muốn thế nào? Bắt trời em ở bên anh à?”

Mắt Thẩm Dục hiện lên tia nhìn lạnh lùng, đáy lòng Chân Noãn lạnh toát, phút chốc nảy sinh cảm giác chán ghét và bài xích với sự bá đạo của anh.

Cô đứng dậy chạy ra ngoài, nhưng bị Thẩm Dục kéo lại: “Noãn Noãn, anh sẽ đưa em đi Mỹ.”

“Em không đi!”

“Tại sao không đi, nơi này có người khiến em lưu luyến à?” Anh cũng mất đi tinh táo và phong độ vốn có, trở nên gay gắt và cay nghiệt.

“Anh nói gì?”

“Tại sao lại là Hạ Thời? Trước kia, mọi chuyện em đều có thể bỏ qua, tại sao lần này thì không được? Hạ Thời, em thậm chí còn không biết cô ta, nhưng lại vì cô ta mà trở mặt với anh. Vậy thì rốt cuộc vì cô ta hay vì Ngôn Hàm đây?”

“Em và anh ấy chỉ là quan hệ cấp trên và cấp dưới thôi.”

Thẩm Dục nắm lấy gáy cô: “Mối quan hệ cấp trên cấp dưới này mà có thể khiến em ngoan ngoãn trở về tìm tấm hình đó cho hấn xem à?”

“Em nói rồi, sau này, em sẽ sống một mình, không ở bên ai cả.” Chân Noãn thương tâm, không biết nên giải thích thế nào, cảm giác mệt mỏi lại lan tràn khắp cõi lòng lần nữa. “Không phải vì bất cứ ai mà là vì anh đấy, Thẩm Dục! Em không thích anh như vậy. Sau cái chết của Khương Hiểu, em đã nói với anh rồi. Sau chuyện của Nguyễn Văn Chính, em cũng đã nói với anh rồi.”

“Anh xin lỗi, anh cũng rất mệt mỏi, nhưng mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

“Không đâu!” Cô nghẹn ngào, nước mắt tràn mi. “Bởi vì hiện tại, em đã mệt lắm rồi. Hết lần này đến lần khác, em cũng mệt mỏi rồi.”

Đôi mắt Thẩm Dục trở nên lạnh lẽ. Anh cúi đầu, từng chút từng chút hôn lên gương mặt cô, môi cô và tai cô: “Cho anh thời gian một năm, anh nhất định sẽ giải thích với em.”

“Giải thích điều gì? Giải thích về ai? Khương Hiểu, Tôn Lâm hay là Hạ Thời? Một năm kia là sao? Để người khác trông chừng em, theo dõi em, giám cầm em hay ngăn cách em với thế giới ngoài kia để chỉ có anh thường xuyên đến thăm em sao?”

Anh không lên tiếng, lòng cô nguội lạnh. Cô nghiêng đầu, gương mặt khẽ cọ vào bàn tay Thẩm Dục, nước mắt rơi xuống lòng bàn tay anh: “Thẩm Dục, em không thể tiếp tục thế này với anh nữa.”

Cô quay người đi.

“Noãn Noãn!” Anh không đuổi theo. “Không có những chuyện này, chúng ta có thể đi cùng nhau đến tận cùng sao?”

Chân Noãn không tài nào trả lời được. Anh khẽ cười một tiếng: “Sao em lại tên là Noãn Noãn nhỉ? Em là một khối băng giấu trong ngực áp ôm suốt mười năm cũng không thể tan chảy được.”

Chân Noãn ngo ngắc đi xuống lầu. Bên ngoài vắng tanh, cô đứng trên bậc thang, nước mắt giàn giụa, không biết mình nên đi đâu nữa. Một chiếc xe đỗ trước mặt cô. Đới Thanh và mấy anh em bước xuống, anh ta cầm một quyển hộ chiếu và vé máy bay đi Mỹ, ánh mắt có vẻ né tránh: “Chị dâu, anh Dục bảo em đến đón chị ra sân bay.”

Cô không nhìn bọn họ, đi về phía cổng chung cư, đi được vài bước thì bị một nhóm đàn ông cản lại.

“Chị dâu, chị đừng làm khó em mà.”

“Tôi không phải chị dâu của anh, tôi đã sớm chia tay với anh ấy rồi.”

“Chị dâu, anh Dục thật lòng yêu chị, chị đừng giận anh ấy nữa, yêu đương gây gỗ là chuyện bình thường thôi.”

“Tránh ra!”

Chân Noãn xông qua vài lần nhưng không đẩy người ra được, đứng trong gió lạnh buốt đến run cầm cập. Đới Thanh liếc nhìn tòa nhà chung cư, Thẩm Dục đang bỏ tay vào túi đứng bên cửa kính, yên lặng quan sát.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107

“Chị dâu, lên xe đi! Nơi này lạnh lắm, bên bờ Tây rất ấm, anh Dục đã lo lắng chu đáo cho chị rồi.”

Chân Noãn không chịu nghe, giống như con thú bị vây, liên tục chui qua khe hở giữa đám người rồi lần lượt thất bại. Mấy anh em cũng biết tính tình của cô, tuy không dám đụng vào cô nhưng đều vây kín mít, không để cô lọt qua được nửa bước.

Giảng co gần nửa giờ, đôi bên đều buông bỏ. Đới Thanh thăm than tính tình Chân Noãn bướng bỉnh, thường ngày bị Thẩm Dục nuông chiều đến hư rồi. Thấy thời gian đã đến, hấn bên gọi người kéo cô đi: “Chị dâu, xin đặc tội!”

Hai người đàn ông mang găng tay lôi Chân Noãn lên xe.

“Thả tôi ra! Cứu mạng!” Chân Noãn giãy giụa, nhưng hiện tại đang là giờ làm việc nên không ai đi ngang qua đây, ngay cả bảo vệ an ninh cũng không đến. Trên lầu có mấy nhà mở cửa sổ ra xem rồi lại vội vàng rút về.

Chân Noãn bị lôi đến bên cạnh xe, ngồi bệt xuống đất khóc lóc não loạn, nắm chặt cửa xe không chịu buông. Mấy người đàn ông to lớn bị trò ăn vạ trẻ con của cô làm cho lúng túng. Chân Noãn nhớ lại cách Ngón Hàm đã dạy, bắt lấy ngón giữa của đối phương bẻ thật mạnh, người nọ kêu lên một tiếng

thăm thiết rồi ngã xuống đất. Sau đó, Chân Noãn bật dậy bỏ chạy.

Thẩm Dục thờ ơ nhìn theo, cô đi theo Ngôn Hàm quả nhiên học được vài thứ quái gở, nhưng tốc độ cô không nhanh, chạy được mười mấy mét đã bị bọn họ bắt lại lôi trở về.

Chân Noãn ngồi dưới đất, chiếc mũ bị nắm kéo lê trên mặt băng, hoàn toàn bị đối xử như một đứa trẻ. Cô vừa cào vừa đá, băng vụn văng tung tóe: “Thẩm Dục, tôi hận anh, hận anh đến chết! Anh là tên trứng ung, trứng thối, trứng muối, trứng rùa...”

Cô không biết mắng chửi người, tìm được một chữ “trứng” thôi liền gần như mang hết tất cả các loài động vật ghép vào, ngay cả trứng đà điểu cũng không bỏ qua. Một đám đàn ông cổ lăm mặt lạnh nhin cười đến gần như rút gân.

Đới Thanh dờ khóc dờ cười, quay đầu nhìn Thẩm Dục. Anh đã đi ra khỏi cửa kính. Lúc đám trứng động vật còn đang họp thì...

“Chân Noãn!” Giọng đàn ông vang lên khiến trận não loạn gà bay chó chạy này lập tức im bật.

Chân Noãn liền ngẩng mặt lên, đôi mắt đen lay láy tròn xoe nhìn người vừa đến, òa lên một tiếng: “Đội trưởng!”

Là Ngôn Hàm. Tất cả mọi người ở đây đều biết anh nên không dám lơ đãng, quay đầu lại nhìn Đới Thanh. Đới Thanh cũng khó xử nhìn Thẩm Dục.

Chân Noãn thoát khỏi trói buộc, ngồi phịch trên mặt băng, lăn một vòng chạy đến núp sau lưng Ngôn Hàm, không nhìn ai nữa cả. Một hồi lâu sau, cô hơi lộ đầu ra, tiếng nói rất nhỏ, mang chút vẻ “chó cạy thế chủ”: “Đội trưởng của tôi rất lợi hại, các người đừng hòng bắt cóc tôi.”

Ngôn Hàm á khẩu.

Cô lại khe khẽ hỏi: “Đội trưởng, sao anh lại đến đây?”

Anh nhìn Thẩm Dục: “Vô cơ bỏ bê công việc, còn liên lạc không được, đến xem thử em có phải tạo phản hay không.”

“Em đâu có tạo phản chứ? Em là nhân viên giỏi mà.” Cô mếu máo kháng nghị phía sau lưng anh.

“Tình cảnh gì đây? Vay nặng lãi không có tiền trả à?”

Chân Noãn thảng thốt, không biết là Ngôn Hàm bông đùa theo thói quen hay có thâm ý khác. Cô thầm nghĩ thứ mình thiếu Thẩm Dục chỉ sợ cả đời cũng trả không xong, nén nhin nỗi đau như cắt: “Ừ, thiếu nợ, chưa trả.”

Mắt Thẩm Dục nheo lại.

Ngôn Hàm cười nhạt: “Đó là do em không tốt.”

“Nhưng em không trả nổi thì chỉ có thể quỵ nợ thôi.”

“Em còn hùng hồn thế hả?”

“Trả không nổi thì phải làm sao? Lấy mạng của em à?”

Đới Thanh nhìn sao cũng cảm thấy hai người này đang tán tỉnh lẫn nhau, nom nớp lo sợ nhìn Thẩm Dục. Thẩm Dục vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng.

Ngôn Hàm chậm rãi nói: “Tôi thấy họ không muốn lấy mạng của em lắm đâu.”

Chân Noãn nổi nóng, giậm chân sau lưng anh: “Anh không thể để họ trói em đi, em là cấp dưới của anh. Ngay cả cấp dưới cũng không bảo vệ được thì sau này, anh còn làm Đội trưởng thế nào?”

“Họ nhiều người như thế, tôi đánh không lại thì sao?” Ngôn Hàm hỏi. “Nếu không tôi giữ chân họ, em chạy trước nhé?”

“...” Sao anh lại nói toẹt sách lược tác chiến thế! Cô không nhịn được nhỏ giọng hỏi: “Em chạy rồi, anh có trốn thoát được không?”

Thẩm Dục nhìn họ với ánh mắt rét buốt.

“Em còn chưa nói cho tôi biết tại sao đang đi làm lại chạy về nhà làm gì?”

“Em không vô cơ bỏ việc, em đi điều tra...” Nói được một nửa thì nghẹn lời.

“Điều tra cái gì?”

Chân Noãn không lên tiếng, cô không thể nói cho Ngôn Hàm biết là mình trở về tìm tấm hình, càng không thể nói Thẩm Dục là đối tượng tình nghi lớn nhất hại chết Hạ Thôi được. Mặc kệ trước đây Thẩm Dục đã làm gì, cô đều không thể để anh chết. Nếu anh chết, cô sẽ rất khó chịu, sẽ khó chịu đến không sống nổi mất.

Về mặt cô do dự và đau thương rồi hạ quyết tâm đều không tránh khỏi ánh mắt Thẩm Dục, lòng anh đau nhói, lại cảm thấy như bị châm chọc. Cô vô tội nhất nhưng luôn bị mang ra làm quân cờ. Còn anh là kẻ đáng hận nhất, rõ ràng có thể mang cô đi thật sớm, giúp cô rời xa chốn thị phi, nhưng anh cứ mãi do dự để rồi bây giờ vụt mất cơ hội tốt nhất. Có lẽ, ban đầu anh không nên đón cô về nước. Hiện tại, anh cũng cần để cô tiếp tục ở bên cạnh Ngôn Hàm, tranh thủ một ít thời gian cho anh.

Ánh sáng trắng lóa trên mặt băng phản chiếu lên gương mặt Thẩm Dục, không thấy rõ biểu cảm nữa. Tất cả mọi người đều chờ anh ra lệnh nhưng anh không nói một lời mà cất bước rời đi.

Thấy anh đến gần, lòng Chân Noãn căng thẳng, quay đầu rụt về phía sau Ngôn Hàm, về cây mạnh không buồn đoái hoài vừa nãy gần như bị tiếng bước chân anh giẫm lên băng đánh tan.

Đổi Thanh hiểu ý Thẩm Dục, bảo mọi người rời đi. Ngôn Hàm cũng không làm khó dễ.

Chân Noãn lùi về bên kia, đưa lưng về phía Thẩm Dục, không để mình nhìn thấy anh, song bên tai vẫn nghe rõ mồn một tiếng bước chân anh như giẫm lên ngực cô. Anh thỉnh thoảng dừng lại nhưng không quay đầu.

“Noãn Noãn!” Thẩm Dục nói. “Sau này, anh sẽ không quản em nữa.”

Bất chợt, mũi Chân Noãn cay cay, cô cắn chặt môi không quay đầu lại.

“Em khóc hay cười anh cũng không quản nữa. Em tự lo cho mình, đừng để bị người ta bắt nạt.”

Chân Noãn khề khàng “ừm” một tiếng, tầm mắt đã trở nên nhạt nhòa, mặt băng trắng tinh chói lóa cả mắt.

Thẩm Dục nói: “Tốt!” Rồi anh bỏ đi.

Ngôn Hàm nghiêng mắt nhìn bóng lưng Thẩm Dục đi xa. Thế mà hán lại có ý định đưa cô đi, hừ, làm sao anh có thể để hán mang Chân Noãn đi được chứ? Anh siết bàn tay lại theo bản năng, quay đầu nhìn Chân Noãn. Trên lưng và tóc cô toàn là băng, ngơ ngác nhìn về phía Thẩm Dục đang xa dần, nước mắt giàn giụa.

Về mặt Ngôn Hàm căng thẳng, giận đến mức buồn cười. Anh lại lo lắng bản thân mình không có sức ảnh hưởng đến Chân Noãn bằng Thẩm Dục cơ đấy! Vì vậy, đêm đó, sau khi phát hiện chiếc nhẫn của Thẩm Dục ở gần chỗ xác ướp, anh đã nhét lại vào trong túi áo của thi thể. Chiếc nhẫn kia đã không thể nào chứng minh được thân phận chủ nhân của nó, đồng nghĩa với việc không có tác dụng làm chứng cứ, nhét vào đó cũng không thể nào chứng minh là Thẩm Dục hay bất cứ ai được cả. Nhưng người trong cuộc nhất định sẽ nhận ra, ví dụ như anh, ví dụ như Chân Noãn.

Chân Noãn cúi đầu ngồi trên hành lang bệnh viện với vẻ vô cùng uể oải. Ngôn Hàm ngồi bên cạnh cô: “Ba lần bốn lượt không đến tái khám, bác sĩ điều trị phải gọi điện thoại nhắc tôi, Chân Noãn, em làm như vậy mà thấy được à?”

“Em...” Chân Noãn móc đầu ngón tay vào nhau, suy nghĩ mông lung, nói một chữ xong quên hết những gì còn lại.

Ngôn Hàm nhìn cô, khi nãy ở cổng chung cư nhà mình, cô khóc suốt, khóc xong vẫn cứ thẫn thờ.

Mấy phút sau, cô hoàn hồn trở lại: “Không phải do em bận việc sao? Nên quên thời gian tái khám thôi mà.”

“Là trí nhớ kém à?”

“...”

Chân Noãn nói thầm: “Đâu có... Em đã ghi vào sổ rồi, thật sự là không có thời gian.”

Cô lục lọi trong túi lấy quyển sổ, lật ra cho anh xem: “Em thật sự nhớ kỹ mà... ơ... á... Em nhớ em ghi trên sổ mà... Ôi, quên ghi rồi...”

Cô sốt ruột day day trán. Lịch làm việc mỗi ngày của cô đều tuân thủ nghiêm ngặt theo ghi chép trong quyển sổ nhỏ này.

Ngôn Hàm nhìn quyển sổ: “Lẽ Giáng sinh... Khu vui chơi...”

Chân Noãn vội vàng đóng lại, nói nhỏ: “Đó là viết hồi tháng trước, bây giờ đã thay đổi rồi.” Thẩm Dục đã nói sẽ đưa cô đến khu vui chơi.

Bác sĩ bước ra, đưa kết quả cho cô và cho biết vết thương hồi phục rất tốt. Cô lại thất thần, đờ đẫn nhìn chăm chăm vào nút áo blouse của bác sĩ. Ngôn Hàm nhận lấy bệnh án, khoác vai Chân Noãn kéo cô đi. Chân Noãn giống như người máy nhận được mệnh lệnh, ngoan ngoãn theo anh.

“Xem ra đã kích thích tình rất lớn đây!”

Chân Noãn ngơ ngác ngẩng đầu: “Cũng... Cũng còn ổn mà. Đội trưởng...”

“Sao hả?”

“Em hơi sợ.”

“Sợ điều gì?”

“Sau này chỉ có một mình em thôi.”

“Mỗi cá nhân đều là một mình cả.” Anh nói.

“Vậy anh có sợ không?”

Anh thoáng ngập ngừng: “... Đã từng sợ.”

“Là lúc phát hiện ra xương cốt sao?”

“Ừ! Khi đó, tâm trạng của tôi cũng sợ hãi giống như em bây giờ.”

“Anh cũng sợ kể từ đó chỉ còn lại một mình ư?”

“Ừ!”

“Từ khi nào thì bắt đầu không còn sợ nữa?”

“Không biết.”

“Tại sao lại không biết.”

Anh cười vu vơ, không trả lời. Chuyện tương lai làm sao biết được?

“Đội trưởng!”

“Hà?”

Cô kể hết chuyện mình phát hiện cho anh biết: “Hôm đó, em cho anh xem chiếc nhẫn, anh không phát hiện gì khác thường sao? XS là cô ấy đúng không? Xác ướp kia khi còn sống có thể đã từng gặp cô ấy.”

Cô vừa nói chuyện chân vừa run run, lo lắng anh sẽ thay đổi sắc mặt. Nhưng anh không hề như thế mà bình tĩnh nói: “Ừ!”

“Lúc ấy, anh đã nhìn ra rồi sao? Hình như anh vô cùng... bình tĩnh.”

Ngôn Hàm cảm chia khóa mở cửa xe, không lập tức trả lời. Nhẫn đính hôn của Hạ Thời đã thấy được ánh mặt trời, anh không hề kích động, cũng không hề bi thương mà là bình tĩnh khác thường. A Thời không hổ là bạn gái của anh. Chiếc nhẫn trong miệng xác ướp chính là manh mối. Chiếc nhẫn đính hứa đường nhưng trong miệng nạn nhân lại không có, chứng tỏ có người đã mang chiếc nhẫn đính hứa đường kia đi, chờ sau khi nó khô mới nhét vào thi thể. Dùng cách này có thể nói cho người sau này phát hiện ra thi thể rằng: Trong lúc nạn nhân tử vong, chủ nhân chiếc nhẫn đã từng có mặt tại hiện trường, có lẽ là bắt đầu di khám tay đứng nhìn, hoặc cũng có thể nạn nhân đang hấp hối.

Ngôn Hàm nhìn Chân Noãn một lúc lâu rồi cười. Cô không hiểu lắm, nhưng nụ cười của anh làm cô bỗng nhớ đến lời anh nói sẽ chờ cô chia tay, nhớ đến lời tỏ tình đơn giản mà trực tiếp của anh, chợt thấy kinh hoàng. Anh giờ tay khoác lên vai cô, cô thoáng run rẩy nhưng không dám phản kháng, bị anh nửa lời nửa dẫn đến ghế lái phụ.

Anh mở cửa xe và nói: “Nếu không thì sao? Đã qua nhiều năm rồi, tôi cũng nên tiến về phía trước.”

Cô không lên xe, hai tay run run nắm lấy khung cửa: “Nhưng không phải nhiều năm qua... anh... chờ đợi... một mình... A Thời sao...”

Đầu cô đặc quánh đến biểu đạt cũng không rõ.

“Tôi cứ nghĩ rằng cả đời này sẽ chỉ yêu một người, cũng từng nghĩ rằng sẽ mãi mãi như thế cho đến khi sông cạn đá mòn, ngoảnh đầu nhìn lại mới nhận ra chẳng qua chỉ vì không gặp được cô gái làm tôi thích nữa mà thôi.”

Anh cúi thấp người, cánh tay đặt lên mũi xe, khóe môi mỉm cười, ánh mắt sáng quắc. Ánh đèn bãi đỗ xe rọi xuống đỉnh đầu anh, Chân Noãn đứng trong chiếc bóng của anh, ngửa đầu ngẩn ngơ nhìn gương mặt người đàn ông gần trong gang tấc. Dù trong cuộc sống cô lo mơ thế nào nhưng cũng hiểu được ý của anh.

Cô dùng sức kéo mạnh cửa xe, lòng tự hỏi liệu anh thật sự có tình cảm với cô chăng. Vừa hay là cô cũng thích anh. Đường như có chút ngọt ngào, nhưng trái tim cũng thoáng chua xót, vừa vinh hạnh lại vừa lo sợ.

Cô muốn kể vào anh, nhưng không dám đến quá gần. Chỉ cần nhìn anh từ xa, nỗi niềm riêng mình cô tỏ cũng đã là quá tốt rồi. Hơn nữa, chuyện của Thẩm Dực còn... Hiện giờ, lòng cô rối như tơ vò.

“Đội trưởng đừng...”

Anh nhìn cô, đợi cô mở lời.

“Đội trưởng, em... em có chút sợ anh.”

Anh nói: “Chân Noãn, tôi biết em sợ cái gì, cũng biết em nghĩ thế nào. Cho nên tôi đang chiều theo em, em không nhìn ra được sao?”

“... Đội trưởng, anh đang nói dối.” Cô khề thì thầm

“...”

“Anh vẫn còn yêu Hạ Thời, em cảm giác được mà.”

“...” Anh cười cười. “Ghen à?”

Cô sững sốt, lắc đầu: “Không có, chẳng qua là hơi buồn thôi.”

Anh yên lặng, nhìn xoáy vào đôi mắt cô: “Ít ra em vẫn còn sống, có gì phải buồn?”

“Không phải ạ...” Đôi mắt cô uơn ướt dịu dàng. “Em không có buồn cho mình, mà là buồn cho anh.”

Ngôn Hàm nhìn cô một lúc lâu, giả vờ không hiểu, cố ý hỏi: “Em thấy tôi nên cô độc cả đời sao?”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108

Chân Noãn lắc đầu nguầy nguậy: “Không ạ! Vây buồn lắm!” Cô nhớ đến lời nói lúc trước của Ký Pháp Lạp. “Trông như vậy rất si tình, rất rung động nhưng em cảm thấy quá bị thương. Người ở lại... vô cùng khổ sở.”

Đội trưởng, tất cả mọi người đều nói anh phóng khoáng tự do, nhưng em luôn có cảm giác rằng anh đang rất khổ tâm.

“Nếu em chết, em hy vọng bạn trai mình sẽ vẫn tiến về phía trước, cho dù có quên mất em cũng không sao.”

Đội trưởng, em hy vọng anh hãy tiến về phía trước, có phải là em hay không đều không quan trọng, anh vui vẻ là tốt rồi.

Anh xoa đầu cô, cuối cùng không nói gì cả, vịn bả vai cô, đưa cô vào xe rồi đi vòng qua ghế lái.

Anh không dây dưa đề tài kia nhiều, nhanh chóng nói đến chuyện công việc: “Em nói không sai, lúc nạn nhân kia chết, A Thời đang có mặt ở hiện trường... Ngoại trừ chiếc nhẫn cưới trong miệng nạn nhân, trong túi áo của anh ta còn có chiếc nhẫn ngón út của đàn ông, em có ý kiến gì không?”

Đầu Chân Noãn rối như tơ vò, cô tự đấu tranh đầy căng thẳng: “Em à? Em cảm thấy đó là một chiếc nhẫn bình thường. Có lẽ nạn nhân tùy ý mua ở đâu đó, hoặc cũng có thể là trộm được. Đã cách nhiều năm như vậy, giá trị chứng cứ không lớn.”

“Thật sao?” Anh hỏi.

“Chỉ là cách nghĩ của em thôi, không quan trọng.” Cô khấn trương, móc ngón tay vào nhau theo bản năng.

Ngôn Hàm không lên tiếng. Chân Noãn không chịu đi Mỹ, quyết định ở lại là vì anh đã giữ chân cô sao? Hay là chiếc nhẫn anh bỏ vào trong xác ướp kia khiến cô không muốn bỏ đi, không muốn Thẩm Dực bị anh nghi ngờ, cho nên ở lại C-Lab để quan sát tình hình anh điều tra vụ án năm xưa? Anh điềm tình hít vào, cố gắng kiềm chế cảm xúc đang rung chuyển trong lòng. Hiện giờ, rốt cuộc Chân Noãn đang nghiêng về phía nào?

Ngôn Hàm nhớ đến sáng hôm nay, lúc Chân Noãn trốn việc, bên phía Tần Xu có phát hiện mới. Xác ướp tên là Lữ Băng, nam, chín năm trước tròn hai mươi một tuổi, nghề nghiệp không rõ, cha mẹ mất sớm, sau khi anh ta mất tích thì không ai báo cảnh sát. May nhờ có Tần Xu phác họa pháp y phục hồi lại dáng vẻ của anh ta, mọi người ôm tâm trạng thử xem đi tìm trong kho dữ liệu tội phạm của cảnh sát, kết quả vẫn không có.

Nhưng lúc Ngôn Hàm vừa thấy dáng vẻ của nạn nhân đã nhận ra ngay. Đó là đồng đội của anh chín năm trước. Đúng theo lời “Thiên Dương” đã nói, “Hàn Băng” mất tích nhiều năm không phải chạy trốn kẻ thù, cũng không phải có ý cắt đứt liên lạc với mọi người, mà vì anh ta đã sớm chết rồi.

Chín năm trước, Lữ Băng - người từng dùng biệt danh “Hàn Băng” - và Hạ Thời xuất hiện cùng một nơi, sau đó thì cùng nhau biến mất. Thời gian đã cách quá lâu nên rất khó tìm ra manh mối.

Ngôn Hàm hỏi: “Trên người xác ướp không có vết thương trí mạng à?”

“O!” Chân Noãn chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, hoàn hồn trở lại. “Không có ạ! Sợ hãi và lòng ngực đều không có vết thương trí mạng, chắc là bị chết cháy.”

Chết cháy ư? Ngôn Hàm nhớ lại trận lửa lớn ở thôn làng vùng biên thùy mười năm trước. Anh không biết liệu Hạ Thòi có từng trải qua sự hành hạ đau đớn giống như Hàn Băng hay không. Và người thuộc tổ chức mà anh tình nghi kia phải chăng cũng giống như Thiên Dương đã điều tra.

“Gần đây, vụ án nào cũng khó giải quyết.” Chân Noãn nhìn ra cửa sổ, lẩm bầm. “Xác ướp thì không biết nên điều tra từ đâu, Miêu Miêu mất tích cũng chưa tìm ra được.” Cô quay đầu nhìn anh. “Đội trưởng, giáo sư Trịnh vẫn chưa đi làm ạ?”

“Ông ấy đang tìm Miêu Miêu.”

“Đội Hai điều tra thế nào rồi, có khả năng lãnh ít dữ nhiều không?”

“Khó nói lắm. Khoảng thời gian trước, nhân viên vệ sinh phát hiện ra chiếc khăn dính máu và điện thoại di động rất mới trong thùng rác. Người tổ nghiệm chứng kiểm tra được nó trùng hợp là máu của Miêu Miêu.”

“Phát hiện được vết máu sao còn chưa tìm ra?”

“Không phải là máu tuần hoàn.”

Không phải máu tuần hoàn ý là những vết máu kia phần lớn đến từ kinh nguyệt.

“Lẽ nào, Miêu Miêu bị người ta giam giữ sao?”

“Hy vọng thế.” Ngôn Hàm nói.

Chân Noãn thoáng sững sốt, lại hiểu ra. Miêu Miêu mất tích đã lâu rồi, thời gian qua đi, cảm giác mơ hồ trong lòng mỗi người càng lúc càng sâu sắc. Có lẽ, tất cả đều thà hy vọng rằng Miêu Miêu đã mất tích hiện vẫn đang bị nhốt. Tuy đối với cô bé thì như thế rất thâm, nhưng chí ít cũng đỡ hơn mất mạng. Chắc chắn là giáo sư Trịnh - cha của cô bé - cũng nghĩ như thế.

“Đội trưởng, chúng ta đi thăm cô Trịnh đi, cô ấy đang ở bệnh viện của em đây.”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109

Vợ giáo sư Trịnh ở khoa điều trị ung thư. Lúc Chân Noãn và Ngôn Hàm đến, giáo sư Trịnh không có ở đây. Cô Trịnh bảo ông ấy về nhà nấu cơm rồi. Bị đau ốm hành hạ cả năm nay khiến dung nhan người phụ nữ tao nhã thướt tha cũng trở nên tiêu tụy. Cô Trịnh đã vào giai đoạn cuối, nhưng trạng thái tinh thần của người phụ nữ ấy vẫn rất tốt, đôi mắt đong đầy hy vọng và hạnh phúc.

Chân Noãn trò chuyện với bà chốc lát, bất ngờ phát hiện bà không hề biết chuyện Miêu Miêu mất tích, còn nghĩ rằng cô bé chỉ là tạm thời đang tham gia kỳ thi học thuật ở trường thôi.

Nhắc đến việc này, cô Trịnh còn quở trách: “Con bé này, hôm sinh nhật ba nó, nó còn nói sẽ đến bệnh viện để cùng cả nhà ăn mừng, kết quả là không nói lời nào đã bỏ chạy mất. Mấy ngày nay, càng lúc cô càng tham ngủ, nó gọi đến toàn Trịnh Dung nghe máy thôi. Cô sợ nó lo lắng bệnh tình của cô nên cũng không quấy rầy. Hai mẹ con ngược lại phải nhờ vào ba làm người chuyển lời.”

Nói thì nói thế nhưng vẻ mặt vẫn rất hạnh phúc. Giáo sư Trịnh đã nói dối vợ mình, còn cô Trịnh cũng xuất phát từ tâm tư không muốn con gái lo lắng nên mới không liên lạc với cô bé.

Hôm mùng Năm Dương lịch, giáo sư trở về Dự Thành. Buổi tối 8 giờ 10 phút trước khi lên máy bay, ông còn nói chuyện điện thoại với Miêu Miêu, đến 11 giờ xuống máy bay thì nhận được mười tin nhắn của cô bé, nói rằng sẽ đến đón ông và tạo cho ông niềm vui bất ngờ. Nhưng cô bé mãi vẫn không xuất hiện.

Mắt Chân Noãn cay cay, Ngôn Hàm liếc nhìn cô, cô vội vàng kiềm chế, cố gắng mỉm cười: “Miêu Miêu học rất giỏi, trường học lấy làm vinh dự, có cuộc thi nào cũng gọi cô bé tham gia cả.”

Cô Trịnh cười dịu dàng: “May mà Miêu Miêu nhà cô chú ngoan ngoãn, đến khi cô đi rồi vẫn còn con gái bầu bạn với Trịnh Dung. Nếu không, cô thật sự không cam lòng nhắm mắt. Hắc Bạch Vô Thường có đến kéo cô cũng không đi đâu.”

Chân Noãn không nén được bi thương, sắp sửa bại lộ, nhưng điện thoại Ngôn Hàm bỗng vang lên. Trong đội có việc, hai người bèn xin phép về trước.

Cảnh sát Dự Thành nhận được báo cáo của đơn vị cấp dưới rằng có người phát hiện được một thi thể trên sông Bạch Thủy ở ngoại thành, nghe nói đã không phân biệt được rõ giới tính nữa.

Khi hai người chạy đến bờ sông Bạch Thủy, những đồng nghiệp khác đã đến từ trước. Cảnh sát địa phương và những cảnh sát khác đang đứng trên bờ lấy lời khai của cư dân.

Nhìn thấy họ đến, một nữ cảnh sát tiến lên trước, chỉ ra giữa sông: “Nạn nhân ở đây.”

Nhiệt độ xuống thấp nhiều ngày liền khiến dòng nước bên rìa sông Bạch Thủy đã đóng băng. Tầng băng trong suốt và dày đến nỗi có thể đi lại được bên trên.

Chân Noãn theo mọi người đi lên mặt băng. Cô nhìn xung quanh, cũng không phát hiện ra nạn nhân ở đâu. Nữ cảnh sát kia gọi cô: “Ồi, đừng đi nữa, đang ở dưới chân cô đây!”

Chân Noãn cúi đầu, đúng lúc trông thấy một thứ dưới đáy nước nhẹ nhàng nổi lên, dập dờn trôi dạt rồi dán sát vào mặt băng trong suốt. Đó là một gương mặt tái mét, ngũ quan bị trương phình ra gấp mấy lần, hoàn toàn không phân rõ được tướng mạo. Mặt người to bè đang ở dưới chân Chân Noãn, mũi chân cô đối diện một đôi mắt lồi ra đầy kinh hãi.

Đột nhiên thấy cảnh tượng này, cô không kịp chuẩn bị, khiếp đảm kêu thét lên, bỗng chốc bật dậy khỏi mặt băng. Cô vừa lùi lại, lòng bàn chân liền trượt đi, ngã nhào về phía sau, rơi vào một vòng tay êm ái và rắn chắc, còn có cả mùi hương đàn ông cô không hề quen thuộc nhưng cũng chẳng xa lạ. Vầng trán lạnh băng của cô chạm vào chiếc cằm nóng ấm áp, cô vừa hoảng hốt vừa lúng túng, vội vàng đứng vững.

Sau khi Ngôn Hàm đỡ cô đứng vững lại thì lập tức buông ra. Anh không hề nhìn cô, dạn dò thật khê: “Cẩn thận một chút.” Sau đó, anh quay sang tiếp tục nói chuyện với người bên cạnh. “Nơi này đóng băng từ khi nào?”

“Ít nhất nửa tháng rồi.” Nữ cảnh sát nắm rõ nơi này nói, “Chỗ này vốn là vùng trũng đầy nước, nước từ sông Bạch Thủy chảy đến đây. Khu vực lân cận là đất hoang và đồng ruộng, tầm nhìn thoáng đãng, chúng tôi hỏi cư dân quanh đây thì họ đều nói rằng gần đây, chưa từng gặp nhân vật khả nghi nào lui tới.”

Ngôn Hàm ngẩng đầu nhìn con sông Bạch Thủy rộng hơn trăm mét. Lại là con sông này. Gió lạnh trên sông thổi mái tóc anh bay phất phơ, làm nổi bật lên vầng trán cương nghị.

Chân Noãn cũng nhìn theo tầm mắt anh. Vào mùa đông, sông Bạch Thủy chảy chậm, hiện lên màu xanh lam nhàn nhạt.

Ngôn Hàm nói: “Không loại trừ khả năng cô ấy bị nước cuốn trôi đến đây. Bảo nhóm Quan Tiểu Du đi kiểm tra thử tốc độ chảy của dòng nước và tình hình thời tiết gần đây của vùng này.”

Hắc Tử hỏi: “Nếu như vậy sẽ khó tìm được địa điểm vớt xác thật sự. Sông Bạch Thủy chảy dài vài chục kilômét trong khu vực Dự Thành.”

“Đừng phán đoán và suy luận quá sớm, cũng đừng chủ quan.” Ngôn Hàm bình tĩnh nói. “Làm sao cậu chắc chắn là vớt xác chứ?”

Chân Noãn và Hắc Tử trong phút chốc đều có cùng ý nghĩ này một cách khó hiểu.

Ngôn Hàm nói: “Tuy trước mắt, khả năng chúng ta nghi ngờ lớn nhất chính là vớt xác. Nhưng trước khi kiểm tra thi thể, ai cũng không thể xác định nạn nhân có phải bị chết chìm hay không.”

Hắc Tử gật đầu lia lịa. Chân Noãn phồng má, thầm lau mồ hôi lạnh trong lòng. Cô là bác sĩ bệnh lý, cũng chính là người không nên phán đoán chủ quan nhất. Nếu vừa rồi là cô lên tiếng, không biết Ngôn Hàm sẽ nghĩ thế nào đây.

Cô nhìn xuống, dưới chân như một quan tài bằng thiên nhiên, chỉ là thi thể không được bảo tồn hoàn mỹ. Cái xác trôi dưới mặt băng kia đã sưng phù gấp hai, bộ ngực nở thành hai quả bóng, toàn thân biến dạng, hoàn toàn không nhìn ra dung mạo trước đây nữa. Tuy có thể phán đoán là phái nữ, nhưng cũng không tài nào biết được cô gái có phải là Trịnh Miêu Miêu mà mọi người đang tìm kiếm bao ngày nay không.

Cô nói: “Thi thể đã thành người không lồ rồi.”

Hơn nửa giờ sau, cảnh sát đục đẽo mặt băng, trục vớt thi thể ra khỏi nước. Thoát cái, mùi hôi thối gắt mũi tràn ngập cả hồ nước nhỏ, con gió lớn cuốn bay lên tận trời. Mấy cảnh sát mang thi thể lên bờ liền lập tức chạy đi.

Chân Noãn đeo găng tay vào, cố chịu đựng thứ mùi hôi thối khiến người ta nôn mửa, đến gần quan sát.

Ngôn Hàm đứng bên bờ hồ phân công nhiệm vụ cho mọi người, họ phải đập nát mặt băng để tìm những vật chứng có thể còn sót lại trong lòng hồ, rà soát và thăm hỏi trong bán kính mấy trăm mét để xác định nạn nhân là chết chìm hay bị vớt xác. Ra lệnh xong, Ngôn Hàm quay đầu lại, thấy Chân Noãn bị mũi, ngò nhích tới nhích lui xung quanh thi thể, hàng mày thanh mảnh cau lại như nói liền với nhau.

Anh lộ ra vẻ không vui, nhíu mày: “Chân Noãn.”

Cô nàng đang ngồi xổm trên mặt đất bồng giặt mình, ngơ ngàng ngẩng đầu lên: “Dạ?”

“Em đến đây!” Anh nói với giọng ra lệnh.

“Vâng!” Chân Noãn chậm chạp đứng dậy đi đến, trong lòng thấp thỏm đoán mò, cô lại làm sai điều gì rồi sao? Hình như không có mà?

“Em lê lê lét lét ở đó làm gì?”

Cô thầm nghĩ nhất định là xảy ra việc lớn rồi, vội vàng chạy đến đứng bên cạnh anh rồi trả lời với dáng vẻ ủ rũ đáng thương: “Đội trưởng...” Nói xong lại lí nhí thêm vào một câu: “Xin ngài chỉ giáo!”

Ngôn Hàm bị bộ dạng của cô khiến cho dờ khóc dờ cười, giọng điệu chất vấn dụ đi: “Thi thể thối rữa nghiêm trọng sẽ có độc, em không biết sao?”

“Eo ôi!”

“Em muốn hít nhiều khí độc để lát nữa bọn tôi khiêng em trở về sao?”

“... Đâu có khoa trương vậy chứ...”

“Đi đeo khẩu trang vào.” Anh khiển trách xong, lúc sắp sửa rời đi còn chỉ chỉ cô. “Đừng để tôi bắt gặp em làm trái quy định lần nữa.”

“Vâng...” Giọng cô ỉu xiu nhưng trong lòng rất vui, hóa ra là vì tốt cho cô.

Chân Noãn đeo khẩu trang vào, đi đến bên thi thể ngồi xổm xuống. Nạn nhân bị trương phù và rửa nát nghiêm trọng, giống như là bánh bao ngâm nước, toàn thân trần truồng, không một mảnh quần áo, từ đầu đến chân được bọc màng nylon, thương tích khắp người. Bởi vì thi thể đã bị trương phình nên màng nylon bị kéo căng đến biến dạng. Mặt của nạn nhân cũng phình to, mắt lồi lên như muốn rớt ra ngoài. Làn da xuất hiện màu xanh lục đục ngầu.

Nữ cảnh sát ở đồn lần đầu tiên trông thấy pháp y nữ nên tò mò đi theo Chân Noãn hỏi thăm: “Liệu có khả năng chính hung thủ đã lột hết quần áo của nạn nhân, dùng màng nylon trói chặt rồi quấn kín, sau đó vứt xuống nước khiến ngạt thở hoặc chết đuối không?”

Chân Noãn nhớ đến lời nói của Ngôn Hàm: “Có khả năng.” Một lát sau lại hỏi: “Sao cô lại phỏng đoán như vậy?”

Nữ cảnh sát chỉ vào miệng nạn nhân: “Cô ấy nôn mửa kia. Lúc hung thủ quấn màng nylon, cô ấy còn sống đấy!”

Chân Noãn nhìn theo ngón tay nữ cảnh sát, bên trong màng nylon vùng quanh miệng nạn nhân còn sót lại thức ăn trong dạ dày.

“Không nhất định đâu.” Chân Noãn nói, âm thanh bị lớp khẩu trang dày cộm ngăn cách nên rất nhỏ và hơi mơ hồ.

“Hả?” Nữ cảnh sát không rõ. “Lẽ nào người đã chết còn có thể nôn mửa?”

“Có thể.” Chân Noãn giải thích. “Nhìn thi thể đã phù to như người khổng lồ này đi. Trong cơ thể thối rữa sinh ra bọt khí khiến áp suất trong ổ bụng tăng cao. Dạ dày bị chèn ép sẽ đẩy thức ăn ra khỏi miệng và mũi. Phổi và tim cũng giống vậy.”

Cô chỉ vào miệng và mũi nạn nhân: “Chờ khi mang về khám nghiệm có lẽ sẽ phát hiện được chất nhầy lẫn máu còn sót lại từ phổi tràn ra.”

Nữ cảnh sát đứng trong gió lạnh, sờn tóc gáy: “Thảm vậy sao? Thật đáng sợ.”

Chân Noãn cúi mắt xuống, xem nửa phần dưới của nạn nhân: “Có khi phân và nước tiểu từ trong trực tràng sẽ tràn ra, âm đạo, và thậm chí là tử cung cũng sẽ có hiện tượng bong tróc.”

Nữ cảnh sát đứng ở phía đầu thi thể, hoàn toàn không dám nhìn xuống.

Chân Noãn cau mày, lẳng lặng nhìn bên dưới của nạn nhân mà đáy lòng lạnh toát. Nạn nhân này vẫn còn rất trẻ, chừng chưa quá mười sáu. Dự cảm chẳng lành trong cô bỗng nhiên thêm một phần. Cô chăm chú nhìn xung quanh với hy vọng có thể tìm được nhiều manh mối hơn, nhưng thi thể bị ngâm trong nước quá lâu khiến rất nhiều thứ vốn có thể lưu lại đều đã bị nước cuốn trôi đi mất.

Cô vô thức giơ tay nạn nhân lên. Trong nháy mắt, đầu ngón tay cô đầy cảm giác trơn trượt và mềm nhũn, giống như nắm phải một cục xà phòng. Vừa giơ lên, cánh tay kia liền trượt xuống như đeo găng tay.

Tim Chân Noãn thoáng chốc như ngừng đập. Nữ cảnh sát nhìn thấy, thỉnh thoảng quay đầu nôn mửa.

Chân Noãn xem sơ lược một vòng rồi bảo nhóm trợ lý đến bao bọc thi thể lại. Mặt băng gần như đã bị đập nát, mấy thợ lặn liên tục lặn xuống tìm kiếm manh mối có thể còn sót lại trong nước, nhìn thôi cũng khiến xương người ta lạnh buốt rồi. Một nhóm khác mang ủng tìm kiếm bên mép hồ đến nỗi quần ướt cũng không có cảm giác.

Chân Noãn rùng mình, rụt cổ lại, vừa nghiêng đầu đã thấy Ngôn Hàm đứng cách đó không xa đang nhìn cô không chớp mắt, dường như đã nhìn từ rất lâu rồi. Gió thổi mái tóc ngắn của anh bay bay, để lộ ánh mắt ôn hòa và ấm áp. Chân Noãn cúi đầu về hơi e thẹn.

Anh không đến gần, đứng cách cô hai, ba mét, khẽ mỉm cười: “Lạnh không?”

Cô bẽn lẽn gật đầu: “Dạ có!”

Anh đưa tay về phía cô: “Đến đây, nơi này rất ấm.”

Cô nhìn lòng bàn tay trắng ngần của anh, đột nhiên đỏ mặt. Cô quay đầu nhìn xung quanh, may mà gần đó không có ai vì tất cả đều đang bận rộn, nếu không thì chắc cô sẽ xấu hổ chết mất.

Cô ngước mắt, nhìn anh với vẻ vừa sốt ruột vừa oán giận, khẽ giọng trách móc: “Anh đừng trêu chọc em nữa.”

Đúng lúc này, một tiếng thắng xe rít lên, hai người vội quay đầu về phía phát ra âm thanh. Trên mảnh ruộng xám vàng, chiếc xe màu trắng đang chạy đến. Người vừa tới còn chưa kịp đóng cửa xe đã lao đến hô to: “Cho tôi xem!”

Mấy cảnh sát lập tức đi đến ngăn cản ông: “Giáo sư Trịnh, thầy bình tĩnh một chút.”

“Các người mau cho tôi xem.” Trịnh Dung nôn nóng lẫn bi thương thét lên. “Tôi xem thử có phải là Miêu Miêu không. Có phải là Miêu Miêu không?”

Mọi người không ngăn được, đưa ánh mắt nhìn Ngôn Hàm xin chỉ thị. Ngôn Hàm im lặng chốc lát rồi gật đầu.

Chân Noãn đứng bên cạnh thi thể, thấy ông đang đi về phía này. Lần gặp trước, ông còn chuyên tâm nghiên cứu với tinh thần phơi phới, vậy mà hôm nay tóc đã hoa râm, dáng vẻ tiêu tụy xơ xác giữa đồng hoang trong cơn gió rét căm căm trông lại càng đáng thương hơn.

Chân Noãn lòng chua xót, cời khẩu trang và gọi: “Giáo sư Trịnh!”

Trịnh Dung không nghe thấy, mắt chỉ nhìn chăm chăm vào túi thi thể chưa kéo khóa, run rẩy lao đảo từng bước, từng bước đi đến. Chân Noãn bước theo sau, lên tiếng khuyên ông: “Giáo sư, chờ đối chiếu DNA đã. Thi thể đã không còn nhận dạng được nữa rồi.”

Nếu quả đúng là Miêu Miêu thì việc để một người cha nhìn thấy đứa con gái vốn xinh đẹp đáng yêu của mình biến thành quả bóng da với thương tích đầy mình, để ông biết được trong những ngày cực khổ tìm kiếm, cô con gái cưng đã sớm bị bàn tay độc ác giết hại rồi ngâm trong dòng nước buốt giá thật là một điều tàn nhẫn biết bao!

Nhưng Trịnh Dung làm như không nghe thấy, cứ nhìn đắm đắm vào túi thi thể, đôi mắt đã hằn đầy tia máu vì nhiều ngày chưa ngủ. Cứ mỗi bước đến gần, đáy mắt người cha già nua lại dần ngấn ngấn, dường như chứa đựng cảm ứng tâm linh nào đó mà người khác không thể nào nhìn thấy được, dường như biết được số kiếp đã định.

Cơn gió tiêu điều lướt qua khiến cõi lòng mọi người giá buốt. Cuối cùng, ông cũng đi đến bên cạnh túi, từ từ quỳ xuống, nhưng đôi tay lại vô cùng vững vàng, kéo chiếc túi ra từng chút một.

Màng nylon căng chặt bao lấy một thi thể lỏa lồ đã biến dạng xấu xí. Mặt, miệng và thân thể không có chỗ nào giữ được nguyên dạng. Tất cả mọi người từng gặp Trịnh Miêu Miêu đều không tài nào phán định được đây có phải cô bé hay không.

Tuy nhiên...

Sau giây phút yên tĩnh, tay Trịnh Dung bắt đầu run rẩy, mỗi lúc một kịch liệt hơn. Ông khom lưng, bả vai rung động nghẹn ngào gọi từng tiếng: “Miêu Miêu, con gái cưng của ba, con gái cưng của ba...”

Gió thổi qua miền hoang dã như tiếng hồn ma nào đó đang than khóc...

Hết tập 1

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.